

Giới thiệu Đùng Bỏ Lỡ Tình Yêu

Đùng Bỏ Lỡ Tình Yêu là câu chuyện về hai con người có cùng xuất phát điểm là giàu có, anh là quan chức cấp cao có tiếng nói nhất nhì thành phố còn cô cũng là con nhà quyền quý, khuê các nhưng vì biến cố mà sụp đổ với hai bàn tay trắng, cha mẹ tự tử bỏ lại cô một mình sống với bà vú.

Anh đã bỏ tiền giúp cô lo việc hậu sự cho cha mẹ. Để đền đáp lại, cô đã tự nguyện chấp nhận làm người phụ nữ của anh khi bản thân vẫn còn là nữ sinh cao trung. Nhưng cô cũng không hề hay biết, anh giúp cô chẳng qua là muốn tiếp cận với cô để trả thù. Cha cô chính là kẻ thù không đội trời chung của anh. Anh hành hạ cô bởi vì "cha nợ thì con trả"...

Nhưng có ai ngờ thế sự xoay vần từ oán thành ân, từ hận thành yêu họ yêu nhau từ lúc nào không hay biết, Chính anh cũng đã bị sự thuần khiết trong sáng của cô thu hút và rồi anh cũng đã yêu cô...

Bạn đang đọc truyện *Đùng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Trận đòn tàn nhẫn

Lúc này đêm đã khuya, khu nhà trọ mười hai tầng lầu khu vườn hoa Cẩm Hồ ở thành phố A, cả ngày dường như cũng không có người ở, lúc này đang chột thay đổi náo nhiệt hẳn lên.

Một cô gái nhìn còn rất trẻ từ trong thang máy bước ra ngoài. Cô có đôi mắt xéch sáng như sao nổi bật trên gương mặt ngăm ngăm đen nhìn rất khỏe mạnh. Đi theo cô con có mười mấy người, thoát nhìn bộ dạng cũng nhận ra họ đã được huấn luyện rất nghiêm chỉnh. Tốp người chia làm hai nhóm đi theo hai bên người cô, lặng lẽ không tiếng động.

Đỗ Phương Phương thoáng nhìn cánh cửa đóng chặt, trên môi liền hiện lên nụ cười đầy vẻ khinh thường. Nghe nói sống trong đó là cô tình nhân bé bỏng của ông xã tương lai của cô. Hà Di Kiệt không tiếc tiền mua căn hộ đẹp để này cho người đẹp bé bỏng ở, nghe đâu cô tình nhân nhỏ này đã đi theo Hà Di Kiệt được bốn năm, thật đúng là hiếm có! Nhưng dù sao cũng phải nói, cô ta thật sự là người có chút thủ đoạn, chỉ có điều, những loại hồ ly tình như vậy, có giữ lại cuối cùng cũng chỉ gieo họa mà thôi.

"Tiểu thư, phải hành động như vậy thật sao? Nếu như Tướng quân biết..." Người đàn ông kia vừa mới mở miệng, Đỗ Phương Phương liền liếc cặp mắt sắc như dao nhìn anh ta một cái, người nọ lập tức cúi đầu không dám lên tiếng nữa. Ai mà không biết tiểu thư là bảo bối, là viên ngọc quý, là trứng mỏng ở trên tay lão tướng quân chứ. Từ nhỏ ngài đã nuôi dưỡng cô ở bên giống như một bé trai, suốt ngày lẫn lộn quậy phá ở trong ngoài doanh trại. Đỗ Phương Phương đã luyện được kỹ thuật cưỡi ngựa, bắn súng cực giỏi, khiến lão tướng quân cực kỳ hài lòng, thậm chí mấy lần ngài còn thờ dài nói với mấy tâm phúc rằng, chỉ tiếc nhà chỉ có một mình Phương Phương, lại không phải là một bé trai, bằng không cô sẽ kế thừa được sự nghiệp của ông!

Dù vậy trong ngày thường ông cũng vẫn luôn đánh giá cao về cô, còn phá lệ tự mình đưa cô theo bên mình để rèn luyện. Đỗ Phương Phương ở cùng với ông nội còn nhiều hơn là ở cùng với cha mẹ mình. Tiểu thư Phương Phương đi theo Đỗ lão tướng quân có ai là không biết, chỉ cần một câu nói của Phương Phương đã thắng luôn nghìn vạn câu nói của người khác. Bình thường đương nhiên việc tiền hô hậu ủng ra sao, nịnh nọt thế nào cũng chiều đến đâu cũng không đủ. Dần dà, thậm chí những gia giáo tốt đẹp trong gia đình cũng phai nhạt dần đi, nhưng tính tình cao ngạo ương ngạnh cũng không khỏi bị nuôi lớn dần thêm. Huống chi lão tướng quân đối với cô lại rất thiên vị, mấy lần cô chọc họa cũng đều được lão tướng quân cố ý im đi, chỉ có vài lời trách cứ cô mà thôi. Sau một thời gian dài, Đỗ Phương Phương đã trở thành người đã nói một thì không có hai, ngay cả là ở trong gia đình, cha Đỗ có lúc cũng phải nhường cô mấy phần.

Cô đam mê cưỡi ngựa, bình thường chiếc roi da trâu cuộn lại thành ba vòng nhỏ tuyệt đối không rời khỏi tay. Ở trong thành phố Bắc Kinh này, danh tiếng "Đỗ Tam mã tiên tiểu thư" nổi như cồn. (Đỗ Tam mã tiên tiểu thư: Tiểu thư ba vòng roi ngựa họ Đỗ) Thế nhưng nghe mấy vị quân là áo lượt (chỉ những người con nhà giàu sang quyền quý) đã từng hưởng qua mùi vị này, sau đó bàn tán với người khác rằng, Đỗ Tam tiểu thư quả đúng là người có lòng dạ độc ác, bọn họ cũng chỉ là nhìn dáng dấp đẹp đẽ của cô không giống với những bộ dáng yếu đuối, ông eo của những thiên kim con nhà thế gia kia, mà mấy lần nổi lên ý định muốn quyến rũ cô. Ngờ đâu người phụ nữ kia lại giống như một ngọn núi lửa đang hoạt động, chưa nói được hai câu đã rút roi ra luôn! Bọn họ bị dính hai roi đã phải nằm dưỡng bệnh suốt một tháng, lại còn có người YY (tự sướng) nói, nghe nói ngày trước Đỗ Tam mã tiên tiểu thư đã xin một cụ già người dân tộc sống du mục, thọ hơn trăm tuổi ở tận Mông Cổ đặc chế cho mình chiếc roi này. Chiếc roi làm từ một thứ vật liệu rất hiếm có, ngâm tẩm suốt nửa năm, hơn nửa trên chiếc roi này còn găm đầy những chiếc gai nhìn rất dọa người. Một roi quất xuống, cho dù là đàn ông thuộc loại "cương cần thiết cốt" (mình đồng da sắt), cũng phải bị rách da lóc thịt!

Lại có người dám to gan không muốn sống, đã gieo rắc đồn đại rằng, sau này người đàn ông nào cưới Đỗ Phương Phương, bộ phận kia của người ấy sẽ không thể... cũng nói! Lời nói này sau đó đã truyền tới tai Đỗ lão tướng quân, ông già liền vỗ tay cười to, khen ngợi không ngừng, nói rằng không hổ là con gái sinh ra trong gia đình nhà tướng, thậm chí còn bảo, nếu sau này người nào không thu phục nổi Phương Phương thì không chấp nhận, lại càng không có tư cách làm con rể nhà họ Đỗ của ông!

Lời nói này nhất thời truyền ra, Đỗ Phương Phương lại càng thêm kiêu căng quá đáng. Những người thuộc dòng dõi hào môn quyền quý cũng núp xa xa để tránh cô, mặc dù trước kia trong những cuộc xã giao cô vẫn được mệnh danh là một đóa hoa hồng có gai, nhưng càng về sau này, càng dần dần ít có người tới hỏi han cô. Dù có là hoa hồng ngát hương đi nữa, nếu bị gai đâm thì người ta thà đứng đàng xa để ngửi hương bay đến còn hơn, đương nhiên việc giữ lại mạng sống vẫn là chuyện quan trọng hơn.

Sau này cô tới sống ở thành phố A, do có chút thân thiết với Đặng Hoa, thiên kim của nhà họ Đặng, nên cũng hay đến nhà riêng của gia đình họ Đặng. Ở đây cô cũng đã tham gia một số buổi xã giao mấy lần, do đó mới quen biết Hà Dĩ Kiệt. Người đàn ông này có cái gì đó khác hẳn với mấy người con nhà thế gia thuộc phường giá áo túi cơm mà cô vẫn gặp thường ngày, vì vậy dần dần trong lòng Đỗ Phương Phương đã có cảm tình với anh. Nói đúng ra hai người cũng đã từng gặp gỡ nhau mấy lần, tình chàng ý thiếp cũng chỉ mấy tháng sau đã đính hôn...

Còn lúc này, chiếc roi da trong tay Đỗ Phương Phương đang quấn ở trên cổ tay nhỏ màu lúa mạch của cô, nghe thấy thuộc hạ nói như vậy, cô nhếch môi lên cười một tiếng, nhấc chiếc roi trong tay chỉ vào cánh cửa kia, hàm răng trắng như ngọc cắn vào đôi môi màu hồng, đôi mắt sáng như sao trời hiện ra chút chua ngoa, thế nhưng trong giọng nói vẫn mang âm điệu kiêu căng của con nhà quyền quý: “Phá cửa cho tôi!”

Bốn chữ nói ra như đinh chém sắt, thuộc hạ cũng không dám chậm trễ nữa, lập tức vung tay lên. Mấy người kia vốn dĩ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh liền xông tới, chỉ có hai ba lần, cánh cửa kia liền biến thành một đồng vớ vụn, roi vung vãi đầy đất.

Đỗ Phương Phương đắc ý cười một tiếng, chiếc roi da đang quấn trên tay khẽ siết lại trong lòng bàn tay một chút. Đôi giày quân nhân dưới chân cô đập trên mặt đất vang lên tiếng cộp cộp. Chiếc áo choàng dài màu đen, bao lấy thân hình tuyệt đẹp nhưng lại không làm lộ ra hiện thân thể mảnh mai gầy yếu của cô. Mái tóc vừa được chỉnh trang lại rất đẹp, mang chút hương vị của sự hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng. Thoáng nhìn, cô vẫn là một thiếu nữ xinh đẹp trẻ trung, thế nhưng đôi mắt kia lại có vẻ không phù hợp lắm với khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, chung quy nó làm cho người ta có cảm giác cô rất chua ngoa.

Tương Tư đã đi ngủ từ lâu rồi. Thời tiết ở thành phố A gần đây thay đổi liên tục, đang vô cùng nóng nực như mùa hạ lại đột ngột cực kỳ lạnh như mùa đông. Từ nhỏ cô đã sợ lạnh, ngày còn chưa tới cô đã mở lò sưởi cho ấm sau đó chui vào trong lớp chăn mềm mại nằm xem tivi, sau đó nặng nề ngủ thiếp đi.

Khi cánh cửa bị phá đổ cô đang chìm trong một cơn ác mộng.

Trong mộng, Hà Dĩ Kiệt giống như thừa ban đầu mà cô quen biết, anh tàn nhẫn khát máu giống như một ma quỷ, anh tùy ý và thô lỗ chiếm đoạt cô, anh độc ác tự tay hại chết đứa con của bọn họ, sau đó, anh cứ hờ hững như thể nhìn cô toàn thân đầy máu, chỉ làm động tác khẽ nhếch môi nở nụ cười lạnh lùng...

Mồ hôi vã ra đầy đầu, đầy mặt Tương Tư, cô bị tiếng động đập phá cực làm cho giật mình tỉnh lại. Cô ngồi dậy, mái tóc dài mượt như tơ buông xoã trên vai bờ vai gầy guộc, còn chưa kịp mặc xong chiếc áo ngủ thật dày cô đã xuống giường đi xem ra động tĩnh. Nhưng lúc này bên ngoài cánh cửa phòng ngủ vang lên một tiếng đập thật lớn nghe rất dọa người, cửa phòng ngủ liền bị đập mở ra.

Tương Tư không kiềm nổi sợ hãi, cô run hết cả người. Tất cả những gì đã trải qua khi còn ở Cam Tức chợt giống như một cơn lốc ào tới, cô run lấy bầy, cuồng quật kéo chăn muốn bao kín lấy mình, nhưng tay cô lại giống như không có một chút sức lực nào. Cũng vào một buổi tối giống như thế này, gió cũng thổi mạnh như thế, mưa cũng rơi rất to như thế, mấy tên du côn lưu manh kia cứ thế phá cửa sổ phòng cô, rồi sau đó chúng giữ chặt lấy người của cô. Cô sợ đến không thể phản kháng nổi, sợ hãi đến mức tay chân cũng như nhũn ra, khiến cho cô không còn một chút xíu sức lực nào nữa. Cô tuyệt vọng, người run rẩy, run rẩy, mong được sẽ có người nào đó từ trên trời giáng xuống để cứu mình. Nhưng tới phút cuối cùng, không ngờ khi người ở trên thân cô tuột chiếc quần của cô ra, cô lại sợ sạo thấy một cái dao cùn liền vung lên chống đỡ lại mới thoát được một kiếp nạn, tâm tình của cô khi đó, cũng giống hệt như giờ phút này vậy...

Đèn của phòng khách bị người mới tới bật sáng, ánh sáng không hề bị ngăn trở ủa vào trong phòng ngủ. Một người phụ nữ trẻ tuổi, đứng tựa vào cạnh cửa, vóc dáng của cô gầy thon thả, trên người choàng chiếc áo màu đen, đôi ủng da đến gối sáng bóng, bởi vì vị trí đứng bị khuất ánh sáng nên gương mặt của cô gái liền ẩn ở trong bóng tối, gần như không nhìn thấy rõ cô khoảng chừng bao nhiêu tuổi.

Sự cuồng loạn trong lòng của Tương Tư dần dần đã ổn định lại, cô kéo chăn lên che lại thân thể của mình, đôi mắt to sáng ngời khác thường trên gương mặt gầy gò. Cô quần chặt chẽ, giọng hơi run run hỏi thăm: “Cô, cô là ai?”

Nghe thấy vậy, Đỗ Phương Phương cúi đầu ánh mắt thoáng nhìn cây roi da đang quấn ở trên tay mình, cười cười hai tiếng khanh khách. Tương Tư sợ hãi, bả vai co rụt lại, theo phản xạ ngón tay sờ xuống dưới gối, định gọi điện thoại cho Hà Dĩ Kiệt.

Cô rất sợ, nỗi sợ hãi không thể nói ra được, mặc dù người xông vào trong phòng của cô chỉ là một phụ nữ, nhưng lại giống như đêm hôm ấy ở Cam Tức, cô cực kỳ sợ hãi, sợ muốn chết luôn!

Mà ánh mắt cô đã có thể nhìn được xung quanh, dù ánh sáng mờ nhạt, lay động, cô có thể nhận ra bên ngoài còn có người khác, nhưng đến tận cùng có bao nhiêu người, thì cô cũng không rõ.

Tương Tư muốn cố gắng để cho mình trấn tĩnh lại, muốn cố gắng lục lọi lại trong hồi ức, xem rốt cuộc cô đã dắc tội với ai, nhưng lúc này trong đầu cô chỉ có sự trống rỗng...

Liệu có phải là kẻ thù đã hãm hại ba ba hay không? Thật sự cô cũng không biết. Ba ba cô đã chết, bốn năm qua cũng không thấy có người tìm tới làm phiền cô, tuy nói có thể do cô đi theo Hà Dĩ Kiệt, nhưng thực sự rất vô lý bởi thường ngày không hề có một chút động tĩnh gì hết, vậy đây có thể là ai chứ? Bạn bè cùng học trong trường cô đều có quan hệ rất tốt, không có ai ghét bỏ cô cả!

“Cô...cô, rốt cuộc cô là ai! Nếu không nói... tôi, tôi sẽ báo cảnh sát. . .”

Lúc này Tương Tư đã run hết cả người. Cô định gọi điện thoại di động lên dự định gọi điện thoại cho Hà Dĩ Kiệt, nhưng miệng lại nói báo cảnh sát định hù dọa Đỗ Phương Phương.

Ai ngờ, tay cô vừa rút ra khỏi chăn, còn chưa tới kịp giờ lên, chỉ nghe bên tai tiếng luồng gió vút qua một cái, lập tức trên cổ tay liền truyền đến một trận đau nhức, cái đau đón mãnh liệt và độc ác vô cùng, nó giống như trọn đời cũng chưa từng được hưởng qua, nhưng sự đau đón ấy lại cũng giống như cái đau của ngày đó, khi anh đích thân hại chết đứa con của bọn họ vậy, cái đau này còn dữ dội và bỏng rát hơn. . .

Cô bị đánh ngay ở trên giường, mái tóc dài bóng loáng như lụa xòa xuống mặt. Chiếc điện thoại di động rơi xuống đất, vỡ thành hai mảnh. Cả người cô vã ra một trận mồ hôi lạnh, sự đau đón này đến cực hạn, vì thế ngay cả nước mắt cũng không thể tuôn rơi nổi.

Cô run rẩy, bò lồm ngồm ở đó, xương bả vai gầy guộc nhô cao lên, lúc này bởi vì quá đau nên không ngừng run rẩy.

Đỗ Phương Phương mắt nhìn mà trong lòng thấy vô cùng ghen ghét. Trời sinh cô bản tính vốn luôn cay cú lạnh lẽ, từ nhỏ đã sống lăn lộn ở giữa đám đàn ông, chuyên đi đánh lộn, leo trèo mãi cho đến khi cô trưởng thành. Vì thế dĩ nhiên cô không nhìn nổi bộ dáng một cô gái không được rèn luyện, thân thể mềm mại yếu ớt như vậy. Ở trong mắt cô, những phụ nữ như vậy đều là họa thủy, đều là hồ ly tinh! Chính đàn ông đã bị các cô gái có bộ dáng kiểu điếm đạm đáng yêu như thế này lừa gạt, sau đó tâm trí trở nên điên loạn, chỉ biết vùng tiền như rác để cung chiều, bao nuôi, mà không cần biết đến những người vợ chính thức của mình đang ở đâu nữa!

Cô, Đỗ Phương Phương này, đương nhiên không phải quả hồng mềm, muốn cô người tình bé nhỏ không đứng đắn kia vào cửa để bóp bẹp cô sao, vậy cũng phải xem trước một chút rằng, cô, Đỗ Phương Phương này, có phải là người dễ dàng mặc kệ để người khác chà xát, bóp nặn hay không đã!

Chiếc roi ngựa trong tay rơi lại vung ra vút lên vai Trương Tư. Cô không nhìn được nữa, từ miệng cô phát ra một tiếng thét chói tai tê lương, cả người giống như bị điện giật lăn lộn ở trên giường. Trên lưng của cô đã có một đường máu nằm vắt ngang rất nghiêm chỉnh, xé chiếc áo ngủ bằng vải bông mỏng manh cô đang mặc trên người rách thành mảnh vụn...

Trương Tư chỉ cảm thấy này sự đau đón này tưởng chừng như còn khó chịu hơn cả việc lột da lột xương. Lực vút của chiếc roi trên đó có những chiếc gai, mạnh đến dọa người tạo thành vết thương đau đón bỏng rát, nhân tiện kéo toạc một vết máu thịt lẫn lộn...

Nước mắt của cô ra sức tuôn rơi, cả người cô chặt vật, nhìn giống như một con chó bị đánh roi xuống nước vậy. Cô gào lên lăn lộn, ngã từ trên giường xuống đất, nặng nề nhào vào trên thảm trải sàn, nhưng vẫn không sao chịu đựng nổi sự đau đón. Cô lăn lộn giãy giụa không ngừng, không sao dừng được. Sự đau đón này không thể nào hình dung nổi... cô chỉ hận tại sao mình không chết đi, tại sao giờ phút này cô lại không chết đi giống như đứa con của mình, tại sao ở Cam Túc cô lại không bị những người kia đánh cho chết đi, tại sao lúc ba mẹ chết thì cô lại không chết theo luôn...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Tuyệt vọng

Cô chỉ hận tại sao mình không chết đi, tại sao giờ phút này cô lại không chết đi giống như đứa con của mình, tại sao ở Cam Túc cô lại không bị những người kia đánh cho chết đi, tại sao lúc ba mẹ chết thì cô lại không chết theo luôn...

Tại sao cô vẫn còn phải sống, tại sao lại phải sống giống như một con chó như vậy, bị người ta không thèm giải thích đã đánh cho thành như vậy?

Đỗ Phương Phương tựa vào cạnh cửa, chiếc roi ngựa trong tay vung lên đã nhanh chóng bị cô thu hồi lại. Cô cảm thấy trên thân chiếc roi ướt nhẹp, chớp mắt cô đã loáng thoáng ngửi thấy mùi máu tanh. Lúc này cô mới cảm thấy sự nóng giận và ghen ghét vẫn luôn được tích tụ trong lồng ngực mình xem ra bây giờ mới như được xả ra một chút.

Nhưng vẫn còn chưa đủ, còn chưa đủ! Lúc trước khi không nhìn thấy Văn Trương Tư, cô cũng từng nghĩ, chẳng qua cô chỉ hung hăng dạy dỗ cho cô gái kia một trận rồi sau đó đuổi cô ta đi. Nhưng không biết tại sao, bây giờ khi nhìn thấy Văn Trương Tư, cô lại cảm thấy chói mắt. Trong tưởng tượng của cô, cô vẫn cho rằng người phụ nữ có thể làm cho một người đàn ông như Hà Dĩ Kiết mê luyến đến bốn năm như vậy, nhất định phải là người có tâm kế, có thủ đoạn, dĩ nhiên là phải có mưu đồ. Nhưng lúc này đây, sau khi đã nhìn thấy Văn Trương Tư, bộ dáng của cô gái này lại khác hẳn với suy đoán của cô!

Nhưng cái mà cô không ngờ nhất, không khỏi làm cho cô kinh hãi nhất, lại chính là thoát nhìn đã thấy cô gái nhỏ này quá sạch sẽ và đơn thuần. Có lẽ không phải cô ta dùng sự khôn ngoan và tâm kế để chinh phục Hà Dĩ Kiết, mà chính sự thuần khiết và mềm yếu kia của cô đã hấp dẫn anh, nếu quả thật đúng là như vậy. . .

Cô không dám nghĩ, nếu biết được cô đánh Trương Tư thì Hà Dĩ Kiết sẽ có phản ứng như thế nào!

Có lẽ anh sẽ thờ ơ, nhưng nếu quả thật anh lại quá quan tâm đến người phụ nữ này, mà tức giận ngược lại đối với cô thì sao đây?

Chỉ có điều cho dù anh có tức giận thì cô cũng không sợ, người của cô đều đã bố trí ở nơi này rồi, chung quy Hà Dĩ Kiết cũng phải cân nhắc một chút, nếu anh đắc tội với nhà họ Đỗ bọn họ thì sẽ có kết quả thế nào.

Nghĩ tới đây, cô liền thấy an lòng, với thủ đoạn của cô, muốn cho một người nào đó mất tích trong yên lặng không có tiếng động, cũng không phải là một

việc khó.

Quan trọng hơn, trực giác của cô đã mách bảo cho cô biết rằng, không thể giữ lại Văn Tương Tư được.

Cô đưa tay bật chiếc đèn phòng ngủ, lúc này cô mới nhận ra, gian phòng của cô gái kia được sang sửa lại hết sức đáng yêu và ấm áp. Phòng ngủ cũng không lớn lắm, nhưng làm cho người ta cảm giác hết sức ấm áp, buồn cười hơn nữa chính là, trong đó lại kê một chiếc giường công chúa!

Đỗ Phương Phương không nhận được khinh thường liền bật cười, cô ta thật sự đã coi mình là một bé gái ngây thơ mới mấy tuổi sao?!

Đồng bộ với chiếc giường lớn gần như chiếm nửa nóc phòng là chiếc đèn thủy tinh rất đẹp, nhưng bởi vì dùng trong phòng ngủ, nên ánh sáng đèn được lựa chọn sử dụng có màu sắc ấm áp, sự ấm áp bao trùm cả trong phòng ngủ. Đỗ Phương Phương chậm rãi nhấc chân bước vào trong phòng. Sàn nhà được trải tấm thảm nổi tiếng của Ai Cập, trắng nõn như tuyết. Phương Phương đạp lên có chút oán hận, khiến trên mặt tấm thảm màu trắng có chút dơ bẩn.

Tương Tư đau quá đã ngất đi. Cô nằm co quắp ở trên đất, thân thể co rúm lại giật giật từng hồi. Mái tóc ướt đẫm, xoã tung rồi bời dãn vào trên mặt trên cổ cô, chiếc áo ngủ bị một roi đánh vào xé rách thành hai mảnh, lộ ra thân thể trần trụi, gầy yếu, nằm úp sấp trên tấm thảm sàn tuyết trắng. Hơn nữa, trên lưng cô lộ rõ một mảng lớn đầy máu khiến người ta nhìn thấy mà giật mình kinh sợ!

Đỗ Phương Phương nhìn bộ dạng của Tương Tư giờ phút này, ngay cả người có trái tim mạnh mẽ như cô cũng thoáng thấy có chút đau lòng không nói ra được, nhưng ngay lập tức cô lại nghĩ, nếu để cho Hà Di Kiệt thấy được cảnh này, liệu anh sẽ có phản ứng thể nào nhỉ?

Cho tới bây giờ cô vẫn luôn là một người kiêu ngạo và tự tin. Đột nhiên cô nảy sinh ra một ý nghĩ, nếu như tối nay cô quyết định vạch trần chuyện này ra, vậy thì Hà Di Kiệt sẽ làm gì nhỉ?

Anh sẽ giận dữ đuổi cô đi vì người phụ nữ này, hay là sẽ đuổi người phụ nữ này cút để kết hôn với cô?

Suy nghĩ này vừa bật ra, liền đột nhiên không sao xóa bỏ nổi, cô tự tin vào thân thể của gia đình mình, tin vào tướng mạo của mình, nhất định Hà Di Kiệt sẽ không buông bỏ cô. Khoảng thời gian này mặc dù anh đối xử với cô không thể gọi là ân cần, nhưng cho tới bây giờ anh cũng chưa từng thất hẹn lần gặp gỡ với cô hay cũng chưa từng lỡ một lần đối với chuyện tặng quà cáp, hoa tươi cho cô. Sau lễ đính hôn, đêm đó bọn họ đã ở chung một chỗ. Cô có thể cảm nhận được sự kinh ngạc lẫn khiếp sợ của anh khi thấy cô vẫn còn là con gái. Từ đó về sau, anh đối xử với cô lại càng thân mật thêm mấy phần. Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đã tiến một bước lớn, vì thế lúc này Đỗ Phương Phương có sự tự tin, cũng không phải là không có lý!

Tương Tư nhắm hai mắt, răng cắn thật chặt, gần như chỉ có tiếng hít thở của cô. Đỗ Phương Phương nhìn bộ dạng giờ phút này của Tương Tư, bất giác bĩu môi một cái, đảo mắt nhìn sang bên cạnh, trên tủ đầu giường có nước lạnh băng còn lại một nửa, cô thuận tay cầm lên, không chút nghĩ ngợi liền hắt luôn vào trên mặt Tương Tư. . .

Tương Tư giật mình một cái, mí mắt nặng nề gần như không mở ra được, cô hơi giật giật, sự đau đớn trên lưng lập tức lan ra khắp toàn thân một trận hồi. Tương Tư không kiềm chế nổi liền hít một hơi luồng khí lạnh, đẩy vè hoảng hoảng hốt hốt. Cô có cảm giác tựa như mình đã chết rồi, choáng váng, cả người giống như đang trôi lơ lửng ở trên mây vậy. Chỉ có sự đau đớn kia là rất rõ ràng, mãnh liệt, giống như là có những con sâu đang gặm nhấm tận trong xương tủy của cô, làm thế nào cũng vứt chúng đi được. . .

“Văn Tương Tư, nghe đại danh của cô đã lâu.” Đỗ Phương Phương đưa tay kéo một cái ghế ngồi xuống, hai chân gác lên nhau, bộ dạng của người ở trên cao nhìn xuống dưới, khoe miệng thoáng nở một nụ cười, đuôi mắt liền nhếch cao hơn, hơn hiện rõ vẻ cay nghiệt.

Tương Tư nằm phục ở nơi đó không thể động đậy, lúc này cô cảm thấy thân thể lúc nóng lúc lạnh, kèm theo đó sự đau đớn làm cô càng ngày càng trở nên khó chịu. Cô nghe thấy bên tai có tiếng người đang nói cái gì đó, nhưng từ miệng cô, ngoài trừ tiếng rên rỉ đau đớn thì không phát ra được âm thanh nào khác, mỗi một giây phút đều kéo dài giống như một năm, mười năm vậy, cực kỳ đau khổ.

“Vừa mới rồi chẳng phải cô đã hỏi tôi là ai sao?” Cái cười của Đỗ Phương Phương càng phát ra rục rờ, chiếc roi ngựa được cô quấn trong tay rất cẩn thận. Trong phòng rất nóng, trên trán cô đã hiện ra một lớp mồ hôi hột, Đỗ Phương Phương tiện tay cởi chiếc cúc áo choàng ra, lập tức có người đi tới, kính cẩn đỡ lấy chiếc áo khoác ngoài, cẩn thận khoác trên cánh tay rất ngay ngắn.

Ở bên trong cô chỉ mặc bộ quần trang mỏng manh, mái tóc ngắn càng làm tôn thêm tư thế oai hùng rất hiên ngang mạnh mẽ. Chỉ có ở dưới điều tư thế hiên ngang oai hùng này, lại chứa đựng vẻ chua ngoa, hơn nữa vẻ ảm ức nóng nảy che phủ nơi mi tâm của cô đã làm cho khí chất của cô thoát nhìn đã bị hạ thấp xuống một chút.

Tương Tư vẫn không hề nhúc nhích như cũ, mà cô cũng không còn sức lực mà cử động nữa, thân thể cô tựa như đã bị ngọn roi kia vút xuống xé làm đôi.

Đỗ Phương Phương cúi người xuống, giữ lấy chiếc cằm của Tương Tư. Chiếc cằm thật gầy nhon, dường như chỉ cần ngón tay cô bóp mạnh một cái là sẽ bị vỡ nát ra. Đỗ Phương Phương kéo cao đầu của Tương Tư lên, liền thấy trong đôi mắt kia như có lớp sương mù dày đặc như đám mây phủ kín. Đây là kiểu ánh mắt gì vậy? Đôi mắt đen lay và trong suốt khiến người ta nhìn thấu tận bên trong của khi này đâu rồi? Nhưng dù sao rốt cuộc đôi mắt kia vẫn có vẻ hấp dẫn người khác đến không thể kim hãm được bị, càng làm cho người ta chỉ muốn nhanh chóng muốn được nhìn cho thật rõ ràng, xem ở trong đó có những cảnh vật gì!

Mà giờ khắc này, trên hàng lông mi dài mịn vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt trong veo, nơi hốc mắt lại hơi phồng hồng bởi vì khóe thút thút lại càng tăng thêm mấy phần diễm đam đáng yêu. Nhưng ở trong mắt của Đỗ Phương Phương, chỉ có sự thôi thúc ép buộc tính nóng nảy của cô càng tăng lên. Cô không nhận nổi liền gia tăng lực trên tay bóp mạnh một cái, trên làn da trắng của chiếc cằm nhỏ liền hiện lên dấu tay đỏ thẫm. Mi tâm của Tương Tư

nhúchặt lại vì đau, một dòng nước mắt ào ạt tuôn ra lăn xuống, tựa như những hạt ngọc đang lăn đẹp đến động lòng người. .

“Đồ hồ ly tinh!” Đỗ Phương Phương nhìn Trương Tư đến gần càng nghiêng lợi. Cô buông tay đẩy Trương Tư ra, cô là người luyện võ, Trương Tư người gầy gò chỉ còn lại độ bảy tám chục cân (đơn vị đo lường của Trung Quốc, 1kg = 0, 5 kg theo tiêu chuẩn đơn vị đo lường quốc tế), bị Phương Phương đẩy một cái như vậy, cả người liền ngã ngửa ra đụng vào chiếc kê ở đầu giường. Vết thương trầy da sứt thịt ở sau lưng đụng vào học tủ, miệng vết thương vừa vặn bị đập vào tay cầm ngăn kéo, Trương Tư đau đớn đến thét lên một tiếng kêu thê thảm. Cả người cô giống như bị nện mạnh một cái, mềm nhũn, nằm co quắp ở trên mặt đất. .

Nhưng đau khổ nhất vĩnh viễn vẫn không phải là ở sự hành hạ.

Mặt Trương Tư áp sát tấm thảm trải sàn mềm mại, mà người phụ nữ có sức lực cực lớn kia đã chậm rãi đứng lên, chiếc roi ngựa đen nhánh giống như một con rắn độc quấn trên tay cô ta, chỉ hơi bất cẩn sẽ xông tới cắn cô một miếng. Thật sự cô rất sợ, sự đau đớn này quá khó chịu, khó chịu đến mức cô muốn sống cũng không được...

“Chính cái bộ dạng đáng thương như hoa Lê ngâm sương này của cô đã quyến rũ Di Kiệt phải không?” Đỗ Phương Phương từng bước từng bước đi tới, từ trên cao hạ mắt xuống nhìn Trương Tư, khoé môi nhếch lên ý cười lạnh lẽo: “Cô mà xứng với anh ấy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: (tiếp theo)

Đỗ Phương Phương đưa ra chân, dậm vào trên mu bàn tay của Trương Tư, nhìn có vẻ như không dùng sức lực, nhẹ nhàng siết mạnh một chút, nhưng để gãy quân nhân bền chắc khác thường, lực dẫm của Phương Phương lại khéo léo siết vừa phải. Trương Tư có cảm giác như xương của các ngón tay sắp bị vỡ nát, phát ra tiếng kêu lách cách. Cô muốn rút tay về, nhưng bị Phương Phương dẫm xuống cố định lại không thể động đậy nổi. Cô đau đến mức thân kinh cũng co rút cả lại, cô gục trên mặt đất cả người run rẩy dữ dội, run run nói: “Có gan thì cô cứ giết tôi đi, giết tôi đi!”

Trương Tư chợt ngẩng đầu lên, tia sáng trong ánh mắt nhìn của cô làm cho Đỗ Phương Phương cũng thoáng vẻ sợ hãi. Cô gái kia thoát nhìn mềm yếu tưởng như gió vừa thổi liền gục ngay, vậy mà lại có ánh mắt sắc bén như vậy. Cô vừa mới nhìn thấy ánh mắt của cô gái mang theo vẻ rét lạnh lẫn cô độc mà gan dạ đến quyết liệt, giống như một con thú bị dồn đến đường cùng kia, liền ngăn ra. Trương Tư cũng đã rút được tay về. Cả bàn tay nhỏ nhắn gầy đã sưng đỏ, cô run rẩy không dám nhìn thẳng ta, tựa như hít thở thôi cũng đã đau nhức...

“Cô đừng cho là tôi không dám!” Đỗ Phương Phương không ngờ cô gái nhỏ kia lại dám khiêu khích mình, chiếc roi đang quấn ở trên tay lập tức vung lên, Trương Tư cắn răng một cái, dùng hết sức lực toàn thân lăn người một vòng trên mặt đất, rốt cuộc đã tránh được đòn của chiếc roi kia, chỉ có điều làn váy của cô bị chiếc roi quét qua, trong nháy mắt đã thành mảnh vụn...

Vết thương trên lưng khi cô lăn lộn ở trên đất đã bị dè mạnh lên, đau đến mức cô cắn đến gần nát đôi môi... diễn-đàn-lê-quý-đôn Có một vài giọt máu đã rỉ ra, từ từ chảy xuống nơi khoe miệng, nhìn tựa như những viên ngọc san hô nơi đáy biển sâu đen ngòm, trong suốt, đỏ thắm.

“Tôi đã sắp được gả cho Di Kiệt, cô cho rằng, cô, một nhân tình không thể lộ ra ngoài ánh sáng sẽ quan trọng hơn, hay là tôi đây, một người vợ được cưới hỏi đăng hoàng sẽ quan trọng hơn? Vẫn còn chờ Di Kiệt tới ra mặt giúp cô sao? Shit...”

Đỗ Phương Phương cắn môi cười lạnh, thu lại roi ngựa, cuộn từng vòng một thủ sẵn trong lòng bàn tay, chậm rãi dạo bước vòng quanh Trương Tư, trong tròng mắt lộ ra rõ vẻ trên cơn, nói từng chữ từng câu rõ ràng: “Đừng có viễn vông nằm mơ giữa ban ngày!”

Giữa lúc này Trương Tư chợt như mất đi toàn bộ sự phản kháng lẫn khả năng mưu cầu cuộc sống. Cô nằm ở trên mặt đất, đôi môi bị cô cắn chặt hơn, máu tươi lại chảy ra thêm một chút, dần dần ở cằm cô máu đã thành một đường đỏ sẫm, bò quanh co qua cổ, mang theo chút lạnh giá lạnh ướt dính, rất khó chịu... Nhưng cảm giác này vẫn chưa phải là đáng sợ nhất.

Thật sự Trương Tư dường như đã bị mất khả năng thính giác, mà dường như cũng đã bị mất cảm giác đau

Cảm giác đau rất của vết thương bởi ngọn roi gây nên lúc này, sự đau đớn của bàn tay, ngón tay vừa mới rồi, lúc này cũng chợt biến mất, bên tai cô là sự trống rỗng, ngay cả trước mắt cô cũng là một khoảng trống không.

Dường như tất cả mọi thứ chung quanh đều không nhìn rõ nữa, trong đầu cô chỉ lẫn quần mấy chữ đứt quãng... Tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng ... Người vợ cưới hỏi đăng hoàng...?

Đột nhiên Trương Tư chợt bật cười ha ha, là ai đã đưa cô từ cái thôn nhỏ đáng sợ ở Cam Túc về đây, lúc trở lại, đã ôm lấy cô nói nhắc đi nhắc lại rằng, Trương Tư à, anh sẽ đối xử tốt với em suốt cuộc đời sau này, anh sẽ không để cho em phải lo lắng hãi hùng nữa.

Là ai đã mấy lần khi cô nghĩ muốn tìm cái chết, cả đêm đã ngồi để coi chừng cô, đã nói vô cùng rõ ràng với cô từng chữ từng câu rằng, Trương Tư em đừng sợ, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, vẫn luôn ở bên cạnh em...

Cô thật là ngu, rất ngu, cho nên, cô đã tin anh, nhưng sau khi cô tin thì đã nhận được cái gì đây?

Anh sắp kết hôn, cô đâu không phải là cô, hơn nữa anh còn gạt cô, giống như người phụ nữ kia đã nói, anh muốn cô làm một tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng ư?

Tại sao anh lại có thể làm những chuyện hèn hạ vô sỉ như vậy chứ? Tại sao anh lại có thể lừa gạt cô hết lần này tới lần khác như vậy? Rốt cuộc anh coi cô là cái gì? Một thứ đồ chơi, hay chỉ là một con chim được anh nuôi nhốt trong chiếc lồng vàng?

Không... Cái mà cô muốn là tình yêu, tuyệt đối không phải như đóa hoa chỉ biết nở trong đêm đen vắng vẻ không người.

“Tur Tur của chúng ta ngoan nhất, xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất... Tur Tur của chúng ta sau này khi lớn lên sẽ có một người đàn ông rất tốt, cực kỳ tốt tới yêu thương...”

“Tur Tur của chúng ta là người tinh táo nhất, sẽ không bao giờ rơi xuống cuộc sống sa đọa, cần quấy, quan hệ bừa bãi với đàn ông giống như những người con gái ở bên ngoài...”

“Tur Tur của chúng ta sau này khi lớn lên chỉ có một bạn trai là Quảng Nguyên, chỉ gả cho một mình Quảng Nguyên, cả đời trong sạch. Cái gì là quan trọng đối với phụ nữ nhỉ? Chẳng phải là được một người đàn ông tốt yêu thương mình, có một một gia đình tốt đẹp, có danh tiếng tốt đó sao?”

Những lời ngày xưa của mẹ vẫn còn vang vọng rõ ràng bên tai Trương Tur, cô vẫn còn nhớ rất rõ. Cô cũng từng cho là, đường nhiên cuộc sống của mình phải là như vậy, nhưng giờ phút này, đột nhiên cô nhận ra, mình đã sớm chối bỏ tâm nguyện của mẹ, đã sớm biến thành một cô gái vô cùng bản thủ, chẳng những thân thể của cô bẩn, ngay cả linh hồn cũng dơ bẩn!

Cô yêu Hà Dĩ Kiệt, yêu một người đàn ông đã hành hạ mình như vậy, mà kết cục của ngày hôm nay cũng chính tự cô đã tìm đến!

Phải rời bỏ đi cũng là chuyện tốt.

Tiếng cười của Trương Tur làm cho Đỗ Phương Phương thoáng sững sờ, nhưng chợt có chút thẹn quá thành giận. Cô cũng không phải là một người phụ nữ có bụng dạ gì, khi làm việc lại càng muốn dùng cách gọn gàng dứt khoát hơn. Vì vậy, hiện tại khi tiếng cười kia của Trương Tur lọt vào trong tai của cô, lại giống như trở thành tiếng cười giễu cợt.

Mà Đỗ Phương Phương cô, là nhân vật có thân phận thế nào chứ? Đồ kỹ nữ kia còn muốn cười nhạo cô chẳng, còn không bằng dứt khoát cho cô ta một đao gọn gàng là xong!

Lừa giận nhất thời dâng trào, cô khom lưng túm lấy mái tóc của Trương Tur kéo đầu lên, đang định vung tay cho Trương Tur một bạt tai thì không ngờ thuộc hạ đang chờ ở ngoài cửa có chút hoảng chạy vào, hân hoan cúi người, nói: “Tiểu thư, Hà tiên sinh đang ở bên ngoài.”

Tay của Đỗ Phương Phương đang giờ lên, liền cứng ngắc lại ở giữa không trung.

Tại sao đột nhiên Hà Dĩ Kiệt lại tới nơi này? Cô ở thành phố A ở một tuần, tám giờ tối hôm nay cô đã nói cho anh biết, cô phải về nhà một chuyến, sau đó ở sau lưng anh, cô đã tìm đến nơi ở của Văn Trương, thế nào mà chân trước cô vừa mới rời đi, anh đã tới tìm tình nhân bé nhỏ của mình rồi?

Đỗ Phương Phương bất giác cười lạnh một tiếng, cúi đầu liếc nhìn thấy trong con ngươi Trương Tur đang dấy lên chút xú hi vọng, trong lòng cô lại thầm hận. Đỗ Phương Phương lại mạnh mẽ túm lấy cằm của Trương Tur nhắc lên như cũ. Cô, Đỗ Phương Phương này, đang muốn nhìn thật kỹ, Hà Dĩ Kiệt sẽ xử sự thế nào. Người cô động đến chính là người con gái mà anh yêu mến, nhưng cô nhất định phải giống như cát, không thể nhào nặn được!

Nếu như anh dám có một chút xú không bằng lòng, cô, Đỗ Phương Phương này thề rằng, nhất định phải đưa giỡn cô gái Văn Trương Tur kia cho đến chết!

Suy nghĩ xong, bàn tay đang lôi tóc của Trương Tur liền hơi nói lỏng ra, cô nhắc chân nhảy qua người Trương Tur, chậm rãi dạo bước ra phía ngoài cửa ra vào, hỏi thuộc hạ một câu: “Ở chỗ nào?”

“Các anh em ở bên ngoài vẫn đang ngăn cản tiên sinh, không có chỉ thị của tiểu thư ngài, chúng tôi không dám để cho Hà tiên sinh đi vào...”

Thuộc hạ nói khúm núm nói, lông mày của Đỗ Phương Phương chợt dựng lên, vung ra một bạt tai, “Hỗn láo! Hà tiên sinh là ai? Là vị hôn phu của tôi, là chồng tương lai của tôi, mấy người các cậu còn dám ngăn cản cả anh ấy sao?”

Người thuộc hạ kia cũng không tránh né, cứng rắn chịu một bạt tai của cô, vẫn giữ bộ dạng cúi đầu về phục tùng như cũ: “Vâng, tiểu thư dạy rất phải.”

Đỗ Phương Phương thấy dáng vẻ của anh ta vẫn như một cây cọc gỗ, bất giác thấy có chút không vui mà, tay đập chỉ ra bên ngoài: “Còn không mau đi ra!”

Thuộc hạ vội vã tuân lệnh, bước nhanh ra khỏi căn phòng.

Hà Dĩ Kiệt đứng ở cạnh cánh cửa bị vỡ thành mấy mảnh, mi tâm thoáng nhú lại không dễ nhìn ra, nhưng anh cũng không dừng bước dù chỉ một giây đồng hồ, bước chân vẫn vững vàng như cũ đường hoàng bước vào trong gian phòng.

Đỗ Phương Phương đứng ở trước cửa sổ phòng khách quay lưng về phía Trương Tur. Ánh mắt của anh theo thói quen nhìn từ trên vai trái Phương

Phương xuống dưới bàn tay trái của cô, quả nhiên cái roi kia vẫn đang quấn ở trên tay. Trái tim của anh không khỏi bị siết lại căng thẳng, khi bước đi ngang qua phòng ngủ của Trương Tư, anh thoáng hơi lưỡng lự, nhưng rồi vẫn cúi đầu, hơi cắn răng đi tới bên cạnh Đỗ Phương Phương.

“Phương Phương,” Anh cố đè thấp giọng mình xuống, nhưng lại mang theo âm hưởng trầm trầm đầy ngang ngược và chuyên chế của đàn ông. Xuyên qua khe cửa khép hờ, Trương Tư đã nghe được rất dễ dàng.

Cô hơi ngửa mặt lên, mắt nhắm lại, hai hàng nước mắt đã dâng lên từ lúc nào giờ đây trượt xuống. . .

Đỗ Phương Phương xoay người lại, trên mặt đã thấy nụ cười đáng yêu động lòng người. Cô đưa tay ôm lấy cổ Hà Dĩ Kiệt, trong đôi mắt tựa như thoáng hiện một chút dịu dàng: “Đã trễ thế này sao anh còn tới đây?”

Gi vậy?

Dĩ Kiệt giơ tay lên vòng vào hông của Phương Phương, khoe miệng nhếch lên vẻ khinh thường hơi cười cười, chỉ có điều nụ cười nhàn nhạt kia lại không hiện lên trong mắt.

“Chẳng phải là em nói đi Bắc Kinh sao?” Hà Dĩ Kiệt cũng không trả lời, chỉ nhẹ nhàng hỏi ngược lại một câu. Khi nói chuyện, đồng thời anh giơ tay lên phẩy nhẹ một cái vào trán của cô, động tác nho nhỏ có chút mập mờ này, lập tức làm cho trái tim của Đỗ Phương Phương mềm mại xuống một chút, dường như đã quên ngay mất mấy câu đang muốn hỏi anh.

“Thế nào? Muốn em đi làm phải không?” Đỗ Phương Phương nghiêng mặt khi anh khẽ đặt một chiếc hôn trên má. Đôi mắt dài hẹp hơi híp lại, ghé vào bên tai anh khẽ nói: “Em biết ngay là anh vẫn còn có phụ nữ khác bên ngoài, giờ thì em bắt được rồi nhé!”

Hà Dĩ Kiệt cười cười trầm trầm, ngón tay giờ cao nắm vào cằm của cô, đầu ngón tay hơi cọ xát một chút, đôi con ngươi đen như mực đầy hấp dẫn và thâm trầm khóa chặt trên khuôn mặt của cô. Anh hơi nâng lên cằm lên, đẩy về kiều ngạo, chậm rãi nói: “Đàn ông mà, gặp dịp thì chơi thôi...”

Những lời này nói rất khế, nhưng bởi vì trong phòng quá yên tĩnh, Trương Tư chỉ nghe được đứt đoạn, nhưng lại nghe được trọn vẹn câu “gặp dịp thì chơi”, mặt của vui vào trong tấm thảm mềm mại, nước mắt như đã nằm yên ở trong tuyến lệ. Cô xót xa cho số mệnh của mình, nhưng làm thế nào nước mắt cũng không sao rơi xuống nổi. Ngón tay của cô níu lấy phía dưới thảm, thân thể gầy guộc lại bắt đầu run rẩy... Giữa lúc này tất cả sự đau đớn chột giữa ập tới, chèn ép lên cô khiến cô gần như không thể chịu đựng nổi nữa, cô sắp sụp đổ mất.

Đỗ Phương Phương rất muốn biết, rốt cuộc tiếp theo Hà Dĩ Kiệt có thể làm gì với cô khi đã cô là gây ra chuyện kia. Hơn nữa cô còn muốn biết, tối nay anh sẽ giải quyết thế nào đối với cô, giải quyết thế nào đối với việc cô đã ngáng đường của cô tình nhân đang nằm ở dưới đất kia. . .

“Chỉ là gặp dịp thì chơi thật chứ?” Đột nhiên Đỗ Phương Phương hơi nghiêng nghiêng đầu cười cười, cô là người luôn luôn lạnh lùng cay cú, chột trở nên giống như một cô gái nhỏ xinh xắn nũng nịu. Dường như Hà Dĩ Kiệt rất là thích bộ dạng giờ phút này của cô, anh cúi đầu hôn lên trên đôi môi đỏ mọng của cô: “Anh lại còn lừa em sao?”

Đỗ Phương Phương cười khanh khách, hai cánh tay cũng ôm sát vào anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Hai người hôn nhau tựa như không phân được thắng bại, một lúc lâu, vẫn là Đỗ Phương Phương gần như không sao thở nổi nữa, lúc ấy cô liền nhẹ nhàng đẩy đẩy. Tác phong của cô tuy luôn luôn lớn mật, nhưng cũng có một chút xấu hổ, gương mặt hồng hào được ánh sáng rực rỡ của anh đèn chiếu vào, quả nhiên là một cô gái đẹp, Hà Dĩ Kiệt nhìn bộ dạng giờ phút này của Phương Phương, trong lòng cũng vẫn yên lặng giống như đầm sâu, nhưng trên mặt lại không hề để lộ ra một chút nào, thậm chí anh còn hết sức quan tâm vuốt ve nước đọng trên đôi môi của cô, khàn khàn hỏi sơ lược một câu: “Việc này không được sao?”

Đỗ Phương Phương hiểu thẳng, nghe vậy lập tức cau mày lại: “Việc này anh không được!”

Nếp nhăn trên mặt Hà Dĩ Kiệt khi cười trở nên sâu hơn, trong giọng nói có một chút mập mờ: “Hôm nào thử một chút xem, chẳng phải sẽ biết anh có được hay không ngay ấy mà!”

Đỗ Phương Phương đang muốn trở về, con ngươi chột xoay chuyển, cô đưa tay đâm một cái vào ngực của anh, nhưng bộ dáng lại có chút thẹn thùng mở miệng nói: “Anh còn nói. . . Ngày đó lần đầu tiên của người ta, anh cũng không biết dịu dàng một chút. . .”

Hà Dĩ Kiệt cười ha ha, lại giơ tay ôm cô vào trong ngực, tỉa trán mình lên cái trán của cô: “Ai bảo em lại mê người như vậy chứ? Thật không hổ là đóa hoa hồng gai nổi tiếng khắp vùng Bắc Kinh, em không biết ngày hôm đó suýt nữa em đã cắn anh chết rồi đấy! Thực đúng một con mèo nhỏ hoang dã, đã cào thân người anh mấy vết máu...”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Cô hãy biến đi

“Ai bảo em lại mê người như vậy chứ? Thật không hổ là đoá hoa hồng gai nổi tiếng khắp vùng Bắc Kinh, em không biết ngày hôm đó suýt nữa em đã cắn chết anh rồi đấy! Thực đúng một con mèo nhỏ hoang dã, đã cào thân người anh mấy vết máu...”

“Dĩ Kiệt!” Đỗ Phương Phương cũng trở nên thẹn thùng, đưa tay lên bịt kín miệng của anh, đôi mắt long lanh nước chứa đầy tình cảm nhìn lại anh: “Anh còn nói nữa!”

“Được, được, được, anh không nói nữa.” đương nhiên Hà Dĩ Kiệt không muốn dây dưa nhiều hơn ở chỗ này, thấy cô xấu hổ, nên anh chuyển đề tài câu chuyện, nhẹ nhàng vờ về dải tai của cô, giọng nói đầy vẻ dịu dàng, hỏi: “Em đã tìm đến nơi này rồi, giờ còn đang định làm gì vậy? Lại mang roi ra để dọa người khác hả?”

Đỗ Phương Phương lập tức vênh mặt lên, hất chiếc cằm về phía cao ngạo nhìn lại anh: “Đúng vậy! Em đã cho cô ta mấy roi, ai bảo cô ta dám tranh giành người đàn ông của em!”

Hà Dĩ Kiệt cười khi một tiếng: “Thật đúng là trẻ con, cô ấy làm sao tranh giành người đàn ông của em được chứ?”

Đỗ Phương Phương không chấp nhận, vẫn không chịu buông tha: “Chúng ta đã sắp kết hôn, anh còn không chịu dọn dẹp sạch những phụ nữ ở bên cạnh đi!”

Hà Dĩ Kiệt kéo bàn tay của cô nhẹ nhàng vuốt ve, cố làm bộ khó xử, nói “Không phải là anh đang bận chuẩn bị hôn lễ đó sao, cho nên mới quên mất chuyện này, chuyện này chẳng qua đây chỉ râu ria thôi mà, người phụ nữ không được công khai kia, em cứ đuổi đi là được mà, việc gì phải ra tay đánh đập cô ta, thân phận của em đâu phải là nhỏ?”

Bọn họ nói chuyện với nhau giọng nói cũng hơi lớn, truyền đến tai Trương Tư khá rõ ràng, lời nói giống như một cú đâm nặng nề chọc thẳng vào trái tim của cô, suýt nữa thì cô phun ra một búng máu.

“Chẳng qua cũng vì em nhìn cô ta thấy không vừa mắt! Cho nên em phải đánh! Thế nào, anh đau lòng sao?” Đỗ Phương Phương nhìn anh đầy vẻ nghi ngờ. Hà Dĩ Kiệt cũng cười lạnh một tiếng: “Nói mê sảng gì thế? Chỉ là một cô gái được bao nuôi mà thôi, làm sao có thể so sánh với em được chứ?”

Lúc này Đỗ Phương Phương mới hài lòng nở nụ cười, kéo anh đi về phía phòng ngủ: “Vậy anh hãy đuổi cô ta đi, đuổi ngay hôm nay!”

Hà Dĩ Kiệt đi theo Đỗ Phương Phương, thấy cô ta nhấc chân đạp cánh cửa ra, anh lập tức nhìn sang. Thoáng một cái, ngũ tạng lục phủ của anh tựa như đã bị người ta cho lên xào nấu vậy, anh nhúu chặt hai hàng lông mày bởi đau đớn trong lòng, bàn tay đang cầm cái tay đã ra đòn của Đỗ Phương Phương, chợt siết chặt lại. Chắc là lực bóp khá lớn nên khiến Đỗ Phương Phương liền kêu lên một tiếng đau đớn...

Anh vội vàng buông tay ra, nhưng không vồ về cô ta ngay, anh nhìn Trương Tư đang nằm trên mặt đất, toàn thân cô gần như ** nằm ở chỗ đó, nhìn trên lưng thấy một lớp máu thịt nhầy nhụa, tóc dài xõa tung rối bời, lẫn lộn máu tươi, cô nằm không hề nhúc nhích, giống như đã chết rồi.

Đương nhiên anh biết Đỗ Phương Phương sử dụng roi rất lợi hại. Một người đàn ông mình đồng da sắt bị dính đòn cùng còn phải nằm liệt hai tháng, huống chi là Trương Tư? Cô vẫn còn đang bị ốm, người gầy chỉ còn lại độ hơn bảy mươi cân (tương đương hơn 35kg tiêu chuẩn quốc tế), làm sao cô có thể chịu đựng được chứ?

Đỗ Phương Phương thấy đôi mắt anh cứ nhìn chăm chăm thẳng vào Trương Tư, tựa như muốn phun ra lửa, cô bị chọc tức toàn thân liền run lên, không nhịn được liền lạnh lùng cất giọng: “Anh hay lắm Hà Dĩ Kiệt, em biết ngay là người phụ nữ này không tầm thường mà, anh đang đau lòng cho cô ta, đúng không? Anh còn yêu thương cô ta, thích cô ta, vậy anh còn lấy em làm gì? Để em lập tức trở về Bắc Kinh, chúng ta hủy bỏ hôn ước!”

Cô nói một câu đầy lửa giận, ở trong thân thể lại như gào thét sôi trào. Nhìn thấy hình dáng mảnh mai của Trương Tư đang nằm ở nơi đó, cô cảm thấy vô cùng chói mắt, liền vung tay một cái, chiếc roi đen nhánh vút lên đánh vào Trương Tư đang nằm đó...

“Đu rồi!” Hà Dĩ Kiệt chợt đưa tay ra gạt lại, chiếc roi cuốn lấy cánh tay của anh, trong nháy mắt xé đã luôn ống tay áo của anh, bởi thời tiết lạnh, anh mặc áo khá dày, thế nhưng những chiếc gai kia đã xé rách lớp áo trên cánh tay anh, cào thành một vết rướm máu...

Anh bị đau đến cau chặt mày lại, chỉ cảm thấy sự đau đớn này quá mức nặng nề, quá mức ác độc, lòng oán giận lại càng tăng thêm vài phần. Lòng dạ người phụ nữ này thật là độc ác! Cô ta gần như đã sử dụng hết sức lực của mình, rõ ràng cô ta muốn lấy mạng Trương Tư!

“Hà Dĩ Kiệt!” Đỗ Phương Phương vừa tức lại đau lòng, cô luôn luôn kiên cường giống như người đàn ông, vậy mà lúc này đột nhiên nước mắt trào ra, vòng quanh trong vành mắt.

Hà Dĩ Kiệt dần dần bình tĩnh lại, sự đau đớn trên cánh tay từng chút từng chút đã kéo anh trở về thực tế. Anh ép mình thu hồi lại ánh mắt, ép mình nhếch môi lên cười cợt, anh đưa tay ôm người phụ nữ trước mặt mình vào lòng: “Phương Phương, đừng có giờ tính khí thích đùa bỡn như trẻ con ra nữa!”

“Tại sao anh lại ngăn cản em? Có phải anh không bỏ được cô ta, có phải anh đau lòng hay không? Anh nói đi, anh nói cho rõ ràng đi!”

Đỗ Phương Phương kêu to, cô có lòng kiêu ngạo và tự ái của mình, không cho phép trong cuộc sống tình cảm của mình lại xuất hiện vết nhor, dù chỉ là một chút xíu. Nếu cô đã chọn người đàn ông này, nhất định cô sẽ lấy anh làm chồng, tất yếu cả đời cô sẽ trung thành với người ấy, nên cô không cho phép trong lòng của anh vẫn còn nghĩ tới người khác!

“Phương Phương!” Hà Dĩ Kiệt hơi cau mày, đưa tay phất nhẹ giọt nước mắt rơi xuống trên gò má cô: “Em làm vậy nếu xảy ra án mạng thì biết làm sao bây giờ?”

“Sao có thể yếu ớt như vậy chứ? Chẳng qua cũng chỉ là bị hai roi thôi, cũng sẽ bị chết sao?” Đỗ Phương Phương liều mạng giãy giụa ở trong ngực anh, “Em mặc kệ, em ghét cô ta, em ghét cái loại hồ ly tinh chuyên đi quyến rũ người khác kia! Em chỉ muốn đánh chết cô ta, để xảy ra án mạng thì sao chứ, nhà họ Đỗ em không sợ!”

Cả gương mặt và mi tâm của Hà Dĩ Kiệt càng cau lại chặt hơn, cảm giác ghét bỏ đối với cô ta không khỏi tăng thêm mấy phần. Anh nắm hai cánh tay vẫn đang không ngừng quơ múa giãy giụa của cô ta, dùng sức ôm chặt cô ta vào trong ngực, cất tiếng nói, trong giọng điệu mang vài phần uy nghi: “Phương Phương, em hãy nghe anh nói đi!”

Đỗ Phương Phương bị giọng nói của anh làm cho dần dần trở lại bình tĩnh. Trong lòng vẫn thấy bất mãn, nhưng cô lại không muốn để anh chán ghét mình, vì vậy cô vẫn nói cứng rắn với Hà Dĩ Kiệt: “Anh nói đi!”

“Cô ấy là người thế nào chứ? Có đáng giá để em động chân động tay tới không? Em không muốn nhìn thấy cô ấy thì cứ nói một tiếng, anh sẽ lập tức làm cho cô ấy biến luôn, lần đi thật xa. Tội gì em phải đến đây làm mọi chuyện âm ỷ lớn đến vậy, thật sự nếu có án mạng xảy ra, khi chúng ta kết hôn thì chẳng phải là sẽ bị mất hứng hay sao?”

“Anh nghĩ như vậy thật chứ?” Đỗ Phương Phương nghe thấy anh nói như vậy, tròng mắt không khỏi sáng lên, ngay trước mặt Văn Trương Tư mà anh lại nói như vậy, có thể thấy được là ở trong lòng anh người phụ nữ này căn bản không có gì đáng giá, cô đúng là nói quá phóng đại rồi.

“Vậy em muốn cô ta hãy biến mất ngay bây giờ, em không muốn nhìn thấy cô ta nữa!” Đỗ Phương Phương nói vẻ đầy kiêu căng, ngón tay chỉ ra bên ngoài, làm như mình là nữ hoàng ở nơi này vậy.

Hà Dĩ Kiệt vuốt vuốt gương mặt cô ta, cười nói: “Giờ thì em vui vẻ rồi chứ?”

Đỗ Phương Phương nhéo nhéo ở trong ngực anh: “Anh có đồng ý với em hay không đây?”

Hà Dĩ Kiệt đẩy cô ta ra, xoay người đi tới trước mặt Trương Tư, nâng hai bả vai của cô kéo lên, ngón tay vuốt lại mái tóc như mây của cô ra, nắm chính xác cái cằm gầy gò của cô nâng lên...

Một gương mặt tràn đầy nước mắt chậm rãi lộ ra, đôi mắt cô giống như đầm sâu nhìn lại anh, khỏe miệng mang theo ý cười, nụ cười này giống như một lưỡi dao khoét sâu vào trong lòng anh, từng nhát từng nhát. Anh cảm thấy trong tim đau buốt... Anh rất muốn ôm cô một cái, rất muốn gạt hết những giọt nước mắt của cô đi, rất muốn hỏi cô một chút, Trương Tư, em có đau hay không?

Nhưng anh lại không thể nói gì, thậm chí anh lại còn đang mỉm cười, nụ cười kia, mãi về sau này, Trương Tư vẫn còn nhớ như in.

Cuộc đời này, cũng sẽ không có một người nào có lòng dạ ác độc hơn Hà Dĩ Kiệt được nữa, cuộc đời này, cũng nữa cũng sẽ không có một người nào vô tình hơn anh được nữa.

Trương Tư hiểu rất rõ, cô đã sớm rơi vào địa ngục A Tỳ, vĩnh viễn, không bao giờ được siêu sinh nữa.

Cô nhìn anh, không nói lời nào, anh nhìn cô, cũng không nói một câu

Có khoảnh khắc thậm chí Hà Dĩ Kiệt còn suy nghĩ mặc kệ tất cả, bắt kẻ đó là chuyện gì, cái gì mà tiền đồ xán lạn, anh đây cũng bắt kẻ, cái gì mà báo đáp ân tình anh cũng bắt kẻ... Bằng bất cứ giá nào anh cũng phải đưa cô đi, đi đến bất kể nơi nào, một thành phố nhỏ, một thôn nhỏ, hoặc quá lắm thì đi ra khỏi đất nước này. Đến nơi nào cũng được, ở đâu cũng được, anh đều chấp nhận hết, anh yêu cô, anh không thể rời bỏ cô...

Nhưng suy nghĩ này chẳng qua chỉ là một khoảnh khắc ngăn ngừa, anh đang giãy giụa trong thực tế tàn khốc, chạy không thoát, trốn không xong.

Không ngồi ở vị trí đó, không thể biết được trong đó vất vả gian nan thế nào, mà đã vào trong cái vòng xoáy đó, nghĩ rằng có thể thoát ra được sao, nghe nói thì dễ lắm, nhưng...

“Cô đã nghe thấy rồi đấy, phu nhân của tôi, cô ấy không muốn còn phải nhìn thấy cô nữa, Văn Trương Tư, cho cô một tuần lễ, cô hãy rời khỏi nơi này, đừng bao giờ ... còn xuất hiện lại ở trước mặt của chúng tôi nữa!” Giọng nói của anh nghe thật hờ hững, không có một chút ấm áp.

Trương Tư xoay mình run lên một cái, trong lòng lại giống như bị một dao hung hăng xuyên qua. Cô cố nén nước mắt, cô không muốn anh được hài lòng thỏa mãn như vậy. Cô cười nhìn anh, nâng chiếc cằm nhọn lên đây vẻ kiêu ngạo, lạnh giọng hỏi ngược lại: “Hà Dĩ Kiệt, anh đã nói muốn cả đời này cùng chung sống với tôi, anh nói muốn kết hôn với tôi...”

Cô nói còn chưa dứt lời, cằm đã chợt bị anh bấm chặt vào, một cơn đau nhức ập tới làm giọng nói của cô nghẹn lại, giống như vỡ kịch chợt bị tấm màn hạ xuống vậy.

Khuôn mặt của anh dữ tợn, gương mặt tuấn mỹ thế kia, tại sao anh phải làm ra vẻ mặt như thế? Hà Dĩ Kiệt... Anh hãy giữ nguyên bộ dạng cười tươi đi nào, để cho em còn cảm thấy tương đối an lòng... Trương Tư cười khúc khích, nhưng một dòng nước mắt lại đang rơi xuống...

Được, cô sẽ đi, cô sẽ rời đi.

“Văn Trương Tư, cô tự coi mình là gì vậy? Cô cho rằng tôi ngủ với cô suốt bốn năm nay thì phải cưới cô sao? Cô cũng không nhìn lại thân phận của mình một chút, đừng có *** nữa quần lấy tôi nữa! Hãy cầm theo va ly hành lý của mình và tờ chi phiếu này rồi biến đi thật xa, đừng có xuất hiện ở trước mặt

của tôi nữa.”

Không biết từ lúc nào anh đã chuẩn bị xong một tờ chi phiếu, cứ thế vỗ vào trên mặt của cô. Tờ giấy thật mỏng, lực vỗ ở lên trên mặt cũng không phải là rất đau, nhưng không biết tại sao, đột nhiên cô cảm thấy hành động này của anh làm cô cực kỳ đau đớn, sự đau đớn còn vượt xa cả hai roi mà Đỗ Phương Phương đã đánh cô lúc này...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nỗi đau

Nhưng không biết tại sao, đột nhiên cô cảm thấy hành động này của anh làm cô cực kỳ đau đớn, sự đau đớn còn vượt xa cả hai roi mà Đỗ Phương Phương đã đánh cô lúc này...

Cô đứng bất động ở nơi đó, tờ chi phiếu sau khi bị nện vào trên mặt cô đã nhanh chóng rơi xuống đất, nó nhẹ nhàng bay lượn sau đó dừng lại ở bên chân của cô. Cô chợt nở nụ cười, cười tới nghiêng ngả, gương mặt đầy nước mắt. Cô né tránh khỏi Hà Dĩ Kiệt, cũng không thèm nhìn xem tờ chi phiếu kia ra sao, xoay người, đứng quay lưng về phía hai người kia, chỉ có giọng nói nhỏ nhỏ khẽ khàng vang lên, không hề đau thương, chỉ có sự bình tĩnh đến đáng sợ: “Được, tôi sẽ đi.”

Hà Dĩ Kiệt cảm thấy trái tim mình bị một đòn nặng nề giáng vào, trong khoảng khoảnh khắc, thân hình anh chợt thoáng hơi lao đảo một cái, phảng phất như có một thứ gì đó đang mất dần từng chút từng chút một, thế nhưng anh lại chỉ có thể trơ mắt nhìn mà không cách nào ngăn trở.

“Vậy thì hãy đi đi, cút đi luôn ngay bây giờ!” Đỗ Phương Phương phách lối vung cánh tay lên, bộ mặt cười đắc ý. Đương nhiên cô ta rất hài lòng với lời giải thích của Hà Dĩ Kiệt, bất kể anh là thật tâm cũng tốt, giả vờ cũng được, ít nhất người đàn ông này đã nguyện ý làm như vậy, nguyện ý cho cô ta thể diện thật lớn trước mặt người con gái kia, như vậy là đủ rồi!

Cô lại không ngốc, những chuyện ngu xuẩn mà cứ nóng vội chỉ tổ sẽ bị tiền mất tật mang. Cô, Đỗ Phương Phương này, nhất định sẽ không đi làm những chuyện ngu ngốc như vậy!

Hà Dĩ Kiệt cũng nhẹ nhàng kéo Đỗ Phương Phương một cái, hơi cau mày, làm bộ liếc nhìn Văn Tương Tư một cái như rất chán ghét, rồi mới vừa rồi dịu dàng nói: “Phương Phương, lúc anh tới đây bên ngoài tuyết rơi rất lớn, hiện giờ đêm cũng đã khuya, chúng ta đã nói rõ với Văn tiểu thư rồi, anh cũng thanh toán một số tiền lớn, mọi chuyện giữa anh và cô ấy đều đã thanh toán xong xuôi. Đã như vậy, mình hãy để lại cho cô ấy một bậc thang đi, để sáng ngày mai cô ấy đi cũng được, em xem như vậy có được hay không?”

Đỗ Phương Phương giương mi lên mi, lời phản đối gần như đã thốt ra đến miệng, nhưng lại bị cô ta cứng rắn nhin lại. Nhìn Hà Dĩ Kiệt cũng đã nói, những gì cần nói cũng đã nói rồi, cuộc vui giữa hai người bọn họ cũng đã xong rồi. Cô không thể không độ lượng một lần, thay vào đó cô sẽ được tiếng tốt, không chừng Hà Dĩ Kiệt cảm thấy cô bị uất ức sẽ càng yêu thương cô hơn!

Nghĩ đến đây, đôi con ngươi linh động của cô ta xoay mấy vòng, sau đó làm ra bộ dạng buồn buồn không vui lắm, gật đầu một cái: “Em cũng chỉ hờn dỗi nên mới nói như vậy thôi, anh nghĩ lại những lời mà anh đã hỏi em xem, người khác nghe thấy, không chừng lại tưởng rằng em là con người có lòng dạ độc ác, không chút tình cảm đấy, đã muộn thế này, dĩ nhiên cũng nên để đến sáng ngày mai cô ta ra đi.”

Đỗ Phương Phương nói xong liền quan sát thần sắc của Hà Dĩ Kiệt, quả nhiên thấy mi tâm của anh giãn ra, nét mặt của cô ta càng trở nên dịu dàng thêm mấy phần. Mặc dù trong lòng vẫn chưa phải đã cam chịu, nhưng lại vì lần này bản thân đã được anh đóng giữ là bảo bối rồi nên cô ta rất dương dương đắc ý.

“Này... Chúng ta trở về đi thôi, chứ ngồi đợi ở đây làm gì...” Hà Dĩ Kiệt thấy cô ta đồng ý liền vội vàng đưa ra ý kiến rời đi. Đương nhiên là Đỗ Phương Phương cũng không vui thích gì khi phải ngồi đợi ở chỗ này, cô ta đưa tay ôm lấy anh, hai người hôn nhẹ một cái rồi đi ra khỏi khu nhà trọ...

Không có tiếng đóng cửa, tiếng xì xào bàn tán cũng rất nhỏ, khi tất cả tiếng huyền ảo, tiếng lộp cộp của bước chân đã đi xa, lúc này trong phòng mới yên tĩnh trở lại. Nhưng khi quá yên tĩnh, lại làm cho lòng người ta thấy quá khổ sở lớn hơn đến mấy chục lần. Tương Tư đứng ở đó rất lâu, cho đến lúc bốn phía đều đã hoàn toàn yên tĩnh trở lại, thân thể căng thẳng của cô chợt mềm nhũn ra, lập tức nằm xoài xuống trên mặt đất.

Cô cứ duy trì tư thế này mãi, sau đó một mình chậm rãi bò dậy. Trong tủ quần áo, quần áo của cô được treo từng bộ từng bộ hết sức đẹp đẽ, nhưng cô làm như không thấy. Cô tìm được chiếc va li của mình... đúng rồi, Hà Dĩ Kiệt đã nói, cô hãy cầm va li của mình rồi cút... Cô sẽ không lấy đi một bất cứ một thứ gì không phải là đồ của mình, cô đã mang thứ gì đến đây, cũng sẽ mang tất cả những thứ đó đi. Những gì thuộc về anh, cô không muốn động đến.

Cô cũng không muốn mang theo thứ gì hết, cả con người của anh, cả tình cảm tàn nhẫn ích kỷ của anh, cả tờ chi phiếu với khoản tiền lớn kia, cả căn nhà đẹp đẽ cùng với tất cả mọi quần áo và đồ dùng cao cấp mà anh đã đặt mua, đã bày biện cho cô kia. Những cung chiêu hiểm cò của anh đối với cô khiến cho người khác phải ao ước, những thứ anh mà anh mang đến cho cô, tất cả giờ đây chẳng qua chỉ là của phù vân đầy hư vô mờ mịt. Từ lúc ngón tay giữa của anh chỉ như thế, dù chỉ là một chút xiu dẫu vết, anh ở trong cô cũng đã không còn nữa...

Từ lâu, vết thương trên lưng đau đến mức đã làm cả người cô như sắp chết lặng đi. Cô mặc lên mình bộ quần áo mà năm nào cô đã mặc, cái ngày khi cô theo Hà Dĩ Kiệt đến nơi này. Đây là chiếc áo choàng lông dê màu vàng nhạt của Hàn Quốc mà mẹ đã mua cho cô, kiểu dáng nhìn rất đáng yêu, kể từ ngày cô tới đây sống cùng anh, nó đã bị xé rách. Đồ của cô cũng không nhiều lắm, cũng chỉ xếp gọn ở trong chiếc vali này là đủ. Cô lục lại một lúc, nhưng không tìm được đôi giày của mình, không thể làm gì khác hơn, cô đành đến nơi để giày, lấy một đôi rẻ tiền nhất đi vào.

Khi tới thành phố A tài sản của cô chỉ có những thứ này, bây giờ khi cô rời đi đầy chật vật, tài sản cũng chỉ đủ xếp vào một chiếc vali nhỏ.

Cuộc sống giống như quay một vòng, lại trở về chỗ cũ, nhưng cô, Văn Trương Tư, đã sớm không còn là cô gái nhỏ ngày đó đầy hốt hoảng như chim sợ cung tên khi gặp phải biến cố, cũng sẽ không còn là người con gái ngày đó khi bị anh đoạt lấy trinh tiết. Cô cũng không còn là cô gái nhỏ đầy mộng mơ, ôm đầu khóc rống cả đêm, càng không phải người con gái ngày đó ở trong khách sạn, người đã bị anh tàn nhẫn tự tay giết chết đứa nhỏ mới hoài thai ở trong bụng mẹ không người giúp đỡ, không biết nên đi nơi nào. Trong dĩ vãng, cuộc sống của cô chỉ biết chuyển động xung quanh anh, nhưng sau này, cuộc sống của cô cũng sẽ không còn người nào là Hà Dĩ Kiệt nữa.

Cô sẽ để tất cả những thứ thuộc về mình đã từng xuất hiện trong cuộc sống của anh sẽ hoàn toàn biến mất. Cô sẽ không để lại một chút dấu vết nào của mình ở trong thế giới của anh nữa.

Cô là một cô gái bướng bỉnh và quật cường. Cô nhất định dùng toàn bộ máu thịt gân cốt, sẽ dùng chính bản thân mình để chứng minh rằng, sẽ có một ngày Hà Dĩ Kiệt phải hối hận, hối hận đến chết cũng không thể nào tự tha thứ cho chính anh.

Trương Tư kéo chiếc vali đi ra ngoài, tiến thẳng vào thang máy. Cô tựa vào người vào trên vách thang máy bóng loáng sáng ngời, bàn tay không kiềm chế nổi áp sát vào bụng của mình. Cô nhẹ nhàng thoáng nở nụ cười, các người nghìn tính vạn tính, cũng vẫn tính sai một điều...

Đêm hôm đó, thành phố A tuyết rơi lớn đến dị thường lớn, chỉ trong vòng hơn một giờ ngắn ngủn, đã nhuộm cả vùng đất thành một màu trắng xóa. Trương Tư chỉ đi một đôi giày mỏng manh đạp trên tuyết đọng, đứng ở trên đường phố trống trải không một bóng người. Cô đứng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên, từng bông tuyết lớn giống như những giọt nước mắt không tiếng động từ trên bầu trời bay xuống, một nỗi yên lặng đầy tuyệt vọng.

Nhưng cô đã không còn khóc nữa, nơi đầu đường, vào lúc nửa đêm chỉ có một mình cô lủi thủi bước đi trong cô đơn.

Phụ nữ trên đời chỉ có hai loại, một là hạnh phúc một là kiên cường. Hạnh phúc được nâng niu ở lòng bàn tay nên không kiên cường, mà kiên cường thì cũng chính là không thể không kiên cường.

Giống như một bụi cỏ dại đã sai lầm mãi suốt một mùa, Văn Trương Tư không thể không kiên cường, kiên cường để sống, kiên cường để tiếp tục sống, sống để nhìn những người đó trải qua cuộc sống mà giờ phút này cô đã phải trải qua.

Trời đất bao la, Hà Dĩ Kiệt, cuộc đời này của chúng ta nếu như có thể gặp lại nhau, thì lúc đó sẽ là lúc bắt đầu một cuộc sống mới.

Trở về biệt thự riêng của mình, khi Đỗ Phương Phương đi tắm, Hà Dĩ Kiệt gọi điện thoại cho người trợ lý thân thiết mình xong, lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm. Cởi hàng cúc của chiếc áo choàng, anh đi tới trước tủ rượu lấy ra một chai Vodka, rượu lạnh như băng thuận theo dọc cổ họng chảy xuôi vào trong dạ dày. Cảm giác lạnh giá lan khắp người khiến anh bị kích động anh giật mình một cái, đồng thời ngay lập tức, dạ dày anh cũng bắt đầu đau kinh khủng. Anh cau chặt đầu mày, đầu ngón tay chống lên cuối lông mày, nhắm mắt lại ngồi bất động, chờ cơn đau này qua đi.

Nhưng dường như lại không có hiệu quả. Anh làm quan càng lúc càng lớn, tửu lượng càng lúc càng phải lớn hơn, còn dạ dày thì càng ngày càng kém đi. Sự đau đớn dai dẳng giống như lời xé những sợi bông đang bông bành, đau đến vô chừng mực.

Quả thực anh không thể nào nhịn được nữa, bàn tay ôm lấy bụng, anh đứng lên đi tới phía trước học tủ để thuốc, lấy từ trong ngăn kéo thứ hai bên trái ra một cái hộp nhỏ màu xanh biếc...

Trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên anh tìm cũng rất chuẩn xác hộp thuốc đặc chế trị bệnh dạ dày mà anh vẫn uống. Nhưng giây phút khi anh lấy cái hộp nhỏ nhỏ kia ra, một nỗi nhớ tràn đầy trời đất lại chợt bùng lên...

Anh siết chặt cái hộp đứng ở nơi đó, trong nháy mắt giống như mất hết khả năng cử động...

Cô cười tủm tỉm lập tức lấy ra một cái túi lớn để trên mặt bàn niêng túi hướng lên trên, vẻ mặt tươi tắn, đôi mắt tròn to xinh đẹp mang sắc thái như trẻ con trông rất đáng yêu, nhìn anh: “Thứ này, em đã phải mất rất nhiều sức lực để mang về đây, nghe nói thứ thuốc này được đặc chế để trị bệnh đau dạ dày có hiệu quả rất tốt, em thích quá nên đã mua cho anh rất nhiều, anh uống thử xem, nếu có hiệu quả tốt, em sẽ tiếp tục mua cho anh uống!”

Sau khi uống, quả nhiên hiệu quả của thuốc không tệ, anh vẫn thường uống loại thuốc này không lần nào quên. Cũng chính là cô đã đến nơi đó mua thuốc về cho anh uống, buộc anh phải ghi nhớ thật kỹ. Sau khi đi xã giao uống rượu quá nhiều trở về, đương nhiên là anh bị cô làm nũng cưỡng ép bằng được anh phải uống hai viên.

Khi cô ở đây dạ dày anh chưa từng bị đau, cô vừa rời đi, sự đau đớn của anh lại bắt đầu.

Hà Dĩ Kiệt cảm thấy trong mắt mình có chút nhói nhói, dường như đèn trong phòng quá sáng, đã chọc vào tuyến lệ của anh từng hồi từng hồi đau đớn. Anh hơi ngửa mặt lên, chậm rãi mở to hai mắt, chiếc chụp đèn lồng lấy của chiếc đèn treo trên trần nhà, phảng phất như thân sắc ánh mắt cô nhìn anh trong giây phút cuối cùng...

“Tương Tư...” Anh khẽ gọi tên cô một tiếng, từ nơi sâu thẳm của trái tim nổi đau cứ lan tràn từng đợt, từng đợt liên miên. Anh cảm thấy khóe mắt hơi ươn ướt, vừa đưa tay lên sờ đã cảm thấy đầu ngón tay như chạm đến một nơi lạnh như băng.

Tương Tư, em hãy quên anh đi, em đừng yêu anh nữa, cả đời này, em cũng đừng nghĩ tha thứ cho anh nữa.

Khi Đỗ Phương Phương đi ra, cô ta nhìn thấy anh tác phong đầy tự đắc đang ngồi thong dong uống rượu ở nơi đó. Cô ta vừa lau mái tóc ướt, vừa cười hi hi đi tới, đưa tay ôm anh, hôn lên má anh: “Anh yêu, anh có đi tắm không?”

Hà Di Kiệt đặt ly rượu xuống, giơ tay lên nắm lấy cổ tay cô ta. Đỗ Phương Phương cười khanh khách chui vào trong ngực anh, Hà Di Kiệt bóp chặt lấy cổ tay cô, nhìn cô một lúc thật kỹ càng, sau đó mới nhẹ nhàng đẩy cô ta ra, giọng nhàn nhạt: “Ừ, anh đi tắm đây.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Kiếp này không gặp nữa

Hà Di Kiệt bóp chặt lấy cổ tay cô, nhìn cô một lúc thật kỹ càng, sau đó mới nhẹ nhàng đẩy cô ta ra, giọng nhàn nhạt: “Ừ, anh đi tắm đây.”

Anh đứng lên, tiện tay cởi cúc áo sơ mi, Đỗ Phương Phương bỏ chiếc khăn mặt xuống, từ phía sau vòng tay ôm lấy anh, ngón tay thon dài trêu chọc cánh tay của anh, nhẹ nhàng xoay người lại. Trong đôi mắt phượng như trời xanh ánh lên vẻ dịu dàng đáng yêu. Cô thoáng nhìn người đàn ông trước mặt mình, anh có một tướng mạo cực đỉnh.

Vóc dáng anh cực cao, làm cho người ta cảm thấy bị áp bức đè nén không phải chỉ vì vị trí cao cao tại thượng của anh. Nhưng đáng vẻ anh cũng không bị béo mập nung núc đầy mỡ như thường thấy ở những người khác trong quan trường, thân hình được anh gìn giữ vô cùng tốt. Mái tóc đen nhánh sáng bóng, ngũ quan kiên nghị và trong sáng. Anh đứng ở trước mặt chỉ mặc đơn giản chiếc áo sơ mi và quần dài nhưng lại toát ra một cảm giác oai vệ uy phong. Cuối cùng, Đỗ Phương Phương cũng phải thừa nhận rằng mình đứng là một người phụ nữ hay có kiểu trông mặt mà bắt hình dong.

Gia thế của cô như vậy, tính cách của cô như vậy, đương nhiên cô sẽ không vừa ý với những thành phần đầu chài bóng loáng, mặt mày phơn phớt, ăn chơi trác táng kia. Ngược lại, càng là những người đàn ông sâu sắc trầm ổn như Hà Di Kiệt, có thể ngăn chặn được những cơn tức giận của cô, lại làm cho cô không thể tự thoát ra được.

Nhưng Đỗ Phương Phương biết rõ, Hà Di Kiệt chấp nhận ở cùng một chỗ với cô, có lẽ cũng chỉ có một chút xíu khả năng là anh coi trọng gia thế của cô mà thôi. Nhưng cô cũng không cảm thấy không cam lòng hoặc thấy bất mãn. Gia thế của mình chính là một trong những mặt đã khiến cô luôn kiêu ngạo. Cô vĩnh viễn không chút thống hận anh bởi sự ảnh hưởng của mặt trái mà anh mang đến, bởi vì phúc lợi mà cô được hưởng thụ còn vượt xa cả những thứ kia.

“Di Kiệt, chuyện tối nay, thực xin lỗi.” Đỗ Phương Phương đưa tay tháo một chiếc cúc cổ áo cho anh, ngón tay nhẹ nhàng nghịch nghịch những đường vân của chiếc cúc áo bằng gỗ: “Em đã quá kích động rồi.”

Hà Di Kiệt hơi ngẩn người ra, trong mắt chợt lóe lên một tia sáng, rất nhanh anh cười lên một tiếng trầm thấp, nhắc cao chiếc cằm của cô lên, nhìn sâu vào trong mắt của cô, dịu dàng khẽ hỏi: “Em đã làm sai chỗ nào?”

Đỗ Phương Phương lắc lắc mái tóc ngắn ướt sũng, đôi mắt sáng chói bức người, giọng điệu hàm chứa chút đáng yêu: “Em đã đánh người của anh, lại còn ra tay có chút hung ác.”

Hà Di Kiệt nhìn cô chăm chú, một lát sau, anh lại cười một tiếng trầm thấp, ngón tay xoa nắn chiếc cằm của cô, đáy mắt thoáng qua chút mỉa mai không dễ nhận thấy, chỉ nói nhàn nhạt: “Một cô gái được mệnh danh nổi tiếng khắp trong kinh thành là đoá hoa Hồng gai, mà cũng chịu thừa nhận là mình sai hay sao?”

Đỗ Phương Phương liếc anh một cái đầy vẻ giận dữ, thuận thế rúc vào trong ngực của anh, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên da thịt bằng phẳng trên ngực anh: “Vây cũng phải nhìn xem người đó là ai đã, anh là người đàn ông của em, rốt cuộc em cũng phải để cho anh có chút thể diện chứ, chuyện lần này em đã quá đường đột, nhưng mà... tuy rằng em nhận sai, nhưng em không hối hận...”

“Vì sao vậy?” Hà Di Kiệt có chút tò mò hỏi lại.

Đỗ Phương Phương cắn môi cười khẽ: “Ít nhất cũng đã để cho em biết rõ rằng, xem ra đối với em anh cũng đã có vài phần thực tâm, trong tình huống ấy anh đã chịu làm những chuyện vì em, em còn có điều gì mà còn chưa thỏa mãn đây? Cái em muốn cũng không nhiều, bởi vì em không phải là một cô bé mới vài tuổi, em biết rõ bất kể là ai khi làm chuyện gì đó đều có mục đích của mình. Bất kể mục đích của anh là gì, em chỉ cần biết rằng, trong lòng của anh, anh đã coi em là vợ của anh, những người phụ nữ khác trong quá khứ, hay bất kể những chuyện gì khác, em đều không để ý.”

Hà Di Kiệt không nói lời nào, nhưng mi tâm lại thoáng hơi nhíu lại một chút. Người phụ nữ này, thoạt nhìn cũng không phải một người chỉ biết đánh bao

cô (người tập võ thường luyện tay bằng cách đâm vào các bao cô khô nên chặt. Ở đây ý nói con người hay có thái độ lỗ mãng), cô vừa đâm vừa xoa như vậy, ngược lại làm cho anh dù có tức giận cũng không có cách nào phát tiết cơn giận ra ngoài được. Chuyện lần này, rõ ràng cô làm không có đạo lý, nhưng với vài ba câu nói xuông nước như vậy, ngược lại khiến anh muốn buông lời quở trách cô cũng không thể nói được.

Cô đã có thái độ hạ thấp mình như vậy, anh không thể không bày ra tư thế rộng lượng với cô được.

“Là anh đã làm cho em phải chịu uất ức. Em yên tâm, chuyện như vậy, từ nay về sau quyết sẽ không để xảy ra nữa.” Anh nói xong, cúi đầu nhẹ đặt trên trán cô một nụ hôn, giọng nhỏ hơn một chút nữa: “Em lên giường nằm trước đi, đừng để bị lạnh, anh đi tắm rửa một chút, chờ anh.”

Đỗ Phương Phương cười một tiếng, ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng!”

Hà Dĩ Kiệt xoa người đi về phía phòng tắm, đương nhiên sẽ không còn có chuyện như vậy xảy ra nữa, tình yêu, trải qua một lần máu đổ xương tan như vậy là đủ rồi.

Bởi vì đã dặn dò trợ lý đi đến chỗ của Trương Tư, mà ngày mai Đỗ Phương Phương sẽ phải về Bắc Kinh lý, cho nên lúc này Hà Dĩ Kiệt thấy rất yên lòng, nên bắt đầu nâng tinh thần lên để ứng phó với Đỗ Phương Phương. Tất nhiên một đêm xuân sắc đã trôi qua vô cùng điên loạn đảo phượng.

Buổi sáng anh đưa Đỗ Phương Phương đi sân bay. Cô vừa mới rời đi, anh liền lập tức cầm lấy điện thoại, vừa khởi động máy đã thấy tin nhắn trên điện thoại báo không ngừng. Hà Dĩ Kiệt ngồi trên xe, liếc qua màn hình đang lập loè không ngừng, bất chợt anh cảm thấy trong lòng mình bắt đầu trầm xuống. Anh nhắm mắt lại suy nghĩ một lát, không hiểu sao chợt cảm thấy cái dự cảm xấu kia càng ngày càng thêm mãnh liệt. Đột nhiên anh ngừng đầu, vội vã nói với tài xế: “Đi vườn hoa Cẩm Hồ, nhanh!”

Lái xe vừa mới ra khỏi đường lớn đi sân bay liền lập tức cho xe quay đầu lại, tăng tốc chạy về hướng vườn hoa Cẩm Hồ.

Điện thoại dần dần trở lại an tĩnh, Hà Dĩ Kiệt nhìn thấy toàn bộ đều là tin nhắn và điện thoại của trợ lý. Anh hiểu ngay, nhất định đã xảy ra chuyện lớn gì đó rồi, nếu không trợ lý của anh tuyệt đối sẽ không gọi điện thoại cho anh trong tình trạng anh đã tắt điện thoại, lại còn không ngừng gọi điện thoại và nhắn tin cho anh nữa.

Anh mở một cái tin nhắn gần nhất mà trợ lý đã gửi, vừa mở ra, trong đầu liền nổ ầm một tiếng.

Tin nhắn của trợ lý rất đơn giản, chỉ lơ thơ vài câu, báo rằng khi cậu ta đến khu nhà trọ Cẩm Hồ, Văn tiểu thư đã không còn ở đó nữa, tiếp đó cậu ta hỏi bây giờ phải làm gì.

Thời gian tin nhắn được gửi đi là lúc trời vừa rạng sáng, mà bây giờ đã là chín giờ sáng. Tám giờ đã trôi qua, nếu như cô chủ tâm muốn bỏ đi, trốn tránh anh, như vậy khả năng anh tìm được cô thật sự quá thấp.

Nhưng mà, cho dù anh có tìm được cô rồi thì sao chứ? Lại thay đổi nơi ở, bắt đầu vùng trộm nuôi dưỡng cô sao? Cô lại làm thân phận tình nhân nhỏ của anh không thể lộ ra ngoài ánh sáng như cũ ư? Bây giờ anh đã không thể lấy cô được, anh cũng không có cách nào... để thực hiện lời đã từng hứa với cô nữa rồi.

Nhưng lại cứ để cho cô đi như vậy hay sao? Sắc mặt của Hà Dĩ Kiệt trắng bệch, chỉ cảm thấy dường như trái tim mình đã bị ai đó ngắt đi mất rồi. Cô bị Đỗ Phương Phương đánh thành thương như thế, cô sẽ đi như thế nào, vài lại đi đâu bây giờ?

Xe dừng lại, anh liền nhìn thấy bóng dáng của trợ lý ở dưới lầu đang vô cùng lo lắng nhìn quanh, anh liền đi tới. Dĩ nhiên trợ lý đã nhìn thấy anh, cậu ta vội vàng ra chào đón, trên mặt đầy vẻ bất an: “Hà tiên sinh, tối hôm qua khi nhận được điện thoại của ngài, tôi đã lập tức tới đây luôn, nhưng mà Văn tiểu thư đã rời đi rồi. Tôi còn cố ý hỏi thăm an ninh, bảo vệ của khu nhà trọ, họ nói Văn tiểu thư đã rời đi ngay trước khi tôi tới khoảng chừng nửa canh giờ. Ngài xem, hiện giờ tôi phải làm sao đây?”

Trong lòng Hà Dĩ Kiệt đã tính toán, nói cách khác, sau khi anh và Đỗ Phương Phương rời khỏi nơi này không lâu thì Trương Tư đã ra đi một mình!

Bước chân của anh hơi dừng lại, rồi lại tiến nhanh lên trước: “Cậu đi lên trước đi.”

Vào trong thang máy, anh vẫn nhếch môi như cũ không nói một lời, trợ lý đứng ở bên cạnh cũng không dám gây tiếng động gì, may mà quãng đường đi lên cũng không dài. Rất nhanh thang máy đã đi đến nơi, Hà Dĩ Kiệt bước nhanh đi ra ngoài, liền thấy gian phòng của Trương Tư vẫn giữ nguyên bộ dạng như lúc anh đi. Cửa phòng vỡ thành mấy mảnh vẫn nằm ở nơi đó, trong phòng ngổn ngang bừa bãi, không có bóng người.

“Cậu đứng bên ngoài chờ tôi.” Hà Dĩ Kiệt dặn lại trợ lý một câu, sau đó một mình tiến vào bên trong.

Trong phòng rất yên tĩnh, không có thêm thứ gì khác, ngoài những đồ vật ở bên ngoài đã bị phá hỏng, tất cả mọi thứ còn lại vẫn đều nguyên vẹn như cũ, ví dụ như vài bồn hoa mà Trương Tư thích nhất vẫn còn bày ở trên bệ cửa sổ, chỉ khác là mùa đông nên lá cây đã rơi rụng hết rồi. Ví dụ như trong phòng khách vẫn còn bày biện mấy chén nước, một đôi dép lê vẫn đặt xiêu xiêu vẹo vẹo ở trên mặt thảm, ví dụ như trong phòng ngủ, chiếc đèn treo không lồ bằng thủy tinh vẫn còn đang sáng. Tủ quần áo mở rộng ra, quần áo vẫn treo nguyên vẹn ở bên trong, không hề thiếu một bộ nào. Vài cuốn sách cô thường xem, mấy thứ đồ trang trí cô thích vẫn còn ở trên đầu giường. Hà Dĩ Kiệt đứng ở cửa phòng ngủ, trong nháy mắt anh thoáng chút hoảng hốt, dường như Trương Tư vẫn còn đang ở nơi này.

Vẫn như một sớm nào đó khi bọn họ ở cùng một chỗ, cô hoạt bát và tươi vui, nghịch ngợm giống như một đứa bé con. Cô hay có kiêu, khi anh không

tìm thấy cô, đột nhiên cũng không biết từ một nơi nào đó trong phòng ngủ cô liền nhảy ra, thoáng cái nhảy đến lên trên người ôm lấy anh, nhìn anh bị giật mình nhảy dựng lên, sau đó cười khanh khách. Hay nhiều khi thỉnh thoảng buổi tối anh về nhà, nhìn thấy cô tay chân luống cuống chạy ra từ trong phòng tắm, trong miệng còn ngậm chiếc bàn chải đánh răng, hằm hằm hồ hồ kêu “Đến đây đến đây...” Sau đó nhìn anh, đôi mắt cười đến cong lên...

Những khoảng thời gian kia gần gũi, giờ phút này nhớ lại vẫn làm anh không nhịn nổi mà nhếch khóe miệng lên. Nhưng giờ phút này, ở trong căn nhà mà anh mua cho cô, vẫn còn nguyên vẹn như lúc cô đến ở, nhưng sẽ không bao giờ còn có người nào đó bỗng đột nhiên xuất hiện bám ở trên người anh giống như con gấu Koala quấn quýt lấy anh không chịu nhảy xuống.

Đột nhiên anh có ý nghĩ khác thường, muốn khóc lên một chút, nhưng cuối cùng anh vẫn nhịn lại được, đầu ngón tay dờ vào huyệt Thái Dương vuốt vuốt, cảm thấy mình đã ổn định lại một chút, anh bước vào phòng ngủ.

Trong tủ treo quần áo, tất cả quần áo đều không thiếu một bộ, trên kệ để giày bị thiếu một đôi, nhưng chỉ là một đôi giày vải mỏng manh, lại đi đến chỗ không gian nhỏ mà cô đã dành riêng trong góc để chứa đựng một số thứ, những đồ vật riêng tư mà cô đã từng sử dụng, quả nhiên anh nhìn thấy chiếc vali nhỏ của cô đã không còn ở đây nữa.

Anh đứng ở nơi đó, nhìn góc nhà trống không, đột nhiên trong lúc đó anh chợt có chút an tâm nhàn nhạt.

Có lẽ khi Trương Tư nhìn thấy những thứ kia, sau đó nỗi khổ sở của cô có thể được vơi đi một chút

Anh đi dạo một vòng trong phòng ngủ, sau đó ngồi xuống giường của Trương Tư. Chiếc giường lớn rất mềm mại rất mềm mại, ngọn đèn kia thật ấm áp thật ấm áp, khi ấy ba mẹ cô còn chưa có chết, trong nhà cô vẫn như mặt trời buổi trưa, Trương Tư đã nói cho anh biết, phòng ngủ của cô có hình dạng như thế nào. Sau đó anh đã không nói không rằng mua cho cô một căn phòng lớn khoảng chừng hai trăm mét vuông, sau đó sửa chữa lắp đặt thiết bị phòng ngủ của cô dựa theo hồi ức của cô. Điều này cũng xem như, lần đầu tiên trong đời anh đã để bụng lời nói trong lúc vô tình của một phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Là tôi không xứng đáng

Anh đã lắp đặt các thiết bị trong phòng ngủ kiểu mẫu dựa theo hồi ức của cô, điều này cũng xem như, lần đầu tiên trong đời anh đã để bụng lời nói trong lúc vô tình của một phụ nữ.

Anh còn nhớ rõ sau khi căn phòng được trùng tu xong, ngày đó, anh đã đưa cô đến đây. Đầu tiên là cô sững sốt đến ngây người, mãi lâu sau, đột nhiên cô hét lên một tiếng ngã nhào vào trên giường quay cuồng như một đũa tre. Anh còn nhớ rõ buổi tối hôm đó cô đã vùi đầu vào trong ngực của anh khóc suốt một đêm. Cô nói Hà Dĩ Kiệt, từ nay về sau anh hãy đối đãi với em tốt một chút nhé, anh đừng đánh em, cũng đừng bắt nạt em. Em sợ nhất là bị đau, ba mẹ em cũng không còn nữa, trên đời này em chỉ còn có một mình, mà hiện tại em chỉ có mình anh thôi, nếu như anh đối xử với em không tốt, bây giờ em biết làm sao đây?

Cô lần qua lần lại nói rất nhiều rất nhiều, khi khóc lúc khi cười nói ở trong ngực anh. Cô kích động đến mức cả người vã đầy mồ hôi, suốt cả đêm đó thân thể cô cứ như được nhúng vào trong nước vậy. Anh cầm khăn mặt, không ngừng lau lưng cho cô. Có lẽ tận sâu thẳm trong xương đã từng có sự dịu dàng, có lẽ anh cũng đã từng gặp được tình yêu, nhưng giờ phút này, những bóng hồng xinh đẹp đã từng qua lại kia đều đã biến mất từ khi anh và cô sống cùng một chỗ.

Trương Tư, Trương Tư... Đột nhiên Hà Dĩ Kiệt nặng nề nện một quyền lên trên giường, nhưng nắm tay lại bị ngập sâu vào trong tấm đệm mềm mại của chiếc giường lớn, chỉ phát ra một tiếng động nặng nề. Anh ngồi ở chỗ kia, cúi đầu... Ngày mùa đông u ám, ánh sáng ban ngày chiếu xuyên qua cửa sổ cũng chỉ nhàn nhạt, nửa mặt anh ẩn trong bóng tối, loáng thoáng có thể nhìn thấy nước mắt ánh lên trong khóe mắt anh.

Anh ngồi đó thật lâu, trước khi đi, anh đi qua bàn trang điểm của cô, bước chân của anh hơi dừng lại một chút, nghĩ đến ngày đó cô lúc lắc cái đầu về vô cùng dí dỏm, ánh mắt sáng ngời có ý bỏ qua những món đồ trang điểm nổi danh mà anh đã mua cho cô, đồng đặc nói với anh: “Trời xinh ra em vốn đã xinh đẹp rồi, em không cần phải trang điểm đâu, trang điểm vào sẽ che đi nét dung mạo mỹ miều của em!”

Đúng thế, nếu như không gặp được anh, nếu như giữa bọn họ không có những sự qua lại kia, nếu như quan hệ giữa hai nhà bọn họ không phải như thế, nếu như anh là một con người có ý định trả thù không mạnh mẽ như thế, nếu như anh là một người ôn hòa nho nhã lịch sự, như vậy cô sẽ không bị mắc phải tình yêu sai lầm với anh, nhất định sẽ có cuộc sống rất tốt, nhất định sẽ càng ngày càng hoạt bát, càng ngày càng xinh đẹp, mà sẽ không phải như hiện tại, phải sống trong một bầu không khí trầm lắng sống một mình ở trong căn phòng này, tựa như cánh hoa mỏng manh bị hong trong gió, đẹp nhưng lại héo rũ.

Có một cây son môi để ở trên bàn trang điểm kê ở bên vách tường, anh đưa tay cầm thỏi son lên, là son hương Bạc Hà. Thỏi son đã dùng được một nửa, còn lại có một nửa, anh xoay mở ra, cúi đầu xuống nhẹ nhàng hít hà, mùi hương này rất quen thuộc. Đúng thế, dù cô không thích trang điểm, nhưng lại thích khẽ phết qua một chút son môi, bởi vì cô không thích uống nước, về mùa đông miệng thường rất hay bị khô, cho nên trong túi áo cô luôn để một cây son, trong nhà cũng luôn để sẵn một cây. Mùi hương kia, chính là mỗi lần khi anh hôn cô thì đều có thể ngửi thấy mùi vị ấy.

Anh cảm thấy chung quanh hốc mắt mình đau ê ẩm, bàn tay nắm chặt cây son môi nho nhỏ, chỉ cảm thấy trong lòng đau dữ dội như bị dao cắt. Hiện giờ

cô đã đi đâu? Thương thế của cô như thế nào rồi? Cô có ngoan ngoãn đi làm theo như sắp xếp của anh hay không? Cô đã từng nói với anh, cuộc đời này cô chỉ có thể dựa vào anh, liệu lần này cô có thể nghe lời anh hay không?

Không... Có lẽ cô không muốn nghe lời, cách anh càng xa càng tốt, càng xa càng tốt, nếu như có thể cả đời này sẽ không gặp lại nữa, nói không chừng hay đó lại là hạnh phúc của cô.

Anh cắt cây son môi vào trong túi áo, dẫn lòng xoay người sang chỗ khác, nhanh chóng đi ra phía bên ngoài, đi ra khỏi căn phòng, vào thang máy. Khi con số nhảy đến tầng 2, anh đã khôi phục lại thái độ như bình thường, trở lại là một Hà Dĩ Kiết trầm trầm kín đáo như cũ (nguyên văn: bất hiển sơn lộ thủy – không để lộ rõ sông núi), trở lại là một Hà Dĩ Kiết trầm ổn âm u như cũ, trở lại là một Hà Dĩ Kiết ở thành phố A chỉ nói một không nói hai lời như cũ, trở lại là một Hà Dĩ Kiết mà người người đều nói là một con người không có tim như cũ, lúc này lại là Hà công tử, Hà tiên sinh, hay bộ trưởng Hà gì đó...

Nhưng anh không còn trở lại là con người, mà chỉ khi nào nghe miệng Văn Tương Tư gọi Dĩ Kiết... Dĩ Kiết... thì mới có thể lộ ra bộ dạng mềm dịu làm rung động lòng người kia...

“Trước hết cử người sửa sang lại căn phòng này lại, dọn dẹp lại hết những gì bị hư hỏng, những thứ khác để nguyên vị trí, đừng làm lộn xộn.” Hà Dĩ Kiết đi ra thang máy, dặn lại một câu với trợ lý thư ký vẫn đang đứng chờ ở bên ngoài như trước, rồi nói tiếp: “Đi đến thị ủy.”

Hà Dĩ Kiết trở lại thị ủy được một lát thì Mạnh Thiệu Đình bế Tiểu Khả cùng Tinh Tri và Thanh Thu bước vào.

“Tôi không hiểu rốt cuộc anh còn muốn như thế nào nữa! Hà Dĩ Kiết, tôi nói chuyện với anh vì anh là bạn tốt của Thiệu Đình suốt nhiều năm qua, tôi nể anh là vì ở đây anh là nhân vật có tiếng tăm lớn, anh là một quan chức như bậc cha mẹ của mọi người, thế nhưng lần này, chẳng lẽ anh không cảm thấy rằng mình đã làm quá phận hay sao? Tương Tư chỉ là một cô gái trẻ mới hai mươi tuổi đầu, cho dù hai nhà các người có là kẻ thù truyền kiếp, nhưng chuyện đó có liên quan gì đến cô ấy cơ chứ? Tinh Tri bật thốt lên nói một tràng.

Hà Dĩ Kiết ngồi ở sau bàn làm việc, người thư ký ngồi bên cạnh sắc mặt tái xanh một mảnh, vẻ đầy lo sợ bất an nhìn mấy người này nhưng cũng không dám lên tiếng.

“Vậy rốt cuộc Tương Tư đã đi đâu chứ?” Tinh Tri thấy anh không nói lời nào, sự tức giận càng tăng thêm: “Anh đã không cần cô ấy, anh cưới người khác, cũng được, vậy hãy để cho Tương Tư cùng đi ra nước ngoài cùng với chúng tôi.

“Tôi thật sự không biết cô ấy đã đi đâu.” Hà Dĩ Kiết không hề tức giận trước những lời nói kia của Tinh Tri, ngay cả thái độ cũng tỏ ra tốt đến khác thường, mở miệng nói.

Ngay cả Tinh Tri và Thanh Thu mà Tương Tư cũng không liên lạc...

Trong lòng Hà Dĩ Kiết chợt nổi lên chút sợ hãi.

Tinh Tri không sao chịu đựng nổi nữa, cô nói như phát cuồng: “Hà Dĩ Kiết, thật sự không biết phải gọi anh là cái quái gì nữa! Lương tâm của anh cũng mang mà vứt cho chó ăn đi! Mắt của Tương Tư đúng là đã bị mù rồi nên mới có thể yêu một người đàn ông như anh...”

“Hà Dĩ Kiết anh không phải là người!” Giữa lúc đó Thanh Thu chợt thuận tay cầm lấy cái ly trà quảng luôn xuống đất, kêu “choang” một tiếng. Thanh Thu đứng ở đó, nhìn dáng vẻ không chút ngưng ngừng của người đàn ông kia, cô nhớ tới Thẩm Bắc Thành, nhớ tới những gì đã trải qua giữa hai người bọn họ. Giờ đây lại đến lượt Tương Tư, thật sự cô cảm thấy dường như lịch sử lại đã lặp lại ...

Thanh Thu nghiêng chặt hàm răng, chợt cười lạnh một tiếng: “Hà Dĩ Kiết, không trách được người khác nói, vật hợp theo loài, mấy người đều là dạng người ích kỷ! Đời này anh cũng đừng mơ tưởng được sống cùng với người mình thích! Bởi vì ... anh không xứng đáng có được điều đó!”

Thanh Thu nói xong, quay mặt lại bước ra phía bên ngoài, bỏ đi. Tinh Tri cũng xoay người lại đi ra ngoài.

Hà Dĩ Kiết không nói gì, chỉ chống hai tay ở trên bàn làm việc, bàn tay chậm rãi cuộn chặt lại. Một lúc lâu sau, anh chợt nặng nề thở dài một hơi, nói rất nhỏ, tựa như nỗi đau thương đang bao phủ dày đặc trong lòng anh, ngữ điệu lộ rõ vẻ xa xăm: “Thanh Thu nói rất đúng, không phải là tôi không quan tâm, mà là tôi không xứng đáng, không có tư cách biểu hiện sự quan tâm của mình ra với cô ấy...”

Hàng Châu.

Trong một căn nhà nhỏ có sân vườn ở một nơi vắng vẻ, ở căn phòng ngủ ấm áp đơn giản, có một chiếc giường gỗ cũ kỹ chạm trổ hoa văn.

Ở dưới mái hiên treo mấy chuỗi ớt đỏ phơi khô, trên cánh cửa có treo mấy bức tranh tết đã bạc trắng. Trong phòng khách nho nhỏ nằm chính giữa gian nhà treo một bức Tùng Hạc diên niên*, thẳng ngay bên dưới là một chiếc đồng hồ treo tường đang vọng ra tiếng tích tắc.

* Bức tranh phong thủy “Tùng Hạc Diên Niên” biểu hiện cho sự thịnh vượng, trường thọ, tranh có ý nghĩa rất tốt trong phong thủy. Cây tùng mọc trên núi cao, khô cằn, thiếu nguồn dinh dưỡng. Nó mọc ngay ở những mỏm núi chênh vênh, chịu nhiều sương gió, bão tuyết mà không chết không đổ thể hiện sức sống bền bỉ. Người xưa xem tùng là đại diện cho trăm cây, ngoài ý nghĩa trường thọ, tùng còn là đại diện của khí tiết. Ngoài ra, trong quan niệm của

người Trung Hoa, từng còn có khả năng trừ tà, xua đuổi ma quỷ rất mạnh, nên từng mang lại sự bình yên, an lành cho con người.

Bầu không khí rất yên tĩnh, mờ mờ, ảo ảo, chợt từ trong phòng ngủ bên cạnh vọng ra mấy tiếng rên rĩ, thỉnh thoảng còn mơ hồ nghe thấy tiếng nói trong mơ.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, liền nhìn thấy trên chiếc giường gỗ cũ kỹ có một cô gái trẻ đang nằm sấp. Mái tóc dài của cô buông xòa trên vai trượt xuống mép giường nhẹ nhàng lay động. Trên lưng của cô là một vết máu nhìn rất chướng mắt.

Tương Tư nằm sấp ở trên giường, cô đang lên cơn sốt cao nên mê man trong cơn ác mộng không ngừng. Vết thương do chiếc roi gây ra ở trên vai trên cổ tay đã làm cho tình hình chuyển biến xấu đi. Cô không thể đứng, không thể ngồi, không thể nằm, chỉ có thể nằm sấp như vậy, chỉ cần nhúc nhích ngón tay, tựa như cũng sẽ tác động đến thần kinh làm cô đau đớn, khiến cô ngay cả khi đang hôn mê cũng bị vã ra một thân mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Làm như không thấy

Cô không thể đứng, không thể ngồi, không thể nằm, chỉ có thể nằm sấp như vậy, chỉ cần nhúc nhích ngón tay, tựa như cũng sẽ tác động đến thần kinh làm cô đau đớn, khiến cô ngay cả khi đang hôn mê người cũng vã ra một thân mồ hôi lạnh.

Một bà cụ đã có tuổi, cầm chiếc khăn lông ướt sạch sẽ đang lau sạch những vết máu mủ trên lưng cô đang chảy ra, sau đó thoa lớp thuốc lên một lần nữa, rồi lấy băng gạc quấn lại từng vòng từng vòng, thỉnh thoảng khi bị chạm phải miệng vết thương, Tương Tư lại giật nảy mình, run lên vài cái, nhưng cô vẫn chưa tỉnh lại. Nhưng sự đau nhức không sao chịu nổi kia lại không sao kiềm chế nổi những giọt nước mắt đang lăn xuống phía dưới. Những giọt nước mắt tròn rơi lên trên chiếc gối thêu uyên ương nghịch nước loang ra từng khoảng từng khoảng nước đọng hình tròn. Người phụ nữ nhiều tuổi đứng ở bên cạnh cũng không sao ngăn được dòng nước mắt tuôn rơi...

“Tiểu thư, con hãy mau chóng khỏe lên đi... Đây là nghiệp chướng gì đây, sao lại đánh người ta thành ra như vậy? Ngay cả khi thù hận có lớn hơn nữa, cũng không nên ra tay làm người ta trở thành ra thế này chứ... Tiểu thư, rốt cuộc con đã gặp chuyện phải chuyện gì? Khi ra đi vẫn còn là một người khỏe mạnh nguyên lành... Thế nào mà Hà tiên sinh kia, anh ta đã đưa con đi mà sao lại cũng không trông nom con thế?” Bà lão vén mái tóc dán vào vầng trán ẩm ướt của cô lên, nhìn thấy gương mặt gầy gò trắng bệch, rốt cuộc bà đau lòng đến rơi lệ. Đứa trẻ này bà đã trông nom từ nhỏ đến khi trưởng thành, thương yêu có khác gì đứa con bà dứt ruột đẻ ra đâu. Bây giờ nhìn thấy bộ dạng này của cô, cửa nát nhà tan, lại còn đang mang thai như vậy, làm sao bà có thể không khó chịu đây?

Bà và chồng mình đều là lão bộc trong nhà họ Văn, được gọi bác Phúc và thím Phúc, lúc nhà họ Văn bị phá sản, ông Phúc chết đi, sau đó Tương Tư được Hà Dĩ Kiệt mang đi, chỉ để lại một mình thím Phúc ở lại Hàng Châu.

Nói về Tương Tư, đêm hôm ấy cô không còn chỗ nào để đến, cuối cùng, bởi tuyết rơi quá lớn nên làm toàn bộ quần áo trên người cô bị ướt hết khiến cô bắt đầu lên cơn sốt rất cao, người trở nên ngơ ngẩn. Cô chặn lại một chiếc taxi, thuê chò cô trở về Hàng Châu. May mắn là khoảng cách hai thành phố này cũng không xa nhau lắm, may mắn bác tài xế kia lại là người tốt, nghe rõ được địa chỉ mà cô thì thào nói khi đang hôn mê, vừa đi vừa hỏi thăm nên đã đưa đến đúng nhà thím Phúc nên cô mới có thể giữ lại được mạng sống.

Trên đời này, thực sự vẫn còn có người tốt, chỉ là từ trước đến nay cô toàn gặp phải những người xấu, những người đại gian đại ác.

Trong lúc mê sảng, nghe thấy ba chữ “Hà tiên sinh”, đột nhiên cô như bị sét đánh mở bừng mắt ra. Mồ hôi lạnh thấm ướt mái tóc dài của cô, xòa rối tung ở trên mặt, cô mạnh mẽ ngồi thẳng lên, thoáng cái miệng vết thương lại bị vỡ toác ra, băng vải vừa quấn lên đã lại thấm đầy máu. Cô bất chấp đau đớn, đưa tay kéo lung tung đóng chặn mền lên che người, vừa túm lấy chiếc gối đặt lên trên đầu, cả người co quắp lại như con tôm, không ngừng run rẩy...

Thím Phúc thấy cô đột nhiên tỉnh lại, nhưng lại bộ dáng như vậy, không khỏi sợ hãi kêu lên một tiếng. Một lúc lâu bà mới như sự tỉnh lại, vội vàng định nhấc đồng chăn mền lên để nhìn xem vết thương của cô thế nào. Ai ngờ, Tương Tư liền hét lên một tiếng... Thoáng cái cô lại lăn lộn vào sát tận bên trong giường, gắt gao nắm lấy chiếc chăn, đôi mắt mở lớn, nước mắt rơi xuống liên miên không ngừng. Người cô run rẩy, run rẩy, khề thì thào thật nhỏ thật nhỏ, như từ trong cổ họng phát ra: “Xin anh đấy... Hà Dĩ Kiệt... Anh đừng dẫn em đi... Em không muốn lại bị roi đánh nữa đâu... Em sợ bị đau lắm... Em đau không chịu nổi nữa rồi... Anh đừng đánh em... Anh cũng bảo cô ấy đừng đánh em nữa... Em đau... Em rất đau... Hà Dĩ Kiệt...”

Cô vừa nói vừa khóc, giọng nói nghẹn ngào, gần như không nghe rõ là cô đang nói cái gì. Thím Phúc cũng không nhìn được nữa, quay sang che miệng lại, thân thể kịch liệt run rẩy cũng óa lên khóc...

Tương Tư bị sốt cao đến hồ đồ, chìm trong từng đợt, từng đợt mê man, cô cũng không rõ ràng lắm là mình đang ở đâu, người đứng trước mặt mình là ai.

Chỉ thỉnh thoảng khi nghe được mấy chữ máu chó “Hà tiên sinh”, “Anh dẫn cô ta đi đi”, cô lại sợ hãi không nói ra được. Cô không muốn mình phải đi với anh, nếu như lại có chuyện nghiêm trọng xảy ra như trước kia, nếu như lại muốn cô phải lựa chọn như lần trước, tuyệt đối cô sẽ không vì cái gọi là ơn nghĩa mà dùng chính bản thân mình để đền bù cho anh. Cô cũng sẽ không ngu ngốc hồ đồ như vậy, cứ từng bước, từng bước một tiến vào trầm luân trong chiếc bẫy mà anh đã giương ra. Đến cuối cùng cô mới biết, hóa ra cô là kẻ thù của anh. Tất cả mọi thứ anh làm, cũng chỉ là vì anh muốn làm nhục cô, trả thù cô, làm cho anh không thể nào phát tiết được thù hận lên người cha của cô, nên đã phát tiết gấp bội ở trên người của cô...

Trải qua một trận đả vật, ngay cả ăn uống cũng không nổi, cô ngất ngẫn một lần nữa rồi ngất đi. Thím Phúc sờ sờ vào trán của cô, chỉ cảm thấy ngày càng thêm nóng bỏng hơn, trong người sốt ruột, đành phải đi ra ngoài nghĩ cách nhờ hàng xóm đưa Trương Tư đến bệnh viện. Cô nhất định không chịu đi bệnh viện, nhưng hiện tại không còn cách nào khác, cô ngày càng sốt cao như thế, rất có thể đến mạng sống cũng không giữ được!

Hơn nữa vết thương trên lưng của cô cũng không thể chỉ xử lý đơn giản như vậy. Lúc này nó cũng đã bắt đầu bị nhiễm trùng, nếu như không tranh thủ thời gian để kiểm chế lại, không chừng cô sẽ còn phải chịu rất nhiều đau đớn.

Cô bác hàng xóm hỗ trợ thím Phúc khênh Trương Tư lên, đặt cô nằm trên chiếc xe bán bánh bao đã cũ, sau đó mọi người nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện gần nhất.

Sau cuộc tiểu phẫu, loại bỏ một chút những dthành phố At đã bị hoại tử, rắc thuốc lên lần nữa, những chỗ bị nặng còn phải khâu vài mũi, tiêm thuốc tiêu viêm, tình hình của Trương Tư mới coi như được ổn định lại, khi hôn mê cũng không còn nói mê sáng lung tung nữa, giấc ngủ đã yên ổn hơn.

Thím Phúc cẩn thận lấy chăn đắp kín cho cô, vừa ngắm nghía khuôn mặt nhỏ nhắn kia, so với trong trí nhớ của bà, giờ đây cổ đã gãy đi rất nhiều. Trong cặp mắt già nua chợt thấy cay cay, bà ngồi ở bên giường trông coi cô suốt cả đêm.

Bữa tiệc được tổ chức ăn uống linh đình, người người quần là áo lượt đông vui. Trong đại sảnh lộng lẫy xa hoa, đương nhiên Đổ lão tướng quân, đang tại chuyện trò vui vẻ với một số những nhân vật nổi tiếng, đứng đầu trong giới thương mại ở Kinh Thành, cho dù những ngọn đèn ở đây sáng chói mắt như ban ngày cũng không thể sáng chói bằng. Trong đám người như nước chảy đó, Hà Di Kiệt mặc cả bộ tây trang màu lam đậm, cài nơ trên cổ áo, ba chiếc khuy vàng đính trên ông tay áo thấp thoáng lóe ra thứ ánh sáng lộng lẫy nhìn mê người. Anh trước sau như một, điềm đạm và tao nhã, như cá gặp nước, không ngừng xã giao với khách, thỉnh thoảng lại giơ cao chiếc ly uống rượu cùng chạm cốc với mọi người, sau đó tức thời lại nghe một số những lời nói tán dương, hoặc là đưa ra một vài câu nói khen tặng bất ngờ, chọc cho những người đang nói chuyện với nhau đều vui mừng như rót mỳ. Chỉ có điều những lúc như vậy Đổ Phương Phương kéo anh từ trong đám người đi ra. Gần như sự xuất hiện của anh tại bữa tiệc mừng thọ lúc này đã tạo cho một số người hiểu rõ được một mạng lưới quan hệ, cũng để lại cho mọi người một ấn tượng sâu đậm.

Tuy Đổ lão tướng quân đã mơ hồ có dấu hiệu muốn lui về, nhưng từ việc quan sát tình hình bữa tiệc mừng thọ lần này, cho dù ông có không còn ở vị trí này nữa, nhưng uy thế của ông vẫn còn cao lắm. Ở trong thành Bắc Kinh này có không ít quan chức, đều là những người hoặc nhiều hoặc ít có liên quan tới nhà họ Đổ, không phải do một tay ông nâng đỡ lên, thì cũng chính là đi lên theo phương pháp “Ngư được Long Môn”(cá nhảy long môn, cá chép hoá rồng) của ông, hiện tại đã nắm giữ quyền thế rồi, nhưng ở trước mặt lão tướng quân vẫn tất cung tất kính như cũ. Bất giác Hà Di Kiệt có chút bội phục, tình trạng làm quan đến như vậy, vừa rồi chứng kiến tựa như đã chân chân chính chính thăm dò vào được trong cửa ngõ rồi, hoà đồng vào trong đó như cá gặp nước, như rồng vào trong vực sâu.

Tối nay những người nổi tiếng trong kinh (chỉ thành phố Bắc Kinh) tới nơi này không ít, mỗi nhóm đều có những lễ lối riêng của mình, ví dụ như con trai của các gia đình quan chức, các thiên kim tiểu thư của các gia đình có máu mặt đều chọn lấy thời gian tụ tập này để đàm luận về thời thượng, khoe khoang những bộ trang phục, những đồ châu báu hay những người đàn ông của mình, nếu như túi tiền của mỏng thì ngay cả đứng bên cạnh người nổi tiếng thôi cũng không được!

Tuy Đổ Phương Phương không phải là thiên kim tiểu thư đẹp nhất hiển hách nhất trong kinh thành, nhưng do thân phận địa vị của cô lại không thể khinh thường được, lại càng bởi vì hiểu rõ tính nết của cô như vậy nên không ai dám gây chuyện để bị đuổi ra khỏi hội những người nổi tiếng, do vậy hội trường danh dự hội những người nổi tiếng vẫn luôn là cô.

Mà lúc này Đổ tướng quân mặc một thân quân trang, tuy là đã gần thất tuần (70 tuổi), nhưng khí sắc vẫn cực kỳ khoẻ mạnh như ngày trước, ông ngồi ở chỗ đó lưng vẫn thẳng tắp, cảm giác rất rõ sự cứng cỏi của cái tuổi càng già càng dẻo dai. Ông vừa liếc mắt lên nhìn cặp trai gái kia, nam tuấn dật trâm ờn, nữ tư thể hiện ngang oai hùng, trong lòng già không kiềm chế nổi niềm vui sướng to lớn!

Hà Di Kiệt và Đổ Phương Phương sau khi đi mời rượu qua đó, Đổ lão tướng quân liền ngoắc tay, ý bảo bọn họ đi tới, Đổ Phương Phương cũng mặc một thân quân trang, tư thế có phần oai hùng, ở trong trường hợp này, cô càng khoe ra đầy cặp chân của mình, vịn vào cánh tay của Hà Di Kiệt nâng đầu uốn ngực đi qua bên cạnh một đồng phu nhân nổi tiếng, mơ hồ nghe thấy có người nào đó hạ thấp giọng dường như đang tán thưởng khí chất của Hà Di Kiệt. Khóe môi của Đổ Phương Phương bĩu ra một cái, đuôi mắt chứa đầy ý cười, ai dám bảo cô, Đổ Phương Phương này, đúng là một con người bị thịt, đầu óc ngu si tư chi phát triển đầy nhĩ?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Không thể yên lòng

Khóe môi của Đổ Phương Phương bĩu ra một cái, đuôi mắt chứa đầy ý cười, ai dám bảo cô, Đổ Phương Phương này, đúng là một con người bị thịt, đầu óc ngu si tư chi phát triển đầy nhĩ?

Những cậu ấm ăn chơi trác táng trong kinh thành không chào đón cô, ngược lại cô cũng không vừa ý với bọn họ! Đàn ông không ra dáng người đàn ông,

đầu chải bóng lộn, mặt mũi phơn phớt chỉ biết giết thời gian trong quán ăn đêm để tìm phụ nữ, thậm chí còn nuôi “Ông già thô” (Ông già thô là một đồ chơi của trẻ em trong dịp Tết Trung thu. “Ông già thô” ở đây có thể hiểu là một loại búp bê tình dục)! Cả ngày chơi bởi những nhút nhát bãi biển đến mức thần trí mơ màng, sinh hoạt cá nhân bừa bãi lộn xộn, bọn họ mà muốn theo đuổi Đỗ Phương Phương cô sao, cô còn chưa rút roi ngựa ra cho bọn họ nếm thử mùi vị của nó kia đấy! Bọn họ xứng đáng sao!

Ngoài sáng trong tối đều nói cô là một cô gái không thể gả đi được, mà người đàn ông hiện nay cô đã tìm được nếu đem ra so sánh thì liệu có ai bằng anh ấy không? Mờ to mắt ra nhìn khắp trong kinh thành này, xem có ai mới có 30 tuổi mà đã có phong thái tư cách như vậy, có địa vị như vậy hay chưa? Mà điều đáng càng quý khó tìm chính là, nhìn con người anh không hề thấy có một chút thái độ ý thế hiếp người và dương dương tự đắc, cũng không có cái kiêu vênh đuôi lên trời, Anh đã làm thay đổi cách nhìn đối với những cậu ấm đời thứ hai được hưởng bóng mát làm quan của cha mình.

Nguyên một đám thiên kim tiểu thư trong hội những người nổi tiếng kia làm ra vẻ nũng nịu, hơi một chút là giả vờ yếu ớt té xỉu kia, bình thường thấy không vừa mắt với tác phong làm việc của cô, nói cô thô lỗ dã man, hiện giờ thử nhìn một cái mà xem, các cô đã tìm được những kẻ vô tích sự nào, mà Đỗ Phương Phương cô đã tìm được người đàn ông có bộ dạng thế nào nhỉ? Mắt nhìn như gió quét qua, có thể nhìn thấy bộ dáng cả một đám những cô gái thường ngày vẫn thường nhìn cô về không vừa ý kia đang đỏ hết mặt lên, Đỗ Phương Phương chỉ thấy có một cảm giác, thực há giận!

Cô cảm thấy cực kỳ sung sướng, đến ngay cả nụ cười trên mặt đều rực rỡ thêm vài phần. Cô sinh ra vốn dĩ cũng là một cô gái xinh đẹp, chỉ có điều ngày trước mọi người lại không hay để ý bởi tác phong dửng dưng lạnh lùng như nam giới của cô, lần này thấy phong thái của cô toát ra vẻ kiêu diễm của một tiểu thư như thế, đặc biệt khi cô mặc trên người bộ quân trang váy ngắn đến gối, thắt lưng buộc vòng quanh đáng người nhìn thật uyển chuyển và khỏe mạnh, quả thật tất cả những tiểu thư trang điểm son phấn dày đặc ở trong phòng lúc này đột nhiên trở thành nền để tôn cô nổi bật lên!

Hàng loạt những người đàn ông cúi đầu nhìn các cô gái đang vòng tay khoác lên khuỷu tay mình, hàng loạt những cô gái tóc dài như mây được búi cao lên trên đầu hàng loạt những nụ cười rụt rè cười, hàng loạt những gương mặt được trang điểm đậm, đột nhiên trong lúc này chợt thấy thật mất hết hứng thú.

Tuy nhiên hôm nay là chuyện vui của nhà họ Đỗ gia, những người phụ nữ đã tới nơi này làm gì có ai là đến đã càn đầu? Nguyên một đám mũ mào xênh xang dõng sức độ tài trong cách ăn mặc, kể cả những bậc mệnh phụ phu nhân đã sớm rời khỏi chuyện xã giao, có bao nhiêu trang sức châu báu ngày thường cất giấu cũng mang ra đeo, không ai muốn mình ở thế hạ phong, bị đánh giá thấp hơn người. Đám đàn ông bị Hà Dĩ Kiệt đoạt mất danh tiếng, ở trong đây lòng cũng phải thừa nhận bội phục, nhưng lúc này một số những phụ nữ ở bên cạnh người đàn ông thì lại không thấy yên lòng, cũng không tránh khỏi có vài phần oán hận, khi nhìn Đỗ Phương Phương thì ánh mắt lại không có chút thiện ý nào hết.

Đỗ Phương Phương làm như không thấy gì hết, càng tỏ ra thân thiết hơn, bàn tay siết chặt lấy cánh tay Hà Dĩ Kiệt hơn. Hai người cùng đi tới trước mặt Đỗ lão tướng quân, từ trước đến giờ Đỗ Phương Phương luôn được Đỗ lão tướng quân cực kỳ được cưng chiều, liền nói vài câu dí dỏm làm ông già vui vẻ cười to. Đỗ phu nhân đứng ở bên cạnh chồng mình đây về thẹn thùng, nhìn thấy bộ dáng con gái, ánh mắt cũng trở nên kiêu hãnh, khi ánh mắt rơi vào trên người Hà Dĩ Kiệt thì lại càng tăng thêm sự tán thưởng. Tính khí Phương Phương hay bị kích động, luôn táo bạo nóng như lửa, đứa nhỏ này thoát nhìn thấy có vẻ chín chắn điềm tĩnh, sâu sắc, hành động cân trọng, trong bụng càng thêm hy vọng hai tính nết trái ngược phối hợp với nhau, càng nhìn thân sắc Hà Dĩ Kiệt bà càng hài lòng thêm vài phần, kiểu như “mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn trong lòng càng thấy thoải mái”.

Đầu tiên Hà Dĩ Kiệt lễ phép nói lời chúc thọ Đỗ lão tướng quân, sau đó thêm tình ân cần thăm hỏi Đỗ tiên sinh và Đỗ phu nhân. Khi nói chuyện với bậc trên, thái độ của anh khiêm tốn hòa nhã mà không bị mất đi sự tôn kính. Cha mẹ Đỗ Phương Phương đều không tham gia quân đội, ngược lại cả hai đều là người hiểu rất rõ tác phong làm việc của giới trí thức. Nhìn thấy phong thái Hà Dĩ Kiệt cũng không hề bị lây nhiễm những thói quen xấu của giới quan trường, trong lòng hai người lại càng thêm hài lòng.

Đỗ Phương Phương liền đến trước mặt ông nội, Đỗ tiên sinh liền kéo Hà Dĩ Kiệt sang một bên, hỏi thăm vài câu ngắn gọn. Nghe anh đối đáp trôi chảy, kiến thức sâu rộng, cũng không phải loại người chỉ biết luồn cúi, lúc này Đỗ tiên sinh mới thấy thoải mái, vừa kéo tay của anh, vừa nói ôn hòa: “Bác và phu nhân sống với nhau chỉ có một đứa con gái nhỏ này, bình thường, con bé được cha mẹ và mấy người anh họ của nó chiều chuộng nên sinh hư, lại thêm được ông nội cưng chiều nữa, vì vậy tính tình con bé cũng có chút không được hay, cháu hãy độ lượng với nó một chút, thực chất bên trong con người của Phương Phương vẫn là một đứa trẻ tốt bụng...”

“Bác trai xin ngài cứ yên tâm, Dĩ Kiệt nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho Phương Phương. Tuy cô ấy tính tình có chút trẻ con, nhưng đa phần cô ấy vẫn hiểu biết được lễ nghĩa, một người vừa xinh đẹp vừa hoạt bát như vậy, được người vợ như thế, người chồng còn có gì đòi hỏi hơn nữa?”

Đỗ tiên sinh nghe anh nói như vậy, cũng thấy mình thật sự đã được an ủi, cười vỗ vỗ tay của anh: “Là con gái ruột của mình, bản thân bác cũng hiểu rõ về không ít về tính tình của nó, cũng may mắn gặp được cháu có thể ngăn chặn được nó chút ít, từ nay về sau, cháu đừng quá dung túng cho nó để bớt đi những rắc rối mà nó gây ra...”

“Mọi người nói chuyện sau lưng con, nói xấu con nhé!” Đỗ Phương Phương đột nhiên bu lại, bám lên trên vai cha mình không chịu buông: “Cha, ngài đã nói với Dĩ Kiệt chuyện gì đó? Có phải lại vừa kể tội của con không?”

Đỗ phu nhân thấy con gái như vậy, cuống quýt đưa tay kéo cô qua, sắc giọng trách: “Con bé này, càng ngày càng không biết thế nào là lớn nhỏ, ba ba của con và Dĩ Kiệt nói chuyện với nhau, con đứng có ngắt lời!”

Đỗ Phương Phương hất tay: “Con mặc kệ, không chừng cha nói ra chuyện gì đó, dọa Dĩ Kiệt chạy mất thì con làm sao bây giờ?” Đỗ Phương Phương lại nói, như trẻ con, cô chạy đến bên cạnh Hà Dĩ Kiệt bàn tay túm chặt lấy cánh tay của anh không rời. Đỗ phu nhân nhìn bộ dạng thái độ của con gái cũng đây về thẹn thùng mềm mại đáng yêu như vậy, gương mặt vui sướng, đôi mắt cười không khỏi cong lên: “Lại còn bú đống binh!”

Hà Dĩ Kiệt cũng dịu dàng khẽ cười, khẽ vuốt ve mái tóc của cô, giọng đầy vẻ ấm áp hỏi cô: “Em có mệt không, có muốn đi nghỉ ngơi một lát không?”

Đỗ tiên sinh cùng Đỗ phu nhân liếc nhau, thấy hai người anh em em em, tình cảm dịu dàng biểu lộ tự nhiên không nói ra được, trong lòng không khỏi yên

tâm lớn, liền dắt tay nhau lặng lẽ rời đi, để lại không gian riêng tư cho đôi trẻ.

Đỗ Phương Phương tựa vào trong ngực của anh, giữa lúc này đột nhiên cô ngược đôi mắt phượng dài nhỏ lên, nhẹ nhàng nói: “Ông nội nói, qua lễ mừng đại thọ của ông sẽ bắt đầu chuẩn bị hôn lễ của chúng ta, ông nói tuổi ông đã cao không chờ được...không chờ được... ông nói ông muốn ôm thẳng chất ngoại...”

Dù Đỗ Phương Phương có mạnh mẽ thế nào, khi nói đến đây, gương mặt cũng không khỏi ngưng nghẹn đỏ bừng lên.

Lưng Hà Dĩ Kiệt thoáng cứng lại một chút, nhưng chỉ một lát, anh đã phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt rạng rỡ, cười nói: “Chẳng những là ông nội em không chờ được nữa, anh cũng vậy, không thể chờ đợi được, tất cả đều nghe theo sự sắp đặt của ông nội thôi.”

Gác nhỏ nghe mưa xuân trong đêm.

Mùa đông ở thành phố A luôn rất dài, tưởng chừng như vĩnh viễn cũng không thể chờ được đến mùa xuân. Mùa xuân thành phố A cũng rất ngắn, tựa như sau một đêm tỉnh dậy, ngày đông giá rét đã đi thẳng tới giữa hè rồi.

Vào lúc hoàng hôn, theo lệ cũ Trương Tư lại đẩy cửa sổ ra, làn gió mát mẽ lùa vào, tùy ý để cơn gió treu đùa mái tóc hơi ẩm ướt vì mồ hôi của cô. Cô mang một cái ghế nhỏ ngồi ở phía trước cửa sổ, vì mang thai nên cô cũng rất sợ nóng. Đêm qua trời đổ một trận mưa, nhưng chút hơi nước này đã sớm bị ánh nắng chiếu vào làm bốc hơi sạch sành. Không khí bị dồn ép lại, ánh mặt trời gay gắt giống như miếng bọt biển hút hết hơi nước, làm con người cũng trở nên khô hanh.

Phải chờ lúc ban đêm mới thấy hơi se se lạnh, cũng đành phải chờ đến lúc này, mới có thể có được một chút nhàn rỗi hưởng thụ sự yên lặng này.

Cô không muốn rời khỏi thành phố này, cũng không thể nói nguyên nhân là vì cái gì. Cô nằm dưỡng thương trong bệnh viện suốt hai tháng, tiêu hết sạch số tiền mà thím Phúc đã tích góp được. Vì muốn chăm sóc cho cô, vì muốn bồi bổ thân thể cho cô, dù tuổi tác đã cao như vậy bà vẫn phải ra ngoài để làm việc. Bởi sức khỏe có chút không được tốt vì vậy bà không chịu đựng nổi nên đã ngã bệnh. Khi cô xuất viện thì thím Phúc lại vào bệnh viện, sau khi về nhà, cô sắp xếp lại đồ đạc trong vali thì thấy trong vách của vali có một chiếc vé máy bay và một tờ chi phiếu.

Cô ngẫm nghĩ một lát sau đó liền hiểu ra, đây là của Hà Dĩ Kiệt đưa cho cô.

Vé máy bay là chuyến bay đi Italy, tờ chi phiếu thì cô biết, chính là tương đương với chiếc thẻ vàng mà anh thường dùng. Anh đã dùng phương thức này để nói cho cô biết, anh muốn cô phải rời xa nơi này, vĩnh viễn không được xuất hiện ở trong cuộc sống của anh, không được đến quấy rầy hạnh phúc của anh.

Sao cô có thể làm theo tâm nguyện của anh được? Huống chi, cô chưa từng có ý nghĩ sẽ rời đi.

Vé máy bay bị cô xé thành mảnh nhỏ, tờ chi phiếu nhét vào ngăn kéo dưới tầng chót, khóa lại, dù sau này có thiếu tiền, cô cũng không thèm động đến. Cô nghiêng răng chịu đựng, tiếp tục nhẫn nhịn, nhẫn nhịn cho đến tận hiện tại. Xuân về hoa nở, hóa ra cuộc sống cũng không phải là tất cả đều là mây đen đầy trời, ít nhất sau khi rời khỏi anh, cô nhận ra mình đã trải qua cuộc sống cũng không đến nỗi quá tệ.

Có lẽ là do đã bị tổn thương triệt để, đau đến thấu tâm, cho nên ngược lại cô cũng chưa từng nản lòng thoái chí, bình thần tiếp nhận sự an bài của vận mệnh, cô bình thần trải qua cuộc sống bình thường như mọi người khác. Nếu không phải lúc này toàn thành phố đều loan truyền tin vui của anh, cô đã cho rằng trái tim của cô như chiếc giếng cũ khô cạn không hề gợn sóng.

Trên TV đang nói đến con người kia, quả thật con đường làm quan của anh thật rộng mở. Máy trăm phóng viên nổi tiếng bao vây chặn đường, súng dài pháo ngắn (ý nói dụng cụ tác nghiệp của phóng viên) cứ chĩa vào anh nhấp nháy không ngừng. Lúc này anh không giống như ngày xưa nữa, nét mặt không lặng lẽ âm trầm như trước nữa, ngược lại luôn tươi cười rạng rỡ, miệng không ngừng nói lời cảm ơn, thậm chí còn không sợ người khác làm phiền, mà còn mời mọc “Đám cưới của chúng tôi nhất định sẽ mời bạn bè truyền thông đến uống rượu mừng”, “Đa tạ mọi người đã chúc phúc”, “Xin để cho tôi và phu nhân một không gian riêng tư”, “Cô ấy không thích tiếp nhận phỏng vấn, mọi vấn đề mọi người có thể hỏi tôi đây“...

Sự săn sóc dịu dàng như vậy, nụ cười vui sướng và hạnh phúc lúc nào cũng tồn tại ở trên mặt của anh, biểu lộ khoa trương kia làm cô có chút hoài nghi, người này là Hà Dĩ Kiệt sao? Là chính người đàn ông lúc ban đầu quen biết thì âm u đến dọa người, là chính người đàn ông đã từng dịu dàng khi gọi tên cô sao? Là chính người đàn ông thay lòng đổi dạ, đến phút cuối cùng nhất đã cho cô một đao trí mạng kia có phải không?

Trương Tư ngồi ở trên ghế, trong TV bắt đầu thông báo các tin tức tiếp theo, lời nói nhao nhao, cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt. Cô cầm trong tay một chiếc chén sứ, cứ lặng lẽ yên tĩnh ngồi ở chỗ đó. Mãi rất lâu, rất lâu, rất lâu sau đó, cô như đã không còn sức lực, không thể động đậy được.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Sự hãi

Trong tay cô cầm chiếc chén bằng sứ, cứ lặng lẽ yên tĩnh ngồi ở chỗ đó. Mãi lâu sau, rất lâu sau, cô như đã không còn sức lực để có thể động đậy được nữa.

Đầy nhà ngang này dù đã đóng kín cửa nhưng hiệu quả cách âm hết sức kém, vẫn nghe thấy loáng thoáng nghe vẳng đến tiếng TV ở đằng kia đang phát chương trình tin tức ca nhạc, còn nghe thấy cả tiếng đôi vợ chồng nhỏ ở cách vách đang cãi nhau tiếng bát đĩa rơi vỡ, tiếng trẻ sơ sinh oa oa khóc không ngừng, theo gió thổi, còn ngửi thấy cả mùi thơm xào nấu không biết của nhà ai bay vào, thỉnh thoảng lại thấy tiếng chân rầm rập của một bầy trẻ nhỏ chạy từ đầu hành lang này đến đầu hành lang kia, cười nói ríu rít vô tư lự không ngừng. Trương Tư cúi đầu xuống, mái tóc đen được túm lại bằng chiếc dây thun từ trên bờ vai trượt xuống buông xoà ở trước ngực. Đột nhiên cô cảm thấy có chút khó chịu, sự khó chịu này làm cho trong người cô hết sức bứt rứt, cực kỳ không thoải mái. Cô không muốn, nhưng lúc này không hiểu sao nước mắt lại cứ thế rơi xuống. Cô lấy tay lau đi, nước mắt lại rơi càng nhiều hơn. Cuối cùng, cô dứt khoát không thèm quan tâm đến gì khác nữa, cứ ngồi ở trên ghế khóc một mình thật lâu.

Sau khi khóc xong, cô vẫn phải tiếp tục sống với cuộc sống hiện tại, thím Phúc còn đang nằm bệnh viện, cô còn phải chuẩn bị cơm nước đầy đủ rồi mang đến bệnh viện, chăm sóc cho thím ăn uống, sau đó rửa ráy sạch sẽ rồi cô mới trở về nhà.

Con người mà mười ngón tay chưa từng bao giờ phải dính vào nước, có tên gọi là Văn Trương Tư, luôn luôn nũng nịu, chỉ cần đi dạo một buổi đến trưa ở trung tâm thương mại phía tây, đã có thể cà thè, tiêu hết mấy vạn đồng, cuối cùng cuộc đời đã bị vỡ vụn, đã chết rồi.

Lấy gạo nấu cơm, nhặt một mớ rau xanh để xào, lại còn hầm trứng gà cách thủy thơm phức, nấu nồi canh cá thanh đạm, sau đó cho vào hộp giữ ấm sắp, xếp đầy đủ mọi thứ xong xuôi, lúc này cô mới khóa cửa đi vào bệnh viện. Hành lang rất chật, cô nghiêng người nhường đường đi cho hàng xóm. Di này là người rất hòa thuận, niềm nở chào hỏi: “Tư Tư à, cháu đến bệnh viện đưa cơm cho di của cháu à?”

Trương Tư ngại ngùng cười, nhẹ nhàng gạt đầu: “Vâng ạ! Di Trương, di mới tan làm về ạ?”

Di Trương liền cười, con mắt nheo lại: “Ôi chao, thật là đứa bé ngoan, có câu “bệnh lâu trên giường, con không muốn chăm, cháu đối xử với thím của mình thật sự rất tốt.”

Trương Tư khẽ cười cười, cũng không tiếp lời: “Cháu đi bệnh viện đây ạ! Di Trương hẹn gặp lại.”

Nhưng Di Trương vẫn đứng ở nơi đó, vẫn bất động như cũ, sắc trời hoàng hôn đã chuyển sẫm sẫm tối, nhìn biểu lộ trên mặt bà có chút không được rõ lắm, giọng nói vang lên nhưng nghe có vẻ rất xa, vọng vào trong tai nghe có chút buồn bã: “Tư Tư à, cháu mang thai cũng đến bốn tháng rồi, vậy mà ba ba của đứa trẻ sao chưa thấy đến đây lần nào vậy?”

Mặt Trương Tư từng chút từng chút trở nên tái nhợt, không còn chút máu, ngón tay của cô nắm chặt vào góc áo, căng thẳng đến độ bắt đầu trắng bệch ra. Những lời này, từng câu từng chữ nghe thật chói tai, những câu nói khiến người khác nghe mà thấy buốt như kim châm. Cô không biết nên nói như thế nào, không biết nên dùng vẻ mặt như thế nào mới có thể làm cho mình thoát nhìn được tự nhiên một chút, lời nói dối nghe cũng thấy chân thật một chút.

“Tiên sinh đi công tác ở nước ngoài, chắc phải nửa năm mới vừa về.” Cô khề khàng trả lời một câu, sau đó cười cười về thật có lỗi: “Di Trương, thời gian không còn sớm, cháu phải đi đây.”

Lúc này Di Trương này mới nghiêng người qua, nhìn cô thoáng chút vụng về lộ cộc bước xuống bậc cầu thang. Danh tiếng giống như ngọn đèn chột sáng chột tắt, cô gái này luôn im hơi lặng tiếng, yên lặng đến mức có cảm giác như cô không tồn tại nữa. Cô sống ở đây cùng mọi người mà như sống ở hai thế giới khác nhau. Mấy người như các bà phụ nữ ở đây thời gian rảnh rỗi, nhàm chán rút cuộc lại cùng nhau bàn luận về cô. Có người nói cô là một thiên kim tiểu thư đang chán đời, người khác lại nói cô được người ta bao nuôi, vụng trộm mang thai đến trốn ở chỗ này, kiểu suy đoán gì cũng có, nhưng cô lại vừa không gây chuyện, lại vừa an phận, nên dù các bà muốn nghe ngóng xem thế nào cũng không thể nghe được gì.

“A... Tiên sinh là một người có hoàn cảnh ưu việt như vậy, còn được đi công tác ở nước ngoài, phu nhân ở trong nước bây giờ lại sống trong một căn nhà dột nát như vậy... Thật đúng là.”

Trương Tư chậm rãi, âm thầm bước đi trong không gian mờ ảo. Tiếng nói của Di Trương vọng đến đứt quãng, cô không biết là Di đang nói với cô, hay là đang nói với những người hàng xóm khác. Trương Tư vẫn giả vờ như không nghe thấy gì, yên lặng đi xuống lầu. Lúc đi ra khỏi tiểu khu cô gặp một vài người hàng xóm khác không quen thuộc lắm, cô vẫn như trước, mỉm cười chào hỏi mọi người rồi đi ra khỏi chiếc sân nhỏ. Nền trời màu xanh trong ánh hoàng hôn giống như một đóa hoa hồng màu lam. Cô mặc một chiếc áo khoác đầy bụi bẩn, cúi đầu đi về phía trước. Trên đỉnh đầu là bầu trời bao la, một đàn bồ câu không biết của nhà ai nuôi đang bay trở về cánh đập phàn phật. Tiếng chim bồ câu gù gù khác thường nghe động lòng người. Trương Tư đi được một lát, liền dừng lại ở bên cạnh một cây cột điện, bàn tay cô úp lên bụng, ngẩng đầu lên, trong khóe mắt lấp lánh ánh lên nước mắt, nhưng cô nhất định không chấp nhận để nước mắt rơi xuống.

Thành phố này, anh ở đầu đằng kia, cô ở đầu đằng này. Anh tiệc cưới tân hôn, cô khổ sở không nơi nương tựa.

Trong ván cờ tình yêu này, cho tới bây giờ vẫn chưa từng bao giờ có sự ngang bằng, cô không biết sự lựa chọn này của mình, đến tận cùng là đúng hay là sai.

Con gió đêm đưa tới bầu không khí ngập tràn hương thơm của bùn đất. Trương Tư giật mình nhớ tới cái nóng bức của mùa Hạ năm nào. Cô mặc chiếc váy màu lam, trong ngôi nhà nhỏ của chú, có một cây quế nở đầy những bông nhỏ màu vàng óng ánh. Cô tắm rửa xong vừa đi ra, mái tóc còn ướt sũng, nghe thấy thím nói với chú muốn cô lấy thân báo ơn. Cô vẫn nhớ rõ, cô không hề dãi dòng chân chờ, chỉ yên lặng đi ra, nói, được, anh ấy đã giúp cháu an táng cho cha mẹ, vậy anh ấy chính là ân nhân của nhà chúng ta, cháu đồng ý.

Sau đó cô đi ra ngoài, tự mình đi tới bên cạnh người đàn ông kia, cuối cùng đã thay đổi lại toàn bộ vận mệnh cả đời của mình.

Ngày trước, cô cảm y ngọc thực vô ưu vô lự (ăn ngon mặc đẹp, không buồn không lo), còn sau đó, cô như một con chim Hoàng Yến được nuôi ở trong lồng, cuộc sống vẫn sung sướng như cũ, mê người, nhưng mà đột nhiên cô cảm thấy cuộc đời của mình như không có ánh mặt trời.

Còn bây giờ, cô đứng ở trong một chiếc ngõ nhỏ chật hẹp, mọi người chung quanh cũng đều không thể bình thường hơn nữa, sống một cuộc sống, cũng vô cùng đơn giản và bình thường. Chỉ có điều, cô và anh, cuối cùng đã biến thành hai người của hai thế giới, giống như lúc trước.

“Này, ngày mai tại sảnh lớn của thư viện có chương trình biểu diễn nghệ thuật đấy, công diễn kịch nói, chúng ta cùng đi xem được không? Nghe nói học trưởng La, anh ấy cũng muốn đi xem đấy.”

“Thật vậy à? Vậy thì tốt quá, ngày mai bất kể thế nào mình cũng phải đi! Đúng rồi, tên vở kịch là gì vậy, cậu có biết không?”

“Nghe nói là vở “Romeo và Juliet”, vở kịch kinh điển đấy.”

“Vậy sao tớ rất thích, tớ rất muốn đi... Lại còn có thể được cùng xem kịch với học trưởng La nữa chứ, quả thực là kỳ diệu quá mức rồi...”

Hai cô gái trẻ, cười cười nói nói đi qua bên cạnh người Trương Tư, những lời nói chuyện kia vang vọng vào trong tai của cô, đột nhiên làm cô như bị hoảng hốt một hồi. Trong dòng người đi lại như con thoi, cô nhẹ nhàng quay đầu lại, xuyên qua thứ ánh sáng mờ mờ, ở phía xa xa trên đường cái, phía sau dòng xe cộ và biển người, cô phảng phất như nhìn thấy một Văn Trương Tư mười chín tuổi. Cô mặc chiếc áo màu xanh da trời, chiếc quần sooc màu trắng, đi đôi giày La Mã mỏng manh, mái tóc ngắn đen nhánh xinh đẹp, đứng ở phía dưới chiếc phông màn màu xanh lam được căng ra trước thư viện trường học. Qua bản thân mình bây giờ, cô như nhìn thấy cuộc sống của cô ngày ấy với nụ cười sáng lạn.

Cô mở to mắt chạy nhanh mấy bước lên phía trước, nhưng giữa lúc đó cô gái Văn Trương Tư kia chợt biến mất. Đèn đường đột nhiên bừng sáng lên ở đầu đường, vẫn chỉ có một mình cô, một người một bóng... Chợt bên tai cô vang lên tiếng gọi trầm thấp, từng tiếng từng tiếng nói đuổi nhau, Trương Tư, Trương Tư...

Cô bỗng thấy hoa mắt chóng mặt. Trời đất như quay cuồng...

Từng hình ảnh hiện lên ở trước mặt cô, dường như muốn cô trở lại bốn năm trước.

Bốn năm trước, tại trang viên bên suối phía tây Hàng Châu, lần đầu tiên cô gặp mặt Hà Dĩ Kiệt, sau đó, thất thân, làm người phụ nữ của anh.

Mà sau khi quay về thành phố A, rất lâu sau, cô cũng chưa từng gặp lại anh. Mãi cho đến khi vào ngày khai giảng tháng chín, cô tự ý chuyển đến ở trong ký túc xá của trường học.

Thời gian đầu, cô không khỏi run như cây sậy, nhưng qua vài ngày nữa vẫn không thấy anh xuất hiện, Trương Tư dần dần yên lòng, liền nghĩ đến khả năng sau một số lần, anh đã chán ghét một người chẳng khác gì chiếc cốc gỗ như cô.

Giữa trưa, khi cô đang mấy người bạn cùng phòng cười cười nói nói đi về phía tòa nhà ký túc xá, phía sau lưng cô không xa lắm, Quý Quảng Nguyên vẫn đi theo cô như trước. Suốt một tuần nay, cậu ta vẫn luôn đi theo cô, cô đã mắng mấy lần, cãi nhau mấy lần, nhưng cậu ta lại vẫn như cũ, việc mình làm. Nhưng khi cô thực sự đến hỏi cậu ta mấy câu, thì cậu ta lại như không nói được nên lời. Trương Tư không muốn lần nào cũng phải cãi nhau với cậu ta trong trường học nên đành mặc kệ cậu ta đi theo.

Đi đến tầng trệt khu ký túc xá, nữ sinh đi bên cạnh cô đột nhiên chọc chọc vào cô: “Trương Tư nhìn kia, chiếc MayBach kia nhìn thật khí phách!”

Đang ở dưới ánh nắng gắt, đột nhiên giữa lúc này Trương Tư cảm thấy mình như bị rơi vào trong hầm băng. Cô trở mắt nhìn cỗ xe thể thao màu bạc xinh đẹp kia, dưới ánh mặt trời thân hình nó lộ ra vẻ đẹp đẽ cao quý đến mê người. Đột nhiên cô không thể nhúc nhích nổi nữa, cho đến mãi về sau này, mấy chữ MayBach kia giống như một câu phù chú, mỗi lần nghe thấy, theo bản năng cô lại thấy kinh sợ, tim cứ đập thình thịch thật lâu, thật lâu mới có thể khôi phục lại được bình tĩnh.

Cô cứng ngắc buông cánh tay cô gái mình đang khoác tay kia ra, sau đó liền nhìn thấy cửa sổ xe hạ xuống một chút, lộ ra gương mặt âm trầm tuấn dật của người đàn ông kia. Thời tiết nóng bức như vậy, nhưng chung quanh anh lại như đầy như băng tuyết, làm cho ngay cả nhiệt độ xung quanh anh dường như cũng bị giảm đến hơn mười độ.

Cô đứng đó không thể nhúc nhích nổi, còn ánh mắt của anh cứ nhìn chăm chú vào trên mặt của cô, chỉ còn cách độ ba thước, Trương Tư nghe thấy giọng của anh, tựa như lời nói của anh cũng ngưng tụ lại đầy hàn ý và lạnh như băng khiến cô không nói ra được: “Văn Trương Tư, lên xe.”

Cô nhìn liếc qua mấy vẻ mặt kinh ngạc của mấy cô bạn gái ở bên cạnh, nhẹ nhàng cười cười: “Thật ngại quá, các bạn về ký túc xá trước đi nhé, người thân của mình đã tới đón rồi.”

Cô chỉ nói qua, không dám nhìn lại phản ứng của mấy người bạn, cúi đầu đi về phía nơi chiếc xe đang dừng ở nơi đó. Khoảng cách ngắn ngủn ba thước, nhưng cô lại hận lúc này không thể kéo dài hành trình ra thành mười vạn dặm. Ngón tay cô vừa chạm đến cửa xe, cô đang định nhẹ nhàng kéo ra, thì Quý Quảng Nguyên vốn dĩ vẫn một mực đi theo cô đột nhiên chạy tới gọi tên của cô, gắt gao giữ lấy cánh tay của cô, khẽ hỏi về đây thất kinh: “Trương Tư... Em... em có phải hay không...”

Trương Tư nhìn gương mặt mang đậm chất nho nhã kia một chút, đột nhiên giữa lúc ấy cô cảm thấy mình phiền chán tới cực điểm. Cô đẩy cậu ta ra, cũng không thèm nhìn đến cậu ta nữa, chỉ lạnh lùng nói: “Đúng vậy đấy, đúng như anh đã suy nghĩ.”

Chương 11: Độc ác, tàn bạo

Cô đẩy cậu ta ra, cũng không thèm nhìn đến cậu ta nữa, chỉ lạnh lùng nói: “Đúng vậy đấy, như anh đã suy nghĩ.”

“Trương Tư! Em không thể...” Trái tim Quý Quảng Nguyên như vỡ ra, tan nát, cậu ta đuổi theo một bước, từ phía sau ôm chặt lấy Trương Tư. Cô gầy quá, ngày trước khi ôm cô vào trong ngực thân thể kia mềm mại bao nhiêu, giờ đây người cô đã trở nên gầy yếu ôm vào chỉ thấy người toàn xương xẩu. Cậu ta chỉ cảm thấy trái tim của mình như bị người ta đập cho vỡ ra, dưới ánh mặt trời gay gắt đau nhức đến không thể nói ra được.

“Có cái gì mà không thể? Vì sao lại không thể?” Đột nhiên Trương Tư quay đầu lại, đáy mắt sáng rực đến lợi hại nhìn như đâm xoáy vào Quý Quảng Nguyên, khiến cậu ta gần như đứng không vững. Nhưng cô vẫn không e dè, cứ thế mở to mắt nhìn chăm chăm vào cậu ta, như muốn bày tỏ trước mặt cậu ta tất cả sự oán giận và không cam lòng của mình.

“Trương Tư...” Sắc mặt Quý Quảng Nguyên trắng bệch, bàn tay bóp chặt cánh tay của cô, lúc này cậu ta gần như không thể chịu nổi nữa.

Trong xe nhiệt độ rất thấp, người thư ký ở bên cạnh đã hoàn toàn ngủ người ra vì bị dọa sợ. Hà Dĩ Kiệt cũng không nói không rằng, thậm chí cặp môi còn mỏng còn hơi cong thành vòng cung nở nụ cười như có như không.

Người thư ký trẻ tuổi vội vội trộm liếc nhìn anh một cái, nhưng cả người chợt run lên vì sợ hãi. Diễm, đàn, lễ, quý, đôn Nụ cười của Hà Dĩ Kiệt không hề đơn giản, mặc dù lúc nào cũng thế, anh không phải là người dễ dàng biểu lộ ra tâm tình của mình, mà càng về sau anh cười càng nhiều thì càng chứng tỏ rằng không phải là anh đang vui vẻ hoặc là đang cao hứng, mà chỉ có thể nói lên một điều anh sắp nổi giận.

Thình thoảng có người xung quanh nhìn sang bên này, nhưng cũng không có ai dám đến gần. Vệ sĩ của Hà Dĩ Kiệt đứng ở trước xe, dáng người khôi ngô, thân sắc lạnh lùng, trong tiết trời mùa hè nóng bức thế này, vậy lúc này vẫn đi giày Tây Đám người vượt qua rất xa, thậm chí có người đang dừng chân đứng xem thế nào, có người còn lấy điện thoại ra định vội trộm chụp bức ảnh, nhưng vừa mới giơ tay đưa máy lên thì đã bị người vệ sĩ này quét mắt qua một cái, liền giật mình, sắc mặt trắng bệch rồi bỏ chạy trời chết.

Trương Tư nhìn Quý Quảng Nguyên lắp bắp nói không ra lời, nhưng trong lòng càng tăng thêm sự lạnh lẽo hoang vắng. Cô không để cho cậu ta lùi bước, cứ từng bước một ép sát vào, đôi mắt đen kịt giống như hồ sâu, khiến cậu ta gần như không sao đứng thẳng người được, không ngừng muốn xoay người né tránh...

“Anh có tư cách gì mà tiếp tục xen vào chuyện của tôi? Anh nghĩ rằng quan hệ của chúng ta bây giờ vẫn như lúc trước hay sao? Quý Quảng Nguyên, khi ba ba của tôi gặp chuyện không may thì anh đang ở đâu? Khi nhà của tôi bị người ta phá bỏ, lúc ấy anh đang ở đâu, đang làm cái gì? Khi tôi bị ngồi tù, anh đang ở với ai? Xương cốt của ba mẹ tôi không có người thu dọn, anh đang rong chơi ở nơi nào? Anh trả lời tôi đi, anh còn có lương tâm để mà trả lời tôi..., thì hãy nói rành mạch trả lời tôi từng câu từng chữ cho tôi nghe xem nào!”

Giọng của Trương Tư xoay chuyển, trở nên sắc bén lạ thường, Quý Quảng Nguyên túa ra mồ hôi lạnh. Cậu ta hẳn không dám nhìn cô, sợ hãi tránh né ánh mắt của cô, hai tay đang nắm lấy cánh tay của cô không còn chút sức lực nào, tuột xuống... Cậu ta cúi đầu, lắc lắc bả vai, như là bị người rút mất sống lưng.

Cô đã nói rất đúng, cậu ta không xứng, không có tư cách gì để nói chuyện cùng cô nữa. Khi Quý Quảng Nguyên được cha mẹ sớm nói cho biết mọi chuyện đã xảy ra trong nhà họ Văn, khi Quý Quảng Nguyên dưới sự bức bách của nước mắt cha mẹ mình buông tay Trương Tư, đồng ý theo đuổi Lâm Ngữ Thiên thì cậu ta cũng đã vĩnh viễn mất Trương Tư rồi ...

Nhưng Quý Quảng Nguyên yêu cô, cho tới bây giờ cậu ta vẫn còn yêu cô, cậu không muốn nhìn thấy cô bị rơi xuống đáy vực như vậy. Cậu tình nguyện buông tay, thả hết mọi thứ trong tay để được cùng ở một chỗ với cô. Cậu tình nguyện không quan tâm đến bất cứ chuyện gì hết, chỉ muốn giữ cô lại. Đêm hôm cô về Hàng Châu, cậu đã hối hận, nhưng tất cả đều đã không còn kịp nữa rồi. Cậu nghe nói ba ba của cô đã nỗ lực tự vẫn trong phòng làm việc, cậu nghe nói mẹ của cô đã nhảy lầu, cậu nghe nói cô cầm dao đâm làm người ta bị thương như bị phát điên lên vậy, cậu nghe nói, cô bị tổng giam vào trong ngục, cậu khó chịu gần như muốn chết, thực sự mất đi hoàn toàn dũng khí trở về bên cạnh cô...

“Cút! Quý Quảng Nguyên, anh nghe cho rõ đây, vĩnh viễn đừng có để cho tôi còn nhìn thấy mặt anh nữa, vĩnh viễn đừng bao giờ dây dưa với tôi nữa, tôi và anh, đã kết thúc hoàn toàn rồi!”

Trương Tư nói đến đây, đột nhiên từ trong hốc mắt, nước mắt lại trào ra, tình cảm mười tám năm của cô và Quý Quảng Nguyên, quả thực đã kết thúc hoàn toàn rồi.

Ngày xưa, ở trong đại viện, cậu ta đã từng cõng cô ở trên lưng, miệng la hét cưới vợ thôi cưới vợ thôi. Trong trường học, cậu ta đánh nhau đến vỡ trán vậy vì cô, vậy mà lúc đó vẫn còn cười an ủi cô. Khi lần đầu tiên tới kỳ “nghỉ lễ” (chu kỳ sinh lý), cô xấu hổ khóc suốt, chính cậu ta đã dùng áo khoác quần cô lại đưa về nhà. Bọn họ đã chơi với nhau thân thiết ngay từ những ngày còn nhỏ, cùng nhau chơi trò gia đình cậu sẽ vĩnh viễn là ba ba, cô vĩnh viễn là mẹ. Một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ, ngoại trừ lúc ngủ, bọn họ luôn bên nhau như hình với bóng, ai cũng biết tương lai lớn lên bọn họ sẽ nhất định kết hôn cùng nhau. Ai cũng cười nói, trời sắp đất sụt Quý Quảng Nguyên cũng phải lấy Văn Trương Tư. Nhưng có ai biết, dù tình cảm có sâu sắc

hon nữa, có nồng thắm hơn nữa, cũng không thể kéo lại được sự xoay vần của ông trời.

Người kia từ nhỏ đã là hoàng tử chuyên bảo vệ cho cô, nhưng lúc cô bắt lực nhất lại đã buông tay của cô để cầm tay người khác, khi trong lòng cô tràn đầy vết thương, lại đập tiếp cho cô một cú nặng nề.

Mọi chuyện cho tới bây giờ, làm sao cô có thể không hận được đây? Thế giới quá không công bằng với cô, nên cô cũng không cần phải giả vờ từ bi đức độ, không cần rộng lượng tha thứ cho ai. Cô chưa từng bao giờ làm chuyện gì sai, sao Ông Trời lại đối với cô như vậy, cô phải đi đến nơi nào để tìm câu trả lời đây?

“Tương Tư...” Quý Quảng Nguyên như bị sét đánh, toàn thân run hết cả lên. Cậu nhìn thấy cô xoay người định đi, hoảng hốt chạy bừa tới, ôm chặt lấy cô, mái tóc ngắn của cô quét qua sát mặt của cậu. Mùi da thịt quen thuộc mang theo mùi thơm thoang thoảng dễ chịu của sữa tắm quét qua mặt của cậu. Quý Quảng Nguyên nhắm mắt lại, nước mắt lăn xuống, nghẹn ngào cầu khẩn: “Tương Tư... Anh sai rồi, cầu xin em đừng rời bỏ anh, cầu xin em đừng bỏ đi... Từ nay về sau anh không bao giờ buông tay em nữa, Tương Tư anh yêu em...”

Tương Tư gỡ tay của cậu ra, từng ngón từng ngón một, cô hơi quay nghiêng mặt qua một chút, môi ghé vào bên vành tai của cậu ta, khẽ cười, giọng nói chỉ đủ cho một mình cậu ta có thể nghe được, gần rõ từng chữ từng câu: “Quý Quảng Nguyên, tôi đã cùng người khác lên giường, lên giường đó, anh có hiểu hay không, hả? Anh không cần thân thể của tôi, tôi đã cho người khác rồi...”

“Tương Tư!” Quý Quảng Nguyên kinh hãi kêu lên thành tiếng. Cậu ta nhìn cô về không dám tin, môi run rẩy, lắc đầu lia lịa: “Anh không tin, anh không tin! Tương Tư em yêu anh như vậy, ngay từ nhỏ chúng ta đã cùng một chỗ, em đã nói hai chúng ta chỉ có thể ở cùng một chỗ, em sẽ không bao giờ ở cùng với người khác... Hiện giờ em đang gạt anh, em giận anh, em hận anh đã ở cùng một chỗ với Lâm Ngữ Thiên, cho nên em mới có ý nói như vậy, có phải không?”

Tương Tư đột nhiên vùng cánh tay lên, tay Quý Quảng Nguyên bị cô nặng nề hất sang một bên. Cô cười lạnh, cười mà nước mắt lại lăn chã rơi: “Anh lấy ở đâu ra những lời nói đầy tự tin này vậy? Cút đi ... tôi không muốn còn phải nhìn thấy anh nữa. Quý Quảng Nguyên, anh đã làm cho tôi phải chán ghét anh triệt để rồi!”

Cô nói xong, không nhìn cậu ta nữa, quay đầu bước đi. Cửa xe lại chợt mở ra, Hà Dĩ Kiệt thò người ra, anh mặc một bộ áo sơ mi trắng bình thường với chiếc quần tây, nhưng phong thái vẫn hiên ngang như cũ, khí thế mạnh mẽ, thân hình cao ráo rất anh tuấn. Anh hơi tựa vào trên thân xe, đôi mắt lạnh dọa người, còn khóe môi lại nổi lên nụ cười lạnh lẽo, giọng nói âm u như của phù thủy vọng lên từ dưới biển sâu, từng chữ từng câu nặng nề vang lên, tràn ngập ý tứ độc địa không nói ra được: “Ồ, ở đây vừa mới diễn ra chuyện gì vậy nhỉ? Bày tỏ nỗi lòng sau đó có phải là muốn ký kết chuyện chung thân hay không?”

Anh đứng khoanh tay lại, nói, trong mắt hiện lên vẻ trào phúng, bàn tay của Tương Tư che ở nơi ngực, cô hít một hơi thật sâu, cúi đầu xuống: “Thực xin lỗi, từ nay về sau sẽ không bao giờ còn như vậy nữa.”

Trên hợp đồng của bọn họ đã ghi rất rõ ràng, cô là tình nhân của anh, tương đương với việc cô dùng xác thịt để đền bù lại phần “ân tình” kia của anh, hơn nữa từ nay về sau, cô không được phép có một chút liên quan gì với bất cứ một người đàn ông nào khác.

“Từ nay về sau?” Anh cười lạnh một tiếng, đưa tay kéo lấy cằm của cô nâng cả gương mặt của cô lên. Đôi mắt cô sưng đỏ, nhưng lúc này trong đôi mắt đó lại chết lặng không chút ánh sáng. Hà Dĩ Kiệt cũng không tức giận, chỉ cúi đầu xuống ghé vào bên tai cô khẽ nói một câu nhẹ nhàng: “Trở về nhà rồi xem tôi sẽ chỉnh sửa em thế nào, vật nhỏ của tôi à!”

“Lên xe đi.” Anh buông tay ra, nói một câu không đếm xỉa tới cô, ánh mắt nghiêng qua nhìn Quý Quảng Nguyên nụ cười như có như không. Thấy cậu ta đứng ở nơi đó thất hồn lạc phách, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười. Anh chậm rãi đi đến trước mặt cậu ta, đưa tay vỗ nhẹ lên trên vai của cậu ta: “Con gái tốt còn nhiều mà, cần gì cứ phải chấp nhất chỉ riêng một con người chứ? Tương Tư đã là phụ nữ của tôi, từ nay về sau, mọi sự ôm ấp áp áp hay cái gì khác, xin hãy miễn cho, đừng nên tự gây phiền toái cho bản thân!”

Anh nói xong cũng không thèm nhìn phản ứng của cậu ta, xoay người bỏ đi. Giọng nói thật lạnh lẽo, tựa như xuyên qua cái nắng gay gắt của tháng chín tháng, từ bầu trời xanh ngắt rơi xuống đỉnh đầu sưng ửng, giống như lưỡi kiếm tạc bằng băng, thoảng cái đâm sâu vào trái tim Quý Quảng Nguyên.

“Ngay cả người phụ nữ mình yêu mến mà cũng còn không giữ nổi, chẳng qua cũng chỉ là một con người nhu nhược!”

Quý Quảng Nguyên kinh ngạc nhìn người đàn ông kia ôm eo Tương Tư kéo lên trên xe, khi cửa xe đóng lại trước mắt cậu ta, bắt đầu khởi động thay đổi phương hướng chạy đi, đột nhiên cậu ta lao lên trước chạy theo vài bước. Xe cũng đã bắt đầu gia tăng tốc độ, cậu ta lao đảo dừng lại, đột nhiên có một đôi tay âm ẩm cầm lấy tay của cậu ta: “Quảng Nguyên, anh định làm gì vậy.”

Giọng nói này tỉnh táo đến bức người, lại vừa mang theo sự ám áp dịu dàng, trong nháy mắt, Quý Quảng Nguyên tựa như bị kéo trở lại hiện thực, cậu ta quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Ngữ Thiên im lặng đứng ở nơi đó, xinh đẹp, tao nhã.

Trong nháy mắt, trong lòng cậu chưa xót không chịu nổi, rốt cuộc nói không ra lời, cậu đã phụ Tương Tư rồi, chẳng lẽ lại còn định phụ lòng một cái cô gái khác nữa hay sao?

Anh yên lặng ngồi ở trong xe không nói năng gì, quanh người tản ra một luồng khí lạnh lẽo và bức người. Tương Tư thông minh ngồi tránh ra ở một góc rất xa, không dám nhìn anh. Cô có chút chột dạ, người đàn ông này, không hiểu sao lại làm cho cô phải sợ hãi, ở trước mặt anh ngay cả một chút tự do phóng khoáng cũng không dám.

Khi dừng ở lại bên ngoài biệt thự, lái xe đi xuống xe để mở cửa. Hà Dĩ Kiệt đi thẳng xuống xe, Trương Tư liền vội vàng cũng xuống xe theo anh. Suốt dọc đường đi, anh cũng chưa từng ngừng chân, nên cô cũng không dám ngừng bước. Bởi anh đi lên lầu vào thẳng trong phòng ngủ, nên Trương Tư cũng buộc lòng phải chấp nhận cùng đi với anh lên phòng ngủ ở lầu hai. Anh đẩy cửa đi vào, Trương Tư ở bên ngoài chân chờ một giây đồng hồ, rồi cũng đi vào theo. Cô vừa bước vào cửa phòng, đột nhiên có một luồng lực đạo mạnh mẽ giữ lại cánh tay của cô, Trương Tư cả kinh, còn chưa tới kịp ngẩng đầu lên nhìn, đã bị người kia kéo lấy cánh tay đẩy ngã xoài ra ở trên giường. Vừa ngã xuống được một giây, cô đã bị một khối thân thể to lớn đè lên, hai cổ tay bị bàn tay của người nào đó túm lấy cố định lên đỉnh đầu. Không biết anh đã lấy ở đâu ra một sợi dây thừng, hung hăng quấn từng vòng từng vòng ghim chặt lấy cánh tay của cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Lấy lòng

Hai cổ tay cô bị bàn tay của người nào đó túm lấy cố định lên đỉnh đầu. Không biết anh đã lấy ở đâu ra một sợi dây thừng, hung hăng quấn từng vòng từng vòng ghim chặt lấy cánh tay của cô lại...

Trương Tư kinh sợ, thấy cổ tay bị anh cột vào rào chắn trên đầu giường cô hốt tinh tảo lại, muốn giãy dụa giằng co. Không ngờ anh liếc nhìn cô một cái, cất tiếng cười lạnh, vung tay cho cô một cái bạt tai. Trương Tư bị anh đánh mặt nghiêng lệch sang một bên, tóc bay tán loạn xõa xuống che khuất nửa mặt. Cô hét má tóc lên, ngực thở phập phồng, con ngươi màu hổ phách sâu thẳm gắt gao nhìn thẳng vào anh: “Hà Dĩ Kiệt, anh là đồ biến thái...”

Câu nói còn chưa dứt, ngay lập tức anh lại cho cô một cái tát nữa vào mặt. Trương Tư cảm giác anh đã dùng một lực rất lớn, cái tát làm trong đầu cô vang lên tiếng ong ong. Cô chợt nảy ra một ý nghĩ rất buồn cười, nó tràn ngập khắp trong đầu cô, liệu cô có bị anh đánh cho bị chấn động não, sau đó sẽ biến thành kẻ ngu ngốc không nhỉ? Điều này khó mà làm được, cô vẫn còn chưa giải oan cho ba ba, chưa báo thù được cho nhà họ Văn đâu!

Tựa như khoe miệng cô bị rách ra bởi cái tát của anh, một chất lỏng có vị tanh mặn từ trong miệng chảy ra, mặt của cô chôn ở trong chiếc gối mềm mại, nhưng thân thể lại không thể cử động được.

Hà Dĩ Kiệt thấy cô ngoan ngoãn có nề nếp trở lại, lúc này mới cười trào phúng, đứng ở bên cạnh giường chậm rãi cởi bỏ từng chiếc cúc áo sơ mi của mình. Chiếc áo sơ mi màu trắng bị anh thuận tay vứt sang một bên, thân thể cường tráng của anh tức thì lộ rõ ở trong không khí. Trương Tư nhắm mắt lại, không nhúc nhích, cô không thể chết được, nếu như chính cô đã lựa chọn con đường này, đã lựa chọn làm phụ nữ của anh rồi, vậy thì cô còn có quyền được lựa chọn nữa hay sao?

Anh nghiêng thân dưới đi, ngón tay xuyên qua mái tóc đang xõa rối của cô nắm giữ chính xác cái cằm của cô, ép cô phải ngẩng cao đầu lên. Thấy hàm răng cô nghiền chặt lại, gò má bên trái sưng vù đỏ rực trong suốt, dòng máu đỏ nổi bật trên làn da trắng nõn của cái cằm, nhìn mà thấy ghét mình kia, anh chợt có một loại khoái cảm khát máu. Cô cũng có hôm nay sao! Thật tiếc là lão già họ Văn kia đã chết quá sớm, không được nhìn thấy tình trạng thảm hại này của cô con gái độc nhất của mình! Bằng không, đó mới gọi thú vị!

“Mở mắt ra Văn Trương Tư, nhìn về mặt đây về nhu nhược và đáng thương như con mèo con thỏ này thật không giống như con người của em, vật nhỏ...” Anh có chút thích thú thưởng thức bộ dáng giờ phút này của cô, rồi trong đầu anh chợt nhớ tới ngày nào đó đã từng nhìn thấy một Văn Trương Tư không muốn sống, cánh tay giờ lười dao nhỏ lên chọc người ta một nhát, vật nhỏ ngày đó giương nanh múa vuốt không hề biết sợ kia, mới là bộ dáng mà anh thích...

Ngữ điệu câu nói của cực kỳ dồn nén, điển hình, lạnh lẽo, quý, không hiểu tại sao Trương Tư cảm thấy quanh thân mình đều lạnh run, cô rung mình một cái, không dám cự tuyệt, run rẩy mở mắt ra, lại đối diện với gương mặt anh tuấn và yêu nghiệt của anh. Con ngươi của anh rất đen rất đen, trông rất cũng không lớn lắm, nhưng lại trong trẻo đẹp lạ thường. Đôi mắt hơi xé lên một chút nhìn có vẻ gì đó rất trêu chọc, khiến thoạt nhìn càng thấy tăng thêm vài phần khí chất yêu nghiệt. Nếu như anh chuyên chú nhìn người nào đó, thì tốt nhất là ngàn vạn lần không nên đối mặt với anh, đôi mắt kia làm người ta bị thu hút, giống như chiếc giếng cổ muốn đi tìm kiếm một phen. Dù giếng cổ không nổi gợn sóng nhưng vào lúc nào đó sẽ hút cả người ta vào trong đó.

“Nhìn cái hình dáng đáng thương này...” Anh thờ dài một tiếng, đưa tay lên trên mặt cô khẽ vuốt ve mấy cái. Động tác của anh nhìn tưởng như dịu dàng, nhưng kì thực lại một loại tra tấn, tại chỗ cô bị đánh sưng đỏ lên sau mấy lần ve vuốt qua lại, Trương Tư có cảm giác chỗ đó da thịt đỏ của mình như sắp vỡ ra đau đớn, bỏng rát. Cô cắn răng cứng rắn chống đỡ, không hề động đậy, lại đối diện một tiếng tán thưởng của anh: “Thật là một con mèo nhỏ quật cường...”

“Em nói xem, tôi nên làm thế nào để nhả sạch hết từng sợi lông trên người em, để cho em biết rõ rốt cuộc ai mới là chủ nhân của em đây?” Anh co người lên trên giường, vén mái tóc của cô đang bị xõa xuống vai lên, một gương mặt trái xoan nhỏ nhắn thanh tú hiện ra, ngón tay của anh bắt đầu dao động ở trên mặt của cô, từ trên trán trượt một đường xuống đến đôi môi, đầu ngón tay vuốt ve đường vân cánh môi của cô, thoảng cái lại hạ xuống bên cạnh giường, nhu hòa và mập mờ. Trong lúc đó tay kia của anh, đã sớm xâm nhập vào phía dưới chiếc áo T-shirt, dò xét đi vào. Trương Tư cảm giác toàn thân mình như bị cứng lại rồi, thân thể cô thẳng băng không dám động đậy, toàn bộ cơ thể như đã cứng lại thành tảng đá vững chãi...

“Vật nhỏ... Đừng giống như một cái cọc gỗ như vậy, hãy lấy lòng tôi...” Anh cúi đầu xuống, cắn một cái thật mạnh vào môi của cô, mà cùng lúc này, thoảng cái, móc cái chiếc áo ngực của cô đã bị tháo ra. Trương Tư kinh hãi run lên, miệng khẽ phát một tiếng rên trầm thấp. Hà Dĩ Kiệt đôi mắt híp lại,

bàn tay đang phủ ở trên mặt cô lập tức dời xuống phía dưới. Tương Tư chỉ cảm thấy trước ngực mình mát lạnh, chiếc áo T-shirt của cô đã bị anh cuộn lên thành đồng ở trên cần cổ, mà chiếc áo ngực đã được buông lỏng gần như không che được bộ ngực của cô. Cô cảm thấy nhục nhã không nói ra được, trong hốc mắt lúc này đã ngân ngấn lệ...

Hà Di Kiệt chú ý tới sự kháng cự của cô, khoe môi cong lên, ngón tay đã bắt đầu nhẹ nhàng trượt dọc theo cạnh chiếc áo ngực, tâm tình rất sung sướng nhẹ nhàng nói: “Đã sớm không còn là con gái, vẫn còn thẹn thùng như vậy sao? Cái này thì không thể được... Tôi không thích phụ nữ giống như một cái cốc gỗ... Vật nhỏ, em phải tranh thủ thời gian để học cách chiều chuộng, đừng để cho tôi chán ghét em...”

Trong lòng Tương Tư cực kỳ hận anh, cô ước gì anh nhanh chóng chán ghét cô, sau đó đuổi cô đi thật xa!

Đôi mắt đẹp của Hà Di Kiệt hơi chuyển động, anh đã nhìn thấy những suy nghĩ của cô được biểu lộ rất rõ trong đáy mắt của cô. Anh cười thành tiếng đầy sự thâm trầm, tiếng cười này ẩn chứa chút thô kết gọi cảm, giống như là kích thích sợi dây đàn vi-ô-lông-xen phát ra những tiếng vang trầm âm

“Để cho tôi phải chán ghét, em còn khó chịu hơn là đi theo tôi đó... Cho nên, em phải chậm rãi mà học đi, hôm nào tôi sẽ dẫn em đi một vài nơi để em được học hỏi một phen, tôi thấy em cũng là người thông minh...” Nói xong, anh áp môi xuống, nhẹ nhàng mút hôn bên gáy, chỗ xương quai xanh của cô. Da thịt chỗ này vừa trơn bóng vừa đầy đặn lại đàn hồi xúc cảm vô cùng tốt, khiến người ta chạm vào rồi sẽ không cam lòng cho dịch chuyển khỏi chỗ đó. Do hai cổ tay của cô bị trói buộc lên phía trên nên bộ ngực của cô không khỏi nhô lên một chút. Nơi đỉnh cao mềm mại cọ qua bộ ngực rắn chắc của anh, giống như một đôi bàn tay nhỏ bé lúc này đang trêu chọc anh. Nhưng cô lại cứ mở trừng đôi mắt to trong veo, khiến anh trong lúc này không hiểu đột nhiên tại sao lại bốc lên một luồng lửa nóng!

“Kêu lên!” Anh hung hăng khê cắn vào ngực cô một cái để trừng phạt. Tương Tư bị anh khê cắn bất thành linh như vậy khê cắn, lập tức hét lên một tiếng ngán ngủ, nhưng tiếng hét này lại kích thích anh, trong đôi mắt của anh dần dần nhiễm lên ngọn lửa tình dục. Đầu gối anh đứng vững dùng sức tách hai chân cô ra. Thân thể cô mềm mại, khung xương bé xíu xiu mềm mại đáng yêu, bị uốn cong lại thành một hình dáng đẹp đẽ. Anh không chút thương tiếc để lại ở trên người cô hàng loạt những vết nhéo, nhất là những ở những nơi mềm mại đầy đặn, những chỗ mẫn cảm. Tương Tư đau đến mức mồ hôi toát ra đầm đìa, hăm răng cô cắn chặt vào nhau nhưng vẫn không sao kiềm chế nổi phát ra tiếng rên trầm trầm khe khẽ...

Anh vẫn cảm thấy cô vẫn còn quá cứng nhắc. Anh nắm lấy mái tóc của cô trong lòng bàn tay, cưỡng bức cô không thể không ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm hé ra. Anh cúi đầu hôn cô, đầu lưỡi quấy đảo trong miệng của cô, cảm giác thấy cô không được lưu loát lắm, nhưng lại tăng thêm một loại kích thích. Cô chưa tiếp nhận chiếc hôn, thỉnh thoảng hăm răng đụng vào anh, bị đau tiếp đó anh lại hung hăng cắn cô một cái, hoặc lại nhéo một nơi nào đó ở trên người cô. Cho nên chỉ một lát sau, cánh môi của cô cũng đã bị anh cắn sưng lên, rách mấy chỗ chảy đầy máu tươi...

“Hãy nhớ kỹ cho tôi, người nào mới được ở trên em! Đừng tưởng như hần. Mẹ kiếp cả ngày ở bên ngoài câu tam đập tứ (ý nói ngoại tình lăng nhăng)!” Anh đẩy cô ngã xuống trên giường đầy vẻ lạnh lùng khinh miệt, thô lỗ gập thân thể cô lại, để cô ở tư thế quỳ sụp xuống giường. Cổ tay của cô bị trói, nên cô không cử động được, chỉ cảm thấy thân thể lúc này bị cuộn lại, cánh tay lại bị anh hung hăng nhéo một cái, đau đến mức cô vã mồ hôi lạnh, thân thể không khỏi ghé vào trên giường, mặt nặng nề đâm vào trên giường. Tuy chiếc giường này hết sức mềm mại, nhưng mặt cô đã bị đánh sưng phù giờ lại bị ma sát lên mặt vải làm cô đau không chịu nổi, cô nhếch nhếch miệng, hốc mắt dường như không còn cảm giác nữa...

Hà Di Kiệt cười bỏ dây lưng, liếc thấy cô ở trần, chỉ mặc chiếc váy đồng phục ngắn bộ đáng nằm ghé vào trên nệm giường trắng nõn, nhìn như một miếng pho mát trên lưng toàn những vết bầm mà lúc này anh đã cấu véo cô, mắt anh thoáng chút đỏ lên, cảnh tượng quá khứ lúc này nghĩ lại vẫn còn thấy kinh sợ, bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt anh. Năm ấy anh mới được mười mấy tuổi, sau khi ba ba chết, anh và mẹ phải chuyển ra khỏi căn nhà xinh đẹp mà anh đã từng sống, khắp nơi đều là người đòi nợ. Tài khoản ở ngân hàng, toàn bộ bất động sản, cổ phiếu đều bị ngân hàng niêm phong lại, khi ấy anh đang trong thời điểm quan trọng nhất của bậc cao trung. Mức học phí cao ngất ngưỡng đã bức bách người mẹ của anh khi đó còn trẻ trung xinh đẹp không thể không cúi đầu hạ thấp thân phận cao quý của mình. Vì cuộc sống, vì khoản nợ phải trả, vì để anh được tiếp tục đến trường học, trong nhà của bọn họ bắt đầu có rất nhiều người đàn ông khác nhau ra vào. Có một lần sau giờ tự học buổi tối trở về, anh mới vừa lên lầu liền nhìn thấy đèn trong phòng ngủ của mẹ vẫn còn đang sáng. Là một thiếu niên tâm cao khí ngạo anh cảm chiếc xềng định xông vào, nhưng rồi ở giây phút cuối cùng anh lại gắt gao kiềm chế được chính mình, một mình anh ngồi ở trên bậc thang đen kịt, không biết thời gian trôi qua bao nhiêu lâu, chợt thấy vang lên tiếng của người đàn ông rống to đầy thỏa mãn sung sướng, sau đó, anh liền nhìn thấy hai người đàn ông xách theo chiếc quần dài, đi ra ngoài về nghênh nghênh ngang ngang, khi đi qua bên cạnh anh, còn liếc mắt nhìn anh chửi một tiếng đồ nhóc con!

Hà Di Kiệt nhớ rõ gương mặt của hai người kia, anh ghi nhớ vĩnh viễn, không những bọn họ, còn gia tăng thêm nợ nần mà bọn họ còn muốn chặt một tay của anh, mẹ đã phải cầu xin hồi lâu, đến cuối cùng còn phải dùng phương thức như vậy để đổi lại anh.

Trong sắc đêm đen nhánh, anh vẫn nhìn theo hai người kia đi xa, bọn họ cười rất phóng đảng, còn bàn luận mẹ của anh có đáng người thật tốt, có làn da thật trắng trẻo, trên giường có quá nhiều nhiệt tình, còn nói gì mà phu nhân của thị trưởng đã bị bọn họ lôi lên giường, nói ra ngoài cũng ê mặt...

Đôi mắt anh đỏ đờ, xoay người xông vào trong phòng, khi phá được cửa ra thì nhìn thấy người mẹ xinh đẹp mềm yếu của mình nằm gục ở chỗ đó, cả người đầy vết bầm tím. Trong lúc đó tất cả lửa giận trong anh đột nhiên biến mất toàn bộ, anh như bị phát điên kêu lên một tiếng rồi lao ra ngoài phòng. Mẹ anh ở phía sau kêu tên của anh nhưng anh như không nghe thấy gì hết, trong đêm khuya hôm ấy không biết anh đã chạy bao nhiêu lâu. Cũng trong đêm đó, rất lâu sau khi ba ba bị người ta hãm hại chết đến nay, đây là lần đầu tiên anh không muốn tiếp tục sống nữa, lần đầu tiên anh bị mất đi dũng khí muốn được sống!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cường bức đầy biến thái

Trong đêm khuya hôm ấy không biết anh đã chạy bao nhiêu lâu. Cũng trong đêm đó, rất lâu sau khi ba ba bị người ta hãm hại chết đến nay, đây là lần đầu tiên anh không muốn tiếp tục sống nữa, lần đầu tiên anh bị mất đi dũng khí muốn được sống!

Suốt một tuần liền anh không hề về nhà. Anh không hận mẹ, nhưng anh lại không biết nên đối mặt thế nào với mẹ mình. Anh biết rõ hiện tại gia đình mình đã bị lâm vào đường cùng. Không biết bao nhiêu người đã nghĩ muốn đưa anh vào chỗ chết. Ngày ấy khi ba anh bị song quy, bị Viện Kiểm sát khởi tố, sau đó người đàn ông ấy đã một bước về châu trời... Anh biết rất rõ ba mình sẽ không để lại cho anh cái tai họa này!

Danh mục những khoản nợ kếp xù nói không nên lời kia, lại luôn luôn có dấu tay và con dấu riêng của ba. d Cho dù anh và mẹ có đi tố cáo cũng không có cách nào, anh biết rõ mẹ đã phải chịu nhục nhã như vậy là vì muốn anh được sống sót để rửa hết những oan khuất cho ba ba. Anh cũng biết mẹ vì không muốn anh bị những người của công ty đòi nợ kia quấy rầy làm tổn thương nên mới có thể làm như vậy. Anh càng biết rõ hơn nữa, mẹ bám víu lên những kẻ tâm địa rắn rết kia là bởi vì muốn để cuộc sống của hai mẹ con được trôi qua yên ổn một chút, sẽ không còn ai mỗi ngày đêm đến đập vỡ cửa sổ của bọn họ nữa, không có kẻ nào còn đến đổ dầu vào trên cửa của nhà bọn họ nữa. Anh cũng không cần phải để tâm phòng ngừa đột nhiên bị người bắt cóc đánh đập khi đang trên đường đến trường học nữa. Dieendaanleequydonn Nhưng anh tình nguyện để bản thân mình bị người đánh chết thật sự, chứ cũng không muốn nhìn thấy mẹ như vậy!

Mẹ anh là người tao nhã, yếu đuối và xinh đẹp, vốn chỉ nên vĩnh viễn mặc bộ váy áo trắng xinh đẹp ngồi ở vườn hoa trong nhà, nấu cả phê làm bánh ngọt có hương vị ngọt ngào cho anh ăn; vốn chỉ nên là một cô gái nhỏ luôn đứng ở đằng sau ba ba nở nụ cười e lệ và hạnh phúc. Mẹ là người nho nhã và có tri thức hiểu biết lễ nghĩa, chưa bao giờ dựa vào việc ba ba làm quan lớn mà tỏ vẻ cao ngạo kèn kịu. Mẹ là người luôn luôn ôn hòa sẵn sàng đối đối với những người hầu trong nhà. Trên đường đi, nếu nhìn thấy những đứa trẻ ăn xin, trông mắt mẹ liền đỏ lên, sau đó cho bọn chúng tiền. Mẹ cứ âm thầm làm từ thiện, không biết dùng danh nghĩa của mình để quyền góp như bao người khác. Nhưng vì sao đến cuối cùng, kết quả đền đáp cho một người xinh đẹp thiện lương như mẹ lại như vậy chứ?

Tại sao những người đàn ông đầy chán ghét và dơ bẩn ấy lại có thể làm nhục nhã mẹ của anh một cách bừa bãi như vậy? Anh vừa đau lòng cho mẹ, lại vừa không muốn đối mặt với mẹ. Anh không đến trường nữa, lang thang ở bên ngoài suốt một tuần lễ, rồi sau đó giáo viên chủ nhiệm lớp gọi anh vào văn phòng trường học. ☹

Đến cả việc gặp mặt mẹ lần cuối cùng anh cũng không thực hiện được. Thảo nào khi anh bỏ nhà ra đi lại không hề thấy mẹ đi khắp nơi tìm anh. Nguyên nhân là do buổi tối hôm đó, khi mẹ đuổi theo anh ra đến ngoài đã bị đột quỵ, chết ngay ở đầu đường. Người thân cuối cùng duy nhất của anh trên đời này đã không còn...

Anh không được nhìn thấy thi thể của mẹ, chủ nhiệm lớp nói cho anh biết, lúc mẹ anh ra đi trên người không có một vết thương nào, sắc mặt vẫn xinh đẹp như hồi còn sống.

Anh đã dùng tiền mà những người đàn ông kia cho mẹ mua một khoảnh đất để chôn, sau đó, anh tạm nghỉ học, bỏ đi xa một mình .

Cho mãi đến hai năm sau, anh gặp được Bí thư Tiểu, ông là người đã từng chịu ơn của ba ba. diển-đàn-lê-quý-đôn Bởi vậy sau khi gặp ông, anh đã được ông giúp đỡ cho đi du học ở nước ngoài. Đến sau này khi về nước, anh bắt đầu phát triển việc làm ăn buôn bán, tiếp đó, nhờ mối quan hệ của Bí thư Tiểu anh có những giao thiệp với giới thương nghiệp. Cho tới bây giờ, anh trở thành một đại nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng của thành phố này, trở thành một phụ tá đắc lực của Bí thư Tiểu. Ai gặp anh cũng đều phải cúi đầu khom lưng, hận không thể hèn mọn đến mức quỳ trên mặt đất mà đi. Trước mặt người khác thì mặt mày anh rạng rỡ không ai bằng, nhưng có ai ngờ được, ở phía sau anh chỉ có sự cô đơn và nỗi đau khổ tột cùng!

Anh có năng lực, nhưng mà ba mẹ cũng sẽ không thể trở về được nữa rồi, anh có quyền lẫn địa vị, rốt cuộc cũng không hề cảm thấy vui vẻ. Anh có thân phận về vang, kẻ thù cũng đã bị những kẻ thù chính trị khác hại chết, nhưng trái tim của anh đã bị bóp méo.

Ai có thể biết được, Hà Di Kiệt, người vừa ngồi ở trên ghế đoàn chủ tịch nói năng can trọng, thành tích xuất chúng kia, lại là người có thủ đoạn độc ác và tàn nhẫn, thích chơi đùa với người đẹp như mây. Ở tòa cao ốc Vân Đình 46 tầng đã nổi danh vì chỉ tuyển chọn những mỹ nữ như mây, anh là khách quen, nhưng những người đẹp mà dung mạo người nào cũng khuynh thành hơn người, với “công phu lên giường” tuyệt đỉnh, nhưng khi nhìn thấy anh, các cô đều rất sợ hãi. Trong mắt của các cô, vị quan lớn thường xuất hiện ở trên TV kia, lúc ở trên giường lại chỉ là một kẻ bạo ngược vô cùng biến thái.

Anh bị hãm sâu vào trong hồi ức không sao tự kiềm chế nổi. Bởi tận mắt nhìn thấy cảnh kia, nên suốt cuộc đời này anh không sao quên được sự sỉ nhục kia. Mà người làm cho anh đang từ trên thiên đường bị ngã vào dưới địa ngục kia, lại chính là cha đẻ của Văn Tương Tư! Khi ba ba của anh tự vẫn ở trong ngục, thì đồ chó má họ Văn kia lại liên tục thăng tiến, con đường làm quan vô cùng thông thuận. Ngờ đâu, thời trẻ qua mau, không người nào trăm ngày đều tốt, ông ta vừa đứng vững chân, còn chưa tới kịp ra tay, thì lại bị chính mình cấp dưới mà mình tin cậy hung hăng thọc cho một dao, bắn đứng. Trong vòng một đêm ông ta đã bị gán cho tội danh giống y hệt như tội danh của ba ba anh năm đó. Chỉ có điều khác là, ông ta còn chưa tới kịp ném thứ mùi vị phải ngửi chồm hồm trong ngục, thì đã dùng viên đạn kết liễu cái mạng chó của mình!

Một lời tức giận còn chưa kịp phát ra, mỗi huyết hải chi thù* năm đó còn chưa kịp báo, tuy cả gia đình của kẻ thù cũng đã chết sạch sẽ, nhưng anh vẫn không thể nào cam tâm?

* huyết hải chi thù: nợ máu lớn như biển, ý nói mối thù cực kỳ sâu nặng

Nhưng “Phụ trái tử thường, thiên kinh địa nghĩa”. (Cha nợ con trả là nguyên tắc bất di bất dịch)

Văn Tương Tư, cô đã gặp phải tôi, đó là số phận không may của cô!

Thoảng cái chiếc dây lưng trong tay anh vung mạnh ra ngoài. Trên mông lưng tuyết trắng của cô tức thì xuất hiện một vết đỏ, Trương Tư đau đớn kêu lên một tiếng thê thảm. Anh liền bỏ chiếc dây lưng sang một bên, đưa tay gạt tóc của cô kéo lại phía trước người mình. Tâm trí của Trương Tư đã mệt rã rời, đương nhiên cũng bị mất đi tất cả năng lực phản kháng. Gương mặt của cô bị người hơi dùng sức bóp chặt lại, không sao há nổi miệng ra. Tất cả mọi chuyện phát sinh tiếp theo lại làm cho trong đầu cô nổ ầm một tiếng, cô cũng không buồn quan tâm để ý đến việc tiếp tục vùng vẫy nữa...

“Sao vậy? Đã ăn nằm với tôi rồi, cô còn giả bộ thanh cao cái gì nữa hả? Tôi nói cho cô biết, có không biết bao nhiêu thiếu nữ đã từng mong muốn được hầu hạ tôi, vậy mà tôi vẫn chưa vừa ý đó. Văn Trương Tư, vận khí của cô thật không tệ!” Anh cười lạnh, kéo thân hình cô đang giãy dụa, vịn vẹo, áp gương mặt sưng phù của cô vào chỗ đó ở bụng dưới của mình. Mặt của cô bị anh bóp chặt cứng một cách tàn nhẫn, làm thế nào cũng không thể khép hàm răng lại được. Anh cười một cách dữ tợn. Những sự tàn ác có thừa vốn ẩn giấu trong trong xương tủy của anh lúc này bắt đầu bộc phát ra ngoài. Mái tóc dài của cô tán loạn, cần cổ dài nhỏ như chiếc cổ của thiên nga bị kéo dài ra. Đột nhiên trong lúc đó một khối da thịt trắng đến chói mắt làm cho ánh mắt của anh như bị phỏng... Anh không thể chờ đợi được nữa, đâm thẳng vào, động tác vô cùng thô lỗ và gấp rút...

Nếu không phải anh đã nắm chặt lấy tóc của cô, nhất định cô sẽ không thể nào tiếp tục như vậy được nữa. Cổ họng cô bị nghẹn đến khó chịu, nước mắt của cô cứ thế trào ra. Cô liều mạng vùng vẫy, giãy dụa nhưng lại chỉ càng làm cho anh thêm hưng phấn hơn. Anh kéo căng mái tóc của cô, muốn gương mặt của cô hơi ngẩng cao lên một chút. Cô phát ra một tiếng nức nở nghẹn ngào vô cùng khổ sở, nhưng lại làm cho anh hưng phấn hơn. Thoảng cái anh liền tiến vào thật sâu bên trong. Nơi sâu nhất ở trong yết hầu của cô trong nỗi lên một cảm giác vô cùng khó chịu. Cô thấy mình ở trong một hoàn cảnh cực kỳ khuất nhục và thống khổ, cuối cùng cô bắt đầu vịn vẹo sợi dây thừng trên cổ tay, móng tay sắc nhọn cào vào trên người anh. Anh đau đến nhủu mày, lại bỗng nhiên hưng hăng đè đầu của cô xuống, chuyển động vài cái mãnh liệt, rồi mới chậm rãi dừng lại...

Anh ra sức lực áp sát cái bụng dưới săn chắc của mình và vằng trăn ướt đầm của cô. Cô phải nếm thử vị tanh mặn trong miệng, dòng nước mắt đầy nhục nhã cứ thế tuôn trào. Cô nghẹn ngào khóc lóc, gào thét. Cuối cùng anh cũng thả cô ra. Cô ngã lăn ra bên giường, cúi đầu nôn thóc nôn tháo từng ngụm từng ngụm...

Hà Dĩ Kiệt được thỏa mãn, chậm rãi sửa soạn lại cho mình, quay mặt lại nhìn bộ dáng của Trương Tư giờ phút này. Chiếc khăn tay trong tay anh đột nhiên dừng lại, ném thẳng vào trên mặt cô: “Con mẹ nó, đừng có giả bộ cái gì mà trinh tiết liệt phụ (người con gái trong trắng), chẳng phải cô cũng rất chán ghét tôi đó sao? Nếu như cô không chịu nổi, thì đi mà tự tử chết đi, không có ai thêm ngăn cản cô đâu! Chỉ là, nếu như cô chết, vậy thì chẳng phải cái chết của ba mẹ cô đã bị uổng phí rồi không!”

Trương Tư cảm giác như mình đã nôn ra cả mật, nhưng cô vẫn cảm thấy bản thủ. Cô giãy dụa cố đứng lên, mắt điếc tai ngơ trước lời nói của Hà Dĩ Kiệt, lao ào chạy về hướng phòng tắm. Hà Dĩ Kiệt cười lên một tiếng lạnh lùng ở phía sau cô: “Sao vậy, chê tôi bẩn hả? Văn Trương Tư, tốt nhất là cô hãy chịu khó học một số cách để hầu hạ tôi như thế nào cho tốt, bằng không, tôi sẽ khiến cho cô càng ngày càng bẩn, ngàn người cười, vạn người chê lên, ngay cả kỹ nữ cô cũng không bằng nữa kia!”

Trương Tư dùng hết sức lực để mở cửa, cô vọt tới bên cạnh bồn rửa mặt, mở vòi nước mở, cố gắng hứng nước uống vào trong miệng. Mùi vị của anh vẫn còn ở lại nơi đó làm cho cô thấy kinh tởm, hận không thể cạo bỏ hết lớp da này của mình!

Cô liên tục ngấm mình ở trong bồn tắm, khi đi vào thì bầu trời vẫn còn sáng, cho đến bây giờ đã nhất mực tối đen, mà cô vẫn chưa trở ra. Buổi chiều Hà Dĩ Kiệt đã ra khỏi nhà. Buổi tối sau bữa tiệc anh mới trở về, trong phòng ngủ tối đen như mực. Anh bật đèn lên, nhìn thấy trên giường không ai, lại nghe người hầu nói, cô vẫn chưa hề ra khỏi phòng, nghĩ đi nghĩ lại, anh liền đi tới phòng tắm. Vừa mới mở cửa, bật đèn lên, quả nhiên, anh thấy cô vẫn còn đang ở trong bồn tắm.

Hà Dĩ Kiệt đứng đó trong chốc lát, nhìn qua sắc mặt trắng bệch của người thiếu nữ. Mái tóc dài của cô nổi bập bềnh ở trên mặt nước, thân thể nằm cuộn tròn lại trong nước, hai tay vòng quanh ngực, không hề nhúc nhích. Anh nhìn khuôn mặt cô, một gương mặt trẻ trung, mon mồn, gầy guộc, cô dường thành xem ra cũng khá xinh đẹp, chỉ là số mệnh cô không tốt, lại là con gái của người kia.

Anh thuận tay cầm một cái khăn bông thật to đi đến bên cạnh bồn tắm, khẽ vươn tay giữ chặt lấy cánh tay của cô đã sớm lạnh như băng, lôi cô từ trong nước lôi ra. Cô run người lên một cái, đôi mắt đầy vẻ sợ hãi, hoảng hốt giống như mắt của một con mèo nhỏ ngược nhìn anh. Bất giác anh thoáng nở nụ cười yếu ớt, dùng khăn bông quấn hết cả người cô, đứng dậy ôm cô vào trong ngực ra khỏi phòng tắm.

Nằm ở trong ngực anh cô lạnh run, mãi cho đến cuối cùng, khi bọn họ cùng nằm một chỗ ở trên giường, anh ôm cô, mãi tới khi thấy anh cũng không có thêm động tác gì hơn nữa, nhịp tim của cô mới dần dần bình thường trở lại.

“Có phải là em rất hận tôi không?” Anh nghiêng mặt qua, ngón tay phủ lên đôi mắt đã nhắm lại của cô. Trong đêm tối, Trương Tư nhẹ nhàng run lên một cái: “Vì sao, vì sao anh lại đối xử với em như vậy?”

“Cô bé láu lỉnh...” Anh cười, nơi đáy mắt có chút quỷ quái, nhưng giọng nói lại rất dịu dàng. Anh nghiêng người, che lên thân thể của cô, trong đêm tối nhìn cô, khẽ thì thầm ở bên tai cô: “Đây cũng không phải là chuyện gì xấu, chờ khi em nếm trải được niềm vui thú trong đó, em sẽ phải cảm ơn tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Nhiệt tình như lửa

Trong đêm tối anh nhìn khẽ thì thầm ở bên tai cô: “Đây cũng không phải là chuyện gì xấu, chờ khi em đã được nếm trải niềm vui thú trong đó, em sẽ phải cảm ơn tôi...”

Đột nhiên Trương Tư mở mắt ra, hai con ngươi trong veo như nước cứ lặng yên nhìn anh như vậy, nhưng không biết vì sao dường như nó lại cuốn hút anh. Ngón tay của hắn khẽ vuốt trên mí mắt của cô, anh gần như có thể cảm nhận được sự run rẩy rất khẽ ở trong cô, động tác của anh chậm lại, nhưng vẫn không nhúc nhích, chỉ chăm chú nhìn cô. die»n, d=an, ke. qu»y, d«on Anh không thể phủ nhận, giờ phút này ánh mắt của cô là ánh mắt sạch sẽ nhất, trong sáng nhất trong số những người phụ nữ mà anh đã từng gặp. Nó chứa đựng trong đó ánh sáng rực rỡ của tuổi thanh xuân, đó là sự chờ mong, là sự quật cường vĩnh viễn không bao giờ chịu thỏa hiệp. Không thể phủ nhận, ánh mắt ấy đã làm anh bị xúc động.

“Hà Dĩ Kiệt.” Lần đầu tiên cô gọi tên của anh nghe dịu dàng như vậy, nơi mi tâm của anh hơi căng ra chút một, có một loại cảm xúc gần như không nói ra được từ trong ngực dâng tràn ra bên ngoài. Anh trầm giọng đáp lại một tiếng, hai tay nâng gương mặt của cô. Khuôn mặt của cô rất nhỏ, một bàn tay của anh gần như có thể hoàn toàn che kín hết gương mặt ấy.

“Em không hận anh, kể cả bây giờ, em cũng chưa từng bao giờ hận anh, anh có biết vì sao không?” Cô chớp mắt mấy cái, chăm chú nhìn anh thoáng nở nụ cười

“Bởi vì tôi đã giúp em chôn cất cha mẹ, đúng không?”

“Đúng thế! Hũ tro cốt của ba mẹ em đã bị nhét vào kho chứa đồ của khu vườn mộ suốt ba tháng trời, không có một ai nguyện ý ra tay giúp em, kể cả người thân thiết nhất trong gia đình họ hàng, kể cả bạn thân của ba ba em khi còn sống giờ, kể cả cấp dưới mà do một tay ông đã đề bạt, không ai dám ra mặt. Ba và mẹ em đang nằm trong cái hộp nhỏ bị người ta xếp chồng chất lên, hồn xiêu phách lạc không nơi nương tựa. Em biết rõ thời khắc ấy, mọi người đều cảm thấy nguy hiểm cho bản thân, nên cũng không ai muốn chọc vào đó để tự gây phiền toái cho mình. Cho nên em không hận những người kia, bọn họ chỉ là muốn bảo vệ cuộc sống của chính mình, điều này cũng không hề sai, nhưng em đã từng đã nói với bản thân, nếu như ai có thể giúp được em, em sẽ dốc hết toàn bộ sức lực để báo đáp người đó. Cho nên, cho dù anh đối xử với em như thế nào, em cũng không hề hận anh, một giọt nước cũng là ơn, đương nhiên báo ân thì cần phải dùng cả dòng suối để trả nghĩa. Ba em vẫn luôn dạy em như vậy

Nghe thấy cô nói câu cuối cùng, Hà Dĩ Kiệt không sao kiềm chế nổi nụ cười lạnh lẽo, anh mở miệng: “Có bao giờ em từng nghe thấy ba ba của mình nói đến tên một người đàn ông là Hà Nhuận Sâm hay không?”

“Hà Nhuận Sâm?” Trương Tư không ngờ đột nhiên anh lại chuyển đổi chủ đề nói chuyện như vậy. Cô nhú mày lại, ngẫm nghĩ một lát, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu: “Em chưa từng nghe thấy cái tên này, chuyện làm ăn của mình, chưa bao giờ ba em nói chuyện với mọi người trong nhà.”

Hà Dĩ Kiệt cup mi mắt xuống, khóe miệng nhếch lên thành một đường cong lạnh lùng. Đương nhiên là ông ta sẽ không đề cập đến chuyện này rồi, mỗi một lần nhắc tới làm sao ông ta có thể ngủ được chứ? Anh rất muốn hỏi Trương Tư thêm một câu, khi còn sống liệu ba ba của cô có từng thấy lương tâm mình bất an hay không.

“Ông ấy là ai vậy? Là người thân của anh sao?” Cũng mang họ Hà, cho nên đương nhiên trong lúc này Trương Tư sẽ nghĩ như vậy.

Thân thể Hà Dĩ Kiệt giật giật trong bóng đêm, anh tìm một tư thế thoải mái nằm sấp ở trên người cô, gương mặt của anh chôn sâu trong căn cổ thơm ngát của cô. Một lát sau, anh nặng nề chậm rãi lắc đầu: “Không phải, chỉ là một người rất quan trọng”

“A, vậy bây giờ người ấy đang ở đâu?”

“Chết rồi!” Hà Dĩ Kiệt chỉ đáp lại ngắn gọn như vậy. Anh không muốn cô lại tiếp tục truy hỏi nữa, dứt khoát đặt một nụ hôn lên cô. Chiếc lưỡi thăm dò vào trong khoang miệng của cô một cách ngang ngược, quần quít một chỗ với chiếc lưỡi của cô. Giọng nói đầy mập mờ của anh thoáng vẽ chân nản lạnh nhạt không rõ tiếng: “Vấn Trương Tư, từ nay về sau em không được phép để người đàn ông khác đụng vào người mình, nghe chưa?”

Kỹ thuật hôn của anh cực kỳ tốt, khiến cô mơ màng màng đến mất lý trí. Thân thể nặng trĩu của anh đè nặng lên người cô, làm cô phải tốn một sức lực rất lớn mới có thể thở được, nhưng miệng của cô bị anh hôn đến mức cô không thể nào thở nổi nữa. Chỉ được một lát cô đã bị nghẹn thở, hé ra khuôn mặt đỏ bừng, bàn tay nhỏ bé mềm mại chống lên người của anh giống như cầu khẩn, nhẹ nhàng kêu lên một tiếng ai oán.

Anh buông cô ra nhưng vẫn thấy chưa thỏa mãn, cảm thấy rất thú vị khi thấy cô xoay mặt sang một bên, khẽ thè cái lưỡi thom tho ra mà hồn hên hóp từng ngum từng ngum không khí. Đến khi thấy cô đã hơi bình phục lại một chút, anh lại cúi đầu hôn lên nụ hoa, đầu lưỡi khẽ gợn ở đỉnh non mềm tựa như đang khảy đàn trên bộ ngực mềm mại của cô, giọng nói anh trở nên mơ hồ nghe có chút không rõ lắm. Trương Tư nằm ở nơi đó, ngón tay nắm chặt lớp ga giường dưới thân mình, thân thể kia tựa như không phải là của cô nữa. Không sao hết, dù sao cũng không có gì đáng nói, dù sao cô cũng đã qua bước đầu tiên rồi, sau đó cô cũng đã học được cách biết thân nhiên tiếp nhận bước đi tiếp theo.

Quý Quảng Nguyên có thể cùng cùng một chỗ với những người phụ nữ khác, nên cô cũng không bao giờ còn tin tưởng ở tình yêu nữa. Vậy thì vì sao cô lại không thể nhỉ? Chẳng qua cũng chỉ là một thể xác, ai muốn cũng có thể, huống chi, anh lại là ân nhân của cô, lại còn là Kim chủ của cô nữa...

Hơn nữa, tướng mạo của anh cũng không tồi, kỹ thuật thành thục, ngoại trừ, có chút biến thái ra thì mọi cái khác anh đều vô cùng hoàn mỹ, không chút khiếm khuyết.

“Lại không chuyên tâm...” Đột nhiên anh cắn vào lồng ngực của cô, lưu lại trên đó một dấu răng mập mờ. Trương Tư bị đau kêu “Á” lên một tiếng, xoay người co lại, hít một hơi. Anh cũng lấy tay làm dao tách ra hai chân của cô ra...

Dù đã từng trải qua việc đồi, nhưng Trương Tư vẫn cảm thấy ngượng ngùng và không lưu loát lắm, hai mắt cô nhắm nghiền lại. Hà Dĩ Kiệt thấy cô nằm đó hai tay che lấy mắt về đây ngượng ngùng, thoát nhìn cảm thấy bộ dáng cô lúc này nhìn rất đáng yêu, ít nhất cô cũng có ý tứ hơn những người phụ

nữ vừa nhìn thấy anh đã dứt khoát bỏ nhào lên trên người anh dường như bản thân đang đến kỳ phát dục vậy.

Ngón tay của anh lại như đang đánh đàn ở trên đùi của cô vậy, cứ từng lần từng lần nhẹ vuốt qua đó. Cơ thể cô vốn đang căng cứng liền dần dần mềm mại lại, trong lúc vô tình, đôi chân cô đang khép chặt lại cứng còng, tự nhiên hơi tách ra. Ngón tay của anh cũng không ngừng nhẹ nhàng vẽ vòng quanh cái rốn tròn tròn nhỏ nhỏ đáng yêu của cô. Tương Tư đưa tay lên cắn vào mu bàn tay của mình, mặt quay nghiêng chôn vào trong gối, mắt nhắm chặt lại không để cho miệng của mình phát ra những âm thanh ngượng ngùng, nhưng thân thể cô lại bắt đầu run rẩy. Cô nhận thấy mình đã sắp không thể kiềm chế được nữa rồi...

Anh cười vẻ đầy ngạo mạn, trong con ngươi xinh đẹp tuyệt trần ngập tràn thần sắc điên cuồng. Một ngón tay của anh trượt xuống hạ thân cô từng chút từng chút, rồi đột nhiên xuyên qua trở ngại chui vào trong thân thể cô.

Sự xuất hiện đột ngột tiến vào bên trong của anh làm cho Tương Tư xoay mình run lên một cái. Cô chợt mở mắt ra, hàng mi dài run rẩy, hốt hoảng nhìn anh. Cô rất sợ anh lại dùng một thủ đoạn đáng sợ nào đó.

Ngón tay của anh vừa hơi chuyển động một chút, chợt thoáng rút ra bên ngoài, đang trong lúc rời khỏi anh bỗng cảm giác có một chút lực cản mơ hồ, khiến cho đôi mắt của anh tối sầm lại, phía dưới bụng càng trở nên căng thẳng hơn một chút.

Tương Tư xấu hổ, sắc mặt đỏ như sắp nở ra máu rồi. Anh lại đưa ngón tay hơi ẩm ướt lên nghịch nghịch ở trước ngực cô, nói đầy vẻ mập mờ: “Nơi ấy của em đã bị phá rồi mà vẫn thật là chặt, thật sự rất hứng thú...”

Tương Tư không sao chịu nổi những lời nói hạ lưu ấy nữa, quay người kéo chăn lên trùm kín mình. Nhưng anh lại nhanh hơn một bước, giật hai chân của cô ra gác lên trên vai mình, không chút cố kỵ đưa luôn vật đã dâng trào cứng ngắc đến phát đau kia, tiến vào trong thân thể của cô một cách thô lỗ. Anh cảm thấy vô cùng thoải mái, cục yết hầu hơi nhấp nhô, từ trong miệng của anh phát ra một tiếng gầm nhẹ mơ hồ. Tương Tư còn chưa kịp phản ứng, động tác của anh cũng đã bắt đầu cực nhanh. Anh không chút quan tâm đến kỹ thuật, dứt khoát chuyển động ra vào, va chạm mạnh mẽ. Hai chân của cô bị hai tay anh dùng sức nắm thật chặt, thít lại thành từng vệt dầu tay đỏ rực. Cặp môi kêu gọi của anh mím lại thành một đường cong kiên nghị, chỉ cảm thấy sung sướng không sao nói ra được. Thân thể của cô hút chặt lấy anh, tựa như là có một cái miệng nhỏ nhỏ đang hé mở ra, không ngừng mút, hút lấy anh, làm cho anh thoải mái đến hận không thể chết ở trên người của cô được!

Nhưng Tương Tư lại dần dần có chút không chịu nổi. Hàm răng của cô dần dần không ngừng cắn chặt lại, những tiếng rên rỉ khe khẽ dần dần không ngừng được thoát ra ngoài, mà không thể nghỉ ngơi, âm thanh này càng làm cho anh thêm hưng phấn. Anh lại càng ra vào không thèm quan tâm gì đến cô nữa... Tương Tư có cảm giác như lực phủ ngũ tạng của mình dường như đã bị anh va chạm chen chúc lại thành một đoàn. Cô ôm bụng giãy dụa muốn tránh ra, anh lại buông hai chân cô xuống, bàn tay đầy sức lực kèm chặt ở hai bên eo thon của cô, giữ chặt cô ở trên giường. Anh muốn rằng ngay cả một chút may mắn cử động cô cũng không thể động đậy nổi, chỉ có thể phải chịu đựng cảnh căng cứng như vậy để chấp nhận những động tác kịch liệt của anh...

Cô không thể động đậy nổi, chỉ cảm thấy bản thân tựa như một con cá bị sóng biển đẩy vọt lên trên bờ cát không thể quay về được, chỉ có thể há to miệng vùng vẫy giãy chết. Cô biết rất rõ, khi anh ở trên giường thường khác hẳn với những người bình thường khác. Đêm đầu tiên thiếu chút nữa anh đã làm hại cô bị mất nửa cái mạng. Cho đến bây giờ, cô vẫn không sao thích ứng nổi, không thể nào tưởng tượng ra nổi, rốt cuộc không biết từ đâu mà anh lại có dục vọng lớn đến như vậy...

Eo của cô dường như bị anh làm cho sắp sửa gãy ra đến nơi. Bên trong cơ thể của cô bỗng rất đến đau nhức, khiến nước mắt cô trào ra. Cô túm lấy cánh tay của anh, móng tay sắc nhọn đâm vào anh, nhưng lại càng làm cho hai mắt anh đỏ rực, động tác lại càng vừa tàn nhẫn vừa hung ác tăng thêm vài chục lần. Cô đau đến mức gương mặt vặn vẹo móp méo, lại càng làm cho phía hạ thân càng thít chặt lại. Rốt cục anh không sao chịu nổi nữa, hai tay xoa lên bộ ngực mềm mại của cô, tiếp tục ra vào trong cô thêm lần nữa, rồi sau đó mới gầm nhẹ lên một tiếng rút ra khỏi thân thể của cô...

Toàn thân Tương Tư đều đang phát run lên. Cô đau đến muốn khóc nhưng cũng không sao khóc nổi nữa. Trước ngực là một khoảng ẩm ướt dính dính rất khó chịu, nhưng cô lại lười biếng không muốn động đậy, phảng phất như sắp chết rồi vậy, ngay cả việc hơi cử động ngón tay thôi, cô cũng đã không còn sức lực nữa rồi. Thân thể vẫn còn trần trụi, Hà Dĩ Kiệt xuống dưới giường, rót một cốc nước ấm lớn, anh uống vài ngụm rồi đi trở về bên giường, thấy cô nằm ở nơi đó, cả thân thể đầy vết bầm, mặt trắng như tờ giấy, tựa như phát sáng cả trong bóng đêm. Anh nghe thấy tiếng lòng của mình thờ dài một tiếng, xoay người lau rửa qua loa thân thể cho cô một chút, sau đó ngồi yên bên cạnh giường, ôm cô vào trong ngực mình, đưa cốc nước đến bên miệng của cô, cho cô uống mấy ngụm nước. Cô từ từ nhắm hai mắt lại, ngoan ngoãn uống nước, giống như là một con búp bê bằng vải mặc kệ cho anh sắp đặt.

Thân thể trong ngực anh mềm mại giống như cục bột mì vậy, anh lại có chút không kiềm chế nổi bản thân, hôn vào trên mặt, trên miệng nhỏ mấy lần, lại xoa bóp khắp nơi trên người mấy lần nữa, sau đó anh mới thờ dài một hơi, thả lại cho cô nằm ở trên giường. “Vật nhỏ, đêm nay tôi bỏ qua cho em, ngày mai ngày mốt đừng đến trường học nữa, nghỉ ngơi một vài ngày, ngày mai tôi sẽ đưa em đi đến một vài nơi rất đẹp.”

Anh nói xong, lại khẽ vỗ nhẹ trên đầu cô: “Ngủ đi.”

Tương Tư thật sự rất mệt mỏi, cô không sao chịu nổi nữa, mí mắt nặng nề dính chặt vào nhau. Trong lúc mơ hồ hốt hoảng, trong ánh mắt đầy cảm giác nham nhám, cô nhìn thấy Hà Dĩ Kiệt đi vào trong phòng tắm. Chỉ thoáng qua một lúc, chốc lát sau, anh đã ra khỏi phòng tắm, tiếng bước chân đi lại loạt soạt vang lên trong phòng. Tương Tư mơ mơ màng màng sắp chìm vào trong giấc ngủ thì lại nghe thấy tiếng mở cửa. Cô chợt giật mình sợ hãi, ngồi phắt dậy, nhưng lại nhìn thấy Hà Dĩ Kiệt mặc quần áo xong xuôi, đi ra phòng ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Người con gái can đảm

Trong luồng ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lẽo, cô chỉ nhìn thấy một bóng lưng cao to anh tuấn, loáng cái sau đó đã không còn nhìn thấy rõ được nữa rồi ...

Trong lúc đó đột nhiên Trương Tư cảm thấy không buồn ngủ nữa, cô cuộn chân quanh người ngồi dậy. Máy điều hòa nhiệt độ liên tục thổi làm nhiệt độ trong phòng rất thấp, nhưng cô cũng không cảm thấy lạnh. Chuyện vừa xảy ra trong phòng vẫn còn để sót lại mùi vị làm cho cô cảm thấy không được thoải mái, nhưng nó lại cũng như một giấc mộng.

Cô đang sợ điều gì, cô đang trốn tránh cái gì, đang thay đổi thế nào, , đang chờ mong cái gì, cô hoàn toàn mơ hồ!

Lúc này đêm đã khuya, trên trời, những vì sao đang lấp lánh, mặc cho chuyện đời biến chuyển thế nào, rốt cuộc mặt trời mọc, mặt trời lặn cũng vẫn không hề thay đổi. Cũng như ánh trăng kia, cho dù ngàn năm vạn năm trôi qua, nó vẫn sáng như trước, nhưng lòng người đã đổi thay.

Cô ôm lấy bờ vai của mình, tự cho mình một cái ôm, tư thế của cái ôm làm cho người ta nhìn thấy mà trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót.

Trương Tư không biết mình đã ngủ thiếp đi như thế nào, cả đêm cô không ngừng chìm trong ác mộng. Mỗi đến khi từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, cô mở mắt nhìn lên trần nhà được chạm trổ tinh xảo, một lúc sau mới nhớ ra, đây không phải là ở trong ký túc xá của trường. Cô thử định ngồi dậy, nhưng thân thể lại thấy giống như bị bánh xe nghiền qua người vậy, đau đến mức cô phải nhủ thầm. Nơi hạ thân tựa như bị người ta xé rách ra rồi, khiến cả người cô đau xoắn đến mức không dám động dậy.

Trương Tư mấp máy đôi môi khô nứt, cảm thấy cổ họng khát khô như bị bỏng vậy. Cô vừa thử nhúc nhích một chút, định xuống giường lấy cho mình một chén nước, lập tức từ phía dưới thân thể truyền đến một trận đau đến khó chịu, làm cho cô không kiềm chế nổi liền khẽ rên lên một tiếng, trên trán toát ra mồ hôi lạnh. Lúc này cửa phòng tắm chợt mở ra, cô thoáng đảo đôi mắt tròn liền nhìn thấy Hà Di Kiệt.

Anh mặc áo tắm, cầm trong tay một cái khăn mặt trắng nõn, đi thẳng tới bên giường.

Theo bản năng Trương Tư co rụt người lại, rất nhanh một ý nghĩ xoay quanh trong đầu cô. ~~diễn~~~~~đàn~~~~~le~~~~~quy~~~~~đo~~~~~an~~ Tối hôm qua rõ ràng cô đã nhìn thấy anh khỏi nhà rồi mà, thế nào mà bây giờ anh lại đi ra từ trong phòng tắm nhỉ?

Hà Di Kiệt đi đến bên giường, ném chiếc khăn mặt trong tay đánh xoạch một cái vào bên cạnh mặt cô, giọng nói hồ hững vang lên ở trong phòng: “Ngồi dậy, lau tóc cho tôi!”

Trương Tư giật mình một cái, nhưng vẫn nằm đó không hề động dậy, chiếc khăn mặt mềm mại nằm ở bên cạnh gương mặt của cô giống như một con mèo ngoan ngoãn.

Đôi mắt sâu thẳm màu hổ phách chăm chú nhìn anh. Trong ánh sáng sớm mờ mờ, cô không thể thấy được rõ ràng lắm rốt cuộc người này có bao nhiêu bộ mặt.

Anh thấy cô bất động, lông mày không khỏi nhíu lên, đang định mở miệng thì cũng trong giây phút đó, Trương Tư lại chợt ngồi dậy cầm khăn mặt lên.

Trên người cô vẫn không mặc gì, chiếc chăn lụa mềm mại dọc theo bộ ngực đang phập phồng của cô trượt xuống, chùng chắt thành một đồng ở trên eo lưng của cô. Khó khăn lắm mới che nửa kín nửa hở nơi thâm kín của cô. Nhưng dường như là cô cũng không hề chú ý tới chuyện này, quỳ gối ở trên giường cánh tay gầy lên.

Bộ ngực thiếu nữ ngực hoàn mỹ không chút khuyết điểm, ngao ngễ ưỡn lên, nhìn cực kỳ tròn trịa và trắng nõn như tuyết không có một chút xiết vết nào. Lúc này nụ hoa nhỏ nhỏ mon môn trên đỉnh non mềm dòn như đang ngủ say lộ ra màu hồng nhạt. Bởi vì cô quý, nên đôi mông của cô hơi vểnh lên một chút, nhìn giống như hai trái đào tươi ngọt ngào với đường eo cong hoàn mỹ tới cực điểm, giống như được một cao thủ đã phải hao phí rất nhiều tâm tư mới phác họa được ra như vậy... Cánh tay của cô hơi gầy cao, lên một chút xíu với độ cong mềm mại lộ ra ở trước mặt của anh. Ngón tay dài nhỏ cầm chiếc khăn mặt trắng nõn, khi lau mái tóc ướt sũng của anh thì bộ ngực của cô đã ở ngay sát trước mặt của anh. Hà Di Kiệt cảm thấy trái tim mình đập như trống làng, đột nhiên đập lạc nhịp.

Bàn tay của cô như con thoi luồn trong mái tóc ẩm ướt của anh. Mỗi một lúc lâu sau anh mới tìm được giọng nói của mình, nhưng lại không tìm được ánh mắt của mình trở lại.

Anh nhìn chằm chằm vào hai điểm đỏ thắm kia, yết hầu chuyển động lên xuống cực kỳ khó chịu. Khi cô chà lau mái tóc của anh, bộ ngực non nớt của cô giống như hai chiếc túi chứa nước ở trong đó, bắt đầu lắc lư lay động thật mềm mại, trong ánh nắng sớm làm anh chói mắt. Cô giống như một con yêu tinh, khi gặp ánh sáng ban ngày, dần dần trở nên hơi mờ ảo, sau đó biến mất không nhìn thấy gì nữa, khiến cho trái tim anh chợt run rẩy.

“Văn Trương Tư.” Anh khàn khàn gọi tên cô.

Trương Tư ậm ừ một tiếng, giọng nói vẫn còn mang theo sự lười biếng ẻo oải của người còn ngái ngủ. Cô vừa nâng người lên một chút liền gần như áp sát vào anh một chút, làm cho chớp mũi liền cọ vào nơi mềm mại của cô. Trong đầu Hà Di Kiệt nhất thời như mê muội, chả lẽ chỉ qua một đêm ngắn ngủi cô đã thay đổi thành một người khác rồi sao?

Chẳng lẽ không cần thiết phải đưa cô tới tòa cao ốc Vân Đình để cho cô học tập một lần cho thành thực nữa sao? Phải biết rằng, những cô gái ở nơi đó đều là những người có kỹ thuật rất cao siêu, nhưng cũng không có cô nào làm cho anh không khống chế nổi mình. Bởi vì trong phương diện này anh đã quá quen thuộc đối với những cô gái đó!

”Hình như là em không có quần áo để mặc phải không?”

Lúc nói chuyện, hơi thở nhẹ nhàng, làn da mỏng manh, tron bóng của cô kề sát ở ngay bên miệng của anh.

Lúc này Trương Tư đã lau tóc của anh khô lấm rồi, cô vứt chiếc khăn mặt đã hơi ẩm ướt sang một bên, vén chăn đi xuống giường, để lại cho anh một bóng lưng với cái eo nhỏ và cái mông vênh, chậm rãi đi về phía phòng tắm. Giọng nói của một cô gái trẻ tuổi mang theo âm điệu ngọt ngào êm dịu vọng lại nghe giòn tan: “Chẳng phải mọi cái đó anh đều đã nhìn hết rồi sao? Việc gì em phải ngại chuyện này nhỉ.”

Nói xong, cô liền dứt khoát khóa trái cửa phòng tắm, bắt đầu tắm rửa.

Hà Dĩ Kiệt đứng ở nơi đó hồi lâu, mãi đến khi hương thơm quanh quẩn ở chóp mũi đã dần dần tan hết anh mới chợt tỉnh ngộ. Con mèo hoang nhỏ đáng chết này, cô cũng bắt đầu dám trêu chọc anh rồi hả!

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, bỗng chốc tựa như có một bàn tay nhỏ lúc này đang gãi gãi vào trái tim của anh vậy. Anh hận lúc này không thể đá văng cửa ra xông vào, đặt cô nằm dưới thân mình hung hăng muốn cô một lần nữa!

Anh bị một chiều này lạt mềm buộc chặt này của cô, chỉ được nhìn chứ không được ăn làm cho lửa dục trong người bốc lên, hận đến mức cắn răng lại. Đồ yêu tinh này! Thật thiệt thòi tối hôm qua anh lại còn tưởng rằng người phụ nữ mà anh gặp kia là một cô gái thanh khiết sạch sẽ, vậy mà hôm nay đã lộ ra nguyên hình rồi! Phụ nữ thời buổi này đều như nhau cả, khi được phù lên người liền lập tức biến thành một phụ nữ phóng đảng! Anh còn tưởng rằng cô sẽ phải mất một thời gian dài mới có thể tiêu hóa được hết hiện thực này. Không ngờ, người ta đã thành thạo bắt đầu biết cách hưởng thụ rồi!

Ở ngoài Hà Dĩ Kiệt lúc này đã sốt ruột đến nóng giận, thì vừa vặn trong kia Trương Tư cũng quẩn quanh mình một chiếc khăn tắm nho nhỏ đi ra. Sau khi đi tắm, nhìn cô như một đóa hoa Phù Dung sau cơn mưa. Cô cười dí dỏm, thoải mái liếc nhìn anh, nói giòn tan: “Sắc mặt của anh thật là khó coi, anh ốm sao?”

Nhất thời anh thấy chán nản, nhưng trên mặt lại không chút biến đổi, soái đôi chân thon dài đi đến trước mặt cô, nhưng vẫn không dừng lại. Về mặt Trương Tư nhìn như rất bình tĩnh, nhưng kì thực tim cô đang đập giống như nổi trống rồi. Cô không kiềm chế nổi, liền lui về phía sau một bước, lộ ra vẻ sợ hãi. Liệu có phải rằng cô đã đùa hơi quá trớn rồi không?

”Ồm thì không có ốm, chẳng phải em cứ lên trên giường thử một cái xem sao rồi sẽ biết ngay!” Anh liền xé mở chiếc áo tắm của cô ra, đẩy mắt bốc lên luồng ánh sáng chói lóa. Anh cúi đầu ghé vào bên tai cô khẽ lầm bầm: “Vân Trương Tư! Xem ra, bản tính trời sinh của em đã ẩn giấu tiềm chất phóng đảng rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cao ốc Vân Đình tươi đẹp và thần bí (1)

Anh liền xé mở chiếc áo tắm của cô ra, đẩy mắt bốc lên luồng ánh sáng chói lóa. Anh cúi đầu ghé vào bên tai cô khẽ lầm bầm: “Vân Trương Tư! Xem ra, bản tính trời sinh của em đã ẩn giấu tiềm chất phóng đảng rồi!”

Trương Tư từng bước lui lại về phía sau bởi sự bức bách của anh. Vừa mới bình tĩnh khỏi cơn ác mộng, nhưng đến lúc này dũng khí của cô đã lại trở nên thoáng mơ hồ. Khoảng cách giữa hai người không còn lại một chút gì, cô đã lùi lại thẳng đến trước bàn trang điểm, lưng tựa vào bên cạnh chiếc bàn gỗ mộc, không còn đường để lui nữa.

”Vân Trương Tư, hôm nay tôi phải làm cho em hiểu rõ ràng, ai mới là chủ nhân của em, ai mới được phép sai khiến em!”

Chuyện sau đó, cô gần như không nhớ rõ nổi nữa. Cho đến lúc cô tỉnh lại thì đã là hoàng hôn rồi. Cô có cảm giác như mình như là đã ngủ mê mệt suốt một thế kỷ vậy. Hà Dĩ Kiệt giống như một dã thú không hề biết đến thỏa mãn, một lần lại một lần muốn cô. Anh dùng đủ các loại tư thế để tra tấn cô, đến cuối cùng, thân thể của cô dường như đã không còn phải là thân thể của cô nữa rồi. Cô giống như một búp bê bằng vải rách nát, chỉ có thể mặc cho anh chà xát bóp bẹp vo tròn. Không biết anh đã học được những mảnh khóa này ở nơi nào, tới cuối cùng, anh càng đánh càng hăng. Cô đã không còn chịu đựng nổi nữa, bắt đầu khóc lóc cầu xin tha thứ. Cô càng khóc thảm thiết, anh lại càng hưng phấn không thôi, mãi cho đến cuối cùng khi cô đã thật sự không chịu nổi nữa rồi, liền bị anh bắt buộc dùng miệng làm cho anh một lần nữa, lúc ấy anh mới coi như buông tha cho cô.

Trương Tư suốt ngủ sáu giờ, đến khi đầu đau muốn nứt ra mới tỉnh dậy. Lúc này vẫn còn đang mùa Hạ, cuối tháng Chín, dù đã bảy giờ tối nhưng ngoài trời vẫn còn sáng. Cô mở mắt ra, qua tấm rèm cửa sổ được vén lên một nửa, liền nhìn thấy bên ngoài bầu trời lúc này giống như một đóa hoa hồng đỏ. Ánh nắng đã dịu bớt, không còn chói mắt nữa, còn có chút gió nhẹ nhàng thổi vào, mang theo hương thơm của hoa trong vườn bay vào chóp mũi của cô.

Đầy chiếc chăn mỏng ra, cô vừa dự định ngồi dậy, lại chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên reng reng. Cô với cánh tay lấy chiếc di động từ dưới gối ra. nhưng khi nhìn thấy một dãy số quen thuộc đang nhấp nháy, cô không chút nghĩ ngợi liền nhấn từ chối. Lúc này cô mới phát hiện, hóa ra từ trưa đến giờ Quý Quảng Nguyên đã gọi cho cô hai mươi mấy cuộc điện thoại.

Tương Tư kinh ngạc nhìn một chuỗi những con số, lúc này đột nhiên cô cảm thấy, hẳn là cô nên đổi số điện thoại khác. Cô và Quý Quảng Nguyên đã không còn là tình nhân, vậy thì không cũng cần phải dùng số điện thoại di động tình nhân nữa.

Dường như đây là chút ràng buộc cuối cùng giữa hai người bọn họ, phải do chính tay của cô chặt đứt. Mặc dù cô đã sớm không còn cảm thấy đau đớn, nhưng vẫn không khỏi nảy sinh chút thê lương. Tựa như nhìn thấy hoa tàn cuối mùa xuân, tựa như là nhìn thấy vàng trắng sáng lạnh lẽo trong đêm đông, người trong quá khứ luôn đã từng quần quít qua lại, nhưng rốt cuộc trong cuộc sống lại không khỏi làm cho mình mất đi sự vui vẻ.

Cô không phải là một người con gái quá thông minh sáng suốt, nhưng mà với sự thông minh ít ỏi của mình, cô biết rõ thân phận phi phạm của Hà Di Kiệt. Anh có thể giải quyết gọn gàng sạch sẽ tang sự của cha mẹ như vậy, lại có thể làm biến sạch sẽ án tích của cô như thế, hơn nữa sau này cũng không có người nào còn tìm đến làm phiền phức cô nữa, cô đã biết rằng, cô không thể đấu lại với người này. Vậy thì, cô phải nhẫn nhục chịu đựng, sẽ tốt hơn rất nhiều, ngoại trừ việc cô không muốn sống nữa, mà cứ ngang ngạnh kháng cự lại anh. Cô muốn chiếm được sự yêu thích của anh, ít nhất không thể để cho anh chán ghét mình. Sau đó cô mới có thể yên ổn học xong đại học, lấy được bằng cấp mà cô đã chờ mong. Sau đó khi bản thân mình đã đầy đủ lòng can đảm rồi, cô sẽ rời khỏi anh, rửa sạch nỗi oan khuất của cha mẹ.

Đúng vậy, nhưng cô chưa hề biết rằng, trên đời này còn có những sự việc mà con người ta không thể nào đoán trước được, Trên đời này còn có một thứ gì đó nào đó mà người ta vĩnh viễn không thể đoán ra nổi.

Giống như khi đó Văn Tương Tư mới mười chín tuổi, cô vĩnh viễn cũng không biết, cũng chỉ vì một sự kiện, mà cô đã yêu cái người đàn ông có tên gọi là Hà Di Kiệt kia.

Sau khi mất đi thân thể, cô đã để lạc mất trái tim, lạc mất cuộc đời tốt đẹp và sự may mắn.

Cô tắm rửa, xuống lầu ăn cơm, cả ngày nay cô không hề ăn một miếng cơm nào, bụng đã đói đến mức kêu lên òng ọc. May mắn là những người hầu ở đây cũng xem như đã hết lòng tận tụy với chức trách của mình. Chỉ một lát sau đã chuẩn bị xong bữa tối phong phú với đầy một bàn lớn đồ ăn. Tương Tư ngồi một mình ở phía sau chiếc bàn ăn khổng lồ, người hầu đứng thành hàng ở hai bên, ánh mắt của cô rơi vào món ăn nào đó, cô còn chưa kịp động chiếc đũa, lập tức đã có người ân cần gấp ngay món ăn đó cho cô.

Tuy nói trước kia cô cũng là thiên kim tiểu thư, nhưng ngay cả bạn học trong trường của cô đều không biết cô là thiên kim của thị trường, bởi vì cô mặc quần áo đậm chất học sinh, hoạt bát, gần gũi và bình dị, cùng mọi người đi ăn cơm ở căng tin, đi quán nhỏ để mua quà ăn vặt, dùng vài chục đồng tiền mua nước làm trắng da, cười xe đạp đi học, đi thư viện. Chính bản thân cô cũng chưa từng bao giờ từng coi mình không giống người khác, bởi vậy, nghi thức ăn cơm kiểu “Quý tộc” như thế này khiến Tương Tư cảm thấy trong người không được tự nhiên.

“Mọi người... mọi người cứ đi ra ngoài đi, cứ để tôi ăn một mình là được rồi...” Rốt cục cô vẫn phải ăn, không thể nhịn được, nhiều đồ ăn ngon như vậy mà vừa vặn cô lại đang đói, vốn nên vui đầu vào ăn thật nhiều cho thoải mái, nhưng trước một đồng người nhìn mình ăn như thế, cô tuyệt đối không thể nào ăn ngon miệng được!

“Văn tiểu thư...” Bộ dạng quần gia có chút khó xử, bây giờ ông ta vẫn còn chưa thể biết chính xác rốt cuộc người con gái này có vị trí, cân lượng với Hà tiên sinh ra sao. Chỉ có điều ông ta làm việc trong ngôi biệt thự tư nhân này của Hà tiên sinh cũng đã hai ba năm rồi, nhưng cũng chỉ thấy duy nhất chỉ có một mình cô được Hà tiên sinh đưa về nơi này. Ông ta nghĩ ngợi, chắc địa vị của cô gái này cũng không tầm thường.

Nếu như quả thật như thế, nếu bọn họ chăm sóc cô không đúng như Hà tiên sinh đã căn dặn..., vậy thì biết trả lời cho Hà tiên sinh thế nào đây?

“Không có sao hết, tôi không có thói quen ăn trước nhiều người như vậy. Đợi đến hôm nào Hà tiên sinh dùng cơm ở nhà thì mọi người lại theo đúng quy củ như bình thường, tôi sẽ không nói cho anh ấy biết đâu.”

Tương Tư cười ngọt ngào với quần gia: “Yên tâm đi.”

Đoàn người đi ra ngoài, lúc này Tương Tư mới thở phào thật dài nhẹ nhõm, đồ ăn trên bàn thật phong phú khác thường. Có thể là bởi vì còn chưa hiểu rõ được khẩu vị của cô, nên trên bàn một nửa đồ ăn nấu kiểu Trung Quốc một nửa nấu theo kiểu cơm Tây.

Không phải Tương Tư không thích ăn cơm Tây, mà vì đồ ăn nấu kiểu Trung Quốc rõ ràng là theo khẩu vị của Hằng Châu, rất hợp với khẩu vị của cô. Trong khoảng thời gian ngắn, tay cô hoạt động liên tục, giờ đôi đũa gấp thức ăn, ăn uống cực kỳ thoải mái.

Buổi tối khi Hà Di Kiệt trở về, từ xa xa đã nhìn thấy trong phòng ăn to như vậy chỉ có một mình cô đang ngồi ăn và rất vui sướng. Anh yên lặng, xuyết một cái ngăn quần gia và người hầu lại, cởi áo khoác đưa cho bọn họ, rồi đi về phía phòng ăn.

Cô đang ngồi ăn rất nghiêm túc, tựa như đó là những đồ ăn thuộc loại mỹ vị trong thiên hạ, khiến cô cần phải ra sức hưởng thụ. Cô ăn không chậm rãi, nhưng vẫn lộ ra vẻ tao nhã vốn đã thấm vào trong xương tủy từ trước. Khi gấp một miếng xương sườn, cô bị rơi mất chiếc đũa, liền dùng ngón tay nhỏ nhấn nhát lên, hàm răng trắng mảnh, nhẹ nhàng gặm miếng sườn còn dính đầy nước sốt trên đó. Trên môi và khóe miệng liền dính một chút nước sốt màu nâu đậm. Đường như món ăn này rất hợp khẩu vị của cô, nên mặt mày cô đều giãn ra, con mắt lấp lánh sáng ngời. Đến cuối cùng, thậm chí cô còn mút mút chút nước sốt còn dính lại trên đầu ngón tay, điệu độ nhìn cực kỳ đáng yêu.

Hà Di Kiệt nhìn thấy đầu lưỡi màu hồng nhạt như ẩn như hiện kia, lập tức ở nào đó của anh lại bắt đầu rục rịch.

Cô đã để lại cho anh thêm nhiều ngạc nhiên.

Một người con gái tuổi còn trẻ, đối mặt với một cảnh ngộ như vậy, cửa nát nhà tan, tiền đồ chưa biết thế nào, lại còn bị người đàn ông như anh vừa va chạm như thế, vậy mà vẫn có thể vui mừng ăn cơm nhanh như vậy. Vậy rốt cuộc phải có cách gì đây mới có thể phá hủy cô được hoàn toàn, hủy diệt hoàn toàn cô tính khí quật cường, vô cùng kiên cường kia của cô? Hoàn toàn làm cho cô bị mất đi một chút về cô đơn buồn bã mà lại cực kỳ dũng cảm của cô?

Anh ngày càng cảm thấy hiếu kỳ đối với cô hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 15.2 (tiếp theo)

Hình như cô đã ăn no rồi, dưới ánh sáng ấm áp của phòng ăn, thoát nhìn thần sắc của cô nhìn rất khỏe mạnh, tay bưng một chén canh, cái miệng nhỏ húp từng ngụm từng ngụm canh một, điệu bộ nhìn rất lịch sự, xem ra cô là một cô gái đã được dạy dỗ rất tốt.

Trong lòng anh thoáng thờ dài một hơi, nếu như cô không phải là người sinh ra trong một gia đình như vậy, cũng xứng đáng là bảo bối được người ta nâng niu trong lòng bàn tay, thật đáng tiếc, rất đáng tiếc.

Anh cũng luôn kiêu hãnh và bằng lòng với chính bản thân mình. Anh chưa bao giờ là một tham quan, cũng không phải một kẻ vô lại vô pháp vô thiên coi mạng người như cỏ rác. Nhưng tất cả những chuyện tồi tệ mà anh đã làm với cô cũng chỉ vì cô là con gái của người kia, nếu không thì làm sao anh lại có thể đi gây khó dễ với một cô gái như cô chứ?

“Ăn no rồi hả?” Anh đứng ở ngay lối vào của phòng ăn, ánh sáng sáng ngời rọi vào gương mặt anh tuấn như tiên giáng trần của anh lúc ăn lúc hiện.

Tương Tư liền giật mình, sau đó buông chiếc chén nhỏ, gật gật đầu: “Vâng, ăn no rồi.”

“Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai tôi dẫn em đến một nơi rất hay.”

Anh cũng không dừng lại thêm, nói xong liền xoay người rời đi.

Cả đêm này anh không ngủ một chỗ với cô.

Ăn bữa sáng xong, cô cùng anh đi ra ngoài. chọn cho cô một bộ váy ngắn có đai lưng màu xanh nhạt. Tà váy cao chỉ cách gối mười cm, cặp chân thẳng tắp với bụng chân thon nhỏ liền lộ ra hoàn toàn. Anh cảm thấy bộ dạng của cô không tệ, rất hoạt bát và đáng yêu. Bởi vậy anh không cho cô mang giày cao gót, mà cầm một đôi giày búp bê để bằng đầu tròn lên đưa cho cô đi, sau đó buộc mái tóc dài của cô lên thành đuôi ngựa.

Cô còn nhỏ tuổi, vừa mới trưởng thành, nhìn thật xinh đẹp và đáng yêu. Cách ăn mặc của cô như vậy đi ra ngoài, đứng ở bên cạnh anh lại có cảm giác giống như là con gái của anh vậy. Hà Dĩ Kiệt đánh giá bộ dạng cô một lát, xem ra rất hài lòng gật gật đầu, sau đó dẫn cô đi ra ngoài.

Ở trên xe, cô nghe thấy Hà Dĩ Kiệt bảo lái xe đi đến Cao ốc Vân Đình.

Cô cảm thấy cái tên này đã từng nghe qua, nhưng lúc này bỗng nhiên nhớ lại thì không thể nhớ ra là ở đâu.

Xe đi thật lâu, đến lúc dừng lại thì Tương Tư liền nhìn thấy một tòa nhà lớn bên ngoài sơn màu trắng xầu xí. Cô không hiểu ra sao, cứ theo Hà Dĩ Kiệt xuống xe, lập tức nhìn thấy có người ra chào đón, dẫn bọn họ đi về hướng một con đường nhỏ. Cô càng nhìn càng thấy như mê mẩn. Rõ ràng cô đã nhìn thấy cửa vào tòa nhà lớn này rồi, vậy mà tại sao lại không đi vào hướng đó nhỉ?

Đi một thời gian rất lâu trên con đường nhỏ mới nhìn thấy thang máy. Người đón tiếp bấm nút lên lầu 46 giúp bọn họ, sau đó liền kính cẩn lui ra ngoài. Khi cửa thang máy sắp khép lại, Tương Tư nghe thấy anh ta trầm giọng nói với Hà Dĩ Kiệt một câu: “Hôm nay Tần tiên sinh không có ở đây, có điều gì cần sai bảo, xin Hà tiên sinh cứ dặn dò.”

Hà Dĩ Kiệt khẽ gật đầu, bộ dạng vô lại không thêm để ý.

Cửa thang máy khép lại, bắt đầu nhẹ nhàng đi lên.

Trong bụng Tương Tư rất hiếu kỳ, cô không nhìn được liền lôi kéo ống tay áo của anh. Anh đứng ở nơi đó, nhắm mắt như đang dưỡng thần, cũng không để ý tới cô, chỉ nặng nề nói một câu: “Đưa em đến nơi này để em được mở mang thêm kiến thức, chú ý học cho tốt một chút, khi trở về phục vụ cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 16: Cao ốc Vân Đình tươi đẹp và thần bí (2)

Anh đứng ở nơi đó, nhắm mắt như đang dưỡng thần, cũng không để ý tới cô, chỉ nặng nề nói một câu: “Đưa em đến nơi này để em được mở mang thêm kiến thức, chú ý học cho tốt một chút, khi trở về phục vụ cho tôi.”

Tương Tư càng không hiểu, ngây ngốc hỏi anh một câu: “Muốn em học cái gì? Nơi này là trường luyện thi sao?”

Hà Di Kiệt bị câu hỏi đột ngột của cô làm cho tức cười. Về mặt của anh thoáng cau lại, khóe môi cũng khẽ nhếch lên một chút, đưa tay véo nhẹ vào gương mặt của cô một cái, “Trong cái đầu như quả dưa nhỏ này cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện là hết thời sao?”

Động tác nhỏ này có một chút hương vị thân mật ở trong đó. Tương Tư cũng chẳng hiểu ra làm sao, khóe miệng hơi cong lên, nơi bị anh vừa véo có thoáng chút đau đớn rất nhỏ, tựa như nó chạy dọc theo mạch máu nhỏ li ti, chảy tràn ngập đến nơi trái tim.

”Muốn em học tập cho tốt, làm thế nào để trở thành một người phụ nữ thực sự, đúng như yêu cầu.” Lúc này Hà Di Kiệt mới đáp lại nửa như trêu chọc nửa như nói thật.

Tương Tư có chút bất mãn: “Em vốn đang là phụ nữ mà, cũng không cần thiết phải học.”

Hà Di Kiệt liếc cô một cái, ánh nhìn mang dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống, nhíu mày: “Thật không?”

Tương Tư ưỡn ngực một cái, vừa mới định trả lời anh thì Hà Di Kiệt đã không nhanh không chậm buông ra một câu: “Bề ngoài thoạt nhìn thì đúng yêu cầu, nhưng ở trên giường còn kém xa.”

Anh đang nói, thang máy đã ngừng lại, kêu “đình” một tiếng, cánh cửa thang máy màu vàng từ từ mở ra. Tương Tư vừa ngước mắt lên một cái, không khỏi thấy kinh sợ. Tòa nhà này nhìn bên ngoài thì thấy bình thường như thế, nhưng không ngờ bên trong thật sự lại có thể có sự khác nhau đến động trời như vậy!

Đối diện thang máy chính là một cái hành lang cực kỳ hoa lệ, trang trí lộng lẫy rực rỡ, nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy có chút tục khí. Hai bên hành lang treo chằng chịt vài chục bức vẽ của các danh họa trong ngoài nước, mọi điều kiện ở đây thực sự đều được bảo tồn một cách hoàn hảo. Hai bên trên vách tường, cách một khoảng nhất định chính là một hàng đèn tường tượng người làm bằng đồng, bắt trước hình dáng các thiếu nữ thời La Mã cổ đại. Những tượng cô gái khỏa thân kia đều giơ cánh tay lên cao khỏi đỉnh đầu vác một chiếc đèn sáng. Nhìn về phía sau ước chừng có đến vài chục bức tượng với các hình thái khác nhau, thần sắc cũng biểu lộ ngàn vạn kiểu, khác nhau. Ở tận cùng của hành lang mờ mờ có thể nhìn thấy tượng một người phụ nữ xinh đẹp giống như là các nàng tiên trên trời, phong cách cũng giống như thời La Mã cổ đại dựng ở trên sảnh lớn, hai tay ôm lấy cột trụ tròn La Mã thô tháp màu trắng đứng sừng sững giống như có thể chống được cả bầu trời lên, những nhân vật to lớn được chạm khắc quần quanh ở phía trên, đẹp đến quý giá và xa hoa. Tương Tư nhìn đến ngây cả người. Cho tới bây giờ cô chưa nhìn thấy nơi nào xinh đẹp thần bí và xa hoa như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 16 tiếp theo

Hà Di Kiệt đã đi về phía trước vài bước, thấy cô vẫn còn đứng ở tại chỗ đôi mắt to mở tròn, bắt gặp anh buồn cười, đưa tay kéo cô đi: “Đi thôi, đứng thất thần ở đây làm gì.”

Tương Tư bị anh kéo đi về phía trước, đoạn đường này đi xuyên qua dãy hành lang dài hơn 10m, nhưng lại không thấy một bóng người. Mãi cho đến đi đến trước đại sảnh, mới thấy có một người. Một cô gái tuổi còn trẻ mặc áo ngực màu đen váy ngắn đi tới, tướng mạo của cô cực kỳ xinh đẹp, đến ngay cả Tương Tư nhìn thấy mà không khỏi trầm tán thưởng. Đến khi cô gái mở miệng nói, Tương Tư càng cảm thấy trống ngực đập nhanh hơn. Từng câu từng chữ cô nói ra bằng thứ giọng phở thông mang đậm chất Thượng Hải nghe rất êm tai, đầy quyến rũ. Bộ dạng cúi người khép mắt đầy vẻ phục tùng, chỉ khi đã nói xong một câu thì mới có thể ngước mắt lên nhìn một cái. Đôi mắt sáng hơi hiểng nhìn giống như làn nước Tây Hồ, đầy dịu dàng và mê người, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác cô không hề có ý, tựa như ngay từ nhỏ cô đã sống ở chỗ này vậy. Đôi mắt của Tương Tư mở to gần như không chớp, cứ nhìn mãi vào cô gái trẻ tuổi kia như vậy. Da thịt của cô tuyệt trắng, khí chất siêu phàm, mái tóc dài đen nhánh được búi cao để lộ cái trán tròn bóng, xinh đẹp đến mức Tương Tư cảm thấy lòng mình cũng rung động.

”Hà tiên sinh, vẫn giống như lần trước phải không ạ?”

Hà Di Kiệt khẽ gật đầu, dắt tay Tương Tư đi lên phía trước: “Tìm vài cô gái trẻ nom sạch sẽ một chút đưa tới, lát nữa tôi có khách.”

Cô gái trẻ tuổi tuân lệnh, cuống quýt gật đầu, không một tiếng động nghiêng người đi trước dẫn đường. Xuyên qua đại sảnh lại là một vài hành lang giống như mê cung, hai đầu đều có thể nhìn thấy vài cánh cửa đóng chặt. Hơn nữa mỗi một hành lang đều được bài trí đồ đạc với những phong cách hoàn toàn khác nhau. Bên này theo kiểu Gothic, bên kia đã được đổi thành phong cách nông thôn nước Anh. Tương Tư nhìn đến hoa cả mắt. Cô gái trẻ tuổi cũng đã đứng lại ở bên ngoài một cánh cửa làm bằng gỗ hạc đào, ngón tay cái ấn lên khóa cửa mở bằng vân tay. Cửa gian phòng lặng lẽ không một tiếng động, mở ra. Đây là một gian phòng lớn thiết kế thông thoáng rộng chừng 300 m².

Cô gái kia mở cửa xong liền lặng yên lui ra không một tiếng động. Hà Dĩ Kiệt dắt tay Tương Tư đi vào. Tương Tư thoáng nhìn đánh giá khắp gian phòng, đồ đạc ở đây đều làm bằng gỗ đàn hương rất cổ kính, có giá trị rất lớn! Nhưng những thiết bị bài trí trong gian phòng này lại mang kiểu phong cách Trung Quốc, làm cho người ta có cảm giác nặng nề dày cộp. Đặc biệt những đồ đạc cổ kính kia không biết có phải được lưu truyền từ thời kỳ Tống Minh hay không, nó tỏa ra vẻ sáng bóng cổ xưa và mê người. Trong trong nháy mắt, nó làm cho con người ta có cảm giác không biết hiện tại mình đang ở thời kỳ nào.

Cặp mắt của Tương Tư cứ nhìn đắm đắm, xuất thần của cô cũng không phải loại thường, cũng không phải chưa từng nhìn thấy những đồ vật tốt, nhưng một căn phòng xinh đẹp và xa hoa như vậy, thật đúng là lần đầu tiên cô được gặp.

Hà Dĩ Kiệt thấy cô chập chững lười tán thưởng, cho rằng cô muốn nói vài lời vãn về gì đó để tán dương, ngờ đâu cô khẽ vươn tay cầm bức tượng “Bát Tiên quá hải” chạm khắc bằng gỗ Đào ở trên mặt bàn lên, vuốt vuốt trong tay, hai mắt sáng lóng lánh nhất mực tỏa rạng ngời, há miệng thốt ra một câu: “Ông chủ của nơi này quả thực rất có tiền!”

“Nhìn xem, còn đâu là thiên kim của một thị trường cơ chứ, bây giờ cũng tầm thường như vậy!” Hà Dĩ Kiệt nói một câu đầy vẻ chế giễu. Tương Tư không cho là đúng, bỏ bức tượng chạm khắc gỗ trong tay xuống, vừa nhìn thấy một bộ ly trà bằng sứ Thanh Hoa liền chạy đến, hết ngắm nghía bộ ly trà, cô lại chạy tới vuốt ve chiếc đồng hồ báo thức để đứng ở trên mặt đất một lát, y như một đứa bé, thấy cái gì cũng cảm thấy hiếu kỳ.

Hà Dĩ Kiệt cũng không để ý tới cô, quay lại ngồi xuống ghế sa lông ở bên cạnh, vừa mới bỏ chiếc áo khoác ra, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa cóc cóc vang lên, chỉ đứng ba cái.

Tương Tư vừa nghiêng đầu tò mò nhìn anh, anh cũng đã hắng giọng nói: “Vào đi.”

Tương Tư không hề nhìn loạn trong phòng nữa, ngoan ngoãn đi về chỗ ngồi ở bên cạnh Hà Dĩ Kiệt, lại nhìn thấy cô gái trẻ tuổi vừa rồi đã dẫn đường cho bọn họ lại tới đây, đã dẫn theo đằng sau sáu cô gái khác, xem chừng còn ít tuổi hơn cả cô.

“Hà tiên sinh, người xem xem như thế nào?” Cô gái vẫn giữ thái độ khiêm nhường như cũ, nói xong câu này, người liền tránh sang một bên. Sáu cô gái trẻ đứng thành một hàng, đều xuất hiện ở trong tầm mắt của Tương Tư.

Thoạt nhìn, các cô gái này tuổi thật sự còn rất nhỏ, nhiều lắm là khoảng mười bảy mười tám tuổi, có quyến rũ, có thanh thuần, có gợi cảm, và có cả cô nhìn rất ngây thơ giống như học sinh trung học vậy. Tóm lại, sáu cô gái đứng ở chỗ này có vẻ đẹp không bút nào tả xiết. Có lẽ đàn ông ở trên đời này, cho dù có là người hay bất bệ, cũng có thể tìm ra cho bản thân một người mà mình thích nhìn!

Các cô đều mặc giống nhau như đúc, quần trắng vừa đủ bao lấy cái chiều dài cái mông, rất gầy, rất trắng, nhưng phía trước ngực ai cũng có sóng lớn mành liệt, chỉ có duy nhất cô gái đứng ở phía ngoài cùng, thoạt nhìn ngây thơ như học sinh trung học, vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, trước ngực chỉ có chút phập phồng, làm cho nụ hoa như sắp sửa tràn ra vậy.

Hà Dĩ Kiệt chỉ nhìn lướt qua, liền gật đầu: “Đương nhiên là tôi rất yên tâm với ánh mắt của Châu tiểu thư rồi! Lấy tất cả sáu cô đi, nửa giờ sau, khách của tôi tới, Châu tiểu thư nhớ dặn mỗi người đón một người, có được không?”

Cô gái kia bộ dáng đầy vẻ vừa mừng vừa lo, cười sáng lạn như sao: “Hà tiên sinh đã dặn dò em đương nhiên không dám không nghe theo. Sau đây em sẽ đưa người đi luôn, tuyệt đối sẽ không chậm trễ khách mời của Hà tiên sinh.”

Hà Dĩ Kiệt cười vẻ đầy thỏa mãn, nhưng cũng chỉ hơi hơi khẽ động khóe môi một chút, “Còn muốn làm phiền Châu tiểu thư một chuyện đây.”

Cô gái kia thấy Hà Dĩ Kiệt khách khí với mình, càng tỏ ra xã giao, hai bàn tay giao nhau để phía trước người, thân thể hơi nghiêng một chút lên phía trước, cực kỳ cung kính đáp: “Hà tiên sinh có chuyện gì xin cứ chỉ bảo, không dám dùng đến hai chữ làm phiền.”

Hà Dĩ Kiệt đưa tay chỉ vào Tương Tư một cái, thấy ánh mắt của cô còn nhìn như đang xuyên qua người sáu cô gái kia, nơi đáy mắt hiện lên một vòng vui vẻ. Châu tiểu thư nhìn thất kinh, cũng nhanh chóng liếc nhìn đánh giá Tương Tư.

Là một cô gái tuổi còn rất nhỏ, thoạt nhìn rất đẹp, vẫn còn chưa học được cách nhìn mặt mà nói chuyện và chưa biết cách che dấu thần sắc của mình. Cô gái này sạch sẽ sáng long lanh, giống như là một quả táo nhỏ trên ngọn cây, còn xanh và chất.

Trong nội tâm của cô thoáng chút thờ dãi, tuổi của cô cũng không lớn lắm, bất quá cũng mới 24 tuổi mà thôi, so với cô ấy cũng già hơn rất nhiều.

“Cô nhóc này mọi chuyện vẫn còn chưa hiểu biết gì đâu, Hà mỗ muốn phiền Châu tiểu thư giúp đỡ dạy dỗ bồi dưỡng cho cô bé này một chút.” Giọng điệu Hà Dĩ Kiệt nói hết sức khách khí, giống như kiểu kính nhờ một người bạn ở bậc trên quan tâm nhiều hơn tới người ở vai dưới của chính mình vậy.

Châu tiểu thư nghe anh nói như vậy, đúng là hơi có chút kinh ngạc một chút. Nhưng cô là ai chứ, hôm nay đã ngồi được vào vị trí này của Cao ốc Vân Đình, điểm thứ nhất cô học được chính là nhìn mặt mà nói chuyện.

Hà Dĩ Kiệt cũng không để ý tới cô, quay lại ngồi xuống ghế sa lông ở bên cạnh, vừa mới bỏ chiếc áo khoác ra, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa cóc cóc vang lên, chỉ đứng ba cái.

Tương Tư vừa nghiêng đầu tò mò nhìn anh, anh cũng đã hắng giọng nói: “Vào đi.”

Tương Tư không hề nhìn loạn trong phòng nữa, ngoan ngoãn đi về chỗ ngồi ở bên cạnh Hà Dĩ Kiệt, lại nhìn thấy cô gái trẻ tuổi vừa rồi đã dẫn đường cho bọn họ lại tới đây, đã dẫn theo đằng sau sáu cô gái khác, xem chừng còn ít tuổi hơn cả cô.

“Hà tiên sinh, người xem xem như thế nào?” Cô gái vẫn giữ thái độ khiêm nhường như cũ, nói xong câu này, người liền tránh sang một bên. Sáu cô gái trẻ đứng thành một hàng, đều xuất hiện ở trong tầm mắt của Tương Tư.

Thoạt nhìn, các cô gái này tuổi thật sự còn rất nhỏ, nhiều lắm là khoảng mười bảy mười tám tuổi, có quyến rũ, có thanh thuần, có gợi cảm, và có cả cô nhìn rất ngây thơ giống như học sinh trung học vậy. Tóm lại, sáu cô gái đứng ở chỗ này có vẻ đẹp không bút nào tả xiết. Có lẽ đàn ông ở trên đời này, cho dù có là người hay bất bệ, cũng có thể tìm ra cho bản thân một người mà mình thích nhìn!

Các cô đều mặc giống nhau như đúc, quần trắng vừa đủ bao lấy cái chiều dài cái mông, rất gầy, rất trắng, nhưng phía trước ngực ai cũng có sóng lớn mĩnh liệt, chỉ có duy nhất cô gái đứng ở phía ngoài cùng, thoạt nhìn ngây thơ như học sinh trung học, vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, trước ngực chỉ có chút phập phồng, làm cho nụ hoa như sắp sửa tràn ra vậy.

Hà Dĩ Kiệt chỉ nhìn lướt qua, liền gật đầu: “Đương nhiên là tôi rất yên tâm với ánh mắt của Châu tiểu thư rồi! Lấy tất cả sáu cô đi, nửa giờ sau, khách của tôi tới, Châu tiểu thư nhớ dặn mỗi người đón một người, có được không?”

Cô gái kia bộ dáng đầy vẻ vừa mừng vừa lo, cười sáng lạn như sao: “Hà tiên sinh đã dặn dò em đương nhiên không dám không nghe theo. Sau đây em sẽ đưa người đi luôn, tuyệt đối sẽ không chậm trễ khách mời của Hà tiên sinh.”

Hà Dĩ Kiệt cười vẻ đầy thỏa mãn, nhưng cũng chỉ hơi hơi khẽ động khóe môi một chút, “Còn muốn làm phiền Châu tiểu thư một chuyện đây.”

Cô gái kia thấy Hà Dĩ Kiệt khách khí với mình, càng tỏ ra xã giao, hai bàn tay giao nhau để phía trước người, thân thể hơi nghiêng một chút lên phía trước, cực kỳ cung kính đáp: “Hà tiên sinh có chuyện gì xin cứ chỉ bảo, không dám dùng đến hai chữ làm phiền.”

Hà Dĩ Kiệt đưa tay chỉ vào Tương Tư một cái, thấy ánh mắt của cô còn nhìn như đang xuyên qua người sáu cô gái kia, nơi đáy mắt hiện lên một vòng vui vẻ. Châu tiểu thư nhìn thất kinh, cũng nhanh chóng liếc nhìn đánh giá Tương Tư.

Là một cô gái tuổi còn rất nhỏ, thoạt nhìn rất đẹp, vẫn còn chưa học được cách nhìn mặt mà nói chuyện và chưa biết cách che dấu thần sắc của mình. Cô gái này sạch sẽ sáng long lanh, giống như là một quả táo nhỏ trên ngọn cây, còn xanh và chất.

Trong nội tâm của cô thoáng chút thờ dãi, tuổi của cô cũng không lớn lắm, bất quá cũng mới 24 tuổi mà thôi, so với cô ấy cũng già hơn rất nhiều.

“Cô nhóc này mọi chuyện vẫn còn chưa hiểu biết gì đâu, Hà mỗ muốn phiền Châu tiểu thư giúp đỡ dạy dỗ bồi dưỡng cho cô bé này một chút.” Giọng điệu Hà Dĩ Kiệt nói hết sức khách khí, giống như kiểu kính nhờ một người bạn ở bậc trên quan tâm nhiều hơn tới người ở vai dưới của chính mình vậy.

Châu tiểu thư nghe anh nói như vậy, đúng là hơi có chút kinh ngạc một chút. Nhưng cô là ai chứ, hôm nay đã ngồi được vào vị trí này của Cao ốc Vân Đình, điểm thứ nhất cô học được chính là nhìn mặt mà nói chuyện.

“Hà tiên sinh thật sự là quá khách khí rồi, nhất định em sẽ cố gắng hết sức, như vậy là ngay hôm nay, hay là hẹn một thời gian nào đó ạ?”

Ngón tay của Hà Dĩ Kiệt phủ trên cánh tay để lộ ra của Tương Tư, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên da thịt của cô, nghĩ sơ qua một lát, đầu ngón tay chông vào nơi đuôi lông mày nhẹ nhàng khép mắt, một lát sau mới nói: “Ngày hôm nay đi.”

Châu tiểu thư nghe anh nói như vậy, lập tức đi ngay tới trước mặt Tương Tư, thái độ của cô cực kỳ thân mật và mang theo vẻ kính cẩn làm cho người ta không ghét, nhưng không có vẻ tận lực xu nịnh, rồi lại làm cho bạn cảm thấy cực kỳ được người ta tôn trọng. Cô mở miệng nói chuyện trước mang ba phần vui vẻ: “Tiểu thư họ gì?”

Vẫn Tương Tư bất giác nhích lại gần về phía bên cạnh Hà Dĩ Kiệt, nhỏ nhẹ đáp lại: “Tôi gọi là Văn Tương Tư, cô cứ gọi tôi là Tương Tư cũng được rồi.”

Cô vẫn tương đối có cảm tình đối với cô gái trẻ tuổi này, cũng nguyện ý nói chuyện thân mật với cô.

“Văn tiểu thư, cũng không thể để chậm trễ một chút thời gian của ngài, chúng ta sang phòng cách vách trò chuyện được không?”

Đương nhiên Tương Tư đã nghe thấy những lời mà Hà Dĩ Kiệt vừa mới nói ra lúc nãy... Tuy trong bụng cô không muốn, nhưng cho dù có là đồ ngọc cô cũng nhìn ra chốn này là nơi nào,

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 17: Tất cả người đẹp đều giống như mây

Đương nhiên Trương Tư đã nghe thấy những lời mà Hà Dĩ Kiệt vừa mới nói ra lúc này... Tuy trong bụng cô không muốn, nhưng cho dù có là đồ ngốc cô cũng nhìn ra chốn này là nơi nào, là nơi kẻ có tiền dùng vàng mua xuân! (Nghĩa đen: xuân: lạc thú, tình ái)

Về phần Hà Dĩ Kiệt nói chuyện dạy bảo... Trương Tư mấp máy môi, nhìn trộm nhìn Hà Dĩ Kiệt, chỉ thấy anh vẫn ngồi ở chỗ đó, về mặt trước sau như một không hề có biểu lộ gì, trong bụng cô thấy ngượng ngùng nhưng không nói ra được. Nỗi sợ hãi từ đáy lòng lan tràn ra khắp người, nhưng cô cũng chỉ kiên trì được một lúc, sau đó lúng túng thưa lên một tiếng rồi theo Châu tiểu thư đi về phía căn phòng cách vách.

Hai người bọn họ vừa đi vào phòng nghỉ ở bên cạnh, Hà Dĩ Kiệt liền ngược mắt lên nhìn về phía sáu cô gái trẻ tuổi đứng trước mặt nhưng cũng chưa nói một lời gì. Anh chậm rãi uống một ly trà, sau đó mới đứng dậy đi tới gần sáu cô gái đang đứng đứng trước mặt. Anh đứng cách các cô một bước với khoảng cách xa. Những cô gái kia đều đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, có người e lệ cúi đầu, có người can đảm ngẩng đầu đối mặt với anh, có người cười yếu ớt đầy vẻ quyến rũ, có người điềm đạm đáng yêu, quả thật là đủ loại sắc thái tình cảm đều được thể hiện ra hết ở trên gương mặt của các cô gái trẻ tuổi này.

“Đều là non nót chứ hả?” Lúc nói chuyện Hà Dĩ Kiệt đều có kiểu thần sắc “bất nộ tự uy” (không cần câu giận mà vẫn lộ ra uy vũ của bản thân), khi anh nói chuyện thì “bất câu ngôn tiếu” (nói năng thận trọng, không nói cười tùy tiện). Sáu cô gái kia cũng không dám nói những lời xằng bậy, chỉ có cô gái trẻ đứng đầu tiên ở phía bên trái cân nhắc một chút, sau đó bước lên phía trước một bước, kính cẩn đáp: “Dạ, thưa Hà tiên sinh, đúng là như vậy ạ.”

Hà Dĩ Kiệt khẽ gật đầu: “Thế này, tôi có mời khách tới đây, hãy hầu hạ thật tốt vào, các cô đều sẽ được đối xử tử tế.”

Sáu cô gái trẻ kia nghe vậy đều nhanh chóng đồng ý. Hà Dĩ Kiệt xoay người lại, nhàn nhạt nói: “Các cô hãy đi về phòng chuẩn bị một chút đi, chờ đến khi tôi gọi thì tất cả sẽ đi ra.”

Sáu cô gái nối đuôi nhau đi đến một gian phòng khác. Họ vừa đi được một lát thì bên ngoài gian phòng có người nhẹ nhàng gõ cửa. Hà Dĩ Kiệt tự mình đi tới mở cửa. Người trợ lý đặc lực nhất của Châu tiểu thư được lệnh đã dẫn ba người đàn ông trung niên đến đứng đợi ở ngoài cửa.

“Ông chủ Triệu, ông chủ Tôn, tiên sinh Chiêm Mỗ Tư, hoan nghênh hoan nghênh!” Về mặt Hà Dĩ Kiệt thoáng một ý cười, bắt tay ba người đàn ông kia theo thứ tự.

Người đứng đầu tiên chính là Triệu Tấn Thăng, một nhà đầu tư lớn tiếng tầm lưng lầy của Hongkong. Ông ta nhiệt tình hàn huyên một lúc với Hà Dĩ Kiệt, sau đó nhìn chung quanh gian phòng một vòng, không ngừng gật đầu tán thưởng: “Hà tiên sinh à, căn phòng này của ngài thật sự đẹp tuyệt trần. Nghĩ tới bản thân Triệu Tấn Thăng này đã tung hoành trên thương trường vài chục năm, coi như cũng đã từng gặp những người có chút máu mặt, nhưng nguyên cả một bộ ghế làm bằng gỗ Đàn Hương cổ kính như thế này thì thật đúng là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy, trong chợ đen giá trị của nó chắc phải sánh với nghìn vàng ấy chứ!”

Hà Dĩ Kiệt mời ba người đi vào, nhưng anh lại không nói tiếp chủ đề kia. Bốn người ngồi vào chỗ của mình, anh chuyển hướng chủ đề câu chuyện, anh nói chuyện mà miệng như cười, như không cười: “Lần đầu tiên được Triệu tiên sinh đồng ý tới Vân Đình này, tôi tuy cũng không hiểu biết lắm, nhưng trong buổi gặp mặt này chắc là không phải ngài chỉ có ý tứ như vậy thôi chứ!”

“A?” Ý này quả nhiên làm cho người Hongkong cảm thấy có hào hứng, “Kính xin Hà tiên sinh giải thích cho Triệu mỗ đây một vài chỗ.”

Hà Dĩ Kiệt khoát khoát tay: “Ông chủ Triệu kiến thức rộng rãi, ở nơi này Hà mỗ có một chút trò vui nho nhỏ, không biết có thể làm cho các vị để mắt tới hay không!..”

Triệu Tấn Thăng có chút đắc ý, rung đùi đắc ý đứng dậy: “Không phải là tôi khoe khoang, tôi và lão Tôn, còn cả tiên sinh Chiêm Mỗ Tư đây nữa, coi như bản thân cũng có chút kiến thức. Chỉ có điều, đại danh của Vân Đình này Triệu mỗ cũng ngưỡng mộ đã lâu. Nghĩ trong lúc này lại có thể được Hà tiên sinh ưu ái, đương nhiên là không tầm thường rồi. Ba người chúng tôi đây, ngược lại thật muốn được chiêm ngưỡng kiến thức mà Hà tiên sinh đã nói rằng cực kỳ hứng thú kia rốt cuộc là cái gì!”

“Về chuyện này... Hà mỗ đây thật xấu hổ? Ba vị là khách ở xa tới, lại có thành ý mang một lượng vốn đầu tư rất lớn tới nơi này, đương nhiên Hà mỗ sẽ phải dùng thành ý như vậy để đáp lại tấm lòng của các vị. Vân Đình này nổi danh nhất không phải là cách bài trí sắp đặt theo phong cách khác lạ, cũng không phải là do có vô số các loại cổ vật hay các bức danh họa, mà là ...”

Hà Dĩ Kiệt khẽ bấm vào một cái nút, nhẹ nhàng vỗ tay: “Người đẹp ở đây người nào cũng như mây!”

Triệu Tấn Thăng nghe thấy từ cuối cùng liền cười lên ha ha, trong giọng nói có vài phần rất tự cao tự đại: “Hà tiên sinh, ngài cũng quá xem thường Triệu mỗ tôi đây rồi! Tôi chơi đùa với phụ nữ không đến 1000 cũng phải đến mấy trăm, có bộ dạng gì nữa mà tôi đây chưa từng...”

“A ...” Ông ta còn chưa có nói hết câu, từ trong căn phòng nghỉ mà Châu tiểu thư và Trương Tư ở đó đột nhiên vang lên “rầm” một tiếng, rồi lập tức cánh cửa bật mở ra, một tiếng thét vang lên cắt đứt lời của Triệu Tấn Thăng đang nói... Đầu lông mày của Hà Dĩ Kiệt nhíu lại, anh đang sắp tức giận, thì chợt thấy Trương Tư với vẻ mặt thất kinh, gất gao nắm chặt lấy vạt áo trước ngực mình, lao đảo bay thẳng đến trong ngực của anh!

Anh lập tức nổi cơn tức giận, nhưng phải cố gắng đè ép trở lại. Cô gái nhỏ kia gương mặt mang đầy nước mắt với thần sắc bị lãng nhục, miệng bắt đầu chu lên, cứ thế ôm chặt lấy anh, về tui thân không nói lên lời: “Hà Dĩ Kiệt! Người phụ nữ kia là trướng thối!”

”Làm sao vậy?” Anh thoáng chần chờ, chỉ nói ra ba chữ như vậy.

Nước mắt Trương Tư rơi càng nhiều. Cô nhào vào trong lòng ngực của anh gắt gao túm lấy anh: “Cô ấy, cô ấy còi quăn áo của em! Còn sờ em nữa... Cô ta là đồ biến thái!”

Về mặt Châu tiểu thư trắng bệch đuổi theo sau, đứng ở một bên nhìn Hà Dĩ Kiệt lạnh run: “Hà tiên sinh...”

Hà Dĩ Kiệt hơi khoát tay, cũng không tức giận như cô tưởng tượng, chỉ nói một câu: “Cô hãy đi ra ngoài trước đi.”

Châu tiểu thư thở dài một hơi, không dám ở lại nữa, vội vàng lặng lẽ lui ra ngoài không một tiếng động...

Hà Dĩ Kiệt cúi đầu nhìn cô gái vẫn ở trong ngực mình, cô vẫn còn đang rơi lệ, cứ khóc thút tha thút thít vì uất ức.

Anh tự tay nâng cao cằm của cô lên, ngón tay lau nước mắt của cô, khẽ môi hàm chứa ý cười nhàn nhạt, lạnh lùng nói: “Chuyện như vậy mà em không thể làm được... Tôi đã cố ý mang em tới nơi này để học tập, ngoan, hôm nay coi như xong, lần sau nếu không nghe lời...”

Môi của anh khẽ sát vành tai của cô, khẽ nói một câu: “Em biết thủ đoạn của tôi rồi đấy.”

Trương Tư xoay người run lên một cái, lập tức gắt gao cố gắng nhìn lại nước mắt.

”Hà tiên sinh, chuyện gì xảy ra vậy?” Giọng mặt của Triệu Tấn Thăng lộ vẻ không vui, trộm nhìn qua Trương Tư, lên tiếng hỏi. Cô nhóc mới lớn này cũng không tệ lắm, chỉ là quá non một chút, không đứng với khẩu vị của ông ta

”Cô nhóc này không hiểu chuyện, không quen với cảnh đời, ông chủ Triệu đại nhân đại lượng, chắc sẽ không so đo với một cô nhóc con thế này chứ? Tôi đã chuẩn bị lễ vật cho ông chủ Triệu, rất hân hạnh được mời ông chủ Triệu đón tiếp nhìn qua một cái?”

Hà Dĩ Kiệt nói xong, nhẹ nhàng vỗ tay, cánh cửa phòng khác không một tiếng động lặng yên mở ra. Sáu cô gái tuổi còn trẻ, trên người không có quần áo, chỉ có một tấm lụa mỏng manh quấn vòng ở trên ngực nhẹ buông xuống, như có như không che nơi riêng tư ở phía dưới. Các cô gái đi vào trong phòng không nghe thấy tiếng bước chân, chỉ cảm thấy tay áo bông bênh. Cô gái đi đầu có một mái tóc đen bóng, buông xõa rủ xuống đến ngực, che khuất hai điểm đỏ thắm, khi đi lại trở nên lúc ẩn lúc hiện, thật sự rất tươi đẹp và phong tình...

Triệu Tấn Thăng không khỏi đứng bật dậy, liên tục khen ngợi: “Ái chà, Hà tiên sinh, ngài thật sự là đã quá hiểu lòng của tôi, Triệu mỗ này vẫn chưa từng gặp được những cô gái ngoan ngoãn và đẹp thế này bao giờ...”

Hà Dĩ Kiệt thấy ông ta lộ ra vẻ mặt mê sắc như vậy, cảm thấy trong lòng không thích, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười khách khí như cũ: “Ông chủ Triệu đã từng duyệt qua vô số người, Hà mỗ này tìm người không khỏi làm trò cười cho người ở trong nghề rồi...”

Hiển nhiên là Trương Tư nhìn thấy sáu cô gái gần như không hề mặc quần áo, cứ như vậy mà đi ra. Cô bị dọa sợ càng rúc chặt vào trong ngực Hà Dĩ Kiệt. Cô ôm chặt lấy anh, vẻ mặt sợ hãi trắng bệch như tờ giấy. Nếu như từ nay về sau, có một ngày nào đó cô làm cho anh mất hứng không được vui, liệu anh có thể cũng sẽ đưa cô đến Cao ốc Vân Đình này không? Cô cũng sẽ phải như những cô gái trẻ này sao...

Trương Tư không dám nghĩ tới nữa, cô nhắm chặt mắt, chôn mặt ở trong ngực của anh, bàn tay nhỏ bé khấn trương nắm chặt áo sơ mi của anh, chột thoáng run rẩy...

”Hà tiên sinh quá khiêm tốn rồi, theo ý tôi mà nói, ở đây đều là những mỹ nhân tuyệt sắc cả, nếu có thể ... được một lần...”

Triệu Tấn Thăng nói qua, nhân tiện quay sang đi dò xét thần sắc của Hà Dĩ Kiệt. Hà Dĩ Kiệt nhẹ nhàng vỗ vỗ trên lưng của Trương Tư, cười nói: “Đương nhiên những điều này là do ông chủ Triệu tùy ý chọn lựa, tùy ý ... hưởng thụ.”

Triệu Tấn Thăng nghe vậy mừng rỡ: “Hà tiên sinh thật sự là quá khéo hiểu lòng người rồi...”

Giờ phút này dĩ nhiên là sáu cô gái kia đều đi đến trước mặt mấy người đàn ông, đứng lại một loạt. Tướng mạo của các cô đều là khuynh quốc khuynh thành. Trước kia Trương Tư đã từng xem một quyển tiểu thuyết, bên trong miêu tả một nữ chính tên gọi Mạch Cẩm Niên. Cô chỉ cảm thấy, lúc trước đọc sách thì không thể tưởng được đến tốt cùng Cẩm Niên đẹp đến mức độ nào. Cô hoài nghi thực sự ở trên đời này làm gì có người nào có thể đẹp đến như vậy, khiến cho bất kể người đàn ông nào khi nhìn thấy cô đều phải động tâm! Nhưng giờ phút này, khi nhìn thấy những cô gái này, cô mới không thể không thừa nhận, hóa ra thực sự có người đẹp như vậy!

Chỉ có thể đáng tiếc cho vận mệnh đáng thương của các cô, bị lưu lạc tới Cao ốc Vân Đình này, ngày ngày bán rẻ tiếng cười, giúp người ta ngủ. Liệu có ai biết rõ được chờ đến sau này khi già đi nhan sắc không còn, họ sẽ như thế nào?

Trong lòng cô ngẫm nghĩ như vậy, không khỏi liên tưởng đến chính bản thân mình, có lẽ chính cô không cần chờ đến khi già mà đã làm cho Hà Dĩ Kiệt chán ghét rồi. Cô cũng không phải là sợ bị anh chán ghét, chỉ là người đàn ông này quá biến thái, quá ích kỷ... Cô chỉ sợ khi anh đã ghét bỏ cô rồi, thì anh sẽ bắt đầu không hề thương tiếc mà phá hỏng cô, uống phí cả cuộc đời của cô...

Chỉ mới nghĩ thôi mà bất giác trong lòng cô đã có chút nản lòng thoái chí. Con người của Hà Dĩ Kiệt vốn thâm sâu không lường được, không chừng, cho dù cô còn chưa học xong đại học, cho dù lòng cánh đầy đủ, chắc chắn cô cũng không thể là đối thủ của anh... Chẳng lẽ cả đời này, cô cứ thế bị chuyển giao từ trong tay anh như vậy hay sao?

Tương Tư bên này vẫn còn đang mãi nghĩ ngợi, lại nghe thấy Hà Dĩ Kiệt nói với ba người kia: “Những cô gái này tuổi rất nhỏ, còn đang đi học, đều do tôi đã cố ý chọn lựa thuộc loại sạch sẽnốt cầ... Chỉ có điều, ông chủ Triệu cũng không nên coi các cô ấy chưa từng trải qua người đàn ông. Những cô gái này đều đã được Châu tiểu thư ở Vân Đình này dạy dỗ cả, kỹ thuật của mỗi người đều là tuyệt đỉnh số một đó...”

Người ngoại quốc có tên là Chiêm Mỗ Tư' kia làm việc cực kỳ phóng đảng, Dĩ nhiên là ông ta kéo cô gái nhỏ tuổi nhất trông bộ dáng giống như học sinh trung học ôm vào trong ngực mình. Bàn tay to đầy long của ông ta xoa bóp nơi ngực nơi hông của cô gái. Từ trong miệng của ông ta liên tục không ngừng tuôn ra những lời khen ngợi bằng thứ tiếng Trung sứt sẹo. Tương Tư nhìn cô gái kia đã thấy người cô mềm mại tựa như không có xương, tựa vào trong ngực người ngoại quốc. Thân thể cô ta gần như đã khóa thân toàn bộ, nụ hoa nhỏ nhắn xinh xắn trên ngực dán sát vào ngực củangười nọ, nhẹ nhàng cọ cọ. Hành vi cực kỳ phóng đảng, nhưng nơi đấy mắt lại toát ra vẻ thanh thuần, e lệ lẫn sợ hãi như của một cô gái nhỏ vậy...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 18: Một chút ngọt ngào nho nhỏ

Thân thể cô ta gần như đã khóa thân toàn bộ, nụ hoa nhỏ nhắn xinh xắn trên ngực dán sát vào ngực của người nọ, nhẹ nhàng cọ cọ. Hành vi cực kỳ phóng đảng, nhưng nơi đấy mắt lại toát ra vẻ thanh thuần, e lệ lẫn sợ hãi như của một cô gái nhỏ vậy...

Điều này làm cho lửa dục trong hai mắt của Chiêm Mỗ Tư' bốc lên ngàn ngọn, một tay vạch lớp lụa mỏng tìm tòi trên người cô gái, bàn tay to như cái quạt hương bồ nắm lấy bộ ngực của cô kia mà bóp nặn. Hiển nhiên là cô gái có chút bị đau, nên vài giọt nước mắt tròn như ngọc lóng lánh như tuyết rơi xuống, đọng ở bên cạnh má. Biểu lộ ôn nhu này khiến người ta động lòng người thương xót, nhưng lúc này cô gái đã nâng cặp đùi nhỏ xinh mềm mại lên giàng chân ở trên người Chiêm Mỗ Tư', cánh tay vòng lên ôm lấy ômkổ của ông ta, bộ ngực nhỏ nhắn xinh xắn nhẹ nhàng cọ qua ngực Chiêm Mỗ Tư', rồi lại chợt nhẹ nhàng tách ra, vòng eo mảnh mai nhẹ nhàng ra sức vặn vẹo, nơi bụng dưới cũng bắt đầu vặn vẹo một cách quyến rũ...

Chiêm Mỗ Tư' không ngờ cô bé người Trung Quốc nhỏ nhắn xinh xắn, đẹp đẽ như búp bê Baby này lại có những động tác lớn mật như vậy mật, trong giây lát ông ta chợt ngậy người quên tất cả động tác của mình ...

Âm thanh dần dần tràn ngập lan ra khắp trong căn phòng rộng lớn làm cho người ta phải nóng mặt tim đập như trống làng. Ông chủ Triệu xem tâm hoá ứa ra, nhưng lại trở ngại Hà Dĩ Kiệt ngồi ở chỗ này, không tốt quá lắm cầ, trông mắt không ngừngloạn chuyển, nhắm Hà Dĩ Kiệt trên mặt nghiêng mắt nhìn.

Hà Dĩ Kiệt bụng trà chỉ chứa làm không thấy được của hần cấp bách, nhàn nhạt hỏi: “Triệu ông chủ còn có hợp ý?”

Ông chủ Triệu trong lòng như bị mèo cào, hiển nhiên nhìn thấy Chiêm Mỗ Tư' đang ôm “ôn hương nhuyễn ngọc”(*) trong ngực, nhưng bản thân mình vẫn còn muốn giả bộ là người chính nhân quân tử, lại càng thêm nóng ruột, vừa nghe Hà Dĩ Kiệt hỏi, ông ta lập tức liên tục gật đầu: “Rất vừa ý, tất cả đều là người đẹp!”

(*) Ôn hương nhuyễn ngọc: ngọc mềm vừa thơm vừa ấm áp – cụm từ dùng để chỉ người con gái trẻ trung xinh đẹp.

Hà Dĩ Kiệt cười, đặt ly trà xuống, nói rất chân thành: “Nếu ông chủ Triệu thoả mãn, vậy thì Hà mỗ an tâm rồi, nhưng bí thư Tiểu còn đang chờ câu trả lời của tôi... Ngài nói xem chuyện về những hạng mục đầu tư...”

Nhưng giờ phút này trái tim của ông chủ Triệu cũng đã bay đến trên người cô gái lúc này đã đi ra đầu tiên, vừa nghe Hà Dĩ Kiệt hỏi đến chuyện đầu tư một cái, đầu đã gật gật như gà mổ thóc vậy, cười đến mức mắt cũng không nhìn thấy đâu nữa: “Hà tiên sinh à, về chuyện này thật sự mọi việc đã thương thảo tốt rồi. Lần này tôi đến đây cũng chính vì đã coi Hà tiên sinh và bí thư Tiểu là bạn bè chân thành nên mới quyết định chuyện đầu tư. Hai người đã có thành ý, đương nhiên là tôi không phản đối gì hết, chuyện đầu tư tôi sẽ bảo với phó tổng của tôi đi làm ngay, vậy thì... vậy thì ngay tối mai anh hãy mang hợp đồng đến đây đi!”

Hà Dĩ Kiệt nghe thấy ông ta nói như vậy, đáy lòng cảm thấy rất thoải mái nhưng trên mặt lại không để lộ ra quá nhiều biểu cảm, chỉ hồ hững gật đầu: “Vậy thì rất tốt, mà này... ông chủ Triệu, ông nhìn trứng cô nào chưa vậy?”

Triệu Tấn Thăng mặt mày hớn hờ, vui mừng kéo luôn cô gái tóc dài kia: “Tôi thích phong cách đây đầ, cho nên cảm thấy cô gái này thật rất hợp khẩu vị với mình !”

Vừa nói, ông ta vừa làm loạn với cô gái kia

Hà Dĩ Kiệt ngồi ngay ngắn ở bên cạnh, nhưng không có dấu hiệu muốn đi.

Nhưng Tương Tư lại không thể tiếp tục nhìn được nữa, bàn tay nắm lấy quần áo của Hà Dĩ Kiệt ngày một chặt hơn... Cô không muốn, cô khôngcó một ngày nào đó cô cũng trở thành một người như vậy

Cô cũng không muốn lại phải đến nơi này để cho cái cô Châu tiểu thư đầy biến tháikia dạy dỗ bất cứ điều gì nữa!

Nghĩ tới đây, cô chợt cắn răng một cái, phút chốc tránh ra khỏi lồng ngực của anh. Trương Tư dứt khoát không nhìn anh nữa, thấp đầu nói một câu: "Em đi về trước, em thấy mình có chút không được thoải mái."

Trong phòng toàn âm thanh phóng túng và dâm loạn. Lúc này Chiêm Mộc Tư' đã cởi sạch quần áo của mình, để lộ ra rắn chắc vòm ngực đầy lông lá, dĩ nhiên cô gái kia cũng bị ông ta cởi ra sạch sẽ, mà bên này tình cảnh của ông chủ Triệu và ông chủ Tôn cũng không khác biệt lắm. Nhưng vì ông chủ Triệu vẫn còn cố kỵ Hà Di Kiệt đang ngồi trong này, nên chỉ hôn hít bữa bãi và sờ soạng loạn xạ ở trên người cô gái, mà không dám có bất cứ một hành động nào xa hơn. Trương Tư liếc mắt nhìn cảm thấy chán ghét tất cả những cảnh tượng ấy. Cô mím chặt môi lại rồi chạy thẳng ra bên ngoài.

Hà Di Kiệt cũng không ngăn trở cô, cũng không gọi cô lại, chỉ nhìn theo bóng lưng cô chạy gần như trời chết, khoe môi khê nhếch lên một chút.

Trương Tư vừa mới ra khỏi phòng, liền chạy về hướng ngược trở lại con đường lúc này đã đến. Cô chạy xuyên qua cái hành lang kia, nhìn thấy thang máy, suốt dọc đường đi vẫn không hề có bóng người như cũ. Nhưng cô đã ấn nút thang máy hồi lâu mà vẫn không hề có phản ứng gì. Cô có chút khó hiểu, lại ấn lại nút thang máy một lần nữa. Nhưng thang máy cũng vẫn như cũ, không hề nhúc nhích. Trương Tư giật mình đứng ở chỗ đó, ngấm nhìn bốn phía, nhưng không hề thấy có một người. Đột nhiên cô sinh ra một nỗi sợ hãi và cảm giác cô đơn không nói nên lời. Đứng tại đó hồi lâu, cô chuyển hướng định đi tìm thang lầu, nhưng dạo qua một vòng cô vẫn không hề tìm ra nên đành phải trở về. Nhưng bất kể thế nào cô cũng không chịu trở lại gian phòng kia.

Cô ngồi xuống tấm thảm trải trên mặt đất, tựa lưng vào những tấm thảm treo tường được treo dày đặc ở trên vách tường, hai chân gập lại, cúi mặt thấp xuống chôn vào trên gối, giống như một cô bé con bị lạc không tìm thấy đường về nhà.

Ông chủ Triệu bị cô gái trong ngực trêu chọc làm cho nóng giận, lại thấy Hà Di Kiệt không biết sao lại có hứng thú ngồi ở đó, ngữ điệu không khỏi hàm chứa chút chế giễu: "Hà tiên sinh, cô bạn gái nhỏ của ngài tính tình cũng có phần lớn mặt dày nhì, ngay cả chút thể diện của ngài mà cô bé cũng không nề mặt."

Hà Di Kiệt nghe ông ta nói như vậy, chỉ cười nhạt một tiếng, chậm rãi đứng lên, tiện tay cầm áo khoác, không nhanh không chậm nói một câu: "Ông chủ Triệu cứ việc chơi thoải mái nhé, cần phải vui chơi cho đã, tám giờ tối mai, Hà mỗ xin đợi ông chủ Triệu đại giá tại Lệ Ân."

Triệu Tấn Thăng liên tục khoát tay: "Yên tâm yên tâm đi, Triệu mỗ tôi đây là người đã nói lời là luôn giữ lời."

Hà Di Kiệt nhướn mi cười: "Đương nhiên là tôi rất yên tâm về ông chủ Triệu rồi, cũng xin mời ông chủ Triệu an tâm mà vui chơi, tất cả mọi chuyện của ông chủ Triệu xảy ra trong Văn Đình này, Hà mỗ cũng sẽ giữ bí mật cho ngài!"

Triệu Tấn Thăng vừa nghe thấy, động tác tay chân vẫn không ngừng lại, hơi thở ồ ồ gấp gáp, ngẩng đầu nhìn anh, "Hà tiên sinh, ngài nói vậy lại có ý gì. . ."

Hà Di Kiệt khoát tay cười nói: "Yên tâm đi ông chủ Triệu, đã hợp tác với nhau, như vậy mọi người chính là bạn bè rồi. Nếu đã là bạn bè, đương nhiên phải biết đạo lý sẽ không bao giờ bán đứng nhau. Ông chủ Tần của Văn Đình này là chỗ bạn của tôi, chỉ cần Hà mỗ lên tiếng kêu gọi, vậy thì không có người nào biết được ông chủ Triệu đã tới nơi này."

Sắc mặt của Triệu Tấn Thăng vụt biến hóa, một lát sau rồi lại lắc đầu cười nói: "Hà tiên sinh, ngài còn nhớ giữ lại cho tôi chiêu thức ấy, Triệu mỗ tôi đây thật sự là phục ngài rồi đó, hợp tác vui vẻ!"

Hà Di Kiệt cũng cười đáp lại: "Hợp tác vui vẻ! Ông chủ Triệu cứ tiếp tục, Hà mỗ cáo từ, có chuyện phải về trước một chút."

Hà Di Kiệt đi ra ngoài, đóng cửa lại. Một khắc ngay sau đó, anh đứng ở nơi đó hồi lâu cũng không hề nhúc nhích, nụ cười trên mặt từng chút từng chút ngưng lại, mà nơi sâu thẳm trong đôi mắt anh trở nên âm trầm.

Đứng một hồi lâu, sau đó anh liền xoay người đi về phía bên ngoài đi.

Xuyên qua đại sảnh, qua cái kia hành lang, bước chân của anh chậm rãi dừng lại, lọt vào trong tầm mắt là một khối nhỏ màu xanh lá cây. Cô ngồi ở dưới đất, cái đầu nhỏ nhỏ chôn ở giữa hai đầu gối, không biết là đang ngủ hay là đang khóc.

Đây là lần đầu tiên Hà Di Kiệt yên lặng nhìn cô như vậy. Thoạt nhìn thật sự thấy cô tuổi rất nhỏ, thoạt nhìn thật sự cô rất mềm yếu. Có đôi khi, anh đã tự vấn trong lòng mình rằng, có cần thiết nhất định phải để những thù hận kia ngày một gia tăng ở trên người của cô hay không? Anh cũng không biết, rốt cuộc anh làm như vậy là đúng hay sai... Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới tất cả những gì mà chính mình đã trải qua kia, anh liền không sao ngăn nổi nỗi hận thù đối với cô. Nếu như cha mẹ của cô có thể sống đến một ngày khi anh có thể thi triển việc trả thù, có lẽ, anh sẽ tuyệt đối không ra tay với cô.

Quả thực, bởi vì tâm nguyện đã vẫn vương nhiều năm qua, anh đã phải trải qua một thời gian dài phải cố gắng chèo chống, để bò lên từng bước một, để đạt được sự tín nhiệm ấy, một khi thất bại, giữa lúc này, lại thành linh biến mất ở trên đời này, bảo anh làm sao có thể cam tâm được chứ?

Hà Di Kiệt chậm rãi cất bước, đi về phía Trương Tư, đối với cô, anh không thể nào cho phép mình mềm lòng được.

Anh dẫm nát trên mặt thảm đẹp để quý giá kia, đứng ở trước mặt của cô không hề có tiếng động, từ trên cao nhìn xuống cô ở bên dưới, phía đối diện. Phần gáy của cô là một mảnh da thịt tuyết trắng, gầy tong teo, xương bả vai hơi nhô lên đến một chút. Anh xoay người, bàn tay xuyên qua hai cánh tay của cô, nhẹ nhàng bế cô lên: "Trương Tư, về nhà thôi."

Đột nhiên cô ngẩng đầu lên về phía kính hải. Đôi tròng mắt chan chứa nước mắt đối diện với anh, sau một lát, đột nhiên thoáng cái cô nhào vào trong lồng

ngực của anh, ôm lấy anh, nghẹn ngào mở miệng: “Hà Di Kiệt, em không muốn phải đến nơi này nữa.”

Hà Di Kiệt vỗ nhẹ phía sau lưng của cô: “Không muốn đến thì từ nay về sau sẽ không đến đây nữa.”

“Vậy anh không cần phải bảo lại cái cô Châu tiểu thư kia không cần phải dạy em nữa à?” Trương Tư ghé mặt vào làm ổ trên vai anh, cọ cọ, lau hết nước mắt vào trên cổ của anh. Anh giơ tay kéo cô ra, nhìn kỹ gương mặt cô: “Về việc này còn phải xem biểu hiện của em từ nay về sau thế nào đã, được không?”

Hàng lông mi dài của cô vụt sáng nhưng lại rũ xuống, cái miệng nhỏ nhắn màu hồng nhạt hơi nhếch lên một chút: “Anh rất hay bắt nạt em...”

Lòng của anh đột nhiên trở nên mềm nhũn, bàn tay áp ở phía sau lưng của cô vuốt ve lên xuống một hồi, giọng nói thật thấp mang theo chút khàn khàn: “Tôi đã bắt nạt em bao giờ?”

Trương Tư đột nhiên mở to hai mắt, nhìn anh không hề chớp mắt. Một lát sau, đột nhiên cô cúi đầu, đôi môi mềm dán ở trên môi của anh. Từ đôi môi của cô, một giọng nói nhỏ nhỏ tinh tế tràn ra: “Anh hãy đối xử tốt với em một chút, từ nay về sau em sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh nói, được không?”

“Tôi đối xử với em còn chưa đủ tốt hay sao?” Anh chịu đựng đầu lưỡi mềm mại của cô, đến khi cô hôn liếm vào trên đôi môi anh, chỉ là ngẫu nhiên, anh nhẹ nhàng cắn cô một cái, nghe thấy cô khẽ kêu lên vì bị đau, nơi đây mất anh liền hiện ra chút vui vẻ.

“Anh luôn thích đánh em, có thể nói một câu thật khó nghe rằng, anh là người xấu tính nhất đây.” Trương Tư nói qua, vành mắt hơi thoáng ửng đỏ: “Em đã không còn ba mẹ nữa rồi, cũng không có ai quan tâm tới em, chỉ có anh giúp em. Anh đã giúp em an táng cha mẹ em, đã giúp em, lỗi em từ trong ngực giam ra ngoài, anh đã giúp em hủy bỏ luận, đã phi tang bản án, giúp em có thể thanh thản ổn định cuộc sống, giúp em trong chuyện đi học, chỉ có một mình anh đối xử tốt với em. Anh nhìn em mà xem, em cũng biết, anh chính là người có tính tình rất xấu, chỉ thích nổi giận. Tuổi em còn nhỏ, có nhiều điều vẫn còn chưa hiểu hết, nếu như anh không vui, anh có thể nói cho em biết, em sẽ học cách để sửa lại khuyết điểm, tất cả mọi chuyện em đều sẽ nghe theo anh...”

“Thật sự cái gì em cũng sẽ nghe theo lời tôi nói chứ?” Anh ôm lấy cái eo mảnh khảnh của cô kéo vào trong ngực chặt hơn, bắt gặp trong giọng nói có sự ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Buông tay cũng không được quay đầu lại

“Thật sự cái gì em cũng sẽ nghe theo lời tôi nói chứ?” Anh ôm lấy cái eo mảnh khảnh của cô kéo vào trong ngực chặt hơn, bắt gặp trong giọng nói có sự ôn nhu.

Trương Tư ngoan ngoãn gật đầu: “Tất cả mọi điều em đều nghe theo anh, chỉ cần anh đối xử tốt với em, em sẽ đối xử với anh tốt gấp bội gấp bội lần.”

Hà Di Kiệt cười một tiếng vẻ đầy nhạo báng. Anh đưa tay nhẹ nhàng vịn vào vành tai của cô. Khi ngón tay vẫn đang ve vuốt vành tai của cô, anh hơi khép mắt lại trầm giọng hỏi: “Em đối xử tốt gấp bội lần với tôi như thế nào? Ừm, nói nghe thử một chút xem sao.”

Trương Tư khẽ giật mình, khẽ cắn môi một lúc, nghĩ ngợi một lát, đột nhiên lại úp mặt vào trong ngực của anh thật chặt, sau đó hôn lên môi của anh, vừa liếm vừa cắn môi của anh một cách lóng ngóng vụng về: “Em chỉ hôn anh, chỉ tốt với một mình anh thôi, có tính không?”

Hà Di Kiệt trầm mặc vài giây, Trương Tư nhìn anh có chút căng thẳng, nhưng bỗng nhiên anh phá lên cười.

Đây là cô lần đầu tiên cô nhìn thấy anh cười như vậy.

Người đàn ông này đã ba mươi tư tuổi, anh lớn hơn cô mười lăm tuổi. Từ trước đến nay, người đàn ông này luôn luôn “bắt cầu ngôn tiểu” (nói năng thận trọng; là người đàn ông rất thâm trầm và hơi trầm lặng. Thoạt nhìn người đàn ông này có tướng mạo thượng thừa, nho nhã và ôn hòa, nhưng kỳ thực lại là người bụng dạ nham hiểm. Người đàn ông này khi cô đang trong giờ phút tuyệt vọng nhất đã kéo cô ra khỏi vũng bùn. Người đàn ông này, đã từng ra tay đối với cô không chút mềm lòng, nhưng cũng chính người đàn ông ấy lại dịu dàng ôm cô vào trong lòng, khiến cô nhìn thế nào cũng không thấu.

Muốn nhìn vào cái nơi luôn tối tăm của anh cũng không thể nào nhìn thấu cũng giống như khi bầu trời bị phủ đầy mây đen; cũng không thể nào hiểu thấu được vì sao ngay cả khi đêm đã khuya, anh lại giống như một người mất ngủ, đi đến thư phòng ngồi ở đó làm việc suốt cả đêm; cũng như không thể nào nhìn thấu được quyền thế địa vị của anh. Tất cả như có một điều gì đó khiến anh cực kỳ không được vui vẻ. Cũng càng giống như cô không sao nhìn thấu được, rốt cuộc ở trong lòng anh, không thể biết được rốt cuộc anh đã coi cô là một con người, hay là thành một tình nhân, một thứ đồ chơi, một người bạn gái không còn gì nữa, hay là, có một thứ gì đó mà không ai hiểu nổi?

Cô liền nhìn anh cười, anh cười lộ lên bộ dạng thật sự hết sức đẹp mắt, tựa như ánh mặt trời phá tan tầng mây dày, đột nhiên khắp trời đất lúc này đều trở nên sáng chói. Giống như là làn gió xuân về thổi tan biến hết vẻ lo lắng, làm cho khắp nơi đều thấy ấm áp.

Người khác hỏi cô, rốt cuộc anh tốt ở chỗ nào, cô chỉ có thể biết rõ, làn gió xuân có đẹp thế nào đi chăng nữa, đều không thể sánh được với nụ cười lúc này của anh.

Anh cười đến mức chảy nước mắt ra, nhưng lại lắc đầu thờ dài một tiếng: “Văn Tương Tư: tôi thật không hiểu nên nói là em quá mức đơn thuần, hay là nên nói em là người quá ngốc.”

Anh không biết, anh vĩnh viễn cũng sẽ không biết rằng, cả cuộc đời này của anh, sẽ không còn có người nào nói với anh một câu như vậy. Mỗi khi anh nhớ đến con gái, nhớ đến sắp nổi điên lên, anh chỉ có thể ôm chặt lấy đứa con gái của bọn họ vào trong ngực của anh. Về sau này, mỗi khi anh muốn đến thăm cô, anh chỉ có thể gửi hi vọng ở trong mộng, nhưng qua thời gian bao lâu như vậy, cho tới tận bây giờ đều cô vẫn chưa từng nhập vào giấc mộng của anh... Anh biết rõ, bị tổn thương quá sâu, cả đời này anh sẽ không thể nào cứu ân nổi nữa.

Mà đối với cô một lời nói yêu phóng khoáng kia, từ nay về sau, rất lâu sau, trong những năm tháng thật dài lại đã trở thành một vết thương vĩnh viễn không sao xóa nổi.

Tương Tư nghe anh nói như vậy, cánh môi không khỏi vênh lên chu ra: “Anh hiếm khi không nói gì như vậy, coi như là đã xong nhé!”

Anh từ chối cho ý kiến, nói thật chứ, ai quan tâm đến điều này? Anh nghĩ muốn một người phụ nữ có hình thức như thế nào, anh muốn nhiều hay ít, những cô gái kia đó, nói thật, chỉ cần anh hạ bút là thành văn. Còn cô, chỉ là con gái của kẻ thù của anh, thật sự là mẫu người không phải quá hiếm.

Anh mở thang máy, ôm cô đi vào. Từ chiếc gương gắn trên tường thang máy phản chiếu ra gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô. Đột nhiên trong lòng anh nảy ra ý nghĩ, nếu như bây giờ làm cho cô yêu anh, sau đó tại thời điểm cô đã trầm luân trong mê muội say đắm, anh sẽ vạch trần từng chút, từng chút toàn bộ chân tướng sự việc, như vậy chẳng phải là sẽ rất thú vị hay sao?

Trong lòng nghĩ vậy, ngón tay anh cũng đã quán quanh cùng bên người cô: “Sao lại là hiếm khi, lời nói của Văn Tương Tư đâu phải chuyện đùa.”

Tương Tư ngẩng đầu nhìn lên nhìn anh, nhẹ nhàng, từng chút, từng chút cầm lấy tay của anh: “Vậy anh cũng phải đồng ý nhắc lại lời em vừa nói lúc nãy!”

Hà Dĩ Kiệt nhướn lông mày lên: “không đánh em, đối xử tốt với em, đúng không?”

”Đúng! Quân tử nhất ngôn!”

”Được! Quân tử nhất ngôn!”

Cô cười đến sáng lạn, đột nhiên cảm giác bàn tay của người kia đang được cô nắm trong tay, đã cho cô một sức mạnh bình yên.

Quân tử nhất ngôn, chỉ tiếc, Hà Dĩ Kiệt chưa bao giờ từng tự cho mình là người quân tử, nhưng nào có ai biết được rằng, cô vẫn luôn nhớ kỹ một câu nói kia, dùng cả cuộc đời của cô từng giây từng phút khắc thật sâu nhớ thật kỹ. Rồi từ đó trong suốt những năm tháng dài dòng buồn chán sau này, nó đã hun đúc cho anh một kích trí mạng.

Sau đó cô luôn luôn đi theo bên cạnh Hà Dĩ Kiệt, ở dưới trần tuyết đầu mùa.

Cuộc sống của bọn họ xem ra cũng không tệ, ngoại trừ phương diện là người bên cạnh anh trong những buổi xã giao, anh cũng không từng hạn chế cô quá nhiều. Có đôi khi gặp đúng cuộc thi, cô còn có thể xin anh được ở lại trong ký túc xá, còn anh cũng quả thật, không có động dẩy tay chân đánh cô nữa. Còn Tương Tư trong giờ tự ôn tập trong phòng đọc sách, đọc đến một mỏi mới ngừng đầu lên, dĩ nhiên gò má đã có chút đỏ ửng.

Anh không cho cô đến Văn Đình để được tiếp nhận cái gọi là sự dạy dỗ nữa, ngược lại, chính anh lại thỉnh thoảng tự mình ra trận, dùng hành động để dạy dỗ cô...

Tương Tư ngẫm nghĩ lại chuyện tối ngày hôm qua, liền thấy một hồi tim đập nhanh hơn như trống làng. Gian phòng này là phòng tự học, mà hệ thống lò sưởi ở trong phòng lại bị hỏng mất rồi. Cô dùng bàn tay lạnh lạnh áp vào hai bên gò má sưởi ấm, lắc đầu một cái, tựa như muốn vứt hết những hình ảnh kiểu diễn ở trong đầu mình đi. Vừa mới xoay mặt, cô lại nhìn thấy ở phía sau cánh cửa phòng tự học có hai người đang đứng đó.

Tương Tư sững sốt một chút, nhưng lập tức thờ ơ xoay đầu lại ngay. Quý Quảng Nguyên và Lâm Ngữ Thiên, thật là một đôi kim đồng ngọc nữ!

Cô ổn định lại tâm trí, bắt đầu cúi đầu đọc thầm những điều khoản pháp luật. Quý Quảng Nguyên đứng ở phía sau cửa ra vào, nhìn qua bóng dáng mặc chiếc áo lông màu cam thật lâu, bước chân bất động không sao di chuyển nổi.

Lâm Ngữ Thiên cười lạnh một tiếng, xoay người rồi đi: “Quảng Nguyên, anh còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì vậy hả. Người ta đã già bộ không nhìn thấy anh rồi, anh cũng đừng hy vọng người ta để mắt đến nữa!”

Từng ngón tay của Quý Quảng Nguyên giấu ở bao tay với những đường chỉ khâu dày đặc cứ dần cuộn chặt lại. Hàm răng nghiến chặt đến môi nứt, có chút không nói ra được. Đôi con ngươi đen bóng như viên đá quý màu đen của cậu ta vẫn nhìn Tương Tư như trước, không hề nhúc nhích. Cậu vừa muốn đi theo Lâm Ngữ Thiên, lại vừa không nỡ, muốn đi đến bên cạnh Tương Tư, nhưng thấy mình không có một chút dũng khí.

Lâm Ngữ Thiên đi được một đoạn, quay người lại, thấy cậu ta vẫn không hề nhúc nhích như trước, lửa giận bốc lên, cũng không nhìn được nữa. Cô lộn ngược trở lại, vọt tới phía sau cánh cửa phòng tự học, hướng về phía Tương Tư hét lên một tiếng: “Văn Tương Tư, cô đi ra đây một chút!”

Tương Tư vẫn ngồi yên như Lã Vọng buông cần câu cá, bàn tay cầm bút không hề dừng lại.

Sắc mặt Quý Quảng Nguyên lại biến đổi, cậu ta cuống quýt giữ chặt lấy Lâm Ngữ Thiên, kéo đi ra phía bên ngoài phòng tự học: “Ngữ Thiên, em làm gì vậy, đây là phòng tự học, tất cả mọi người đều đang đọc sách đấy, em đừng có làm ầm ĩ!”

Lâm Ngữ Thiên bị cậu ta kéo đi một đoạn, vung tay khỏi tay cậu ta, trợn mắt nhìn lại cậu ta và đầy oán hận: “Quý Quảng Nguyên, anh thử nhìn mình xem anh là người đàn ông sao? Có phải anh thật lòng yêu mến cô ta đến không bỏ xuống được không? Có phải anh lại muốn quay lại theo đuổi cô ta không? Anh đã ở cùng với tôi một chỗ rồi sao vẫn còn nhớ cô ta mãi không quên như vậy, anh coi Lâm Ngữ Thiên tôi là loại người nào đây hả?”

Quý Quảng Nguyên đứng bất động, mái tóc màu nâu đậm khiến thoát nhìn cậu ta giống như một tiểu vương tử trong các vở kịch vậy. Trong lòng Lâm Ngữ Thiên vô cùng chua xót, cô cắn môi, những giọt nước mắt to tròn như hạt đậu thi nhau tuôn rơi.

Quý Quảng Nguyên nhìn cô ta khóc, tháo cái bao tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô tai, động tác của cậu ta càng dịu dàng, Lâm Ngữ Thiên lại càng khóc nhiều hơn: “Quảng Nguyên, anh hãy quên cô ta đi, chúng ta đã đính hôn rồi, anh còn nhớ nhưng cô ấy mãi làm gì vậy? Cô ta đã sống cùng với một người đàn ông khác rồi, sao anh còn nhớ mãi không quên đối với cô ta để làm gì vậy?”

Thân hình cao gầy của Quý Quảng Nguyên như hơi bị còng xuống. Cậu ta rũ cánh tay xuống, nhìn Lâm Ngữ Thiên đang đứng khóc ở trước mặt mình, cô ta khóc đến nỗi bao nhiêu lớp trang điểm đều chảy tuột đi hết: “Lâm Ngữ Thiên, anh thực lòng xin lỗi em.”

”Em không thích nghe anh nói thực xin lỗi. Quảng Nguyên, em chờ anh, cho dù là bao lâu em vẫn chờ đợi anh. Chính anh là người đã cho em một chút hy vọng, bây giờ anh hãy nói cho em biết, anh có thể quên được cô ta hay không? Hãy trả lời em đi, có quên được không?”

Cô ta bắt lấy cánh tay của cậu ta lắc lắc, nhưng ánh mắt của cậu ta lại đang hướng về nơi xa xa ở đằng kia. Lúc này tuyết đã phản chiếu lại ánh sáng nhìn đến chói mắt, khiến ánh mắt của cậu ta đau nhức. Cậu ta nhớ lại hồi hai người còn bé, lúc này trời vừa mới rơi trận tuyết đầu tiên. Tương Tư mặc thành giống như một chiếc bánh chưng nhỏ tròn quay, sau đó cô được cậu ta lôi kéo tay của cô đi chơi trượt tuyết. Gương mặt tươi cười của cô như có ánh sáng mặt trời chiếu vào sáng lên rạng rỡ. Chỉ chớp mắt một cái, đã trở thành một quá khứ qua nhiều năm như vậy. Cậu ta gần như không nhớ ra được hết những chuyện cũ đã xảy ra giữa hai người bọn họ, nhưng mà cậu ta lại nhớ thật sâu, nhớ thật kỹ nụ cười của cô.

Đã bao nhiêu lâu rồi nhỉ? Cậu nhìn cô kiên cường trải qua những biến cố kia, kiên cường tiếp tục học hành, kiên cường bỏ qua một mình yên lặng đi lên phía trước. Cô cũng chỉ mỉm cười, sẽ cùng bạn học cười nói chê bai, nhưng mà không bao giờ nữa còn thấy được nụ cười giống như khi còn bé, không chút kiêng nể gì cậu ta cái gì hết, hai con mắt đều nheo lại.

Cậu ta vứt bỏ cô, cho dù giữa bọn họ có đến vài chục năm tình cảm gắn bó. Nếu như bây giờ cậu ta muốn theo đuổi cô trở lại giống như ngày trước, vậy cô có nên trở về hay không? Có khả năng hay không?

Lâm Ngữ Thiên thấy cậu ta trầm mặc, thì tiếng khóc lại càng phát ra không sao khống chế nổi. Cô ta hung hăng đẩy cậu một cái, đưa anh đi từng bước một ra phía ngoài hành lang. Trong đồng tuyết, cô khóc lóc, bề cảnh cây rừng đầy tuyết đi đập cậu ta. Không những cậu ta không tránh mà cũng không trốn, chỉ là nhìn cô đầy thương xót.

Lâm Ngữ Thiên dần dần tuyệt vọng. Cô ta từng sờ dừng lại động tác điên cuồng kia, ánh sáng của đồng tuyết phản xạ lại nhìn đến chói mắt. Cô đã không còn nhận ra người con trai đang ở trước mặt mình là ai nữa.

”Ngữ Thiên, anh không thể quên được Tương Tư, đời này cũng không thể quên được, cho nên ...” Quý Quảng Nguyên trầm mặc một lát, nhưng giọng vẫn còn nhẹ nhàng chậm chạp, kiên định nói: “Chúng ta hãy chia tay thôi, lúc này đây, em sẽ không chịu sự thay đổi và thỏa hiệp, bác trai bác gái đang ở chỗ đó, tự em sẽ đến đó để giải thích.”

Cậu ta nói xong, đi lướt qua bên người cô, đi về phía phòng tự học. Khi sắp đi đến sau cửa của phòng học, cậu ta ôm lấy đồng tài liệu, nghênh đón ôm lấy vài cuốn sách mà Tương Tư đang cầm. Bước chân của cậu ta dừng lại, bỗng nhiên sau lưng cậu ta lại có một bóng dáng nhanh chóng tiến lên. Quý Quảng Nguyên còn chưa kịp phản ứng, Lâm Ngữ Thiên đã hung hăng một tay lấy đẩy Tương Tư ngã ra trên mặt đất. Cô ta nhìn cô một cách độc ác và tàn nhẫn, ngực thờ nặng nề, lên xuống dồn dập, phập phồng. Một hồi lâu sau, đột nhiên cô ta cười lên một tiếng lạnh lùng, trong ánh mắt nhìn chứa đựng đầy vẻ dứt khoát, nhìn về phía Quý Quảng Nguyên: “Quý Quảng Nguyên, rồi đây anh sẽ phải hối hận vì ngày hôm nay anh đã đối xử như vậy với em!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Hóa ra là trùng phạt đúng tội

Một hồi lâu sau, đột nhiên cô ta cười lên một tiếng lạnh lùng, trong ánh mắt nhìn chứa đựng đầy vẻ dứt khoát, nhìn về phía Quý Quảng Nguyên: “Quý Quảng Nguyên, rồi đây anh sẽ phải hối hận vì ngày hôm nay anh đã đối xử như vậy với em!”

Lúc này Quý Quảng Nguyên bị ánh mắt sắc bén đầy nham hiểm của Lâm Ngữ Thiên làm cho đau đớn. Khóe môi cậu ta run rẩy mấy cái, kinh ngạc tiến về phía trước một bước, hàng mi dài che che khuất đôi mắt u buồn bên dưới, nhìn thật sâu vào cô ta, lưng túng lên tiếng: “Ngữ Thiên...”

Lâm Ngữ Thiên vung tay lên đánh một cái tát vào trên mặt Quý Quảng Nguyên, cánh tay cô ta cũng bị chấn động đến tê dại, nhưng cô ta vẫn nở nụ cười lạnh lẽo ngạo nghễ như cũ: “Quý Quảng Nguyên, thu hồi lại ánh mắt làm cho người khác phải chán ghét và thương hại kia của anh lại đi! Tôi nói cho anh biết, tôi đã chán ghét đến cùng cực sự dao động lắc lư lúc trái lúc phải của anh lắm rồi! Tôi chán ghét quá mức lắm rồi!”

Cô ta xoay người theo hành lang đi đến một cánh cửa khác đi ra ngoài, không biết là do quá kích động, hay là do cô ta bước quá nhanh, đôi giày cao gót giẫm trên mặt đất hơi ẩm ướt liền bị trượt đi. Mất cả chân của cô ta treo một cái, gót giày đã bị gãy, cả người cô ta lao đảo, ngã ngửa trên mặt đất.

Nhưng cô ta nhanh chóng đứng lên, tựa như hoàn toàn không hề chú ý tới đôi giày đã bị hỏng, tiếp tục bước đi, lưng thẳng tắp, tuy nhiên bước chân hơi bị khập khiễng, nhưng khí thế đi đứng vẫn tỏ ra phi phàm như cũ. Quý Quảng Nguyên giật mình, nặng nề đứng ở nơi đó, mãi đến khi Lâm Ngữ Thiên đã đi ra khỏi hành lang thật dài kia, cậu ta đã tỉnh hồn trở lại.

Tương Tư từ trên mặt đất đứng lên, mấy cuốn sách cô ôm trong ngực rơi xuống đất bị ướt sũng đầy những vết bẩn. Cô chau mày, lấy từ trong túi ra một chiếc khăn tay cẩn thận lau sạch sẽ bên ngoài số sách vở của mình, sau đó nhét chiếc khăn tay đã bị bẩn kia vào trong thùng rác. Cô ôm sách vở cúi đầu đi qua bên cạnh Quý Quảng Nguyên, chậm rãi để lại một câu nói: “Quảng Nguyên, Lâm Ngữ Thiên kia, cô ấy thật sự yêu anh, cô ấy cũng là một cô gái tốt, anh hãy đi tìm cô ấy đi, hãy nói lời xin lỗi từ tế với cô ấy, cô ấy sẽ tha thứ cho anh.”

Quý Quảng Nguyên khẽ vươn tay ra giữ cánh tay cô lại, ôm chặt lấy cô từ phía sau lưng. Cậu ta cúi đầu áp chặt gương mặt của mình vào trên mái tóc của cô, giọng nói nhẹ nhàng: “Tương Tư... Nhưng mà người tôi yêu lại là em, luôn luôn... vẫn chỉ là em.”

Tương Tư cúi đầu xuống, nhìn đôi cánh tay đang vòng quanh thân mình, ngón tay thon dài và trắng nõn, giống như được bàn tay khéo léo tạc ra từ loại Ngọc Thạch thượng hạng. Cậu ta ôm lấy cô, giống như trước kia, dịu dàng và mang theo một chút ngang ngược, chỉ có điều, trái tim của cô, đã sớm như mặt hồ đã đóng băng, không có một gợn sóng, dù chỉ là chút xiu

“Quảng Nguyên, buông tay ra.” Giọng nói của Tương Tư cố nén lại, vô cùng thấp, nhưng mang rõ sự kiên định khác thường.

Nếu như khi cô ở thời điểm bất lực nhất, nếu như tại thời điểm cô cần có nơi để dựa vào nhất, mà có cậu ta đứng ở bên cạnh người, cho dù cậu ta có không làm được cái gì, chỉ cần đứng ở bên cạnh cô thôi, như vậy, cho dù phía trước là cái gì, cô cũng sẽ không hề chùn bước quyết tâm tiếp tục sánh bước, gả cho cậu ta. Nhưng tình cảm của cô đối với cậu ta suốt hơn chục năm, lại bị cậu ta dùng mấy ngày ngắn ngủi như vậy, tự tay chặt đứt, ngay cả thời gian để cô khóc, đổ máu dường như cũng không có.

“Tương Tư...” tròng mắt Quý Quảng Nguyên đỏ hoe, những giọt nước mắt âm thầm trong khóe mắt ánh lên loang loáng. Cậu ta nhẹ nhàng buông lỏng cô ra, dáng người thon gầy như cây tùng không còn vẻ mạnh mẽ như trước. Cậu ta đứng ở trước mặt cô, cúi đầu, như một đứa trẻ nhỏ đã phạm phải sai lầm đang cầu xin cô tha thứ.

Tương Tư thoáng nhìn qua cậu ta, nhưng trong lòng cô lúc này lại giống như mặt đất đã bị một lớp tuyết cực dày phủ lên, trong lòng cô giờ chỉ là một khoảng trống không, hờ hững.

“Hai chúng ta, đã sớm không thể nào, Quảng Nguyên, tôi và anh quen biết nhau đã nhiều năm như vậy, anh phải biết rõ ràng trong lòng của tôi, chuyện mà tôi luôn coi trọng nhất là gì, cái mà tôi đề ý nhất chính là cái gì, tuổi của tôi ít hơn tuổi của anh, nhưng tôi đương nhiên cũng có chủ kiến của mình. Tôi không thể nào ở cùng một chỗ với một người đàn ông, khi tôi đang ở trong thời điểm bất lực nhất, chính người đàn ông đó lại phản bội tình cảm của tôi, anh hiểu chưa?”

Cô lặng lẽ liếc nhìn cậu ta, từ đầu đến cuối không hề có một câu lớn tiếng quở trách, nhưng câu chất vấn bình thản kia lại làm cho hốc mắt của Quý Quảng Nguyên mờ mờ, nước mắt liền rớt xuống, chân tay cậu ta luống cuống không biết phải làm sao, tuyệt vọng nhìn cô: “Nhưng Tương Tư... Anh biết là anh đã sai rồi... Anh đã rất hối hận...”

“Quảng Nguyên, con người có thể phạm sai lầm, nhưng mà sai lầm cũng được chia ra nhiều loại, có loại có thể phạm, nhưng có loại lại không được phép phạm. Đó là cha mẹ ruột của tôi, sinh mạng song thân của tôi thì tôi phải quan tâm. Xương cốt của cha mẹ tôi chưa được sắp xếp chỗ nằm yên lành tử tế, khi gió thổi mưa xối chịu đủ tra tấn như vậy, anh đang ở đâu? Anh đang ân ái ái ái với Lâm Ngữ Thiên ở chỗ nào, lúc ấy anh còn đang mãi tiến hành bữa yến tiệc mừng lễ đính hôn của mình, vậy mà bây giờ anh lại nói với tôi rằng, anh sai rồi, anh đã hối hận. Anh tưởng như vậy, tôi sẽ có thể cho rằng tất cả mọi chuyện đó đều chưa từng xảy ra hay sao, tôi lại nhào vào trong ngực của anh một lần nữa hay sao? Quý Quảng Nguyên, trong lòng của anh, Văn Tương Tư tôi đây lại là một kẻ hèn hạ ti tiện như vậy ư?”

Tuy cô đã hết sức cố gắng muốn bản thân mình phải thật bình tĩnh khi kể ra những chuyện đó, nhưng khi cô nói xong lời cuối cùng, thì cô vẫn không sao kiềm chế nổi cảm xúc, lại vẫn bị kích động như cũ, trong ngữ điệu nói vẫn hàm chứa sự run rẩy.

Quý Quảng Nguyên không nói nên lời, cũng không có lời giải thích nào để nói ra..., Cậu ta cúi đầu, khóe mắt chan chứa đầy lệ. Những giọt nước mắt trong suốt như hạt ngọc đang từ từ lăn xuống. Tương Tư rất muốn đi, nhưng cậu ta lại cứ ngăn cản, cũng không nói năng gì. Ba phen mấy bận đều như thế, rốt cuộc Tương Tư không thể nhẫn nại được nữa, cô vứt tất cả sách vở đang ôm trong ngực xuống trên mặt đất bịch một cái thật nặng nề: “Quý Quảng Nguyên, rốt cuộc anh muốn như thế nào đây?”

Quý Quảng Nguyên không quan tâm, sống chết ôm lấy cô, khóc lóc cầu khẩn: “Tương Tư, đây không phải là chủ ý của anh, là do mẹ anh đã ép buộc anh, ép buộc anh phải chia tay với em, ép buộc anh phải ở cùng một chỗ với Lâm Ngữ Thiên. Cho tới tận bây giờ anh cũng chưa từng bao giờ muốn chia tay với em, cho tới tận bây giờ người anh yêu vẫn chỉ có em mà thôi... Tương Tư, em hãy cho anh một cơ hội lần đầu đi, để cho anh đền bù mọi tổn thất cho em có được hay không? Anh van em đó Tương Tư, em không nên đối xử với anh như vậy. Ngay từ nhỏ chúng ta đã luôn ở cùng một chỗ với

nhau, anh chỉ muốn lấy em, cho tới tận bây giờ anh cũng chỉ muốn có một mình em...”

Nghe Quý Quảng Nguyên nói như vậy, giữa lúc đó, đột nhiên Trương Tư chợt bình tĩnh trở lại. Cô không né tránh cậu ta nữa, giọng nói mềm mòng trầm thấp hỏi cậu ta một câu: “Quảng Nguyên, tôi muốn hỏi anh về một vấn đề có được không? Nếu như câu trả lời của anh làm cho tôi thấy thoải mái, lần này tôi sẽ cho anh một cơ hội.”

Nghe vậy Quý Quảng Nguyên vô cùng mừng rỡ, thoáng cái đã không còn nước mắt, cậu ta dùng sức gạt đầu, áp khuôn mặt tuần tú sát lại rất gần gương mặt của cô, hơi thở nhẹ nhàng phả ra ngay nơi chóp mũi của cô. Đột nhiên Trương Tư thấy có chút khó chịu, cô hơi quay đầu đi, tránh khỏi sự thân mật của cậu ta.

Quý Quảng Nguyên sững sờ, trong lòng chợt nổi lên sự chua xót nho nhỏ. Trương Tư cô, đã bắt đầu kháng cự lại thân cận của cậu ta.

“Quảng Nguyên, nếu như anh muốn ở cùng một chỗ với tôi, nhưng mà mẹ của anh lại ngăn cản anh bởi vì chuyện giữa hai nhà của chúng ta, vậy thì anh phải làm thế nào đây?”

Trương Tư nhẹ giọng hỏi thăm, thậm chí ngữ điệu còn có chút vui vẻ. Ánh sáng nơi đáy mắt của Quý Quảng Nguyên đã dần dần biến mất. Cậu ta không phải là một người đàn ông sắc bén, biết quyết đoán khi đấu tranh. Nếu là ở thời cổ đại, cậu ta chính là loại người chỉ biết là ngâm thi tác đối (chống đối lại bằng cách ngâm thơ), là văn nhân mặc khách chỉ biết “phong hoa tuyết nguyệt”, loại người mà một khi gặp phải chuyện xảy ra, việc mà cậu ta có thể làm, cậu ta biết làm, cũng chỉ là nghe theo sự sắp xếp trong nhà của bậc trưởng bối.

Đúng như vậy! Trong nhà Trương Tư xảy ra chuyện lớn như vậy, người người tránh không kịp sợ bị rước họa vào thân, đến ngay cả mối giao hảo tốt đẹp vài chục năm giữa hai nhà bọn họ, cũng triệt để phui một cái thật sạch sẽ, trong dĩ vãng mẹ cậu ta đã thề bồi kết thân với nhà họ Văn, hiện tại hận không thể cắn đứt đầu lưỡi để thu hồi lời năm đó đã nói ra..., nếu cậu ta thật sự muốn nói lại tình xưa với Trương Tư, cửa ải quan trọng trong nhà như vậy cậu ta phải làm thế nào để vượt qua đây?

“Anh...” Quý Quảng Nguyên nhẹ nhàng cắn chặt răng lại, vừa ngược mắt nhìn lên Trương Tư, bộ dáng giống như cười mà không phải là cười, trong ngữ lý không khỏi kêu lộp bộp một tiếng, âm thầm hạ một quyết tâm. Cho dù có như thế nào, cậu ta cũng sẽ không rời bỏ Trương Tư. Vậy trước tiên sẽ phải ổn định lại cô trước đã, phải yêu cầu đồng ý hòa hảo đã, sau đó sẽ nói. Chuyện trong nhà, cậu ta phải từ từ nghĩ ra biện pháp, cậu ta là con trai duy nhất, nếu như quả thật cậu ta liều mạng, vậy thì mẹ cậu ta cũng sẽ không thể nào mặc kệ được, cùng lắm thì bọn họ sẽ cùng nhau xuất ngoại... .

“Trương Tư, lúc này đây, coi như mẹ anh có ép buộc anh, anh cũng sẽ không rút đầu rút lui nữa, anh muốn được cùng em ở cùng một chỗ, chúng ta hãy ra nước ngoài đi! Lúc này chúng ta cùng rời đi thôi, được không em?”

Trương Tư nhẹ nhàng gõ đầu; “Nghe rất không tồi, em lại hỏi anh câu này, nếu như mẹ của anh lấy cái chết để ép buộc anh, anh sẽ phải làm sao bây giờ?”

Trương Tư quen biết người nhà họ Quý đã vài chục năm, sớm đã biết rõ mẹ Quảng Nguyên thuộc hạng người gì. Lúc trước bởi vì cô yêu mến Quý Quảng Nguyên, nên mới không để bụng đối với Quý phu nhân, mà giờ khắc này cô trải qua bao nhiêu biến đổi, nhưng cô sẽ lại không bao giờ công giống ngu như trước đây nữa.

“Trương Tư!” Quý Quảng Nguyên nóng nảy, cậu ta tiến lên một bước, nắm chặt lấy tay của Trương Tư, vội vã nói ra: “Chúng ta bỏ qua hết những gì đã xảy ra trước kia được không? Trước tiên anh sẽ giúp em ra nước ngoài trước đã, chúng ta sẽ cùng nhau đi du học. Lúc này chúng ta cùng nhau rời đi thôi, chờ thêm vài năm nữa, chúng ta tốt nghiệp, kết hôn có con rồi, dĩ nhiên làm mẹ của anh sẽ từ từ hồi tâm chuyển ý tiếp nhận em...”

“A, anh định tiền trăm hậu tấu, có thật không vậy? Để cho gạo nấu thành cơm? Nghe quả thật đây cũng là một ý kiến hay.” Trương Tư nhẹ nhàng tránh khỏi tay của cậu ta, chậm rãi lắc đầu: “Quảng Nguyên, đến chừng nào thì anh mới có thể lớn lên, thành thực, khi gặp phải chuyện gì đó không phải nghe để mà trốn tránh, mà là phải dũng cảm đối mặt với nó?”

Cô cười âm thầm, đây là người đàn ông mà mình đã yêu từ nhỏ yêu đến lớn không? Đây có phải là người đàn ông mà cô đã từng ôm trong lòng mộng tưởng một lòng muốn gả.

“Nếu quả thực anh nói rằng, Trương Tư, em không có gì phải sợ, hết thảy đã có anh rồi, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt, cố gắng ở cùng một chỗ. Anh như vậy, thì trong lòng tôi nghĩ sẽ rất bội phục anh, ít nhất coi như anh là một con người có dũng khí. Nhưng mà hiện tại, Quý Quảng Nguyên à, tôi chỉ cảm thấy anh là người quá ích kỷ. Nếu như tôi đồng ý ra nước ngoài với anh, vậy thì mong mỏi của Quý phu nhân về anh sẽ phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ anh thật sự muốn nhìn bà ấy dùng cái chết để ép buộc anh, còn anh cũng không vì thế mà thay đổi hay sao? Chính anh đã gây rối thành một núi rồi, ngay một cái ý kiến hay cũng đều không có. Anh đã nghĩ sẽ cùng tôi xa chạy cao bay, ném lại phía sau một cục diện rối rắm, anh làm như vậy rồi để cho ai tới thu dọn đây? Nhà họ Lâm sẽ phải làm sao bây giờ? Nhà họ Quý làm thế nào để ngăn đầu được đây? Nỗi oan khuất của ba mẹ tôi, ai sẽ là người chủ trì để trả lại sự công bằng đây? Tôi không thể giống như anh được, tôi không thể cho rằng cứ coi như không có chuyện gì xảy ra cả. Quý Quảng Nguyên, tôi, Văn Trương Tư này, vĩnh viễn cũng sẽ không lại quay đầu lại đâu.”

“Trương Tư, vì sao em lại cứ cố chấp như vậy? Bác Văn bị phạm vào sai lầm lớn như vậy, bị rơi vào một cái kết cục như vậy cũng là một sự trừng phạt đúng tội rồi, làm sao em cứ muốn phải được giải oan cơ chứ...” Quý Quảng Nguyên tuyệt vọng tiếp tục nói không lựa lời. Cả người Trương Tư lại một lần như chết đứng tại chỗ đó. Cô nhìn cậu ta giống như nhìn một người không quen biết, nhìn cậu ta với ánh mắt như nhìn một người xa lạ, lạnh như băng. Cô nhìn thẳng qua cậu ta, không hề nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Dần dần để ý +Anh có thích em không?

Cả người Trương Tư cũng lại, như chết đứng tại chỗ đó một lần nữa. Cô nhìn cậu ta giống như nhìn một người không quen biết, nhìn cậu ta với ánh mắt như nhìn một người xa lạ, lạnh như băng. Cô nhìn thẳng tắp qua cậu ta, không hề nhúc nhích.

“Trương Tư...” Quý Quảng Nguyên bị ánh mắt kia của cô hù dọa, mặt mũi trắng bệch ra. Cậu ta tiến lên một bước, khẽ ôm lấy vai của cô lay lay: “Trương Tư, em làm sao vậy...”

“Quý Quảng Nguyên, anh vừa mới nói cái gì vậy? Anh nói ba ba của tôi bị trừng phạt là đúng tội sao?” Nước mắt ở trong hốc mắt của cô lập tức vòng quanh, nhưng cô vẫn buống bình, cố mở to hai mắt, nhìn người đàn ông đang đứng ở trước mặt mình: “Ba của tôi, ông ấy làm quan đã vài chục năm, chưa từng bao giờ thu của người khác một phân tiền. Đúng thế, về sau tôi đã từng có lần tiêu tiền vung tay quá trán, nhưng tất cả những đồng tiền này đều là đồng tiền sạch sẽ mà ba ba của tôi đã kiếm được, không có một chút xíu nào liên quan đến tham ô hay nhận hối lộ! Mấy năm trước, trong bụng mẹ tôi đã từng có một khối u lớn, phải chữa trị mất hơn mười vạn đồng, tiền đó cũng đều do ba ba của tôi đã tìm cách vay mượn của mọi người ở trong gia đình. Ông ấy đã giúp đỡ một trăm nghìn đồng bị thất học ở Cam Túc, bít tất của ba tôi bị rách, mẹ tôi đã phải ngồi vá lại từng lỗ. Gia đình các người, ai nấy đều mua biệt thự, mua xe sang trọng, nhưng chúng tôi vẫn ở trong căn nhà của khu nhà ở tập thể của thị ủy, suốt mấy chục năm đều không hề chuyển đi. Cũng bởi vì ba của tôi không muốn tiếp nhận đồ hối lộ, không muốn giúp người khác làm việc xấu, nên đã đắc tội với bao nhiêu người, anh có biết không? Bây giờ rốt cục bọn họ gán cho ông ấy tội danh vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp, tham ô nhận hối lộ, người khác tin không nói, anh cũng tin như vậy sao?”

Trước những câu chất vấn của Trương Tư, ánh mắt Quý Quảng Nguyên trở nên né tránh, không dám nhìn cô. Cậu ta kinh ngạc lui về phía sau: “Trương Tư... là anh đã nghe ba của anh nói như vậy...chuyện của bác Văn là chuyện thật đấy... Em hãy thử suy nghĩ một chút mà xem, nếu như thật sự bị oan uổng... Vậy vì sao người của cấp trên lại không có một ai đứng ra cải chính giúp cho ba em chứ...”

“Tôi mặc kệ những chuyện này!” Thoảng cái Trương Tư đã đẩy cậu ta ra, mở miệng rống to. Đôi mắt của cô đỏ vằn lên như một con thú bị vây hãm, sắp sửa nổi giận: “Ba ba của tôi, ông ấy là người tốt, là một vị quan tốt! Tôi mặc kệ, bất kể thượng cấp của ba tôi có nói như thế nào, tôi mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, ở trong lòng tôi, ông ấy chính là người cha tốt nhất, ông ấy hoàn toàn trong sạch! Tôi bất kể, cho dù phải dùng mười năm, hai mươi năm, hay mất cả đời này, tôi cũng sẽ phải rửa sạch nỗi oan khuất ấy cho cha tôi. Nếu như tôi không làm được, ba ba của tôi chết không nhắm mắt!”

Nước mắt của Trương Tư tuôn rơi như mưa, cô không bao giờ muốn nhìn thấy người đàn ông ở trước mặt mình này nữa. Trên đời này ai cũng có thể vu oan cho ba của cô, nhưng cô thực sự không thể chấp nhận việc Quý Quảng Nguyên nói về ba mình như vậy. Hai nhà bọn họ đã kết giao suốt vài chục năm nay, từ nhỏ ba ba cô đã nhìn thấy cậu ta lớn lên, đến bây giờ, liền rơi vào một cái kết cục như vậy sao?

“Trương Tư.”

Quý Quảng Nguyên muốn đuổi theo, Trương Tư đột nhiên quay đầu lại chỉ vào cậu ta, đáy mắt của cô đỏ ngầu một mảng, giọng nói khàn khàn và lạnh như băng: “Quý Quảng Nguyên, coi như tôi đã nhìn rõ ràng rồi, anh không phải người, anh chính là một kẻ súc sinh mang tim phổi của loài chó má! Ba ba của tôi, ông ấy mất đã mù rồi, bởi mất bị mù nên ông ấy mới có thể kết bạn với gia đình nhà anh...”

Giọng nói của Trương Tư thoảng cái liền nghẹn lại, một lát sau cô mới bình tĩnh trở lại, khẽ nở nụ cười đầy vẻ quật cường: “Nghe nói, khi ba ba của tôi vừa mất đi, bác Quý liền lên chức phải không? Hiện tại ông ta còn làm quan lớn hơn cả ba ba của tôi năm đó rồi! Quý Quảng Nguyên, chúc mừng anh nhé! Bác trai Quý giờ tiền đồ không thể kể xiết, thăng tiến lên tận mây xanh rồi! Giờ Quý thiếu gia cũng giống như gà chó được lên trời, đứng trên vạn người rồi. Văn Trương Tư tôi là một kẻ bình dân, không, không thể gọi là bình dân được, Văn Trương Tư tôi là con gái của một kẻ tham quan, đã từng bị tình nghi là kẻ giết người, đã từng phải chịu cảnh bị giam ở trong ngục, làm sao có thể xứng đáng với con người cao quý, con nhà thế gia như Quý thiếu gia đây cơ chứ? Hay là ngài hãy đi tìm Lâm tiểu thư của ngài đi, các người mới thật sự môn đăng hộ đối, không thể nào xứng đáng hơn được nữa đâu!”

Trương Tư nói xong, cười lạnh một tiếng, cô không thèm liếc mắt nhìn lại cậu ta một cái, bỏ đi thật nhanh ra bên ngoài...

Quý Quảng Nguyên đứng ở nơi đó, hai chân nặng tựa ngàn cân. Cậu ta không thể di chuyển nổi bước chân để đuổi theo cô, mà cũng không biết lấy tư cách gì để đuổi theo cô nữa. Nhưng mà, có một câu, nhất định cậu ta phải nói cho cô biết, cô không thể sống cùng một chỗ với Hà Dĩ Kiệt, bất kể như thế nào, cũng không thể sống cùng một chỗ với Hà Dĩ Kiệt...

“Trương Tư, người đàn ông hôm đó có phải tên gọi là Hà Dĩ Kiệt không?” Quý Quảng Nguyên đã tỉnh hồn lại, vội vàng chạy ra, đuổi theo cô. Trương Tư đã đi ra khỏi toà nhà của trường học, trong cơn gió tuyết, cô thông thả đi về phía trước. Quý Quảng Nguyên chặn ngang con đường của cô, cô cũng không thèm để ý tới cậu ta, xoay mặt thay đổi sang hướng đi khác, tiếp tục bước đi...

“Trương Tư, nếu như quả thật người đó tên là Hà Dĩ Kiệt, vậy thì, ngàn vạn lần anh xin em, em đừng nên qua lại, đừng ở cùng một chỗ với người đó. Hẳn ta không phải người tốt đâu! Hẳn ta sẽ hại chết em đó!”

Trương Tư vẫn dường như không hề nghe thấy gì hết, cô cúi đầu, khép chặt lại chiếc áo lông, bước từng bước một, vất vả tiến lên trước. —

Anh ấy không phải người tốt? Vậy thì Quý Quảng Nguyên anh thì sao? E rằng chính nhà họ Quý anh là người làm anh bị rước họa vào thân, tránh không

kip nữa đó! Trên đời này còn có người tốt hay sao?

Tương Tư cười về đầy đau khổ. Cả người cô đã lạnh cóng, cứng ngắc lại. Cô không biết nên đi về hướng nào... Ba ba, nếu như ba ba vẫn còn sống thì thực là tốt biết bao? Ba đã chết rồi mà người khác vẫn còn không chịu bỏ qua cho ba, người đã chết rồi mà vẫn còn đeo trên thân mình tội danh như thế, ba bảo bây giờ Tư Tư của ba sẽ phải làm sao đây, phải làm sao đây, ba ơi?

Cô cố cứ bước đi mờ mịt như vậy. Đi mãi cho đến khi trời đã tối mịt, đến lúc quần áo trên người, bởi trận tuyết lớn rơi xuống mà trở nên ướt đầm, cô mới đi đến được nghĩa trang nơi ba mẹ được an táng.

Cô nhìn qua mộ bia, dùng tay quét sạch từng chỗ từng chỗ tuyết đọng. Cô mặc kệ trên đời này ai là người tốt ai là người xấu, cô cũng không quan tâm để ý xem rốt cuộc Hà Di Kiệt là loại người nào. Cô chỉ biết rằng, nếu như không nhờ có anh, giờ đây ba mẹ của cô vẫn còn chưa được an táng xuống mồ. Cả đời này cô đều nhớ kỹ đến ân tình của anh, cho dù anh đối xử với cô như thế nào, từ trong xương tủy của mình cô vẫn cảm thấy anh chính là một người tốt.

Tương Tư quỳ gối trước mộ, trong bụng mang đầy nỗi uất ức, tủi hờn, không biết nên phải bắt đầu nói từ đâu. Cô cứ nói liên miên, nói không ngừng. Cô kể lại tất cả những chuyện từ khi còn bé, cho đến chuyện của Quý Quảng Nguyên. Cô kể lại với ba ba nỗi tuyệt vọng của mình sau khi ba mẹ chết, kể lại chuyện bác Phúc trai vì không để cho người khác làm tổn thương đến cô mà bị cắt đứt chân, vứt vào bên xó đường, không có người trông nom. Cô kể lại chuyện cô giống như người đã bị phát điên, xách dao đi muốn chém người ta. Cô kể chuyện những ngày cô bị tổng giam trong ngục, bị người ta đánh đập, bị người ta bắt nạt, bị người ta đoạt mất đồ ăn, bị người ta lấy thùng đựng nước lạnh ở trong nhà cầu dùng để dội bồn cầu, mang dội ướt đầm hết cả người. Cô kể lại chuyện mình cuối cùng suýt nữa đã bị bệnh chết trong tù, tưởng không sống nổi. Cô kể chuyện người chú ruột hiền lành bị thím quờ trách ra sao, chú đã khóc khi nhìn cô ra đi với Hà Di Kiệt thế nào. Cô kể chuyện Hà Di Kiệt đã giúp cô giải quyết tất cả mọi chuyện, còn giúp cô có thể được tiếp tục đi học...

Cô vừa khóc vừa nói, cảm thấy trước mắt có từng quầng, từng quầng ánh sáng lập loè, đầu óc nặng trĩu, dường như cô đã không thể chống đỡ nổi nữa rồi. Trong người cô cứ lúc nóng lúc lạnh. Trong cái nghĩa trang rộng lớn vắng lặng như vậy, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió nức nở nghẹn ngào, toàn một màu hắc ám đến vô biên vô hạn, tựa như một con dã thú đang há to miệng, vận sức chờ phát động muốn bỏ nhào qua nuốt hết cả người cô. Thân thể của cô dần dần mềm nhũn, cô ngã xuống trên trên mặt tuyết lạnh như băng. Cô không hề khóc, mà trái lại, nở một nụ cười, nếu như có thể, cứ như vậy mà chết đi cũng tốt. Tất cả mọi người trong nhà cô sẽ được đoàn tụ một nơi rất cuộc cô sẽ không cần phải sống một mình cô độc ở trên đời này nữa, cho dù ngày mai cô ở nơi nào. cô cũng không cần phải quan tâm đến nữa...

“Hà tiên sinh, vẫn không gọi được điện thoại cho tiểu thư.” Lái xe ngồi ở trong xe, dè dặt cẩn thận nhìn về phía người đàn ông cao lớn đang ngồi bất động ở chỗ kia, nhưng trong lòng lại thấy không yên.

Hà Di Kiệt nhìn về phía bên ngoài cửa ký túc xá nữ sinh càng ngày càng ít người tụ tập hơn, ánh mắt dần dần lạnh như băng như tuyết ở ngoài cửa sổ xe. Khóe môi của anh kéo căng ra, nhếch lên thành một đường vòng cung kiên quyết lạnh lẽo, hồi lâu mới nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Gọi lại.”

Lái xe không dám lên tiếng, vội vàng lại lần lượt bấm số điện thoại của Tương Tư một lần nữa, sau mười mấy lần bấm số điện thoại, đột nhiên âm thanh nói thông điện thoại vang lên dứt quãng. Người lái xe mừng rỡ, vội vàng đưa điện thoại di động tới: “Hà tiên sinh, thông rồi, thông rồi!”

Gương mặt của Hà Di Kiệt thần sắc vẫn trước sau như một, trong lòng đang căng thẳng như dây cung bỗng nhiên như được nói ra, buông lỏng. Anh tiếp nhận điện thoại, nghe âm thanh chuông điện thoại kêu hơi yếu ớt, chuông điện thoại vẫn một mực vang lên đến tiếng cuối cùng, nhưng vẫn là không có người tiếp nhận nghe điện thoại, ngón tay anh cầm chiếc điện thoại không khỏi siết lại, cứng ngắc.

Đã nói với cô rồi, đêm nay anh sẽ đón cô trở về, bây giờ cô lại chạy đi đâu một mình, không thấy tung tích đâu cả. Trong ký túc xá không có người, trong phòng học cũng không còn người. Cô gái ở cùng phòng trong ký túc xác cũng nói rằng đầu giờ chiều đi đến phòng tự học cũng không thấy cô đâu cả. Chẳng lẽ một người trưởng thành còn sống sờ sờ như vậy, làm sao không cánh mà lại bay mất chứ?

“Gọi điện thoại cho thư ký Triệu, bảo cậu ta nghĩ cách điều tra định vị điện thoại một chút.” Hà Di Kiệt lại nặng nề bấm dãy số điện thoại của Tương Tư, điện thoại vẫn vang lên như trước, nhưng vẫn không thấy ai tiếp nhận. Không hiểu sao đột nhiên anh có chút hoảng hốt, chẳng lẽ, trời đổ cơn mưa tuyết lớn như vậy, đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi chẳng?

“Dạ, tôi sẽ thông báo ngay cho thư ký Triệu.” Lái xe vội vàng gọi điện thoại cho thư ký Triệu, nói lại những lời Hà Di Kiệt đã dặn dò làm như thế, như thế...

Trải qua thời gian khoảng mười phút, có điện thoại của thư ký Triệu gọi lại. Người lái xe tiếp nhận điện thoại, sau khi nghe xong lập tức nói luôn: “Hà tiên sinh, đã điều tra được rồi, vị trí của tiểu thư hiện tại đang ở tại nghĩa trang đằng kia...”

Mi tâm của Hà Di Kiệt hơi giật giật, trong xe tối đen, anh nhẹ nhàng gần như thờ hất ra một hơi, trầm giọng nói: “Đi đến nghĩa trang!”

Lái xe lập tức khởi động xe, bánh xe chạy ở trên lớp tuyết đọng dày đặc phát ra tiếng kêu lạo xạo loạt soạt. Hà Di Kiệt ngồi ở trong xe ảm áp, bàn tay để trong túi áo khoác ngoài siết chặt lại, trầm mặc không nói.

Gió tuyết quá lớn, xe đi trên đường có chút chậm rãi, cho đến lúc tới nghĩa trang thì đã qua hơn một giờ.

Lái xe mở cửa xe ra, Hà Di Kiệt đi xuống xe, cơn gió lạnh thấu xương cuốn tới, anh không khỏi run lên một cái vì lạnh, nhưng trong lòng anh mơ hồ thấy có chút không vui.

Anh không thích Trương Tư đến nghĩa trang, vì chung quy việc này đã nhắc nhở anh đến một chuyện... Xem ra, trong khoảng thời gian này anh đã cưng chiều cô quá mức rồi, nên cô càng ngày càng lên trời.

Sắc mặt của Hà Dĩ Kiệt âm trầm như nước, anh bảo lái xe ở lại tại chỗ, một mình anh vượt qua gió tuyết đi về phía mộ địa.

Khi sắp đến khu mộ của cha mẹ Trương Tư, thân thể anh hơi sững lại lại, đột nhiên bước nhanh hơn, đến cuối cùng dứt khoát chạy.

Một khoảng trắng noãn chói mắt ở trên mặt tuyết, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một chút sắc vàng cam. Anh nhớ rõ hôm nay cô mặc chiếc áo choàng ngoài bằng lông màu vàng cam, mà giờ khắc này, dĩ nhiên không thể nhìn thấy thân thể nhỏ nhỏ của cô đâu nữa, trận tuyết lớn gần như đã bao phủ hầu khắp cả người cô rồi...

Chương 22: Anh có thích em không?

Anh nhớ rõ hôm nay cô mặc chiếc áo choàng ngoài bằng lông màu vàng cam, mà giờ khắc này, dĩ nhiên không thể nào nhìn thấy thân thể nhỏ nhỏ của cô đâu nữa. Trận tuyết lớn gần như đã bao phủ hầu khắp cả người cô rồi...

Hà Dĩ Kiệt sai bước chạy nhanh tới. Anh đã nhìn thấy rõ ràng Trương Tư đang quỳ rạp trên mặt đất, trên thân thể được bao phủ bởi một lớp tuyết mỏng. Mái tóc của cô gần như đã hoàn toàn biến thành một màu trắng, chỉ còn có thể mơ hồ nhìn thấy được nơi bả vai của cô. Anh dùng tay gạt qua loa lớp tuyết phủ ở trên người cô xuống, thân thể của cô gần như đã đông cứng lại. Anh ngồi chồm hổm trên mặt đất, ôm cô vào trong ngực mình, ngón tay thăm dò nơi chóp mũi của cô. Mơ hồ vẫn có thể cảm nhận được còn có hơi thở, anh thoáng thở phào một hơi dài nhẹ nhõm. Sức lực cả người anh đột nhiên tựa như bị rút sạch mất hết vậy, liền ngã ngồi ra ở trên mặt tuyết...

“Vãn Trương Tư, em dám để cho bản thân mình xảy ra chuyện gì, tôi sẽ làm cho em đẹp mặt!” Anh nói đầy vẻ oán hận, xoa bóp đôi gò má của cô đã bị đông cứng lại, lại cảm hai tay cô đang lạnh như băng đặt vào trong bụng anh để ủ ấm. Hai bàn tay của cô lạnh cóng như tảng đá ở trong tủ lạnh, bàn tay cô vừa chạm vào đến da thịt của anh, anh liền rung mình một cái vì lạnh, nhưng anh lại không hề né tránh. Anh xoa bóp trên mặt, trên lỗ tai cô một lúc, lát sau dường như nghe thấy cô khẽ rên lên một tiếng. Hà Dĩ Kiệt vui mừng, động tác nhanh hơn nữa. Trong lòng anh vừa tức vừa giận cô, nhưng rồi lại có chút đau lòng, không kiềm chế nổi nữa, anh ghé sát lại vào bên tai cô nói một cách tàn nhẫn: “Khăn trang màu tím lại cho tôi, bằng không em có chết ở tại nơi này, tôi cũng mặc kệ em đấy!”

Trương Tư chỉ cảm thấy có ai đó đang nắm ở bên tai cô, hơn nữa trên mặt của cô còn có người nào đó đang chà xát qua lại không ngừng, chà xát cô mạnh đến mức hai gò má cô đều nóng lên. Cô thấy đau, đầu lông mày liền nhăn lại, trong miệng không biết lầu bầu một tiếng gì đó, áp sát ngón tay đã mềm mại hơn một chút vào nơi bụng anh đang nóng hổi, nhân thể xuống tay néo vào trên bụng anh một cái...

Hà Dĩ Kiệt bị cô néo đau đến mức lông mi đều nhú lại, không kiềm chế nổi sự oán hận liền xoắn vành tai của cô một cái, sau đó ôm cô đứng lên đi trở về. Cô đã có sức để đánh người, xem ra là cô không thể chết được rồi!

Trong lúc đầu óc còn hỗn loạn, Trương Tư bị anh néo tai đau, thoáng cái liền mở mắt ra. Lúc này cô mới phát hiện ra mình đang được người ta ôm vào trong ngực, không khỏi kinh hãi: “Em đang ở nơi nào vậy?”

Hà Dĩ Kiệt hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến cô. Lái xe mở cửa xe ra, anh liền nặng nề ném cô một cái vào chỗ ngồi phía sau xe, sau đó mới tiếp tục ngồi vào, bảo tài xế lái xe đi. —

Trương Tư bị anh ném vào trong xe, đầu bị đập vào chỗ tựa đầu trên ghế ngồi phía sau. Sự va chạm này, ngược lại đã làm cho cô trở nên tỉnh táo một chút, chỉ có điều, khắp người cô và trên trán đều đang nóng hổi. Cô thấy đầu óc choáng váng, người mềm ra, dường như không còn một chút sức lực nào nữa. Cô rung mình một cái, rõ ràng cái lạnh đã xâm nhập vào trong người cô rồi. Trương Tư ngồi co quắp ở trên ghế, toàn thân cuộn tròn lại thành một đoàn, khiếp đảm liếc nhìn về phía Hà Dĩ Kiệt đang ngồi im lặng ở bên cạnh, rất lâu sau cũng không dám lên tiếng.

“Hà Dĩ Kiệt?” Một lúc lâu sau, Trương Tư không nhịn nổi nữa, trong người cô thấy khó chịu đến lợi hại, nên cô thử gọi tên của người đàn ông đang ngồi ở bên cạnh mình một tiếng xem sao. Trong xe tối đen, cô chỉ cảm thấy anh ngồi ở chỗ kia giống như bức tượng được tạc bằng băng vậy, khiến cô cảm thấy rung mình kinh hãi.

“Giới thật đấy, hơn nửa đêm rồi em chạy đến khu mộ này để làm gì vậy, muốn tìm cái chết sao?” Hà Dĩ Kiệt khẽ vươn tay ném qua một cái khăn mặt, Trương Tư run lấy bấy tìm khăn cầm lên, nhưng cánh tay cô vẫn cứng còng, đồ dẫn không sao cử động nổi. Cô nhìn anh có chút tủi thân, nhìn lại ánh mắt của anh ở phía đối diện đang hung hăng trừng cô.

“Em... Em cũng không biết làm sao lại đi tới nơi này...”

Trương Tư sợ hãi thả tay xuống, cúi thấp đầu, cất giọng nhỏ nhỏ trả lời. Những bông tuyết còn vương lại trên tóc cô bị hơi ẩm của lò sưởi trong xe làm cho tan ra. Những giọt nước đọng trên đầu cô bắt đầu tan ra nhỏ xuống tí tách, những lọn tóc ướt đầm dính sát vào trên mặt của cô. Hà Dĩ Kiệt nhăn mặt lại, anh đã nhìn thấy gương mặt của cô đỏ ửng lên một cách khác thường, liền vươn tay ra, có chút thô lỗ kéo cô tới, dùng khăn lông mềm mại lau tóc cho cô. Cô bị động tác kéo của anh làm cho ngã trái ngã phải, da đầu cũng gãi gãi, hơi run lên. Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn, không hề giãy dụa, cúi đầu ngồi ở bên cạnh anh, khoe mỗi cong lên từng chút, từng chút một...

Hà Dĩ Kiệt bỏ chiếc khăn mặt xuống bên cạnh, vừa quay mặt lại đã nhìn thấy cô đang ngây ngốc cười hi hi, mi mắt cong cong. Đáy mắt anh chợt ánh lên chút dịu dàng, nhưng giọng nói vẫn mang vẻ lạnh lùng như trước: “Em còn ở đó mà cười ngây ngô cái gì nữa!”

Đôi mắt to của Trương Tư vụt sáng ngồi lên nhìn lại anh. Trong cái nhìn ấy dần dần hàm chứa cả niềm vui sướng và ảm áp, làm cho trái tim anh đột nhiên

cảm thấy nhói đau. Anh nghiêng mặt, không đối mặt với cô nữa, nhưng lúc này giọng nói nhỏ nhỏ của cô lại vang lên: “Có phải là anh đã tìm em rất lâu rồi hay không?”

Lúc này cô cảm thấy trong người mình đã ấm áp hơn một chút, đầu óc cũng thấy tỉnh táo hơn một chút, cô đã nhớ ra được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra rồi, cũng nhớ ra Hà Dĩ Kiệt đã nói đêm nay anh sẽ đến đón cô trở về nhà của anh.

Hà Dĩ Kiệt nhướn lông mày lên: “Nói nhảm, tôi mà không tìm em thì em đã nằm chết trong này rồi!”

Tương Tư đang định cười, đột nhiên liền liên tục hắt hơi mấy cái, nước mắt nước mũi chảy ra ngoài rùng rùng, trong đầu cũng đau ong ong rất khó chịu, nơi huyết Thái Dương cứ giật lên thình thịch. Hà Dĩ Kiệt nhìn thấy bộ dạng cô khó chịu cũng không phản ứng lại với cô nữa. Một lát sau, anh lại nói với tài xế: “Cho xe chạy đến bệnh viện của Thành Bắc.”

Tương Tư cầm khăn tay lau nước mũi, một đôi mắt to tròn xoay lại nhìn anh, Hà Dĩ Kiệt bị cô nhìn đến không giữ được bình tĩnh nữa, đưa tay nắm lấy mặt của cô quay sang một bên: “Hãy thành thật một chút đi.”

“Hà Dĩ Kiệt...” Tương Tư nhào qua vớt bỏ chiếc khăn tay, Hà Dĩ Kiệt vội vàng kéo cô lại, nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, xác định cô đã lau khô sạch rồi, lúc này mới nói lồng sức lực ra một chút. Tương Tư liền nhào vào trong ngực của anh, áp chặt gương mặt cọ xát vào trước ngực anh. Tay của Hà Dĩ Kiệt hơi giơ lên một lát, rồi sau đó lại nhẹ nhàng ôm lấy cô.

“Em nhớ ba ba, nhớ mẹ em.” Giọng của Tương Tư có chút rầu rĩ, cánh tay Hà Dĩ Kiệt liền thoáng cứng lại một cái, một lát sau anh mới chậm rãi mở miệng nói: “Không có chuyện gì đâu, từ từ rồi sẽ quên được thôi.”

Đúng như vậy, từ từ rồi sẽ quên được thôi, giống như anh vậy. Anh đã không còn nhớ được thân hình cao lớn của ba mình ra sao, đã quên bộ dạng của mẹ khi mẹ cười lộ lên thế nào.

“Rồi sẽ quên sao? Sao cho đến tận bây giờ em vẫn cảm thấy như ba ba của em vẫn chưa hề rời xa khỏi em, tựa như ông vẫn còn đang ở nơi nào đó đang chờ em.”

Tương Tư từ trong lồng ngực của anh ngẩng đầu lên, cả buồng xe chìm trong thứ ánh sáng mờ mờ, vì thế lúc này thoạt nhìn thấy anh có vẻ tuấn tú lạ thường. Đột nhiên cô nghĩ, nếu được sống cùng với anh một chỗ như thế này hình như cũng không phải là một chuyện gì đó rất tệ hại.

“Sẽ quên được thôi, trên đời này không có cái gì mà không thể quên được.”

Anh nói đây về lạnh nhạt, trong lồng ngực dường như cũng đang mơ hồ tràn lan một cảm giác gì đó.

“Nếu vậy, giả dụ có một ngày nào đó em chết đi rồi, liệu anh có còn nhớ đến em nữa không? Đột nhiên Tương Tư hỏi anh một câu, buộc anh phải cúi đầu xuống. Anh nhìn thấy một đôi mắt trong veo sạch sẽ, mà lúc này trong đôi mắt đó, có thể loáng thoáng nhìn thấy tràn ngập một thứ tình cảm mà không sao nói ra được.

Trong lòng anh thoáng khinh thường, nhưng trên mặt đã thấy hơi cười một chút: “Miễn man suy nghĩ nói vớ vẩn những cái không đâu! Em bị sốt cao nên hồ đồ rồi hả?”

Anh tự tay sờ lên trán của cô, sau đó sờ lên trán của mình, mi tâm nhíu lại: “Quái lạ, sao nóng thế nhỉ?”

Nước mắt Tương Tư dâng trào, thoáng cái liền lăn xuống, Hà Dĩ Kiệt lại càng hoảng sợ, “Làm sao vậy? Tại sao tự nhiên lại khóc thế?”

Tương Tư bắt lấy tay của anh phủ lại ở trên trán, vừa khóc vừa nói: “Ba ba của em cũng từng làm như vậy. Khi em ốm, ba ba cũng đã làm như vậy, cũng nói những lời y như vậy...”

Không hiểu sao trong lòng Hà Dĩ Kiệt bỗng thấy chua chát. Trong ký ức của mình, ba của anh vĩnh viễn luôn luôn bận việc ở trong văn phòng, dường như ông chưa từng bao giờ quan tâm tới anh. Trong phút chốc, đột nhiên anh thấy có chút ghen ghét đối với cô.

“Đừng khóc nữa.” Anh xoa xoa nước mắt cho cô, cô chôn mặt ở trong ngực của anh khóc lóc trong chốc lát, sau đó sự nghẹn ngào mới dần dần ngừng lại. Lúc xe lúc dừng lại, anh nghe thấy cô khê khằng hỏi một câu: “Hà Dĩ Kiệt, anh có thích em chút nào hay không?”

Anh nhớ rõ trong giờ khắc ấy, bản thân đã giật mình lạnh đi đến nửa phút, nhưng sau đó anh lại cười trừ tức, đẩy cô ra: “Tương Tư bé nhỏ à, em không nên quên quan hệ giữa tôi và em đã sớm được định đoạt rồi.”

Trong đầu Tương Tư vòng vo một hồi lâu, mãi sau cô mới lờ mờ hiểu ra được ý trong lời nói của anh là thế nào.

Cô chỉ là tình nhân của anh, một người phụ nữ được anh bao nuôi, vậy mà cô lại ngu xuẩn đến mức đi hỏi anh có yêu thích mình hay không.

“Thực xin lỗi.” Cô ấp úng mở miệng, Hà Dĩ Kiệt đã kéo cửa xe ra: “Xuống đây đi, đi gặp bác sĩ.”

Niềm vui sướng của cô lúc này đây dường như đột nhiên thoáng cái đã biến mất sạch sẽ rồi. Thời điểm xuống xe, chân cô bước xuống chột thấy trở nên mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã lăn xuống đất. Nhưng anh đi rất nhanh, hoàn toàn không hề nhìn đến cô nữa.

Cô tựa ở trên cửa xe nhìn theo bóng lưng của anh, một bóng lưng thon dài, màu đen, lạnh lùng, vĩnh viễn không thể nào tiếp cận được.

Bị bệnh suốt một tháng, đến khi Trương Tư trở lại trường học, đã bắt đầu vào kỳ thi cuối rồi.

Môn thi cuối cùng thi xong đã là bốn giờ chiều. Hà Dĩ Kiệt đã nói năm giờ tới đón cô, cô liền đến ký túc xá chuẩn bị thu thập đồ đạc một chút.

Khi ra khỏi khu giảng đường, Lâm Ngữ Thiên liền ngăn cô lại.

Vóc dáng của Lâm Ngữ Thiên thon dài, bé xíu xiu, mặc một chiếc áo choàng lông màu trắng thắt chần ngang hông, duyên dáng yêu kiều đứng ở nơi đó, không ít nam sinh tới tới lui lui đều phải ngoái nhìn cô, nhưng gương mặt của Lâm Ngữ Thiên vẫn lạnh lùng, hờ hững không thèm đếm xỉa.

Trương Tư không muốn nói thêm bất cứ chuyện gì với cô ta, chỉ gật gật đầu chào, ý bảo muốn vượt qua cô ta bỏ đi.

“Văn Trương Tư, tôi có chuyện muốn nói với cô!” Lâm Ngữ Thiên đưa tay ngăn cản cô lại. Trương Tư không muốn dây dưa với cô ta, chỉ lạnh nhạt nói: “Tôi và cô không có chuyện gì cần phải nói.”

“Cô không có, nhưng tôi có. Hôm nay tôi tới tìm cô là vì chuyện của Quý Quảng Nguyên.”

“Cũng chẳng có quan hệ gì với tôi cả.” Trương Tư cười cười đầy vẻ hờ hững: “Thật không tiện lắm, tôi còn có việc, cần phải đi trước một chút.”

“Văn Trương Tư, nói như thế nào cô và Quý Quảng Nguyên cũng đã từng có tình cảm với nhau hơn chục năm qua, cô sẽ không phải là một người thật sự có lòng dạ ác độc như vậy chứ? Cô có thể nhìn anh ấy gặp chuyện không may mà không quan tâm không hỏi han một câu hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Xả thân vì cô

“Văn Trương Tư, nói như thế nào cô và Quý Quảng Nguyên cũng đã từng có tình cảm với nhau hơn chục năm qua, cô sẽ không phải là một người thật sự có lòng dạ ác độc như vậy chứ? Cô có thể nhìn anh ấy gặp chuyện không may mà không quan tâm không hỏi han một câu hay sao?”

Bước chân của Trương Tư dừng lại, cô quay người lại hỏi: “Cô nói lời này là có ý tứ gì?”

“Có ý tứ gì cô cứ đi theo tôi rồi cô sẽ biết.”, Lâm Ngữ Thiên liếc nhìn cô một cái, đôi mắt thoáng hiện lên một ánh nhìn xảo quyệt nhàn nhạt. Trương Tư chần chờ một lát, nhưng cuối cùng cô cắn răng một cái, liền lấy điện thoại di động ra gửi cho Hà Dĩ Kiệt một tin nhắn, sau đó bước đi đằng sau theo chân Lâm Ngữ Thiên.

Lâm Ngữ Thiên nghe thấy sau lưng mình vang lên tiếng bước chân, khẽ cắn môi, chậm rãi khẽ cười lên một tiếng. Văn Trương Tư, cô đã hủy hoại hạnh phúc của tôi, cô đã làm cho tôi bị mất hết thể diện, vậy mà cô vẫn còn có thể thư thư thân thân như vậy sao? Sao trên đời này cô lại có thể tìm được một chuyện tiện nghi như vậy chứ?

Chi tiết, người cô gặp phải lại chính là tôi, Lâm Ngữ Thiên này. Tôi tình nguyện thả rằng ngọc nát đá tan, cũng sẽ không chịu nuốt con giặc này. Tuy rằng ban đầu là tôi đã đoạt bạn trai trước đây của cô, nhưng mà ngàn vạn lần cô không nên có người khác. Cô đã cùng người đàn ông khác lên giường, sao cô vẫn còn vương vãi không buông với Quảng Nguyên như vậy chứ. Cô còn xưng xưng quyến rũ anh ta, để anh ta thoát hôn với tôi. Lúc trước trong bữa tiệc đính hôn, chúng tôi gần như là đã thông báo với thiên hạ rồi, hiện tại lại thành ra âm ỉ đến mức độ thế này, tôi còn có mặt mũi nào để tiếp tục sống nữa chứ?

Văn Trương Tư, tôi liều mạng hủy diệt chính bản thân mình, nhưng cũng không thể nhìn cô thoải mái trôi qua cuộc sống thong dong như vậy được.

Trong nội tâm Lâm Ngữ Thiên cứ âm thầm nghĩ như thế, bàn tay cầm cái gói nhỏ của cô ta không khỏi siết chặt lại. Vật ở nơi đó lúc này đang truyền đến tay cô ta một cảm giác thô sấp, làm cho cô ta nảy sinh sự sung sướng không sao nói ra được. Qua ngày này, hết thấy mọi mong muốn, hết thấy mọi chuyện đều sẽ được kết thúc hết. Cô ta sẽ rời bỏ Quý Quảng Nguyên. Anh ta không phải là một người có lập trường kiên định, càng làm cho người ta cảm thấy buồn cười hơn nữa chính là, trái tim quá mức sạch sẽ kia của anh ta xem ra hình như lại kì thực vô cùng yếu ớt. Tính cực đoan của anh ta đối với tình yêu rất lớn, hiện tại anh ta vẫn nhớ mãi Trương Tư không quên. Nhưng nếu như Trương Tư biến thành một người con gái xấu xí dọa người, điếm, đàn, lè, quấy, đón cô ta dám cam đoan, Quý Quảng Nguyên sẽ chuẩn đi nhanh hơn so với bất kỳ người nào khác.

Ánh mắt của anh ta chỉ muốn được nhìn thấy những gì đẹp đẽ, cũng sẽ không bao giờ chấp nhận người yêu của mình xấu xí. Nói toạc ra là, anh ta rất ích kỷ chỉ yêu chính bản thân mình, giống như là trong truyện thần thoại người nợ trước sau chỉ yêu hình ảnh ngược của chính mình, cuối cùng khi chết đã biến thành chàng trai hoa thủy tiên.

Vốn dĩ Hà Dĩ Kiệt đang lái xe, chợt nghe thấy chuông điện thoại vang lên, anh lấy ra thì thấy tin nhắn của Trương Tư, nói cô có một bạn học đến tìm, muốn anh đợi cô trong chốc lát ở trước lầu ký túc xá.

Hà Di Kiệt tiện tay thả điện thoại xuống, xe lái vào cửa chính trường học của Trương Tư, nhưng một lát sau anh lại đổi chủ ý.

Từ sau ngày xảy ra chuyện ở nghĩa trang, anh liền cho thay cho cô chiếc di động mới, tải về điện thoại di động hệ thống định vị, với hạng mục kỹ thuật tiên tiến nhất hạng. Ví dụ như, giờ phút này cô đang tập trung ở tại vị trí XX của nơi nào đó, như vậy có thể tra ra lược đồ khoanh vùng nơi đó, sau đó xác định ra cụ thể vị trí của cô.

Hà Di Kiệt nhìn thoáng qua điện thoại, thấy vị trí hiện giờ của cô ở gần thư viện trường học. Anh liền cho xe chạy về hướng thư viện. Trong khi di chuyển cho xe chạy trên con đường đi đến thư viện, qua gương chiếu hậu, Hà Di Kiệt liền thấy được Trương Tư, cô đang đi theo phía sau lưng một cô gái nhỏ, đang đi về hướng vào trong rừng cây nhỏ phía đằng sau thư viện.

Anh không khỏi hiếu kỳ một chút, dừng xe ở trên một bãi đất trống, tầm mắt vừa vặn có thể nhìn thấy được hai cô.

Trương Tư đi theo Lâm Ngữ Thiên đi thẳng đến chỗ vắng vẻ này. Cô cũng không chịu đi xa hơn về phía trước nữa. Thời điểm vào mùa Hạ, rừng cây nhỏ này hết sức tươi tốt, vốn là nơi hẹn hò nhau đến để đi hồng mát. Nhưng tuy nhiên các cặp tình nhân cũng rất ít khi đi đến đây, vì rừng cây này nối liền với bức tường thấp của trường học, mà bên ngoài trường học là một mảnh đất hoang. Vào mùa Hạ năm trước có một đôi tình nhân đã hẹn gặp nhau ở trong này, kết quả đã gặp người xấu... Chuyện xảy ra kể tiếp sau đó thiết nghĩ quả thực là không thể chịu nổi.

Giờ phút này mặc dù đang là mùa đông, cảnh lá thưa thớt, tầm mắt cũng quang đãng hơn rất nhiều, nhưng đối với Trương Tư, lúc này trong lòng cô vẫn còn thấy khiếp đảm, liền nói Lâm Ngữ Thiên dừng lại.

Lâm Ngữ Thiên nhìn sắc trời giờ phút này cũng đã trở nên hơi âm u, mà cũng bởi vì hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ thi cuối, phần lớn học sinh sau khi thi xong ai nấy đều trở về ký túc xá để thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà. Khu nhà thư viện ở bên này hoàn toàn không có bóng người nào, cho nên cô ta cũng ngừng bước chân, quay lại, đứng mặt đối mặt với Trương Tư.

“Cô muốn nói cái gì, cũng nói nhanh một chút đi, lát nữa tôi thật sự có việc bận.” Trương Tư thấy cô ta không đi nữa, nhưng lại cũng không mở miệng nói gì thì cũng có chút bức bối. Cô không thích Lâm Ngữ Thiên, cũng không muốn đứng đối diện với cô ta ở chung một chỗ. Nếu không phải lo lắng Quý Quảng Nguyên đã xảy ra chuyện gì, cô tuyệt đối sẽ không đi theo.

Tuy nhiên, bây giờ cô không có một chút xíu cảm giác tốt đẹp nào đối với Quý Quảng Nguyên. Nhưng Lâm Ngữ Thiên nói một câu rất đúng, tình cảm hơn chục năm qua, dù đã chia tay nhau rồi nhưng không phải một sớm một chiều là có thể quên ngay được.

“Anh Quý Quảng Nguyên bị bệnh, cho nên kỳ thi cuối này không tham gia được.” Lâm Ngữ Thiên nói không nhanh không chậm. Trương Tư nghe cô ta nói như vậy, ngược lại thoáng cái thờ dài một hơi, “Đối với Quý Quảng Nguyên mà nói, chuyện không dây nối đúng là chuyện lớn rồi.”

“Đương nhiên, Văn Trương Tư, việc này đều do cô ban tặng đó. Tôi thật sự không sao hiểu nổi, làm sao cô lại có khả năng lớn như vậy đó?” Lâm Ngữ Thiên vừa nói vừa tiến lên một bước, ánh mắt nhìn Trương Tư từ trên xuống dưới: “Tuổi còn trẻ, vậy mà tâm cơ thủ đoạn cũng rất cao đấy chứ! Cô đã dựa vào gương mặt này để quyến rũ Quý Quảng Nguyên phải không, hay là còn có sở trường gì nữa mà tôi vẫn chưa nhìn thấy?”

Trương Tư nghe thấy cô ta nói như vậy, lập tức quay đầu bước đi. Cô đã sớm buông tay đối với Quý Quảng Nguyên rồi, mà lúc này trong lòng Quý Quảng Nguyên vẫn đang còn giữ tâm tư như thế nào, anh ta làm chuyện gì, đều không có liên quan gì đến cô. Tự nói tự nghe, đối với người mà bản thân mình đã không còn thích thú, chỉ thấy chán ghét kia, vậy thì cần phải gì làm mồm để giải thích? Nhưng trong lòng người khác đã sớm có cái gọi là định kiến rồi, thì căn bản sẽ không bao giờ thêm nghe lời mà bạn đã nói kia.

Lâm Ngữ Thiên thấy cô như thế, thẳng thừng bày ra bộ mặt vô cùng tức giận, khuôn mặt trắng bệch ra đến không còn chút máu. Một hồi lâu sau cô ta mới bình phục lại được tâm tình. Hiển nhiên là Trương Tư đã đi ra ngoài rất xa, cô ta vội vàng đuổi theo, túm lấy cánh tay của Trương Tư kéo cô xoay ngược lại một vòng. Hà Di Kiệt ở trong xe nhìn thấy cảnh này không khỏi nhủ nhủ mày. Chỉ có điều giờ phút này, Trương Tư đang xoay lưng về phía xe của anh, nên không biết trên mặt anh đang biểu lộ thần sắc ra sao.

Nhưng trong nội tâm anh lúc này thấy có chút khó chịu, anh tháo dây an toàn ra, mở cửa xuống xe. Anh là người thích che chở cho người khác. Người của anh, anh muốn lần qua lần lại như thế nào thì mặc kệ anh, nhưng nếu người khác mà đụng đến một sợi tóc của cô, anh lại nhất định sẽ không cam tâm tình nguyện!

“Văn Trương Tư, cô đừng có khinh người quá đáng!” Lâm Ngữ Thiên tức giận đến run rẩy toàn thân, chỉ cảm thấy lý trí của bản thân đã bị lòng ghen ghét của cô ta đốt cháy hoàn toàn hết rồi. Ngày đó cô ta tưởng rằng mình tựa như sẽ thông dong buông tay mà rời đi. Nhưng sau khi rời đi, mấy ngày sau, gần như mỗi thời mỗi khắc cô ta đều chờ đợi Quý Quảng Nguyên hồi tâm chuyển ý. Nhưng đợi đến phút cuối cùng, cô lại chờ để được nghe thấy tin tức là cậu ta muốn chia tay. Cô ta hỏi lại có phải là Văn Trương Tư đã đồng ý tái hợp với cậu ta rồi hay không. Nhưng khi lấy được đáp án thì cô ta đã gần như nổi điên lên. Văn Trương Tư không chấp nhận tái hợp lại với Quý Quảng Nguyên, nhưng Quý Quảng Nguyên lại nói, cậu ta lại muốn một mực chờ đợi, đợi cho đến khi Trương Tư đồng ý mới thôi!

Từ nhỏ đến lớn cô ta luôn xuôi gió xuôi nước, thấy vừa ý vừa mắt chàng trai nào, nếu nói muốn đoạt được bất quá cũng chỉ cần mất một chút tâm tư là đã giành được, chưa từng bao giờ phải chịu qua cái cảnh nhục nhã như thế này. Cô ta đã thua đến rồi tình rồi mệnh, nhưng nhất định không thể cam lòng!

Trương Tư nhìn cô ta run rẩy lấy từ trong bọc ra một cái lọ thủy tinh, cô không biết cô ta muốn làm gì, nhưng nhìn bộ dáng của cô ta, trong lòng Trương Tư lại thấy mơ hồ có vài phần thương cảm. Quý Quảng Nguyên lắc lư bất định, Quý Quảng Nguyên nhu nhược không có tài cán gì, giờ đây lại làm hại một cô gái sôi nổi.

Mãi cho đến khi cô ta vận mở nắp bình, Trương Tư mới đột nhiên tỉnh táo lại. Một mùi vị đậm đặc đột nhiên kích thích đầu óc đang trống rỗng của cô.

Trong tay cô ta đang cầm gì đó... Dĩ nhiên là a- xít sun-phu-rit với nồng độ đậm đặc cực cao!

Tương Tư sợ đến choáng váng, hoàn toàn quên mất là phải chạy đi. Cô tro mắt ra nhìn Lâm Ngữ Thiên vừa giờ cái chai lên trước mặt hất vào mình vừa mắng chửi. Cô cũng sờ giờ cánh tay lên giống như một cái tượng gỗ không sao động đậy nổi. Xong rồi! Tương Tư tuyệt vọng nhắm mắt lại, ý nghĩ cuối cùng của cô lúc này cực kỳ buồn cười, đương nhiên là, nếu Hà Dĩ Kiệt thấy cô bị tạt a- xít sun-phu-rit hủy di dung mạo gương mặt, nhất định anh sẽ chán ghét cô quay đầu bước đi thôi...

Nhưng cô lại thấy bản thân không bị cảm giác bỏng rát truyền đến như trong tưởng tượng. Cô đang được một người khác ôm thật chặt ở trong ngực, cho đến lúc nghe thấy Lâm Ngữ Thiên hét lên một tiếng, cái chai trong tay cô ta rơi xuống trên mặt đất phát ra âm thanh vỡ vụn chói tai, thì cô mới ngây ngốc mở mắt ra. Gương mặt xuất hiện trước mặt cô lúc này quả thật đúng là Hà Dĩ Kiệt.

Trong không khí tràn ngập mùi là a- xít sun-phu-rit đến gay mũi. Mặt cô trắng nhợt như tuyết nhìn vào người đàn ông đang ôm mình. Sắc mặt anh tái xám, hàm răng cắn chặt vào nhau, trên đầu, trên mặt của anh đọng từng giọt mồ hôi lớn. Tương Tư kinh ngạc nhìn anh, một hồi lâu sau, cô mới giật mình tỉnh lại, sau đó òa lên khóc. Cô túm lấy cánh tay của anh ra sức lắc lắc kêu tên của anh: “Hà Dĩ Kiệt, Hà Dĩ Kiệt! Anh làm sao vậy! Anh làm sao vậy! Tại sao anh lại ngốc nghếch như vậy chứ...”

Trên lưng phần gáy bị cháy cực kỳ đau đớn, hai chân anh lúc này dường như không thể nào đi được nữa. Anh đau đến mức hít vài hơi lãnh khí, rồi lại âm thầm thấy mình may mắn, may mắn vì đang là mùa đông, anh mặc mấy lớp quần áo dày như thế, bằng không bị cả một lọ a xít đậm đặc như vậy dội lên người, không chừng mệnh của anh cũng không còn nữa...

“Đừng lay nữa...” Hà Dĩ Kiệt đau đến mức không thể nào nói được hết câu nữa. Anh ôm cô, sự bỏng rát làm cho cả người anh tứa ra đầy mồ hôi. Thấy cô khóc anh thật sự rất khó chịu, không khỏi nhăn nhu mày, vỗ vỗ vào phía sau lưng của cô, nói dỗ dành: “Đừng khóc, tôi chưa chết được đâu...”

Lời của anh lại làm cho cô khóc càng thêm lợi hại. Tương Tư thờ không ra hơi, khóc rùng rùng từ trong lồng ngực của anh ra. Cô vẫn chưa chuyển qua phía sau anh, vừa nhìn thấy trên lưng anh bị a- xít sun-phu-rit nồng độ cao ăn mòn làm cho quần áo đều rách nát tả tơi. Trên lưng từng đám, từng đám vết thương bỏng, còn trên cổ, nơi lộ da thịt ra cũng bị mất giọt a xít bắn tung tóe lên, miệng vết thương đáng sợ. Tương Tư đứng ở nơi đó chân tay như nhũn ra, muốn kéo anh nhưng lại không dám đụng đến vết thương của anh. Cô đứng đó, người như nhũn ra, đôi mắt đầm lệ gắt gao nhìn lại anh. Cô không biết nên làm thế nào bây giờ, trong đầu cô lúc này hoàn toàn trống rỗng...

Hà Dĩ Kiệt thật sự đau đến không chịu nổi nữa, thấy cô vẫn còn đứng ngây ngốc ở đó, liền cất giọng khàn khàn nói với cô: “Còn không mau tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho bệnh viện đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Không thỏa mãn được em?

Hà Dĩ Kiệt thật sự đau đến không chịu nổi nữa, thấy cô vẫn còn đứng ngây ngốc ở đó, liền cất giọng khàn khàn nói với cô: “Còn không mau tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho bệnh viện đi.”

Anh bây giờ không thể nào lái xe được nữa, Tương Tư cũng không biết lái xe, chỉ có thể báo cho bệnh viện của Bắc Thành tới đón.

Tương Tư khóc gật đầu, luống cuống tay chân đi đến lụcọi điện thoại di động. Cô bị sợ đến choáng váng, cứ đứng ở bên cạnh hồi lâu vẫn không lên tiếng nổi. Lâm Ngữ Thiên, đột nhiên như gặp phải ma quỷ vậy, chỉ vào Hà Dĩ Kiệt thét to: “Anh là Hà Dĩ Kiệt? Anh tên là Hà Dĩ Kiệt?”

Hà Dĩ Kiệt đau đến mức hoàn toàn không còn tâm tư nào mà để ý tới cô ta nữa. Lâm Ngữ Thiên lại hét lên một tiếng, mặt mũi trắng bệch như tờ giấy, xoay người nhanh chóng bỏ chạy...

Tương Tư vừa khóc vừa gọi điện thoại cả người run rẩy, thấy anh tựa vào ở bên cạnh thân cây cây từ từ nhắm mắt lại, trên trán đầy những giọt mồ hôi to như hạt đậu. Cô đau lòng nước mắt thi nhau tuôn rơi, bàn tay cầm cánh tay của anh không dám bỏ xuống. Hà Dĩ Kiệt khó chịu không nói được nên lời, anh cảm thấy mình sắp không thể đứng vững được nữa rồi. Nhớ lại tình cảnh lúc trước, anh nhìn thấy hai người kia không biết đang đòi co cái gì đó, một lát sau nhìn thấy hành động của Lâm Ngữ Thiên giống như đang nổi cơn điên, thì anh cảm thấy thực sự không ổn, ngay lập tức anh cũng không kịp suy nghĩ gì nhiều vội vã tiến lên ôm lấy cô.

Được một lát, nhìn thấy cô khóc bộ dạng trở nên chật vật như thế, anh lại cảm thấy việc làm vừa rồi của mình dường như không có gì phải hối hận.

Nhìn bộ dạng cô nước mắt lưng tròng lúc này trái tim anh thực sự đã bị cô thu phục hoàn toàn. Trong lòng Hà Dĩ Kiệt nghĩ ngợi một lát, sau đó anh liền nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của cô: “Đừng khóc, tôi không đau đâu...”

Tương Tư khóc đến gần như bất tỉnh, tiếng khóc thút thít đến khàn hết cả giọng, nói: “Anh đừng nói chuyện nữa Hà Dĩ Kiệt, chỉ độ chốc lát nữa thôi là xe đã tới rồi, anh sẽ không việc gì đâu...”

Vắt và lăm anh mới mở mắt ra được, nhìn cô nở nụ cười: “Đương nhiên là tôi sẽ không bị sao rồi, nếu không, để lại một mình em sống cô độc lẻ loi thì

biết làm sao bây giờ?”

Tương Tư sững sờ nhìn lại anh, thậm chí quên cả khóc, cũng quên luôn cả việc lau chùi qua quýt nước mắt đang đọng ở trên gương mặt của mình. Thân hình cao lớn của anh vẫn sừng sững như cũ, không thể bị gục ngã, chỉ có điều giờ phút này, anh đang bị sự đau đớn tác động vào, cho nên đã làm tan biến đi vẻ uy nghiêm cao ngạo hàng ngày của anh. Vẻ mặt của anh lúc này thoạt nhìn có vài phần yếu ớt, khi nhìn về phía cô anh mắt của anh rất dịu dàng, tựa như lúc này trong đôi mắt của anh chỉ có một mình cô.

Tương Tư không có phát giác ra rằng mình đã chìm đắm vào trong tình cảm với anh, cô cứ nắm tay của anh thật chặt áp sát vào trong ngực, cúi đầu, nhẹ nhàng gọi tên của anh từng tiếng, từng tiếng một: “Hà Dĩ Kiệt...”

Anh không hề đáp lại, Tương Tư ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng đã nhắm mắt lại, thân thể nặng nề đè ép xuống cô như hòn núi nhỏ. Trong phút chốc cô liên bị dọa sợ, hồn bay phách tán, gắt gao ôm lấy anh. Ngón tay chạm vào chỗ vết thương trên lưng anh đột nhiên chợt thấy đau nhói một cái. Có lẽ chút a-xít sun-phu-rit kia còn sót lại kia đã tác động đến cô, nhưng cô không chút để ý, vẫn cứ ôm chặt lấy anh không để cho anh ngã ra trên mặt đất. Lần đầu tiên, lần đầu tiên, anh yếu ớt không còn chút sức lực nào, giống như một đứa trẻ cần nơi dựa dẫm. Anh tựa vào ở trong ngực của cô, về lạnh lùng cứng nhắc xa cách bên ngoài của anh lúc này đã tan biến mất, tính tình kiêu ngạo và tàn nhẫn luôn bao phủ con người anh giờ đây cũng tan biến, anh cứ yên lặng dựa vào cô như thế.

Trái tim của cô rối tinh rối mù mềm nhũn. Cô cúi đầu xuống, nhìn gương mặt của anh. Gương mặt của anh tựa như được tạc ra vậy, vẻ đẹp khi trường thành của anh quả thực khiến người ta nhìn thấy thật thích mắt. Khóe miệng của Tương Tư cong cong lên, cô nhẹ nhàng hôn vào trên trán của anh: “Sẽ không có chuyện gì hết, Hà Dĩ Kiệt, em sẽ vĩnh viễn ngoan ngoãn, ở lại bên cạnh anh.”

May mắn là anh không bị thương ở vùng mặt, không, cho dù gương mặt của anh bị hủy hoại rồi, cô cũng sẽ không ghét bỏ anh. Toàn bộ phụ nữ trên thế giới này sẽ không còn ai thương anh nữa, cô sẽ được yên lòng một mình yêu thương anh.

Hà Dĩ Kiệt được đưa thẳng vào trong phòng phẫu thuật của những bệnh nhân nặng. Ngoài Tương Tư và Thẩm Bắc Thành còn có Thanh Thu cũng đang chờ đợi trong hành lang. Thanh Thu hỏi cô đã có chuyện gì xảy ra, cô kiên dè cho Quý Quảng Nguyên nên không muốn nói nhiều, chỉ là tùy tiện nói quanh co vài câu. Thanh Thu cũng không hề hỏi nhiều, chỉ ôm lấy cô nhỏ giọng an ủi vài câu: “Hà tiên sinh sẽ không việc gì đâu, em cứ yên tâm đi, các bác sĩ khoa ngoại ở đây đều là những người đứng số một số hai trong nước cả đấy...”

Nước mắt Tương Tư cứ lặng lẽ chậm rãi rớt xuống, cô lắc đầu, nhẹ nhàng mở miệng: “Nhất định anh ấy rất đau...”

Đang yên đang lành tự nhiên thân thể lại bị bỏng thành như vậy, cho dù cơ thể có làm bằng sắt thì cũng không thể chịu nổi được.

“Không có chuyện gì đâu, may mắn người bị thương lúc này không phải... Ai chà, đầu ngón tay của em thế này là thế nào đây?” Lúc này Thanh Thu mới phát hiện ra mấy cây đầu ngón tay của Tương Tư đều bị phỏng rách da, sưng đỏ không chịu nổi, cô vội vàng kéo Tương Tư đứng lên: “Nhanh nào, em phải đi băng bó một chút...”

Ngay lúc này phòng cánh cửa phòng giải phẫu được mở ra, Tương Tư thoáng cái tránh khỏi Thanh Thu, chạy tới đến bên cạnh anh: “Em không sao đâu, mấy ngày nữa sẽ khỏi thôi...”

Thanh Thu còn định nói thêm gì nữa, nhưng Thẩm Bắc Thành lạnh lẽo ngăn cản cô: “Em đừng lo lắng, cứ để cho cô ấy đi thăm Dĩ Kiệt trước đã.”

Thanh Thu nhẹ nhàng rút tay ra, cô cảm thấy gò má mình thoáng nóng rực lên, nhưng đến khi cô ngẩng đầu lên thì Thẩm Bắc Thành đã xoay người sang chỗ khác, đi tới chỗ cửa sổ ở cuối hành lang, châm một điếu thuốc lá, rít một hơi.

Thanh Thu nhìn theo bóng lưng của anh, trong đôi mắt trong veo mơ hồ có sự đau thương và lưu luyến.

Hà Dĩ Kiệt vẫn chưa tỉnh lại, Tương Tư liền ghé vào bên cạnh giường của anh, mắt nhìn anh không chớp. Bởi vì thương ở phía sau lưng nên lúc này anh cũng chỉ có thể nằm sấp. Tương Tư nhìn anh bị từng tầng từng tầng băng vài quần quanh thân thể, vành mắt không ngừng đỏ ửng lên. Do phần gáy cũng có vài giọt axit văng vào, trên đầu cũng bị thương mấy chỗ nhỏ nhỏ, tuy vết thương không nặng, nhưng vì có thể xử lý miệng vết thương được dễ dàng nên bác sĩ đã cạo sạch tóc của anh luôn, để quần băng gác lên vết thương trên đó. Tương Tư vốn quen nhìn Hà Dĩ Kiệt trong ngày thường luôn khí thế hiên ngang như vậy, hiện giờ lại biến thành thế này, cô cảm thấy hốc mắt đau xót, không sao nhìn được nữa òa lên khóc.

Nằm ở bệnh viện suốt hai tuần, Hà Dĩ Kiệt mới miễn cưỡng có thể xuống giường đi lại được. Cả người Tương Tư đã gầy đi một vòng lớn, khuôn mặt trái xoan ngày xưa giờ nhỏ cỡ bằng bàn tay cũng chỉ còn có chút thịt, cái cằm cũng nhọn hoắt. Hàng ngày cô đều ở trong phòng bếp nhỏ của phòng bệnh để ninh một nồi súp với đủ các loại dinh dưỡng. Sau đó cô cũng không ngại phiền toái, tự mình bưng tới gọi anh. Vừa vặn thời gian này ở trường học cũng đang được nghỉ, nên tất cả thời gian cô đều ở trong bệnh viện giúp anh điều trị vết thương trên thân thể.

Lúc ban đầu Hà Dĩ Kiệt cũng không thích thú gì chuyện bị một người con gái suốt ngày trông coi bản thân, nhưng qua hơn mười ngày như vậy, anh liền dần dần thói quen. Đến khi sức khỏe đã tốt hơn một chút thì anh bắt đầu mang công việc đến bệnh viện để xử lý. Dần dần trong phòng bệnh cũng có người đến người đi, mỗi lúc như thế này, Tương Tư luôn trốn đến phòng bếp, một mình nghiền cứu thực đơn. Đợi cho đến những người đến báo cáo công tác với anh đã đi cả, cô mới cười tủm tỉm bưng bát súp đi ra, buộc anh uống sạch không để dư thừa một giọt.

Từ sau khi mẹ qua đời cho đến bây giờ, cả một khoảng thời gian hơn hai mươi năm qua, chưa từng có một ai quan tâm đến anh như vậy.

Lá gan của cô bắt đầu dần dần to hơn, nhiều lần cô đến vuốt vuốt cái đầu bóng loáng của anh, cười trêu anh giống như hòa thượng. Hà Dĩ Kiệt nhìn bộ dạng của cô giống như một cô bé con, anh cũng bắt đầu phát cáu giận, may mà vết thương trên đầu rất nhẹ, nên đến ngày được bác sĩ cho xuất viện thì anh mái tóc của anh cũng đã mọc dài độ một tấc, nhìn cũng thấy khá dĩ hơn.

Có đôi khi anh có buu kiện cần phải gửi đi, cô ngồi yên ở trước cửa sổ học thuộc lòng từng điều khoản pháp luật một. Cô học thuộc vô cùng nhanh, giọng nói trầm thấp lại vừa hết sức mềm mại dễ nghe. Mỗi lúc như vậy, anh mới chợt nhớ ra, cô là người sống ở Hàng Châu, mỗi khi nói ra một câu ngữ điệu của giọng phía Nam nghe hết sức du dương mềm mại thật êm tai. Thịnh thoảng, ánh mắt của anh lại bị cô thu hút, nhưng phần lớn anh chỉ nhìn thấy bóng lưng của cô mà thôi.

Trong phòng bệnh ẩm áp như mùa xuân, cô mặc bộ đồ ngủ bằng bông ngắn tay, khoanh chân ngồi ở một mình trên ghế sa lon, trên sống mũi còn bắt chước đeo một bộ kính mắt, chăm chỉ nghiêm túc ôm cuốn sách ngồi đọc. Có đôi khi có ánh mặt trời, trên đỉnh đầu của cô như được đánh một vòng hào quang nhàn nhạt, nho nhỏ và sạch sẽ, giống như một thiên sứ nhỏ không hề nhiễm chút bụi bậm.

Những tình cảm kia cứ vẫn vương ở trong lòng anh, không biết bao lâu những sự tính toán và thù hận cứ mỗi một ngày, một ngày qua lại bị đẩy lùi xa hơn. Thậm chí về sau này anh còn suy nghĩ, kỳ thật cô thật sự rất vô tội, số lần những ý nghĩ như vậy đã bắt đầu xuất hiện nhiều lần hơn, đợi cho đến lúc sau khi xuất viện, anh gần như đã cùng cô chung đụng thân mật hơn giống như bất cứ mỗi một đôi tình nhân nào khác.

Cô trở thành một con người thích nói thích cười, bây giờ đi trên đường cũng bắt đầu sôi nổi hơn. Có lần bọn họ đi trên đường phố, anh nắm lấy tay của cô, vừa nghe cô đang lú lú nói ở bên cạnh. Khi bưng bưng nói đến chỗ cao hứng, hàng mi của cô chớp chớp, mặt mày của cô hớn hớn, hoa chân múa tay vui sướng, thậm chí cô còn nhảy nhót tán loạn. Anh liền cố ý trêu chọc cô, làm trái lại ý của cô, cô bị chọc tức đỏ mặt tía tai, nhưng không tranh hơn anh, liền quăng tay của anh đi bắt đầu hờn dỗi, cúi đầu đi về phía trước, một mình vừa đi vừa đá cục đá dưới chân loạt xoạt...

Trời chiều đã kéo cơ thể nhỏ nhỏ của cô thành một bóng cực kỳ dài, anh không nhanh không chậm vẫn đi theo đằng sau cô, nhìn bóng dáng của cô đang chậm rãi đi động. Trong khoảng thời gian ngắn, chợt anh hoảng hốt cảm thấy giờ khắc này, quả nhiên năm tháng trôi qua cực kỳ yên bình, hiện tại vô cùng an ổn.

Lên xe, cô còn bĩu môi không chịu nói lời nào với anh. Anh lấy nước cho cô, cô hừ một tiếng không để ý, anh lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang nhu thuận của cô bỗng trở nên căng thẳng một chút. Anh vươn cánh tay ra, nói một câu giọng trầm thấp: “Tối đây.”

Cô không để ý, thân thể giật giật không được tự nhiên, cái cổ bướng bỉnh nhất định không chịu động đậy.

Gương mặt của Hà Dĩ Kiệt hơi cứng lại, anh đưa tay kéo cô vào trong ngực mình. Cô giống như một con mèo hoang nhỏ, liều mạng giãy dụa, còn đưa tay cào ở trên lưng của anh. Anh bị sự không nghe lời của cô làm cho có chút tức giận, liền hung hăng vỗ mạnh lên trên mông đít của cô hai cái: “Văn Tương Tư, Em coi chừng đấy, buổi tối trở về nhà, tôi cho em không xuống giường được nữa mới thôi!”

Mặt Tương Tư đỏ bừng lên, tức giận quay đầu lại trừng anh: “Anh chỉ biết sử dụng chiêu này để đoạn em thôi sao!”

“Sao nào, hiện tại bây giờ đã lão luyện rồi, nên không sợ nữa phải không?” Hà Dĩ Kiệt nhướn mày, một tay bóp chặt lấy cổ tay của cô, cúi đầu cắn đôi môi của cô: “Càng ngày càng lên mặt, mới nói em có hai câu vẫn không được phải không, giờ lại bày ra cái sắc mặt ấy để cho tôi xem sao?”

Tương Tư bị anh cắn, đôi môi vừa sưng vừa đau, con tức giận đang chứa chất đầy một bụng, đột nhiên cô phát hỏa ra. Cô lắc lắc thân thể tránh ra khỏi anh, anh chỉ một ngón tay vào trên mặt Hà Dĩ Kiệt. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô biểu lộ vừa đắc ý vừa tà ác: “Ai sợ ai chứ! Ngày nào anh cũng nói anh làm cho em không xuống khỏi giường được, cũng không biết ngày hôm qua khi xuống giường thì bấp chàn của ai lại như nhũn ra ấy nhỉ. Em xin anh đấy, ông bác họ Hà ơi, anh lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn còn thích phô trương quá đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Dạy dỗ cô gái nhỏ

“Ai sợ ai chứ! Ngày nào anh cũng nói anh làm cho em không xuống khỏi giường được, cũng không biết ngày hôm qua khi xuống giường thì bấp chàn của ai lại như nhũn ra ấy nhỉ. Em xin anh đấy, ông bác họ Hà ơi, anh lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn còn thích phô trương quá đấy!”

Tương Tư vừa nói dứt lời, đột nhiên xe ngoằn ngoèo, thoáng bị chuyển phương hướng. Người lái xe muốn cười mà không dám cười, khuôn mặt chợt đỏ bừng. Cả khuôn mặt Hà Dĩ Kiệt chợt cứng ngắc lại, u ám gần như sắp nhỏ ra nước. Anh nhăn một cái nút, “rầm” một cái, không gian trong khoang xe lập tức bị tấm vách ngăn chia làm hai phần. Về đắc ý trên mặt Tương Tư ngay lập tức bị dập tắt, cô vụng trộm liếc mắt nhìn Hà Dĩ Kiệt, sau đó lặng lẽ co người lại vào trong một góc, ánh mắt của anh nhìn thật đáng sợ...

Lúc này Tương Tư có chút hối hận, cái mà người đàn ông này cần nhất chính là mặt mũi. Bình thường cô và anh đã có sự thỏa thuận ngầm với với nhau, mỗi khi đi ra ngoài xã giao cùng với anh, cô luôn bị anh buộc phải giữ bộ dạng của một cô vợ nhỏ hết sức nhu mì, không được phép có một chút xú tuý hững hay ngỗ nghịch nào, quả thực tựa như một cô gái ở trong thời cổ đại thờ phụng tam tông tứ đức vậy!

Nhưng lại có một số người đàn ông dường như rất hâm mộ anh, họ không ngừng tán dương anh có phúc khí, tìm được một người bạn gái biết điều như vậy, có hiểu biết như vậy. Mỗi lần Tương Tư đi cùng anh ra ngoài đều giận dỗi, bởi vì cô luôn phải sắm vai một nữ bộc hầu hạ anh, sau đó anh giống như một ông chủ lớn, bắt đầu diễn vở dương oai! Trường phái trọng nam thật sự là rất nghiêm mật và nặng nề, không có cách nào giải quyết vấn đề nghiêm trọng này!

“Em hãy lặp lại lời nói vừa rồi một lần nữa đi, thử lặp lại một lần nữa xem sao, Tương Tư bé nhỏ...” Ngữ điệu của anh rất bình thản, không kiêu ngạo không nóng nảy, ánh mắt anh nhìn sang cô ngoại trừ vẻ âm u bên ngoài xem ra cũng không hề có chút tức giận nào. Nhưng Tương Tư lại cảm thấy sợ hãi không nói ra được, mỗi một lần anh gọi cô là Tương Tư bé nhỏ, thì sau đó anh đều “Tra tấn” cô gần như chết đi sống lại.

Nhưng mà, bây giờ bọn họ đang ở xe ... mà cô lại không muốn!

“Em hay nói giỡn chơi ấy mà... Anh không hề già một chút nào cả.” Tương Tư lúc lắc bàn tay bé nhỏ, lại càng rụt sâu hơn nữa vào trong góc xe. Hà Dĩ Kiết cũng không giận, lúc này cặp môi mỏng của anh dường như hơi cong lên hàm chứa một ý cười, sờ lên cằm nhìn cô.

Tương Tư nuốt nước miếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang cố nặn ra một nụ cười tươi rói: “Anh thật là lợi hại, chỉ có mỗi mình em, mỗi lần như vậy đều không sao rồi giường nổi...”

Ý cười của Hà Dĩ Kiết chợt tắt lạnh. Anh lạnh lùng hừ lên một tiếng, mắt sáng như đuốc nhìn lại cô: “Xem ra tôi đã không làm cho em được thỏa mãn.”

Tương Tư giật nảy người, liên tục khoát tay: “Không có không có, mỗi lần như vậy em đều rất thỏa mãn!”

“Nói dối không phải đứa bé ngoan đâu.” Đột nhiên anh nhích thân mình đến, thân hình cao lớn của anh dồn ép cô vào một góc nhỏ, thân thể của anh chặn mất ánh sáng bên ngoài cửa sổ xe, lập tức cô bị bóng tối mông lung bao phủ, Tương Tư ra sức lắc đầu, lúc này cô biết rõ là câu nói của mình đã đi quá mức rồi, cô không nên nói ra những lời như vậy trong khi đang có mặt người ngoài, nếu như lời nói này bị đồn đại truyền đi ra ngoài tán nhảm..

“Hà Dĩ Kiết...” Cô mềm giọng gọi tên của anh, đánh bạo đưa tay ôm lấy cổ của anh nhẹ nhàng đóng cửa, giống như làm nũng nhào vào trong lồng ngực của anh nê nheo: “Anh đừng tức giận, em đã nói sai rồi... Em xin lỗi anh nhé, được không?”

“Tương Tư bé nhỏ... Tôi đã dạy em thế nào rồi, nếu đã nói ra lời nói sai, đã làm những chuyện gì sai, sẽ phải trả giá thật cao đó...”

Hơi thở của anh nhẹ nhàng, khẽ phả ở bên tai của cô, làm cho da đầu của cô run lên một hồi. Cô nghiêng mặt đi như muốn né tránh, đôi môi của anh lại đè ép xuống, nhẹ nhàng mà nheo ở bên cạnh tai cô: “Nói đi, phải làm thế nào để cầu xin tôi tha thứ đây nhỉ...”

Đầu lưỡi nhòn nhòn của anh nhẹ nhàng liếm hôn trên vành tai mềm mại của cô. Cảm giác tê dại từng hồi từng hồi lan tràn khắp người cô. Thân thể của Tương Tư có chút run rẩy, tiếng nói cũng dần run rẩy theo: “Trở về nhà... Trở về nhà đã rồi hãy nói... có được không?”

Đôi mắt của cô đã đóng đầy nước, sóng mắt lần lần nhìn sang anh, dục vọng của anh lại càng tăng thêm vài phần. Gần đây yêu cầu về phương diện này của anh rất mãnh liệt, chỉ có điều, đôi khi anh cũng phải bận tâm tới việc cô không chịu nổi, nên cũng không có thể nào được thỏa mãn hứng thú hoàn toàn. Hơn nữa cô nhóc kia da mặt mỏng vô cùng, ngoại trừ trên giường, làm chuyện đó ở nơi khác thì cô nhất định không chịu. Anh đã ba phen bốn bận nghĩ cách thay đổi kiểu dạng, nhưng cô đều khóc không ngừng vì xấu hổ, do đó anh đành phải bỏ đi ý nghĩ trong đầu đó đi. Có một lần khó khăn lắm anh mới bắt cô thực hiện trong bồn tắm, đây là lần thứ nhất, sau đó hai ngày liền cô đều không để ý anh. Hà Dĩ Kiết ngược lại rất buồn bực, những khi quan hệ của hai người bọn họ không được tốt đẹp như vậy, anh làm còn ác liệt hơn so với bây giờ, cô cũng không có ý trốn tránh cơ mà?

Xem ra, phụ nữ thật sự là không thể cung chiều nhiều được, hiện tại cô cũng đã học được cách đập trên mặt mũi anh rồi! Một chút uất ức cũng không thể đều chịu nổi! Cũng không biết cô đã học được ai cái thói hư tật xấu đó!

“Nhưng tôi không chờ được.” Anh cười xấu xa, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nghịch ngợm ở trên cổ của cô, sau đó, đột nhiên anh kéo soạt chiếc khóa kéo của áo lông cô đang mặc xuống, để lộ ra chiếc váy liền áo mặc bên trong bằng lông dê ấm áp mềm mại ấm áp. Bộ ngực nhỏ nhỏ khẽ hở ra một đường vòng cung duyên dáng. Bàn tay của anh lập tức liền áp sát lên đó, cách hai lớp quần áo, vừa nhẹ nhàng vuốt ve một bên, vừa khiêu khích nói ở bên tai cô: “Tôi tuy lớn tuổi, nhưng thật vất vả mới một lần thấy hứng thú, không tranh thủ thời gian rèn sắt khi còn nóng một lần này, đợi lát nữa về nhà, vừa không được, không có cách nào để thỏa mãn được cho em”

Tương Tư bị hơi thở nặng nề của anh làm cho mềm nhũn, tựa vào trong lồng ngực của anh thở hồng hộc, nhưng vẫn còn ra sức lắc đầu: “Hà Dĩ Kiết... Anh đừng như vậy...”

Trên xe vẫn còn có người lái xe nữa đấy, tuy rằng hiện giờ đã bị tách rời ra, nhưng cô vẫn không có cảm giác an toàn. Con người anh mỗi lần hành động đều kịch liệt giống như đang có chiến tranh vậy. Cô cũng không muốn để cho người lái xe nghe được bất cứ động tĩnh gì làm cho bị sợ hãi mà dừng xe lại, lục lọi trong xe, sau đó hình ảnh cô khỏa thân trần truồng đang cùng người khác xxoo bị chụp được, sau đó tấm hình khiêu dâm này được truyền khắp các nơi trong cả nước.....

Tương Tư nghĩ tới đây, xoay người rung mình một cái, chợt đẩy Hà Dĩ Kiết ra, nhưng không thành công. Cô thấy anh đẩy mắt ** bốc lên, chỗ đó ở dưới bụng anh càng rõ ràng hơn. Cảm thấy sự biến hóa của anh, cô càng thêm sợ hơn, nhưng lại không thể khiến anh nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ này.

Trái lo phải nghĩ, lại nghĩ tới sự cổ quái của anh, mặc kệ như thế nào, trước dụ dỗ lừa gạt của anh cô cũng sẽ không đồng ý để anh động chân động tay ở trong xe, mọi chuyện sẽ giải quyết sau. Dù sao khi trở về nhà cô không quít nợ là được, anh cũng không thể ôm cô suốt được! Tương Tư nghĩ tới đây, mặt liền đỏ rực, miệng gât gao cắn chặt răng, ngược mặt lên tiến đến cạnh anh ghé vào bên tai nói thật nhỏ một câu gì đó...

Hà Dĩ Kiết đột nhiên mờ to mắt, khóe môi liền cong lên, cúi đầu nhìn gương mặt của cô đỏ hồng như trái táo, ngón tay nắn lấy góc áo giác không ngừng vờn ve, trong lòng anh không khỏi cảm thấy buồn cười. Cô gái cổ hủ lần này đã phải chủ động mở miệng nói ra những lời rõ ràng như vậy, thật sự là cực kỳ khó khăn!

Chỉ có điều lúc này đây, anh lại sẽ không thỏa hiệp, cũng phải cho cô một sự giáo huấn nho nhỏ. Cô nhóc đầu kia hiện tại được anh cưng chiều quá

mức, chuyện gì cũng có thể thốt ra ngoài miệng như vậy, khó tránh được có một ngày nào đó họa sẽ từ ở miệng mà ra. Những chuyện gì đó không thể nghe cần phải dùng tâm kín đáo lại để người khác nghe được, vậy thì sẽ công việc sẽ không làm tốt được. Phải biết rằng chốn quan trường, từ lời nói đến việc làm đều nhất định phải thận trọng, một câu một chữ nói sai, không chừng chính là tai họa ngập đầu!

Anh, Hà Dĩ Kiệt này, từng bước đi đều phải dụng tâm gìn giữ rất cẩn thận mới đi được đến ngày hôm nay. Nếu như để thuyền lật trong mương, tương lai bị hủy ở trong tay một người phụ nữ, chẳng phải làm cho người ta cười đến rụng răng sao?

Nghe tới đây, ngón tay anh liền giữ lại ở nơi cầm của cô, nhẹ nhàng nâng cao lên, ánh mắt của anh sáng quắc nhìn lại Trương Tư, thần sắc trên mặt nghiêm túc không nói ra được: “Trương Tư, tôi rất cưng chiều em, rất dung túng em, nhưng điều này không có nghĩa là, em có thể không kiêng nể làm bất cứ việc gì cũng được, kể cả lời nói, cái gì cũng có thể thích làm gì thì làm. Có những lời nói ra, giống như ngày hôm nay thiên em đã nói, tôi có thể cười trừ, nhưng có những lời nói thì tôi lại không thể buông tay bắt kể thế nào. Tuy rằng ngày hôm nay cái sai của em cũng không có gì lớn lắm, nhưng tôi vẫn quyết định phải giáo huấn cho em biết, để cho em ghi nhớ cho thật kỹ, dưới tình huống khi có người thứ ba ở đây, em phải vĩnh viễn nhớ thật kỹ thân phận của em và của tôi, vĩnh viễn, cũng không được phép vượt quá khuôn khổ.”

Khi anh nói đến lời cuối cùng, trong giọng nói còn mang theo âm điệu sắc bén. Trong ngực Trương Tư run lên, có nỗi khổ sở không sao nói ra được, chậm rãi dâng lên. Cô nhìn lại anh, chỉ cảm thấy đột nhiên anh bứt đầu trở nên có chút lạ lẫm: “Ý của anh muốn nói là, khi đang có người thứ ba, em phải luôn nhớ kỹ, em chỉ là tình nhân của anh thôi, phải không?”

Trong lòng của Hà Dĩ Kiệt mơ hồ có chút không đành lòng, nhưng anh vẫn gật gật đầu: “Đúng, nói lý ra tôi cưng chiều em thì không sao cả, nhưng ở trong mọi trường hợp khác, em phải chú ý tuân thủ quy củ cho đúng.”

Trương Tư chỉ cảm thấy như bị rơi vào trong hầm băng. Cô kinh ngạc hỏi lại anh: “Hà Dĩ Kiệt, anh không thích em sao? Chẳng phải anh đã từng nói anh yêu thích em đấy sao?”

Hà Dĩ Kiệt lúc này lại nở nụ cười như tắm gió xuân bình thường, anh vuốt ve gương mặt của cô, ôm cô vào trong ngực, vừa cúi đầu hôn nhẹ lên gương mặt của cô: “Nói nhảm cái gì vậy, tôi không thích em, liệu em còn có thể ở bên cạnh tôi như vậy hay sao? Chỉ có điều do đặc thù về thân phận của tôi, nên phải chú ý đến ảnh hưởng ở bên ngoài, cho nên tôi mới không thể không dạn dò em như vậy, chớ nghĩ ngợi lung tung, nghe chưa.”

Trong lòng Trương Tư vẫn thấy bất an, cô nắm chặt lấy cổ áo của anh một cách thân thiết, có chút vội vã tiếp tục hỏi anh: “Vậy anh phải cam đoan, phải luôn luôn một mực yêu thích em, giống như em cũng luôn yêu thích anh vậy ...”

Tay của anh bắt đầu không thành thật tiến vào trong váy của cô, vuốt ve da thịt non mịn của cô, trên gương mặt tuấn đạt hiện lên ý cười nhẹ nhàng không đếm xỉa tới lời cô nói: “Tốt lắm, lúc này em thật thông minh, đương nhiên là tôi sẽ luôn một mực cưng chiều em rồi... Nào cục cưng nhỏ, hãy lại đây... Trước hết em hãy làm cho tôi được thoải mái đã... Em đừng quên, em là người dễ xảy ra hoả hoạn, cho nên phải chịu trách nhiệm dập tắt lửa...”

Trương Tư nghe anh nói như vậy, cũng tin anh được vài phần, nhưng cô vẫn không thể nào cam tâm tình nguyện làm loại chuyện đó ở trong xe. Cách lợp quần áo, cô giữ chặt lấy tay của anh đang sờ soạng lung tung, buồn bã khản cầu: “Trở về nhà rồi làm tiếp được không... em không thói quen... ở trên xe như thế này...”

“Quen tay hay việc, ngoan... Từ từ rồi sẽ quen thôi.” Anh cười, vừa hôn cô, vừa cuộn lung tung váy áo của cô, chong chóng lại thành một đồng trên bầu ngực non mềm trắng như tuyết. Trước hết chỉ bằng một tay anh dễ dàng tháo chiếc móc cài chiếc áo ngực viền tơ màu đen của cô. Đôi tiều Bạch Thỏ đầy đặn non mềm liền bật lên, lộ ra bên ngoài, Trương Tư xấu hổ thoáng cái nghiêng mặt đi, miệng khẽ rên lên một tiếng trầm thấp, bàn tay đang đè giữ lấy tay của anh cũng đã dần dần trở nên mềm nhũn...

Chương 26: Cuộc chiến kịch liệt

Trương Tư xấu hổ thoáng cái nghiêng mặt đi, miệng khẽ rên lên một tiếng trầm thấp, bàn tay đang đè giữ lấy tay của anh cũng đã dần dần trở nên mềm nhũn...

Trong mắt Hà Dĩ Kiệt bắt đầu bốc lên ngọn lửa dục. Anh cúi đầu hôn lên nơi non mềm đó, ngậm chặt lấy quả anh đồ nhỏ nhẹ nhàng mút. Trương Tư chỉ cảm thấy có dòng điện rất nhỏ thoáng cái đã chạy lan ra khắp toàn thân. Cô không khỏi nhắm mắt lại, thân thể không bị khống chế hơi ưỡn lên một chút, hai cánh tay mềm nhũn không biết nên để vào đâu cho tốt, mơ hồ liền ôm lấy đầu của anh...

Hà Dĩ Kiệt cảm thấy cô càng lúc càng ôm anh chặt hơn, không khỏi khẽ cười lên một tiếng, đến khi hôn đủ anh mới nhẹ nhàng buông cô ra, ngón tay sờ soạng dọc theo eo nhỏ đến phía đối diện. Cô không mặc quần, chỉ là mặc quần lót dày liền tất. Anh hơi nhấc cô lên phía trên một chút, tay kia hơi dùng lực, cởi chiếc quần tất của cô xuống đến tận đầu gối. Cả người Trương Tư đều đã mềm nhũn hóa thành một vũng nước, để mặc cho anh muốn làm gì thì làm. Cô chỉ vui mặt thật sâu ở trong ngực của anh, hơi thở từng chút từng chút nóng bỏng

Tay của cô gãi gao núm lấy quần áo của anh, trong miệng khẽ thì thầm gọi tên của anh. Anh nhẹ nhàng đáp lại, “cục cưng ngoan ngoan kêu lên đi”. Bàn tay anh dao động vuốt ve từ trên ngực của xuống đến bắp đùi non mềm ở phía đối diện, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa. Cả người cô giống như bị điện giật, nảy mạnh người lên một cái, đột nhiên mở to hai mắt, miệng hốt hoảng gấp rút khẽ kêu lên một tiếng: “Hà Dĩ Kiệt... Anh... hãy nhẹ một chút...”

Bộ dáng của cô lúc này nửa che nửa đậy xinh đẹp đến động lòng người. Lúc này đôi mắt trong veo như nước của cô đã mờ mịt, nhìn về phía bóng dáng của anh, càng làm cho Hà Dĩ Kiệt càng thêm động tình. Hai ba lần anh mới rút được dây lưng ra, lại cúi xuống hôn nơi cần cở, nơi ngực của Trương Tư, trong miệng còn nói ra mấy lời nói hạ lưu: “Trương Tư... Chẳng phải em vừa mới nói khi đi trở về em sẽ dùng miệng cho tôi đó sao... Hiện tại trước hết làm cho tôi ra lần thứ nhất đi... Ng ngoan, cục cưng à... Anh không thể đợi được nữa đâu...”

Trương Tư lúng túng, bàn tay ra sức nắm chặt trên vai anh. Vừa rồi chẳng qua là cô chỉ thuận miệng nói qua lời đó với anh mà thôi. Vậy mà người này lại

cứ nói thẳng tuột ra như thế. Trương Tư hận giờ phút này không thể tìm một cái lỗ nê nào để chui vào, vừa hối hận vừa tức, hận mình tại sao có thể nói ra những lời như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

“Nhẹ một chút...” Hà Dĩ Kiệt bị cô đập vào người liền nhủ mày lại, dứt khoát kéo ngược hai bàn tay nhỏ bé của cô về phía sau người. Trương Tư bị anh vịn tay như vậy nên bộ ngực không khỏi nhô cao lên một chút, hai hạt ngọc san hô càng nhô cao hơn, xem ra trong lòng anh đáng tức giận, không nhịn được nữa, anh cúi đầu nhẹ nhàng cắn một cái. Cảm giác hơi đau đón truyền đến làm cho Trương Tư không chịu nổi, người run lên một cái. Anh cũng đã ôm lấy eo của cô để cô giằng chân ở trên người, chỉ cách hai lớp nội y hơi mỏng nên cô cảm nhận được rõ ràng chỗ mẫn cảm của anh đang trướng to và nóng bỏng. Trương Tư sợ hãi đến mức nước mắt trào ra, cô giãy dụa chỉ muốn thoát khỏi anh. Nhưng bỗng nhiên anh dùng sức cắn vào đỉnh mềm mại của cô, một màu đỏ thắm chói mắt giống như một đóa hồng mai vừa tách nở, ngập tràn cảnh kiều diễm phong tình...

“Không được lộn xộn...” Trong giọng nói của anh mơ hồ mang theo âm sắc khàn khàn, dĩ nhiên trong hai tròng mắt có thần của anh chứa đựng ngọn lửa dục nồng đậm. Anh buông tay cô ra, yêu cầu cô khoác lên trên vai của anh, còn mình dùng cánh tay đang rảnh rỗi đỡ trên đỉnh đầu của cô. Cô ngồi ở trên người anh, đỉnh đầu gần như đã chạm đến trần của thùng xe, lúc này mà chuyển động, sẽ không tránh khỏi làm cô bị va chạm vào đầu. ㄟ

“Hà Dĩ Kiệt, cũng sắp về đến nhà rồi...” Cô nheo giọng cầu khẩn anh, chút lý trí vụn vặt còn lại của cô vừa mới được tác động vào, nhưng rất nhanh, đã gần như đội quân tan rã...

Trương Ái Linh đã từng nói một câu rất kinh điển, đường đến trái tim của người đàn ông phải đi qua dạ dày, muốn đến được trái tim của phụ nữ phải thông qua giọng nói.

Trước kia Trương Tư còn khinh thường không để ý lắm, nhưng hiện tại, cuối cùng cô không thể không thừa nhận.

Nhưng đôi khi, cô cũng không phân định rõ nổi, bởi vì lần đầu tiên của cô là cho Hà Dĩ Kiệt, cho nên dần dần cô đã không thể buông tay với anh nổi, hay là bởi vì ba phen mấy bận anh đã ra tay trợ giúp cô mà dần dần cô đã động tâm, cho nên mới chịu cam tâm tình nguyện hết lần này đến lần khác cùng anh trên giường.

Nhưng cô không thể phủ nhận một sự thực là, giờ phút này trong toàn bộ thế giới của cô, cô luôn chỉ có một mình anh. Cô y lại anh, tin tưởng vào anh, không cách nào rời khỏi anh nổi, đồng thời cô lại bị anh hấp dẫn một cách sâu sắc. Đúng như vậy, một người đàn ông như anh, làm sao có những người phụ nữ không thể bị anh hấp dẫn chứ?

Cô không biết bắt đầu từ bao giờ bản thân cô nếu như một ngày không được nhìn anh gặp dịp thì chơi đùa với một cô gái khác, cô lập tức liền thấy vô cùng khó chịu. Không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi lúc nhìn thấy anh và những cô gái khác, cô sẽ luôn bị mất hứng, bày cái vẻ mặt không quan tâm tới anh nữa cho anh xem. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, những lời tâm tình ôn nhu của anh dù chỉ một giây, cũng có thể làm cho cô một mình vụng trộm vui vẻ đến vài ngày. Cô thích được dính lấy anh, cô thích được anh dỗ dành, cô thích anh đối xử tốt với một mình cô. Trong phòng ốc của anh chỉ có một mình cô được phép xuất hiện, trên giường của anh cũng chỉ có một mình cô có thể được phép nằm ở trên đó.

Nhiều khi cô cũng quên mất thân phận của mình, coi mình là người yêu của anh, sau khi được anh nhắc nhở cô lại sinh ra tức giận, lại khỗ sở, lại thể không thêm để ý tới anh nữa. Rồi sau đó rồi lại yêu anh như điên tựa như là tình yêu của một cô nữ sinh nhỏ vậy, bị anh nói ba xạo dỗ dành liền vừa mơ màng màng vừa vui vẻ.

Anh là một người lão luyện trong tình trường, mà cô chỉ là một cô gái nhỏ tuổi còn, làm sao cô có thể thắng được anh?

Khi cô và Quý Quảng Nguyên ở cùng một chỗ, tình yêu của bọn họ chỉ là sự yêu đương đơn thuần và sạch sẽ, bọn họ có hôn nhau liên tục thì cũng chỉ là chạm môi của đôi phương một cách đơn giản. Nhưng mà khi ở cùng với Hà Dĩ Kiệt chung một chỗ thì từng chút từng chút một, anh đã dạy dỗ cô những chuyện này. Chính cô làm cho anh được thưởng thức hóa ra là khi yêu thương nhau, người ta còn có thể làm những chuyện ngọt ngào như vậy - dĩ nhiên, nếu như tính nét anh chịu nhẫn nại làm những chuyện yêu đương một cách nhẹ nhàng êm dịu một chút, thì có thể nói cô thật sự cảm thấy rất hưởng thụ. Chỉ cần Hà Dĩ Kiệt vui lòng, anh có thể cho cô cảm thấy khoan khoái lên tận trời xanh, nhưng về sau này, phần lớn là anh thường thô bạo đến độ kịch liệt, cho nên đối với chuyện này Trương Tư luôn cảm thấy vừa yêu vừa hận.

Nếu như anh không có nhiều những ham mê kỳ quái như vậy thì tốt biết bao, tỷ dụ như... Anh muốn đổi tư thế, muốn cô chủ động, hoặc là dùng một chút những đồ chơi kì kì quái quái nào đó...

Trương Tư không thích những chuyện này, cô chỉ thích được anh ôm rồi sau đó nhẹ nhàng hôn cô, nhẹ nhàng vuốt ve cô, đến khi cô như bị mất đi thần trí, anh sẽ muốn cô thật dịu dàng.

Chút tâm nguyện nho nhỏ thế này, cũng rất hiếm khi cô được thỏa mãn.

Tựa như giờ phút này, hứng thú của anh đang trào dâng, trừ phi cô khóc âm ỹ dọa anh làm cho anh phải mềm lòng giống như khi ở trong nhà, nhưng bây

giờ đang ở trên xe, mà ngay cả một chút tiếng động cô cũng không chịu để phát ra.

“Hôm nay tôi không thể không bỏ gậy cái tật xấu này của em!” Hà Dĩ Kiệt cười xấu xa, nâng bờ eo của cô lên, ngón tay khẽ ngoắc một cái, ngay lập tức liền loại bỏ hết chút áo quần đang trôi buộc trên người cô. Anh cũng nhanh chóng cởi bỏ quần áo của chính mình. Trương Tư vừa cúi đầu, liền nhìn thấy tình cảnh này, cô cảm thấy xấu hổ muốn chết, sắc mặt đỏ rực, lắc lư thân thể muốn chạy, nhưng lại bị anh hưng phấn kéo lại giữ chặt ở trên đầu gối. Trương Tư hồn bay phách tán vì sợ hãi, người này thật sự muốn thực hiện chuyện này ở ngay trên xe thật chẳng?

Hà Dĩ Kiệt thấy trên gò má của cô ánh lên những giọt nước mắt, nhưng nó lại càng làm anh nảy sinh hưng phấn hơn. Anh đưa tay bóp chặt lấy cằm của cô, ép cô tới gần, dĩ nhiên trong giọng nói chứa đựng đậm chất khàn khàn: “Ngoan, vừa rồi chính em đã chủ động, nếu như vậy... Hãy nhanh hơn một chút...”

Trương Tư gất gao cắn môi, như thế nào cũng không chịu. Hà Dĩ Kiệt nhìn thấy nơi cảm giác đã bị anh bóp mạnh đến đỏ rực, cô vẫn cứ khóc nhưng dứt khoát không muốn, anh không khỏi bức bối, đưa tay đẩy cô ra. Thấy cô ngồi ghé vào trên ghế ngồi khóc, thân thể cứ thế run rẩy, anh lại thấy có chút mềm lòng, trầm thấp thở dài. Hà Dĩ Kiệt với tay ôm lấy cô: “Thôi quên đi, em không chịu coi như xong, tôi cũng không nhất thiết cứ phải không ép buộc em thì không được, đừng khóc...”

Trương Tư khóc lóc ngừng đầu lên, “Dĩ Kiệt anh đừng ép em... Chờ em nghĩ thông suốt... Em, em lại...”

Hà Dĩ Kiệt cười khổ không biết nói gì, nhưng lại vuốt ve gương mặt của cô, ranh mãnh nói ra: “Em không chịu làm chuyện kia, chung quy việc không đồng ý này cũng bình thường thôi, nhưng em nhìn tôi ở bên này xem, vẫn còn chưa chịu chịu tất lửa đầu đấy.”

Anh nắm lấy tay của cô đặt sang bên đó. Đầu ngón tay vừa chạm vào vật nóng hổi đó thì Trương Tư lại càng hoảng sợ. Tuy rằng là cô không cảm tâm tình nguyện, nhưng thấy anh nhượng bộ mình một bước, tóm lại cô vẫn còn có chút khiếp đảm, sợ anh tức giận, liền nhẹ nhàng gật gật đầu, vùi mặt vào trong ngực của anh: “Vậy thì anh hãy nhanh lên...”

Anh cũng không trả lời, chỉ là dùng sức ôm lấy cô đặt ở trên gối. Khi thân thể Trương Tư hạ xuống, cô cảm thấy không có chút trở ngại nào, chỉ thấy vật cứng rắn của anh cùng lửa nóng.

Trong lòng cô trước sau chỉ cảm thấy vẫn còn cực kỳ sợ hãi, hay cũng tại bởi vì cô cảm thấy ngưng ngưng quá mức nên cứ núp ở trong ngực của anh, người lạnh run, nước mắt lăn xuống đồ rào rào xuống bên dưới. Anh dịu dàng đặt chiếc đầu nhỏ của cô đặt ở trên hõm vai, vừa nhẹ nhàng vuốt ve cô vài cái, trong miệng lại nhẹ nhàng dỗ dành cô: “Ngoan, chốc nữa em cũng đừng ngừng đầu lên, sợ rằng sẽ đụng vào em mất...” Tay kia của anh lại gắng gượng cầm lấy cái của mình, cũng có chút thô lỗ tiến vào trong thân thể của cô, trong khi cô còn chưa được ướt át ...

“Đau... Hà Dĩ Kiệt, anh hãy nhẹ một chút...” Cô trầm thấp nghẹn ngào, núp ở trong ngực của anh toàn thân cứ thế run lên không ngừng. Hà Dĩ Kiệt lại dứt khoát thở một hơi dài thoải mái, chỉ là anh vẫn bận tâm đến cô như cũ. Bởi vì anh biết rõ, ở phương diện này cô luôn luôn vô cùng yếu ớt, nên anh tỉ mỉ hôn lên cổ của cô, dịu dàng nói dỗ dành cô: “Buông lỏng người một chút đi bảo bối... Lập tức em sẽ thấy thoải mái ngay thôi, không đau nữa, sẽ không đau đâu...”

Anh dừng lại bất động, hôn cô trong chốc lát, cảm nhận thấy người cô đã dần dần buông lỏng, anh mới thử chuyển động. Trương Tư ôm lấy anh thật chặt, toàn thân run lên cảm cập, hai hàm răng lại cắn chặt vào nhau, không lên tiếng nữa. Tốc độ của Hà Dĩ Kiệt dần dần nhanh hơn, cảm giác thấy hơi thở của cô dần dần nóng lên, anh biết rõ cô đã có cảm giác, liền buông lỏng người, ôm lấy cô, động tác mạnh hơn...

Xe vẫn luôn luôn lướt đi rất êm, nhưng đột nhiên, thật sự hình như lại đang chạy chậm lại rồi thoáng chốc bắt đầu lắc lư, trông chừng. Anh lập tức lợi dụng điều đó liền hưng hăng đẩy mạnh một cái đi vào... Từ trong miệng Trương Tư thốt lên một tiếng nức nở nghẹn ngào, cô hưng hăng cắn vai của anh, người cứ run rẩy run rẩy không ngừng...

Hơi thở của Hà Dĩ Kiệt dần dần trở nên nặng nề. Anh cắn vào vành tai của cô nhẹ nhàng mút lấy, giọng khàn khàn ám muội, hỏi nhỏ: “Trương Tư bé nhỏ... Có phải là em rất thích không? Hà...”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Lễ loi trong căn phòng (1)

Hơi thở của Hà Dĩ Kiệt dần dần trở nên nặng nề. Anh cắn vào vành tai của cô nhẹ nhàng mút lấy, giọng khàn khàn ám muội, hỏi nhỏ: “Trương Tư bé nhỏ... Có phải là em rất thích hay không? Hà...”

Trong đầu Trương Tư vẫn thấy hoa mây chóng mặt như trước, cả người cô tựa như vẫn còn bị vây hãm trong sự choáng váng vô biên vô hạn. Cô ghé vào trên người anh, ngực cô áp thật chặt cùng một chỗ với ngực của anh, nhịp thở của bọn họ dần vang lên với tần suất ngày càng tăng lên. Trên người anh có chút mồ hôi vã ra, vẫn như trước, hương vị này của anh rất dễ chịu rất gọi cảm. Cô nhẹ nhàng ôm lấy anh, ngón tay từng chút siết chặt lại, những giọt lệ long lanh đọng trên hàng mi cong nhẹ nhàng rung động, nhưng vẫn không chịu rơi xuống. Tay của anh vẫn như trước, siết chặt lấy cô, vừa giữ lấy thân thể của cô hưng hăng chuyển động lên xuống. Thân thể của Trương Tư có chút giật giật, lực kẹp hai chân của cô vòng quanh thân anh dần dần siết chặt lại, quả nhiên cô nghe thấy anh than nhẹ một tiếng về rất thoải mái, mà động tác của anh ngày càng thêm mạnh mẽ hơn. Thân thể của cô bị từng lần

từng lần va chạm của anh chuyển động lên xuống. Cô lại ghé vào bên tai anh mở miệng nhẹ giọng hỏi, đứt quãng: “Hà Dĩ Kiệt... Anh có yêu em hay không?”

Động tác của anh hình như vì câu hỏi này của cô mà thoáng có chút cứng nhắc. Cùng với sự cứng nhắc đó giọng nói của anh vang lên dường như có chút mơ hồ không rõ, nương theo nhịp thở dốc nồng đậm cùng với tiếng gầm nhẹ của anh, cô mơ hồ nghe thấy anh nói: “... Yêu... Yêu em...”

Đột nhiên nước mắt của Trương Tư trào ra, cô càng ôm chặt lấy cổ của anh, áp sát vào bên tai anh, mở miệng nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Hà Dĩ Kiệt, em yêu anh.”

Anh không lên tiếng đáp lại, chỉ ôm cánh tay của cô, nắm thật chặt, thời điểm bộc phát, anh nặng nề ghé vào bên tai cô nói một câu: “Ngoan, nghe lời, anh đến đây.”

Cô nằm ở trong lòng ngực của anh nhu mì bất động. Anh tìm được sự thỏa mãn nên giờ phút này cũng không keo kiệt sự dịu dàng. Không biết có phải do trời sinh nên làm cho giữa nam và nữ lại có sự khác biệt lớn như vậy hay không. Sau khi yêu, người phụ nữ luôn có cảm giác mình đã gần thêm một chút nữa với người đàn ông, lại càng thêm muốn được cùng anh sống bên nhau suốt một đời một kiếp không rời xa. Nhưng mà người đàn ông lại có sự khác biệt hoàn toàn, sau khi mọi chuyện chấm dứt, có lẽ chính là thời điểm mà anh ta chán ghét.

Anh ôm cô vỗ về trong chốc lát, sau đó liền nhẹ nhàng đẩy cô ra: “Sửa soạn lại bản thân em một chút đi, sắp về đến nhà rồi.”

Thời điểm tách ra khỏi anh, cảm xúc trong thân thể cô thật khác thường, làm cho cô thấy ngượng ngùng, cô cúi đầu không dám nhìn anh, rồi lại cảm thấy có chút tủi thân. Anh biết rõ cô rất hay rất thẹn thùng, nhưng lại không nghĩ muốn giúp cô... Mà Hà Dĩ Kiệt lúc này cũng đã chậm rãi cảm hộp khăn giấy qua bắt đầu sửa soạn lại cho bản thân mình. Chút cảm xúc kia của cô, anh hoàn toàn không hề chú ý tới.

Đến khi anh sửa soạn thỏa đáng cho chính mình xong xuôi, tinh thần sáng khoái, thờ phào một hơi nhẹ nhõm, vừa quay đầu sang, lại đã nhìn thấy cô đang co rúc ở trên ghế sa lon, đôi mắt tròn ngật lệ nóng.

Hà Dĩ Kiệt thoáng có chút không nhìn được sự bức mình. Đỗ dành, khuyên bảo cô đến nửa ngày mới thực hiện được, người phụ nữ này không biết tại sao lại phiền toái như vậy chứ?

“Lại làm sao vậy?” Hà Dĩ Kiệt nhíu cặp mày lại, lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô, lực trên tay hơi có chút tăng lên.

Trương Tư bị anh làm cho hốc mắt phát đau nhức, đưa tay đón lấy khăn giấy nhẹ nhàng lau: “Không có gì.”

“Đừng có ngồi bất động im lặng ở chỗ đó mà khóc nữa, em bây giờ đã là người lớn rồi đó.” Anh nói qua loa một câu đầy vẻ hờ hững, vỗ vỗ vào mặt của cô tựa như đang dỗ dành một đứa trẻ vậy. Xe đã chậm rãi ngừng lại, Hà Dĩ Kiệt thấy quần áo của cô vẫn còn chưa chỉnh tề, liền nhíu mày nói lại một câu: “Tranh thủ thời gian sửa sang lại một chút đi, tôi về trước đi tắm rửa đây.”

Nói xong, anh cũng không đợi cô, đẩy cửa xe ra, bước xuống xe. Miệng Trương Tư há to ra, bày ra vẻ muốn gọi giật anh lại, nhưng tiếng nói của cô vẫn không hề phát ra. Cô nắm chặt chiếc khăn giấy trong tay, nhìn cửa xe mở ra vừa khép lại, trong nháy mắt bóng dáng anh trở nên biến hóa, cô nhìn thấy bóng lưng của anh dần dần đi xa, không biết tại sao, trong lòng cô lại cảm thấy có sự mất mát và tủi thân không nói ra được.

Vừa rồi rõ ràng anh đã nói yêu cô, nhưng tại sao hành động này của anh lại làm cho cô có cảm giác anh không hề có một chút tình cảm nào?

Khi muốn cô lúc đó anh liền dụ trước đỗ sau ngàn vạn lần, tính nhẫn nại đủ mười phần. Nhưng khi đã được thỏa mãn thì sắc mặt lại trở nên lạnh lùng, đến ngay một câu an ủi qua loa cũng chẳng có. Là trong lòng anh không có chút tâm ý nào đối với cô, hay là như người ta vẫn thường hay nói, trên đời này, đàn ông đều rất giống nhau, rất sợ ý, tuyệt đối không thể nghĩ ra được những điều này?

Trương Tư sửa soạn lại mình qua loa một chút, mở cửa xe, bước xuống xe, vừa vịn ghế người lái xe đi ở phía đối diện. Lái xe là một bác già trung niên, bộ dạng rất thật thà phúc hậu, nhìn thấy cô đi ra gương mặt liền đỏ lên, Trương Tư càng cảm thấy mình ngượng ngùng không thể chịu nổi, cô cố gượng gạo cười cười, cũng nhanh chóng bước đi lên lầu...

Khi cô đi vào phòng ngủ, anh vẫn còn đang tắm rửa, Trương Tư ngồi một mình ở trên giường ngẩng ngẩng ra một lát, vừa an ủi chính mình vài câu. Thời gian cô và Hà Dĩ Kiệt ở cùng một chỗ dài như vậy, bên cạnh anh ngoại trừ cô ra, ở bên ngoài anh cũng không có những người phụ nữ nào khác. Anh cũng rất ít khi qua đêm ở bên ngoài, như vậy ở trong lòng anh cô vẫn có một vị trí nhất định. Huống chi, lúc đó chẳng phải anh vẫn thường xuyên nói với cô rằng anh yêu mến cô sao? Hôm nay anh còn nói yêu...

Trương Tư nghĩ như vậy trong người liền lại thấy cao hứng lên, trong người lại có nhiệt tình, nhặt đồng quần áo bản bị anh thay ra bỏ vào trong giỏ xách trong phòng tắm, chuẩn bị quần áo cho anh và của mình để cùng một chỗ mặc sau khi tắm rửa xong.

Hà Dĩ Kiệt ngâm mình ở trong bồn tắm nói chuyện điện thoại, nhưng mi tâm lúc này bắt đầu nhíu sâu lại. Sau khi xảy ra chuyện tạt a-xít sun-phu-rit, nhà họ Lâm đã phải mất một thời gian để giải quyết. Bí thư Tiểu cũng đã ngầm ra ám hiệu với anh không được giải quyết cái gì hết, tất cả mọi người đều lán người cùng trong hội với nhau, chuyện vỡ lở ra rồi, nhìn mặt mũi ai cũng rất khó coi.

Trong lòng Hà Dĩ Kiệt lại thấy không cam lòng. Lần này may mắn anh kịp thời xuất hiện, nếu như anh không có đi đến đó, chẳng phải Trương Tư sẽ bị cô ta làm hại, phá hủy khuôn mặt rồi sao? Một cô gái nhỏ tuổi còn trẻ như vậy, nhưng tâm địa lại độc ác như thế, có thể thấy được nề nếp dạy dỗ trong gia đình của nhà họ Lâm cũng không khá hơn chút nào. Mặc dù Hà Dĩ Kiệt đã làm theo lời như Bí thư Tiểu nói, lúc này phải thực hiện “nhất tiểu miễn ân cừu” (một nụ cười xóa bỏ ân tình, hận thù), nhưng vẫn là vụng trộm hung hăng gở của nhà họ Lâm một khoản, nếu như không phải giữ thể diện cho Bí thư Tiểu, anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ đơn giản như vậy.

Chỉ có điều trong lúc này Lâm Ngữ Thiên cũng không xong, cô ta bị nhà họ Lâm đưa đi ra nước ngoài rất xa, thoát nhìn cũng biết nhà họ Lâm cũng dự định bỏ qua đứa con gái này rồi.

Nhưng Hà Dĩ Kiệt trái lo phải nghĩ mãi mà vẫn không hiểu tại sao, cho dù Lâm Ngữ Thiên đã từng nghe qua tên của anh, nhưng cũng vẫn không cách nào biết rõ anh là ai, để rồi sau đó lại sợ đến như vậy là sao? Nhà họ Lâm cũng không phải thuộc loại nhà nghèo cửa nhỏ, cô ta là thiên kim tiểu thư được nhà họ Lâm coi như châu báu, cũng sẽ không phải là dạng người không hiểu biết việc đời như vậy. Bởi thế anh nghĩ phản ứng ngày đó của Lâm Ngữ Thiên nhất định là có ẩn tình gì đó. Ngay lập tức anh âm thầm cho người đi điều tra, kiểm tra xem có phải là nhà họ Lâm đã từng có va chạm gì với nhà họ Hà hay không! Nhưng hôm nay tin tức truyền đến lại làm cho anh thất vọng, nhà họ Lâm và nhà họ Hà, cho tới bây giờ đều chưa từng có quen biết gì với nhau, cho dù đều ở cùng trong một thành phố nhưng kỳ quái nhất lại là tựa như là người của hai thế giới vậy, không có chút mây may giao tiếp nào.

Nhưng chuyện này khác thường là vì chuyện gì đây? Hà Dĩ Kiệt nhạy cảm chú ý tới những vấn đề này, cho dù là kẻ thù chính trị, có quan hệ rắc rối khó gỡ với ai đi nữa cũng sẽ không dễ dàng tra ra nội tình của họ. Nhưng không chừng tra tới tra lui, thì sẽ tra ra được một người nào đó trong gia đình của họ. Trên đời này không có được vài người là chân chính thanh bạch, nhưng nhà họ Lâm và nhà họ Hà một nét phẩy quan hệ cũng không có...

Nếu như đây không phải sự thật, vậy thì tất nhiên việc xảy ra như vậy là vì lý do gì, vì muốn che dấu cái gì.

“Điều tra tiếp! Cứ tiếp tục điều tra, dù dấu vết thế nào cũng không thể bỏ qua.” Hà Dĩ Kiệt cúp điện thoại, nhắm mắt lại thật dài thở một hơi....

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Lễ loi trong căn phòng (2)

Thời gian, giống như khe hở giữa các ngón tay không thể giữ được cát chảy, cứ im hơi lặng tiếng mà chảy xuống, hoà lẫn vào trong bờ cát chạy dài vô tận, không thể tìm thấy một chút bóng dáng.

Giống như trong những lúc ta lơ đãng, nên đã để bay đi mất những gì tốt đẹp và thương cảm nhất, giống như đám mây cuộn lại chậm rãi bay ở cuối chân trời, bị con gió thổi qua liên tục không còn thấy hình dáng nữa.

Tương Tư đã trải qua cuộc sống chung với Hà Dĩ Kiệt một thời gian tốt đẹp khoảng chừng hơn một năm. Mà tất cả sự tốt đẹp đều chấm dứt là vào một ngày nào đó, bọn họ cùng Thanh Thu, Bắc Thành và Mạnh Thiệu Đình, bọn họ cùng đến thành phố B tìm Phó Tỉnh Tri. Đêm khuya hôm đó sau khi trở về khách sạn, tiếp đó cô phát hiện mình có thai...

Tương Tư trở mình trên giường, trong đêm khuya tĩnh lặng tiếng kêu cọt kẹt của chiếc giường cũ kỹ vang lên nghe đặc biệt rõ ràng.

Cô vừa nằm mơ rồi, mơ tới khoảng thời gian quá khứ đầy những đau khổ, vui vẻ, hạnh phúc và tuyệt vọng khi sống cùng anh chung một chỗ...

Nhưng cũng rất may, sau khi vết thương của cô khỏi hẳn, cô đã dần dần rất ít khi mơ tới anh, dần dần quên đi hình dạng của anh... Sau này, có lẽ đến một ngày nào đó, trong thế giới cuộc sống của cô thật sự có thể không còn bóng dáng người này nữa. Không còn bóng dáng người đàn ông vừa dịu dàng vừa vô tình, người đàn ông khiến cô yêu không được mà hận cũng không thể.

Đã là giữa hè, trong phòng của cô chỉ có một chiếc quạt điện nhỏ, mở chạy trắng đêm, nhưng vẫn cảm thấy rất nóng. Tĩnh mộng, cả người cô ướt đầm mồ hôi, thân thể gần như dính chặt cùng một chỗ với chiếc chiếu. Tương Tư lại trở mình vài lần nữa, sau đó đành phải ngồi dậy. Bụng cô đã rất lớn rồi, mọi cử động đã bắt đầu không được dễ dàng như trước, cô chống sau lưng cẩn thận từng ly từng tí, bước xuống giường, dựa vào ánh trăng sáng rờ rờ, rạng ngoài cửa sổ chiếu tới, tìm được đôi dép lê, sau đó chậm rãi vượt qua chiếc bàn để đồ linh tinh ở trong căn phòng nhỏ, đi đến nơi công tắc đèn điện để bật đèn.

Bộ đồ ngủ mỏng manh trên người cô đã sớm ướt đầm, cô bức bối vì cái nóng mà không sao nói ra được. Cô đành ôm bụng đi vào trong phòng tắm đơn sơ, cũng không dám xông vào tắm nước lạnh khi cả thân mình đang đầy mồ hôi. Cô lấy chút nước lạnh đi vào trong phòng bếp lấy ấm nước nóng đặt trên lò rót chút nước ấm vào, cô vắt chiếc khăn lông ướt lau qua thân thể, sau đó lại trở lại trong phòng bật quạt lên. Cô cảm thấy đã dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhưng lần qua lần lại một phen như vậy, toàn bộ con buồn ngủ trong cô lại biến mất, trong người cũng thấy mệt, hai chân trở nên mềm nhũn, hơi thở nặng nề. Cô đã đôi dép lê xuống, lên trên giường, ngồi tựa vào chiếc gối đầu nhắm mắt lại. Đứa trẻ đã được hơn tám tháng rồi, bệnh tình của thím Phúc giờ đây lúc tốt lúc xấu, cô cũng vẫn không chịu tiêu số tiền của Hà Dĩ Kiệt, mà thím Phúc sống chết cũng nhất định không chịu dùng tiền của cô để đi đến bệnh viện lớn chữa trị cho mình. Hiện tại cô đành phải duy trì chữa bệnh cho thím ở trong bệnh viện này. Bác sĩ cũng đã nói, mùa hạ năm nay thật sự là quá nóng, bà cụ tuổi đã rất cao rồi, chỉ sợ không chịu nổi qua mùa Hạ này. Cho dù có đôi đến bệnh viện lớn đi nữa, bất quá cũng chỉ kéo dài thêm được ba năm ngày, mắt cũng đã nhìn thấy cảnh tượng của một tháng tới.

Tương Tư tựa ở trên gối, nước mắt từ trong khóe mắt chậm rãi chảy ra ngoài. Cô vẫn ngồi đó không động đậy, cứ như vậy nhìn ngoài cửa sổ. Bầu trời đầy những ánh sao lấp lánh, nhưng cô cảm thấy khổ sở không nói ra được, hoá ra cuộc sống của cô lượn quanh trong một cái vòng luẩn quẩn, cho tới

hôm nay, cô vẫn lẻ loi một mình.

Chương 28: Biết tìm cô ở đâu đây?

Cô vẫn ngồi đó không động đậy, cứ như vậy nhìn ngoài cửa sổ. Bầu trời đầy những ánh sao lấp lánh, nhưng cô cảm thấy khổ sở không nói ra được, hoá ra cuộc sống của cô lượn quanh trong một cái vòng luẩn quẩn, cho tới hôm nay, cô vẫn lẻ loi một mình.

Nếu như thím Phúc yêu thương của cô cũng bỏ cô mà đi, cô thật không biết nên làm cái gì bây giờ. Một mình mang theo đứa trẻ, trên người không có chút tương lai tiền đồ gì như vậy cô làm sao có thể sống sót?

Tương Tư nhớ tới trong lòng liền cảm thấy khổ sở. Bốn năm trước, trong nhà cô gặp chuyện không may, cô mang dao đi đâm người bị thương, làm hại chính mình phải ngồi trong nhà giam không nói, lại còn làm liên lụy tới bác Phúc, vì che chở cho cô mà bị người ta đánh một trận thừa sống thiếu chết vứt vào ven đường. Đến bốn năm sau, lại là cô đã chạy về đây trêu chọc thím Phúc, nếu như không phải tại cô không chịu động đến tiền của Hà Dĩ Kiệt, thím Phúc cũng sẽ không phải tuổi cao như vậy còn phải đi làm thuê, kết quả để xảy ra chuyện...

Tương Tư nghĩ ngợi, thực sự trong lòng vẫn còn thấy chua xót, ngón tay thon dài đầy vết chai nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng đã nhô cao. Nếu như thím Phúc cũng ra đi, cô đã thiếu bác Phúc thím Phúc hai cái mạng. Cô cũng chỉ mong cuộc sống sắp tới của cô được tốt hơn một chút để cô có thể chống đỡ nổi, dù sao, cô cũng sống không được quá lâu.

Có đôi khi Tương Tư cũng thấy hối hận, việc gì cô phải để tâm làm vậy chứ, cứ như thế mà tiêu tiền của Hà Dĩ Kiệt đi, anh muốn biết thì biết, có sao. Nhưng nghĩ vậy rồi cô lại lo lắng, nếu như anh thông qua việc cô tiêu tiền, xem hoá đơn ghi chép lại địa chỉ anh sẽ tìm được cô, nhìn thấy cô giờ phút này đang mang thai, nhất định anh sẽ buộc cô đi bệnh viện giết chết đứa bé này mất.

Anh làm sao có thể để cho người khác mang thai con của mình chứ? Anh có người vợ có gia thế ưu việt, môn đăng hộ đối, cảm sát hòa hợp, anh lại yêu người phụ nữ kia như vậy, đương nhiên sẽ không để cho cô ta phải chịu một chút xấu uất ức nào rồi. Anh còn phải dựa vào uy thế của gia đình bên vợ để vươn lên tận trời xanh kia, đứa con của cô chỉ có thể là vết nhơ trong cuộc sống của anh, là chứng ngại vật cho tiền đồ của anh. Đứa nhỏ trong bụng của cô đây có là cái gì? Chẳng qua cũng chỉ là một đứa nhỏ không có thân phận, không có địa vị, không được công khai, là một đứa con không rõ nguồn gốc, không dám nói rõ cha mình là ai... Đương nhiên là anh sẽ phải loại trừ nó sao cho thật nhanh chóng.

Chuyện cho tới bây giờ, chẳng lẽ cô còn giữ cái suy nghĩ cho rằng anh sẽ hạ thủ lưu tình sao?

Tương Tư nhắm mắt lại cười lạnh, nước mắt chảy ra lạnh buốt đau nhức. Cái rét lạnh của đêm đông năm đó không lạnh bằng cảm giác tuyệt vọng của cô khi mất đi đứa con đầu tiên.

Cô không biết yêu một người sâu sắc đến cỡ nào, mới có thể sau khi gặp phải tổn thương đến như vậy mà vẫn còn lựa chọn tin tưởng anh. Cô cũng không biết, dung lượng trái tim của một người đến tốt cùng có thể chứa đựng được bao nhiêu yêu thương, để có thể một lần lại một lần thất vọng, sau đó lại vẫn mang nỗi chờ mong nhỏ nhỏ như cũ.

Giống như luôn không thể tin được rằng, một người mà mình đã từng tin tưởng đã từng đối xử với mình tốt như vậy, lại có thể gây cho mình một tình trạng thật tàn nhẫn đến mức độ này. Nhưng thực tế khi mọi việc đã xảy ra một cách rõ ràng, thì cô đã biết rõ, trên đời này không có gì là không có khả năng.

Đến bây giờ, cô sớm đã quyết định rồi, cô sẽ một mình mang theo đứa trẻ, cố gắng sống sót. Lúc ban đầu cô quyết định giữ lại đứa trẻ vì cô còn muốn tương lai sẽ trả thù anh, cho anh một đòn trí mạng, sẽ gây ra cho anh một chuyện gièm pha, làm cho con đường làm quan của anh khó giữ được. Nhưng khi đứa trẻ một ngày một ngày lớn lên, ý nghĩ này liền dần dần phai nhạt đi. Hiện tại cô không nghĩ ngợi hay lo lắng gì khác nữa, chỉ hy vọng thím Phúc có thể nhanh khoẻ lại, đứa trẻ cũng được sinh trọn vẹn, một nhà ba người sống chung một chỗ, như vậy là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Vì để giữ đứa bé này, vì một chút ích kỷ của mình mà cô không thể nói ra được suy nghĩ ở trong đầu, vì vậy cô không thể để cho thím Phúc đi một đến một bệnh viện lớn, vì bà cụ cũng chỉ còn sống không quá từ ba đến năm ngày nữa, lại nói tiếp, cô cũng không phải là người tốt!

Chiếc quạt cũ kỹ cộc cạch chuyển động vẩn vơ vẩn vơ, làm cho người ta lo lắng không biết nó có thể đột nhiên ngừng quay hay không. Không khí trong phòng đặc quánh lại, nóng bức khó chịu, thân thể cô vừa mới lau qua, lúc này lại bắt đầu ra mồ hôi. Tương Tư cứ ngây ngốc ngồi tựa ở trên giường, cô cũng không còn đủ sức để xuống giường để lau rửa lại mình nữa. Cô hiểu rất rõ sức khỏe của bản thân mình, cô đã trúng mảy roi của Đỗ Phương Phương, tuy nói vết thương bên ngoài đã lành hẳn rồi, nhưng bệnh cũ lại chưa dứt hẳn, vẫn còn nằm lại ở bên trong. Sự va chạm ấy lại diễn ra trong lúc cô đang mang thai đứa nhỏ này, cô cũng nghi ngại có ảnh hưởng không tốt, chờ đến khi cô sinh cô con cũng vẫn chưa thể biết được liệu có thể vượt qua nỗi Quỷ Môn quan hay không.

Có đôi khi cô cũng tự hỏi mình, không biết sau này liệu cô có hối hận về sự xúc động nhất thời đã khiến cô giữ lại đứa nhi hay không? Nhưng xoay

quanh xoay quần mãi, đáp án cũng chỉ có một, cô không hối hận.

Cảm nhận được đứa nhỏ từng ngày từng ngày lớn lên, từ không hề có động tĩnh gì, đến khi tay chân của đứa trẻ bắt đầu đá đập lung tung không ngừng, làm cho cô thường thức thật sâu hạnh phúc được làm mẹ vui sướng đến mức nào. Có lẽ cô còn phải cảm tạ đứa nhỏ này, nếu như không có sự tồn tại của bé con cô tuyệt đối không thể tiếp tục chống đỡ nổi cuộc sống này.

Chỉ là, ngẫu nhiên khi cô nói chuyện với đứa nhỏ cô lại sẽ nghĩ tới đứa con đầu tiên của cô và Hà Dĩ Kiệt. Đứa trẻ đó vẫn chưa tới ba tháng đã bị anh thô bạo giết chết, ngay cả mong muốn anh chăm sóc cho cô hai ngày tới cũng không có.

Cô còn nhớ rõ cái đêm hôm ấy, lúc mới đầu bọn họ vẫn còn yên lành khá tốt. Khi trên đường trở về anh vẫn cười cười nói nói với cô, nhưng sau khi anh tiếp nhận một cuộc điện thoại thì bỗng nhiên anh lại trở mặt với cô. Nhất là sau khi cô nói cho anh biết tin mình đã mang thai, anh thậm chí về tươi cười trên mặt anh còn chưa kịp tan hết, anh đã xưng xưng mọc mọc đẩy cô vào trong địa ngục rồi...

Cô không biết vì sao anh lại nổi giận, nguyên nhân vì cô mang thai hay là vì nguyên nhân nào khác? Bởi vì trước khi bọn họ ở cùng một chỗ, anh cũng đã nói rằng anh muốn đi học cho xong, vì vậy anh muốn cô tránh thai, cho nên mới đầu cô nghĩ, có lẽ là do cô đột nhiên nói mình mang thai nên anh bị sợ hãi. Dù sao, thân phận của anh vẫn đang như vậy, nhưng về sau, sau một loạt những hành động gần như có chút điên cuồng của anh, đã khiến cho cô phát giác được có chuyện gì đó không đúng...

Anh giống như con báo bị kích thích, đã đập phá nát như bao nhiêu đồ vật trong phòng của khách sạn, sau đó liền túm chặt lấy cổ của cô, không ngừng nắn cô rập tâm bất lương, nắn cô tâm tư quá sâu, có ý đồ dùng cái thai kia để bao chặt lấy anh...

Cô nhớ là lúc ấy cô đã sợ đến ngất người. Ở cùng một chỗ với nhau lâu như vậy, từ trước đến nay mọi lời của anh cô đều ngoan ngoãn nghe theo, cô vẫn luôn luôn thuốc tránh thai, cô còn chưa tốt nghiệp như thế làm sao cô có thể mong muốn bản thân mình mang thai lúc này?

Nhưng anh hoàn toàn không nghe lời giải thích của cô. Cũng không biết anh đã lòi từ đâu ra cái vật kia, cời sạch quần áo của cô ra, cứ như vậy cứng rắn đút vào trong cô. Cô bị đau kêu thảm thiết, cảm giác từ cung mình như sắp bị anh đập cho vỡ nát ra rồi. Cô bắt đầu đổ máu, toàn thân đau đến mức run rẩy, nhưng anh vẫn đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, cứ như vậy nhìn cô.

Quá khứ trôi qua đã lâu như vậy, đã quá lâu như vậy rồi, nhưng giờ đây mỗi lần nhớ lại, cô luôn có cảm giác như bị rơi vào trong hầm băng vậy, trên người cô, mỗi một dây thần kinh đều thấy đau nhức.

Cô cảm giác máu trong cơ thể mình dường như đã sắp bị chảy hết sạch rồi thì nghe thấy anh nói chuyện rành rẽ từng chữ từng câu.

Mãi cho đến giờ phút này cô mới biết được, hóa ra, ngay từ khi anh xuất hiện tại lần đầu tiên ở trước mặt cô, cũng chỉ là một màn trong âm mưu đã được anh thiết lập nên.

Yêu cô, cung chiều cô cô, che chở cho cô, tất cả những hành động đó đều là mật ngọt được nhúng qua chất kịch độc, buộc cô phải mỉm cười tiếp tục uống, sau đó mặc cho cô ruột đứt bụng nát.

Anh đá cửa ra, bỏ đi. Tiếng bước chân anh đi xa dần tựa như đang dẫm nát trong lòng của cô, cô cho rằng cô sắp chết, nhưng về sau, có lẽ là do căn phòng của bọn họ quá ồn ào đã kinh động đến người phục vụ khách sạn, cho nên người ta đã đưa cô đến bệnh viện. Cô không còn đứa con, nhưng may mắn đã bảo vệ được mạng sống của mình.

Khi đó cô đã hoàn toàn nản lòng thoái chí, lần đó dưới sự trợ giúp của chị Tĩnh Tri, cô đã vụng trộm trốn đi. Sau đó cô một thân một mình đi tới Cam Túc, ở lại một cái trong thôn nhỏ làm giáo viên dạy học ở đó. Trải qua một thời gian được an toàn, ai ngờ, cô lại gặp phải loại chuyện không may đó. Nếu như không phải cô liều chết phản kháng lại, chỉ sợ sớm đã bị người ta làm cho nát bét. Chỉ có điều, mặc dù không bị đi tới một bước cuối cùng kia, nhưng cô cũng hiểu được mình đã hoàn toàn ô uế, ngay cả dũng khí tiếp tục sống cũng đã biến mất sạch sẽ.

Người đến Cam Túc đón cô trở về là Hà Dĩ Kiệt. Từ lúc anh bắt đầu gặp cô, mãi cho đến lúc trở về đến thành phố, anh không hề có lời nào nói chuyện với cô. Suốt dọc đường đi anh cứ một mực ôm chặt lấy cô, bàn tay anh luôn luôn nắm lấy không rời.

Lại nói chuyện sau này... Từ sau khi cô từ Cam Túc trở về đã được gần một năm. Nỗi đau lòng dần dần khỏi hẳn, cô bắt đầu có nét mặt tươi cười, lại gặp lại sự tàn nhẫn và lừa gạt của anh giống y như lần thứ nhất vậy.

Tương Tư lắc đầu, không muốn đề cho bản thân một mình ở trong đêm khuya nhớ lại những chuyện này. Nhưng này khoảng thời gian qua lại với nhau kia làm sao có thể bị xóa nhòa một cách đơn giản như vậy? Giống như chiếc đinh đã đóng vào trên vách tường, sau khi rút ra, vẫn vĩnh viễn để lại một cái lỗ thật sâu, như nhắc nhở cho chính bản thân mình đã từng trải qua những tổn thương như thế nào.

Cô nhớ tới chiếc vé máy bay xem ra anh đã giấu cô để ở trong va li. Cô hoảng hốt nhớ rõ hình như anh đã từng nói với cô, anh rất thích đất nước Italy, chờ sau này đến ngày anh về hưu, sẽ đến chỗ đó để dưỡng lão, an hưởng lúc tuổi già.

Tương Tư nở một nụ cười nhàn nhạt, chẳng lẽ anh còn trông cậy vào cô, một người phụ nữ sau khi đã bị anh đánh cho thành như vậy, vẫn còn hèn mọn bay đến nơi đó, chờ anh sau khi công thành danh toại rồi khỏi giang hồ, lại đến đó để cung chiều cô hay sao? Đừng nằm mơ.

Tương Tư nằm xuống, bàn tay áp sát ở trên bụng, đời này tôi cũng sẽ không bao giờ gặp anh nữa, Hà Dĩ Kiệt, cả đời này, cũng sẽ không...

“Bộ trưởng, đã điều tra tất cả các bản ghi chép xuất nhập cảnh, nhưng không thấy hành tung của Văn tiểu thư.” Khi thư ký Triệu tiến vào trong văn phòng, chính là sắp đến thời gian tan tầm. Anh ta đứng lại ở trước cái bàn làm việc to, theo bản năng quay đầu nhìn vào chiếc đồng hồ treo trên vách

tường. Chỉ không đến nửa giờ nữa Hà phu nhân sẽ đến đón Hà Dĩ Kiệt tan tầm. Hai người bọn họ chung đụng với nhau cũng không tệ lắm, những đồng sự cùng công tác chung ở đây cũng biết, bộ trưởng Hà và phu nhân có tình cảm vợ chồng rất tốt.

Hà Dĩ Kiệt đang tại ký tên trên một phần văn kiện, nghe xong lời nói của thư ký Triệu..., ngòi bút của anh thoáng dừng lại một chút. Mực nước màu đen nhỏ ra trên trang giấy A4 thành một một đoàn nét mực dày đặc nhỏ nhỏ. Anh giống như thở dài một hơi trầm thấp, tiếp tục múa bút thành văn, hàng lông mi thon dài đã có giãn ra không nhú lại nữa.

Thư ký Triệu đứng đó cũng không dám đi. Từ cánh cửa chớp phía sau anh rọi tới ánh nắng chiều màu vàng cam, rơi vào trên vai của anh, không biết tại sao, nhìn bộ dạng giờ phút này của Hà Dĩ Kiệt, anh ta chỉ cảm thấy anh có chút cô đơn không nói ra được.

Rốt cuộc Hà tiên sinh và Văn tiểu thư trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì, anh ta đoán không ra cũng không hiểu rõ lắm, nhưng mà xem ra anh ta vẫn mơ hồ cảm giác được, chuyện của Văn tiểu thư và Hà Dĩ Kiệt, tuyệt không đơn giản.

Anh ở bên này còn đang như đi vào trong cõi tiên, chợt nghe thấy tiếng nói trầm thấp của Hà Dĩ Kiệt vang lên: “Thôi quên đi, cứ để cô ấy thuận theo ý của mình, cậu cứ tan tầm trước đi.”

Thư ký Triệu lập tức kính cẩn nói: “Dạ”, sau đó xoay người nhẹ nhàng đi ra phía bên ngoài. Còn chưa kịp kéo cửa ra, chợt nghe đến tiếng gõ cửa cóc cóc, anh ta vội vàng đi tới mở cửa, quả nhiên là Đỗ Phương Phương đã đứng ở bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Dừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Vợ chồng ân ái

Anh ta xoay người nhẹ nhàng đi ra bên ngoài, còn chưa kéo cửa ra, chợt nghe tiếng gõ cửa cóc cóc, anh ta vội vàng đi ra mở cửa, quả nhiên là Đỗ Phương Phương đứng ở bên ngoài.

Đỗ Phương Phương mặc một bộ quần phục ngày thường đã tháo quần hàm ra, nhưng bộ dáng vẫn giữ nguyên tư thế hiên ngang oai hùng như cũ. Nhìn thấy Thư ký Triệu thì gật đầu chào anh ta đáng vẻ rất hòa nhã vui vẻ, hàn huyên với anh ta vài câu, nhưng ánh mắt tinh quái đã bắn ra nhìn quanh bốn phía. Trong lòng thư ký Triệu cảm thấy vô cùng sợ hãi, dứt khoát bước đến cửa đi ra ngoài, đóng cửa lại. Đến khi đứng trong hành lang, lúc này anh ta mới xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán. Người phụ nữ Đỗ Phương Phương này quả nhiên là khác hẳn với người thường, thật cũng chỉ có bộ trưởng Hà là có thể chấp nhận được “một người đẹp” như vậy.

Đỗ Phương Phương đi vòng qua vách tường ngăn chặn trở, liền nhìn thấy Hà Dĩ Kiệt đang ngồi ngay ngắn ở sau bàn công tác sửa sang lại tài liệu, vẻ mặt tức thì thay đổi ngọt ngào, nét mặt tươi cười. Cô ta đi qua, hai tay chống ở trên mặt bàn người hơi nghiêng về phía trước, từ trên cao nhìn xuống anh, trên môi đã nở nụ cười dịu dàng: “Ông xã, anh vẫn còn bận công việc sao?”

Ngón tay của Hà Dĩ Kiệt đang cầm tập tài liệu thoáng cứng đờ. Anh hơi khép lại hàng mi che khuất sự mâu thuẫn trong đáy mắt, một lát sau khóe môi của anh dần dần cong lên nở một nụ cười.

Đỗ Phương Phương nhìn thấy anh nở nụ cười hoà nhã, trong lòng cũng thấy vô cùng êm dịu. Cô ta vòng cánh tay lên, quấn lên bờ vai của anh, cong người xuống áp lưng tì trán vào anh: “Ông xã... hôm qua ông ngoại đến thăm bạn bè cũ, bảo em tối nay đưa anh đến cùng ăn bữa cơm rau dưa.”

Hà Dĩ Kiệt thả tập tài liệu xuống, giờ tay lấy bàn tay đang khoác lên trên vai anh, gật đầu đáp: “Được, công việc của anh cũng không bận bịu lắm, chúng ta đi thôi.”

“Vâng.” Bộ dạng của Đỗ Phương Phương cực kỳ hào hứng, nhìn anh mang thu dọn mọi thứ xong liền vượt qua cái bàn, chạy tới liền khoác lên cánh tay của anh.

Khi ra khỏi khu nhà làm việc vừa vặn đúng lúc tan tầm. Hà Dĩ Kiệt gặp mấy người đồng nghiệp cùng cấp, họ vừa chào rất nhiệt tình lại vừa nói vài câu xu nịnh anh, nào là khen rằng phu nhân của anh càng ngày càng xinh đẹp hơn, nào là khen hai vợ chồng son thực ân ái, lại còn khen thành tích của Hà Dĩ Kiệt ngày càng nổi bật. Đỗ Phương Phương cười rạng rỡ như hoa hồng, xung quanh toàn những lời khen ngợi đó hàm chứa đầy vẻ khách sáo nhưng cô ta lại giống như cá gặp nước.

Đến khi đi lấy xe, bọn họ gặp bí thư Trương ở Ban Kỷ Luật Thanh tra. Gần đây ông ta không coi trọng đối với người lãnh đạo trực tiếp của Hà Dĩ Kiệt lắm. Nhìn thấy hai người bọn họ đi ra, ông ta dừng lại, chờ bọn họ đi tới cùng anh hàn huyên vài câu, càng về sau lời nói lại càng xoay chuyển, có phần khác hoàn toàn với ngày xưa. Ông ta cười tủm tỉm nhìn Đỗ Phương Phương nói: “Nghe nói lão tướng quân đến thành phố A này? Gần đây tôi rất ngưỡng mộ Đỗ lão tướng quân, nhưng mãi vẫn không sao đến gặp lão tướng quân được, Hà phu nhân có rảnh rồi giúp tôi gặp mặt được Đỗ lão tướng quân thì tốt quá.”

Đỗ Phương Phương lập tức cười nói: “Bí thư Trương, ngài quá khách sáo rồi, sau này tôi sẽ đưa ngài đến thăm hỏi Đỗ lão tướng quân.”

Bí thư Trương liền gật gù đầu, ánh mắt chuyển tới trên người Hà Dĩ Kiệt, tác phong thấy có vẻ rất thành thạo. Hà Dĩ Kiệt đã nhìn thấu ý định bên trong

của ông ta, chỉ có điều anh không nói lời nào, chỉ nhiệt tình mỉm cười nhìn về phía ông ta.

“Đi Kiệt này, cậu tìm được một phu nhân tuyệt vời đấy.” Ông ta nói xong liền đưa tay lên vai Hà Dĩ Kiệt vỗ nhẹ mấy cái, “Không quấy rầy hai vợ chồng son các bạn nữa, tôi còn có việc, đi trước nhé!”

“Bí thư Trương đi thông thả.” Hà Dĩ Kiệt cùng Đỗ Phương Phương đưa mắt nhìn ông ta lên xe rồi đi, lúc này mới xoay người đi về hướng xe của mình đang đỗ.

“Em thấy người này...” Đỗ Phương Phương vừa mở cửa xe vừa bĩu môi, khe khẽ lắc đầu.

Hà Dĩ Kiệt cũng không nói tiếp, trong lòng âm thầm phỏng đoán, lời của Bí thư Trương vừa nói lúc này nghe ra trong lời nói có chứa đựng ý tứ khác. Nghe khẩu khí của ông ta, không khó để nghe ra có ông ta có hứng thú đối với Đỗ lão tướng quân. Chỉ có điều, lúc này anh cũng phải tính làm sao để chuyện có thể quay lại được. Hàm ý của Trương Thành là muốn ám chỉ đến lão già kia, ý vào chuyện trong kính có người đỡ đầu nên gần đây không quen nhìn Bí thư Tiểu, cho nên tiếp theo ông ta cũng sẽ không quen nhìn anh, người phụ tá đắc lực của Bí thư Tiểu là chuyện đương nhiên. Nhưng bởi vì vấn đề về năng lực, nên vẫn luôn bị Bí thư Tiểu áp đảo thẳng cánh. Cho mãi đến trước đây không lâu, khi Bí thư Tiểu xảy ra chuyện ... thì ông ta lập tức liền leo lên trên!

Vừa nghĩ tới chuyện của Bí thư Tiểu, mi tâm của Hà Dĩ Kiệt liền không sao giãn ra được. Anh vẫn luôn dõi theo ông từng bước một, cho tới hôm nay, đối với anh mà nói, anh là người hiểu ông rất rõ ràng. Anh tuyệt không tin Bí thư Tiểu sẽ chỉ vì hai ba ngàn vạn mà không thêm quan tâm lại đánh đổi thanh danh cả cả đời của mình được. Nhưng trong lúc này loại tin vệt kia ai là người có thể thanh minh được cho ông?

Giống như cha anh lúc trước cũng đã từng bị người ta vạ ngã vậy. Tra tới tra lui, đến cuối cùng, mọi người trong lòng đều biết rõ cha anh bị oan khuất, nhưng lại không có một ai dám nói một câu công bằng, thậm chí còn không ít người nhân cơ hội này đã bỏ đá xuống giếng. Chẳng qua là do cha anh làm người quá chính trực, nên đã ngăn cản con đường tài lộ của những người khác, vì thế mới bị người ta chọc một nhát dao vào sau lưng!

Càng nghĩ Hà Dĩ Kiệt càng thấy rối loạn, tình cảnh hiện thời cũng có chút bức bối, không thiếu được chuyện phải nhờ cậy đến thế lực Nhà họ Đỗ, để lật lại bản án cho Bí thư Tiểu. Anh cũng không thể để ông già đã cao tuổi như vậy rồi còn bị song quy chịu cảnh ngồi tù được!

Buổi tối Đỗ lão tướng quân làm chủ, mời khách khứa là bạn chiến đấu cũ ăn cơm tại Shangri-La. Hà Dĩ Kiệt và Đỗ Phương Phương trở về thay đổi quần áo cùng đến dự tiệc. Hai người cứ kè tung người hứng như vậy, xã giao suốt nửa ngày mới được một lát nhàn rỗi, ngồi ở một bên nghe mấy người bạn chiến đấu cũ của ông ngoại tán gẫu. Lão tướng quân và mấy người bạn chiến đấu cũ đã vài chục năm nay không gặp nhau, nói chuyện với nhau thật vui. Khi nói lại chuyện dẫn quân đi chiến đấu trước kia, cả đám đều đỏ mặt xoa tay, hận không thể lại trở lại lúc tuổi còn trẻ, duy trì tuổi thanh xuân được một hai chục năm!

Đỗ Phương Phương và Hà Dĩ Kiệt ở bên cạnh cũng không nói gì nhiều, chỉ là thỉnh thoảng chen vào vài câu, hỏi một chút chuyện chiến đấu, hỏi một chút tình hình của bộ đội. Mấy ông lão chiến binh mừng rỡ khi thấy tuổi trẻ bây giờ lại có hứng thú nghe chuyện chiến trận đánh nhau, càng tăng thêm hào hứng.

Ngoài mặt Hà Dĩ Kiệt xã giao, nhưng trong nội tâm của anh lại có chút phiền chán, trong lòng lại tăng thêm buồn bức, liền uống luôn mấy ly rượu. Đỗ Phương Phương ở bên cạnh nhìn thẳng vào anh, anh cũng không quan tâm, không để ý, cứ làm như không thấy.

“Hắc... Ngày trước đại đội của chúng ta có một Hắc tiểu tử, tên là Dương Đắc Chí, ông còn nhớ nó không?” Đỗ lão tướng quân tay áo cuộn cuộn lên, hai mắt uống rượu đã đỏ bừng, nhưng tinh thần vẫn tăng vọt.

“Làm sao mà không nhớ được chứ, lúc ấy chúng ta đang có chiến tranh với người Việt Nam, tên tiểu tử kia có rất nhiều thủ đoạn, khi tấn công chỉ nghe thấy giọng của cậu ta vang lên nghe to nhất, nhưng lại là người chạy chậm nhất, anh em chúng ta mặt mũi ai nấy đều đầy máu me, cậu ta liền quay đầu lại lấy máu trên người từ thi bồi lên mặt mình, cũng lập công giống y như chúng ta vậy, cậu nhóc này đúng là thâm hiểm thật!”

Đỗ lão tướng quân cười ha ha không ngừng: “Cậu nhóc Dương Đắc Chí kia nhìn có vẻ hồ đồ như vậy, nhưng chính lại là một tên sợ chết như quỷ đó!”

Người bạn chiến đấu cũ ngồi đối diện nghe thấy ông lão nói như vậy, không khỏi nhú mày, “Lão Đỗ à, ông vẫn cứ luôn giữ cái tính nết đó. Hiện tại lão Dương rất không giống với ngày đó đâu, người ta ở tận trung ương...”

Người nọ chìa ngón tay lên phía trên, lắc lắc đầu.

“Tôi có sợ hấn cái con cù *** ấy!” Đỗ lão tướng quân uống rượu say liền lộ ra bộ dáng thời chiến tranh trước kia, miệng văng bừa bãi những lời thô tục. Đỗ Phương Phương liền nhíu mày: “Ông ngoại...”

Đỗ lão tướng quân nghe cháu gái gọi mình, liền cười ha ha, bàn tay vỗ vỗ ở trên đầu cháu gái: “Ông ngoại hôm nay cao hứng, hai con cứ ở bên cạnh chơi, đừng cản trở ông vui về!”

Hà Dĩ Kiệt liền kéo Đỗ Phương Phương ngồi xuống, khuyên nhủ: “Ông ngoại khó có được lúc vui vẻ như vậy, Phương Phương, em cũng đừng quản nhiều, cứ để cho ông ngoại vui đùa thoải mái cả đêm đi. Mọi chuyện khác nói sau, tính tình ông ngoại vẫn còn hào sảng như vậy, đến anh cũng còn bội phục ông đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34

Anh ta xoay người nhẹ nhàng đi ra bên ngoài, còn chưa kéo cửa ra, chợt nghe tiếng gõ cửa cóc cóc, anh ta vội vàng đi ra mở cửa, quả nhiên là Đỗ Phương Phương đứng ở bên ngoài.

Đỗ Phương Phương mặc một bộ quần phục ngày thường đã tháo quần hàm ra, nhưng bộ dáng vẫn giữ nguyên tư thế hiên ngang oai hùng như cũ. Nhìn thấy Thư ký Triệu thì gật đầu chào anh ta đáng vẻ rất hòa nhã vui vẻ, hàn huyên với anh ta vài câu, nhưng ánh mắt tinh quái đã bắn ra nhìn quanh bốn phía. Trong lòng thư ký Triệu cảm thấy vô cùng sợ hãi, dứt khoát bước đến cửa đi ra ngoài, đóng cửa lại. Đến khi đứng trong hành lang, lúc này anh ta mới xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán. Người phụ nữ Đỗ Phương Phương này quả nhiên là khác hẳn với người thường, thật cũng chỉ có bộ trưởng Hà là có thể chấp nhận được “một người đẹp” như vậy.

Đỗ Phương Phương đi vòng qua vách tường ngăn chặn trở, liền nhìn thấy Hà Dĩ Kiệt đang ngồi ngay ngắn ở sau bàn công tác sửa sang lại tài liệu, vẻ mặt tức thì thay đổi ngọt ngào, nét mặt tươi cười. Cô ta đi qua, hai tay chống ở trên mặt bàn người hơi nghiêng về phía trước, từ trên cao nhìn xuống anh, trên môi đã nở nụ cười dịu dàng: “Ông xã, anh vẫn còn bận công việc sao?”

Ngón tay của Hà Dĩ Kiệt đang cầm tập tài liệu thoáng cứng đờ. Anh hơi khép lại hàng mi che khuất sự mâu thuẫn trong đáy mắt, một lát sau khóe môi của anh dần dần cong lên nở một nụ cười.

Đỗ Phương Phương nhìn thấy anh nở nụ cười hoà nhã, trong lòng cũng thấy vô cùng êm dịu. Cô ta vòng cánh tay lên, quấn lên bờ vai của anh, cong người xuống áp lưng tỉ mỉ vào anh: “Ông xã... hôm qua ông ngoại đến thăm bạn bè cũ, bảo em tối nay đưa anh đến cùng ăn bữa cơm rau dưa.”

Hà Dĩ Kiệt thả tập tài liệu xuống, giơ tay lấy bàn tay đang khoác lên trên vai anh, gật đầu đáp: “Được, công việc của anh cũng không bận bịu lắm, chúng ta đi thôi.”

“Vâng.” Bộ dạng của Đỗ Phương Phương cực kỳ hào hứng, nhìn anh mang thu dọn mọi thứ xong liền vượt qua cái bàn, chạy tới liền khoác lên cánh tay của anh.

Khi ra khỏi khu nhà làm việc vừa vặn đúng lúc tan tầm. Hà Dĩ Kiệt gặp mấy người đồng nghiệp cùng cấp, họ vừa chào rất nhiệt tình lại vừa nói vài câu xu nịnh anh, nào là khen rằng phu nhân của anh càng ngày càng xinh đẹp hơn, nào là khen hai vợ chồng son thực ân ái, lại còn khen thành tích của Hà Dĩ Kiệt ngày càng nổi bật. Đỗ Phương Phương cười rạng rỡ như hoa hồng, xung quanh toàn những lời khen ngợi đó hàm chứa đầy vẻ khách sáo nhưng cô ta lại giống như cá gặp nước.

Đến khi đi lấy xe, bọn họ gặp bí thư Trương ở Ban Kỷ Luật Thanh tra. Gần đây ông ta không coi trọng đối với người lãnh đạo trực tiếp của Hà Dĩ Kiệt lắm. Nhìn thấy hai người bọn họ đi ra, ông ta dừng lại, chờ bọn họ đi tới cùng anh hàn huyên vài câu, càng về sau lời nói lại càng xoay chuyển, có phần khác hoàn toàn với ngày xưa. Ông ta cười tủm tỉm nhìn Đỗ Phương Phương nói: “Nghe nói lão tướng quân đến thành phố A này? Gần đây tôi rất ngưỡng mộ Đỗ lão tướng quân, nhưng mãi vẫn không sao đến gặp lão tướng quân được, Hà phu nhân có rảnh rồi giúp tôi gặp mặt được Đỗ lão tướng quân thì tốt quá.”

Đỗ Phương Phương lập tức cười nói: “Bí thư Trương, ngài quá khách sáo rồi, sau này tôi sẽ đưa ngài đến thăm hỏi Đỗ lão tướng quân.”

Bí thư Trương liền gật gật đầu, ánh mắt chuyển tới trên người Hà Dĩ Kiệt, tác phong thấy có vẻ rất thành thạo. Hà Dĩ Kiệt đã nhìn thấu ý định bên trong của ông ta, chỉ có điều anh không nói lời nào, chỉ nhiệt tình mỉm cười nhìn về phía ông ta.

“Dĩ Kiệt này, cậu tìm được một phu nhân tuyệt vời đấy.” Ông ta nói xong liền đưa tay lên vai Hà Dĩ Kiệt vỗ nhẹ mấy cái, “Không quá rầy hai vợ chồng son các bạn nữa, tôi còn có việc, đi trước nhé!”

“Bí thư Trương đi thông thả.” Hà Dĩ Kiệt cùng Đỗ Phương Phương đưa mắt nhìn ông ta lên xe rồi đi, lúc này mới xoay người đi về hướng xe của mình đang đỗ.

“Em thấy người này...” Đỗ Phương Phương vừa mở cửa xe vừa bĩu môi, khe khẽ lắc đầu.

Hà Dĩ Kiệt cũng không nói tiếp, trong lòng âm thầm phỏng đoán, lời của Bí thư Trương vừa nói lúc này nghe ra trong lời nói có chứa đựng ý tứ khác. Nghe khẩu khí của ông ta, không khó để nghe ra có ông ta có hứng thú đối với Đỗ lão tướng quân. Chỉ có điều, lúc này anh cũng phải tính làm sao để chuyện có thể quay lại được. Hàm ý của Trương Thành là muốn ám chỉ đến lão già kia, ý vào chuyện trong kinh có người đỡ đầu nên gần đây không quen nhìn Bí thư Tiểu, cho nên tiếp theo ông ta cũng sẽ không quen nhìn anh, người phụ tá đắc lực của Bí thư Tiểu là chuyện đương nhiên. Nhưng bởi vì vấn đề về năng lực, nên vẫn luôn bị Bí thư Tiểu áp đảo thẳng cánh. Cho mãi đến trước đây không lâu, khi Bí thư Tiểu xảy ra chuyện... thì ông ta lập tức liền leo lên trên!

Vừa nghĩ tới chuyện của Bí thư Tiểu, mi tâm của Hà Dĩ Kiệt liền không sao giãn ra được. Anh vẫn luôn dõi theo ông từng bước một, cho tới hôm nay, đối với anh mà nói, anh là người hiểu ông rất rõ ràng. Anh tuyệt không tin Bí thư Tiểu sẽ chỉ vì hai ba ngàn vạn mà không thêm quan tâm lại đánh đổi thanh danh cả cả đời của mình được. Nhưng trong lúc này loại tin vệt kia ai là người có thể thanh minh được cho ông?

Giống như cha anh lúc trước cũng đã từng bị người ta vạ ngã vậy. Tra tới tra lui, đến cuối cùng, mọi người trong lòng đều biết rõ cha anh bị oan khuất,

nhưng lại không có một ai dám nói một câu công bằng, thậm chí còn không ít người nhân cơ hội này đã bỏ đá xuống giếng. Chẳng qua là do cha anh làm người quá chính trực, nên đã ngăn cản con đường tài lộ của những người khác, vì thế mới bị người ta chọc một nhát dao vào sau lưng!

Càng nghĩ Hà Dĩ Kiệt càng thấy rối loạn, tình cảnh hiện thời cũng có chút bức bối, không thiếu được chuyện phải nhờ cậy đến thế lực Nhà họ Đỗ, để lật lại bản án cho Bí thư Tiểu. Anh cũng không thể để ông già đã cao tuổi như vậy rồi còn bị song quy chịu cảnh ngồi tù được!

Buổi tối Đỗ lão tướng quân làm chủ, mời khách khứa là bạn chiến đấu cũ ăn cơm tại Shangri-La. Hà Dĩ Kiệt và Đỗ Phuong Phuong trở về thay đổi quần áo cùng đến dự tiệc. Hai người cứ kè tung người hứng như vậy, xã giao suốt nửa ngày mới được một lát nhàn rỗi, ngồi ở một bên nghe mấy người bạn chiến đấu cũ của ông ngoại tán gẫu. Lão tướng quân và mấy người bạn chiến đấu cũ đã vài chục năm nay không gặp nhau, nói chuyện với nhau thật vui. Khi nói lại chuyện dẫn quân đi chiến đấu trước kia, cả đám đều đỏ mặt xoa tay, hận không thể lại trở lại lúc tuổi còn trẻ, duy trì tuổi thanh xuân được một hai chục năm!

Đỗ Phuong Phuong và Hà Dĩ Kiệt ở bên cạnh cũng không nói gì nhiều, chỉ là thỉnh thoảng chen vào vài câu, hỏi một chút chuyện chiến đấu, hỏi một chút tình hình của bộ đội. Mấy ông lão chiến binh mừng rỡ khi thấy tuổi trẻ bây giờ lại có hứng thú nghe chuyện chiến trận đánh nhau, càng tăng thêm hào hứng.

Ngoài mặt Hà Dĩ Kiệt xã giao, nhưng trong nội tâm của anh lại có chút phiền chán, trong lòng lại tăng thêm buồn bức, liền uống luôn mấy ly rượu. Đỗ Phuong Phuong ở bên cạnh nhìn thẳng vào anh, anh cũng không quan tâm, không để ý, cứ làm như không thấy.

“Hắc... Ngày trước đại đội của chúng ta có một Hắc tiểu tử, tên là Dương Đắc Chí, ông còn nhớ nó không?” Đỗ lão tướng quân tay áo cuộn cuộn lên, hai mắt uống rượu đã đỏ bừng, nhưng tinh thần vẫn tăng vọt.

“Làm sao mà không nhớ được chứ, lúc ấy chúng ta đang có chiến tranh với người Việt Nam, tên tiểu tử kia có rất nhiều thủ đoạn, khi tấn công chỉ nghe thấy giọng của cậu ta vang lên nghe to nhất, nhưng lại là người chạy chậm nhất, anh em chúng ta mặt mũi ai nấy đều đầy máu me, cậu ta liền quay đầu lại lấy máu trên người tử thi bôi lên mặt mình, cũng lập công giống y như chúng ta vậy, cậu nhóc này đúng là thâm hiểm thật!”

Đỗ lão tướng quân cười ha ha không ngừng: “Cậu nhóc Dương Đắc Chí kia nhìn có vẻ hồ đồ như vậy, nhưng chính lại là một tên sợ chết như quỷ đó!”

Người bạn chiến đấu cũ ngồi đối diện nghe thấy ông lão nói như vậy, không khỏi nhú mày, “Lão Đỗ à, ông vẫn cứ luôn giữ cái tính nết đó. Hiện tại lão Dương rất không giống với ngày đó đâu, người ta ở tận trung ương...”

Người nọ chìa ngón tay lên phía trên, lắc lắc đầu.

“Tôi có sợ hán cái con cù *** ấy!” Đỗ lão tướng quân uống rượu say liền lộ ra bộ dáng thời chiến tranh trước kia, miệng văng bừa bãi những lời thô tục. Đỗ Phuong Phuong liền nhú mày: “Ông ngoại...”

Đỗ lão tướng quân nghe cháu gái gọi mình, liền cười ha ha, bàn tay vỗ vỗ ở trên đầu cháu gái: “Ông ngoại hôm nay cao hứng, hai con cứ ở bên cạnh chơi, đừng cản trở ông vui về!”

Hà Dĩ Kiệt liền kéo Đỗ Phuong Phuong ngồi xuống, khuyên nhủ: “Ông ngoại khó có được lúc vui vẻ như vậy, Phuong Phuong, em cũng đừng quản nhiều, cứ để cho ông ngoại vui đùa thoải mái cả đêm đi. Mọi chuyện khác nói sau, tính tình ông ngoại vẫn còn hào sảng như vậy, đến anh cũng còn bội phục ông đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Đỗ lão tướng quân nghe xong liền cười ha ha không ngừng: “Không hổ là người vừa ý của cháu ngoại ta, thật là một chàng trai tốt! Nói rất hay!”

Đỗ Phuong Phuong nghe hai người bọn họ nói chuyện như vậy, cũng không lên tiếng nữa.

Đỗ lão tướng quân quay đầu lại rồi hướng về bạn hữu nói: “... Nói là bây giờ cậu ta đang làm trong Ban Kỷ Luật Thanh tra trung ương, làm chủ nhiệm cái gì đó, chuyên thanh tra quan viên cấp dưới. Hắc! Tên nhóc này, năm đó cậu ta chính là một người rất sợ chết, tham tiền như mạng, hiện tại lại bảo cậu ta đi điều tra tham ô? Đây chẳng phải là tự đánh vào mặt của mình đó sao?”

“Lão Đỗ, ông uống say rồi...”

“Tôi không say, tôi không say đâu!” Đỗ lão tướng quân lớn miệng tiếp tục nói “Tôi nói với ông này, lão Tôn, trước đó không lâu tôi còn thấy tiểu tử kia, cậu ta trông thấy tôi bộ dạng giống như cháu chất nhìn thấy ông vậy, đến cái rắm cũng không dám thả, thờ mệnh cũng không dám thờ. Không phải là tôi khoác lác đâu, Đỗ Đại Sơn tôi đây, ngày trước khi tôi dẫn binh ra trận thì cậu ta vẫn còn là một quả dưa bao tử kia, với phân lượng hiện tại của cậu ta thì cũng không dám sĩ diện ở trước mặt tôi đâu!”

“Ông đó, một con người tính tình như thùng thuốc súng ấy, ai dám chọc giận ông chứ.” Bạn bè của Đỗ Lão tướng quân cũng cười rộ lên ha ha, bắt đầu đi lác đác.

Trên mặt Hà Dĩ Kiệt vẫn giữ nguyên bộ dạng không đếm xỉa gì tới xung quanh, kì thực mỗi chữ mỗi câu anh đều chú ý ghi tạc trong lòng.

Chuyện của Bí thư Tiểu, nói không chừng phải dựa vào cái người có tên gọi là Dương Đắc Chí này giải quyết. Nghe khẩu khí của Đỗ Lão tướng quân, người có tên là Dương Đắc Chí này năm đó cũng là lính của ông già, cho nên hiện tại nhìn thấy ông lão đây cũng phải nhường ba phần. Anh phải tìm cho được thời cơ, nói lại việc này cho Đỗ Phương Phương biết mới được. ~~diên+dan+le+quy+don+com~~ Ông lão vốn thương cháu gái, không chừng Đỗ Phương Phương nói vài lời, ông sẽ nói với Dương Đắc Chí kia một câu chắc mọi việc giải quyết sẽ dễ dàng hơn.

Bữa tiệc rượu này còn uống đến lúc đêm khuya. Lúc trở về, mấy ông lão đều say hết cú ngã trái ngã phải, may có lúc này có đám con hiền cháu thảo đã đợi từ sớm ở ngay tại bên ngoài, tiếp đó vừa đỡ đánh vừa khuyên nhủ đến một hồi lâu, mấy ông lão cựa chiến binh mới lưu luyến chia tay. Hà Dĩ Kiệt đỡ Đỗ lão tướng quân lên xe, sĩ quan trợ lý của ông già cúi đầu chào Hà Dĩ Kiệt và Đỗ Phương Phương sau đó mới lái xe chạy đi.

Trên đường trở về, Hà Dĩ Kiệt làm bộ dạng không thèm để ý hỏi vu vơ một câu: “Phương Phương, ở trong kinh ông ngoại thật sự rất uy phong như vậy sao?”

Đỗ Phương Phương gần đây cũng thấy người khác thấy quan tâm đến Nhà họ Đỗ thế nào, cho nên gần đây cô ta cũng khá tự đắc. Dầu sao ở trong kinh Nhà họ Đỗ cũng thuộc dòng dõi gia đình có danh có giá, nếu như người khác nói gần nói xa về Nhà họ Đỗ dù chỉ một chút xúi là đã cảm thấy không vui rồi. Cho nên vừa nghe thấy Hà Dĩ Kiệt hỏi như vậy, cô ta vội vàng đáp luôn: “Xem anh nói kia, năm đó ông ngoại mang binh đánh giặc sau đó cũng trở nên nổi tiếng. Lãnh đạo trung ương cũng đã từng đến tiếp kiến, cũng đã từng ngồi uống rượu với ông ngoại đó. Trong thư phòng của ông ngoại có treo kín một phòng bao nhiêu ảnh ông chụp với những người nổi tiếng ở Trung Quốc từ một hai chục năm trước cơ đấy!”

Một hai chục năm trước, nói cách khác, huy hoàng cũng chỉ có thể bay vùn vụt như nợ cũ rồi.

Nghĩ tới đây, khoe miệng của Hà Dĩ Kiệt có chút trĩu xuống một chút không dễ nhận thấy.

Vẫn luôn một mực chuyên tâm nhìn phản ứng của anh, Đỗ Phương Phương vừa thấy, không khỏi thấy gấp gáp. Gần đây cô ta luôn tự ngạo mạn với thân phận của mình, sợ nhất bị người khác xem nhẹ nhà họ Đỗ, vừa thấy thần sắc của Hà Dĩ Kiệt liền luống cuống một chút. Nhà họ Đỗ hiện tại không có người nào làm quan, cho dù là có đi nữa, bây giờ cũng chỉ là người quen cũ ở nhánh cuối bên cạnh cảnh, hay bạn bè thân thiết cũ mà thôi. Cái mà hiện nay nhà họ Đỗ dựa vào chẳng qua cũng chỉ là Đỗ lão tướng quân, mà cái để lão tướng quân dựa vào chính là cái gì? Bất quá cũng chỉ là những thành tích của những năm trước đây tích góp từng tí một để lại cho con cháu cùng với những ảnh hưởng qua nhiều năm xây dựng còn để lại mà thôi.

Chương 30: Sinh con gái

Cái mà hiện nay nhà họ Đỗ dựa vào chẳng qua cũng chỉ là Đỗ lão tướng quân, mà cái để lão tướng quân dựa vào chính là cái gì? Bất quá cũng chỉ là những thành tích của những năm trước đây tích góp từng tí một để lại cho con cháu cùng với những ảnh hưởng qua nhiều năm xây dựng còn để lại mà thôi.

Nghĩ vậy, Đỗ Phương Phương liền hơi dịch sát lại, ghé vào lỗ tai anh khẽ nói một câu gì đó.

Hà Dĩ Kiệt kinh hãi hỏi lại: “Chính là bộ trưởng Bộ Quốc Phòng mà trên thời sự vẫn thường hay xuất hiện đó sao...”

Đỗ Phương Phương thấy phản ứng của anh như vậy, bắt đầu thấy đắc ý, hếch cằm lên nói: “Chính là người đó.”

“Người nợ và ông ngoại...” Hà Dĩ Kiệt vội vàng hỏi lại, đây thực sự là một tin tức nặng cân. Trước kia anh vẫn hoài nghi, ngoài cái chức vị suông của lão tướng quân này thì không có chỗ nào khác để nhà họ Đỗ dựa vào, làm sao ở cái đất Bắc Kinh, nơi Ngựa Hồ Tàng Long như vậy, mà nhà họ Đỗ vẫn giàu vô dương oai, muốn gió được gió muốn mưa được mưa như thế?

Đỗ Phương Phương cười nói: “Cũng không phải là chuyện gì quá lớn không được, chỉ là nghe ông ngoại nói, hồi chiến tranh, khi trong trận chiến đấu phản kích, bọn họ đã từng là bạn chiến đấu trong cùng một chiến hào, người nợ bị mảnh đạn pháo nhỏ đánh trúng não bộ, bị hôn mê bất tỉnh. Chính ông ngoại khi chuyển thi thể binh sĩ, đã móc được ông ấy từ trong đồng người chết ra ngoài, lúc nhận thấy ông ấy vẫn còn có hơi thở, ông ngoại đã cõng ông ấy trên lưng đến bệnh viện, cứu ông ấy một mạng.”

Hà Dĩ Kiệt trầm mặc không nói gì, ân cứu mạng lớn hơn trời, chẳng trách nhà họ Đỗ lại uy phong như vậy, thì ra là lại có chỗ dựa như vậy.

Đỗ Phương Phương thấy phản ứng anh như vậy, trong nội tâm mới cảm thấy thoải mái, nhưng vẫn có chút lo lắng mơ hồ. Thường có câu nói nhân tình thế thái nhạt nhẽo như nước, đã trải qua nhiều năm như vậy, người nợ cũng giúp đỡ nhà họ Đỗ không ít. Ông ngoại là người thô kệch, chỉ biết ăn to nói lớn, về sau khi việc thao diễn luyện binh bắt đầu chuyển sang phương pháp kỹ thuật cao, ông đã dần dần không theo kịp xu thế, nên đã từ từ rút khỏi vị trí, chỉ giữ cái chức vị Tướng quân suông. Cuộc đời này khi trong tay không có thực quyền, làm gì có ai thực sự để vào trong mắt mà coi trọng chứ?

Tuy nói thủ hạ hiện tại của ông ngoại đang có tiền đồ thì không thiếu, thấy ông ngoại bọn họ đều tất cung tất kính kêu một tiếng lão thủ trưởng, nhưng làm sao biết được ông ngoại mệnh trời cho thọ được bao nhiêu tuổi. Nếu như ngày nào đó ông mất, cái nhà họ Đỗ này lúc ấy không có nhân tài mới nào xuất hiện, chẳng phải lúc đó nhân mạch sẽ bị chặt đứt rồi sao?

Đỗ Phương Phương nghĩ tới đây, trong nội tâm cũng có chút bắt đầu hoảng sợ. Nhà họ Đỗ chỉ có một mình cô ta, chỉ có một cô cháu gái này để mà trông cậy vào, xem ra hiện tại cũng chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào trên người Hà Dĩ Kiệt mà thôi. Anh là chồng của cô, anh có tiền đồ tốt, lúc đó chẳng phải là phúc khí của cô, là phúc khí của nhà họ Đỗ sao?

Đỗ Phương Phương hít sâu một hơi, quyết định sẽ bỏ trí thời gian để nói chuyện cùng với ông ngoại một lần thật thỏa đáng. Hà Dĩ Kiệt là người có năng lực, hoàn toàn có năng lực có thể tiến xa hơn nữa. Nếu như anh được nhà họ Đỗ giúp đỡ một bên, việc đó chắc chắn không phải là chuyện gì khó khăn.

Hai người đều có tâm sự, trên đường đi không ai nói chuyện với ai.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Về đến nhà sau khi rửa mặt nằm ở trên giường, hai người nói chuyện với nhau một lát, tiếp đó Đỗ Phương Phương liền xoay người lại ôm lấy anh khẽ hôn. Hà Dĩ Kiệt từ từ nhắm hai mắt không nói năng gì, mặc kệ cho cô ta hành động. Giây lát sau anh mới kéo cô ta quay người lại để xuống bên dưới..

Bất quá một lát sau, tiếng rên rỉ của Đỗ Phương Phương đã dần dần vang lên.

Sau khi chấm dứt, Đỗ Phương Phương sắc mặt ửng hồng nằm ở trên giường, Hà Dĩ Kiệt vẫn như cũ đứng dậy xuống giường bụng hai chén sữa nóng tới, Đỗ Phương Phương vừa thấy liền giận dỗi, bĩu môi nói: “Em vừa mới uống sữa tươi...”

Hà Dĩ Kiệt đưa cho cô ta, dỗ dành: “Chẳng phải chúng ta đã dự định muốn có con đó sao? Uống nhiều sữa một chút, về sau em sinh cục cưng sẽ có làn da trắng, thân thể cũng khỏe mạnh...”

Nghe anh nói chuyện sinh con, lúc này Đỗ Phương Phương mới chịu uống từng ngụm từng ngụm sữa. Uống được một nửa cốc, cô liền lắc đầu không muốn uống nữa, nhưng Hà Dĩ Kiệt lại đề lại tay của cô lại, nghiêm túc nói: “Phương Phương, nghe lời.”

Anh không nghiêm túc, Đỗ Phương Phương cũng đã có chút sợ hãi không nói ra được, lại nghĩ tới anh đang quan tâm đến chính bản thân mình, nên sau khi phát sinh quan hệ với cô, mới có thể mỗi lần đều tự tay đi pha sữa cho cô uống. Tuy cô không thích, nhưng trong lòng cô lại không thể không thấy ngọt ngào hưng phấn, liền ngoan ngoãn uống sạch rồi đưa lại cho anh cái chén không. Quả nhiên anh liền đặt nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái nở một nụ cười mê người, nói: “Ngủ đi.”

Đỗ Phương Phương nhìn anh thu lại cái chén không đặt xuống ở một bên, sau đó nằm xuống, rất tự nhiên vươn cánh tay ra cho cô gối lên trên. Cô không khỏi rúc vào trong ngực của anh vòng tay ôm chặt lấy anh, giọng mũi nồng đậm: “Ông xã, anh thích con trai hay con gái?”

Trong bóng đêm Hà Dĩ Kiệt nhẹ nhàng nhắm mắt lại, anh trầm mặc một lát, sau đó mới thấy tiếng nói nặng nề của anh vang lên: “Con gái.”

“Vì sao vậy?” Đỗ Phương Phương có chút tò mò, người đàn ông nào mà không muốn có con trai, sau đó con trai sẽ kế thừa của mình từ chuyện nghề nghiệp cho đến tiền đồ đầy sao?

Hiện tại trong lòng của Hà Dĩ Kiệt vô cùng khổ sở, trong cổ họng anh tựa như có vật gì đó chẹn ngang, làm cho anh không nói thành lời nổi. Đỗ Phương Phương vừa kéo kéo cánh tay của anh vừa hỏi, anh nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, từ từ nói: “Con gái sẽ hiền dịu, biết nghe lời, lại vừa hoạt bát đáng yêu.”

Một đứa con gái có bộ dạng giống như cô vậy.

Đỗ Phương Phương trên cánh tay của anh: “Ông xã... Nếu như nhờ ra em sinh con trai thì sao?”

Trái tim anh đang tràn ngập nỗi đau đớn, anh chậm rãi ngăn cản cố gắng đè nén xuống, cố gắng xua đuổi những ý nghĩ của bản thân mình không để tiếp tục suy nghĩ nữa, bắt đầu ứng phó với Đỗ Phương Phương: “Con do em sinh ra, là con trai hay con gái anh đều yêu quý.”

Quả nhiên Đỗ Phương Phương liền cao hứng, vừa lời kéo anh vừa nói. Chỉ trong chốc lát trong lời nói của cô ta bắt đầu có vẻ không nén nổi giận dữ: “Ông xã... Chúng ta đã ở cùng một chỗ với nhau lâu như vậy, anh nói xem, tại sao em vẫn chưa mang thai là thế nào nhỉ?”

Hà Dĩ Kiệt từ chối cho ý kiến, chỉ dịu dàng khuyên nhủ: “Cái này có vấn đề gì đâu? Em không thấy có một số cặp vợ chồng kết hôn hai ba năm mới có con đó sao?”

Đỗ Phương Phương bĩu môi: “Nhưng mà em lại không muốn như vậy, ông ngoại vẫn đang chờ ôm chắt ngoại đó...”

Hà Dĩ Kiệt xoa xoa mái tóc của cô ta: “Chẳng phải là chúng ta đang rất cố gắng đó sao?”

Đỗ Phương Phương than thở một tiếng: “Haiz... Không phải là em bị vô sinh chứ?” Cô ta cũng có chút lo lắng, từ nhỏ cô ta cũng đã từng lần lê bò toài như con trai như thế, liệu khi lớn lên sẽ gây tổn thương đâu đó không nhỉ?

Nghĩ tới đây, thoáng cái cô ta lại lẩn lộn trở mình ngồi dậy: “Ông xã, lại nói tiếp, chúng ta ở cùng một chỗ cũng đã hơn nửa năm rồi, bằng không, chúng ta

bớt thời giờ đi kiểm tra một chút nhé?”

Cô ta biết rõ Văn Tương Tư trước kia đã từng đi nạo thai, cho nên sẽ không có suy nghĩ rằng anh không thể sinh con được.

Hà Di Kiệt không khỏi cười rộ lên: “Em xem em đó, suốt cả ngày cứ miên man suy nghĩ cái gì vậy, chúng ta là người có thân phận như thế nào? Em ở đây vừa đi kiểm tra một cái, bên kia lập tức liền có các bài báo của các tờ lá cải đưa tin làm lan truyền dư luận xôn xao rồi ...”

“Không phải anh có một người bạn thân mở bệnh viện đấy sao? Chúng ta đến chỗ đó...”

Hà Di Kiệt lắc đầu: “Bạn bè thì tin cậy, trong bệnh viện đó có đến mấy trăm bác sĩ và y tá làm việc. Nếu tin đồn được truyền đi, có muốn tra ra ai cũng khó có thể tra ra được... Đừng nghĩ nhiều như vậy, cứ chờ đợi một chút đi, nhìn em sinh long hoạt hổ (nhánh nhện như rồng như hổ) thế kia, làm sao có thể sẽ bị vô sinh được?”

Đỗ Phương Phương nghe anh phân tích có đạo lý, liền bỏ đi cái tra ý niệm đi đến bệnh viện để kiểm tra đầu mình đi, quyết định từ nay về sau mỗi ngày buổi tối đều nghiêm túc ở lại trong phòng, cô có cảm giác nếu không có được đứa con, sẽ cảm thấy không an lòng mà lại không nói ra được.

Khi sắp đến thời điểm Tương Tư sinh con, sức khỏe của thím Phúc tựa như có kỳ tích, tự nhiên lại tốt lên. Lại gặp đúng thời tiết đã bắt đầu vào thu, khi trời mùa thu lập tức chuyển mát. Có lẽ là người tốt vẫn thật sự sẽ được hồi báo tốt, bác sĩ nói bệnh của bà đã khỏi quá nửa rồi, cái mạng già của bà quả thật đã được nhật về rồi.

Trong lòng Tương Tư thấy vô cùng cao hứng, cô đón thím Phúc về nhà, căn bệnh bên trong vừa thoát khỏi, cảm thấy mọi thứ trên người cũng dễ dàng hơn rất nhiều, khâu vị cũng khá hơn được một chút, lại thêm thím Phúc vốn cả đời làm nữ đầu bếp, nên không ngần ngại ra tay trổ tài nghệ nấu nướng của mình, thay đổi cho cô các món súp để ăn. Trước khi Tương Tư sắp sinh được nửa tháng quả thực cô đã mập thêm được một ít, trên mặt cũng đã thấy có chút hồng hào hơn

Theo dự tính ngày sinh của con gái cô vào khoảng tháng chín. Trước ngày dự sinh khoảng mười ngày, thím Phúc liền thúc giục cô đi bệnh viện. Sức khỏe của cô kém, chỗ ở lại ở ngược đường, nói không chừng nếu cô có sinh non hoặc là có tình huống gì đột nhiên xảy ra, hoặc nếu như thật sự có chuyện gì xảy ra, với cái bụng to đùng này của cô mà chỉ có một mình thím Phúc đã cao tuổi, đến lúc đó lăn qua lăn lại để đứng dậy cũng rất phiền toái, không bằng trước hết tiêu thêm chút tiền để mua sự an tâm.

Tương Tư ở trong phòng chờ sinh tại bệnh viện, cùng phòng với cô còn có ba người phụ nữ có thai sắp sinh ở cùng. Họ đều có chồng, mẹ chồng hàng ngày đều tựa như con quay vậy quanh để hầu hạ. Chỉ có Tương Tư trong lúc này thì có vẻ hơi quanh quẩn, chỉ có khi thím Phúc một ngày ba bữa com đưa com đến mới thấy náo nhiệt hơn một chút.

Cùng chờ sinh như cô có một cô gái có tâm tính tốt, thấy cô chờ sinh con chỉ có một mình, nhưng cũng không hỏi han bất quái chuyện gì nhiều. Khi chồng hoặc mẹ chồng mua hoa quả hoặc đưa súp tới thì lại chia phần cho cô một chút. Có đôi khi cô cũng sẽ nói với cho mẹ chồng mình, nhờ bà quan tâm chuẩn bị giúp cho cô nước ấm để giặt khăn lau người. Trong lòng Tương Tư hết sức cảm kích, dần dần hai người liền nói chuyện với nhau rất thân thiện.

Qua hai ba ngày, khi cô gái này sinh con gái, vừa đẩy ra khỏi phòng sinh, Tương Tư đã thấy mẹ chồng cô gái bày ra vẻ mặt nghiêm nghị đi thu thập đồ đạc, cũng chưa từng nhìn qua cô gái và đứa cháu của mình một cái đã quay mặt bỏ đi. Ngược lại chồng của cô gái thì không nói gì, chỉ là trên mặt sắc mặt cũng không còn thấy vui mừng nữa, cô gái kia nằm ở trên giường, mặt mũi tái nhợt đi. Tương Tư đi tới vắt khăn lông để lau mồ hôi cho cô. Cô gái từ từ nhắm hai mắt lại lắc đầu, một lát sau nước mắt liền chảy ra ngoài...

Trong lòng Tương Tư cũng thấy khó chịu theo, một người tốt như vậy, làm sao lại ông trời lại sắp xếp cho cô một bà mẹ chồng như vậy...

Cô cũng không biết mình nên khuyên nhủ cô gái kia như thế nào. Thấy cô gái khóc, cô cũng rơi lệ theo, khóc trong chốc lát, lại nghĩ tới chính bản thân mình. Mình cũng giống như cô gái kia nhưng thâm nhiều hơn, ít nhất cô gái kia còn có chồng, còn có một gia đình, tuy chồng của cô gái cũng không được cao hứng lắm, nhưng ít ra anh ta cũng không đến nỗi xoay mặt bước đi, còn ôm lấy con gái, mà cô thì sao, cô không có một cái gì hết.

Nghĩ như vậy, Tương Tư liền thấy rất khó chịu. Đến buổi chiều, bụng lại bắt đầu đau từng hồi, từng hồi một. Y tá tới kéo quần áo lên nhìn thoáng ua, lập tức nói ra luôn, nước ối đã vỡ rồi, đây là hiện tượng sắp sinh, nhưng sớm hơn ngày dự tính khoảng mười ngày, nhưng cũng không tính là chuyện gì lớn. Có một số phụ nữ khác mới được hơn bảy tháng đã sinh con rồi, Đứa trẻ sinh ra xong chỉ lớn bằng con mèo nhỏ, cũng vẫn sống được.

Y tá vừa an ủi cô, vừa giúp đỡ cô đi về phía phòng sinh. Tương Tư đau đến gần như không nói được ra lời, cả đầu lẫn gương mặt mồ hôi vã ra đầm đìa, khó nhọc di chuyển đi đến phòng đẻ nằm ngay sát vách. Lúc này cả người cô đã mệt lả, cô nằm trên giường gần như không còn sức để cử động nữa....

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Con gái dịu dàng hiếu thuận

Tương Tư đau đến gần như không nói được ra lời, cả đầu lẫn gương mặt mồ hôi vã ra đầm đìa, khó nhọc di chuyển đi đến phòng đẻ nằm ngay sát vách. Lúc này cả người cô đã mệt lả, cô nằm trên giường gần như không còn sức để cử động nữa...

“Thả lỏng người ra, sẽ không có chuyện gì đâu, mọi việc sẽ kết thúc rất nhanh thôi.” tá ngày nào mà không tiếp đón đến chục thai phụ đến kỳ sinh nở, sắc mặt bình tĩnh an ủi cô mấy câu, tay chân cũng khản trương chuẩn bị bắt đầu giải phẫu.

Thím Phúc tư tưởng vốn lạc hậu, cứ một mực cho rằng phải sinh con theo cách thông thường thì mới có lợi cho đứa trẻ. Tương Tư nghe thấy bà nói để thường mới có lợi cho con, nhưng sản phụ sẽ phải chịu một chút đau đớn, cô gần như đồng ý phương pháp đẻ thường luôn không chút do dự, chỉ là khi đã bước vào phòng sinh đẻ này rồi, mọi việc lại phải do bác sĩ chỉ định.

Đau tới nửa ngày mà đứa trẻ vẫn không có dấu hiệu muốn ra khỏi bụng mẹ. Bác sĩ kiểm tra một lượt, nói là cửa tử cung mở quá nhỏ, hơn nữa thân thể của cô cấu tạo không thích hợp cho việc đẻ thường, đề nghị với cô hay là sinh mổ. Tương Tư đau đã sớm mơ hồ đi rồi, thím Phúc cũng không nhân tâm để cô lại phải chịu tội, liền ký vào giấy đề nghị sinh mổ.

Thuốc mê bắt đầu được truyền từ trong khu vực quản lý vào trong cơ thể của cô, mới đầu bác sĩ còn đang vừa chuẩn bị khử trùng vừa nói chuyện cùng với Tương Tư, sau vài câu nói chuyện cô liền trở nên mơ hồ rồi ngủ thiếp đi. Đến khi cô mở mắt ra thì cô con gái bé nhỏ đã được tắm rửa sạch sẽ, được quần gọn trong một chiếc chăn nhỏ đã nằm ở bên cạnh trên giường của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé vẫn có chút hồng hồng, nhẵn nhụi nhúm nhúm, Tương Tư liếc nhìn bé con, toàn bộ trái tim mềm nhũn, nước mắt cứ thế ào ạt tuôn rơi. Cô định di chuyển người tới muốn ôm lấy con gái, lúc này mới cảm thấy trên bụng truyền đến sự đau đớn khó nhịn. Thím Phúc đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy cô đã tỉnh, thím vội vàng bụng súp đi tới, đau lòng dỗ dành cô uống được non nửa chén, thấy sắc mặt cô có chút hồng hào hơn, lúc này mới thở dài một hơi. Người già vốn có tư tưởng bảo thủ, bà cảm thấy như cô đã bị trúng một đao chết bởi cuộc sinh mổ này rồi, vừa thấy cô được đẩy ra khỏi phòng đẻ, vẫn một mực hôn mê bất tỉnh, thím thấy đau lòng một mình trốn tránh khóc rất lâu.

Nếu như Tương Tư là một phụ nữ sinh con theo cách đẻ thường thì sức khỏe sẽ khôi phục nhanh, cũng đã có thể xuống giường, tự mình đi đến buồng vệ sinh rồi. Thấy cô cũng sinh con gái, có một vài người lại lắc đầu thờ dài. Tương Tư cũng không chấp nhận, sinh con gái mới tốt, con gái tri kỷ dịu dàng, hiểu thuận hơn nhiều so với việc sinh con trai. Sau đó mỗi ngày lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé xinh đẹp giống hệt như của anh.

“...Không phải chỉ có tôi nói thôi đâu, nuôi con trai vẫn tốt hơn nhiều, sinh con gái, sau này bản thân mình yêu thương nó như châu báu, của quý trong nhà, ai mà biết được rồi sau này khi nó phải lập gia đình, biết sẽ gặp gỡ được người đàn ông như thế nào, gặp được bà mẹ chồng thế nào?” Cô gái kia bĩu môi, nghiêng mắt liếc nhìn ra ngoài cửa, thấy chồng của mình không có ở đó liền bắt đầu có chút than thở, hờn hển nói: “Khi tôi mang thai thì coi trọng tôi giống như tôi là Bồ Tát vậy. Mẹ nó chứ, nghe người ta nói bụng tôi đầy thoát nhìn giống như mang thai con trai, mỗi ngày ngoác cái miệng ra đến lỗ tai mà cười, hầu hạ vô cùng cẩn thận. Cô xem hiện tại, vừa thấy tôi sinh ra con gái, đến nhìn thôi cũng chưa từng liếc qua một cái đã bỏ đi! Phì! Tôi đây sẽ không sinh nữa mặc kệ cho nhà bọn họ đoạn tử tuyệt tôn!”

Tương Tư nhìn cô gái kia tức giận, dù lúc này không có sức lực nữa cũng cười cười khuyên nhủ cô gái: “Chị cũng đừng cảm thấy có gì quá tức giận, tôi thấy anh nhà mình mặc dù có chút mất hứng, nhưng hàng ngày vẫn tới để chăm sóc chị đấy thôi...”

Cô nói chưa dứt lời thì cô gái kia vành mắt đã liền đỏ hoe: “Cô em à cô đừng có nói đến anh ta làm gì. Khi còn yêu nhau không biết biểu hiện thật tốt thì thôi cũng không cần nói, chỉ là sau khi kết hôn được mấy năm, giữa hai chúng tôi có lúc là mật ngọt có lúc là dầu sôi. Nhưng có ai ngờ được đến khi sinh con ra, mọi bản chất lúc này đều đã bộc lộ ra bằng hết. Tôi giờ đây coi như đã suy nghĩ thấu đáo rồi, nói cái gì mà nam nữ bình quyền, nam nữ bình đẳng, tất cả đều là nói nhảm. Cô thử nhìn những người sinh ra con trai kia mà xem, có người nào là không thấy cao hứng, đầu ngẩng thật cao không! Ở nhà chồng đến cái lưng quần cũng phải giữ cho chắc, những người kia vẫn luôn miệng nói yêu mến con gái, nhưng chẳng phải khi sinh con gái liền lại thấy phải chịu đè nén hơn nếu như sinh được con trai đó sao?”

Tương Tư chợt nghe thấy cô gái kia ở đó mà phàn nàn, biết rõ trong lòng cô ta đang có nhiều điều uất ức, nói ra được, có lẽ có thể sẽ tốt hơn một chút... Nhưng còn cô cứ một mực nuốt nghẹn vào trong như thế, mọi tâm sự gì cũng đều dấu ở trong lòng, đều phải chịu đựng một mình không thể bày tỏ ra được với mọi người...

Còn có thể được phàn nàn, còn có sức lực để mà tố khổ thế kia, lại còn có thể khóc, đây thực sự cũng là một loại phúc khí rồi.

Cô nhìn thấy con gái ngoan ngoãn nằm ngủ, tự nhiên trong lòng cảm thấy sự chua xót dâng lên tràn ngập, không sao kiềm chế nổi. Mẹ chỉ mong con ngàn vạn không gặp phải mệnh khổ như mẹ thế này, mẹ chỉ mong con có thể khỏe mạnh lớn lên, không cần phải thật xinh đẹp, không cần có nhiều tài hoa, không cần phải đi học ở những ngôi trường có tên tuổi, chỉ cần con giống như ngàn vạn con người bình thường khác trong biển người bình thường kia, trải qua một cuộc sống bình thường đơn giản nhất, đây cũng chính là phúc khí của con rồi..

Thân thể của cô bị suy nhược nghiêm trọng sau sinh. Sinh con bằng phương pháp mổ đẻ thực sự đã làm nguyên khí của cô bị tổn thương nặng nề. Những sản phụ khác sinh mổ sau một tuần đã có thể đứng dậy đi lại được, nhưng Tương Tư phải nằm trọn vẹn mất một tháng trời, đợi đến khi cô được xuất viện thì con gái đã được đầy tháng rồi.

Thím Phúc mua vài hoa mới, tự tay làm cho cô bé một bộ quần áo nhỏ nhỏ bông màu đỏ rực. Nhất Nặc sau khi mặc vào, nhìn cô bé giống như con búp bê phúc trắng trắng mập mập thường vẽ trên tranh tết. Tương Tư nghiêng người trên giường, nhìn thím Phúc dỗ dành cô bé nằm ở trên giường cười khanh khách, trong lòng thấy thỏa mãn không nói nên lời.

Có thể nói sau khi cô quyết định mang thai cục cưng cô không hề cảm thấy hối hận, vậy thì giờ đây, quả thực cô thấy mình cực kỳ may mắn, may mắn cô đã có thể có được một thiên sứ nhỏ như vậy!

Tương Tư đặt tên cho con gái là Nhất Nặc, lấy ý từ câu “quân tử nhất nặc, trọng vu thiên kim” (Một lời hứa của người quân tử đáng giá ngàn vàng), tên

thường gọi ở nhà của cô bé là Nặc Nặc.

Nhất Nặc từ lúc sinh ra cho đến bây giờ cũng rất ngoan ngoãn, không thích khóc cũng không thích ầm ỹ, chỉ có những lúc nước tiểu ướt tã lúc ấy cô bé mới có thể hừ hừ lên mấy tiếng, mở một đôi mắt to ra nhìn mọi người. Thím Phúc và Trương Tư lúc này chỉ cần nghe thấy cô bé hừ hừ lên là biết Nặc Nặc đã tè dầm rồi. Thím Phúc nói, đứa nhỏ này làm cho người ta bớt phải lo lắng, cực kỳ dễ nuôi, không cần người lớn phải quan tâm nhiều lắm!

Trong lòng Trương Tư cũng đặc biệt kiêu ngạo vì con gái. Con gái không giống như cô khi còn bé, nghe thím Phúc nói, khi còn bé cô rất hay khóc chỉ thích làm náo loạn cả nhà. Suốt cả đêm cứ oa oa khóc, lại còn không chịu để cho người khác ôm, chỉ thích được mẹ dỗ dành. Ngay cả ban đêm, mẹ cô cũng không có được một đêm nào ngủ yên lành, bà cứ phải ôm cô đi vòng quanh trong phòng, thật vất vả mới dỗ cô ngủ được. Nhưng vừa đặt cô tới trên giường nhỏ, cô liền vừa trớ ra vừa khóc ầm ĩ lên. Vì tính nết của cô như vậy đã làm cho mẹ của cô phải chịu rất nhiều khổ sở, cả người bị gầy sút đi vài vòng. Sau này khi lớn lên mẹ còn hay cười nói giỡn cùng cô, nói hiện tại tóc của mẹ rụng thưa đi như vậy, đều là do khi cô còn bé đã náo loạn làm cho mẹ bị ốm.

Nhìn bé con nhu thuận nằm ở trên giường, ăn uống no đủ rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính trắng hồng, không ngừng nhìn người khác cười toe toét, thím Phúc đang ở bên cạnh liền gấp quần áo lại, cẩn thận chặn lại ở bên giường, chỉ sợ Nhất Nặc bị rơi xuống. Nhìn thấy bộ dáng Trương Tư đang nhìn con gái mặt mày mỉm cười như vậy, trong lòng bà cũng thấy cao hứng, lại nghĩ tới khi cô còn bé, không kiềm chế được nói ra: “Lúc nào thím cũng cảm thấy con còn nhỏ, vậy mà chỉ chớp mắt một cái, bây giờ con cũng đã làm mẹ rồi. Thím còn nhớ ngày trước, hồi còn ở trong nhà họ Văn kia, lúc ấy bộ dáng của con vẫn còn nhỏ nhỏ, suốt ngày đi theo thím, thân thể cứ uốn éo uốn éo chạy nhảy. Bây giờ nháy mắt một cái, cô gái nhỏ của thím đã trưởng thành rồi, lại còn là mẹ của Nặc Nặc nữa. Bà lão già như thím đây có chết xuống mô cũng thấy được thanh thân rồi...”

Thím Phúc nói xong, vành mắt liền đỏ ửng, đôi mắt của thím hơi khép lại thành một đường, loáng thoáng ánh lên mấy giọt nước mắt. Trương Tư dường như còn nghe thấy bà nói một câu: “Nếu như tiên sinh và phu nhân còn sống, nhìn thấy con bây giờ chắc hẳn là rất mừng....”

Cô nghiêng mặt đi, ngoài cửa sổ một ít cây dây leo quấn quanh mấy góc cây xù xì đã sớm rụng hết lá, thì ra mùa đông đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Chỉ một câu của Đỗ lão tướng quân quả thật đã chống đỡ qua được một việc mà anh đã phải mất hơn nửa năm không ngừng bôn ba đến sứt đầu mẻ trán. Nhà họ Đỗ coi như cũng có chút bản lĩnh. Cái người có tên Dương Đắc Chí kia cũng gắng sức để cho lão tướng quân một chút mặt mũi. Chuyện của Bí thư Tiểu trên thượng cấp đã có chỉ thị xuống không cần phải giải quyết, đương nhiên phía dưới liền không có ai truy cứu nữa. điễn~đàn~le~quý~đoan Nhưng mà những ghi nhớ của năm xưa đã lớn dần lên, cộng với chuyện xảy ra tới lúc này giờ đây trở thành một đòn đá kích quá nặng. Sau một hồi đau thương quá lớn lại tới nỗi mừng vui quá độ khiến Bí thư Tiểu bị ngã bệnh. Ý tứ mà Dương Đắc Chí kia nói gần nói xa với lão tướng quân chính là, vừa vặn thừa dịp này Bí thư Tiểu nên cáo bệnh mà thoái lui ra khỏi chính trường, như vậy việc về vườn của ông vẫn được sáng sủa. Cứ như vậy mà sống cuộc sống khá giả từ nay về sau, không cần phải chờ đợi lo lo lắng lắng lại bị người ta lôi chuyện cũ ra truy cứu rồi bị rút xuống đài, rơi vào cảnh tượng tâm tối thể lương tâm.

Hà Dĩ Kiệt cũng có ý định này, mà Bí thư Tiểu trải qua một phen trắc trở này, cũng bởi vì chuyện của Từ Khiêm nên đã làm cho ông cũng không còn tâm trí nào mà nghĩ tới con đường làm quan nữa. Cho dù ông có thực sự lui về, cái người có tên Trương Thành Hàm kia có vào thay vị trí của ông ở thành phố A thì cũng là do một tay của ông.

Hà Dĩ Kiệt thật tâm muốn Bí thư Tiểu được an hưởng lúc tuổi già. Anh đương nhiên sẽ coi mình giống như là con trai của ông mà chăm sóc ông vậy. Tiếp đó Từ Khiêm cũng từ nước ngoài trở về, ở nước ngoài đã lưu lại bản án của cậu ta, từ nay về sau việc ra nước ngoài của cậu ta sẽ rất khó khăn, điễn~đàn~le~quý~đoan cũng may ở trong nước vẫn không có người nào biết chuyện của cậu ta. Hà Dĩ Kiệt vận dụng quan hệ, liên lạc cho cậu ta một trường đại học, anh muốn cậu ta lại tiếp tục đi học. Cậu ta cũng ngoan ngoãn bắt đầu chịu khó học tập. Bí thư Tiểu thấy con trai lạc đường giờ biết quay lại, bệnh tật giờ đã tốt hơn được phân nửa, tạm thời không đề cập tới nữa.

Chỉ chớp mắt lại qua mấy tháng, đã đến thời điểm cuối năm. Cho tới khi thành phố A bắt đầu có trận mưa tuyết đầu tiên, điễn~đàn~le~quý~đoan Hà Dĩ Kiệt chợt nhớ ra, Trương Tư rồi đi đến giờ đã được một năm rồi.

Hoá ra, thời gian cô không ở bên cạnh mình, tính cả ngày lẫn đêm vậy mà đã trọn vẹn 365 ngày rồi.

Lúc này, một mình anh đứng trước cửa sổ sát đất ở văn phòng, nhìn những bông tuyết đang bay phất phơ bên ngoài cửa sổ, không hiểu sao lúc này cảm giác rồi rã chợt dần dần ủa tới trong anh, khiến anh không sao kiềm chế nỗi sự run rẩy trong cơ thể. Anh luôn luôn không dám nghĩ, không dám nhớ tới chuyện cô đã một thân một mình nghiêng ngả rồi đi giữa đêm đông lạnh giá như thế nào. Cô đã đi giữa bầu trời đêm đầy tuyết bay với bộ dạng đầy tuyệt vọng như thế... Anh không dám nghĩ, cũng không dám nhớ lại, nhưng cứ hết lần này tới lần khác, anh giống như con chim cu gáy tồn tại đơn độc trong cuộc sống, kéo dài cho đến tận hôm nay. Anh lại bắt đầu sợ hãi, nếu như một ngày nào đó, bọn họ thật sự sẽ lại gặp nhau ở một nơi nào đó, không biết anh có đủ dũng khí để đối mặt với cô không?

Trời đã khuya rồi, trời đêm hơi lạnh.

Anh không lái xe, mặc chiếc áo gió dày dặn ấm áp bước dọc theo con đường đi về phía trước. Có người đi cùng với anh theo cùng một hướng, có người chỉ gặp thoáng qua, có cặp tình nhân cười đùa âm ỹ, có đứa trẻ nhỏ vừa cười nói vừa nhảy nhót. Anh cầm hai tay vào trong túi áo choàng, đập lên gió tuyết, chậm rãi đi về phía trước. Anh không muốn đi về nhà, cũng không muốn nhìn thấy Đỗ Phuong Phuong. Trời đất rộng lớn là thế vậy mà anh lại không có một nơi để có thể đi về. Anh nắm chặt bàn tay thành quả đấm, nhưng lại cảm thấy tịch mịch và cô độc không nói ra được. Lúc đi ngang qua ngã tư đường anh châm một điếu thuốc chờ đèn đỏ, cúi đầu hít vài hơi thuốc. Bên tai anh chợt truyền đến tiếng ca đến tê tâm liệt phế của một người đàn ông không biết có phải là từ cửa hàng âm thanh bên kia đường vắng sang không:

“Muốn giữ lại nhưng lại không thể giữ nổi nên mới trở nên cô đơn

Những lời ca ly biệt cũng không thể nói hết những điệu êm

Một giây trước đã tan nát cõi lòng

Chỉ im lặng ra sức ôm nhau

Cố gắng vượt qua để đưa tiễn người

Lời ca ly biệt sao chưa xót...”

Anh thoáng giật mình rồi lạng người đi, thuốc lá dần dần cháy hết khiến nơi đầu ngón tay của anh bị phỏng. Đột nhiên anh run lên, đầu mẩu thuốc lá rơi trên mặt đất, anh đứng yên không thể cử động nổi, mặc cho con gió rét thấu xương lạnh như băng tùy ý thổi tới trên mặt. Không biết là do tuyết đọng ở bên khoe mặt anh đã tan ra hay là do anh đã rơi lệ, mà bên khoe mặt anh là một mảnh lạnh buốt.

Anh xiết chặt hai bàn tay, chậm rãi gấp lưng lại, nơi dạ dày của anh dần dần đau đến lợi hại. Anh cắn răng, chỉ cảm thấy sự đau nhức này giống như bị hàng loạt các rễ cây rất nhỏ chui vào tàn phá máu thịt trong lòng anh, khiến anh không sao thốt lên được thành lời, sự đau nhức ấy cũng không thể nào mô tả nổi. Trên đường có vô số người đi đường lui tới, song từng người một đi qua, bước chân ai nấy đều bước vội vàng đi qua trước mặt anh, không có một ai dừng lại hỏi han anh một câu. Thậm chí còn có người thấy anh còn tránh bước ra xa, vượt qua. Anh đau đến không sao chịu nổi, sắc mặt trắng bệch, quỵ gối xuống đầu đường lầy lội, bàn tay nắm thành quyền gắt gao run rẩy chống đỡ con co giật đang cuộn lại trong dạ dày. Trước mắt anh dần dần trở nên mơ hồ, dần dần không nhìn thấy rõ những gì xung quanh nữa. Chợt có một gương mặt xinh đẹp và hoạt bát đột nhiên xuất hiện tại trước mặt của anh, anh lập tức đứng lên, đáy mắt ửng đỏ, lao đảo bước lên trước đuổi theo vài bước...

“Tương Tư... Tư Tư...” Thân hình cao gầy của anh đứng sững lại ở ngã tư đường, xe cộ qua lại như nước, lung lay sắp đổ.

Mà lúc này, đèn xanh đèn đỏ không ngừng lập loè, tiếng xe tiếng người vang lên vô cùng âm ỹ, cơn mưa tuyết lớn vẫn không tiếng động lặng lẽ rơi xuống, là trong biển người vội vàng trên đường như nước chảy qua kia, anh biết đi nơi nào tìm bóng dáng của cô đây?

Cô sớm đã không tại, cũng không bao giờ sẽ trở về nữa, đây là sự trừng phạt tốt nhất mà ông Trời đã dành cho anh.

Lúc Tương Tư từ trong tiệm sách đi ra, cô cài lại chiếc mũ của chiếc áo lông xong không khỏi chà xát hai tay vào nhau, rút cổ lại, giấu hai tay ở trong tay áo choàng gió, chậm rãi đi về phía trước, Nhất Nặc vẫn chưa thể nào rời khỏi người lớn được. Thím Phúc dù sao cũng đã lớn tuổi, lại vừa bị bệnh xong, tuy nói rằng bệnh đã khỏi nhưng sức khỏe cũng không thể bằng ngày xưa, nên cô đành phải đi ra ngoài tìm việc làm, nhưng lại không thể đi những nơi phải rời khỏi nhà quá xa. Ngay tại ngã ba đường bên này có một dãy nhà chuyên bán sách đang tìm người làm công việc thu ngân, tiền lương không được cao, nhưng được cái bà chủ trong khu vực quản lý cung cấp cho bữa tối nên Tương Tư vẫn tương đối hài lòng. Sức khỏe của cô hiện tại cũng không thể đi tìm những công việc vất vả để làm. Cô chỉ sợ mình sẽ không sao chống đỡ nổi, mà công việc ở trong tiệm sách cũng khá thanh nhàn, coi như cô cố gắng một chút cũng ứng phó được.

Trạm đỗ xe buýt cách hơi xa, Tương Tư đi bộ qua đó, chỉ cảm thấy toàn thân như sắp đông cứng lại đến nơi. Cô không ngừng áp hai tay vào trên miệng để hà hơi ấm, cúi đầu cố bước nhanh hơn. Nhất Nặc vẫn đang chờ cô về nhà để cho bú sữa đây. Bởi vì bây giờ cô phải đi làm nên ban ngày Nặc Nặc đói bụng, thím Phúc đã pha sữa bột cho cô bé uống, Nặc Nặc không thích uống sữa bột, thỉnh thoảng lại nhả ra. Tuy Tương Tư rất xót xa cho con gái, nhưng cũng không có cách nào, dù sao cô cũng phải chèo chống cho cái nhà này.

Khi sắp đi tới giao lộ cô phải đi nhanh hơn, chung quy cũng tại phải đi qua một nhà hàng bán bánh điểm tâm Pháp. Mỗi lần Tương Tư đi ngang qua nơi này đều phải bước nhanh hơn, bằng không cái mùi thơm kia nhất định sẽ làm cho cô chảy nước miếng ròng ròng. Đã suốt một năm nay cô không được nếm qua món điểm tâm ngon miệng này rồi.

“Hôm nay thật là lạnh, tôi thực sự không thích thời tiết của thành phố A này chút nào. Mùa đông thì lạnh chết người, mùa hạ cũng nóng đến phát ngót lên được. Nếu không phải chống tôi thích ăn hương vị của bánh ngọt trà xanh ở đây, tôi cũng sẽ không chạy tới nơi xa thế này để mua đâu! Gió thổi làm làn da của tôi như muốn rách cả ra rồi...” Một người phụ nữ mặc chiếc áo choàng ngoài bằng lông màu đen đứng chống nạnh vừa nhẹ giọng oán trách, vừa đứng dậm chân.

Tương Tư lơ đãng ngẩng đầu lên liếc nhìn, chỉ thấy một người phụ nữ có dáng người thon dài, mái tóc ngắn gọn gàng, nhìn bóng lưng cảm giác có chút quen thuộc.

Cô cũng không để ý, bước nhanh hơn đi về phía trước.

Nhưng gió lại đưa tới lời nói của một người phụ nữ khác: “... Ai bảo nơi này lại là nơi bán bánh điểm tâm nước Pháp chính tông nhất cơ chứ.”

“Lại nói, chồng cậu là người ở nơi này, cậu cũng không thể sống mãi ở trong nhà họ Đỗ được. Cuộc đời này có rất nhiều hồ ly tinh, Hà tiên sinh lại là người ưu tú như vậy, cậu nên giám sát chặt chẽ hơn một chút!”

“Anh Dĩ Kiệt không phải là người như thế, cậu không biết đó thôi, trước khi hai chúng tớ kết hôn, anh ấy đã cắt đứt sạch sẽ với những phụ nữ ở bên ngoài rồi...” Đỗ Phương Phương đắc ý nói lại, đi đến trước xe mở cửa xe: “Đi nhanh lên, lạnh chết mất.”

Cô ta vừa nói xong, đang định xoay người bước vào, chẳng biết tại sao lại xoay mặt nhìn ra xung quanh, liền nhìn thấy cách đó không xa, chỉ độ vài bước chân, có bóng một cô gái dáng nhỏ nhắn xinh xắn đứng ở giữa bầu trời đầy tuyết bay, trên đầu cô đội mũ, không nhìn thấy được rõ mặt, cho dù cô ta có nhìn lại về phía này, cũng coi như không nhìn thấy gì hết.

Ngực Đỗ Phương Phương đột nhiên nhảy lộp bộp lên một cái, cảm giác quen thuộc lan tràn khắp người cô ta không nói ra được, khiến cô ta bắt đầu chậm rãi đứng thẳng người lên để nhìn.

Mà cô gái nhỏ kia đã nhanh chóng tiếp tục bước đi hướng về trước rồi, bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt hơi nghiêng về phía trước, bước đi trong gió tuyết đầy gian nan. Mắt Đỗ Phương Phương nhìn không hề chớp mắt, nhưng khoe môi lại dần dần mím lại, kéo căng thành một đường thẳng sắc bén.

Đặng Hoa đưa tay chọc chọc cô ta: “Làm sao vậy?” Theo ánh mắt của Phương Phương, cô liền nhìn theo, nhưng chỉ nhìn thấy con đường dài dằng dặc đầy buồn chán với cảnh tượng đám người vội vàng, cô có chút mờ mịt khê hời.

Đỗ Phương Phương cười lên một tiếng quật cường, mở miệng nói một câu lạnh lẽo đầy khinh miệt: “Tiểu Hoa, cậu nói rất đúng, tớ phải giám sát người đàn ông của tớ chặt chẽ một chút, cuộc đời bây giờ thực sự có rất nhiều hồ ly tinh!”

Tương Tư hoảng hồn không sao định thần lại nổi, một đường chạy thẳng đến về đến nhà. Cô khóa kỹ cửa lại, chạy vội tới trước giường, ôm chặt lấy con gái, lúc này cô mới dần dần bình tĩnh trở lại. Thím Phúc từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch, ánh mắt dường như có chút rời rạc, thậm chí dọa sợ đến mất hồn mất vía, vội vàng tới hỏi cô: “Tur Tur à, đã xảy ra chuyện gì vậy con?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Trốn tránh và giận đánh Đỗ Phương Phương

Thím Phúc bị dọa đến mất hồn mất vía, vội vàng tới hỏi cô: “Tur Tur à, đã xảy ra chuyện gì vậy con?”

Tương Tư siết chặt lấy Nhất Dạ, nhẹ nhàng cắn chặt khóe miệng, cô ổn định lại tinh thần sau đó nhanh chóng dẫn dò thím Phúc: “Thím Phúc, từ nay về sau nếu có người lạ hỏi, thím ngàn vạn lần không được nói Nhất Dạ là con của cháu nhé... Không được, chúng ta được phải đổi chỗ ở thôi, không thể ở nơi này được nữa rồi...”

“Tur Tur à, có phải là bây giờ ở nơi này không an toàn nữa phải không? Có phải là cái người họ Hà kia...” Thím Phúc thấy mặt cô biến sắc, vội vàng không đề cập gì đến chuyện kia nữa: “Bằng không, chúng ta về Hàng Châu nhé, được không...”

“Không được!” Hàng Châu là nhà cũ của cô, vạn nhất nếu thực sự Đỗ Phương Phương tìm tới tận cửa rồi, nếu ở nơi này không thấy mấy người bọn họ, rất có khả năng cô ta lập tức sẽ đi đến Hàng Châu để tìm!

Cô vẫn luôn cho rằng, chỗ nguy hiểm nhất mới là chỗ an toàn nhất. Nếu quả thật bọn họ muốn tìm cô, cô có chạy đến chân trời, họ cũng vẫn tìm được, không bằng cô lấy bất biến ứng vạn biến.

Hơn nữa, cô cũng không chấp nhận vì một người đàn ông như vậy mà cả đời cô cứ phải trốn đông trốn tây. Dựa vào đâu mà cô phải chịu giống như con chuột luôn phải trốn tránh ở trong cống ngầm như thế? Cô có làm chuyện gì sai đâu nhỉ?

Cô sẽ dọn nhà, nhưng sẽ không rời khỏi cái thành phố này, người nên phải trả giá thật nhiều bây giờ, chưa bao giờ hẳn là cô.

“Tur Tur, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?” Thím Phúc đỡ lấy Nhất Dạ từ trong ngực cô ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về. Có lẽ do cô bé đã bị mẹ của mình ôm vào lòng quá chặt, bị dồn nén quá nên cái miệng nhỏ nhắn méo xẹo đi, giống như khóc nhưng không phải khóc. Nhìn bộ dạng cô bé như vậy khiến trái tim người lớn như bị thít lại đến đau nhức.

“Dọn nhà.” Sau khi yên lặng một lúc lâu, Tương Tư nhẹ nhàng phun ra hai chữ, nhưng trong lòng vẫn có tính toán.

Tương Tư xin thôi việc, đến ngày thứ ba, cô đã tìm thuê được phòng ở lầu dưới của một khu nhà bình dân. Thím Phúc ôm Nhất Dạ vui vẻ chào hỏi với những người hàng xóm, nói rằng ba ba của đứa trẻ đã trở lại, phải người đi đón hai mẹ con các cô về trong kinh đoàn tụ. Đây chính là một tin tức lớn, từ sau khi Tương Tư sinh con đến giờ, có không ít những người phụ nữ nhìn cô với vẻ khinh khỉnh, còn nghe thấy một số lời nói phỏng đoán đầy ác ý của các bà các cô. Hôm nay cũng những người phụ nữ ấy thấy cô như vậy đều có vẻ ngượng ngùng. Trong tiếng chúc mừng của mọi người, thím Phúc ôm Nhất Dạ, Tương Tư xách chút hành lý đơn giản lên xe rời khỏi nơi này với ánh mắt tiễn biệt của mọi người.

Nhưng mà xe cũng không đi lên con đường cao tốc hướng về trong kinh. Sau khi đi vòng vo trong thành phố vài vòng, Trương Tư thay đổi sang một chiếc xe taxi khác, sau đó liền quẹo vào một thôn nhỏ trong thành phố. Trước kia Trương Tư đã đến xem căn phòng này rồi, bây giờ cô và thím Phúc mang theo đồ đạc, bế Nặc Nặc dọn thẳng vào trong căn phòng ở đã thuê.

Lại vài ngày trôi qua, hết thảy mọi việc đều gió êm sóng lặng. Trương Tư lại ra cửa tìm một cửa hiệu cắt tóc cắt phẳng mái tóc dài của mình đi, thay đổi lại mái tóc một chút theo kiểu tóc quê mùa. Từ sau khi sinh Nặc Nặc sức khỏe của cô không được tốt, khí sắc cũng kém, mặt mũi cũng gầy vêu vao, nhìn lại mình ở trong gương chính bản thân cô cũng không nhận ra bóng dáng của mình ngày trước, dù chỉ một chút xíu.

Trương Tư nhìn mặt lạ lẫm của chính mình trong gương, trên mặt dần dần hiện lên nụ cười khổ sở. Cùng lúc cô vừa không muốn vì sai lầm của người khác mà phải lang bạt kỳ hồ trốn đông nấp tây, rồi lại vừa vì để tránh né những người kia mà phải thay hình đổi dạng... Con người thật đúng là có rất nhiều mâu thuẫn.

Sau khi đến ở nơi này cô dứt khoát nói với hàng xóm rằng chồng của mình đã chết, do đó cô có được không ít sự thông cảm. Trương Tư lại đến một siêu thị ở gần nhà tìm công việc một lần nữa. So với công việc trước kia tại tiệm sách thì có một môi hơn một chút, nhưng tiền lương lại cao một ít. Nhưng một điều quan trọng hơn chính là, cô đi làm cách nhà rất gần, chỉ đi mất năm phút đồng hồ là đã đến, giảm bớt được tiền xe cộ đi lại.

Thời gian trôi qua đã khôi phục lại sự bình ổn như trong dĩ vãng. Trương Tư an tâm đi làm, tan tầm về lại chăm sóc Nhất Dạ và thím Phúc, nhàn rỗi cũng sẽ cười cười nói nói cùng với hàng xóm. Khi tan tầm trở về nhà thỉnh thoảng cũng cùng một số những cô gái hoặc những cô vợ trẻ đi dạo chơi chợ đêm. Tiếp đó, cô định mỗi buổi chiều sau khi trở về nhà thì cô lại cho một thiếu niên tên gọi Trường Sinh, mười lăm tuổi, ngồi ăn xin cửa ngõ một đồng tiền.

Tất cả mọi người ở đây đều quen biết Trường Sinh. Cậu bé từ nhỏ đã không cha không mẹ, ăn cơm của trăm họ mà lớn lên. Sau khi lớn lên làm nghề ăn xin ở này. Thỉnh thoảng cậu bé cũng sẽ giúp mọi người làm một chút công việc hoặc là đi khuân vác để kiếm một chút tiền tiêu vặt. Mỗi một lần Trương Tư nhìn thấy cậu thiếu niên ngồi ở trên thềm đá đầu ngõ, mặc cái áo tuy có nhiều miếng vá nhưng lại vô cùng sạch sẽ, lại sinh lòng thương cảm thờ dài. Ai có thể nhìn ra, cậu thiếu niên này trưởng thành giống như một tiểu vương tử kia, vậy mà lại có thân thể thống khổ như vậy, tựa như một bức tranh châm biếm.

Cô cố định mỗi ngày cho cậu một đồng tiền, sau một khoảng thời gian, Trường Sinh cũng không nhìn cô nữa mà sẽ nở nụ cười đối với cô từ rất xa. Còn Trương Tư, cô cũng có thói quen mỗi lần tan tầm đều đưa mắt tìm bóng dáng của Trường Sinh trước. Dần dà, cuối cùng Trường Sinh cũng đã đến tại nhà của Trương Tư để ăn bữa tối. Thím Phúc cũng sẽ giặt quần áo cho Trường Sinh. Trương Tư cũng vừa tìm cho cậu một phần công việc làm công nhân bốc vác trong siêu thị, vậy là cậu đã kết thúc kiếp sống ăn xin của mình.

Những ngày này Hà Dĩ Kiệt thường xuyên bị đau bụng, anh ngồi trong phòng khách chốc lát, uống một ít thuốc, nhưng vẫn là không thấy khá hơn chút nào. Rốt cục đến khi không sao chịu nổi nữa, anh đành phải đến thư phòng, Trương Tư có để lại một chút thuốc, nhưng anh vẫn luôn luôn khóa kín trong ngăn kéo riêng của mình.

Trước đây, khi bệnh đau dạ dày phát tác, anh luôn nhịn xuống hoặc là uống loại thuốc chữa đau dạ dày khác, vật cô để lại, anh không dám nhìn, cũng không dám đụng chạm đến.

Khi kéo cái kia ngăn kéo nhỏ kia ra, cả người Hà Dĩ Kiệt như chết cứng ngay tại chỗ, trong ngăn kéo trống rỗng, không còn có một thứ gì nữa.

Anh nhớ rất rõ, rõ ràng anh nhớ rằng Trương Tư đã mua cho anh rất nhiều thuốc, mà anh nhớ chắc chắn vẫn còn đến hơn mười hộp thuốc chưa uống, làm sao bây giờ lại có thể không thấy đâu nữa chứ?

Anh ngồi xổm ở chỗ đó, nhìn qua ngăn kéo lúc này đã sạch sẽ. Cũng giống như anh vẫn luôn cho rằng, vụn vụn chỉ còn mỗi vật này là liên quan đến với người kia, đột nhiên trong lúc này lại bị người khác tiêu hủy sạch sẽ. Sự phẫn nộ của anh giống như núi lửa sắp phun trào, rốt cuộc không sao không chế nổi nữa!

Anh biết là Đỗ Phương Phương đã làm. Ngoại trừ cô ta ra, không ai là người chỉ có vài hộp thuốc như vậy mà lại để ở trong lòng, nhìn trong mắt. Từ sau khi cô ta đuổi Trương Tư đi, Hà Dĩ Kiệt vẫn luôn sắp xếp người để hàng ngày lặng lẽ theo dõi cô ta, chưa từng một ngày lơ là biếng. Vì quả thật, anh sợ cô ta lại âm thầm tìm Trương Tư, lại động tay động chân gì đó đối với cô! Cô ta đã từng qua khu nhà trọ Cẩm Hồ bên kia, cô ta muốn bán căn phòng ở đó đi, anh cũng biết, nhưng vẫn không để cho cô ta lâm vào tình cảnh bị mất mặt, nhưng cũng vẫn không để cho cô ta thực hiện được. Ngày trước khi cô ta cũng có chút quá phận, anh đều cố gắng nhẫn nhịn xuống rồi, nhưng mà lần này, không biết tại sao, nhưng mà anh không thể nhẫn nhịn được nữa rồi!

Đây là đồ vật mà Trương Tư đã để lại cho anh. Bình thường ngay cả liếc nhìn qua anh cũng không cam lòng, nhưng còn bây giờ, không biết những hộp thuốc đó đã nằm ở trong đồng rác nào!

Anh gạt dừ đá một cước đá vào trên ngăn kéo đang rộng mở, khoe môi liền kéo căng lên, xoay người bước nhanh ra khỏi thư phòng. Anh đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, Đỗ Phương Phương đang ngồi ở trên bàn trang điểm, quay mặt lại nhìn anh, nụ cười tươi rói: “Ông xã...”

Anh hít sâu một hơi, gương nhện con đau dạ dày xuống, cố gắng hết sức để cho giọng nói của chính mình thật bình tĩnh: “Phương Phương, những hộp thuốc để trong ngăn kéo thứ ba dưới giá sách trong thư phòng, em có thấy đâu không?”

Đỗ Phương Phương nghe vậy liền sững sờ, ngón tay cầm chổi chải mi đang chải lông mi mắt chợt dừng lại, lập tức cười lên một tiếng khinh thường, thuận tay ném cái chổi chải mi lên trên bàn trang điểm. Cô ta đứng lên, khoanh hai tay lại, chậm rãi từ mờ miệng nói: “Anh muốn nói đến những cái đồ rác

rười kia phải không? Hôm qua em nhìn thấy, đã cho người ném đi rồi!”

Thoảng cái con tức của Hà Dĩ Kiệt bùng lên, anh tiến lên một bước, thần sắc dữ tợn, nói gần như nghiêng răng nghiêng lợi: “Vì sao em không nói với anh một tiếng, đó là đồ vật của anh!”

“Đồ vật của anh sao? Chúng ta là vợ chồng rồi Dĩ Kiệt à, của anh không phải là của em sao? Chẳng lẽ ngay cả cái quyền em ném vài hộp thuốc đi cũng không có nữa sao?” Đỗ Phương Phương nhìn chăm chăm thẳng vào anh, môi mòng khê mím lại, cảm hất lên, chậm nói dần từng tiếng: “Hay là anh muốn nói, đây là mấy thứ đồ bẩn thỉu của con hồ ly lẳng lơ kia để nên anh vẫn không nỡ?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Từ đáy mắt của Hà Dĩ Kiệt ánh lên một cái nhìn sắc lạnh, anh giơ tay lên vung ra một cái bạt tai, âm thanh chát chúa vang vọng quanh quần trong phòng. Anh gắng sức khắc chế bản thân, cố gắng kiềm chế lắm anh mới không để cho mình tiếp tục hung hăng đánh vào gương mặt đó thêm mười cái tát nữa!

Hơi thở của Hà Dĩ Kiệt có chút hỗn hển, thân hình cao to không hề nhúc nhích đứng ở đó. Anh liền nở nụ cười lạnh lùng nhìn lại gương mặt Đỗ Phương Phương bị anh tát lệch sang một bên, tóc tai tán loạn. Anh có cảm giác bao nhiêu tức giận oán hận suốt phải kim nén suốt một năm nay, thoáng cái đã phát tiết hết ra ngoài...

“Anh đánh em?” Đỗ Phương Phương hiển nhiên vẫn không thể nào tiếp nhận nỗi sự thật này. Trong trí tưởng tượng của cô ta, với gia cảnh ưu việt của nhà mình, với tướng mạo xinh đẹp của bản thân, Hà Dĩ Kiệt cần phải nâng niu cô ta, cưng chiều cô ta mới phải. Huống chi cho tận bây giờ biểu hiện của anh vẫn luôn luôn ôn hòa lịch sự, đối với cô ta, anh luôn luôn giống như kiểu nói gì nghe nấy. Có chết cô ta cũng không nghĩ ra, chỉ vì một chút chuyện nhỏ nhặt này mà anh lại ra tay cho cô ta một cái tát!

Nước mắt của Đỗ Phương Phương ào ạt tuôn rơi. Cô ta hoàn toàn không nhớ rõ bản thân mình đã bao nhiêu năm rồi không khóc, không biết bao lâu rồi cô ta chưa từng phải đổ lệ. Cô ta vẫn luôn luôn xuôi gió xuôi nước, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Những năm qua cô muốn gì ông ngoại đều cho cô ta, cô ta muốn được gì cho người đàn ông, cũng thuận lợi được gì cho người ấy. Tuổi anh và tuổi của cô ta không khác nhau nhiều lắm, cuộc sống của thiên kim tiểu thư xuất giá kết hôn, có người phụ nữ mà không có chồng bao nuôi phụ nữ ở bên ngoài? Chỉ có ông xã của cô, Đỗ Phương Phương này, chỉ có một phụ nữ duy nhất là cô ta. Cô ta vẫn luôn luôn kiêu ngạo về điều này, cũng chính cô ta luôn tỏ ra đắc ý về điều này ở trước mặt một số những phu nhân danh tiếng hay trước các thiên kim tiểu thư kia!

Cô ta cũng vẫn luôn tự tin cho rằng, ngoại trừ gia thế của cô ta, đối với bản thân cô ta, Hà Dĩ Kiệt cũng có chút cảm tình, ưa thích. Trong cuộc sống hàng ngày của vợ chồng của bọn họ cũng coi như hài hòa, anh cưng chiều cô ta, cũng nguyện ý nghe lời của cô ta. Nhưng cho tới hôm nay, đột nhiên cô ta chợt nhận ra một điều, đối với trái tim của người đàn ông này, cô ta vẫn luôn không sao nhìn thấu nổi!

Anh luôn luôn mang bộ mặt ôn hòa như ngọc, cái mà hàng ngày anh luôn có thể làm cho cô ta chẳng qua cũng chỉ là một thể xác của người chồng nho nhã lễ độ mà thôi! Trong lòng Đỗ Phương Phương khóc lóc cực kỳ thảm thiết, nước mắt cũng không nhận nổi nữa rơi xuống như mưa...

“Hà Dĩ Kiệt, em đã đâm trung tâm sự của anh rồi phải không? Lúc này ai mới thật sự là người được anh lưu giữ lại ở trong lòng vậy? Có phải là Văn Trương Tư không?” Đỗ Phương Phương che mặt, tiến lên từng bước một. Gương mặt cô ta tràn đầy nước mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia. Đây là người đàn ông mà cô ta đã nằm ở bên cạnh suốt một năm qua đó sao, người đàn ông này là chồng của cô ta, nhưng bỗng nhiên cô ta cảm thấy anh thật lạ lẫm và đáng sợ biết bao!

Chương 34: Nếu như Trương Tư có thể cùng Trường Sinh

Đỗ Phương Phương che mặt, từng bước một tiến lên, cô mặt mũi tràn đầy nước mắt nhìn người nam nhân kia, đây là đang bên người cô nằm một năm người đàn ông, trượng phu của cô, cô lại bỗng nhiên cảm thấy anh lạ lẫm đáng sợ!

Hà Dĩ Kiệt không nói lời nào, cứ im lặng đứng ở nơi đó, âm u như một con kền kền. Vừa rồi anh đã dùng một lực khá lớn để đánh Phương Phương, đến tận lúc này lòng bàn tay của anh vẫn còn thấy cực kỳ đau rất. Đối mặt với câu chất vấn của Đỗ Phương Phương, anh chỉ cảm thấy buồn cười. Anh cũng không biết người phụ nữ này thật sự quá ngu xuẩn, hay là cô ta nguy trang quá tốt, rốt cuộc người chồng của mình có để tâm ở trên người của mình hay không, so với bất cứ người nào khác, chính cô ta phải là người hiểu rõ hơn tất cả mới phải chứ!

Đỗ Phương Phương thấy anh trầm mặc, lại càng chắc chắn những vật kia là của Văn Trương Tư để lại. Từ khi cô ta chuyển vào ở đến bây giờ, đã cho sửa chữa lại phòng ở rồi, tất cả những thứ gì mà cô ta thấy không vừa mắt cũng đều đã vứt hết rồi, cho nên cô ta vẫn tự cho mình là đúng. Những đồ vật của người phụ nữ khác để lại cũng không có ngoại lệ, tất cả đều bị ném vào đồng rác. Mấy ngày hôm trước ngẫu nhiên cô ta nhìn thấy ngăn kéo của anh trong thư phòng bị khóa chặt, trong lòng liền nổi lên sự tò mò, chạy đi tìm quản gia lấy chìa khóa dự bị để mở ra, thấy trong đó tràn đầy một ngăn kéo toàn là thuốc. Mới đầu cô ta cũng không hề để ở trong lòng, Hà Dĩ Kiệt có bệnh đau dạ dày, cô ta cũng đã biết, nhưng về sau thấy anh chưa bao giờ từng mở cái ngăn kéo này ra, khi bị đau bụng cũng vẫn không hề động chạm gì số thuốc ở trong ngăn kéo. Dần dần cô ta cảm thấy rất nghi hoặc, nên đã tìm một cơ hội dấu chỗ thuốc đó đi, ai ngờ, nhanh như vậy anh đã tìm đến cô để hưng sư vấn tội rồi...

“Hà Dĩ Kiệt, tại sao anh không nói? Anh nói đi...” Trong lòng Đỗ Phương Phương càng nghĩ càng thấy hận. Cô ta thuận tay quơ luôn chiếc bình hoa cổ được bày đặt ở trên giá của vách ngăn cách, giơ lên cao nặng nề ném mạnh xuống trên mặt đất. “Choang” một tiếng, chiếc bình cổ có giá trị không hề nhỏ đã vỡ tan thành mảnh nhỏ, nhưng cô ta cũng không thèm để ý liếc mắt một cái. Cô ta cứ cầm lên bất cứ thứ gì trong tay đều mang ném xuống trên mặt đất đập vỡ tan tành. Lúc này trong phòng là cả một đồng bừa bộn vỡ nát. Hà Dĩ Kiệt vẫn đứng bất động ở nơi đó như cũ là, chỉ khi cô ta giận dữ quơ lấy ly trà dự định đập vào trên đầu của anh, lúc này đột nhiên Hà Dĩ Kiệt tiến lên một bước, chuẩn xác nắm lấy cổ tay của cô ta.

Đỗ Phương Phương nhìn anh, trên gương mặt tuấn dật của anh bày ra sự giễu cợt rõ ràng, trong con ngươi đen bóng như hai viên ngọc đen lộ ra cái nhìn rét thấu xương, lạnh lùng đầy khinh miệt. Đỗ Phương Phương không cách nào kiềm chế nổi, cô ta run rẩy cả người, kêu khóc, giãy dụa muốn giăng ra. Nhưng tay của anh lại càng siết lại chặt hơn, gần như muốn bóp nát xương cổ tay của cô ta ra vậy.

Hà Dĩ Kiệt hơi nghiêng người xuống một chút, khiến cho khoảng cách giữa hai người càng bị kéo sát vào nhau hơn. Đỗ Phương Phương ngửi thấy rất rõ mùi thuốc lá nồng đậm ở trên người anh. Cô ta bị anh hấp dẫn, không cách nào không chế nổi sự yêu thích đối với anh, nhưng lại mắng chửi anh đến khàn cả giọng, không cách nào không chế nổi: “Hà Dĩ Kiệt, anh là đồ vô lại, anh là con người tiểu nhân, đồ vong ân phụ nghĩa, anh qua sông đoạn cầu, anh...”

“Phương Phương...” Đột nhiên anh trầm thấp cất tiếng gọi tên của cô, âm cuối hơi kéo dài một chút, giống như mang theo một chút thờ dãi, vừa giống như mang theo sự tức nuối nồng đậm. Đỗ Phương Phương bị anh gọi lên một tiếng như vậy, không khỏi sững sờ. Lúc này anh cũng nở nụ cười quyền uy nghiêng mặt qua dần vào bên tai của cô ta, cánh môi gần như sượt qua vành tai của cô ta. Cô ta có cảm giác tựa như mình đang trong ảo giác, sau đó nghe thấy giọng của anh dịu dàng đến cùng cực, từng chữ từng câu vang lên vô cùng rõ ràng: “Đỗ Phương Phương - cô quả thật đúng là một mụ đàn bà chanh chua!”

“Oành” một tiếng, đầu óc của cô ta thoáng cái giống như bị tạc đạn làm nổ tung. Lời nói của anh trở nên sắc lạnh đến lợi hại, từng câu từng chữ đâm sâu vào trong da thịt của cô ta, mỗi dây thần kinh đều ở đau nhức, đau đến mức cô ta không sao kiềm chế nổi, người run hết cả lên. Lúc này anh cũng đã mạnh mẽ hất tay của cô ta ra, xoay người, tiến lại trên bàn trang điểm rút ra một cái khăn ướt, cẩn thận lau sạch bàn tay lúc này đã nắm lấy cổ tay của cô ta, sau đó ưu nhã đi ra khỏi gian phòng.

Mãi cho đến khi cánh cửa bị anh nặng nề đóng sầm lại, Đỗ Phương Phương mới rú lên một tiếng thê thảm giống như đã sắp bị hòng mất vậy, trong phòng lập tức vang lên hàng loạt tiếng “choang, choang”. Bước chân của Hà Dĩ Kiệt bước vững vàng đi ra khỏi phòng. Quân gia về mặt lo lắng đứng ở trên lầu nhìn theo anh, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Hà Dĩ Kiệt đi thẳng đến chỗ đỗ xe, lúc này Đỗ Phương Phương tóc tai bù xù mới từ trong biệt thự lao tới. Không biết cô ta đã lòi ở đâu ra chiếc roi ngựa, cầm trên tay. Cô cầm roi, giống như là một người điên cứ gặp người là đánh, mấy cái người hầu không kịp trốn tránh bị cô ta quất cho vài roi, đau đớn kêu lên thảm thiết. Sắc mặt Hà Dĩ Kiệt dần dần trở nên tái nhợt, đến khi cô ta chạy đến trước mặt anh, anh dứt khoát cứng rắn chịu bị đánh một cái, rồi mới tiến lên một bước bóp chặt tay của cô ta, túm lấy roi, lại vung lên đánh cho cô ta một cái tát nữa. Tuy trên cánh tay của anh đã bị thương nhưng lực đạo cũng không hề giảm bớt, một cái tát của anh đã làm cho Đỗ Phương Phương ngã gục xuống trên mặt đất.

Tiếng la hét thê thảm của cô ta đột nhiên dừng lại, tựa như cổ máy bị cắt đứt dây điện, trong nháy mắt bị tắt ngấm luôn.

Cô bị anh đánh cho quỵ rạp trên mặt đất. Lúc này nửa mặt bên này của cô ta đã hoàn toàn sưng phồng lên. Hà Dĩ Kiệt phẫn nộ đến cực hạn, nghiêm nghị nói với quân gia, “Đem cái roi đốt đi cho tôi!”

Anh tức giận ném mạnh cái roi xuống trên mặt đất, không biết lúc này nên gọi cô ta là gì nữa!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41

Quân gia ngập ngừng đáp lời, lại nhìn Đỗ Phương Phương vẫn không dám tiến lên, bởi vì xưa nay Hà Dĩ Kiệt luôn giữ thể diện cho Đỗ Phương Phương, người ở trong biệt thự này từ trên xuống dưới cũng đều thói quen có chuyện gì cũng đều phải trưng cầu ý kiến của cô ta. Bình thường Hà Dĩ Kiệt mặc kệ, nhưng hôm nay lại nhìn thấy anh hết sức tức giận, một cước đã bay chiếc roi kia ra xa rồi mà dường như anh vẫn còn chưa hết giận. Đôi mắt của anh ánh lên sắc lạnh, tựa như lưỡi kiếm nhìn thẳng vào mặt quân gia, nhưng giọng điệu lại bay bổng, bộ dáng dường như còn thoáng hơi cười cười: “Sao vậy, bây giờ đến lời của tôi nói ra, con mẹ nó, cũng không có người nghe nữa rồi hả, có phải vậy không? Cái nhà này có phải là muốn sửa lại thành họ Đỗ rồi hay không!”

Quân gia bị dọa cho sợ hãi, thiếu chút nữa cũng ngã xui xẻo xuống trên mặt đất, vội vàng chạy đến nhặt chiếc roi lên, cầm mang đi đốt. Lửa giận của Hà Dĩ Kiệt vốn không dễ ngăn lại được, nếu không phải bận tâm nghĩ đến thể diện của nhà họ Đỗ, lúc này đây anh tuyệt sẽ không bỏ qua cho Đỗ Phương Phương nhẹ nhàng như vậy!

Khu anh mở cửa xe ra đang định lên xe thì Đỗ Phương Phương lại buông một câu lạnh ngắt: “Em đã nhìn thấy Văn Tương Tư rồi.”

Tay Hà Dĩ Kiệt đang mở cửa xe ra chợt run lên một cái cứng đờ, động tác liền ngưng lại.

Phản ứng của anh rơi vào đáy mắt Đỗ Phương Phương, càng làm cho trái tim của cô ta vô cùng băng giá. Hoá ra, quả thật anh đã bị cô đoán đúng rồi, người phụ nữ có tên Văn Tương Tư này, đối với anh mà nói thật sự không giống như những người khác.

Hà Di Kiệt cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, sau đó mới chậm rãi xoay người lại, anh đôi mắt như hồ nước sâu không một gợn sóng, không một chút xao động, nhưng hai bàn tay của anh lại không sao tự kiềm chế nổi, cứ nắm chặt lại đến nỗi hết gân xanh, đã tự tiết lộ hết toàn bộ tiếng lòng của anh. Ánh mắt của Đỗ Phương Phương lơ đãng lướt qua trên đôi tay của anh, cô ta vẫn nằm ở trên mặt đất như cũ, trên mặt vẫn còn mang theo vệt nước mắt, nhưng vẻ quật cường cùng quyết tuyệt nơi đáy mắt lại hiện lên rõ ràng.

“Cô còn muốn như thế nào nữa. Những người phụ nữ trước kia tôi đều đã dọn dẹp sạch sẽ hết rồi, thật không dễ dàng gì mới có một người phụ nữ thú vị để tôi thấy vui vẻ. Cô không thích, đã vung vãi rơi để đuổi người ta đi rồi. Đỗ Phương Phương, tôi tự thấy rằng, tôi Hà Di Kiệt này, đã lo liệu mọi việc rất đầy đủ rồi. Cô hãy ra bên ngoài mà xem xét một chút đi, không nói người khác, ngay cả Đặng Hoa, người bạn thân của cô, thiên kim của nhà họ Đặng đó, chồng cô ấy là Tần Mộ Chi đã bao nuôi bao nhiêu phụ nữ ở bên ngoài? Vậy mà tôi, ngay cả một chút chuyện cũ năm xưa như vậy, cô vẫn cứ hết lần này tới lần khác bám lấy không tha như vậy sao?”

Đỗ Phương Phương nghe anh nói như vậy, không kiềm chế nổi giọng nói mỉa mai, liền cười nhẹ một tiếng: “Hà Di Kiệt, chuyện cho tới bây giờ anh vẫn còn giả bộ sao? Anh nghĩ rằng tôi, Đỗ Phương Phương này thực sự là một kẻ ngu hay sao? Trong lòng anh có người ta hay không chẳng lẽ tôi lại không nhìn thấy hay sao? Tôi nói cho anh biết, tôi, Đỗ Phương Phương này chính là một phụ nữ không giống với những người phụ nữ kia. Các cô ấy có thể chịu nhịn hết lần này tới lần khác, nhưng tôi, tôi không thể chịu nhịn được. Có phải là anh không thể nào quên được cô ta, đúng không? Tốt lắm, đủ rồi, chúng ta cùng đi tới chỗ của ông ngoại, nhờ ông bình luận phân xử giúp. Hà Di Kiệt, tôi cũng muốn xem xem, xem anh làm thế nào để trả lời, giải thích cho người nhà họ Đỗ của chúng tôi đây!”

Đỗ Phương Phương nói xong, cắn răng đứng lên. Cô ta cào qua quít mái tóc vài cái, xoay người lạnh lùng hét lớn: “Lái xe, chuẩn bị xe, hồi kinh!”

Cô ta nói xong, cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi. Hà Di Kiệt thực sự không sợ, đợi cô đi đến trước xe rồi, anh mới cất cao giọng, chậm rãi nói ra một câu: “Phương Phương, tâm tình của cô không được tốt, cứ trở về nhà ở lại một vài ngày để giải toả hết nỗi sầu đi, tôi sẽ nói để cho ông ngoại hiểu.”

Đỗ Phương Phương tức giận, bước chân thoáng dừng lại, hàm răng cắn chặt, sắc mặt trắng bệch như tuyết, xoay người bước lên xe, “rầm” một tiếng, đóng sập cửa xe lại.

Hà Di Kiệt thấy xe của cô ta chạy ra khỏi nhà, lúc này anh mới thu hồi lại giọng nói mỉa mai, thần sắc trào phúng trên mặt, lập tức cầm điện thoại đi ra bấm số điện thoại của thư ký Triệu: “Cô ấy vẫn đang ở thành phố A. Lập tức phái người tiếp tục đi tìm. Tìm được cô ấy trước hết âm thầm bố trí người để bảo vệ cho cô ấy đã, không cần thiết phải làm kinh động tới cô ấy, sau đó lập tức báo cho tôi biết!”

Cúp điện thoại, cả người Hà Di Kiệt dường như đột nhiên bị rút hết khí lực, con đau dạ dày vẫn đang từng đợt từng đợt cuộn lên. Anh nắm chặt lấy quần áo, tựa người vào trên xe một hồi nhắm mắt lại. Tương Tư, tôi nên làm cái gì bây giờ, lúc này tôi nên bắt giữ em lại hay phải làm gì đây...

Tôi đã không còn tư cách gì để buộc em phải trở lại bên tôi nữa rồi. Từ ngày tôi và Đỗ Phương Phương kết hôn với nhau trở đi, tôi đã thật sự buông tha cho em rồi. Em là một con người xinh đẹp, sạch sẽ như vậy, còn thế giới của tôi lại quá dơ bẩn, tôi không muốn để cho em bị cuốn vào trong đó... Nhưng mà, tại sao em lại không chịu rời đi như vậy...

Nếu như cả đời này em cũng không xuất hiện nữa, tôi cũng có thể cứ tiếp tục trải qua một cuộc sống như thế này cũng không sao cả. Nhưng em lại đang ở đây, em đang ở chỗ này, em làm như vậy bảo tôi làm sao có thể

Tương Tư cảm giác có điều gì đó không đúng. Mấy ngày nay khi đi làm hay tan tầm, cô luôn luôn có cảm giác có người đang theo dõi từng bước chân của cô trên đường. Nhưng khi cô quay đầu nhìn khắp mọi nơi thì lại thấy hết thấy xung quanh đều rất bình thường. Tương Tư cảm thấy mình giống như chim sợ cành cong, dứt khoát đi làm hay tan tầm đều kéo theo Trường Sinh cùng đi. Trường Sinh vẫn luôn nói với người khác là cậu mới có mười lăm tuổi. Nhưng thế nào mà một năm trước cậu đã cao vọt lên tới 1m76, tính tình của cậu trở nên vừa chín chắn vừa kín đáo. Cậu cũng chưa bao giờ nói đến chuyện yêu đương, nhưng nhìn cậu thế nào cũng không giống như một thiếu niên mới có mười lăm tuổi, ngược lại, nhìn cậu giống như một người đã trưởng thành với dung mạo tuấn tú và tác phong xuất sắc.

Trường Sinh cực kỳ vui thích khi được đi làm và tan tầm cùng với Tương Tư. Về sau này, vào giờ nghỉ ăn cơm trưa ở siêu thị, Trường Sinh lại cảm cặp lòng đứng com chạy đến chỗ của Tương Tư, hai người ngồi đối diện cùng nhau ăn com. Một thiếu niên nhìn như thanh niên đã trưởng thành, một cô gái tuổi còn trẻ nhìn chỉ độ mới hai mươi tuổi ngồi ăn cùng với nhau, dần dần những đồng nghiệp bắt đầu nhìn ngó, trêu ghẹo bọn họ. Nam thanh nữ tú đáng yêu, nhìn thế nào cũng giống như là một đôi trời sinh.

Tương Tư cảm thấy những người này quả thực cực kỳ nhàm chán. Dù không chủ tâm, ở trước mặt Trường Sinh cô luôn luôn dùng tư cách là bậc trên để đối xử với cậu, so ra cô còn lớn hơn cậu ta mười tuổi cơ đấy! Làm sao có thể được chứ? Trường Sinh nghe thấy những người kia hay nói giỡn về cậu và Tương Tư nhưng cũng chỉ vụng trộm mỉm cười, sau đó liền cúi đầu và com ăn, không giải thích mà cũng không phản bác. Mãi đến khi Tương Tư đã sắp sửa tức giận, cậu mới ôn hoà dịu dàng liếc nhìn cô một cái, sau đó ôn tồn nói với mọi người: “Các chị à, các chị nói em thì không sao cả, đừng nói chị Tư Tư của nhà em, chị ấy đa mặt lắm, rất xin lỗi...”

Mấy cô gái trẻ kia nghe thấy cậu nói như vậy, đầu tiên chỉ im lặng không nói gì nữa, nhưng sau đó lại phá lên cười ầm ĩ. Tương Tư cũng không sao nhịn nổi, giận dữ trừng mắt liếc cậu một cái, cầm chiếc đĩa gỗ đầu của cậu, miệng nói có chút giận dữ: “Trường Sinh, cậu sợ rằng thiên hạ chưa đủ loạn hay sao, hả?”

Trường Sinh cũng không tránh, để mặc cho cô cầm chiếc đĩa gỗ vào mình, nhìn cô cười sắc mặt trở nên hồng hào, đôi mắt cũng trở nên sáng long lanh, cậu cảm thấy trong lòng mình hết sức vui sướng. Nếu như cô cứ vẫn luôn cười như vậy cậu cũng sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.

Anh không thích cô vụng trộm ngồi khóc một mình, không thích cô nửa đêm ngủ không yên, cứ ngồi trầm mặc ở trong phòng khách, không thích khi cô gọi tên cậu mà ánh mắt của cô trống rỗng, bên trong đáy mắt không có cậu. Cậu chỉ mong muốn chị Tư Tư của cậu có thể vui vẻ nhiều hơn một chút, cười nhiều hơn một chút. Cô cười rộ lên, đôi mắt cô sẽ sáng rực rỡ giống như viên ngọc quý, nhìn thật là đẹp.

Cô gái trẻ tuổi nhìn thấy ánh mắt của Trường Sinh nhìn sang Trương Tư không nhìn không được liền cậu chọc chọc tôi, tôi chọc lại cậu, thì thầm nói đùa với cậu một câu: “Áy này, Trường Sinh, cậu mà nhìn nữa, Tư Tư sẽ bị cậu nhìn đến tan mất đấy!”

Mặt Trường Sinh đỏ còn hơn cả mặt trời, rốt cuộc Trương Tư không thể ngồi lại được nữa, trừng mắt nhìn Trường Sinh, vút đôi đũa xuống, gương mặt thanh tú động lòng người duỗi ngón tay dài nhỏ ra, chỉ vào chóp mũi của cậu nói đầy oán hận: “Cận Trường Sinh, ngay lập tức, cậu mau chóng rút trở về nơi làm việc của mình cho tôi nhờ!”

Trường Sinh hơi nín thở lại cười cười, đôi mắt dài nhỏ, đuôi mắt lộ ra vài phần thanh tú mỉa mai hoặc, ngoan ngoãn buông cặp lông xuống. Cậu đứng lên, cơ thể người thiếu niên cao gầy giống như cây trúc xanh tươi.

“Tư Tư, vậy buổi tối tan tầm em vẫn đứng chờ chị ở đó, chúng ta sẽ cùng nhau về nhà nhé.” Nói xong câu đó, cậu lại nhìn cô một cái thật sâu rồi sau đó xoay người đi về hướng kho hàng hoá để chuyển chờ.

Đám phụ nữ trẻ lại cười phá lên, Trương Tư dậm chân một cái, vừa tức vừa giận, đến cuối cùng cô thực sự không sao nhìn nổi nữa, cũng bật lên tiếng cười, đôi mắt sáng trong veo: “Đứa nhỏ này, thật không biết thế nào là lớn, thế nào là nhỏ nữa!”

Buổi chiều khi làm việc Trường Sinh lại có chút không được chuyên tâm. Trước kia cậu luôn nói cho người khác biết rằng cậu mới có mười lăm tuổi, chẳng qua là bởi vì cậu không muốn lớn lên, cậu sợ phải lớn lên. Cậu là một người không biết thân thế của mình ra sao. Cậu không cha không mẹ, chỉ biết ăn xin mà sống, sau khi lớn lên thành một nam thiếu niên, đã có thể làm được mọi việc, cậu lại một mực muốn mình mãi mười lăm tuổi. Tất cả mọi người lui tới ở trong con hẻm nhỏ này, người ta đều coi cậu là một cậu bé không cần thiết phải đề phòng. Cậu sống thanh thản ổn định, nhưng cậu sống những năm tháng của cuộc đời cô độc, tràn đầy vô ưu vô lo kia không được nhiều lắm, cho đến khi cậu gặp được Trương Tư rồi, lúc này cậu cảm thấy bản thân mình đã lớn hẳn lên, biến thành một người lớn thực sự.

Nếu không phải chính bản thân mình để cho mình làm một đứa trẻ nhỏ, thì mình làm sao có thể vĩnh viễn làm một đứa con nít được. Trên đời này, làm sao có thể có người nào vĩnh viễn không bao giờ trưởng thành đâu? Cận Trường Sinh, cuộc đời của cậu nên bắt đầu có một cuộc sống mới, xin cậu đừng nên tiếp tục như vậy, đừng tiếp tục trầm luân nữa được không....

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Mọi người đều xa lánh

Trên đời này làm sao có thể có người nào vĩnh viễn không bao giờ trưởng thành đâu? Cận Trường Sinh, cuộc đời của cậu nên bắt đầu có một cuộc sống mới, xin cậu đừng nên tiếp tục như vậy, đừng tiếp tục trầm luân nữa, được không?...

Mười tám năm trước đây, cậu là một con người không cha không mẹ sống ở trong con ngõ nhỏ này, đi ăn xin, lạng lè mà lớn lên. Mười tám năm sau, cậu gặp được một cô gái khiến trong lòng cậu cực kỳ ngưỡng mộ, những ngày tháng trong cuộc sống của cậu coi như cũng không uổng phí!

Năm nay kể cả tuổi mụ cô mới có 23 tuổi, cũng chỉ hơn một tháng nữa là cậu đã tròn 18 tuổi, tính toán ra, cô cũng chỉ hơn cậu có bốn tuổi mà thôi... Trong lòng Trường Sinh đang mãi tính toán tuổi của mình, khi người khác chuyển cho cậu một thùng hàng không nặng lắm, vì đang thất thần nên cậu không đưa tay nhận, thùng hàng rơi trên mặt đất, làm cho mọi người cười ầm lên nhưng cái cười đầy vẻ thiện ý. Trường Sinh vuốt vuốt mái tóc, lại nghe thấy có người nói, bộ dạng ngày ngốc vừa rồi của cậu chàng này hình như là đang có vẻ yêu đương gì rồi đây...

Cậu không kiềm chế nổi, hé miệng nở một nụ cười nhẹ nhàng, trên gương mặt thanh tú đẹp như vẽ kia tự nhiên nổi lên sắc đỏ ửng. Yêu đương thì sao chứ, bọn họ muốn yêu đương, còn chưa có ai tìm được đối tượng tốt như vậy đâu!

Trường Sinh vác kiện hàng lên, bước nhanh ra bên ngoài, đi đến nơi cửa chính khổng lồ của kho hàng hoá chuyên chở đang mở rộng. Sau buổi trưa, ánh mặt trời chiếu vào vô cùng sáng sủa, thân hình cao to và tuấn tú của cậu từng chút, từng chút hòa vào trong ánh nắng chiều rực rỡ. Mới đầu còn có thể thấy rõ bóng của cậu, đến cuối cùng, cũng chỉ có thể nhìn thấy hình dáng cao gầy của cậu đang được vầng sáng bao quanh, phảng phất cả người cậu như đã hòa nhập vào bên trong ánh mặt trời. Một vài đồng nghiệp của cậu ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn thấy bộ dạng của cậu giờ phút này, vẻ mặt không khỏi thoáng kinh ngạc. Đây chính là Cận Trường Sinh, người công nhân làm nghề bốc vác thuê giống như bọn họ đó sao?

Nhà họ Đỗ.

Đỗ lão tướng quân mặc thường phục ngồi ở trên ghế sa lon, Đỗ tiên sinh cùng Đỗ phu nhân ngồi đối diện với ông. Hà Dĩ Kiệt tiều tụy và gầy đi rộc đi ngồi ở trên chiếc ghế sa lon đơn ở phía bên kia.

Đỗ Phương Phương vẫn còn đang trong phòng ngủ, trên lầu. Ngày đó sau khi hai người đấu khẩu với nhau, cô ta đã trở về nhà họ Đỗ làm náo loạn một hồi, kể lẽ mui tội ác không thể tha thứ của Hà Dĩ Kiệt, làm như anh là Hoàng Thế Nhân(*) vậy, nhưng về sau Đỗ lão tướng quân đã cho gọi Đỗ phu nhân đến hỏi rõ ràng, biết được nguyên nhân hai người cãi nhau, sau đó lập tức liền gọi điện thoại cho Hà Dĩ Kiệt bảo anh tới. Trong lòng ông đang âm thầm tức giận, cô cháu gái của ông bây giờ thực sự càng ngày càng quá mức rồi!

(*) Hoàng Thế Nhân: một nhân vật trong phim Bạch Mao Nữ của Trung Quốc. Hắn là một địa chủ, say mê Bạch Mao Nữ, tên thật là Thi Nhi, một cô gái nhà nghèo rất xinh đẹp. Thi Nhi đã có người yêu là Trường Công, nhưng Hoàng Thế Nhân dựa vào quyền thế của mình đã cướp Thi Nhi, thậm chí còn khiến cha con Thi Nhi phải chia lìa. Vì quá yêu cô, hắn bắt buộc Thi Nhi chỉ được phép có một người đàn ông duy nhất là hắn, trừ hắn ra, cô không được phép nghĩ về người đàn ông nào khác, ngay cả nghĩ về người cha của mình cũng không được phép. Về sau do tính hay ghen, lại bị những người đàn bà khác trong gia đình ghen ghét gièm pha, Hoàng Thế Nhân đã hành hạ Thi Nhi rất tàn khốc, đánh đập, chửi bới cô chẳng hề nương tay khiến cô bị sảy thai. Thi Nhi buồn khổ không thôi, qua một đêm tóc đã bạc trắng nên mới có biệt danh là Bạch Mao Nữ.

Trong đoạn văn trên, ý tác giả muốn nói Đỗ Phương Phương vì quá ghen tuông nên nổi cơn tức giận, đã kể tội của Hà Dĩ Kiệt với ông ngoại.

Từ nhỏ đến lớn, cô cháu gái này đã luôn ở bên cạnh ông, đương nhiên ông hiểu rất rõ tính nết của cô ta. Còn đứa nhỏ Hà Dĩ Kiệt này, ngoài sáng trong tối ông cũng đã tìm hiểu qua. Hà Dĩ Kiệt là hạng người gì, ông tự nhận mình cũng hiểu rất rõ ràng, Phương Phương táo bạo tùy hứng, tính tình vừa thẳng vừa bướng bỉnh, nhưng Dĩ Kiệt vừa trầm ổn kín đáo lại vừa ôn hòa rộng lượng. Hai người, một động một tĩnh, nếu hợp lại với nhau thì lại càng tăng thêm sức mạnh, trong nội tâm của lão tướng quân hiểu rất rõ điều này. Người bị hại, phải chịu uất ức ở đây nhất định không phải cháu gái ông, cái người lúc này đang khóc rống tương như trời sắp sập đến nơi rồi.

Cũng đành chỉ có thể dùng thể co kéo là thuốc tốt nhất. Nhưng trong mắt của tất cả bọn họ, toàn bộ những lời nói kia tuy nói ra nhiều như vậy nhưng lại là những lời không có căn cứ. Lão tướng quân cả đời ngay thẳng, đối với vấn đề tác phong này lại càng có sự kiêng kỵ rất sâu sắc. Trước khi Dĩ Kiệt và Phương Phương kết hôn, ông cũng đã từng phái người đi điều tra về anh. Tuy nói trước kia ở bên cạnh anh cũng đã từng có mấy người bạn gái, nhưng nam chưa lập gia đình nữ chưa gả đi, ông cũng chẳng có gì để nói. Hơn nữa, trước khi đính hôn với Phương Phương, anh đã xử lý sạch sẽ tất cả những phụ nữ ở bên cạnh mình rồi. Cho tới bây giờ, sau khi kết hôn hơn một năm, ông chưa từng nghe thấy anh có bất kỳ tin tức nào về tình cảm lẫn chuyện xấu. Trong tâm tưởng của ông lúc nào ông cũng tin tưởng rằng Hà Dĩ Kiệt đối với Phương Phương là chân tâm thật ý.

“Dĩ Kiệt à, Phương Phương nhà chúng ta từ nhỏ đã bị ta làm hư rồi, tính tình của nó thế nào ta biết rất rõ, nguyên nhân gây ra chuyện thế nào ta cũng đã biết rõ. Lúc này đây, lỗi là ở Phương Phương, nhà họ Đỗ chúng ta tuyệt sẽ không mảy may thiên vị với nó. Bây giờ ta sẽ lập tức bảo Phương Phương xuống, đứng ở trước mặt những bậc trưởng bối buộc nó phải nhận lỗi với con, sau đó, con hãy mang nó về nhà thôi, vợ chồng son giận dỗi làm sao có thể cách đêm được chứ? Đúng không nào?”

Lão tướng quân hút thuốc xong, liền mở miệng nói. Hà Dĩ Kiệt vừa nghe thấy lời này, lập tức vội vàng nói đỡ lời: “Ông ngoại, ngài nói rất đúng, chỉ là... chỉ là cháu cũng là người có lỗi. Cho dù Phương Phương có phát ra cơn tức giận thế nào đi nữa cháu cũng không nên như vậy, cháu cũng không nên ra tay đối với cô ấy...”

Lời anh nói còn chưa dứt, lão tướng quân liền khoát tay, con người sắc bén, sâu xa quét qua cánh tay của Hà Dĩ Kiệt, thờ dài một tiếng trầm thấp, Phương Phương đứa nhỏ này cũng quá ngu ngốc, chẳng lẽ không biết người đàn ông là phải dỗ dành phải lừa gạt một chút hay sao? Đàng này động một chút lại khóc lóc om sòm vung roi lên, thời gian dài, nhất định cảm tình có sâu hơn, tính tình có tốt hơn nữa cũng không thể nào chịu đựng được nổi. Hiện tại Dĩ Kiệt lại còn nói đỡ cho chuyện của con bé nữa. Hai người cãi nhau, con bé làm náo loạn thành ra như vậy, Dĩ Kiệt vẫn còn yêu thương nó, một thời gian dài nữa nếu cứ tiếp tục như thế này nữa, vậy thì chẳng phải rõ ràng tự mình đã đẩy người đàn ông của mình ra ngoài hay sao? Ông còn có thể sống được bao lâu nữa? Nhà họ Đỗ lại có thể hưng thịnh được bao nhiêu ngày đây? Đến lúc đó tan đàn xẻ nghé, liệu có người nào bước tới mà che chở cho nó được đây?

“Đối với Phương Phương cũng nên giáo huấn nó một chút, lần này hành vi của nó thực sự đã quá phạm rồi, lại còn dám vung roi đối với con nữa! Dĩ Kiệt à... Vết thương trên cánh tay của con đã đỡ chút nào chưa vậy?” Đỗ phu nhân tiếp lời, nhìn về phía anh có chút bận tâm.

Hà Dĩ Kiệt ngheh đón ánh mắt lo lắng của Đỗ phu nhân, đáy lòng anh không khỏi thấy áy náy vài phần. Người mẹ vợ này của anh vậy mà lại là người hoàn toàn khác hẳn với Đỗ Phương Phương. Bà thiết tình chân ý đối xử rất tốt với anh, con rể của mình. Lần này Đỗ Phương Phương bị đánh đã chạy về nhà mẹ đẻ làm náo loạn ầm ỹ, bà lại còn thân chinh tự mình gọi điện thoại cho anh, xin lỗi anh thay cho con gái. Hà Dĩ Kiệt cúi đầu xuống, trầm giọng mở miệng nói: “Mẹ, con đỡ rồi, ngài đừng lo lắng quá.”

Lúc này Đỗ phu nhân mới thở phào một cái, vành mắt lại hơi đỏ lên: “Dĩ Kiệt à, tính tình này của Phương Phương... Con có thể bao dung được thì cố gắng bao dung nó một chút, tính tình của nó không được tốt, nhưng nó không phải là người có tâm địa xấu xa đâu...”

“Mẹ, ngài yên tâm đi, con cũng biết vậy, lần này là con cũng có cái sai, con không nên ra tay đối với Phương Phương...” Hà Dĩ Kiệt thấy mẹ vợ roi lệ, vội vàng mở miệng nói an ủi.

“Cút đi... Hà Dĩ Kiệt, anh cút ra ngoài cho tôi! Đừng có giả mù sa mưa nói những lời nói nhảm kia nữa. Mẹ của tôi tin anh nên mới bị anh lừa gạt, nhưng mà tôi không ngu ngốc như vậy đâu...”

Đỗ phu nhân còn đang nhỏ giọng nghẹn ngào, Đỗ Phương Phương đã huỳnh huych từ trên lầu vọt xuống đến nơi. Cô ta vẫn còn đang mặc đồ ngủ, sắc mặt tái nhợt, khí sắc cũng cực kỳ kém, mái tóc cũng vẫn để bù xù như vậy, đảo đôi mắt đen thật to một vòng xung quanh, không hề còn vẻ tao nhã và diễm lệ như ngày thường, giọng nói the thé chỉ tay vào Hà Dĩ Kiệt liền bắt đầu mắng chửi...

Đỗ lão tướng quân thấy cô ta không có quy củ như vậy, sắc mặt tái nhợt vì tức giận. Ông vỗ bàn một cái đứng dậy quát lên một tiếng mạnh mẽ: “Phương Phương, con câm miệng cho ta!”

Đỗ Phương Phương bị một tiếng quát này khẽ run rẩy, nước mắt liền trào ra. Cô ta tức giận nhìn sang lão tướng quân, chỉ cảm thấy bản thân mình đầy một bụng uất ức, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn không có một người nào đứng ở phía bên cô ta nói giúp cô ta một câu nào!

Rõ ràng là trong lòng Hà Dĩ Kiệt chứa những người phụ nữ khác. Vì những người phụ nữ khác đó mà anh đã tức giận với cô ta, còn đánh cô ta một cái tát nữa. Cô ta kể lại thì không có người nào tin lời cô ta nói, ba mẹ ông ngoại đều nói chuyện giúp cho anh, nói gần nói xa, ý tứ tựa như mọi người đều trách cứ cô ta đã quá tùy hứng!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đi gặp cô

Rõ ràng là trong lòng Hà Dĩ Kiệt chứa những người phụ nữ khác. Vì những người phụ nữ khác đó mà anh đã tức giận với cô ta, còn đánh cô ta một cái tát nữa. Cô ta kể lại thì không có người nào tin lời cô ta nói, ba mẹ ông ngoại đều nói chuyện giúp cho anh, nói gần nói xa, ý tứ tựa như mọi người đều trách cứ cô ta đã quá tùy hứng!

Giờ đây ông ngoại là người thương cô ta nhất lại càng mắng cô ta dữ dội hơn, bắt cô ta dừng lời, quát cô ta chuyện bé xé ra to. Nhưng mà, cái này có thể coi như là chuyện nhỏ hay sao? Chồng của cô ta có ngoại tình trong tâm tưởng, cô ta lại vẫn không thể nào loạn lên được hay sao?

Hà Dĩ Kiệt nhìn mặt mà nói chuyện, đầy mắt ánh thoáng hiện ánh nhìn thâm thúy, lập tức liền xoay người đi tới trước mặt Đỗ Phương Phương, ôm lấy cô ta bộ dáng ăn nói khép nép, mở miệng nói xin lỗi: “Phương Phương, đây là lỗi của anh, anh không nên đánh em như vậy, anh rất xin lỗi em, em đừng tức giận nữa, có cái gì nóng giận, chờ về đến nhà em hãy trút hết lên trên người của anh, bây giờ ở đây toàn những bậc trưởng bối cả, chúng ta không nên làm náo loạn như vậy, được không...”

Đỗ Phương Phương thét chói tai, toàn thân run rẩy không ngừng, cô ta lấy một tay lấy đẩy anh ra, liếc nhìn ba ba và ông ngoại vừa nghe xong lời nói của anh, cả hai đều gật gật đầu vuốt cằm bộ dạng vô cùng tán thưởng. Phương Phương càng đặc biệt thấy khó chịu, cô ta quơ lấy ấm trà liền ở bên cạnh ném mạnh xuống trên mặt đất: “Hà Dĩ Kiệt, lúc này anh đừng có giả bộ làm người tốt, anh... anh...”

Cô ta nói từ “anh” mãi một lúc, nhưng cuối cùng lại không nói tiếp cái gì nữa. Đỗ lão tướng quân thấy cô như vậy, không khỏi có chút phiền lòng, liền nghiêm mặt lại, ho một tiếng, giọng nói uy nghiêm: “Phương Phương, lập tức đi thu thập đồ đạc của con rồi sửa đổi ngay cho ông cái tính tình xấu xa kia của con đi! Nếu có lần sau con vẫn còn cố tình gây sự như vậy nữa, ÷ coi chừng ta không tha cho con đâu!”

“Ông ngoại... con không đi, con không quay về nhà đâu. Anh ta là người lòng lang dạ sói, qua sông đoạn cầu như thế, con không chịu. Anh ta lợi dụng nhà họ Đỗ chúng ta xong liền trở mặt không nhận nợ nữa...” Đỗ Phương Phương nhìn thấy Đỗ lão tướng quân càng càng ra mặt đứng về phía Hà Dĩ Kiệt, càng thêm tức giận, nước mắt rơi không ngừng. Tất cả mọi người người trong nhà cô ta bây giờ, tại sao ai cũng bị anh ta lừa gạt thế nhỉ?

“Đồ hỗn láo!” Đỗ lão tướng quân khó thở, lại thấy sắc mặt Hà Dĩ Kiệt đỏ bừng đứng ở bên cạnh, xấu hổ không thôi, thân hình rắn chắc như thép của ông liền vượt qua cái bàn, bay thẳng tới trước mặt Đỗ Phương Phương. Đỗ Phương Phương không kịp đề phòng liền bị trúng ngay một cái tát của ông ngoại. Cái tát này của ông ngoại làm cả người Đỗ Phương Phương như u mê đi, những người này đều là những người thân thiết của cô mà. Nhưng tại sao giờ đây lại vì một người đàn ông lòng lang dạ sói kia, vì một người đàn ông mặt người dạ thú mà ông ngoại lại đánh cô? Chẳng lẽ bọn họ cũng không nhìn ra hay sao, không có ai nhìn ra Hà Dĩ Kiệt hoàn toàn không phải là một người tốt, anh vẫn luôn đang diễn trò, vẫn luôn lừa gạt cô ta cũng như đang lừa gạt cả nhà bọn họ!

“Cha...” Đỗ phu nhân đau lòng thay cho con gái, vội vàng đứng lên đi tới ngăn cản, nhưng Hà Dĩ Kiệt đã tiến trước một bước ôm lấy Phương Phương, lại trúng ngay một cái tát của cô ta. Gương mặt anh lúc này tràn đầy sự đau xót, anh ôm lấy cô, vừa xoay người nhìn lão tướng quân liên tục cầu khẩn: “Ông ngoại, tất cả đều do lỗi của cháu, ngài đừng đánh Phương Phương nữa, ngài muốn trách thì hãy cứ trách cháu là được, hay ngài cứ đánh cháu cũng được...”

“Dĩ Kiệt, chuyện này không liên quan con, Phương Phương hiện tại càng ngày càng trở nên vô lý, cũng nên phải giáo huấn nó một lần cho nó hiểu!” Đỗ tiên sinh cũng đã lên tiếng, nhìn sang con gái bộ dạng khóc lóc lắc đầu không ngừng. Gia đình ông sao lại bây giờ lại trở nên bất hạnh như vậy chứ. Ông và vợ của mình đều là những người tao nhã lịch sự, tại sao lại sinh ra một đứa con gái thô lỗ dã man như vậy chứ!

“Mọi người đều nói giúp anh ta! Rốt cuộc ai mới là người của nhà họ Đỗ?” Đỗ Phương Phương khóc mãi, người run hết cả lên, cố gắng đẩy Hà Dĩ Kiệt ra: “Anh cút đi... cút ra khỏi nhà đi... tôi không muốn nhìn thấy anh nữa...”

“Phương Phương...” Hà Dĩ Kiệt cầm lấy cánh tay của cô ta không muốn buông ra. Đỗ Phương Phương liều mạng gầy giữa, mấy lần muốn tránh ra mà không được. Cô ta giơ tay lên liền ra sức lúc đập vào đầu, lúc đập vào trên mặt anh... Hà Dĩ Kiệt bị cô đánh những vẫn không chống trả lại, cứ tránh trái tránh phải, nhìn chật vật không chịu nổi...

Đỗ phu nhân thấy Đỗ Phương Phương khóc lóc om sòm như vậy, là một người mẹ đương nhiên bà đau lòng thay cho con rể, vội vàng tiến tới liều mạng kéo Đỗ Phương Phương ra, lại không biết làm thế nào nữa, đành chỉ khuyên nhủ Hà Dĩ Kiệt: “Dĩ Kiệt, hay là con cứ trở về nhà trước đi, mấy ngày nữa mẹ sẽ tự mình đưa Phương Phương trở về nhà...”

“Mẹ...” về mặt Hà Di Kiệt đầy vẻ khổ sở, vành mắt đỏ ửng đứng ở bên cạnh, ánh mắt giằng co trên người Đỗ Phương Phương, tràn đầy cảm xúc đau lòng và áy náy. ▯

Đỗ phu nhân nhìn thấy vậy lại càng vừa xấu hổ vừa đau lòng, túm lấy Đỗ Phương Phương đập đập vài cái đầy oán hận, bà mắng con gái mà mắt rơi lệ: “Sao con không thể tĩnh tâm lại một chút xem, Di Kiệt nó tốt như vậy thế mà con còn làm ầm ĩ lên như thế! Rốt cuộc đến khi nào thì con mới có thể trưởng thành được đây? Làm sao con lại cứ không chịu hiểu chuyện như vậy chứ, hả?!”

Đỗ Phương Phương khóc nức nở không ngừng, không sao kìm nén nổi nữa, giết tay khỏi tay Đỗ phu nhân rồi chạy vọt lên trên lầu ...

Đỗ tiên sinh nhú mày lắc đầu không ngừng, mà ngay cả Đỗ lão tướng quân về mặt cũng vô cùng tức giận. Đỗ phu nhân tự mình đưa Hà Di Kiệt đi ra ngoài, thấy anh bộ dạng gục đầu ủ rũ, không khỏi mềm lòng, vừa kéo anh đi vừa an ủi hồi lâu, rồi sau đó tiễn anh lên xe rồi đi...

Đỗ phu nhân thấy Hà Di Kiệt lái xe đi rồi, lúc này mới vội vã quay người trở lại. Vừa mới đi vào phòng khách, nhìn thấy phía đối diện lão tướng quân đang vội vã đi ra phía ngoài, Đỗ phu nhân vội vàng đi tới ôm lấy cha mình cố nở nụ cười: “Cha, Phương Phương không hiểu chuyện... Làm cho ngài phải nhọc lòng rồi...”

Lão tướng quân hừ lạnh một tiếng, con tức giận vẫn cứ chưa tiêu tan: “Hương Mai, con phải kiên quyết dạy dỗ Phương Phương cho cha một chút. Đã gả cho người khác làm vợ người ta rồi mà còn tiếp tục náo loạn như vậy nữa, chỉ tổ mua thua thiệt cho bản thân mà thôi, cái uy danh nhà họ Đỗ của chúng ta chỉ là dọa người khác thôi! Di Kiệt là người đàn ông tốt như vậy, tìm ở đâu được một người như nó chứ? Con phải bảo Phương Phương lập tức trở về nhà nó ngay cho cha đi! Cha không muốn còn phải tiếp tục nhìn nữa bộ dạng của nó như vậy ở tại nhà họ Đỗ nữa!”

Đỗ phu nhân cảm thấy không thể lay chuyển được cha, đành liên tục gật đầu đồng ý. Lão tướng quân trong con tức giận gầm gào ầm lên vài câu, sau đó mới nổi giận dưng dưng rồi đi.

Đỗ phu nhân đứng ở nơi đó, đôi chân đứng dường như đã nhũn ra, lại nghĩ tới con gái mình tùy hứng thô bạo như vậy, nỗi chua xót lẫn sự khổ sở chợt trào lên mãnh liệt trong lòng bà. Bà chỉ có một đứa con gái này, bà không muốn nhìn thấy con gái lại tiếp tục mắc thêm lỗi lầm nữa. Trên đời này làm gì có người đàn ông nào không ăn trộm thịt bao giờ đâu? Không nói đến Di Kiệt bị oan uổng, cho dù anh bên ngoài thực sự có người phụ nữ khác đi nữa, con gái bà cũng không nên làm náo loạn thành ra như thế. Suốt ngày chỉ biết khóc lóc om sòm cả nhà, làm gì có người đàn ông nào nhìn như vậy còn thích được chứ? Cho dù là mới đầu còn thấy trong lòng có chút áy náy, nhưng đến cuối cùng cũng sẽ biến thành chán ghét, càng may mắn hơn nếu bản thân mình có thể chia tay rồi bĩ tình yêu ấy!

Cái con bé ngốc nghếch này, làm sao nó lại không chịu hiểu rõ điều này cơ chứ?

Thư ký Triệu cho người đi tìm trên trời dưới đất suốt năm ngày ròng rã. Lúc này coi như cứ chiếu theo chút dấu vết để lại kia rốt cuộc một ngày nọ cũng đã tìm được Trương Tư. Chỉ là bọn họ lúc trước đều rất ít khi nhìn thấy Trương Tư, theo dõi vài ngày, cũng không dám xác định cô gái ăn mặc xám xịt, có bộ dáng quê kệch kia lại có phải chính là người mà Hà Di Kiệt muốn tìm hay không. Đợi cho đến sau khi Hà Di Kiệt từ trong kinh trở về, thư ký Triệu lập tức chạy đến ngay phòng làm việc của anh, báo cáo lại toàn bộ những tình hình này cho anh biết. Hà Di Kiệt liền trở nên trầm mặc.

Anh có cảm giác hiện giờ mình đang đứng ở một ngã tư đường, không biết nên đi về phương hướng nào cho đúng. Dựa theo suy nghĩ của anh từ trước tới nay, anh không nên gặp lại cô, anh cũng đã đồng ý là không đến quấy rầy cô nữa. Nhưng hiện tại Đỗ Phương Phương cũng đã biết cô vẫn còn ở nơi này, hơn nữa hiện tại Đỗ Phương Phương đang ở trong trạng thái bị kích động quá mức. Vì vậy anh cực kỳ lo lắng cô ta sẽ âm thầm động tay động chân gì đó đối với Trương Tư.

Nhưng nếu anh đi gặp cô, anh có thể dùng thân phận gì để gặp cô đây, có thể dùng cảm xúc gì để đối xử với cô được đây, bởi vì hiện giờ anh đâu còn có tư cách gì với cô nữa? Nếu như anh thấy không được yên tâm, có thể âm thầm cho người bảo vệ cô, hoặc là lúc này anh cũng có thể ép buộc cô phải rời đến ở tại một địa phương mới, bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

Nhưng mà vì cái gì chứ, hay là anh chỉ muốn liếc nhìn cô một lần, hay là anh không thể kiềm chế nổi một chút khát vọng của mình... Anh nhớ cô, mà cô lại ở gần ngay đây, ở một nơi chỉ cách anh một khoảng cách gần như vậy. Cho dù là chỉ đứng ở rất xa liếc nhìn cô một cái, anh sẽ yên tâm, sẽ hoàn toàn buông tay, sau đó đi ra khỏi thế giới của cô. Còn anh, anh sẽ tiếp tục cuộc sống của anh, tiếp tục cuộc sống thống khổ dài đằng đặc của mình - mà nào có ai biết được, không biết đến bao giờ tấm mặt nạ che cuộc sống đó mới lặng lẽ rơi xuống?

Hà Di Kiệt thoáng nở một nụ cười khổ sở, thư ký Triệu đứng ở bên cạnh, thoáng vẻ muốn nói nhưng lại thôi. Nếu như cô bé kia thật sự là Văn tiểu thư, anh làm sao có thể nói với Hà Di Kiệt rằng - luôn luôn có một chàng trai tuổi còn trẻ bộ dạng rất tuấn tú đi theo ở bên cạnh cô?

“Thư ký Triệu...” Hà Di Kiệt khép mắt lại, ngón tay thon dài chống vào đuôi lông mày, nơi huyệt Thái Dương đang đập giập giập đau nhói. Trên trán anh mờ mờ có một lớp mồ hôi mỏng rịn ra, giọng nói như là từ thế giới bên kia vọng về vậy, ngữ điệu giảm thấp xuống một nửa: “Sắp xếp cho tôi một số người đặc lực ở bên cạnh cô ấy, âm thầm che chở cho cô ấy, mọi chuyện sau này... tôi sẽ sắp xếp tiếp.”

Thư ký Triệu lời nói đến bên miệng, lại cố gắng nuốt xuống, anh gật đầu đáp lại: “Vâng, tôi sẽ sắp xếp luôn.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Khi thư ký Triệu đi tới bên cạnh cửa, Hà Dĩ Kiệt chậm rãi ngẩng đầu lên, giọng nói vang lên nghe có chút khàn khàn: “Cô ấy... Thoạt nhìn, trông cô ấy hiện giờ như thế nào?”

Bước chân của thư ký Triệu thoáng dừng lại, trong lòng cảm thấy hơi kinh ngạc. Anh chưa từng nghe thấy ngữ điệu nói của Hà Dĩ Kiệt như thế này bao giờ. Giọng điệu mang đậm vẻ cô đơn, chứa đựng trong đó một chút quan tâm lẫn chờ mong nho nhỏ.

“Không tốt lắm đâu...” Thư ký Triệu chau cặp lông mày lại, chung quy anh vẫn quyết định nói toạc móng heo tình hình hiện tại của Trương Tư ra. Thư ký Triệu anh, chỉ là thuộc hạ của Hà Dĩ Kiệt, đương nhiên không thể có bất kỳ sự giấu diếm nào đối với anh. Anh nghĩ nếu như hôm nay mình mà không nói ra thì nếu như về sau Hà Dĩ Kiệt tự mình phát hiện ra được, khó đoán chắc được trong lòng của sếp sẽ có ý kiến gì khác đối với bản thân anh hay không!

“Trước kia tôi cũng đã từng gặp Văn tiểu thư mấy lần, bộ dáng của cô ấy bây giờ đã khác với trước kia rất nhiều, nhìn cô ấy bây giờ tôi gần như cũng không dám khẳng định đó chính là cô ấy...”

Hà Dĩ Kiệt chậm rãi đứng lên, hai tay của anh chống vào trên mặt bàn, đầu cúi thấp buông thõng. Thư ký Triệu nhìn thấy bả vai gầy gò của Hà Dĩ Kiệt tựa như đang có chút run rẩy, giọng nói của anh tự nhiên run lên, dần dần âm điệu trở nên nhỏ lại, cuối cùng anh không dám nói tiếp nữa. Trong phòng thoáng chốc trở nên trầm mặc.

Hà Dĩ Kiệt cứ đứng như vậy trọn vẹn hết một phút đồng hồ, có lẽ còn lâu hơn nữa. Thư ký Triệu cảm giác trên sống lưng của mình đã toát ra mồ hôi lạnh. Anh thật sự đã đánh giá thấp sức ảnh hưởng của Văn Trương Tư đối với Hà Dĩ Kiệt rồi. Trong đầu anh đang xoay vòng vòng, không khỏi có chút khó xử, cả hai bên, anh đều không thể đắc tội, việc này thật sự đã làm khó cho anh.

Chợt nghe thấy tiếng chuông gió vang lên ở bên tai, hoá ra là cửa sổ không được đóng chặt, đến khi hoàng hôn buông xuống, gió nổi lên đã làm những chiếc chuông gió kêu lên lanh canh.

Con gió dần yên ả trở lại, cái mát lạnh của con gió đầu mùa xuân mang đến cảm giác trống trải và vắng vẻ.

Hà Dĩ Kiệt dần dần phục hồi lại tinh thần lại, anh hơi nhíu nhíu mi tâm lại, nhẹ nhàng lắc đầu, nỗi đau đớn trong lòng của anh không sao nói ra được, không cách nào hình dung được sự khổ sở đó. Nếu như cô sống một cuộc sống tốt một chút thì sự áy náy của anh có thể bớt đi một chút, ít nhất anh cũng không cần quá lo lắng về cô, không cần phải lo lắng cho tương lai của cô sau này nữa. Nhưng cô lại phải trải qua một cuộc sống không tốt như vậy, cho dù có một ngày đột nhiên anh rời khỏi thế giới này rồi, trong lòng cũng sẽ thấy bản thân còn day dứt mãi, không sao bỏ xuống được.

Hay là mình đi nhìn qua cô ấy một cái nhí, mình chỉ đứng rất xa liếc mắt nhìn cô ấy thôi, sau đó nhất định sẽ đưa cô ấy rời đi chỗ khác, rời khỏi vĩnh viễn cái thành phố dơ bẩn này.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Coi như người lạ

Hay là mình đi nhìn qua cô ấy một cái nhí, mình chỉ đứng rất xa liếc mắt nhìn cô ấy thôi, sau đó nhất định sẽ đưa cô ấy rời đi chỗ khác, rời khỏi vĩnh viễn cái thành phố dơ bẩn này.

“Thư ký Triệu, đi chuẩn bị xe cho tôi.”

Anh đột nhiên mở miệng, làm cho thư ký Triệu vẫn đang luôn trầm tư bị giật mình, người run lên, “Dạ, bộ trưởng, chúng ta đi gặp Văn tiểu thư sao?”

Anh khẽ hỏi lại thử thăm dò, thấy Hà Dĩ Kiệt gật đầu vài cái không dễ nhận ra, liền lập tức lớn tiếng nói: “Dạ, để tôi đi bố trí xe luôn bây giờ.”

Khi thư ký Triệu mở cửa ra đi ra ngoài, Hà Dĩ Kiệt lại nói với theo một câu: “Chớ làm kinh động đến cô ấy, đừng để cho cô phát hiện ra, nói cho mấy người giúp việc hãy làm việc cho cẩn thận.”

“Dạ, xin ngài yên tâm, tôi sẽ dặn dò mọi người cẩn thận.”

Hà Dĩ Kiệt gật gật đầu: “Đi đi!”

Thư ký Triệu đóng cửa lại rồi đi, Hà Dĩ Kiệt có chút chậm chạp ngồi xuống, thân thể của anh chìm sâu vào trong chiếc ghế xoay bằng da mềm mại, trong lòng cảm thấy chán nản không nói ra được. Anh tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại bất động, nhưng trong đầu vẫn lần lần quần những lời nói ban nãy của

thư ký Triệu, bộ dáng bây giờ của cô ngay cả thư ký Triệu cũng có chút không nhận ra được một cách chính xác nữa rồi.

Tương Tư là người như thế nào? Cô nên có bộ dạng nào mới hợp?

Cô hẳn nên có bộ dạng uyển chuyển đáng yêu như ngày xưa khi còn ở bên anh, với nụ cười tươi tắn xinh đẹp rạng rỡ như ánh nắng, với ánh mắt hồn nhiên linh động. Cô mảnh mai nhưng lại không mềm yếu, linh hoạt như nai con, cô nghịch ngợm nhưng lại rất có gia giáo, khi hoạt động hay yên lặng đều rất đúng mức, cô nên được mặc những bộ quần áo thật xinh đẹp, sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ, không phải lo lắng gì đến cơm áo gạo tiền như trước năm cô mười chín tuổi. Đây mới chính là bộ dáng Tương Tư của anh.

Anh không thể nào hình dung ra được bây giờ cô thay đổi như thế nào. Chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu anh liền hiện hiện dung nhan của cô ngày đó, trong lòng anh lại thấy đau đớn tựa như có lưỡi dao đâm ngược từ bên trong ra ngoài, xuyên qua da thịt, chọc thủng toàn bộ những nguy trang của anh.

Xe chạy phá vỡ màn đêm tối đen. Tiếng động cơ âm ỉ xuyên qua sự tĩnh lặng của đêm khuya.

Ngoài cửa sổ xe là thế giới muôn hồng nghìn tía của ánh sáng. Bên trong cửa sổ xe là sự yên lặng tịch mịch như ban đêm. Lái xe giữ im lặng khi lái xe, thư ký Triệu ngồi ở vị trí kế bên tài xế hít thở cũng rất nhẹ nhàng.

Hà Dĩ Kiệt ngồi ở trên ghế ngồi phía sau, anh vẫn một mực nhắm mắt dưỡng thần, nhưng lúc này hai hàng lông mày vẫn nhúu chặt lại, khiến những rãnh sâu hằn lên thành hình chữ Xuyên (川). Sự lo lắng khắc khoải sâu đậm bóp nghẹt trái tim anh không sao hoá giải được.

Xe vượt qua hơn một nửa thành phố, rẽ ngoặt vào một vùng thôn quê khác hẳn với những âm thanh màu sắc náo nhiệt, xe cộ nườm nượp nơi phố xá vừa đi qua. Nơi duy nhất lộ ra sự náo nhiệt và xa hoa hơn một chút chính là toà nhà của khu liên hợp thương mại, siêu thị Nhạc Phúc.

Xe dừng ở bãi đỗ xe bên ngoài, ở một nơi rất xa, Hà Dĩ Kiệt mở cửa sổ xe xuống đến một nửa, nhìn qua ánh đèn sáng chói nơi cửa ra vào của siêu thị.

Thư ký Triệu khẽ khàng cất tiếng nói, nếu như tôi không nhận lầm người, thì có thể nói..., lúc này Tương Tư vẫn còn đang đi làm ở trong siêu thị. Buổi sáng cô ấy thường thường đứng tám giờ sẽ đến siêu thị đi làm, giữa trưa độ hai giờ trở về nhà ăn cơm nghỉ ngơi, buổi chiều làm mãi cho đến chín giờ tối, lúc siêu thị đóng cửa thì cô ấy mới tan tầm.

Hiện giờ mới là tám giờ ba mươi phút tối.

Thư ký Triệu giờ lên cổ tay lên xem đồng hồ, sau đó nhìn ra bên ngoài, nói: “Còn có chừng nửa canh giờ nữa, Văn tiểu thư sẽ tan việc.”

“Ừ, ta chờ ở chỗ này thôi.” Hà Dĩ Kiệt nói một câu, nhưng ánh mắt vẫn chưa từng dịch chuyển khỏi nơi cửa ra vào của siêu thị. Anh cứ chăm chú nhìn vào nơi cửa chính, nơi có ánh đèn đang sáng ngời. Mọi người vẫn lui tới siêu thị rất đông, tuy nhiên xem ra anh dường như không nhìn thấy gì hết. Trong nội tâm anh vẫn đang âm thầm tính toán, chẳng biết lúc nào anh có thể nhìn thấy Tương Tư bé nhỏ của mình.

Thư ký Triệu thấy bộ dạng này của anh, thoáng khe khẽ thở dài một hơi, không dễ nghe thấy, rốt cuộc làm sao bây giờ lại phải khổ như vậy chứ? Nếu như quả thật bộ trưởng không nở như vậy thì lúc trước cũng đừng có buông tay người ta. Bây giờ đã kết hôn rồi, phu nhân lại là người có kiểu cách tính tình như thế nào, những gì bộ trưởng làm như bây giờ, không phải rõ ràng đã gây phiền toái cho Văn tiểu thư hay sao?

Người anh chợt run lên một cái mạnh mẽ, quả thực anh không dám nghĩ, nếu như sau này Đỗ Phương Phương biết rõ hết thấy mọi việc, cô ta sẽ có bộ dáng thế nào. Dù sao anh cũng rất sợ người phụ nữ này, không bằng trong khoảng thời gian này anh nên tạm thời xin nghỉ phép, tránh né cuộc nội chiến dữ dội này.

Nghĩ như vậy, nhưng rồi trong lòng anh lại tự mình hủy bỏ, anh đã bị cuốn vào trong cuộc hoả chiến này rồi, nếu như có tránh được thì cũng chỉ là nhất thời, làm sao có thể tránh được cả một đời?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Tương Tư đi thay bộ quần áo lao động, cầm cái bọc nhỏ của mình chuẩn bị tan tầm. Vừa ngẩng đầu cô đã nhìn đến Trường Sinh đang tựa ở cạnh cửa, thân hình cao to hơi có phần lộ ra vẻ gầy gò. Trong cái se lạnh của bầu trời đêm mùa xuân, gương mặt tuấn dật như tranh vẽ của cậu mang theo vài phần quanh quẩn. Cặp lông mày xé dài hơi chau lại, cánh môi mỏng hơi mím lại mang theo chút tà khí đơn thuần, đôi mắt khi nhìn xuyên qua ngọn đèn mang theo chút mơ màng nhẹ nhàng, khiến cho Tương Tư cũng chợt thoáng thấy hoảng hốt. Thế nào mà đứa nhỏ này, mấy ngày hôm nay ngày càng thấy trở nên khác hẳn ngày trước thế nhỉ, nhìn Trường Sinh giờ đây cô thấy không giống với Trường Sinh của lúc trước nữa rồi!

Tựa như là chỉ trong vòng một đêm đứa bé kia đã thoát khỏi sự ngây thơ, biến thành một người đàn ông thanh tú cao ngất.

Trường Sinh biết cô đã nhìn thấy mình rồi, đôi mắt hơi cong cong, ánh lên một nụ cười âm ỉ nhẹ nhàng. Cánh tay dài mảnh khảnh của cậu chứa đựng sức lực riêng có của người tuổi trẻ liền đưa tới, khoác lên trên vai Tương Tư, hơi kéo cô về phía bên cạnh mình, có chút mập mờ nhưng lại không hề có

ý khiêu khích, giống như đang nâng niu một đoá hoa son chì mùi thơm ngát, tươi mới thanh thuần.

“Chị Tư Tư chúng mình cùng đi về nhà thôi.” Giọng nói trầm trầm của cậu nghe khêu gọi như tiếng dây đàn Violin rung lên, giống như tiếng nước chảy qua bên tai cô vậy. Trương Tư nhẹ nhàng liếc mắt qua cậu ta, đưa tay gạt phắt cánh tay của cậu đang ôm vai mình xuống, giả vờ nổi giận mắng mỏ: “Không biết thế nào là lớn, là nhỏ cả!”

Trương Sinh cười ha ha, lộ ra hàm răng trắng bóng như ngọc, đáy mắt ánh lên cái nhìn sáng chói. Cậu vẫn đứng đó, không hề động đậy, chỉ cúi thấp người xuống thêm một chút, ghé sát vào vành tai của cô khẽ nói: “Tư Tư, em đã lừa chị một chuyện.”

Trương Tư sững sờ, ngẩng đầu lên, đôi con người mở trừng thật lớn nhìn cậu: “Chuyện gì vậy?”

Trương Sinh cười có chút đắc ý, nụ cười kia nhìn rất giáo hoạt không giống như một cậu thiếu niên mới có “mười lăm tuổi”: “Em đã mười tám tuổi rồi, đã tròn mười tám tuổi rồi đó.”

Trương Tư giật mình đánh thót một cái, vài giây đồng hồ sau, cái miệng nhỏ của cô dần dần tròn thành hình chữ O, nhưng đáy mắt lại bùng lên một chút lửa giận. Nụ cười của Trương Sinh càng lúc càng lớn hơn. Trương Tư cũng đã bộp một cái vào trên đầu của cậu, tức giận mắng: “Cậu đúng là một cậu nhóc xấu xa! Tôi đã biết rồi, tôi đã biết rõ từ lâu rồi!”

Trương Sinh bị cô đập một cái có chút hơi đau, co người lại sực sực cái mũi, nháy nháy con mắt hỏi lại: “Sao chị lại sớm biết tuổi của em như vậy?”

Trương Tư bị cậu làm cho tức giận, thiếu chút nữa không kiềm chế nổi nhảy dựng lên. Rất lâu sau cô cũng không nói lời nào, chỉ hung hăng trừng mắt, liếc nhìn cậu, quay người ra phía bên ngoài bỏ đi. Trương Sinh vội vàng đuổi theo sau cô, gọi: “Tư Tư, Tư Tư...”

Trương Tư không để ý tới cậu, chỉ cúi đầu bỏ đi thật nhanh, Trương Sinh khẽ vươn tay ra, cầm lấy cổ tay của cô, cô giật tay lại. Trương Sinh lại cầm lấy tay cô, Trương Tư giận, vừa quay mặt đi, nước mắt cũng đã lưng tròng đảo quanh hốc mắt: “Cận Trương Sinh, cậu thấy đùa bọn tôi rất vui về sao? Cậu đã mười tám tuổi lại gạt tôi, nói cậu mới mười lăm tuổi. Hàng ngày cậu vẫn ở tại trong nhà của tôi, tôi cũng không để ý phòng ngừa gì với cậu, vẫn coi cậu chỉ là một thiếu niên, tôi, tôi...”

Nước mắt của Trương Tư rơi xuống ào ạt như mưa. Minh thật thiệt thòi chết mất, bao nhiêu tiện nghi đều bị cậu ta chiếm hết! Tuy rằng hàng ngày cô vẫn luôn luôn mặc đồ ngủ đi lại ở trước mặt cậu, nhưng mà, nhưng mà có nhiều lần cô lại đang dỗ cho Nhất Nặc bú sữa mẹ, Trương Sinh về đến nhà cô cũng chỉ xoay người qua chỗ khác, không hề có ý tránh né, đi trở về phòng của mình!

Nhìn thấy nước mắt của cô, Cận Trương Sinh không sao chịu nổi, máu lại sôi trào cuộn cuộn trong lồng ngực của người thiếu niên, tiếng khóc nức nở của cô khiến cậu không cách nào khống chế nổi mình nữa. Cậu vươn cánh tay ra định ôm cô vào trong lòng, cục yết hầu di động lên xuống, trong giọng nói như suối nguồn tuôn trào lộ rõ sự rơi trí lẫn nóng nảy: “Chị Tư Tư, chị Tư Tư, thực xin lỗi...”

“Cận Trương Sinh! Cậu lại còn xằng bậy!” Trương Tư khó thở, khẽ vươn tay hung hăng đẩy cậu ra. Trương Sinh bị cô đẩy một cái lao đảo lui về phía sau vài bước, Trương Tư xoay người bỏ chạy, lại lao vào trong một bộ ngực rắn chắc.

Hà Dĩ Kiệt sắc mặt tái nhợt, khóe môi vẫn còn đang run rẩy không ngừng. Lửa giận trong đôi mắt gần như muốn bùng cháy lên, hai cánh tay cứng như sắt của anh liền khóa chặt Trương Tư lại. Nhưng ánh mắt của anh lại như gắn chặt vào trên người của Cận Trương Sinh, hàm răng của anh nghiến chặt lại, nhưng anh vẫn cố kiềm chế, không để sự phẫn nộ trào dâng bộc phát ra ngoài... Cậu mà cũng dám ôm Trương Tư sao, cậu cũng dám sao?!

“Có muốn anh cho người đánh hấn một trận như từ không? Có muốn anh cho người đánh chết hấn không?!” Anh hận đến nghiến răng nghiến lợi xông ra đứng ở bên cạnh cấp dưới gầm nhẹ, bàn tay anh giữ lấy cánh tay Trương Tư vừa mạnh mẽ vừa chặt chẽ thêm vài phần.

Cảm giác đau đớn lan ra từ đầu khớp xương tràn ra bên ngoài, Trương Tư đứng ở nơi đó, núp ở trong ngực anh, khoảng chừng một phút đồng hồ, cũng không thể cử động được.

Hương vị trên người anh, tiếng nói của anh, động tác ôm cô của anh, lồng ngực ấm áp của anh, tất cả những thứ này cũng chưa từng biến đổi, chỉ có điều, sự quen thuộc đó giờ đây đã trở nên lạ lẫm mất rồi.

Cô cho rằng cả đời này cô khó có khả năng gặp lại anh, nhưng không ngờ sẽ cô lại được gặp anh trong tình cảnh thế này.

Nhưng cô đã không còn là Văn Trương Tư ngày xưa, mà anh cũng không phải là Hà Dĩ Kiệt trong lòng cô nữa rồi. Tất cả tình cảm giữa bọn họ, đã sớm bị người vợ của anh dùng vài roi kia chặt đứt sạch sẽ cả rồi.

Lúc anh nói chuyện, trong lồng ngực anh cứ vang lên tiếng ong ong khiến cô tỉnh táo lại, cô hơi nhấc cái mũi lên một chút. Lúc này, trong cô có cảm giác hơi chua xót, nhưng may mà cô vẫn chưa rơi lệ.

Cô dùng sức đẩy ra anh, động tác của anh giằng co một lúc, nhưng rồi anh lại thuận theo một cách kỳ lạ, mặc cho cô đẩy anh ra.

“Anh dựa vào cái gì mà động thủ với cậu ấy.” Cô ngẩng đầu lên, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, cô nhìn anh giống như đang nhìn một con người xa lạ.

Đây là câu nói đầu tiên cô nói với anh. Hà Dĩ Kiệt đứng ở giữa đám người lui tới, đột nhiên trong lúc này, anh cảm thấy dường như không thể nhận ra nổi, người hiện đang đứng ở trước mặt mình kia rốt cuộc có phải là Trương Tư hay không!

Lúc này cô đã xoay người đi sang chỗ khác. Anh nhìn cô đi từng bước một đến trước mặt cậu thiếu niên tuần tú kia, đẩy hai người thuộc hạ của anh

đang vây quanh cậu ta ra. Anh nhìn cô cầm tay của cậu thanh niên, kéo cậu ta đi về một phương hướng khác.

Cậu thanh niên kia lại quay đầu nhìn lại anh, trong đôi con ngươi trong veo như suối nguồn lộ ra ánh nhìn sắc bén, lạnh lẽo giống như một con thú nhỏ. Cậu ta nắm chặt tay Trương Tư, cái nhìn của cậu lúc này tràn ngập sự khiêu khích.

Trong lòng Hà Dĩ Kiệt đau đến không thốt ra nổi thành lời, anh không thể nào nhìn cô bỏ đi như vậy, liền lao đảo đuổi theo.

“Trương Tư...” Anh gọi tên của cô, nhưng bước chân của cô vẫn không hề ngừng lại, phảng phất như anh đang gọi tên của một người khác, không có một chút liên quan đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tư Tư, anh đồng ý với em, anh sẽ buông tay

Trương Tư...” Anh gọi tên của cô, nhưng bước chân của cô vẫn không hề ngừng lại, phảng phất như anh đang gọi tên của một người khác, không có một chút liên quan đến cô.

Anh đi theo phía sau cô, mà cô bước đi vừa nhanh vừa vững chãi, một mực bước đi, chưa từng quay đầu lại.

“Trương Tư...” Anh cắn răng một cái, bước nhanh mấy bước đi vòng qua đứng chắn ở trước mặt cô, lại gọi tên cô một lần nữa.

Cô ngược mắt, đôi mắt nhìn tràn ngập sự trống trải, khuôn mặt gầy gò mái tóc cắt ngắn như một cậu con trai, mặc bộ quần áo bảo hộ màu xám dày cộp đến gối, quả thật khiến anh sắp không nhận ra cô nữa rồi.

Anh cũng không nói lời nào tiếp nữa, cứ đứng như vậy mà nhìn vào cô, mà cô cũng lẳng lặng nhìn lại anh. Chỉ có điều trong ánh mắt kia tựa như được che phủ bởi một lớp sa mỏng, cách xa tới muôn sông nghìn núi.

Trương Tư tự nhận thấy mình không phải là một con người lập dị, trước kia cô vẫn luôn là một người hoạt bát coi mở, cũng không phải là người tán thành cách nói đông dài thương xuân buồn thu khi bàn về những chuyện tình cảm nam nữ. Nhưng giờ phút này, cô nhìn người đàn ông đang ở trước mặt này, người đàn ông mà cô đã đi theo suốt bốn năm, cô đã từng yêu đến không cách nào tự kiềm chế nổi bản thân, một người đàn ông đã khiến cô yêu đến cực hạn, nhưng cũng không sao oán hận nổi. Trong nội tâm của cô chỉ có tâm tâm niệm niệm một ý nghĩ duy nhất, chúng ta thật sự đã không thể trở về bên nhau được nữa rồi.

Rốt cuộc, không cách nào để trở về bên nhau, không thể trở về được cái giờ phút lúc ban đầu gặp nhau, cũng không thể trở về được giây phút yêu đương kia nữa rồi. Anh đang đứng ở trước mặt của cô đây, nhưng mà giữa bọn họ có một vách núi không thể vượt qua được.

Nhìn anh lúc này cô đơn như một cây tiêu cô (cây sáo - một loại nhạc cụ) trong bóng đêm. Chiếc áo choàng bên ngoài màu đen anh khoác trên người gần như hòa lẫn với màu đen của đêm khuya, mà bên tóc mai của anh, dường như có chút sương trắng. Cô không biết là mắt của mình đã mờ rồi, hay sự thật là đúng như thế. Cũng chỉ mới qua một năm ngắn ngủn, anh đã già đi nhiều như vậy rồi sao!

Cô không phủ nhận, sự chua xót chợt lướt qua trong lòng cô, nhưng cô cũng chỉ là con người, cũng sẽ mệt mỏi, cũng sẽ ngã xuống, cũng sẽ lùi bước.

Từng ngón tay một cứ từ từ xiết chặt lại, cô cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm vào mũi chân mình.

“Anh nhận lầm người rồi.” Giọng nói của cô vẫn giống như trước đây không hề thay đổi, chỉ có âm điệu thấp một chút, nặng nề tới tận một chút.

Chỉ năm chữ ngắn ngủn đó mà tựa như búa tạ, thoáng cái đập vào trong lòng của anh khiến thân hình anh có chút lay động. Trên mặt anh, tràn ngập vẻ hốt hoảng và chán nản ngày càng nồng đậm, anh lắc đầu, trong ánh mắt có sự lơ lửng lướt chém không dứt nổi, nhưng nỗi chua xót cứ từng chút từng chút một thấm vào trong anh: “Trương Tư, anh biết chính là em, anh biết rõ là em mà...”

“Tiên sinh.” Trương Tư lại liếc nhìn anh, những lời nói này tràn ngập một nỗi, chính cô nghe mà cũng cảm thấy không thể tin được. Nhưng ngoại trừ điều đó ra, cô không biết phải nói điều gì khác hơn: “Ngài thật sự đã nhận lầm người rồi.”

“Tư Tư...” Anh cười khổ sở, đẩy về một nỗi, đôi tay đang rũ xuống ở hai bên chân muốn nâng lên ôm lấy gương mặt của cô mà vô vọng, nhưng sao như nặng tựa ngàn cân, thực sự là không thể nào động đậy nổi nữa.

Trương Tư cũng đã xoay người sang chỗ khác. Trường Sinh ngược lại, cậu ta nắm chặt lấy tay của cô, hai người vai song vai đi về phía trước.

Hai hàm răng của Hà Dĩ Kiệt từng chút từng chút nghiền chặt lại. Lời nói của cô đầy vẻ lạnh lùng, còn ánh mắt của cậu thiếu niên kia thì đầy khiêu khích. Hai cánh tay lúc này đang đan chặt vào nhau, nhìn giống như không được mình bạch cho lắm, tựa như có ngọn lửa đang bốc lên thiêu đốt mỗi một tác da thịt của anh. Đột nhiên nơi đáy mắt của anh có sát khí xẹt qua, mắt anh như bị gió thổi qua, chớp chớp mấy cái. Lúc này hai người thuộc hạ vẫn đứng ở một bên đang cùng nhau bước tới. Một thiếu niên gầy gò, nho nhả sao có thể là đối thủ của họ được. Chỉ ba bước bước lên phía trước, lập tức cánh tay

của Cận Trường Sinh đã bị người ta vắn chéo cánh khuy kéo sang một bên. Ngồi quan tuần tú của Trường Sinh bắt đầu vận vẹo, đôi tròng mắt lộ ra sự không cam lòng sâu sắc cùng với sự hung ác sắc bén không phù hợp với lứa tuổi của cậu ta. Hà Dĩ Kiệt vẫn đứng yên ở nơi đó, vững vàng như núi Thái Sơn. Đôi mắt thâm thúy của anh đảo qua gương mặt người thiếu niên kia, chỉ có khóe môi hơi cong lên một ít, giống như cho cậu ta một nụ cười đầy khinh thường, đầy mỉa mai trào phúng, sau đó quay đi không nhìn cậu ta nữa.

Hà Dĩ Kiệt đi thẳng về hướng trước mặt Trương Tư. Con gió đêm thổi làm bay tung vạt áo choàng ngoài của anh lên, để lộ ra cặp chân dài thon dài rắn chắc vững chãi. Thân hình anh cao to sừng sững như trái núi, bước chân đi vững vàng với khí thế bức người, không nói một câu, nhưng khí thế của anh lại làm cho không một người nào có thể bỏ qua anh. Trong lúc này những người khác tựa như chỉ để làm đẹp, dù có thể nào cũng đều bị coi nhẹ hơn anh.

Cô nóng nảy tức giận, đứng ở nơi đó hai tay xiết chặt lại, cả người run lên, lửa giận bùng cháy nơi đáy mắt, hai má đều nóng đến đỏ bừng. Cô tròn mắt nhìn sang anh, sự phẫn nộ từ bên trong bộc phát ra nóng rực, giống như một đám nước lạnh leo bị đốt lên vậy. Trái tim của Hà Dĩ Kiệt chợt nhói lên đau đớn, nhưng anh vẫn gắng gượng cười vui. Khá lắm, cô còn có thể tức giận, còn có thể phẫn nộ, ít nhất biểu tình trên gương mặt cô khi nhìn anh còn tương đối dễ chịu, nếu không anh không thể chịu nổi.

Anh đi đến trước mặt cô, thân hình cao lớn tựa như muốn bao phủ cả người cô. Quanh người anh tràn ngập khí phách lạnh lùng và băng giá, cô mấp máy môi, bị ức chế không chịu nổi. Trong lúc cô còn đang giằng co mâu thuẫn, không biết mình nên ngửa mặt, phẫn nộ mở miệng mà mắng chửi anh hay là cố giả bộ ra dùng những lời nói lạnh lùng với anh, thì anh đã đưa tay cầm lấy tay của cô. Trên khuôn mặt tràn đầy sự kiên định và ngang ngược, kiên quyết không cho cự tuyệt, giọng nói hoà tan vào trong bóng đêm, mang theo âm điệu trầm thấp khiến cho lòng người sợ hãi: “Đi theo anh.”

Anh giữ chặt lấy tay của cô sau đó tiến về trước, Trương Tư bị anh xoay người quay ngược lại, sau đó lảo đảo bước mấy bước đi theo anh, nhưng ngay lập tức cả người cô bắt đầu tụt lại đằng sau, không muốn đi tiếp nữa. Lực đạo trên tay anh gia tăng thêm một chút, cô bị đau, tiếng kêu đau tràn ra môi, lực cầm của anh liền buông nhẹ hơn một chút.

Trương Tư dùng một tay còn để trống kia liềm mạng cựa ngón tay của anh ra. Nhưng đột nhiên anh xoay người lại, trong đôi mắt sáng giống như ngôi sao lạnh ở trên bầu trời xa xôi của anh, làm cho người ta nhìn không thấu, không đoán nổi kia, khi nhìn sang cô lại chất chứa sự áy náy lần đau đớn cực kỳ sâu đậm. Cô sững sờ, không để cho cô kịp tỉnh ngộ phản kháng lại, anh liền xoay người ôm ngang người cô lên, sau đó đi nhanh đến chỗ đỗ xe. Lái xe đã sớm mở cửa xe, anh ôm cô hai chân đang giãy dụa đá đập lung tung đi vào trong xe, trầm giọng quát: “Không cho phép bất cứ ai tới đây!”

Cửa xe đóng lại, khoá chặt bọn họ lại ở trong không gian nhỏ của buồng xe ô tô.

Cô vẫn còn đang ở trong ngực của anh, hai tay của anh giống như bàn ủi, ôm siết lấy cô vừa chặt vừa nóng bỏng. Cô giãy giụa nhưng không sao thoát ra nổi, trên người đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng khiến cả người cô đinh đĩnh rất khó chịu. Cô không thể tiếp tục đợi ở chỗ này được, cô không thể đi cùng anh được! Cô phải trở về nhà, Nhất Nặc còn đang chờ cô ở nhà, cô còn phải cho Nhất Nặc bú sữa, cô phải về nhà, cô phải về nhà!

“Hà Dĩ Kiệt, anh dựa vào cái gì để bắt tôi phải đi theo anh? Anh đã kết hôn rồi, anh đã có vợ rồi, anh còn muốn tôi đi theo anh để làm gì? Để cho khi trở về với anh, tôi lại lần lượt chịu roi sao? Để làm tình nhân bí mật của anh rồi lại phải chịu bị đánh đến mức chết dờ sống dờ nữa hay sao?”

Trương Tư ép buộc mình phải tỉnh táo lại. Thời điểm cô nói lên lời này, giọng đã không còn sự phẫn nộ như vừa rồi nữa. Khóe môi của cô hơi nhếch lên một chút, đáy mắt mang theo vẻ mỉa mai trào phúng nhìn lại anh, không né không tránh.

Giống như bị một bầu nước lạnh quay ngược đầu dội xuống, đột nhiên anh trở nên tỉnh táo lại. Trong ánh sáng mờ tối của khoang xe, hơi thở của anh và cô lượn lờ một chỗ với nhau, khoảng cách gần gũi như vậy đã làm cho tay chân anh cũng bắt đầu rét run lên.

Anh đang làm cái gì vậy? Đã nói là chỉ liếc nhìn cô một cái thôi, đã nói là sẽ không bao giờ tham gia vào cuộc sống của cô nữa, vì sao hiện tại anh lại không thể không chế không nổi ham muốn, muốn cô đi cùng với anh chứ?

Anh liệu có tư cách để mang cô đi không? Không, anh hoàn toàn không có khả năng mang cô đi được!

Anh đã kết hôn, đã cưới một người phụ nữ có bối cảnh hùng hậu làm vợ, thân thể của anh cùng với tính mạng và tiền đồ nửa đời sau của bí thư Tiểu đầu đã thất ở trên cái cây đại thụ kia rồi, làm sao anh có thể mang cô đi được?

Nhưng mà, cứ như vậy buông tay ra hay sao, cứ như vậy thả cô đi hay sao? Anh không làm được, anh chỉ cần nhìn thấy cậu thanh niên tuổi còn rất nhỏ kia ôm lấy cô, chỉ cần nhìn thấy bọn họ nắm tay nhau thôi, anh đã chịu không sao chịu nổi rồi, anh đã tựa như muốn nổi cơn điên lên, vậy thì làm sao anh có thể lại cho phép cô trở về được đây? Để cho cô kết hôn, sẽ sống chết cùng với người khác ở chung một chỗ hay sao?...

Nhưng mà anh lại không thể thốt lên lời nói anh muốn giữ cô ở lại. Nếu như anh muốn giữ cô ở lại, cũng không phải là không có cách, chỉ có điều, muốn Trương Tư của anh phải lén lút đi theo anh, làm một tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng được, chờ khi anh có đủ khả năng lực thoát ra khỏi nhà họ Đỗ, sau đó anh sẽ cho cô một thân phận quang minh chính đại hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Anh không thể nào để tình trạng tàn nhẫn đến như vậy đến với cô, anh cũng thể để cho mình có một bộ dáng vô liêm sỉ như vậy được!

Tay anh đang ôm ngang chiếc eo của cô, từng chút từng chút buông ra. Anh chán nản ngồi tựa vào ghế ngồi trong xe, trong nháy mắt dường như đã già nua thêm mười mấy tuổi.

Ngay lập tức Trương Tư từ trên người anh dịch chuyển ra chỗ ngồi bên ngoài, tựa như anh là một con thú dữ hay con hồng thủy đáng sợ nào đó. Nhịp thở của Hà Dĩ Kiệt trầm xuống, anh không thể nào giữ cô lại, nhưng lại không nỡ nói ra lời cho phép cô rời đi, anh cứ nhắm mắt như vậy, chờ cô bỏ đi.

Trương Tư quay lưng lại, giọng nói khê khàng của cô vang lên trong buồng xe bị phong kín, nghe nhẹ nhàng mềm mại giống như nước chảy tràn qua khe dưới ánh trăng: “Hà Dĩ Kiệt, mọi chuyện đều đã qua rồi, đều trở thành quá khứ rồi. Hiện tại tôi đang sống cuộc sống rất tốt, một cuộc sống bình thường như vậy làm cho tôi cảm thấy rất an tâm. Nếu như anh cảm thấy còn có một chút áy náy đối với tôi, nếu như anh vẫn còn nhớ kỹ được tôi đã từng đi theo bên cạnh anh suốt bốn năm, thì tôi xin anh đừng có xuất hiện ở trước mặt của tôi nữa, cũng đừng nên quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, được không?”

Anh vẫn không mở mắt ra, chỉ nâng một tay lên, lấy mu bàn tay che kín hai con mắt, nỗi đau thương không sao nói ra được từ trong trái tim của anh dần dần lan ra khắp người. Cô gái nhỏ nhỏ kia, chung quy đã bị chính bản thân anh vứt bỏ.

Cô nói rất đúng, nếu như anh còn có lương tâm, nếu như anh còn có áy náy đối với cô, cũng đừng nên cuốn cô vào trong vòng xoáy thị phi đầy nguy hiểm kia nữa. Anh đã không có cách nào để bảo vệ được cô, vậy thì không nên trêu chọc cô nữa.

“Anh đồng ý với em, anh buông tay, từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ còn quấy rầy cuộc sống của em nữa, anh cũng sẽ không bao giờ còn xuất hiện ở trước mặt của em nữa!”

Anh đã mở miệng, giọng nói khàn khàn tựa như những hạt cát thô ráp cọ sát vào nhau.

Trương Tư kinh hãi xoay người, quay đầu lại nhìn anh, cố chống lại ánh mắt đau thương của anh. Trong nội tâm của cô đột nhiên thoáng co rút lại một cái rất đau đớn. Nhờ ánh sáng êm dịu từ đèn đường bên ngoài cửa sổ chiếu xuyên qua, cô mới dần dần nhìn thấy rõ, bên tóc mai của anh, xem ra thật sự đã nhuộm một lớp sương trắng (tóc bạc). Anh cũng đã già rồi, một Hà Dĩ Kiệt luôn trầm ổn kín đáo, cao cao tại thượng kia, một Hà Dĩ Kiệt luôn có phong thái nhanh nhẹn làm khuynh đảo vô số phụ nữ kia, giờ đây anh cũng sẽ có vẻ mặt như thế này, anh cũng sẽ có một ngày bị già đi...

Trương Tư cúi đầu, năm nay anh cũng đã ba mươi bảy tuổi rồi, trong lòng cô không sao xác định nổi mùi vị cảm xúc lúc này của mình là gì nữa. Cô vươn tay ra mở cửa xe, xoay người chuẩn bị xuống xe.

Một khi anh đã đồng ý rồi, như vậy giữa bọn họ cũng sẽ không cần bất kể một lời nói đáp từ khách sáo gì nữa, cô cũng nên rời đi, trở về nhà của mình.

Chương 39: Ôm người lần cuối cùng và ở riêng

Một khi anh đã đồng ý rồi, như vậy giữa bọn họ cũng sẽ không cần bất kể một lời nói đáp từ khách sáo gì nữa, cô cũng nên rời đi, trở về nhà của mình.

“Tư Tư...” Giọng nói của anh đầy âm điệu hiu quạnh giống như tiếng tiêu cỏ, đầy bi thương ngập tràn trong đêm tối. Một bàn tay chậm rãi đưa qua, kéo tay cô lại, đặt cô ngồi lại trên chỗ ngồi, lực đạo êm ái nhưng lại rất kiên định.

Động tác của cô không bị khống chế nhưng cũng dừng lại. Cô không xoay người lại nhìn anh, trong ánh sáng mờ tối của buồng xe, cô gần như có thể cảm nhận được phía sau lưng mình đang có người áp sát về phía cô. Cô cúi thấp đầu, cắn vào môi dưới, sống lưng có chút căng thẳng.

Hơi thở của anh cách cô rất gần, nhịp tim của cô liên đập rối loạn... Sau sự mê muội ngắn ngủi, cô vẫn kiên quyết cắn răng một cái, rút bàn tay đang bị anh giữ lại ra, không chút ngần ngại phóng khỏi ra xe, nhưng đột nhiên anh lại từ phía sau ôm chặt lấy eo của cô.

Bầu không khí lúc này dường như thoáng trở nên ngưng trệ. Trong óc cô chợt thoáng trống rỗng, hốc mắt có chút đau đớn. Cô vẫn giữ nguyên động tác kia không hề động đậy, thân thể tựa như cũng cứng ngắc lại, thân thể của anh nhẹ nhàng tiến tới áp sát vào cô. Mặt của anh áp vào trên sống lưng của cô, tư thế ôm này của anh mang theo hương vị khàn cầu, kích thích tiếng lòng của cô luôn mềm nhũn trước anh.

Cô cho là anh sẽ nói chút gì đó, hoặc là khàn cầu, hoặc là dùng những lời hoa ngôn xảo ngữ để tiếp tục lừa bịp, hoặc có thể là sự uy hiếp hà khắc... Nhưng anh vẫn một mực trầm mặc, chỉ ôm cô, chăm chú như là không bao giờ có ý định muốn thả cô ra nữa.

Đột nhiên giữa lúc này nước mắt của Trương Tư liền rơi xuống, lạnh lẽ, không một tiếng động. Cô không biết được vì sao giữa bọn họ đã trở nên như hôm nay.

“Em đi đi, trở về nhà đi, em yên tâm, từ nay về sau anh sẽ không trở lại đây nữa.” Cánh tay của anh đang ôm lấy cô chợt buông ra, trong bóng tối bàn tay của anh sờ lên mặt của cô, đầu ngón tay mang theo một lớp chai mỏng nhẹ nhàng vuốt ve từ mi tâm của cô xuống phía dưới. Chỉ sau mấy cái vuốt ve ngắn ngủi, hơi thở ấm áp trong nháy mắt liền cách xa. Cô mở to mắt nhìn, nhưng chỉ chốc lát, sau đó cô xuống xe, đóng cửa xe lại.

Khi cửa xe sắp sửa khép lại, một khắc kia, dường như cô nghe thấy được một câu gì đó, nhưng cô nghĩ chắc đó là ảo giác của mình mà thôi.

Cô không lưu lại nữa, nhanh chóng đi về hướng ngôi nhà của mình. Làn gió đêm thổi tới làm cô tỉnh táo lại. Cô đã trì hoãn thời gian quá lâu rồi, Nặc Nặc

vẫn còn đang chờ cô về nhà, thím Phúc cũng sẽ lo lắng, lại còn cả Trường Sinh nữa, không biết có bị những người kia bắt nạt hay không...

Càng nghĩ, bước đi của cô càng nhanh hơn, không cần đến một phút, anh đã không còn nhìn thấy bóng dáng của cô nữa rồi.

Cô đi không có một chút lưu luyến, thậm chí ước gì rời khỏi anh thật xa được nhanh một chút. Hà Dĩ Kiết cười cười tự giễu, anh ngồi đó, một mồi tựa vào lưng ghế xe, dạ dày lại bắt đầu đau lâm lâm. Anh nắm tay lại thành quyền chống vào chỗ dạ dày đang đau đớn, khẽ ần xuống, nhưng cho dù vậy sự đau đớn này cũng không thể nào tan nổi, đau âm ỷ lan tràn một đường đến trái tim.

Tương Tư rào bước đi trở lại, Trường Sinh vẫn đang bị hai người kia kèm giữ ở bên cạnh. Tương Tư mượn ánh sáng ngọn đèn nhìn lại cậu thật kỹ, thấy trên mặt cậu dường như không bị thương tổn gì, liền thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Hai người kia xem ra cũng đã nhận được lệnh rồi nên cũng thả cho Trường Sinh ra đi. Gần như khi được bọn họ buông ra, một giây sau thoáng cái Trường Sinh đã cầm lấy hai tay của Tương Tư, ánh mắt của cậu nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, mãi một lát sau cậu mới cắn răng hỏi: “Tên xấu xa kia, anh ta không bắt nạt chị chứ?”

Tương Tư nhìn thấy bộ dáng hỏi rất nghiêm túc của cậu, trong lòng có chút tình cảm ấm áp: “Không đâu, chúng ta trở về nhà thôi.”

Trường Sinh gật gật đầu, nhưng vẫn cầm tay của cô, dắt cô đi.

Tương Tư muốn kéo tay trở lại, nhưng Trường Sinh cũng không quay đầu lại, chỉ nói một câu: “Chị Tư Tư, chị cứ coi em như là em trai của chị đi.”

Tương Tư khẽ giật mình, đáy lòng chợt buông lỏng, thở mạnh một hơi: “Được, đời này tôi sẽ luôn coi cậu là em trai của tôi.”

Trường Sinh không nói năng gì, chỉ tùy tiện gật gật đầu. Cuộc đời này dài như vậy, ai có thể biết được từ nay về sau sẽ như thế nào, em chỉ muốn hiện tại có thể được gần gũi với chị thêm một chút, từng chút từng chút hoà nhập dần vào trong cuộc sống của chị, thế là tốt rồi.

Lúc trở về, cả hai người đều không một ai nói năng gì nữa về câu chuyện đã xảy ra sau buổi tối muộn hôm nay. Thím Phúc ôm Nhất Nặc vẫn còn đang ở phòng khách chờ bọn họ. Tương Tư không kịp rửa mặt liền chạy ngay đến, đưa tay ôm lấy con gái. Lúc cô ghé vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn hung hăng hôn mấy cái thì Nhất Nặc liền há cái miệng nhỏ xinh ra cười toe toét. Nhìn gương mặt nụ cười với hai cái lúm đồng tiền trên má, cười ngọt ngào, trái tim Tương Tư như mềm nhũn ra, tất cả những gì không vui đều bị cô nhanh chóng quăng ra ngoài chín tầng mây. Cô ôm con gái tránh vào trong phòng ngủ, thay quần áo của mình ra sau đó cho con bú, Nhất Nặc mở đôi mắt to tròn xoe, cái miệng xinh xắn há ra, tiếng mút sữa chùn chụt vang lên. Trên cái trán đầy đặn của cô bé hơi rịn ra chút mồ hôi, Tương Tư cầm lấy chiếc khăn mềm yêu thương chấm chấm mồ hôi trên trán con. Cô ôm Nhất Nặc trong tay, siết thật chặt.

Cô không thể để cho Hà Dĩ Kiết biết rõ sự tồn tại của Nhất Nặc. Đêm nay anh cũng đã đồng ý với cô rồi, anh sẽ không đến quấy rầy cuộc sống của cô nữa. Cô hiểu rõ tính anh, từ trước đến nay anh đã nói điều gì cũng sẽ không dễ dàng đổi ý, nhưng trong lòng cô vẫn đề cao cảnh giác. Mãi cho đến thời gian trôi qua được hơn một tháng, cuộc sống của cô vẫn giữ êm sóng lặng như cũ, lúc này Tương Tư mới dần dần yên lòng – rốt cuộc lần này Hà Dĩ Kiết đã không hề lừa gạt cô.

Đỗ Phương Phương ở lại nhà họ Đỗ suốt nửa tháng trời. Cho tới khi bị Đỗ lão tướng quân cưỡng chế, yêu cầu, Đỗ Phương Phương liền bị Đỗ phu nhân tự mình đưa cô trở về nhà.

Ngày hôm đó Hà Dĩ Kiết cố ý xin nghỉ không đi làm, đến sân bay để đón tiếp hai mẹ con cô. Tuy Đỗ Phương Phương đồng ý trở về nhà, nhưng vẫn trưng ra cái vẻ mặt như cũ. Xe đi về đến nhà, ba người còn đang đi vào trong phòng khách, Đỗ Phương Phương liền ném chiếc túi da trong tay vào trên ghế sa lon, hất chiếc cằm lên đầy vẻ kiêu ngạo, nhìn sang Hà Dĩ Kiết, mỗi chữ mỗi câu cô ta đều vênh mặt hất hàm mở miệng nói kiểu như sai khiến: “Hà Dĩ Kiết, đây là tôi tha thứ cho anh trước, cho nên tôi không cho anh được đi vào phòng của tôi, tôi muốn hai chúng ta sẽ chia phòng ra ngủ riêng!”

Cả một phòng đang đầy ắp người hầu đều thoáng sững sốt, sau đó lặng yên không một tiếng động, tự động lánh ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49

Sắc mặt Hà Dĩ Kiết tái nhợt, không xác định nổi, anh đứng ở nơi đó cực kỳ xấu hổ, hai bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm. Đỗ phu nhân trong lòng nóng như lửa đốt, hung hăng trừng liếc mắt nhìn Đỗ Phương Phương, đang định mở miệng giải vây thì Hà Dĩ Kiết cắn răng một cái, nhẹ nhàng mở miệng, nhưng giọng điệu lại như chém đinh chặt sắt: “Được, cứ dựa theo như lời em đã nói, tạm thời chúng ta sẽ ở riêng.”

Trên gương mặt của Đỗ Phương Phương, thần sắc cao ngạo thoáng cái lập tức như bị treo ở giữa không trung. Suốt nửa tháng nay, biểu hiện của Hà Dĩ Kiết vẫn luôn một mực ăn nói khép nép, cho dù cô có cố tình gây sự như thế nào anh vẫn bao dung vô điều kiện. Lần này bị ông ngoại đuổi về nhà, trong nội tâm cô vẫn hết sức không cam lòng. Cục tức giận kia vẫn đang còn làm ồ ở trong lòng cô, chưa hoàn toàn bị đánh tan. Cô nhất định phải để

cho Hà Dĩ Kiệt biết rõ, cô để ý cái gì, cô nhất định phải làm cho anh một lần lại một lần cầu xin cô, bù đắp lại cho cô, muốn anh phải hiểu rõ, hà Dĩ Kiệt anh đã lừa gạt thì Đỗ Phương Phương cô sẽ không tha!

Trở về trên đường cô đã suy nghĩ kỹ càng rồi, cô muốn tạo lập lại uy thế của mình ở nhà họ Hà một lần nữa. Cô muốn cho toàn bộ nhà họ Hà từ trên xuống dưới, mọi người phải nhìn thấy Hà Dĩ Kiệt dễ dàng cô như thế nào, đã cầu xin cô như thế nào, làm cho bọn họ biết được rằng, nếu như Hà Dĩ Kiệt mà lừa gạt thì nhà họ Đỗ cô sẽ không tha, Hà Dĩ Kiệt phải quan tâm thật nhiều đến Đỗ Phương Phương cô, sẽ vô cùng sợ hãi nếu như cô ta không chịu hồi tâm chuyển ý!

Nhưng cô ta hoàn toàn không ngờ đến, đúng lúc này, không biết vì sao đột nhiên thái độ của Hà Dĩ Kiệt lại thay đổi đột ngột như thế!

Những lời nói kia của anh thoáng cái đã làm cô ta nghẹn họng, nửa ngày vẫn chưa phục hồi lại tinh thần. Anh thế mà lại đồng ý hai người ở riêng cơ chứ!

Trời biết, cô ta tuyệt đối không muốn ở riêng chút nào, cô ta chỉ muốn để cho anh phải cầu xin cô ta vài câu...

Đỗ phu nhân cũng hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh bà đã tỉnh táo lại ngay, gắng gượng nở ra một nụ cười vui vẻ cắt đứt bầu không khí trầm mặc đáng xấu hổ này, nói đỡ một câu: “Dĩ Kiệt con xem, Phương Phương đang giờ tỉnh tỉnh trẻ con thích đùa giỡn như thế, thế nào mà con lại cũng hồ đồ mà hùa theo như vậy chứ? Cái này vợ chồng khề bảo ban nhau, đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, làm gì có chuyện vợ chồng hận thù nhau qua đêm bao giờ...”

Đỗ phu nhân còn định khuyên nhủ tiếp, nhưng Hà Dĩ Kiệt đã khoát tay, mặt mày lạnh băng: “Mẹ, con cũng có giới hạn riêng của mình, cũng có ta nguyên tắc của mình. Ngày trước Phương Phương đã làm náo loạn như thế nào, con cũng không quan tâm, nhưng mà hiện tại...”

Giọng nói của Hà Dĩ Kiệt tựa như có chút nghẹn lại. Anh xoay người sang chỗ khác, bộ dạng tràn ngập vẻ sa sút tinh thần không nói ra được: “Phương Phương đã tùy tiện buông ra những lời nói tuyệt tình như thế..., vậy cô ấy đã đặt tình cảm vợ chồng giữa con và cô ấy ở đặt nơi nào đây? Nếu như thực sự cô ấy vẫn còn có một chút xiu tình cảm với con... thì cô ấy nhất định sẽ không nói ra những lời như vậy...”

Giọng nói của anh dần dần lắng xuống, tựa như quá mức khổ sở, đến mức không nói được thành lời.

Vành mắt Đỗ Phương Phương dần dần đỏ lên, không nhịn được liền khề kêu lên một tiếng: “Dĩ Kiệt... Em... Không phải là em...”

Hà Dĩ Kiệt cũng không để cho cô ta nói hết câu đã nhanh chóng mở miệng nói: “Phương Phương à, anh nghĩ hiện tại cả em và anh, hai chúng ta thật sự đều rất cần được tỉnh táo một chút, tách ra một thời gian ngắn như thế cũng rất tốt. Hai chúng ta cũng nên phải suy nghĩ kỹ càng lại cho tốt hơn, nghĩ xem làm thế nào để tiếp tục từ nay về sau... Giữa vợ chồng nếu như ngay cả sự tin tưởng lẫn sự tôn trọng nhau cũng bị mất đi, vậy thì thật sự không bằng...”

Trái tim Đỗ Phương Phương chợt nảy lên một cái, cô khẩn trương nhìn sang phía Hà Dĩ Kiệt, đã thấy anh hít sâu một hơi, nhũu chặt lông mày, nhắm mắt lại, cúi đầu rừ rì lên tiếng: “Thật sự không bằng tự được thì cũng tan được...”

Thân thể Đỗ Phương Phương run lên một cái, nềm nhũn, cô ta muốn mở miệng nói một chút mấy lời xoay chuyển lại..., nhưng lòng tự ái cao độ đã làm cho cô ta không có cách nào cúi đầu nhận sai được.

Đỗ phu nhân trong lòng nóng như lửa đốt, chỉ hận không mang Đỗ Phương Phương ra mà đánh cho thức tỉnh lại, gắng sức nháy mắt với con gái, nhưng thấy Phương Phương chỉ là cắn môi không nói lời nào, Đỗ phu nhân âm thầm thở dài về đầy oán hận, bất đắc dĩ không thể không nói tiếp mấy lời thương lượng: “Dĩ Kiệt à, Phương Phương không hiểu chuyện, con hãy tha thứ cho nó lần thứ nhất đi, chuyện ra ở riêng này, nếu truyền ra ngoài, chung quy cũng không được dễ nghe...”

“Mẹ, chỉ là tạm thời thôi, chờ đến khi con và Phương Phương tỉnh táo lại, suy nghĩ cho thật rõ ràng, đương nhiên chúng con sẽ lại về chung phòng với nhau. Hiện tại trong lòng con rất rối loạn, nếu lúc này hai chúng con ở cùng một chỗ, không chừng lại muốn khắc khẫu...”

Đỗ phu nhân nghĩ đến tính nết của Đỗ Phương Phương, bất đắc dĩ đành phải gật đầu: “Vậy thì tạm thời trước mắt cứ như vậy... Trước mắt tạm tách ra một tuần thôi, một tuần sau, cho dù như thế nào, con cũng phải trở lại phòng ngủ chung, nghe thấy không, Dĩ Kiệt?”

Chương 40: Dục sắc

“Vậy thì tạm thời trước mắt cứ như vậy... Trước mắt tạm tách ra một tuần thôi, một tuần sau, cho dù như thế nào, con cũng phải trở lại phòng ngủ chung, nghe thấy không, Dĩ Kiệt?”

Hà Dĩ Kiệt gật gù: “Mẹ, mẹ cứ yên tâm, trước mắt bây giờ con để Phương Phương ở lại cùng với mẹ, con còn có chuyện quan trọng cần phải xử lý, buổi tối con sẽ ăn cơm cùng với ngài.”

“Con bận việc cứ đi đi, không cần bận tâm đến mẹ đâu, đều là người một nhà, không cần phải khách khí như vậy.”

Đỗ phu nhân liên tục khoát tay, Hà Dĩ Kiệt định nói nhưng lại thôi nhìn Đỗ Phương Phương mấy lần, rốt cuộc cũng không nói gì nữa, chỉ nặng nề thở dài một hơi, cầm lấy áo khoác ngoài xoay người ra khỏi nhà...

Mãi cho đến khi khởi động cho xe chạy rời khỏi biệt thự, trên gương mặt kiên nghị của Hà Dĩ Kiệt mới dần dần hé mở ra nụ cười, dần dần nụ cười kia trở nên cực kỳ rạng rỡ, mang theo sự thích thú và thoải mái dễ chịu không nói ra được. Đỗ Phương Phương, đây chính là lời mà cô đã chủ động nói ra. Chúng ta kết hôn đã hơn một năm, cuối cùng cô cũng đã làm được một việc khiến tôi thấy cực kỳ hài lòng!

Đỗ Phương Phương mắt thấy anh đi ra ngoài, lái xe đi, lúc này mới không ngừng dậm chân về đầy oán hận, xoay người nén giận nói với Đỗ phu nhân: “Mẹ, tại sao mẹ thấy trở ngại như vậy mà lại không chịu ra mặt giúp con? Con chỉ thuận miệng nên đã nói như vậy, tại sao mẹ lại có thể nói giúp cho anh ấy như vậy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Cho dù tính tình của Đỗ phu nhân có tốt thế nào đi nữa, cho dù bà có muốn bao che khuyết điểm cho con gái đi nữa, lúc này đây cũng không thể nhìn được nữa rồi. Bà giờ tay một phút túm luôn lấy tay của Đỗ Phương Phương, trên gương mặt vốn luôn hòa nhã mềm yếu giờ đây đã tràn ngập sự phẫn nộ và uy nghiêm: “Con đi theo mẹ lên lầu, mẹ đang có mấy lời muốn nói với con!”

Đỗ Phương Phương xua xua tay, nhưng Đỗ phu nhân đã hung hăng trừng mắt nhìn cô ta: “Phương Phương, có phải là con muốn làm náo loạn đến mức phải ly hôn hay không?”

Đỗ Phương Phương khẽ giật mình, nhưng vẫn mạnh mẽ ngẩng đầu cao ngạo: “Ly hôn? Hà Dĩ Kiết anh ta dám sao? Bên này chỉ cần anh ta dám nói ra hai chữ ly hôn thôi, phía bên kia con sẽ làm cho anh ta rớt đài luôn!”

Đỗ phu nhân uể oải lắc đầu, mỗi một đến cực điểm, bà thở dài một hơi, nhưng vẫn là cố gắng giữ vững tinh thần: “Phương Phương, đối với người đàn ông không thể dùng thủ đoạn như vậy để bắt anh ta phục tùng đâu, con là vợ con của nó, lại nói tiếp, bây giờ con là người của nhà họ Hà, mọi vinh nhục của con đều buộc ở trên người Dĩ Kiết. Ngay cả hiện tại Dĩ Kiết cần dựa vào nhà họ Đỗ, cho dù là hiện tại nó không thể không khuất phục trước mặt con, nhưng với tình cảm như vậy con cảm thấy có thể tin được không? Có cái gì quan trọng hơn so với việc nắm giữ được trái tim của một người đàn ông đây?”

“Dĩ Kiết cũng là một người đàn ông, nó cũng cần thể diện, cũng có tôn nghiêm của nó. Con lúc nào cũng hơi động một chút lại mang nhà họ Đỗ ra để dọa nó. Thời gian dài, bất cứ là ai cũng sẽ đều có tâm lý phản nghịch. Bây giờ nó vẫn còn nguyên ý cung chiều che chở cho con, con không biết có chừng có mực, tương lai nhất định sẽ bị phản tác dụng. Cho nên khi Dĩ Kiết đã thất vọng triệt để đối với con rồi, Đỗ Phương Phương không phải mẹ nói con đâu, đến lúc đó con có muốn khóc cũng sẽ không có nước mắt mà khóc nữa đâu!”

Đỗ Phương Phương bị những lời nói này của Đỗ phu nhân làm cho sững sờ cả người. Mỗi một hồi lâu, cô ta mới cúi đầu gất gao cắn môi, nhưng vẻ vẫn không cam lòng nói cứng: “Dĩ Kiết rất yêu con, mẹ, sẽ không đâu, sẽ không có cái ngày ấy đâu...”

“Rất yêu con ư? Dù có yêu sâu nặng thấm thiết hơn nữa, nếu như con cứ giữ cách sống như vậy, lần một lần hai Dĩ Kiết có thể ăn nói khép nép để cầu được lòng của con. Nhưng nếu như con còn náo loạn như mấy lần trước như vậy nữa, rồi con sẽ thấy nó còn có thể sẽ như vậy nữa không!”

Đỗ phu nhân nhận thấy con gái mình dường như đã nghe ra, vội vàng rên rỉ khi còn nóng, “Phương Phương à, mẹ là người từng trải. Đối với con, mẹ chỉ có ý tốt không có ý xấu, trên đời này người khác có thể có tư tâm gì đó đối với con, kể cả Dĩ Kiết, nhưng chỉ có mẹ là không có. Mẹ chỉ toàn tâm toàn ý muốn nhìn thấy con được sống một cuộc sống tốt đẹp. Nhưng với tính tình của con như bây giờ, nếu con không chịu thay đổi, sửa lại cái tính xấu ấy đi, thì đến một ngày nào đó, chính con sẽ đích thân đẩy Dĩ Kiết sang cho người khác rồi đấy...”

Đỗ Phương Phương nghe đến đó liền cuống quýt cả lên. Mới đầu Hà Dĩ Kiết cực kỳ ân cần, mấy lần đi đón cô, cầu xin cô, nhưng thấy anh như vậy trong nội tâm của cô lại càng được nước, càng thêm cậy thế, cho rằng Hà Dĩ Kiết nếu không phải là cô thì không thể. Nhưng lần này Hà Dĩ Kiết lại đồng ý với cô sẽ ở riêng, thật sự đã làm cho cô thoát cái trở nên chết lặng người. Xem ra trong khoảng thời gian này Dĩ Kiết đã quá dung túng đối với cô, mà cô cũng hoàn toàn quên mất người đàn ông có tên Hà Dĩ Kiết này từ trước đến giờ không phải là người cô nắm chắc được trong lòng bàn tay, hoàn toàn không thể nhào nặn anh được!

“Mẹ, vậy bây giờ mẹ nói những lời này thì có tác dụng gì nữa đâu, Dĩ Kiết cũng đã đồng ý như vậy rồi...” Vành mắt của Đỗ Phương Phương nhanh chóng trở nên đỏ ngầu. Ở ngay trước mặt của mọi người cô ta đã nói không cho anh đi vào trong phòng ngủ rồi, anh sẽ diện như vậy, nhất định sẽ không chủ động trở về phòng ngủ, chẳng lẽ bây giờ cô ta phải chủ động đi cầu xin anh hay sao? Việc này chẳng phải sẽ làm cho công sức của khoảng thời gian vừa qua trở thành uổng phí hay sao? Mà cô ta lại không muốn mình bị rơi xuống thế hạ phong..

Suy đi tính lại cô ta thấy cũng không cam lòng, nhưng cứ ở riêng như vậy thì cô ta lại càng không muốn. Trong khoảng thời gian ngắn Phương Phương liên tục vào thế bị động tiến thoái lưỡng nan chỉ địa. —

“Bây giờ con mới biết sốt ruột hay sao?” Đỗ phu nhân thấy cô cuối cùng cũng đã tỉnh táo lại, trong lòng bà cũng thấy được nói lòng ra một chút. Bà kéo con gái vào trong phòng ngủ, ngồi xuống giường xong xuôi rồi mới vuốt mái tóc của con gái, nói phân tích: “Thử nhìn lại con một cái sao, hàng ngày đều ăn mặc giống như là người đàn ông vậy, con cũng nên sửa đổi lại phong cách ăn mặc quần áo của mình...”

Cặp lông mày Đỗ Phương Phương liền nhăn lại: “Mẹ, con vốn dĩ là người xuất thân từ quân nhân...”

“Nhưng mà con cũng là phụ nữ mà!” Đỗ phu nhân cười dịu dàng: “Nghe lời mẹ, đêm nay chỉnh lý lại mọi thứ cho tốt đi, tự làm cho mình trở nên mềm yếu đi! Là đàn ông vẫn luôn thích được dỗ dành phỉnh nịnh một chút, con để mình yếu thế một chút, chẳng phải vừa vặn để cho chồng con một bậc thang

để đi xuống dưới hay sao ?”

“Cho tôi tận bây giờ con cũng chưa từng cầu xin một người nào hết.” Đỗ Phương Phương vẫn giữ bộ dáng không vui. Đỗ phu nhân thở dài: hai đứa các con là vợ chồng, đóng cửa lại chính là người một nhà, cái gì mà giữ thể diện với mặt thể diện, cái đó quan trọng làm sao?”

Đỗ Phương Phương lắc đầu: “Mẹ, để một thời gian nữa đi! Con bây giờ vẫn chưa nghĩ sẽ làm lành trở lại đâu. Từ nhỏ đến lớn con vẫn chưa từng bao giờ phải chịu bị ai đánh, không ngờ rằng lần đầu tiên bị đánh lại là do chính người đàn ông của mình đánh như thế. Nếu như là vì chuyện khác, thì thôi đi, nhưng mà con không thể chịu được, không thể chấp nhận được chuyện anh ấy vì người phụ nữ khác mà đánh con...”

“Con nói người phụ nữ này là ai? Dĩ Kiết thực sự có người ở bên ngoài rồi hả?” Đỗ phu nhân thấy con gái đột nhiên thốt ra lời nói vẫn luôn luôn cấm kỵ này liền cảm thấy cũng lo lắng.

Đỗ Phương Phương thở dài: “Con không biết hiện tại hai người bọn họ còn liên lạc với nhau nữa hay không. Người phụ nữ kia, ngày trước vốn là tình nhân của anh ấy, nghe nói, đã theo anh ấy suốt bốn năm. Mẹ cũng biết đó, thân phận Dĩ Kiết như vậy nếu như có thể giữ cô ta ở bên mình suốt bốn năm, nhất định không phải là tầm thường... Về sau, con tìm tới cửa đã đánh đuổi cô ta đi, Dĩ Kiết cũng không hề nói gì...”

“Nếu đã là chuyện trước kia, vậy thì một chữ cũng không được phép nhắc lại!” Đỗ phu nhân lập tức cắt ngang lời con gái: “Ai mà không có một quá khứ chứ? Dĩ Kiết đã vì con mà chấp nhận đuổi sạch sẽ toàn bộ phụ nữ ở bên cạnh mình đi như vậy, coi như đã là có tâm rồi, chỉ cần sau khi kết hôn Dĩ Kiết toàn tâm toàn ý với con là được. Phương Phương, con phải rộng lượng một chút, cũng không nên đề cập lại những chuyện trước kia làm gì. Con sống rộng lượng rồi ngược lại, Dĩ Kiết sẽ cho rằng con đã phải chịu thiệt thòi, nó sẽ càng đối xử tốt gấp bội với con!”

“Mẹ...” Đỗ Phương Phương ngả xoài ra ở trên giường, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nơi khóe mắt mờ mờ ánh lên chút nước mắt: “Con rất sợ... Mẹ... Con chưa từng có cảm giác sợ hãi như thế bao giờ, chung quy là con cảm thấy... sẽ không đơn giản như vậy đâu... Mẹ biết không, người phụ nữ kia, một thời gian ngắn trước đây ngẫu nhiên con đã nhìn thấy cô ta một lần... Cô còn ở nơi này, dù cô ta ở nơi này một ngày thì một ngày đó con cũng sẽ không thể nào an tâm được... Mẹ... mẹ nói xem, con nên làm thế nào bây giờ... Nếu như cô ta chết rồi... Cô ta chết rồi thì có phải là Dĩ Kiết sẽ chặt đứt được những nhớ nhung hay không... Đến lúc đó con sẽ được sống bình an với Dĩ Kiết hay không? Mẹ...”

“Phương Phương! Con nói những nói cuối gì đấy!” Đỗ phu nhân kinh hãi, Đỗ Phương Phương lại mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đáy mắt hiện rõ vẻ mờ mịt rồi rồi, nhưng vẫn chất chứa sự quyết tuyệt không nói ra được. Đỗ phu nhân nhìn thấy con gái như vậy cực kỳ kinh hãi. Bà túm lấy bờ vai của con gái ra sức lay động: “Phương Phương, con hãy tỉnh táo lại một chút đi, tất cả những điều đó đã trở thành chuyện quá khứ rồi con ạ! Mẹ xin con, ngàn vạn lần con đừng có làm chuyện gì quá mạnh mẽ, con không nên chặt đứt đường lui của mình, con làm vậy chính là con đã phá hủy chính bản thân con đấy...”

“Bây giờ con cũng đâu còn đường lui nữa hả mẹ?” Đỗ Phương Phương ngồi dậy, cười khổ sở đầy sự chua xót. Cô ta đưa tay cầm lấy tay của Đỗ phu nhân: “Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi, con sẽ không làm chuyện điên rồ ấy đâu, con sẽ không để cho nhà họ Đỗ chúng ta bị mất mặt đâu. Chỉ là con thấy trong lòng mình ngột ngạt quá thôi... nên con mới nói ra với mẹ. Đúng như lời mẹ đã nói, người phụ nữ kia giờ đã trở thành quá khứ rồi, con không nên nhắc lại làm gì. Từ nay về sau con cũng sẽ không bao giờ nói ra nữa. Mẹ, ngài cứ yên tâm đi, hai ngày nữa con sẽ nói chuyện với Dĩ Kiết thật tốt, con sẽ nói lời xin lỗi với anh ấy. Chúng con là vợ chồng, từ nay về sau con sẽ sống sao cho tốt hơn thời gian trước, con sẽ không để cho người khác “ngư ông đắc lợi” đâu mẹ...”

Tầng đã lớn trong lòng Đỗ phu nhân như được đỡ bỏ, lúc này bà mới thở một hơi dài nhẹ nhõm: “Thật vậy sao cơ! A di đà Phật, con đã có thể nghĩ thông được như vậy thì tốt rồi! Đứa bé ngoan, mẹ biết rõ con phải chịu uất ức, nhưng cuộc sống chính là như vậy, chung quy cũng phải có người chịu nhường bước lui về phía sau con ạ! Dĩ Kiết đã lui một bước dài như vậy rồi thì con cứ lùi lại một bước là được.”

Đỗ Phương Phương nhẹ nhàng gật gật đầu, trong khóe mắt nước mắt đã vòng quanh, nhưng cô ta vẫn cố nhịn xuống, ngửa cao đầu một mực nuốt nước mắt trở lại. Đỗ Phương Phương cô không thể khóc, cũng sẽ không bao giờ khóc nữa. Cô, Đỗ Phương Phương này, tuyệt đối sẽ không khinh kẻ địch đã bị đánh bại như vậy. Văn Tương Tư trước kia đã không phải là của Phương Phương này rồi thì hiện tại, cô ta cũng sẽ không phải!

Ba ngày sau, Đỗ phu nhân rời đi. Buổi chiều Đỗ Phương Phương liền bắt đầu tắm rửa thay đổi cách ăn mặc. Trước đây cô ta không thích những quần áo đậm chất nữ tính chút nào, nhưng giờ đây, lại cố ý đi mua sắm một lần cùng với Đỗ phu nhân. Phương Phương mua một chiếc váy ngủ mỏng dính gần như trong suốt. Phương Phương sau khi tắm rửa đi ra ngoài liền mặc bộ đồ ngủ bằng ren có chiếc đai thắt có hình hoa hồng đỏ, đứng ở trước gương trang điểm nhìn lại mình.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Cô gái trong gương da thịt trơn bóng, mặc dù không phải trắng nõn, nhưng làn da màu lúa mì khỏe mạnh lại gây cảm giác có chút gợi cảm. Bộ ngực tròn lộ ra một nửa, tuy không được đầy đặn lắm, nhưng cũng có khe rãnh rõ ràng. Mái tóc ngắn của Phương Phương còn hơi ẩm ướt dán tại trên má, đôi mắt phượng tròn nhìn rất rạng rỡ, dáng người cũng khá linh hoạt hấp dẫn. Chỉ có điều là từ nhỏ đến lớn cô vốn ở trong doanh trại quân đội, suốt ngày lăn lộn bò toài, tập đánh đấm nên cánh tay có chút nổi cơ bắp. Nhưng nhìn tổng thể coi như cô cũng là một cô gái xinh đẹp như hoa hồng Đỗ Phương Phương lấy lọ nước hoa Chanel số 5 ra, mở nắp, nhẹ nhàng thoa một ít lên tay, lên cổ, gáy, phía sau tai, sau đó hơi nghiêng người một chút ở trước gương, nhìn kỹ lại gương mặt của mình. Không ngờ nhìn mình vẫn còn trẻ trung, gọn gàng rục rịch như vậy! Phương Phương dần dần trở nên tỉnh táo hơn, nghĩ đến

trước kia bản thân đã từng nhiều lần điên loạn đảo phượng với Hà Dĩ Kiệt thế nào... Nếu như đêm nay Dĩ Kiệt trở về nhìn thấy cô như vậy liệu anh có thể cầm giữ được lòng mình hay không?

Trong đầu Đỗ Phương Phương mới nghĩ như vậy, nét mặt đã đỏ bừng lên không sao kiềm chế nổi. Cô thả lọ nước hoa xuống, liền mơ hồ nghe thấy bên ngoài cửa sổ có tiếng xe. Anh đã trở lại!

Chương 41: Không động đậy

Trong đầu Đỗ Phương Phương mới nghĩ như vậy, nét mặt đã đỏ bừng lên không sao kiềm chế nổi. Cô thả lọ nước hoa xuống, liền mơ hồ nghe thấy bên ngoài cửa sổ có tiếng xe. Anh đã trở lại!

Trái tim cô nhảy rộn lên mấy cái thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, Phương Phương hít sâu mấy hơi rồi dần dần bình tĩnh trở lại, nín thở lắng nghe động tĩnh bên ngoài phòng, hình như anh đang lên lầu rồi. Đỗ Phương Phương mở nắp bình rượu đỏ ra, ngồi ở trên ghế sa lon, trong lòng có chút hồi hộp. Sáng sớm nay cô đã thông báo cho người giúp việc, khi nào Hà Dĩ Kiệt trở lại, báo cho anh một tiếng rằng cô đang ở trong phòng ngủ chờ anh, mời anh qua đó một chuyến. Lúc này, ở bên ngoài, tiếng bước chân tựa như đã dừng lại ở phía trước cửa phòng của hai người.

Đỗ Phương Phương không khỏi nín thở, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh ngoài cửa, cô thật sự lo lắng, dĩ nhiên, đàn, lễ, quý, đồn lo lắng Hà Dĩ Kiệt không để ý tới cô nữa, sẽ đi thẳng tới phòng khách.

Trong ba ngày ở lại đây, không phải Đỗ phu nhân chưa từng khéo léo đề cập đến vấn đề này, nhưng đều bị anh từ chối một cách nhã nhặn. Đỗ Phương Phương cũng rất lo đêm dài lắm mộng, quả thật đã có tin tức anh đã có quan hệ bất chính ở bên ngoài rồi, cho nên hiện tại cô không thể không chủ động làm lạnh với anh.

Cô thông qua người giúp việc thông báo với Hà Dĩ Kiệt biết cô đang ở trong phòng ngủ chờ anh, đây chính là một hình thức tuyên cáo biến tướng trước mặt mọi người rằng, cô chủ động đưa ra ý kiến muốn chấm dứt chuyện ở riêng. Là cô đã chịu mềm mỏng phục tùng trước anh, cho anh chút thể diện, chẳng nhẽ anh lại không thể bỏ qua chuyện này sao?

Ngoài cửa rất yên tĩnh, trong lòng Đỗ Phương Phương dần dần bắt đầu trở nên sôi trào, tại sao anh lại không chịu đi vào? Chẳng lẽ hiện tại cô đã nhượng bộ đến mức này rồi mà anh vẫn còn chưa hài lòng hay sao? Hay là anh định mượn cơ hội tốt này để đoạn tuyệt quan hệ với cô chăng?

Lửa giận dâng trào trong lòng Đỗ Phương Phương, cô đứng phắt ngay dậy. Cùng lúc cô đứng lên, cánh cửa phòng ngủ cũng được anh nhẹ nhàng đẩy ra.

Hà Dĩ Kiệt đứng ở giữa cửa, chiếc áo khoác ngoài vắt ở trên cánh tay, dưới ánh sáng của đèn trên hành lang chiếu vào, bóng dáng của anh trải dài ở trên mặt sàn. Trong phòng ngủ chỉ mở một chiếc đèn nhỏ ở đầu giường, ánh sáng cũng rất mờ, cả người của anh liền bao phủ ở trong bóng tối, không thể nhìn thấy rõ được rõ biểu cảm trên mặt anh lúc này.

Trái tim của Đỗ Phương Phương đột nhiên thấy chua xót, trong hốc mắt cô thoáng hơi ướt át, môi cô nhấp nháy như muốn gọi tên anh nhưng trong cổ họng như bị nghẹn lại không thốt nên lời.

Hà Dĩ Kiệt đứng cạnh cửa một lát, liền nhấc chân chậm rãi đi vào, Đỗ Phương Phương thấy anh đóng cửa, treo áo khoác ngoài treo lên móc áo, đi tới chỗ cô. Trong lòng cô giờ đây niềm vui sướng rạo rực lại đan xen lẫn những nỗi uất ức và chua xót khi này. Khiến cho trong cơ thể của cô lúc này vừa tồn tại một nửa là niềm vui ấm áp, một nửa là đau khổ lạnh lẽo.

“Ông xã...” Phương Phương vòng qua ghế sa lon, trong ánh sáng mập mờ đón anh đi tới, trong miệng nghẹn ngào kêu một tiếng. Bước chân của Hà Dĩ Kiệt thoáng dừng lại, chợt cảm thấy có một thân thể mềm mại thơm mát áp sát vào mình.

Anh không né tránh, nhưng cũng không ôm lấy cô. Đỗ Phương Phương cựa xát ở trong lòng anh một lát mới phát hiện sự khác thường của anh. Cô vội vàng ngẩng đầu lên, mượn ánh sáng của chiếc đèn bàn nhìn kỹ lại gương mặt của anh, nhưng chỉ thấy đầy vẻ yên tĩnh hờ hững. Trong lòng của cô lập tức thấy luống cuống “Ông xã... ông xã, anh vẫn còn giận em có phải không?”

Hà Dĩ Kiệt cảm thấy mệt mỏi và chán ghét không sao thoát ra được thành lời. Mùi vị trên người của cô khiến anh hết sức chán ghét, giờ phút này bọn họ gần gũi với nhau như vậy, làm cho anh cảm thấy cực kỳ không quen. Trước đây hai người bọn họ ngoại trừ những lúc khỏa thân ở trên giường gần gũi với nhau ra thì cũng chưa từng có những tiếp xúc trực tiếp quá thân mật khi ở bên ngoài chiếc giường kia.

Anh coi việc thân mật vợ chồng chỉ là nghĩa vụ, thực hiện xong nhiệm vụ một cách máy móc là hoàn thành nghĩa vụ sau đó anh cũng sẽ chẳng để ý gì tới cô nữa, riêng chắn riêng gối ra để ngủ. Việc vợ chồng ân ái ngọt ngào chỉ thích hợp với những đôi yêu nhau thắm thiết, bọn họ không có thứ tình cảm này nên không làm được chuyện như vậy...

Nhưng nếu đây cô ra, hung hăng cự tuyệt cô, mặc dù trong lòng anh sẽ thấy hả giận sung sướng, nhưng hậu quả lại không ngờ được. Đỗ Phương Phương này là một con người có tâm tư nhỏ mọn, thù lâu nhớ dai, yếu điểm của anh lại đang nằm trong tay nhà họ Đỗ. Nếu như chỉ là tiền đồ của một mình anh, thì anh mặc kệ, cứ để cho nhà họ Đỗ nhào nặn trong tay thế nào cũng được, dù có thế nào với anh cũng không sao hết. Điều duy nhất khiến anh phải lo lắng ở đây chẳng qua chỉ là vì bí thư Tiểu, người đã có ơn tái sinh cho anh.

Chuyện lúc trước vẫn chưa giải quyết được gì, rốt cuộc lại giống như một quả bom hẹn giờ. Nếu anh trở mặt với nhà họ Đỗ, không giữ gìn cẩn thận, thì Đỗ Phương Phương sẽ bắt kẻ, liều lĩnh chọc cho bọn họ một đao. Nhưng anh coi bí thư Tiểu như cha mình, ông là điểm mấu chốt của anh. Anh không thể nhìn bí thư Tiểu bởi vì anh mà gặp phải bất kể cái tình cảnh khôn cùng hoặc là phải chịu bất cứ sự thương tổn nào.

Những suy nghĩ như vậy cứ luẩn quẩn trong đầu anh tới hồi lâu, vì vậy hai người bọn họ cứ ngồi ở trên ghế sa lon như vậy.

Đỗ Phương Phương rót rượu cho anh, anh xua tay: “Phương Phương, hôm nay công việc của anh rất bận, nên có chút mệt mỏi, anh muốn đi nghỉ sớm chút... Em, em tìm anh có chuyện gì?”

Đỗ Phương Phương lập tức cảm thấy uất ức, cô nhào vào đánh lên người anh, sức lực của cô không quá mạnh, anh chỉ nheo mắt lại chứ không lên tiếng.

“Anh còn hỏi em có chuyện gì sao, em gọi anh trở về phòng, anh nói xem có thể có chuyện gì khác được đây?” Đỗ Phương Phương nằm ở trên người anh, cách hai lớp áo, cô hung hăng cắn vào bờ vai anh. Hà Dĩ Kiệt cảm thấy đau, hít vào một hơi, nổi oán giận trong lòng đột ngột tăng lên, thiếu chút nữa anh không khống chế được tâm tình của mình lại ném cô sang một bên.

“Phương Phương, đừng như vậy, khoảng thời gian này anh vô cùng mệt mỏi...” Hà Dĩ Kiệt cắn răng cố kiềm chế, chỉ nhẹ nhàng đẩy đẩy cô ra, nghiêng người chuẩn bị đứng lên...

“Hà Dĩ Kiệt!” Hàng lông mày của Đỗ Phương Phương dựng ngược lên, lập tức đè vai anh lại. Cô vừa thấy tức giận, lại vừa cảm thấy nhục nhã. Mà càng khổ sở hơn chính là sự uất ức trong lòng lại không sao nói ra được. Cô yêu Hà Dĩ Kiệt, bất kể như thế nào trái tim của cô đã chìm đắm vào trong anh rồi. Chỉ có điều trong lòng cô có một điểm gút mắc mà không sao gỡ ra được, cô cũng không muốn đẩy anh ra xa mình thêm nữa, giữa bọn họ đã là một cái hào rộng rồi, không thể để cho khoảng cách đó tiếp tục bị nói rộng ra xa hơn nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Trong phòng ngủ chỉ mở một chiếc đèn nhỏ ở đầu giường, ánh sáng cũng rất mờ, cả người của anh liền bao phủ ở trong bóng tối, không thể nhìn thấy rõ được rõ biểu cảm trên mặt anh lúc này.

Trái tim của Đỗ Phương Phương đột nhiên thấy chua xót, trong hốc mắt cô thoáng hơi ướt át, môi cô mấp máy như muốn gọi tên anh nhưng trong cổ họng như bị nghẹn lại không thốt nên lời.

Hà Dĩ Kiệt đứng cạnh cửa một lát, liền nhắc chân chậm rãi đi vào, Đỗ Phương Phương thấy anh đóng cửa, treo áo khoác ngoài treo lên móc áo, đi tới chỗ cô. Trong lòng cô giờ đây niềm vui sướng rạo rực lại đan xen lẫn những nỗi uất ức và chua xót khi này. Khiến cho trong cơ thể của cô lúc này vừa tồn tại một nửa là niềm vui ấm áp, một nửa là đau khổ lạnh lẽo.

“Ông xã...” Phương Phương vòng qua ghế sofa, trong ánh sáng mập mờ đón anh đi tới, trong miệng nghẹn ngào kêu một tiếng. Bước chân của Hà Dĩ Kiệt thoáng dừng lại, chợt cảm thấy có một thân thể mềm mại thơm mát áp sát vào mình.

Anh không né tránh, nhưng cũng không ôm lấy cô. Đỗ Phương Phương cựa xát ở trong lòng anh một lát mới phát hiện sự khác thường của anh. Cô vội vàng ngẩng đầu lên, mượn ánh sáng của chiếc đèn bàn nhìn kỹ lại gương mặt của anh, nhưng chỉ thấy đầy vẻ yên tĩnh hờ hững. Trong lòng của cô lập tức thấy luống cuống “Ông xã... ông xã, anh vẫn còn giận em có phải không?”

Hà Dĩ Kiệt cảm thấy mệt mỏi và chán ghét không sao thốt ra được thành lời. Mùi vị trên người của cô khiến anh hết sức chán ghét, giờ phút này bọn họ gần gũi với nhau như vậy, làm cho anh cảm thấy cực kỳ không quen. Trước đây hai người bọn họ ngoại trừ những lúc khóa thân ở trên giường gần gũi với nhau ra, thì cũng chưa từng có những tiếp xúc trực tiếp quá thân mật khi ở bên ngoài chiếc giường kia.

Anh coi việc vợ chồng thân mật chỉ là nghĩa vụ, thực hiện xong nhiệm vụ một cách máy móc là hoàn thành nghĩa vụ, sau đó anh cũng sẽ chẳng để ý gì tới cô nữa, riêng chắn riêng gối ra để ngủ. Việc vợ chồng ân ái ngọt ngào chỉ thích hợp với những đôi yêu nhau thắm thiết, bọn họ không có thứ tình cảm này nên không làm được chuyện như vậy...

Nhưng nếu đẩy cô ra, hung hăng cự tuyệt cô, mặc dù trong lòng anh sẽ thấy hả giận thấy sung sướng đấy, nhưng hậu họa sẽ không ngờ được. Đỗ Phương Phương này là một con người có tâm tư nhỏ mọn, thù lâu nhớ dai, yếu điểm của anh lại đang nằm trong tay nhà họ Đỗ. Nếu như chỉ là tiền đồ của một mình anh, thì anh mặc kệ, cứ để cho nhà họ Đỗ nhào nặn trong tay thế nào cũng được, dù có thế nào với anh cũng không sao hết. Điều duy nhất khiến anh phải lo lắng ở đây chẳng qua chỉ là vì bí thư Tiểu, người đã có ơn tái sinh cho anh.

Chuyện lúc trước vẫn chưa giải quyết được gì, rốt cuộc lại giống như một quả bom hẹn giờ. Nếu anh trở mặt với nhà họ Đỗ, không giữ gìn cẩn thận thì Đỗ Phương Phương sẽ bắt kẻ liều lĩnh chọc cho bọn họ một đao. Nhưng anh đã coi bí thư Tiểu như cha mình, ông là điểm mấu chốt của anh. Anh không thể chấp nhận được chuyện bởi vì anh mà bí thư Tiểu sẽ gặp phải bất kể một tình cảnh khôn cùng hoặc là phải chịu bất cứ sự thương tổn nào.

Những suy nghĩ như vậy cứ luẩn quẩn trong đầu anh hồi lâu, vì vậy hai người bọn họ cứ im lặng ngồi ở trên ghế sofa lon như vậy.

Đỗ Phương Phương rót rượu cho anh, anh xua tay: “Phương Phương, hôm nay công việc của anh rất bận, nên có chút mệt mỏi, anh muốn đi nghỉ sớm chút... Em, em tìm anh có chuyện gì?”

Đỗ Phương Phương lập tức cảm thấy uất ức, cô ta nhào vào đánh lên người anh, sức lực của cô không quá mạnh, anh chỉ nheo mắt lại chứ không lên

tiếng.

“Anh còn hỏi em có chuyện gì sao, em gọi anh trở về phòng, anh nói xem có thể có chuyện gì khác được đây?” Đỗ Phương Phương nằm ở trên người anh, cách hai lớp áo, cô hung hăng cắn vào bờ vai anh. Hà Dĩ Kiệt cảm thấy đau, hít vào một hơi, nổi oán giận trong lòng đột nhiên tăng lên, thiếu chút nữa không khống chế được tâm tình của mình lại ném cô sang một bên.

“Phương Phương, đừng như vậy, khoảng thời gian này anh vô cùng mệt mỏi...” Hà Dĩ Kiệt cắn răng cố kiềm chế, chỉ nhẹ nhàng đẩy đẩy cô ra, nghiêng người chuẩn bị đứng lên...

“Hà Dĩ Kiệt!” Hàng lông mày của Đỗ Phương Phương dựng ngược lên, lập tức đè vai anh lại. Cô vừa thấy tức giận, lại vừa cảm thấy nhục nhã. Mà càng khổ sở hơn chính là sự uất ức trong lòng lại không sao nói ra được. Cô yêu Hà Dĩ Kiệt, bất kể như thế nào trái tim của cô đã chìm đắm vào trong anh rồi. Chỉ có điều trong lòng cô có một điểm gút mắc mà không sao gỡ ra được, cô cũng không muốn đẩy anh ra xa mình thêm nữa, giữa bọn họ đã là một cái hào rộng rồi, không thể để cho khoảng cách đó tiếp tục bị nới rộng ra xa hơn nữa...

“Ông xã... Anh đừng đi, chúng ta cũng đừng ở riêng nữa, được không...” Đỗ Phương Phương cong thân thể của mình xuống, hai chân tách ra quỳ gối ở hai bên thân thể của anh. Cô ngồi ở trong lòng anh, hai cánh tay giơ lên quấn lấy cổ của anh, vùi mặt vào bả vai của anh, vừa thở vừa nói: “Ông xã, tối nay đừng đi nữa...”

Cô mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh trong suốt, không có một sợi dây nịt giữ. Đây là lần đầu tiên cô giống như những cô gái mà cô vẫn luôn khinh thường kia, đang cố gắng quyến rũ anh một cách ngượng ngáp, muốn lưu giữ anh ở lại...

Hà Dĩ Kiệt tựa mình vào ghế sa lon, mặc kệ cho cô cọ qua cọ lại trên người mình. Đỗ Phương Phương cời hết khuy áo sơ mi rồi nhấc áo anh ra, bàn tay cô vuốt ve qua lại trên ngực anh nhưng thân thể anh giống như là đã chết, không hề có một chút phản ứng gì hết.

Sau lần gặp lại Trương Tư, anh liền cảm thấy mất hứng thú khi ở cùng Đỗ Phương Phương. Trước đây anh còn có thể diễn trò để ứng phó với cô, nhưng hiện giờ anh hoàn toàn không có một chút cảm xúc gì hết.

“Ông xã... Ông xã...” Đỗ Phương Phương cúi đầu hôn anh. Anh vẫn không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ khẽ quay mặt đi. Môi của cô hôn qua khoe môi anh, lại hôn thẳng một đường xuống phía dưới, hôn lên cổ anh. Nơi này là điểm mẫn cảm của anh, nhưng lúc này, cô hôn anh đến ướt nhẹp mềm mại, nhưng thân thể anh vẫn không có cảm xúc gì, vẫn cứ lạnh như băng...

Rốt cuộc Đỗ Phương Phương cũng đã nhận thấy sự khác thường của anh, cô không khỏi mờ mờ trờ trờ mắt thật lớn tràn đầy kinh ngạc. Áo ngủ của cô đã rơi xuống dưới, nửa thân trên trần trụi của cô áp sát vào anh, ngực của cô dán chặt vào ngực anh, nhưng thân thể của anh vẫn không có chút phản ứng nào. Cô lại tăng thêm nhịp độ vuốt ve qua lại ở trên người anh hồi lâu, nhưng da thịt của anh cũng vẫn cứ lạnh ngắt. Đỗ Phương Phương lập tức sợ đến ngây người!

Cô nhìn xuống người đàn ông đang ở phía dưới mình, hai hàng lông mày nhíu lại, đôi mắt sâu thăm thẳm, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng, thật là anh tuấn, thật là hoàn mỹ. Anh là chồng của cô, là người cô có thể quang minh chính đại ôm hôn, là người đàn ông cô có thể quấn quít trên giường không chút kiêng kỵ. Nhưng giờ phút này, cô gần như đã trần truồng hết thế này, cô giằng chân ở trên người anh, hôn toàn thân anh, vuốt ve anh, thế nhưng anh lại không hề có chút phản ứng nào?!

Trái tim Đỗ Phương Phương như bị rơi xuống hầm băng, lưng cô giống như là bị rút đi xương sống, cả người mềm nhũn, ngã ra ở trên ghế sofa...

Lúc này Hà Dĩ Kiệt mới chậm rãi mở mắt ra, anh nhìn cô như có chút ngạc nhiên: “Phương Phương, sao thế?”

Đỗ Phương Phương cố nặn ra một nụ cười, nhìn vào mắt của anh nói: “Anh thực sự rất mệt mỏi có phải không?”

Hà Dĩ Kiệt gật đầu một cái, đưa tay vuốt ve trên gương mặt của cô: “Hôm nay anh mệt vô cùng.”

Trong lòng Đỗ Phương Phương lại dâng lên chút hi vọng. Đàn ông nào lại không muốn chuyện như vậy, nhưng nếu đã quá mệt mỏi, cũng phải có ngoại lệ thôi...

“Em đi chuẩn bị nước tắm cho anh nhé, anh đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi cho tốt.” Đỗ Phương Phương sửa sang lại áo ngủ cho chính tề, đứng lên dừng lại ở trước mặt anh chốc lát, ánh mắt của anh rơi vào trên người cô, nhưng không có chút lửa nào, trong tim của cô tại lại nảy lên một cái lộp bộp.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53

Hà Dĩ Kiệt nhìn theo bóng lưng cô có chút chán nản đi vào phòng tắm, bên môi chậm rãi nở một nụ cười, cặp mắt như cái giếng sâu cạn nước lạnh lẽo đau thương đến khôn cùng. Tư Tư, anh không biết tại sao mình lại như vậy, không phải là anh muốn làm cho cảm giác tội lỗi của mình được giảm đi một chút. Cũng không phải là anh muốn đền bù tổn thất hay là bồi thường lại cho em, anh chỉ muốn nói cho em biết, anh không thể để cho em trở lại bên cạnh anh.

Anh không thể ích kỷ giữ em lại bên mình, nhưng anh chỉ có thể dùng phương thức này của mình để nói yêu em. Anh yêu em, nhưng anh không xứng với em. Điều duy nhất mà anh có thể làm được vì em, điều duy nhất có thể để cho trong lòng mình thấy được dễ chịu một chút, đó chính là anh phải làm cho con người mình không được tiếp tục dơ bẩn nữa...

Cô đã đánh người phụ nữ của anh thành thương tích khắp người như vậy, anh sẽ cho cô một cuộc hôn nhân cùng tình yêu rét lạnh như hầm băng. Chẳng phải cô đã nói cô yêu anh sao, vậy thì hãy để cho cô tới mà gánh chịu cái giá của tình yêu đi! Hãy sống một cuộc sống như quả phụ đi! Đối với một người kiêu ngạo như cô mà nói, đây sẽ là một sự hành hạ không hề nhỏ. Đây coi như là anh thay em đòi lại một chút công bằng.

Chương 42

Chương 42: Không có thuốc nào cứu được

Hãy để cho cô ta sống một cuộc sống như quả phụ đi! Đối với một người kiêu ngạo như cô ta mà nói, đây sẽ là một sự hành hạ không hề nhỏ. Đây coi như là anh đã đòi lại một chút công bằng cho em.

Tắm rửa xong, lúc đi ra anh chỉ tùy tiện quấn một cái khăn tắm trên thân mình. Đỗ Phương Phương ngồi ở trên giường, nhìn thấy anh ánh mắt lại như lửa cháy. Cô lau khô người và tóc cho anh, vén chăn lên kéo anh vào, có chút vội vàng hôn lên anh. Thân thể của cô như một con cá uốn éo cọ sát ở trong ngực anh. Phương Phương hôn một đường từ cổ xuống đến bụng anh, bàn tay cô cầm lấy vật nam tính đang mềm nhũn của anh, có chút vụng về nỗ lực trên chọc anh, thậm chí cô còn há miệng ra ngậm vào chỗ kia của anh...

Người phụ nữ kia là một thiên kim tiểu thư cao cao tại thượng, một người phụ nữ luôn luôn điều võ dương oai, nay lại quỳ rạp dưới thân anh để làm cho anh được vui vẻ. Trong lòng anh cười trào phúng, trong đầu lại hiện lên rõ ràng khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Tư. Bên tai anh lúc này vẫn quanh quẩn câu nói của Trương Tư, từng lần từng lần một: anh nhận lầm người rồi, anh nhận lầm người rồi, anh nhận lầm người rồi...

Những lời này được cô nói ra bằng với âm điệu tình tứ mềm yếu nho nhỏ, nhưng giờ phút này lại giống như tiếng chuông đập vào từng dây thần kinh, làm cho linh hồn và thể xác của anh hòa nhập vào nhau, kháng cự lại sự quyến rũ của Đỗ Phương Phương, kháng cự lại tất cả những gì của cô ta...

Tư Tư của anh giờ đây đã trở thành ra bộ dạng như vậy, anh làm sao còn có thể điên loạn đảo phương cùng với người phụ nữ khác được chứ?

Thân thể anh giống như khối băng giá ngàn năm, phía dưới đã cứng lên bởi cái lưỡi của cô dụ dỗ trên trượt, bàn tay của cô ta cũng đang vội về chơi đùa ở khắp các nơi nhạy cảm trên thân thể anh. Thế nhưng anh lại giống như một thi thể cứng ngắt, không nhúc nhích, hơi thở của anh vẫn vững vàng, nhưng trong lòng anh cực kỳ thoải mái đến mức anh gần như sắp bật lên tiếng cười ha hả bởi sự thỏa mãn...

Đỗ Phương Phương càng ngày càng hoảng loạn. Cô ra sức mút lấy phía dưới của anh, cô uốn éo cọ sát vào thân thể của anh, nhưng vật nam tính của anh ở trong miệng cô vẫn như cũ, không hề có chút phản ứng nào. Cô gần như sắp phát khóc lên rồi. Khoang miệng của cô cũng đã đau ê ẩm không chịu nổi, rốt cuộc cô đành phải buông tha, nhắm mắt lại, buông người nằm vật xuống giường...

Hà Dĩ Kiệt cả kinh, thuận thế ngồi dậy, tuy trong lòng anh thấy sáng khoái vô cùng, nhưng nơi đáy mắt lại tỏ ra sự bối rối lẫn áy náy. Anh ôm lấy bờ vai của cô kéo lên, cẩn thận quan sát nét mặt của cô, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, giọng nói mang đậm sự tự trách: “Phương Phương, thật xin lỗi, anh... anh...”

“Có thể là do anh quá mệt mỏi thôi, thực sự là không có chuyện gì đâu... không có chuyện gì... ngày mai sẽ tốt hơn...” Đỗ Phương Phương lắc đầu một cái, miệng vừa nói vừa rơi nước mắt. Đối với lòng kiêu ngạo của cô mà nói, đây thực sự một sự sỉ nhục. Cô đã không để ý đến thể diện của chính mình, đã dùng hết thủ đoạn cùng mọi chiêu thức, nhưng người đàn ông của cô dưới sự khiêu khích của cô lại không hề có chút phản ứng nào...

Cô càng như vậy, Hà Dĩ Kiệt càng thấy áy náy. Anh siết chặt lấy cô, ôm cô vào trong lòng, ngữ điệu cũng trở nên rối loạn: “Phương Phương, em cho anh chút thời gian, mấy ngày nữa sẽ tốt lên thôi. Anh cũng không biết vì sao bây giờ lại như thế, em vừa đụng vào anh, anh liền nhớ tới những lời nói tuyệt tình trước kia, anh nghĩ tới lời của em nói, anh liên, anh liên...”

Đỗ Phương Phương cả kinh, từ trong ngực anh tránh ra. Cô có chút không dám tin nhìn lại anh: “Thực như vậy sao... anh nói... nguyên nhân là bởi vì em sao?”

“Phương Phương... là do anh không tốt... nên đã khiến em chịu thiệt thòi...” Hà Dĩ Kiệt lại ôm lấy cô lần nữa: “Không có chuyện gì, mấy ngày nữa khi chúng ta đã quên chuyện này đi mọi việc sẽ tốt lên...”

“Ông xã...” Đỗ Phương Phương cũng không chịu được nữa, liền òa lên khóc, cô gắt gao ôm lấy anh, một lần nữa nói xin lỗi: “Ông xã, đều là do em không tốt, em không nên nói với anh những lời như vậy, không nên coi thường anh, không nên mang người của nhà họ Đỗ ra để dọa dẫm anh. Nếu như em không nói mấy lời đau lòng như vậy, anh cũng sẽ không trở nên như vậy... Ông xã, tất cả là do em không tốt... Tất cả đều là lỗi của em. Em sẽ sửa sai, em sẽ thay đổi, về sau chúng ta sẽ không bao giờ như vậy nữa nhé...”

Thật sâu nơi đáy mắt của Hà Dĩ Kiệt thật sâu tràn ngập sự chán chường và khinh miệt, bàn tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng cô: “Không sao, không sao Phương Phương à, rồi sẽ khá hơn thôi, chúng ta vẫn còn chưa sinh con cơ mà...”

Đỗ Phương Phương vui mặt vào ngực anh, ra sức gật đầu, tiếng nghẹn ngào vang lên càng ngày càng lớn...

Sau đó, bọn họ cũng đã thử lại mấy lần, Đỗ Phương Phương càng biến đổi thêm nhiều biện pháp và cách thức, thậm chí còn xem phim sex với anh qua tivi. So với những ngày trước tình huống anh đã có vẻ lạc quan hơn một chút, thời điểm cô trên đùa anh còn có chút phản ứng, nhưng đến cuối cùng lại vẫn thất bại trong gang tấc.

Mới đầu tinh thần của Đỗ Phương Phương còn phấn chấn một chút, mỗi ngày mỗi tối đều phải lần qua lần lại như vậy một phen. Càng về sau, dần dần cô cũng không còn như vậy nữa, mới đầu bọn họ còn ngủ chung trong phòng ngủ, qua một khoảng thời gian sau, Hà Dĩ Kiệt xuất phát từ sự áy náy đưa ra ý định chia phòng ngủ, Đỗ Phương Phương trầm mặc một hồi rồi cũng đồng ý.

Hà Dĩ Kiệt càng ngày càng bận rộn, ban ngày chưa bao giờ quay trở về nhà, hơn mười giờ tối anh mới về nhà thì Đỗ Phương Phương đã ngủ từ lâu. Thỉnh thoảng những lúc vào ngày nghỉ của anh, Đỗ Phương Phương thường hẹn Đặng Hoa đi ra ngoài đi dạo phố, ăn cơm hoặc là đi SPA. Hai người phụ nữ có chung cánh cô đơn ở cùng với nhau thì nói không hết chuyện.

Có lẽ là bởi vì đồng bệnh tương liên, cho nên hai người cũng chưa từng có chuyện gì phải kiêng dè. Đặng Hoa kể cho Đỗ Phương Phương nghe rất nhiều chuyện có liên quan đến Tần Mộ Chi. Dần dần biết Phương Phương biết Tần Mộ Chi, chồng của Đặng Hoa thậm chí còn là một nhân vật thần bí, hồ phong hoán vũ hơn Hà Dĩ Kiệt rất nhiều. Anh ta rất ít khi trở về thành phố A, dĩ nhiên cũng rất hiếm khi nghe thấy tin tức về vị phu nhân trên danh nghĩa của anh. Đặng Hoa nói gần nói xa tuy có bất mãn, nhưng không dám nhiều lời, không dám nói anh ta một câu gì. Trong lòng Đỗ Phương Phương cũng không khỏi âm thầm khinh bỉ Đặng Hoa, ngay cả chồng của mình còn sợ hãi, quanh năm suốt tháng không thấy được mặt, thật sự quá không có tiền đồ!

Nhưng lúc này Phương Phương cũng chỉ đành thuận miệng an ủi mấy câu qua quýt. Đặng Hoa biết chuyện chần chối của cô và Hà Dĩ Kiệt hiện tại không được hài hòa, liền giới thiệu cho cô một vị bác sĩ tâm lý nổi tiếng, là bác sĩ người nước ngoài, ít nhất tính bảo mật cho khách hàng được đảm bảo tốt hơn rất nhiều.

Ánh mắt Đỗ Phương Phương sáng lên, nhưng rồi cô lại chột khe khẽ thở dài một tiếng. Dĩ Kiệt là một người rất chú trọng đến việc giữ thể diện, lần này cô không biết phải làm thế nào để thuyết phục được Hà Dĩ Kiệt đây?

Càng nghĩ trong lòng Đỗ Phương Phương càng thấy khó chịu, vừa xấu hổ vừa hận chính mình lúc trước không nên nói năng không lựa lời như vậy. Hiện tại bất kể cô an ủi anh thế nào, cần thận từng ly từng tí, hạ thấp tư thế của mình ở trước mặt anh thế nào, gánh nặng tâm lý của anh vẫn không sao dứt bỏ được. Nhưng bây giờ có hối hận cũng vô ích, cô phải mau chóng giải quyết chuyện này, nếu không chẳng phải toàn bộ cuộc đời này của cô cứ thế mà bị phá hủy hay sao?

Bởi vậy cô nhận tấm danh thiếp mà Đặng Hoa đưa cho, hẹn thời gian dự định đưa Hà Dĩ Kiệt đến thăm khám.

Sau lần giá biệt với Trương Tư, Hà Dĩ Kiệt lại lên lút cái trang đi gặp cô mấy lần. Có ngày anh được nghỉ, Đỗ Phương Phương lại có hẹn với Đặng Hoa, một mình anh lái xe đi tới nơi đó.

Cứ đứng Trương Tư bây giờ bốn lăm phút sáng cô sẽ cùng cậu thanh niên trẻ tuổi kia đi làm. Hai người cũng không có hành động gì vượt quá giới hạn, chỉ một bộ dạng nói cười thân mật. Cô luôn đi làm đến 11 giờ rưỡi là đi ăn trưa. Có lúc cô sẽ tới quầy hàng ăn vặt trên siêu thị hoặc có lúc mua đồ ăn bên ngoài, nhưng thường thì cô hay về nhà. Anh sợ cô phát hiện ra nên cho tới bây giờ cũng không dám đi theo cô, xem cô ở chỗ nào. Chỉ có một lần, anh đợi đã lâu, cũng không thấy cô đi làm, đến tận xế chiều, mới thấy cô vội vã từ trong nhà đi ra, mặt cũng khốc tới sưng lên. Anh không khỏi lo lắng, ngày hôm sau lại cố ý xin nghỉ đi tới đây, lại thấy thần sắc của cô đã khôi phục như bình thường, chỉ có điều không biết có phải do khí trời trở nên ấm áp, cô lại mặc một chiếc áo mỏng, hay là thật sự đã có chuyện gì xảy ra, mà cô đã gầy đi một vòng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Anh dường như mất khống chế, thiếu chút nữa xông tới, nhưng đến phút cuối cùng, anh vẫn ngồi yên ở trong xe, không đến gần cô thêm một bước. Anh đã nói sẽ không quấy rầy cô nữa, thì anh thật sự sẽ không quấy rầy cô nữa. Anh tuyệt đối sẽ không lừa gạt cô, cũng như sẽ không nuốt lời đối với cô.

Thậm chí, khi cô đi ngang qua bên ngoài xe của anh, theo bản năng anh tránh né ánh mắt tình cờ lướt qua của cô. Mỗi lần tới nơi này, anh cũng sẽ đi nhiều loại xe khác nhau của đồng nghiệp để tránh bị cô sẽ phát hiện ra điều gì khác thường. Cứ như vậy gió êm sóng lặng qua hai tháng. Cho đến khi xuân về hoa nở, Trương Tư cũng chưa từng một lần phát hiện ra cuộc sống của cô, hoạt động hằng ngày của cô đều bị Hà Dĩ Kiệt nắm rất rõ ràng. Nếu như nói còn có cái gì mà anh chưa biết, đó chính là sự tồn tại của Nặc Nặc. Cô rất cẩn thận, chưa từng một lần bế Nặc Nặc ra ngoài. Cũng có lần thím Phúc đã từng bế Nặc Nặc ra ngoài, chỉ có điều Hà Dĩ Kiệt không biết thím Phúc, hơn nữa lúc thím Phúc và cô dời đến sinh sống ở đây cô cũng đã lấy họ của bác Phúc, nên hàng xóm đều gọi cô là thím Triệu hoặc là chị Triệu. Vì vậy, cho dù thím Phúc có bế Nặc Nặc đi qua trước mặt anh, thì anh cũng sẽ không nghĩ đến, đưa bé nhỏ nhỏ ở trong ngực người phụ nữ kia chính là con gái của mình.

Mà thời gian giống như dòng nước chảy xuôi ở dưới mặt sông đóng băng, không hề có một gợn sóng phức tạp, làm trong lòng người thấy phát hoảng vì sự yên tĩnh đó.

“Bệnh tâm lý” của Hà Dĩ Kiệt vẫn không hề tốt hơn lên. Đỗ Phương Phương cũng đã khuyên nhủ được anh đi tới gặp bác sĩ tâm lý, nhưng rốt cuộc hy vọng của cô cũng hoàn toàn tắt hẳn. Hà Dĩ Kiệt thâm xi và sự ngu xuẩn của cô. Chuyện cho tới bây giờ, cô vẫn còn tự cho là do lời nói của cô vô tình đã làm tổn thương anh quá sâu sắc mới đưa đến tình huống bây giờ. Cô cho là anh đối với cô tình thâm ý nặng cho nên sự tổn thương này mãi không liên

thể để ông ra nước ngoài sống thì tốt quá, anh muốn ông tránh xa chốn thị phi này, để ông được sống cuộc sống an nhàn lúc tuổi già, như vậy anh cũng có thể yên tâm phần nào.

“Vậy thì chúng ta nghĩ biện pháp đưa bí thư Tiểu ra nước ngoài sống là được rồi.” Đỗ Phương Phương nhẹ nhàng cọ xát ở trong ngực anh, tìm một tư thế dễ chịu: “Thực ra, cũng không phải là không có cách, để qua một khoảng thời gian nữa, từ từ sẽ đưa ông ấy ra nước ngoài sống.”

“Phương Phương...” Hà Dĩ Kiệt càng ôm chặt lấy cô: “Em thật tốt. Em nói xem, em như vậy thì anh làm sao có thể buông tay với em được đây?”

“Vậy thì anh đừng rời khỏi em là được, cả đời này chúng ta sẽ cùng ở một chỗ...” Trái tim của Đỗ Phương Phương trở nên mềm nhũn như sáp nhỏ ra nước. Chỉ có những lúc ở trước mặt anh, cô mới có thể cảm thấy bản thân mình vẫn còn là một người phụ nữ, còn có thể nói được những lời nói mềm mại khiến đàn ông động lòng.

“Anh cũng nghĩ vậy. Nhưng hiện tại anh thế này... Anh thật sự thấy mình quá vô dụng...” Hà Dĩ Kiệt nói đầy vẻ tự trách, giọng điệu trũng xuống. Đỗ Phương Phương nghe anh nói vậy cực kỳ đau lòng. Cô nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng anh, trấn an: “Dĩ Kiệt à, không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu, người em cần là anh, chỉ chính con người anh thôi... Những thứ khác em đều không để ý...”

“Nhưng chuyện này như vậy thật sự không công bằng đối với em, em còn trẻ như vậy...”

Đỗ Phương Phương thấy vành mắt anh hơi hồng hồng, không khỏi bật cười một tiếng, nhẹ nhàng đập anh một cái: “Em không tin cả đời anh cũng không tốt hơn được!”

“Phương Phương...” Hà Dĩ Kiệt cầm tay cô, thở dài một tiếng thật sâu: “Em hiểu được như thế, anh làm chồng còn dám đòi hỏi gì hơn nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Gặp lại nhau trong lúc khốn cùng

Nếu như anh thật sự thích cô, hoặc có thể nói, nếu anh có một chút cảm xúc tốt đẹp nào đối với cô, thì cũng sẽ không có chuyện anh không hề có phản ứng gì khi cô cởi hết quần áo ra và cọ sát với anh như vậy.

Hà Dĩ Kiệt tự nhận chính mình không phải là người chính nhân quân tử gì. Anh cũng có nhu cầu sinh lý như những người đàn ông bình thường khác. Nếu như không phải anh thật sự chán ghét cô tới cực điểm, thì chỉ cần anh nhắm mắt một cái tất cả mọi việc sẽ qua. Nhưng bây giờ, anh lại thấy rất mừng vì sự ngộ nhận và áy náy của cô, vừa vặn mượn cơ hội này thuận nước đẩy thuyền, rồi cuộc anh cũng không cần phải dây dưa với cô nữa, cũng không cần buộc bản thân mình phải thực hiện nghĩa vụ vợ chồng để ứng phó nữa.

Sau mấy tháng bị Đỗ Phương Phương lấn qua lấn lại, cuối cùng Hà Dĩ Kiệt đã trút được gánh nặng. Anh thì mãi bận rộn gánh vác trách nhiệm nặng nề của công việc, Đỗ Phương Phương thì ngày ngày cùng Đặng Hoa ở chung một chỗ. Trong khoảng thời gian này, tuy hai người vẫn sống chung trong cùng một căn nhà, nhưng thường xuyên mười ngày nửa tháng chẳng hề thấy mặt nhau.

Vào một ngày nắng gắt, Đỗ phu nhân đích thân đến thành phố A một chuyến. Bà còn dẫn theo một bà bảo mẫu đã sống nhiều năm trong nhà họ Đỗ, rất am hiểu cách làm các món ăn trị bệnh. Đỗ phu nhân tận tâm tận lực ở lại nơi này chờ đợi suốt một tháng, chỉ đạo bà bảo mẫu thay đổi cách ninh nấu đủ các loại canh bổ dưỡng, nhưng kết quả vẫn không thay đổi được chuyện gì.

Sau khi nghe những lời răn dạy của Đỗ lão tướng quân, bà đứng ngồi không yên, nhà họ Đỗ bọn họ ba đời nay luôn chỉ có một con, đến đời của Đỗ Phương Phương cũng như vậy. Nhà họ Đỗ chỉ có một người con gái là cô. Ngay từ lúc đầu, tâm ý của lão tướng quân đã rất rõ ràng, ý ông là chờ sau khi Đỗ Phương Phương kết hôn, sống chết gì cô cũng phải sinh hai bé trai. Một bé sẽ mang họ Hà, bé trai còn lại sẽ mang họ Đỗ. Bé trai mang họ Đỗ sẽ là huyết mạch của nhà họ Đỗ. Nhưng hiện tại thì hay rồi, hiện giờ Hà Dĩ Kiệt đã “không được” rồi!

Lão tướng quân tự mình gọi một cú điện thoại cho Đỗ Phương Phương, mập mờ đề cập tới chuyện ly hôn. Ai ngờ Đỗ Phương Phương lại tức giận, to tiếng một hồi với lão tướng quân sau đó cúp luôn điện thoại. Trong lòng cô, Hà Dĩ Kiệt thành ra nông nổi như bây giờ, đều là bởi vì anh quá yêu cô, quá quan tâm tới cô, cho nên anh mới không chịu nổi đã kích vì thế mới biến thành như vậy. Vào thời khắc này, cô tuyệt đối không thể bỏ anh mà đi được, huống chi, cô lại yêu Hà Dĩ Kiệt như thế, cho dù anh không thể làm được những chuyện yêu đương, nhưng cô vẫn rất yêu anh! Cô không sao hình dung ra nổi, nếu cô ly hôn với Hà Dĩ Kiệt sau đó tái giá với người đàn ông khác, không biết vào thời điểm thân mật, cô có thể không chế nổi bản thân mình để không đá người kia xuống giường hay không!

Còn nữa, cô không tin Hà Dĩ Kiệt vĩnh viễn “Không được”. Anh trước kia sinh long hoạt hổ như nào cô cũng đã biết. Cô tin là một thời gian nữa nhất định anh sẽ hồi phục, dù sao bọn họ vẫn còn trẻ nên cô không vội!

Sau một tháng chờ đợi, Đỗ phu nhân cũng nản lòng thoái chí dự định quay trở về kinh. Đêm trước khi bà quay về kinh, Đỗ phu nhân và Hà Dĩ Kiệt nói chuyện với nhau đến tận khuya, trong câu chuyện bà đã mơ hồ đưa ra ẩn ý đề nghị anh ly hôn. Trong lòng Đỗ phu nhân có chút mâu thuẫn, bà thật sự yêu quý người con rể Hà Dĩ Kiệt này. Anh hiểu chuyện, thành thực, ôn trọng, tiền đồ sáng lạn, thật sự là đót đèn lồng đi tìm cũng khó tìm được. Nhưng nếu như cả đời này anh cứ bất lực mãi như vậy thì chẳng phải là quá thiệt thòi cho Phương Phương hay sao? Huống chi, lão tướng quân lúc trước gọi

điện tới đã dạn đi dạn lại bà rằng không thể để cho huyết mạch của nhà họ Đỗ bị đứt đoạn được!

Chỉ có điều, nếu tin tức này bị truyền ra bên ngoài, thanh danh của cả hai nhà, nhà họ Đỗ và nhà họ Hà sẽ không được tốt lắm. Hơn nữa bà cũng cảm thấy có lỗi với Hà Dĩ Kiệt. Anh bị rơi vào tình trạng như vậy, chẳng phải là do tính khí bất trị của con gái bà đã làm hại sao!

Đỗ Phương Phương vừa nghe thấy liền nổi nóng, lại thấy bộ dạng lưỡng lự của mẹ mình, cô hoàn toàn tức giận, sau khi to tiếng cãi lộn một trận, cô buông một câu lỗ mãng, cùng lắm thì cô sẽ nhận nuôi hai người con trai. Cô muốn sống cùng Hà Dĩ Kiệt cả đời này, sau đó lôi kéo Hà Dĩ Kiệt đi lên lầu.

Đỗ phu nhân biết rõ tính tình con gái mình, sau khi nghe cô nói sẽ không ly hôn, bà chỉ thờ dài một cái. Dù sao một người phụ nữ được hưởng nền giáo dục truyền thống như bà, ngay từ trong tiềm thức cũng không mong muốn Phương Phương phải ly hôn. Trong cái xã hội này, sau khi ly hôn, người phụ nữ thường bị đối xử hà khắc hơn người đàn ông.

“Em không ly hôn, có chết cũng không làm. Cả đời này em sẽ ở bên cạnh anh, đừng hòng có ai nghĩ bắt em rời khỏi anh!” Đỗ Phương Phương đóng sầm cánh cửa phòng ngủ lại, kiễng chân ôm lấy Hà Dĩ Kiệt. Ánh mắt cô sáng quắc nhìn sang Hà Dĩ Kiệt, trong nháy mắt, trong lòng anh mơ hồ có sự áy náy lướt qua.

Phải thừa nhận rằng sau những hành động đêm nay của Đỗ Phương Phương, trong lòng Hà Dĩ Kiệt có chút rung động. Ngoại trừ những hành động bộc phát đáng sợ kia của Đỗ Phương Phương ra, thì cảm tình của cô đối với anh rất kiên định, chỉ tiếc là, anh đã hoàn toàn chán ghét cô đến tận xương tủy mất rồi.

Có lẽ con người luôn có sự ích kỷ như vậy. Cho dù người kia có đối xử với anh tốt đến cỡ nào anh cũng không thèm để mất tới, đơn giản bởi đây không phải là người anh thích, cho nên tất cả những việc người đó làm cũng chỉ là vô ích.

Hà Dĩ Kiệt nhẹ nhàng vòng tay qua eo cô, anh cúi đầu, giọng nói có chút khàn khàn: “Phương Phương, cho tới hôm nay, anh đã không còn gì để tiếc nuối. Điều anh lo lắng duy nhất, ngoại trừ bí thư Tiểu ra thì chỉ có em. Bí thư Tiểu đã lớn tuổi rồi, đứa con trai của ông đã khiến ông phải hao tâm tổn trí như vậy. Đến bây giờ, tuy rằng những việc xảy ra trước kia, dưới sự trợ giúp của ông ngoại đã được giải quyết, nhưng mấy lần anh tới thăm bí thư, đều nghe báo mẫu nói, ông luôn sợ hãi, lo lắng, đến nỗi không có một buổi tối nào có thể ngủ ngon giấc. Lúc anh còn nhỏ, ông đã giúp đỡ anh quá nhiều, nên cả đời này đối với anh mà nói, ông là ân nhân mà anh cần phải báo đáp. Anh chỉ hi vọng ông có thể sống thanh thản nốt quãng đời còn lại. Nếu như có thể để ông ra nước ngoài sống thì tốt quá, anh muốn ông tránh xa chốn thị phi này, để ông được sống cuộc sống an nhàn lúc tuổi già, như vậy anh cũng có thể yên tâm phần nào.

“Vậy thì chúng ta nghĩ biện pháp đưa bí thư Tiểu ra nước ngoài sống là được rồi.” Đỗ Phương Phương nhẹ nhàng cọ xát ở trong ngực anh, tìm một tư thế dễ chịu: “Thực ra, cũng không phải là không có cách, để qua một khoảng thời gian nữa, từ từ sẽ đưa ông ấy ra nước ngoài sống.”

“Phương Phương...” Hà Dĩ Kiệt càng ôm chặt lấy cô: “Em thật tốt. Em nói xem, em như vậy thì anh làm sao có thể buông tay với em được đây?”

“Vậy thì anh đừng rời khỏi em là được, cả đời này chúng ta sẽ cùng ở một chỗ...” Trái tim của Đỗ Phương Phương trở nên mềm nhũn như sáp nhỏ ra nước. Chỉ có những lúc ở trước mặt anh, cô mới có thể cảm thấy bản thân mình vẫn còn là một người phụ nữ, còn có thể nói được những lời nói mềm mại khiến đàn ông động lòng.

“Anh cũng nghĩ vậy. Nhưng hiện tại anh thế này... Anh thật sự thấy mình quá vô dụng...” Hà Dĩ Kiệt nói đầy vẻ tự trách, giọng điệu trùng xuống, Đỗ Phương Phương nghe anh nói vậy cực kỳ đau lòng. Cô nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng anh, trấn an: “Dĩ Kiệt à, không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu, người em cần là anh, chỉ chính con người anh thôi... Những thứ khác em đều không để ý...”

“Nhưng chuyện này như vậy thật sự không công bằng đối với em, em còn trẻ như vậy...”

Đỗ Phương Phương thấy vành mắt anh hơi hồng hồng, không khỏi bật cười một tiếng, nhẹ nhàng đáp anh một cái: “Em không tin cả đời anh cũng không tốt hơn được!”

“Phương Phương...” Hà Dĩ Kiệt cầm tay cô, thờ dài một tiếng thật sâu: “Em hiểu được như thế, anh làm chồng còn dám đòi hỏi gì hơn nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 56: Gặp lại nhau trong lúc khốn cùng - tiếp

Thời tiết của thành phố A đã chuyển sang hè, tiết trời nóng bức cực kì khó chịu. Đối với những kẻ có tiền, sống trong mùa đông hay mùa hạ cũng không có ảnh hưởng gì. Nhưng đối với tình hình hiện nay của Trương Tư mà nói thì cô như đang chịu sự tra tấn của địa ngục. Gian nhà đi thuê cô đang ở nóng như trong lồng hấp, chưa tới giữa trưa mà ánh nắng đã chiếu xuyên vào đến giữa nhà. Tiền lương của Trương Tư tuy không phải là thấp, nhưng Nhất Nặc cần phải được bổ sung dinh dưỡng, cho nên cô phải cho con gái ăn thêm sữa bột, rồi cả tã bỉm để khi con gái đi tiểu ra không bị ẩm ướt. Những thứ đó khiến số tiền một tháng cô phải chi tiêu không phải là nhỏ. Cô cũng đã từng muốn dùng số tiền mà Hà Dĩ Kiệt đã đưa để mua một cái máy điều hòa nhiệt độ. Dù sao thì hiện tại anh cũng đã biết cô ở đâu rồi, không cần phải bận tâm lo lắng như trước kia. Nhưng Trương Tư lại nghĩ mình và anh đã hoàn toàn chia tay, cũng đã nói rõ ràng giữa hai người đã không còn liên quan gì với nhau nữa, do đó cô càng không thể động đến số tiền kia của anh. Cô hối hận

lần trước khi gặp mặt anh cô đã không trả lại cho anh tấm thẻ tín dụng đó. Ngày qua ngày Trương Tư cố gắng chịu đựng nhẫn nhịn sống như vậy. Nhưng đến giữa tháng Bảy thì cơ thể của cô không thể gắng gượng được nữa, cô lăn ra ốm.

Sức khỏe của cô vốn không được tốt, lúc trước lại còn bị Đỗ Phương Phương ban cho vài roi, chết đi sống lại như thế, nên tình trạng sức khỏe của cô ngày càng xuống dốc. Cô lại cố ý muốn sinh Nặc Nặc, sau khi sinh con ra, chính bản thân cô cũng cảm thấy là sức khỏe của mình vốn đã kém giờ đây không thể nào kém hơn được nữa. Cô thấy mình tựa như một cái cây mà thân đã bị sâu mọt đục rũa lấy đi hết sức sống rồi. Lần này cô phát bệnh, sốt cao li bì nhiều ngày, người không thể gầy thêm được nữa, may mà còn có Trường Sinh ở bên cạnh. Cậu khẳng khái yêu cầu cô phải đến bệnh viện.

Trường Sinh là nhân viên thời vụ của siêu thị, tiền lương một tháng chỉ có 1200 tệ. Trương Tư vẫn còn ốm, không thể đi làm, tiền lương liền bị ngừng trả, vền vền chỉ còn lại một ít tiền cô đã dành dụm được, nhưng cũng chỉ đủ chèo chống cho hai ngày nằm viện là hết. Trương Tư sốt cao, mặt vẫn còn đỏ rực đã phải xuất viện. Cô biết tình hình sức khỏe của mình, cô không thể động đến số tiền sinh hoạt của Nặc Nặc được. Con gái cô còn nhỏ như vậy, cô không thể để con gái bị ăn uống khổ sở. Trường Sinh cố chấp không chịu, nhờ thím Phúc ở lại bệnh viện chăm sóc Trương Tư, cậu liều mạng đi ra bên ngoài tìm việc làm thêm. Nhưng thứ nhất là cậu không có bằng cấp gì, thứ hai là không có năng lực gì đặc biệt, thứ ba là không có bối cảnh, thứ tư không có sức lực. Vòng vo suốt hai ngày trời ở đây cậu vẫn không tìm được việc gì để làm. Sau vài lần do dự, cậu gạt bỏ lòng kiêu ngạo của tuổi thiếu niên sang một bên, dứt khoát hỏi bằng được thím Phúc những tin tức về các mối quan hệ của Trương Tư, từ đó cậu đã có chút ít thông tin về mối liên quan giữa người đàn ông tối hôm trước với Trương Tư.

Khi Trường Sinh xuất hiện Hà Dĩ Kiệt đang xử lý công việc ở trong phòng làm việc của mình. Chẳng những thư ký Triệu sợ ngây người, mà ngay cả Hà Dĩ Kiệt cũng giật nảy mình. Cậu thanh niên trẻ tuổi này dường như không biết sợ hãi gì, cũng không cần biết là ở trước mặt “Quan lớn quyền quý” thì phải biết chút phóng túng. Cậu ta cứ như vậy báo tên người mình cần gặp là Hà Dĩ Kiệt, sau đó theo con đường lớn bước rầm rầm vào trong, tìm đến phòng làm việc của Hà Dĩ Kiệt.

Sau khi Hà Dĩ Kiệt đưa xe đến, Trường Sinh gặp chút ít phiền toái khi lên xe. Phải mất ba lần đụng đầu cậu mới thành công nhét được mình vào trong xe. Cho dù như thế cậu vẫn không chút lúng túng, bình tĩnh giải thích một câu: “Tôi chưa từng ngồi xe bao giờ, thật xấu hổ, đã để các anh chê cười rồi.”

Hà Dĩ Kiệt không khỏi nhìn liếc nhìn chàng trai trẻ này. Cậu ta không có một chút ngượng ngùng của những người trẻ tuổi, cũng không có mặc cảm tự ti bởi sự vì nghèo túng của mình. Đối mặt với Hà Dĩ Kiệt cậu cũng không cảm thấy tự ti kém cỏi trước một “vị quan lớn” như anh. Cậu là người như thế nào cứ biểu lộ như thế, sạch sẽ, trong suốt khiến Hà Dĩ Kiệt cảm thấy tự mình phải xấu hổ!

Chương 44: Nụ hôn chung tình

Hai hàng lông mày của Hà Dĩ Kiệt nhấn lại chạm tới nhau, anh cuống quýt nghiêng người ôm lấy bả vai cô và an ủi: “Tư Tư, Tư Tư đừng sợ, anh đây, có anh ở đây rồi.”

Trương Tư đang mơ mơ màng màng, dần dần nhìn rõ người trước mặt là ai, đáy mắt đột nhiên hiện lên vẻ sợ hãi. Cô vội vã rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh, ông kim truyền dịch theo lực tay cô vì thế mà bị chệch ra khỏi ven, trong nháy mắt máu tươi đã nhuộm đầy nửa đầu của ống tiêm. Nhưng cô hoàn toàn không hề phát hiện ra, bàn tay vẫn che mặt rồi hét lên: “Hà Dĩ Kiệt... em không có, em không cố tình mang thai để ràng buộc anh... Em vẫn luôn uống thuốc... Em không nghĩ sẽ dùng đứa con để ép buộc anh... Anh đừng làm thế... Em đau quá... A... Hà Dĩ Kiệt... Em xin anh... Em đau quá...”

Tiếng hét chói tai của cô át hết mọi âm thanh khác ở trong phòng. Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào chỗ hai người. Hà Dĩ Kiệt sững sờ ngồi yên tại chỗ, hai tay anh gắt gao siết thành quyền, gân xanh trên trán nổi lên cuộn cuộn. Những lời cầu khẩn của Trương Tư, từng tiếng từng tiếng một tựa như là hàng ngàn mũi kim đâm vào trái tim anh. Anh chưa bao giờ nghĩ chuyện đó lại gây ra nỗi ám ảnh lớn đối với cô như vậy.

Kể từ sau khi anh đưa cô từ Cam Túc trở về, cô chưa từng đề cập qua chuyện về đứa bé. Cô không đề cập tới, anh lại càng không chủ động nhắc tới nó. Anh vẫn cho rằng thời gian có thể xóa mờ những tổn thương kia, nhưng anh không biết, chuyện này hoàn toàn đã khiến cô sợ hãi đến tận xương tủy. Nếu như không phải hiện tại tinh thần của cô không được minh mẫn, cô sẽ không hề rằng nói một câu, cô quá kiên cường, kiên cường đến mức làm anh thấy đau lòng.

“Tư Tư...” Tay anh vẫn run rẩy, thử muốn ôm lấy cô, nhưng cô lại co rúm người thành một khối, ôm lấy đầu núp ở giường bên kia, miệng hét lên chói tai. Ông kim truyền dịch bị kéo thẳng băng, chiếc giá sắt để treo bình truyền dịch bị kéo đến mức sắp đổ ập xuống. Anh tay mất lạnh lẽo vội vã đưa cánh tay ra đỡ lại, chiếc giá sắt đổ xuống, đập lên bả vai anh. Anh đau đến mức hàm răng nghiến chặt lại, phải một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần. Anh cầm lại chiếc giá sắt vào chỗ cũ cho chắc chắn, kiên quyết cầm lấy cánh tay có kim truyền dịch của Trương Tư, ấn chặt miếng bông y tế lúc này đã biến thành màu đỏ thẫm, vội vã rút kim tiêm ra. Cô run lên một cái vì đau đớn, trong lúc vận vẹo qua lại chợt nhìn thấy anh, cô không sao kiềm chế nổi lại bắt đầu tiếp tục hét lên, toàn thân run lẩy bẩy.

Mắt Hà Dĩ Kiệt tối sầm lại đỏ ngầu, mặc kệ cho cô gào thét anh vẫn ôm siết cô vào lòng. Thân thể cô nóng hổi dọa người, anh ôm lấy cô. Cô khóc nức nộ, nước mắt chảy nhạt nhòa không sao ngừng lại được. Lúc này cô không còn gãy dựa, không có bất cứ hành động nào, cũng không còn la hét dữ dội giống như vừa rồi nữa. Cô co cụm người lại, núp ở trong ngực anh, nhỏ giọng thì thào, tiếp tục cầu khẩn anh, tiếp tục nói rằng cô không hề dùng đứa trẻ để uy hiếp anh, van xin anh hãy buông tha cho đứa trẻ, nói rằng cô đau dữ dội, cô đau sắp không chịu nổi..

Hàm răng Hà Dĩ Kiệt va vào nhau cắn cạp, đáy mắt anh ngập tràn sự đau đớn, nước mắt không kiềm chế nổi cứ thế trào ra. Anh gắt gao ôm chặt Trương Tư vào lòng, bàn tay anh vỗ nhẹ từng cái từng cái ở phía sau lưng cô để trấn an. Anh run rẩy ghé miệng ở bên tai cô nhẹ nhàng nói như dỗ dành: “Tư Tư, Tư Tư đừng sợ, không sao rồi! Anh cũng biết mà, em không dùng đứa nhỏ để uy hiếp anh... Tư Tư là người phụ nữ tốt nhất, Tư Tư sẽ không làm những loại chuyện này... Đứa nhỏ đã không còn, chúng ta không cần phải đau thương nữa! Tư Tư yên tâm, Tư Tư đừng sợ, không cần phải sợ, không có gì phải sợ... Tư Tư ngoan, bây giờ em ngoan ngoan nghỉ ngơi nhé, có được không?”

Xem ra thần trí của cô đã mơ hồ rồi, anh nâng cầm cô lên, từ trong ngực anh hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, gầy gò, càng làm cho đôi mắt cô to hơn, nhưng cái nhìn lại hoàn toàn trống rỗng dường như không có tiêu cự. Cô cứ như vậy ngầy ngẩn nhìn lại anh, trong ánh mắt lộ ra vài phần mê mang, làm cho anh đau lòng nói không ra lời, chỉ có thể ôm lấy cô chặt hơn: “Tur Tur, quên những chuyện không vui trước kia đi có được không? Không cần phải suy nghĩ nhiều nữa.”

“Anh thật sự tin lời của em sao? Anh thật sự buông tha cho con của em sao?” Trương Tư kinh ngạc hỏi lại anh một câu, giọng nói giống như đang ní non, mơ hồ không rõ ràng. Hà Dĩ Kiệt dùng sức gạt đầu, “Đúng vậy, anh tin lời em nói, anh cũng sẽ không làm tổn hại đến con của chúng ta, Tur Tur yên tâm, không sợ gì hết...”

Toàn thân cô đột nhiên như bị rút hết khí lực, thân thể cô ở trong ngực anh nóng như lửa. Trong phòng cực kỳ khô nóng, cả người anh cũng ướt đầm mồ hôi, chờ đợi thêm một giây cũng cực kỳ khó chịu, nhưng anh vẫn một mực ngồi yên ôm lấy cô. Giờ phút này, anh thừa nhận những ngày tháng qua cô đã phải chịu đựng quá nhiều khổ sở, tưởng chừng như không thể vượt qua được. Hà Dĩ Kiệt ơi Hà Dĩ Kiệt, ở trước mặt Trương Tư, vênh vênh không có tư cách nói lên những uất ức của mình, vênh vênh không có tư cách để phàn nàn, vênh vênh không có tư cách yêu cầu người khác phải thông cảm hay yêu thương.

“Tur Tur ngoan, em đừng khóc nữa, được không...” Anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu cô: “Anh đưa em đi gặp bác sĩ, được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Nụ hôn chung tình

Hai hàng lông mày của Hà Dĩ Kiệt nhăn lại chạm tới nhau, anh cuống quýt nghiêng người ôm lấy bà và an ủi: “Tur Tur, Tur Tur đừng sợ, anh đây, có anh ở đây rồi.”

Trương Tư đang mơ mơ màng màng, dần dần nhìn rõ người trước mặt là ai, đáy mắt đột nhiên hiện lên vẻ sợ hãi. Cô vội vã rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh, ông kim truyền dịch theo lực tay cô vì thế mà bị chệch ra khỏi ven, trong nháy mắt máu tươi đã nhuộm đầy nửa đầu của ống tiêm. Nhưng cô hoàn toàn không hề phát hiện ra, bàn tay vẫn che mặt rồi thét lên: “Hà Dĩ Kiệt... em không có, em không cố tình mang thai để ràng buộc anh... Em vẫn luôn uống thuốc... Em không nghĩ sẽ dùng đứa con để ép buộc anh... Anh đừng làm thế... Em đau quá... A... Hà Dĩ Kiệt... Em xin anh... Em đau quá...”

Tiếng thét chói tai của cô át hết mọi âm thanh khác ở trong phòng. Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào chỗ hai người. Hà Dĩ Kiệt sững sờ ngồi yên tại chỗ, hai tay anh gắt gao siết thành quyền, gân xanh trên trán nổi lên cuộn cuộn. Những lời cầu khẩn của Trương Tư, từng tiếng từng tiếng một tựa như là hàng ngàn mũi kim đâm vào trái tim anh. Anh chưa bao giờ nghĩ chuyện đó lại gây ra nỗi ám ảnh lớn đối với cô như vậy.

Kể từ sau khi anh đưa cô từ Cam Túc trở về, cô chưa từng đề cập qua chuyện về đứa bé. Cô không đề cập tới, anh lại càng không chủ động nhắc tới nó. Anh vẫn cho rằng thời gian có thể xóa mờ những tổn thương kia, nhưng anh không biết, chuyện này hoàn toàn đã khiến cô sợ hãi đến tận xương tủy. Nếu như không phải hiện tại tinh thần của cô không được minh mẫn, cô sẽ không hề rằng nói một câu, cô quá kiên cường, kiên cường đến mức làm anh thấy đau lòng.

“Tur Tur...” Tay anh vẫn run rẩy, thử muốn ôm lấy cô, nhưng cô lại co rúm người thành một khối, ôm lấy đầu núp ở giường bên kia, miệng thét lên chói tai. Ông truyền dịch bị kéo thẳng băng, chiếc giá sắt để treo bình truyền dịch bị kéo đến mức sắp đổ ập xuống. Anh tay mất lạnh lẽo vội vã đưa cánh tay ra đỡ lại, chiếc giá sắt đổ xuống, đập lên bả vai anh. Anh đau đến mức hàm răng nghiến chặt lại, phải một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần. Anh cầm lại chiếc giá sắt vào chỗ cũ cho chắc chắn, kiên quyết cầm lấy cánh tay có kim truyền dịch của Trương Tư, ấn chặt miếng bông y tế lúc này đã biến thành màu đỏ thẫm, vội vã rút kim tiêm ra. Cô run lên một cái vì đau đớn, trong lúc vịn vịn qua lại chợt nhìn thấy anh, cô không sao kiềm chế nổi lại bắt đầu tiếp tục thét lên, toàn thân run lẩy bẩy.

Mắt Hà Dĩ Kiệt tối sầm lại đỏ ngầu, mặc kệ cho cô gào thét anh vẫn ôm siết cô vào lòng. Thân thể cô nóng hổi dọa người, anh ôm lấy cô. Cô khóc nức nở, nước mắt chảy nhạt nhòa không sao ngừng lại được. Lúc này cô không còn giãy dụa, không có bất cứ hành động nào, cũng không còn la hét dữ dội giống như vừa rồi nữa. Cô co cụm người lại, núp ở trong ngực anh, nhỏ giọng thì thào, tiếp tục cầu khẩn anh, tiếp tục nói rằng cô không hề dùng đứa trẻ để uy hiếp anh, van xin anh hãy buông tha cho đứa trẻ, nói rằng cô đau dữ dội, cô đau sắp không chịu nổi...

Hàm răng Hà Dĩ Kiệt va vào nhau cắn chặt, đáy mắt anh ngập tràn sự đau đớn, nước mắt không kiềm chế nổi cứ thế trào ra. Anh gắt gao ôm chặt Trương Tư vào lòng, bàn tay anh vô nhẹ từng cái từng cái ở phía sau lưng cô để trấn an. Anh run rẩy ghé miệng ở bên tai cô nhẹ nhàng nói như dỗ dành: “Tur Tur, Tur Tur đừng sợ, không sao rồi! Anh cũng biết mà, em không dùng đứa nhỏ để uy hiếp anh... Tur Tur là người phụ nữ tốt nhất, Tur Tur sẽ không làm những loại chuyện này... Đứa nhỏ đã không còn, chúng ta không cần phải đau thương nữa! Tur Tur yên tâm, Tur Tur đừng sợ, không cần phải sợ, không có gì phải sợ... Tur Tur ngoan, bây giờ em ngoan ngoãn ngồi ngoan nhé, có được không?”

Xem ra thần trí của cô đã mơ hồ rồi, anh nâng cầm cô lên, từ trong ngực anh hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, gầy gò, càng làm cho đôi mắt cô to hơn, nhưng cái nhìn lại hoàn toàn trống rỗng dường như không có tiêu cự. Cô cứ như vậy ngầy ngẩn nhìn lại anh, trong ánh mắt lộ ra vài phần mê mang, làm cho anh đau lòng nói không ra lời, chỉ có thể ôm lấy cô chặt hơn: “Tur Tur, quên những chuyện không vui trước kia đi có được không? Không cần phải suy nghĩ nhiều nữa.”

“Anh thật sự tin lời của em sao? Anh thật sự buông tha cho con của em sao?” Trương Tư kinh ngạc hỏi lại anh một câu, giọng nói giống như đang ní non,

mơ hồ không rõ ràng. Hà Dĩ Kiệt dùng sức gạt đầu, “Đúng vậy, anh tin lời em nói, anh cũng sẽ không làm tổn hại đến con của chúng ta, Tư Tư yên tâm, không sợ gì hết...”

Toàn thân cô đột nhiên như bị rút hết khí lực, thân thể cô ở trong ngực anh nóng như lửa. Trong phòng cực kỳ khô nóng, cả người anh cũng ướt đầm mồ hôi, chờ đợi thêm một giây cũng cực kỳ khó chịu, nhưng anh vẫn một mực ngồi yên ôm lấy cô. Giờ phút này, anh thừa nhận những ngày tháng qua cô đã phải chịu đựng quá nhiều khổ sở, tưởng chừng như không thể vượt qua được. Hà Dĩ Kiệt ơi Hà Dĩ Kiệt, ở trước mặt Trương Tư, vĩnh viễn không có tư cách nói lên những uất ức của mình, vĩnh viễn không có tư cách để phàn nàn, vĩnh viễn không có tư cách yêu cầu người khác phải thông cảm hay yêu thương.

“Tư Tư ngoan, em đừng khóc nữa, được không....” Anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu cô: “Anh đưa em đi gặp bác sĩ, được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Nụ hôn chung tình - tiếp

Trương Tư không nói năng gì, thân thể cô nóng bỏng, toàn thân đau nhức. Cô nằm ở trong ngực anh, người không ngừng run rẩy. Hà Dĩ Kiệt đau lòng bế cô lên, bỗng nhiên anh nghe thấy hình như cô đang khe khẽ lâm bầm một câu: “Nhất Nặc...”

Anh ngẩn người, bước chân chậm lại, trong mắt tràn ngập hơi nước: “Tư Tư, là anh không tốt, là anh không giữ đúng lời hứa, là anh ruồng bỏ lời thề của chúng ta, em hãy trừng phạt anh đi...”(*)

(*) Trương Tư đặt tên cho con gái là Nhất Nặc, lấy ý từ câu: “Quân tử nhất nặc, trọng vu thiên kim” – Một lời hứa của người quân tử đáng giá ngàn vàng. (Xem chương 31)

Khi Trương Tư gọi tên con gái Nhất Nặc – Hà Dĩ Kiệt do không biết mình có con gái, nên đã hiểu nghĩa của từ Nhất Nặc là “Một lời hứa...”. Ngày trước anh đã từng hứa hẹn với Trương Tư sẽ lấy cô, nhưng rồi anh lại vứt bỏ cô. Do đó khi nghe thấy cô gọi tên con gái, anh lại nghĩ rằng cô đang nhắc lại lời hứa của anh ngày trước.

Trừng phạt anh suốt cuộc đời này ngồi một mình lẻ loi cô độc ở trên cái ghế đó, trừng phạt anh suốt cuộc đời này vĩnh viễn không bao giờ được sống với cùng em, không được ở chung một nhà, trừng phạt anh suốt cuộc đời này, không giữ được em, chỉ có thể nhìn em ra đi...

Thời điểm anh đưa Trương Tư đi ra ngoài, Trường Sinh đang đứng xa xa ở bên cạnh, cậu không hề tiến lên. Mãi đến thời khắc thấy Trương Tư sắp biến mất khỏi tầm mắt của mình, cậu mới đột nhiên cao giọng nói với theo một câu: “Tôi giao chị ấy cho anh, anh hãy che chở thật tốt cho chị ấy!”

Bước chân Hà Dĩ Kiệt thoáng ngừng một chút, anh không quay đầu lại, tiếp tục sải bước chân, đi thẳng về phía trước.

Cả người Trường Sinh tựa như suy sụp sắp ngã quỵ, cậu xoay người quay lại nhìn về phía vách tường, phía trên đó không biết vì sao lại có những dấu vết dơ bẩn. Cậu hít sâu mấy lần, buộc bản thân mình phải bình tĩnh trở lại. Tư Tư chỉ cứ yên tâm, em và thím Phúc sẽ chăm sóc Nặc Nặc thật tốt, mọi người sẽ chờ chị mạnh khỏe trở về.

Thư ký Triệu đã sớm tới bệnh viện của Thảm Bác Thành để sắp xếp trước. Xe của Hà Dĩ Kiệt sau khi đi vào bệnh viện, liền đi thẳng tới một căn nhà nhỏ rất kín đáo. Bác sĩ cũng sớm đã được bố trí, chờ đợi sẵn sàng. Anh bế Trương Tư xuống xe, trực tiếp đưa cô đi tới phòng bệnh. Trong khoảng thời gian qua, cô đã nhiều lần sốt cao, đã dùng qua tất cả các loại thuốc uống và thuốc tiêm rồi, nên giờ đây đã sinh ra kháng thể, kháng tất cả các loại thuốc hạ sốt đã dùng. Sau khi làm các xét nghiệm phản ứng, bác sĩ liền cho cô dùng loại thuốc hạ sốt mới nghiên cứu ra, khoảng nửa giờ sau, nhiệt độ cơ thể cô dần dần đã hạ xuống. Người cũng đã ổn định hơn rất nhiều, Hà Dĩ Kiệt nhìn thấy hơi thở của cô đã đều đặn hơn rất nhiều, lúc này vẻ mặt mới có chút huyết sắc, thở một hơi thật dài yên tâm..

Vẫn như trước, sau khi treo chai nước muối sinh lý lên, y tá lại ngồi ở bên cạnh để theo dõi nhiệt độ cơ thể của cô, Hà Dĩ Kiệt theo bác sĩ cùng đi ra bên ngoài.

“Thế chất của vị tiểu thư này rất kém, tuy rằng hiện tại đã hạ sốt rồi, nhưng tôi nghĩ cô ấy cần ít nhất hai tháng nằm trên giường để tĩnh dưỡng. Tốt nhất nên có nhân viên điều dưỡng có chuyên môn chăm sóc đặc biệt, giúp cô điều trị sức khỏe, bằng không, sợ rằng bệnh này cũng khó thuyên giảm...”

“Bác sĩ, có phải là sức khỏe của cô ấy rất yếu không?” Hà Dĩ Kiệt lập tức nghĩ đến cái buổi tối hôm đó, lúc anh biết cô mang thai, mấy thuốc hạ đã moi được tin tức từ nhà họ nói cho anh biết, sau khi cha anh chết, anh và mẹ anh chuyển ra khỏi khu nhà ở cấp cao. Dù đã thuê một căn nhà trọ để sinh sống, nhưng suốt ngày bọn họ bị gây rối. Những kẻ đến quấy phá những nhiều hai mẹ con anh đều do người nhà họ Văn sắp xếp, lén lút thuê họ làm những việc đó! Ngày ấy anh đã bị sự phẫn nộ làm cho đầu óc bị mê muội đi, anh bị mất kiểm chế nên đã làm cái chuyện ác độc kia đối với cô...

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ sức khỏe của cô hiện giờ không tốt, chính là bắt đầu từ khi đó.

“Theo lý mà nói, tuổi cô ấy còn nhỏ như vậy, cũng sẽ không xảy ra tình trạng sức khỏe quá tồi tệ như vậy. Nhưng ngày hôm nay qua kiểm tra tình hình sức khỏe của cô ấy, tôi nghĩ việc này không thể lạc quan được đâu. Có lẽ trước mắt chúng ta thử quan sát một thời gian ngắn xem kết quả điều trị thế nào đã, cũng may cô ấy cũng còn trẻ, cố gắng điều trị tốt từ từ sẽ khỏe lên, sức khỏe vẫn có thể khôi phục lại như bình thường...”

“Cám ơn bác sĩ. Tôi sẽ nghe theo sự sắp xếp của ông.” Sau khi Hà Dĩ Kiệt thành khẩn nói lời cảm ơn, anh bảo thư ký Triệu tiến bác sĩ đi ra ngoài. Anh quay trở lại phòng bệnh, y tá lặng lẽ tránh ra ngoài, trong phòng lúc này chỉ còn có hai người bọn họ.

Anh xoay người lấy tay đặt lên trán cô, rồi lại đặt lên trán mình thử nhiệt độ cơ thể. Tuy vẫn còn nóng, nhưng không nóng đến nỗi dọa người như lúc này. Tận sâu trong lòng anh thở ra nhẹ nhõm. Anh ngồi xuống bên cạnh giường, cầm lấy cánh tay của cô đang được cầm kim truyền dịch, ừ bàn tay của cô trong lòng bàn tay ấm áp của mình.

Lúc này cô đang ngủ vô cùng yên ổn, mi tâm đã giãn ra một chút, hai hàng lông mi đen nhánh cong vút, hai mi mắt đóng chặt như hai đường vòng cung, lộ ra cái mũi nhỏ thanh tú, duyên dáng đến động lòng người. Chỉ có đôi môi của cô vẫn còn tái nhợt, có lẽ do vừa rồi sốt cao nên cánh môi của cô đã bị rộp lên một lớp da khô. Hà Dĩ Kiệt ngẩng đầu nhìn thấy trên mặt bàn cạnh giường có nước ấm và khăn bông. Anh lấy khăn bông thấm vào nước ấm rồi chấm chấm lên trên môi của cô. Một lát sau, trong lúc đang mơ màng dường như cô cảm thấy có gì không đúng, nên cánh tay để trống kia liền giật lên quơ múa lung tung rồi đẩy tay anh sang một bên.

Bắt giác khoe môi của Hà Dĩ Kiệt liền nhếch lên cười cười, đột nhiên anh cúi đầu hôn vào trên môi cô. Anh không làm kinh động đến cô, chỉ áp môi mình vào trên môi cô, rất lâu rất dài. Đó là một nụ hôn rất đơn giản nhưng triền miên và rất dài.

Hơi thở của cô rất nóng phả lên trên mặt anh, làm cho tâm hồn của anh như bị mất đi sự kiềm chế. Anh thầm nghĩ ước gì cứ được như thế này mãi, cứ ở bên cô thế này để trông coi cô, sống cả đời như vậy, thật lâu thật dài không bao giờ phải chia xa, không bao giờ để cô lại biến mất trong thế giới của mình nữa.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa nhẹ, trong nháy mắt thần trí của anh đang bay bổng đã được anh khống chế kéo lại. Anh nhẹ nhàng rời khỏi đôi môi cô, ánh mắt của anh như cũ vẫn quán quanh trên người cô, không nỡ rời đi một giây, sau một lát yên lặng, anh không quay đầu lại chỉ khẽ trầm giọng nói: “Vào đi.”

Chương 45: Không một ai biết những lúc mềm yếu

Ánh mắt của anh như cũ vẫn quán quanh trên người cô, không nỡ rời đi một giây, sau một lát yên lặng, anh không quay đầu lại chỉ khẽ trầm giọng nói: “Vào đi.”

Thư ký Triệu bộ dạng phục tùng bước vào, hai mắt nhìn xuống đứng cách anh một bước xa, hơi cúi người cung kính nói: “Bộ trưởng, mọi việc đều đã sắp xếp xong xuôi, đây là một biệt thự nhỏ ở vùng ngoại thành của thành phố C. Nơi này có hoàn cảnh khá tốt, thích hợp nhất để người bệnh tĩnh dưỡng tại đây. Việc bố trí bác sĩ và hộ lý điều dưỡng trước buổi sáng ngày mai có thể xong xuôi. Ngài xem, khi nào Văn tiểu thư có thể đi được?”

Hà Dĩ Kiệt trầm tư một chút, ngẩng đầu, mày kiếm cau lại, trong đôi mắt thâm thúy mang theo vài phần sắc bén: “Việc này không cho phép lộ ra dù chỉ một chút xú, cậu có biết hay không?”

“Dạ, chính tôi đã giao cho Tiểu Đình đi sắp xếp, tuyệt đối sẽ không để lộ ra tin tức gì đâu ạ.” Thư ký Triệu lập tức kính cẩn nói, đầu cúi thấp thêm vài phần. Trên đời này làm gì có chuyện gió không lọt qua tường? Rốt cuộc giấy cũng không thể gói được lửa, anh cảm thấy Hà Dĩ Kiệt làm như vậy rất thiếu suy nghĩ, nhưng anh phải làm thế nào đây, anh là cấp dưới, việc duy nhất có thể làm là tuân theo hết thảy mệnh lệnh của thủ trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Không một ai biết những lúc mềm yếu

Ánh mắt của anh như cũ vẫn quán quanh trên người cô, không nỡ rời đi một giây, sau một lát yên lặng, anh không quay đầu lại chỉ khẽ trầm giọng nói: “Vào đi.”

Thư ký Triệu bộ dạng phục tùng bước vào, hai mắt nhìn xuống đứng cách anh một bước xa, hơi cúi người cung kính nói: “Bộ trưởng, mọi việc đều đã sắp xếp xong xuôi, đây là một biệt thự nhỏ ở vùng ngoại thành của thành phố C. Nơi này có hoàn cảnh khá tốt, thích hợp nhất để người bệnh tĩnh dưỡng tại đây. Việc bố trí bác sĩ và hộ lý điều dưỡng trước buổi sáng ngày mai có thể xong xuôi. Ngài xem, khi nào Văn tiểu thư có thể đi được?”

Hà Dĩ Kiệt trầm tư một chút, ngẩng đầu, mày kiếm cau lại, trong đôi mắt thâm thúy mang theo vài phần sắc bén: “Việc này không cho phép lộ ra dù chỉ một chút xú, cậu có biết hay không?”

“Dạ, chính tôi đã giao cho Tiểu Đình đi sắp xếp, tuyệt đối sẽ không để lộ ra tin tức gì đâu ạ.” Thư ký Triệu lập tức kính cẩn nói, đầu cúi thấp thêm vài phần. Trên đời này làm gì có chuyện gió không lọt qua tường? Rốt cuộc giấy cũng không thể gói được lửa, anh cảm thấy Hà Dĩ Kiệt làm như vậy rất thiếu suy nghĩ, nhưng anh phải làm thế nào đây, anh là cấp dưới, việc duy nhất có thể làm là tuân theo hết thảy mệnh lệnh của thủ trưởng.

Chương 60: Không một ai biết những lúc mềm yếu- tiếp

Có đôi khi, những nơi đầu sóng ngọn gió, khi bị người vây quanh công kích hất nước bắn vào người lại không phải là nơi chịu đựng gian nan nhất. Cũng không phải những con người đang vật lộn trong cuộc sống dưới đây xã hội, mà là một cuộc sống bị kẹp ở giữa, phải đưa ra những lựa chọn đầy khó khăn, nên trung thành với ai và vấn đề cực kỳ khó là tuân theo mệnh lệnh của người này hay của người kia, ví dụ như anh bây giờ.

“Cậu đi trước đi, nên làm việc gì thì làm đi, đừng để cho những người khác tìm ra manh mối gì. Còn nữa, trước mắt cứ để cho cô ấy ở đây nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa, chờ bệnh tình ổn định thì khởi hành đi thành phố C.”

“Vâng, tôi xin phép ra ngoài trước.” Hà Dĩ Kiệt gật đầu, thư ký Triệu liền xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng đóng cửa lại, để lại cho hai người bọn họ với thế giới nhỏ riêng biệt ở trong đó. Trong nháy mắt cảm giác ấm áp và yên ả kia đã quay trở lại. Anh đứng dậy đi tới điều chỉnh nhiệt độ của máy điều hòa không khí cao lên một chút, kéo chiếc chăn mỏng đắp lên trên người cô, đặt hai cánh tay trắng nõn gầy guộc ra bên ngoài chăn, sau đó anh mới ngồi xuống bên cạnh, cầm lấy cánh tay của cô đang được cầm kim truyền dịch, ủ bàn tay của cô trong lòng bàn tay ấm áp của mình

Ngón tay của cô nhỏ xíu xiu và mượt mà, móng tay được cắt ngắn ngắn, nhưng không còn ánh lên sắc màu hồng nhạt rực rỡ như trước đây nữa, mà giờ đây trở nên trắng bạch tựa như không có chút máu nào. Anh nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay cô, từ đầu ngón tay cô truyền tới cảm giác lạnh buốt, dọc theo đầu ngón tay anh lan tràn đến tận trái tim anh. Trái tim anh đau đớn, dường như đây chính là sinh mạng của mình vậy. Gần đây trái tim nguội lạnh của anh đã dần dần xuất hiện nhiều vết rạn nứt, đối diện với sự yếu ớt của cô đã sụp đổ vỡ thành mảnh nhỏ.

Sau khi Trương Tư tỉnh lại, trời đã tối rồi, trong phòng còn chưa bật đèn, chỉ có chút ánh sáng màu lam đậm của hoàng hôn mơ hồ từ ngoài cửa sổ chiếu vào. Cô cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhiệt độ trong phòng rất dễ chịu, giường rất mềm, còn tay của cô, bị người khác giữ lại trong lòng bàn tay, nắm thật chặt.

Cô thử nhúc nhích, giọng nói đầy sợ hãi: “Trường Sinh?”

Người nắm tay cô đang nằm gác ở bên cạnh giường cô bỗng nhiên ngồi thẳng dậy. Trong màn đêm, vóc dáng anh thoát nhìn rất cao, mặt mày mơ hồ nhìn không rõ ràng lắm, nhưng lại ngập tràn một cảm giác rất quen thuộc. Trương Tư hơi dùng sức, muốn rút tay về, người nọ lại càng cầm chặt hơn, tiếp đó mới nhẹ nhàng buông ra.

“Em tỉnh rồi sao?” Giọng nói khàn khàn nhưng chứa đựng vẻ ấm áp nồng đậm. Trương Tư thoáng cái giật mình tỉnh lại, cô nghe thấy giọng nói của anh.

“Để anh xem em còn sốt nữa không nào?” Anh lại nói, giọng nói vừa mới tỉnh ngủ có chút mờ mịt nhưng rất ấm áp. Tiếp đó là một bàn tay trong đêm tối đưa lên thăm dò trên trán của cô. Trương Tư hoảng sợ, còn chưa kịp né tránh, anh đã nói tiếp, trong âm điệu có chút vui sướng “Ừm, vẫn còn hơi nóng, nhưng đã khá hơn nhiều rồi, Trương Tư bé nhỏ của anh, em đã đói bụng chưa?”

Rốt cuộc Trương Tư không thể nào cứ im lặng như vậy được nữa, chần chờ một lát, cô hơi cắn môi, cổ họng vẫn còn hơi đau, nên âm thanh phát ra nghe có chút khàn khàn, rín rít rất khó nghe: “Tại sao tôi lại ở chỗ này?”

Bóng dáng người đàn ông đứng trong bóng tối kia hơi sững lại, tựa hồ như giọng nói vừa rồi đã lôi kéo tư duy anh trở lại. Vừa rồi đúng là anh đã nằm mơ nên mới ngây ngốc có những cư xử thân mật với cô, giống như lúc trước khi họ còn yêu nhau thắm thiết vậy.

Nhưng rồi anh lại cảm thấy may mắn, may mắn vì mình đã hồ đồ, nếu không làm sao anh dám cư xử thân mật như vậy với cô.

Anh xoay người sang chỗ khác bật đèn. Ánh sáng từng chút từng chút tràn ngập trong gian phòng. Trương Tư nhìn theo bóng lưng của anh. Anh đứng ở đó, cao ngất và vững chãi, trước sau như một vẫn luôn uy nghi. Mũi của cô chợt cảm thấy chua xót, không biết là do cảm thấy quá mệt mỏi vì quá đau ốm hay là vì bản thân mình một lần nữa lại rơi vào trong tay anh.

“Em bị ốm!” Hà Dĩ Kiệt trầm mặc một lát, lúc này mới xoay người lại, ánh mắt của anh giống như hồ sâu, làm cho người ta không thể thấy rõ được rốt cuộc bên trong đó chứa cái gì. Trương Tư nhủ thầm, thoáng cái lật chăn ra, chân trần nhảy xuống giường..

Anh kinh hãi, vội vàng bước tới chỗ cô đang đứng trên mặt đất, đưa tay ra ôm ngang người cô, rất nhanh chóng nói lỏng tay đặt cô nằm lên giường, động tác vừa nhanh vừa dứt khoát không có một chút suồng sã.

Trương Tư khẽ giật mình, đang định lên tiếng lại nghe thấy giọng nói của anh chậm rãi vang lên: “Tu Tu, em đang ốm đây, hơn nữa bệnh không nhẹ đâu. Lúc này đây, em phải ngoan ngoãn dưỡng bệnh. Em yên tâm, những lời anh đã nói với em, anh sẽ không bao giờ nuốt lời. Bác sĩ nói em cần tĩnh dưỡng ít nhất hai tháng, đợi hai tháng sau, khi em đã khỏi, em có thể về nhà. Anh sẽ không quấy rầy cuộc sống của em, anh đã nói thì nhất định sẽ làm được, em hãy an tâm mà dưỡng bệnh...”

“Tôi đã ổn hơn rồi, tôi muốn được về nhà!” Trương Tư nhìn sắc trời bên ngoài đã đen kịt, trong lòng cô nóng như lửa đốt, Nhất Nặc không thấy cô về sẽ khóc, cô phải về nhà, cô muốn gặp con gái!

Sắc mặt của Hà Dĩ Kiệt trầm xuống, trái tim của Trương Tư liền co rút lại, thân hình cũng không tự kiềm chế được run lên một cái. Cô vẫn còn đang sợ anh, tận trong cốt tủy của cô cũng lộ ra sự sợ hãi!

Hà Dĩ Kiệt khẽ thở dài một hơi, anh ngồi xuống bên cạnh cô: “Lúc này đây em nghe anh có được không? Không cần phải lo lắng gì hết, thân thể em cần phải tĩnh dưỡng cho tốt rồi mới có thể đi về nhà được.”

“Nhưng tôi thật sự cảm thấy tốt lắm rồi, thân thể tôi không còn sốt nữa!” Trương Tư không muốn ngang ngạnh với anh, mục đích của cô lúc này là được trở về nhà, nếu chọc giận anh, kết quả là tình cảnh của cô sẽ còn bết bát hơn, nghĩ như vậy, những lời cô nói ra đều mang theo một chút cầu khẩn.

Hà Dĩ Kiệt không quen nghe giọng điệu như vậy của cô, chỉ cảm thấy trái tim mình như nhũn ra, gần như sắp chảy ra nước. Anh nhìn lại cô, ánh mắt quán quýt như cây hoa Tử đằng (*). Anh định làm ra vẻ uy nghiêm nhưng đến cuối cùng bất đắc dĩ vẫn trở nên dịu dàng với cô: “Tư Tư...”

(*) Cây tử đằng: Cây hoa Tử đằng là cây hoa leo có bông lớn từng chùm rất đẹp. Ý câu văn trên muốn miêu tả tình cảm yêu thương không nở, trong ánh mắt của Hà Dĩ Kiệt khi nhìn Trương Tư.

Trương Tư mở to đôi mắt nhìn lại anh, trái tim lại trở nên căng thẳng, đập liên hồi.

“Trương Tư ngoan...” Tay của anh hạ xuống phủ lên mái tóc của cô: “Thân thể em bị kiệt sức vô cùng nghiêm trọng. Vừa rồi bác sĩ đã nói với anh, nếu em không điều dưỡng cho tốt, từ nay về sau bệnh này sẽ tiếp tục tái diễn. Tự bản thân em phải biết giữ gìn thân thể của mình chứ, không thể tùy hứng được, biết không?”

“Tôi sẽ tự mình chú ý, tự mình điều trị dần dần, tôi thấy về nhà tĩnh dưỡng sẽ thoải mái hơn.” Trương Tư tỉnh táo lại, quyết không buông tha.

“Tư Tư...”

“Anh cũng đã đồng ý với điều kiện của tôi rồi, anh sẽ không can thiệp vào cuộc sống của tôi nữa, Hà Dĩ Kiệt, bây giờ anh không thể đổi ý!”

Đôi mắt cô sáng chói, trong trẻo vô cùng, khi cô nhìn vào anh có cảm giác mình không thể từ chối nổi.

Hà Dĩ Kiệt không muốn tranh cãi với cô, nhưng chuyện này liên quan đến sức khỏe của cô nên anh tuyệt đối không thể thỏa hiệp được!

Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, nhất định anh sẽ từng bước nhượng bộ đối với cô!

“Được, chờ sau khi sức khỏe của em tốt hơn, anh tuyệt đối sẽ không can thiệp một chút nào nữa! Nhưng hiện tại, em phải nghe anh, anh gọi là bác sĩ đến xem em như nào, em nằm xuống đi!”

Giọng nói của anh có chút uy nghiêm, khiến cho người nghe không khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi, Trương Tư hơi nhếch môi lên, cô sẽ không thỏa hiệp, cô cũng sẽ không để anh tùy ý sắp xếp, thân thể này là của cô, mắc mớ gì tới anh chứ?

“Hà Dĩ Kiệt, anh dựa vào cái gì mà quản lý tôi? Thân thể tôi bị hủy hoại nghiêm trọng thế này, rốt cuộc là do ai? Là ai làm hại tôi? Hiện tại anh không cần phải giả vờ bi mào khóc chuột làm gì. Lúc trước thì anh tự mình phá bỏ đứa con của tôi, sau đó tới lượt vợ anh tới hành hạ tôi, lúc ấy sao không thấy anh lo lắng cho thân thể của tôi? Tôi cho anh biết, tôi và anh đã sớm không còn liên quan gì với nhau nữa rồi. Cho nên, nếu tôi có chết đi thì cũng không liên quan gì tới anh cả!”

“Không được phép nói vậy!” Anh tức giận, hai mắt đỏ bừng, thoáng cái bịt miệng cô lại, giọng nói có chút bối rối: “Không cho phép em nói tới chữ chết!”

Trương Tư buồn cười, đôi mắt quật cường không chút sợ hãi nào nhìn anh, cô hung hăng đẩy tay anh ra: “Hà Dĩ Kiệt, anh làm như vậy, thật sự không có ý nghĩa gì.”

“Lúc này đây, mặc kệ như thế nào, em cũng phải nghe lời anh! Tư Tư, chưa qua hai tháng, anh tuyệt đối sẽ không để em rời đi. Em van cầu cũng vô dụng, uy hiếp cũng vô dụng, em có làm gì cũng không thay đổi được!”

Anh nói xong, xoay người đi nhanh ra ngoài, gần như chạy trốn chết.

“Khốn khiếp! Đồ chết tiệt!” Cô không nhịn được liền lên tiếng chửi bới. Cô vội chén nước đặt bên bàn đầu giường, ném mạnh xuống đất “choang” một tiếng vang lên thật lớn. Hà Dĩ Kiệt đứng ở ngoài cửa đã được đóng chặt, đáy mắt dần dần dâng lên sự thương xót và đau đớn. Tư Tư, anh phải làm như thế nào thì em mới có thể hiểu được anh. Anh chỉ mong muốn em có cuộc sống tốt, anh chỉ mong muốn em được hạnh phúc mà thôi.

Trương Tư mất hết khí lực, người mềm nhũn, nằm co rúc ở trên giường. Cô nhìn quanh gian phòng tĩnh mịch xinh đẹp này, lại nghĩ thương mọi người đang sống trong gian phòng thuê nhỏ hẹp bức bối kia, nhất định Nặc Nặc của cô sẽ khóc. Trương Tư nghĩ tới con gái trái tim liền bắt đầu quặn đau, nước mắt không sao kiềm chế nổi rơi xuống như mưa. Cô nhảy xuống giường, chạy tới bàn để điện thoại bên cạnh, cầm điện thoại lên, nhưng lại không biết phải làm sao bây giờ. Trong nhà cô không có điện thoại, Trường Sinh cũng không có điện thoại, cô biết gọi cho ai bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tur Tur, nếu như em không ngoan

Cô nhảy xuống giường, chạy tới bàn để điện thoại bên cạnh, cầm điện thoại lên, nhưng lại không biết phải làm sao bây giờ. Trong nhà cô không có điện thoại, Trường Sinh cũng không có điện thoại, cô biết gọi cho ai bây giờ?

Thả điện thoại xuống, Trương Tư cứ ngồi ngơ ngẩn mãi ở trên mặt ghế. Cô cứ phải ở lại chỗ này mãi như vậy sao? Để cho Hà Dĩ Kiệt tùy ý chà xát bóp bẹp về tròn ư? Không, cô không cam lòng! Nghĩ đến đây, Trương Tư liền gắng gượng chống đỡ để đứng lên. Cô sốt cao đã lâu, đến bây giờ bệnh tình mới cũng chỉ vừa mới ổn định lại một chút, vừa rồi đi qua đi lại một hồi cũng đã thấy có chút choáng váng. Vừa mới đứng dậy, trước mắt cô liền thấy tối sầm lại một hồi, nếu không phải cô cố gắng bám vào chiếc bàn thì cả người đã ngã vật ra trên mặt đất.

Trương Tư chậm rãi ngồi xuống, hô hấp cảm thấy có chút hỗn loạn, nhiệt độ cơ thể lại có xu thế lên cao, d cô ngồi ở chỗ đó ngay cả việc giơ tay lên một chút cũng không có sức để giơ nữa. Bất giác Trương Tư có chút nản lòng thoái chí, cô còn trẻ như thế, vậy mà vừa mới nhuộm bệnh đã thành cái bộ dạng thế này, nếu như xu thế này vẫn tiếp tục phát triển, không biết đến một ngày nào đó cô sẽ “huơng tan ngọc nát” (bị chết) không chừng!

Nhưng mà, hiện giờ cô vẫn còn có rất nhiều chuyện chưa làm được, vẫn còn có rất nhiều tâm nguyện chưa hoàn thành xong. Nặc Nặc của cô mới vừa vặn được nửa tuổi, cô còn chưa được nhìn thấy con gái lớn lên, cô còn chưa phụng dưỡng cho thím Phúc, chưa thể cho thím được sống mấy ngày vui vẻ, yên ổn, cô chưa lo được hậu sự cho thím sau này. Rồi lại còn cậu thanh niên không rõ lai lịch Cận Trường Sinh kia nữa. Cậu là một chàng trai dễ thương, luôn được mọi người quý mến, cô cũng hi vọng cậu có thể có cuộc sống tốt hơn. Nhưng điều quan trọng nhất, cô vẫn không thể đợi được đến ngày cha mình được minh oan tội lỗi năm xưa, đường đường chính chính đi đến trước mộ ông để tế bái...

Cuộc sống của cô cũng chỉ mới bắt đầu, cô không nghĩ lại kết thúc nhanh như vậy, nhưng nếu quả thật đúng như lời của Dĩ Kiệt đã nói, sức khỏe của cô đã kém đến nỗi anh không tiếc làm trái lời hứa, nhất định phải giữ cô ở bên cạnh để tỉnh dưỡng như thế, vậy thì hiện tại, cô không thể không trù tính cho tương lai của mình một lần.

Ở lại đây, cô có thể được hưởng sự chăm sóc tốt nhất, sau hai tháng nữa, khi sức khỏe đã hồi phục lại rồi cô sẽ rời đi, sau đó sẽ biến mất hoàn toàn, không xuất hiện ở trước mặt Hà Dĩ Kiệt, cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa, đây cũng có thể nói là, “giữ được núi xanh lại lo gì không có củi đốt”.

Nhưng nếu hiện tại cô cố ý rời đi như vậy, có thể khiến cho bệnh tình của cô sẽ quay trở lại và nặng thêm. Tiếp đó như anh đã nói, nếu căn bệnh của cô trở nên nghiêm trọng, cơ thể của cô sẽ bị bệnh tật làm cho kiệt quệ. Nếu như vậy, Trương Tư không biết mình làm như thế nào để chăm sóc cho Nặc Nặc, chăm sóc tuổi già cho thím Phúc, làm như thế nào để cho Nặc Nặc đi học, rồi sau này khi con gái trưởng thành, cô được nhìn thấy con gái lấy chồng sinh con, làm như thế nào để giải oan được cho ba ba...

So sánh đi so sánh lại, rốt cuộc trong lòng cô đã có câu trả lời. Chỉ có điều, tuy rằng đây là một lý do hợp lý, nhưng về mặt lý trí thì có thể thông suốt được, còn về mặt tình cảm thì vẫn còn một khúc mắc mà cô khó lòng vượt qua nổi.

Cô không muốn lại có bất kỳ chuyện gì có liên quan với Hà Dĩ Kiệt nữa, cô cũng không chấp nhận chuyện mình lại xuất hiện trong cuộc sống của anh. Anh đã có người phụ nữ khác, người phụ nữ này có tốt hay không, kết hôn rồi có hạnh phúc hay không, đó là chuyện riêng của anh, không một chút may mắn liên quan tới cô. Vẫn Trương Tư cô chỉ thầm mong được sống một cuộc sống thật yên bình ổn định, không muốn bị cuốn vào cuộc sống loạn thất bát tao (cuộc sống có nhiều mối quan hệ phức tạp) của anh. Nếu như bây giờ cô chịu khuất phục ít nhất gần hai tháng, giữa cô và anh sẽ lại có một mối quan hệ không rõ ràng...

Anh đã kết hôn rồi, cho dù rốt cuộc là cô và Đỗ Phương Phương ai xuất hiện trước, ai xuất hiện sau đi nữa, hiện giờ Văn Trương Tư cô lại tồn tại trong cuộc sống của anh chính là điều không hợp lý nhất, rất đáng bị người đời lên án.

Có lẽ, trong mắt mọi người ở bên ngoài, người ta đã đánh cho cô một cái nhãn dơ bẩn là “người thứ ba”.

Nghĩ tới đây, Trương Tư rốt cuộc liền hung hăng cắn chặt răng lại. Cho dù hiện tại cô đã đi tới một bước này, vậy thì cứ phó mặc cho số phận đưa đẩy mà thôi. Nếu như quả thật sức khỏe của cô tồi tệ đến độ khiến cô phải ngã xuống, thì cô cũng không thể nói gì hơn. Dù sao ông trời đối xử bất công với cô cũng không phải là một sớm một chiều, cuộc đời của Văn Trương Tư cô nào đã từng được ai quan tâm chiều chuộng bao giờ!

Những dằn vặt trong lòng cô như bị cuốn lại thành một cục đay rồi. Ở trong phòng đang mở điều hòa mà mồ hôi đã bắt đầu túa ra ướt đẫm trên lưng cô. Mồ hôi làm cho quần áo dán chặt vào người, dính dính đến khó chịu. Cô chống vào cái bàn chậm rãi đứng lên, vịn vách tường chậm rãi di chuyển một đường đến cạnh cửa. Dĩ nhiên cửa của căn phòng đã bị khóa trái lại rồi, nhưng Trương Tư dường như cũng không buồn để ý tới. Cô dùng hết sức lực để đập vào cánh cửa. Tuy cô đã dùng hết sức lực, nhưng bởi vì bệnh quá nặng, nên giờ đây sức của cô rất yếu. Nhưng cô cũng không thêm để tâm, vẫn tiếp tục đập cửa một hồi không ngừng như vậy. Không biết qua bao lâu, cánh cửa đang đóng đột nhiên kêu lên một tiếng, cô thu người lại định né tránh, cánh cửa cũng đã bị người mở ra...

Trương Tư trốn tránh không kịp, bị cánh cửa mở ra đập vào một cái rất mạnh nên ngã lăn ra trên mặt đất. Chớp mắt một cái, khi cô ngã xuống cánh tay của cô vừa vặn đập vào vách ngăn cạnh cửa. Một tiếng rên rỉ vang lên, làm cho cô y tá nhỏ vừa đi vào lại càng hoảng sợ, cũng quên cả việc đỡ cô dậy, vội xoay người chạy ra ngoài hô to gọi nhỏ...

Cánh tay Trương Tư bị cạnh sắc trên vách ngăn đập mạnh một cái làm cho đau nhức, ngược lại, đã làm cho cô tỉnh táo ra một chút. Cô nằm phủ phục ở

trên mặt đất, không còn hơi sức để đứng lên, mà cô cũng không muốn đứng lên nữa. Cô đang muốn để cho Hà Dĩ Kiệt nhìn thấy, để anh biết rằng cô không muốn đợi ở chỗ này, không muốn có anh ở bên cạnh mình. Nếu như anh không thả cho cô đi, cô nhất định cũng sẽ không ngừng việc dày vò chính bản thân mình. Nếu như anh muốn nhìn thấy cô chết, vậy thì cô sẽ khur khur cố chấp!

Liên tiếp có tiếng bước chân nườm nượp chạy tới. Người chạy tới trước nhất chính là Hà Dĩ Kiệt, sắc mặt âm trầm của anh tái nhợt đi. Anh vừa đi tới trước cửa, bước chân liền thoáng dừng lại, nhưng sau đó lại tiếp tục sai mấy bước nhanh chóng xông tới, quì xuống ôm lấy cô.

Đôi mắt anh đen bóng bức người, tựa như viên đá quý màu đen cực kỳ thần bí và vắng lặng. Mắt của cô cũng không hề chớp một cái nhìn lại anh, đôi môi mím chặt lại trắng bệch đầy vẻ ngang bướng. Màu trắng của môi gần như hòa lẫn vào màu sắc trắng nõn của đôi gò má, cô cứ nhìn anh như vậy, dùng ánh mắt sợ hãi và lạ lẫm để nhìn anh.

Cánh tay của Hà Dĩ Kiệt thoáng run lên, cuống họng tựa như bị người khác bóp nghẹt lại, không phát ra được một tiếng nào. Ngũ quan của anh vốn lạnh lùng như được tạc bằng đá lúc này trở nên nặng nề, ần chừ về đau lòng lẫn khổ sở đến cùng cực. Anh cũng nhìn lại cô, cũng không hề động đậy.

Sau lưng anh, bác sĩ và y tá đứng ở ngoài cửa không ai dám tiến đến, mọi người nhìn lẫn nhau ngay cả thở mạnh không dám thở. Bầu không khí lúc này thoáng cái liền trở nên căng thẳng.

“Tur Tur...” Cuối cùng anh là người không thể chống đỡ nổi nữa, cất tiếng trước nhất phá vỡ bầu không khí trầm mặc này. Anh thở dài một tiếng, ngón tay phủ ở trên mặt của cô, vẻ dịu dàng dần dần trở lại trong ánh mắt của anh: “Tur Tur, bây giờ em hãy nghe lời anh, được không?”

Thoáng cái Trương Tur nở nụ cười đầy vẻ hờ hững: “Tôi muốn về nhà, Hà Dĩ Kiệt, anh có nghe rõ không? Tôi muốn về nhà, nếu như anh không thả cho tôi đi, tôi cũng không biết mình còn có thể làm ra chuyện gì nữa. Cho dù anh có bức bách tôi ở lại, tôi cũng sẽ không biết mình có thể để cho bản thân mình được tỉnh dưỡng đằng hoàng trong hai tháng này hay không nữa. Thân thể là của cá nhân tôi, nếu như tôi muốn giày xéo nó, anh cho là anh thật sự sẽ trông coi được nó sao?”

“Tur Tur!” Anh hoàn toàn bị cô chọc giận, thoáng cái, anh liền siết chặt cái ôm của mình lại, xương cốt mảnh khảnh của cô bị anh bóp chặt vang lên tiếng lách cách tương như sắp vỡ ra đến nơi. Trương Tur cắn chặt răng lại không lên tiếng. Người ốm yếu đến khó chịu, cánh tay vừa bị thương bởi sự va chạm lúc này đang đau nhức, nhưng cô cố nén lại tất cả sự đau đớn ấy. Tất cả ý chí đều ngưng tụ ở một điểm, cô quyết không thể thỏa hiệp với anh.

Hà Dĩ Kiệt nhìn lại người phụ nữ quật cường đang nằm ở trong ngực mình. Anh không thể trừng phạt cô, không thể mắng mỏ cô, không thể dùng cách hung dữ với cô, cũng không thể dùng cách dịu mềm để dỗ dành cô, anh lại càng đau lòng với sự ương ngạnh của cô... Rốt cuộc anh nên dùng phương pháp nào mới có thể làm cho cô ngoan ngoãn ở lại đây dưỡng bệnh cho đến khi khỏe lại đây?

Anh không hy vọng cô gặp chuyện không may, anh hi vọng cô sống thật vui vẻ để thọ đến trăm tuổi, để ngắm nhìn anh suốt cuộc đời này phải nên trải mọi sự khổ sở, không được hưởng cuộc sống bình an và hạnh phúc.

Anh vừa ôm lấy cô vừa nắm thật chặt cánh tay của cô, đứng lên quay mặt đi không hề nhìn thần sắc của cô giờ phút này, chỉ là chậm rãi nói một câu: “Vãn Trương Tur, nếu như em không chịu sống đằng hoàng ở bên cạnh anh hai tháng, vậy thì hiện tại anh sẽ muốn em”

“Anh...! Hà Dĩ Kiệt, anh thật vô sỉ! Anh đã đồng ý với tôi...!” Hai má cô nhanh chóng tràn ngập sắc đỏ rực, tay chân cô bắt đầu giãy giụa, vịn vịn ở trong ngực anh. Nhưng Hà Dĩ Kiệt cũng không vì thế mà thay đổi, anh đặt cô xuống giường, ghé sát người xuống. Chóp mũi của anh gần như sắp đụng phải cô, thoáng cái hơi thở đã sát lại. Trương Tur giật mình quên cả giãy dụa, mở to hai mắt nhìn ngờ ngác nhìn anh. Đột nhiên trong lúc này, cảm xúc sợ hãi giống như thủy triều cứ thế lan tràn khắp người cô. Hàng lông mi dài trên mắt cô run rẩy, trong ánh mắt nhìn cũng có chút né tránh...

Điều anh muốn chính là cô sẽ sợ hãi.

Nhưng mà, chính vì sự gần gũi của anh nên đã làm cho cô sợ hãi khiến trong lòng anh trào lên nỗi chua xót khôn cùng. Rốt cuộc lại có một ngày như hôm nay, rốt cuộc anh lại phải dùng thủ đoạn đã từng làm anh vui vẻ khi triển miên để bức bách cô.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tur Tur, nếu như em không ngoan - 2

“Nếu như em không ngoan ngoãn, Tur Tur, em cũng biết con người anh rồi đó, anh là con người có lòng dạ độc ác, chuyện gì cũng có thể làm ra được. Nếu như em chịu nghe lời, anh sẽ giữ lời hứa, hai tháng sau thả cho em đi, không bao giờ còn xuất hiện ở trước mặt em nữa. Nếu để cho anh biết được hoặc là nghe thấy bác sĩ có lời phản nản em có một chút gì đó không ngoan ngoãn, ngay lập tức anh sẽ cởi bỏ hết quần áo của em, cho dù em có đồng ý hay là không, khóc cũng được, làm âm ỉ cũng được, anh sẽ muốn em không chút chân chừ!”

Anh nói xong, thần sắc trên mặt có chút dữ tợn, lực trên tay cũng không giảm, túm lấy ngực áo của cô, dùng sức giật tung ra. Tiếng vải vóc bị xé rách vang lên nghe chói tai, phá tan bầu không khí vốn đang yên tĩnh. Trên ngực của cô, một mảng lớn da thịt tuyết trắng trần trụi liền bị lộ ra...

Người Trương Tur run lên bần bật, giọng nói cũng run lên, trong mắt cô, những giọt nước mắt uất ức vì bị uy hiếp liền trào ra, từ từ lăn xuống bên cạnh

má: “Hà Dĩ Kiệt... Đừng! Không nên thế...”

Anh nhìn thấy nước mắt của cô cả trái tim liền đau buốt, nhưng anh vẫn trưng ra cái vẻ mặt nguội lạnh như cũ, đứng từ trên cao nhìn xuống người cô, đáy mắt lạnh xuống: “Vậy thì em hãy ngoan ngoãn nghe lời, ngoan ngoãn ở lại chỗ này, ngoan ngoãn dưỡng bệnh! Anh sẽ không cho em cơ hội thứ hai đâu, Trương Tư, em cũng biết mà.”

Anh nói xong, ép buộc chính bản thân mình phải quay mặt đi, không nhìn cô nữa, mỗi một bước di chuyển, cặp chân của anh tựa như nặng ngàn cân. Cô gần như không thể nghe thấy tiếng nghẹn ngào nhỏ nhỏ của anh. Trong ngực anh giờ đây giống như bị người khác lấy nén hương để đốt cháy hạt mụn com vậy, nó xuyên qua da thịt của anh, đau đớn đến tận xương tủy.

Khi tay anh nắm vào tay cầm để mở cửa, bước chân thoáng dừng lại một lát, những tiếng khóc tíu tít nhỏ nhỏ, làm cho anh thiếu chút nữa không kiềm chế được mà quay trở lại ôm lấy cô. Nhưng đến cuối cùng, anh vẫn cố dằn lại lòng mình, bước ra khỏi gian phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thủ đoạn tàn ác cũ của người đàn ông

Nhưng đến cuối cùng, anh vẫn cố dằn lòng mình lại, bước ra khỏi gian phòng.

Tư Tư, lúc này anh có trở lại thì chỉ càng làm cho em thêm chán ghét anh hơn. Nhưng mà anh cũng không quan tâm đến chuyện ấy. dĩ nhiên là quý! Em chán ghét anh cũng được, hận anh cũng được, còn hơn là để cho em làm tổn hại chính bản thân mình. Anh đã bỏ qua quá nhiều, Hà Dĩ Kiệt anh cũng chưa bao giờ yêu cầu xa vời mong người khác tha thứ hoặc là giải thích điều gì. Giờ phút này anh đã đạt được tâm nguyện của mình rồi, bất kể ngày mai hoặc là về sau, trời cao có trừng phạt anh như nào, hoặc rốt cuộc có chuyện gì khác nữa, anh cũng không quan tâm.

Trương Tư không biết mình đã khóc bao lâu, cô không biết mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, cũng không biết là sau bao nhiêu lâu thì tỉnh lại. Sau khi ý thức khôi phục lại, cô phát hiện thấy có rất nhiều người đang vây quanh chiếc giường của mình, còn có mùi thơm của một nồi cháo nóng truyền ra bốn phía, làm cho cánh mũi của Trương Tư không khỏi phập phồng hít hít. Một giọng nói dịu dàng vang lên ở bên tai cô: “Tiểu thư, ngài đã tỉnh rồi! Tiểu thư có muốn ăn một ít cháo trước hay không? Sau đó bác sĩ Lâm sẽ đến thăm khám lại cho cô.”

Trương Tư liếc nhìn cô y tá nhỏ đang nghiêng người nói chuyện với mình. Cô quay mặt đi, uể oải nói lại một câu: “Tôi không ăn, mọi người cũng đi ra ngoài đi.”

Cô y tá nhỏ sững sốt một chút, nghĩ đến lời dằn dò của Hà Dĩ Kiệt, trên mặt liền hiện lên vẻ ngượng ngịu: “Tiểu thư, đã một ngày một đêm ngài chưa ăn thứ gì rồi, hãy cố gắng ăn chút cháo lót dạ đi...”

“Tôi nói không ăn là không ăn!” Trương Tư tức giận lập tức kéo soạt cái chăn lên che mặt mình lại.

Mấy người quay mặt nhìn nhau, có người lặng lẽ đi ra ngoài. Một lát sau, Trương Tư liền nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn và quen thuộc, một giọng nói từ xa truyền tới, dần dần rõ ràng hơn: “... Không ăn sao? Lại bắt đầu giờ tính tình trẻ con đùa giỡn ra rồi, để tôi đi xem một chút...”

Chăn đang che mặt liền bị một người từ bên ngoài nắm lấy, hơi dùng sức kéo giật ra. Ánh mặt trời rực rỡ ở bên ngoài cửa sổ chiếu xuyên vào trong phòng, Trương Tư bị chói mắt thoáng cái liền nhắm nghiền mắt lại. Hà Dĩ Kiệt liếc mắt nhìn qua, ngay lập tức có người đi đến bên cửa sổ kéo lại mành lớp rèm cửa nặng nề che kín ánh nắng.

Bỗng chốc ánh sáng trong phòng liền mờ đi, lúc này Hà Dĩ Kiệt mới cúi đầu, đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Tư: “Tư Tư, dậy ăn một chút gì đi.”

Trương Tư liền nghiêng đầu, tránh khỏi lòng bàn tay anh, hai mắt vẫn nhắm nghiền như cũ không nói lời nào.

Nhưng Hà Dĩ Kiệt lại không hề tức giận như ngày hôm qua đã nói. Anh giờ tay vẫy bảo y tá mang nồi cháo lại, sau đó liền khoát tay một cái, ý bảo mọi người rời đi. Mùi cháo trứng muối thịt nạc bốc lên thơm phức, Trương Tư thật sự cũng đã hơi đói rồi, nhưng cô không muốn ăn.

Hà Dĩ Kiệt thấy cô vẫn nằm bất động không khỏi hơi nhếch môi lên, giọng nói tựa như được bọc đường ở bên ngoài, trong ngữ điệu thành thật ẩn chứa một tình cảm dịu dàng sâu đậm: “Tư Tư, dậy đi thôi.”

Hai tay của anh xuyên qua hai cánh tay cô, nâng thân thể của cô lên, định bế cô ra khỏi giường. Giương mặt Trương Tư thoáng đỏ ửng, cô đưa tay đẩy tay anh ra, cả người lại ngã xoài ra ở trên giường, cả người nằm vùi trong lớp chăn mềm mại.

Mái tóc ngắn đen nhánh ngang vai xõa tung, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết, một đôi mắt to đen lúng liếng linh khí bức người. Trong nháy mắt, dường như anh quay trở lại những ngày trước kia của bọn họ. Trái tim anh mềm nhũn tưởng chừng sắp nhỏ ra nước, anh cúi người xuống định hôn cô. Đôi môi của anh còn chưa áp vào trên gương mặt của cô, gương mặt anh đã trúng một cái tát nghe giòn tan...

Tương Tư cắn môi, trong đôi mắt lại lộ ra mấy phần bối rối. Cô núp ở một bên giường nhìn chăm chăm vào Hà Dĩ Kiệt, giống như một con nhím nhỏ gặp phải lúc nguy hiểm, đang căng sức lên chờ phát động, toàn thân gai nhọn dựng đứng tất cả lên.

Anh giờ tay lên sờ sờ mặt mình, cô đang bị bệnh không còn sức lực nên cái tát này đối với anh mà nói giống như gãi ngứa vậy. Mặc dù không đau nhưng trong lòng anh vẫn có chút không được thoải mái. Hình như cho tới bây giờ anh chưa từng bị nhận một cái bạt tai nào cả.

Nhưng cô gái nhỏ bé đang ở trước mặt anh đây thoạt nhìn bộ dạng thì có vẻ hùng hổ, không biết sợ ai. Nhưng kì thực trong lòng cô đang cực kỳ khiếp đảm và sợ hãi, e rằng chỉ có một mình cô mới biết được điều này mà thôi.

Cũng như lúc này đây, cô trừng mắt nhìn anh có vẻ hung tợn, thế nhưng trong đôi mắt xinh đẹp kia lại đang tràn ngập sự sợ hãi. Cô rất sợ anh!

Hà Dĩ Kiệt bỗng thở dài, anh vươn cánh tay ra ôm cô vào trong ngực. Cô lập tức bắt đầu giãy giụa, anh cũng không để ý, chỉ cuốn tròn cô lại vào trong ngực, kéo chiếc chăn mỏng tới quấn xung quanh cô. Lúc này anh mới không nhanh không chậm nói một câu: “Tương Tư, ngoan ngoãn ăn cháo đi, bằng không...”

Anh liếc nhìn cô một cái vẻ đầy uy hiếp, cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ nhàng trên khóe miệng cô. Giọng nói mang theo hơi thở nóng bỏng trầm trầm cất lên ở bên tai cô: “Rất có thể không phải chỉ là một nụ hôn đơn giản như thế này đâu”.

Anh ôm lấy tay của cô, bắt đầu có hành động nguy hiểm. Ở bên dưới nơi mềm mại của cô đã cảm nhận được sự mạnh mẽ của ngón tay anh. Hơi thở của Tương Tư như sắp ngưng lại, cô còn nghĩ muốn hờ hững, nhưng tay của anh bắt đầu di chuyển. Rốt cuộc lúc anh không để ý, cô quay mặt qua nhìn chén cháo một chút.

Hà Dĩ Kiệt cười một tiếng trầm thấp, tiếng cười giống như tiếng dây đàn vi-ô-lông-xen đang rung lên giai điệu du dương. Hơi thở toát ra mùi hương thuần hậu đậm đà, anh hôn nhẹ nơi đỉnh đầu của cô, khen ngợi: “Thật là một cô gái ngoan ngoãn.”

Tương Tư thoáng khép lại mi mắt, hơi bĩu môi ra, nói “Anh đặt tôi xuống trước đã.”

Cô không muốn ngồi ở trong ngực anh để anh đút cho cô ăn, thế này thì còn ra làm sao chứ. Một người giống như con chim nhỏ bị anh cầm tù, vì sao lại bỗng chốc lại được anh trở nên yêu thích, tới đây dễ dàng để đút cho ăn như vậy chứ?

“Thân thể của em hãy còn yếu ớt, để anh xúc cho em ăn.” Anh chẳng nói chẳng rằng, tay vói ra sau lưng chén cháo tới. Anh thử nhiệt độ một chút, thấy độ ấm thích hợp, liền hài lòng khẽ “ừm” một tiếng, múc một thìa cháo đậm đà, mùi thơm nức : “Không nóng đâu, em ăn nhanh đi!”

Thìa cháo đưa đến trước mặt Tương Tư, cô vẫn mím chặt môi, không chút nhượng bộ, đưa ra điều kiện: “Thả tôi xuống, để tôi tự ăn.”

Hà Dĩ Kiệt liếc nhìn cô một cái, ánh mắt kia giống như là của một bậc trưởng bối đang nhìn một cô gái nhỏ hay giận dỗi, mang theo chút bao dung và thương yêu.

Tương Tư không thích anh nhìn cô như vậy, liền quay mặt đi, kiên quyết không để ý tới thìa cháo anh đưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Thủ đoạn tàn ác cũ của người đàn ông - 2

Hà Dĩ Kiệt vô cùng yêu thích tính tình nghịch ngợm trẻ con kia của cô. Ở trước mặt anh cô càng tùy tiện hồ đồ thì anh càng vui vẻ. Bộ dạng hờn dỗi lúc này của cô cực kỳ giống lúc bọn họ còn ở chung một chỗ với nhau. Bởi vì cô đối với anh mà nói, có vị trí cực kỳ đặc biệt. Bởi vì cô đã coi anh là một người đáng tin cậy nhất để cô dựa vào, cho nên ở trước mặt anh cô mới thoải mái biểu lộ vẻ ngây thơ và tùy hứng, mà chưa bao giờ cô dám thể hiện ở với người nào khác ở bên ngoài. Giống như con người luôn có thói quen vô cùng yêu thương lưu luyến bao dung đối với một người luôn hồ đồ ở trước mặt mình, thì cũng vô cùng dễ dàng bỏ qua những sự việc đã xúc phạm đối với chính mình.

Thìa cháo ở trước mặt cô được thu về.

Tương Tư thờ phào nhẹ nhõm, cô quyết không thể lùi bước khi tranh luận với Hà Dĩ Kiệt được, nếu lùi lại về phía sau một bước, thì sau này cô sẽ bị mất thể thượng phong. Tất nhiên nếu như cô bị anh bức bách phải lùi từng bước về phía sau, dứt khoát không bằng được ăn cả ngã về không bằng bất cứ giá nào, nói không chừng có thể quay ngược lại tình hình bị động này.

Mà giờ khắc này xem ra, sự kiên quyết của cô lúc này đã có hiệu quả như vậy. Anh không thể làm gì cô được.

Hà Dĩ Kiệt thấy rất rõ biểu cảm có chút thỏa mãn của cô, đáy mắt thoáng qua nụ cười. Cô gái nhỏ này chính là điển hình của kiểu người mạnh miệng yếu lòng. Thoạt nhìn cứ tưởng cô rất hung dữ, nhưng thật ra cô là người nhát gan hơn bất cứ ai khác, rõ ràng cô rất sợ anh, nhưng bộ dáng vẫn giả bộ là người rất can đảm, chẳng qua cô cũng chỉ là một con hổ giấy.

Còn việc đối phó với cô nhóc này, hiện tại cũng chỉ có cách cương quyết cứng rắn hơn nữa, nhưng bộ cô một lần, cô sẽ chỉ ngọt ngào lúc đầu, những lần sau tính tình của cô sẽ trở lại ngang ngược.

Anh cũng không thể quá cưng chiều cô, cưng chiều quá sẽ tạo thói xấu cho cô. Nếu như về sau này, cô có người đàn ông khác ở bên cạnh chăm sóc, liệu người đó có thể chịu đựng nổi cái tính xấu này của cô hay không?

Chính anh là người đã làm hư cô. Hiện tại anh muốn nhốt hết từng cái gai nhỏ kiêu ngạo kia của cô đi, biến cô trở thành một cô gái biết khiêm nhường, dịu dàng, hiền lành.

Hà Dĩ Kiệt ăn sạch chỗ cháo trong thìa, bỏ bát xuống, đột nhiên anh giờ bàn tay đang để trống lên nhẹ nhàng nâng cao cằm của Trương Tư lên. Cô thoáng giật mình ngơ ngẩn, môi của anh chợt đè xuống, mồm ngậm cháo còn ẩm áp vào trong miệng cô. Trương Tư khiếp sợ hai mắt tròn tròn, cũng không tự chủ được mà nuốt xuống. Đợi đến khi cô phục hồi tinh thần lại thì đã thấy anh đang ưu nhã dùng giấy ăn lau khóe miệng mình. Trông mắt xinh đẹp chứa đựng nụ cười, bộ dáng đắc ý vì đạt được ý muốn.

Trương Tư có cảm giác mình sắp ngạt thở bởi sự ngọt ngào. Anh quá vô si, quá hèn hạ!

Giữa lúc này, đột nhiên cô cảm thấy mình cực kỳ mệt mỏi. Hà Dĩ Kiệt giống như một con cáo già thành tinh sống hơn ngàn năm. Văn Trương Tư cô cho dù có tu luyện thêm một ngàn năm nữa cũng không thể vượt qua nổi anh!

“Hương vị rất ngon! Em có muốn nếm thử một chút nữa hay không?” Anh nhếch môi khen ngợi, chỉ có điều không biết là anh khen ngợi hương vị của cháo ngon, hay là khen ngợi cái miệng nhỏ nhắn của người nào đó.

Trương Tư hung hăng quay mặt qua chỗ khác, cô không muốn nhìn anh nữa! Một chút cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng cười như hồ ly của anh.

Anh là một kẻ biến thái, cực kỳ biến thái!

Cô chỉ biết, mình quyết không thể lùi bước, quyết không thể nhượng tay. Cô không thể ở chỗ này chờ thêm được nữa. Ai biết được ngày mai trong đầu óc của Hà Dĩ Kiệt sẽ nghĩ thêm ra chuyện gì nữa!

“Tôi muốn về nhà!” Đôi tay cô siết thành hai quả đấm nhỏ hung hăng nện ở trên giường. Trương Tư hét to một tiếng, nước mắt lại ào ào rơi xuống tới...

Cô cảm thấy quá uất ức quá uất ức.

“Anh đã nói rồi, bắt đầu từ hôm nay, tốt nhất em nên quen với việc ở lại chỗ này đi, Tư Tư. Anh sẽ không để em trở về cho đến khi em khỏi hẳn, cho đến khi bác sĩ nói thân thể em đã hoàn toàn bình phục. Nếu không em cũng đừng mong mình có thể trở về.”

Hà Dĩ Kiệt bung bát cháo lên đưa tới trước mặt cô, vẻ mặt chuyên chú: “Nếu em muốn tự mình ăn, vậy thì hãy tự xúc cháo ăn đi. Còn nếu em vẫn bướng bỉnh không ngoan, anh lại có biện pháp để khiến em phải nghe lời.”

Hà Dĩ Kiệt bung bát cháo lên đưa tới trước mặt cô, vẻ mặt chuyên chú: “Nếu em muốn tự mình ăn, vậy thì hãy tự xúc cháo ăn đi. Còn nếu em vẫn bướng bỉnh không ngoan, anh lại có biện pháp để khiến em phải nghe lời.”

Đôi mắt của Trương Tư rung rung nước mắt. Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh, nhưng anh lại cười cười vẻ đầy vô lại: “Thế nào, em còn muốn anh giúp em ăn không?”

Anh cố tình nhấn mạnh chữ giúp đỡ, Trương Tư hận đến mức hai hàm răng cắn chặt vào nhau mỗi nhử. Cô đưa cầm lấy bát cháo, xoay người lại, buồn bực không lên tiếng bắt đầu ăn cháo. Cho đến khi ăn cạn sạch bát cháo, cô mới nặng nề đặt cái bát không xuống, xoay người nằm ở trên giường, kéo chăn che mặt lại.

Hà Dĩ Kiệt nhìn vào hình dáng nhỏ nhỏ đang nằm dưới chăn, trái tim tràn ngập sự chua xót. Anh đứng ở bên giường nhìn cô một lát, sau đó xoay người yên lặng đi ra khỏi phòng bệnh.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Trương Tư mới kéo chăn xuống, trên gương mặt còn tràn đầy vệt nước mắt kia chỉ thấy vẻ trống rỗng đến ngơ ngàng lẫn sự cô đơn. Cô không biết tới khi nào cô mới có thể hoàn toàn thoát khỏi Hà Dĩ Kiệt.

Nhưng cô không biết, có một ngày, khi cô thật sự phải vĩnh viễn rời khỏi anh thì cô lại không đành lòng. Cô cảm thấy đau lòng, nhưng mọi chuyện đã quá muộn màng. Cô không còn cách nào có thể nhìn thấy anh, chăm sóc anh một đời một kiếp nữa.

Liên tục ba ngày liền, cuối cùng thái độ và vẻ mặt khó chịu của Trương Tư đối với Hà Dĩ Kiệt hầu như đã biến mất không còn. Cô bắt đầu ngoan ngoãn ăn cơm, đi ngủ, khi bác sĩ đến thăm truyền dịch cô cũng đã phối hợp. Bởi vậy bệnh tình của cô đã ổn định hơn, không còn thấy dấu hiệu phát sốt trở lại nữa.

Nhưng lúc này cũng chính là thời điểm cô phải tới thành phố C để tĩnh dưỡng.

Hôm đó Hà Dĩ Kiệt xin nghỉ phép. Vốn dĩ ngày đó Đỗ Phương Phương nói muốn cùng anh trở về kinh một chuyến. Nhưng không ngờ sáng sớm hôm đó, người hầu trong nhà Đặng Hoa gọi điện thoại cho cô, nói là Tần Mộ Chi đột nhiên trở lại, nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, vừa thấy mặt đã nêu ra ý định muốn ly hôn. Nhà họ Đặng rối loạn thành một cục. Đặng Hoa không chịu nổi sự kích động lớn như vậy, liền uống thuốc ngủ tự tử. May mà người hầu trong nhà phát hiện kịp thời nên đã đưa cô vào bệnh viện. Nhà họ Đặng không có bậc cha chú ở trong nước, chợt nhớ đến mối quan hệ thân thiết

giữa Đặng Hoa và Đỗ Phương Phương, nên họ liền gọi điện cho cô cầu xin cô tới đây một chuyến.

Đỗ Phương Phương vừa nghe thấy vậy liền nổi giận. Vốn dĩ cô đã không có chút ấn tượng tốt đẹp nào đối với Tần Mộ Chi. Sau khi kết hôn suốt một thời gian dài anh ta không trở về nhà, quanh năm suốt tháng Đặng Hoa cũng không hề nhìn thấy được mặt của chồng mình. Hiện tại thì tốt rồi, thật không dễ dàng gì mới trở lại nhà, vậy mà vừa về đã muốn ly hôn với Đặng Hoa! Đỗ Phương Phương hận nhất là chuyện như vậy, trong ý thức của cô, sở dĩ Tần Mộ Chi như vậy, thì chắc chắn ở bên ngoài anh ta có người khác. Nhất định là đã có một con hồ ly tinh nào đó, không hề biết xấu hổ đã thu hút mất hồn vía của anh ta rồi! Rất có thể, chính là cái tên thường xuyên xuất hiện trong miệng Đặng Hoa kia - Tạ Trường An.

Tạ Trường An với Đặng Hoa, cũng giống như Trương Tư với Đỗ Phương Phương cô vậy. Hai người đó tựa như cái gai đâm xuyên nằm mắc ngang trong trái tim của các cô!

Đỗ Phương Phương nói với Hà Dĩ Kiệt một câu, sau đó liền chuẩn bị đi đến bệnh viện thăm Đặng Hoa. Vốn dĩ Hà Dĩ Kiệt còn đang tìm lý do để đưa Trương Tư đi, nhưng hiện tại anh thấy Đỗ Phương Phương có chuyện, liền thừa dịp đồng ý luôn. Anh còn an ủi mấy câu, dặn dò cô đi đường lái xe cẩn thận. Đỗ Phương Phương cũng không kịp cùng anh nhiều lời, trong lòng đang nghĩ tới chuyện của Đặng Hoa, liền vội vã lái xe đi.

Đỗ Phương Phương đi được khoảng mười phút, Hà Dĩ Kiệt liền khởi động xe đi tới bệnh viện của Thảm Bắc Thành.

Thư ký Triệu đã sắp xếp xe xong xuôi, hành lý của Trương Tư cũng đã được thu dọn gọn gàng. Trước khi đi anh đã cho người tới siêu thị tìm Cận Trường Sinh. Trường Sinh và Trương Tư ở cùng trong phòng nói chuyện cả một buổi chiều. Lúc Trường Sinh đi ra, hai người mắt đều hồng hồng. Trương Tư một mực đưa Trường Sinh xuống tận dưới lầu, còn lưu luyến nhìn nhìn theo cậu mãi không thôi. Nhất Nặc vẫn còn nhỏ như vậy, thím Phúc còn phải chăm sóc cho con bé, mọi sinh hoạt hàng ngày giờ đây chỉ trông cậy vào Cận Trường Sinh mà thôi. Cô rất không yên tâm, nhưng cũng không còn cách nào khác. Tuy cô đã dặn dò tỉ mỉ Trường Sinh rất nhiều nhưng vẫn cảm thấy rất lo lắng. Dù sao, từ ngày được sinh ra cho tới bây giờ, suốt mười tháng qua con gái cô chưa từng bao giờ rời xa khỏi cô một ngày. Hơn nữa nghe Trường Sinh nói lại, mỗi buổi tối Nặc Nặc luôn khóc không ngừng, gần như mỗi ngày đều khóc đến ngủ thiếp đi, trái tim Trương Tư đau đớn giống như bị xé rách ra vậy. Cô không muốn nói cho Hà Dĩ Kiệt biết sự tồn tại của Nhất Nặc, nhưng lại không có cách nào để trở về nhà. Trong lúc nhất thời, cô ngồi đó như bị mất hết hồn vía, mãi cho đến lúc lên xe rời khỏi thành phố A một lúc lâu, có lẽ không sao chịu nổi nữa cô đã rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Cường bức vì mất khống chế

Hà Dĩ Kiệt bung bát cháo lên đưa tới trước mặt cô, vẻ mặt chuyên chú: “Nếu em muốn tự mình ăn, vậy thì hãy tự xúc cháo ăn đi. Còn nếu em vẫn bướng bỉnh không ngoan, anh lại có biện pháp để khiến em phải nghe lời.”

Đôi mắt của Trương Tư rung rung nước mắt. Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh, nhưng anh lại cười cười vẻ đầy vô lại: “Thế nào, em còn muốn anh giúp em ăn không?”

Anh cố tình nhấn mạnh chữ giúp đỡ, Trương Tư hận đến mức hai hàm răng cắn chặt vào nhau mỗi nhừ. Cô đưa cầm lấy bát cháo, xoay người lại, buồn bực không lên tiếng bắt đầu ăn cháo. Cho đến khi ăn cạn sạch bát cháo, cô mới nặng nề đặt cái bát không xuống, xoay người nằm ở trên giường, kéo chăn che mặt lại.

Hà Dĩ Kiệt nhìn vào hình dáng nhỏ nhỏ đang nằm dưới chăn, trái tim tràn ngập sự chua xót. Anh đứng ở bên giường nhìn cô một lát, sau đó xoay người yên lặng đi ra khỏi phòng bệnh.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Trương Tư mới kéo chăn xuống, trên gương mặt còn tràn đầy vệt nước mắt kia chỉ thấy vẻ trống rỗng đến ngỡ ngàng lẫn sự cô đơn. Cô không biết tới khi nào cô mới có thể hoàn toàn thoát khỏi Hà Dĩ Kiệt.

Nhưng cô không biết, có một ngày, khi cô thật sự phải vĩnh viễn rời khỏi anh thì cô lại không đành lòng. Cô cảm thấy đau lòng, nhưng mọi chuyện đã quá muộn màng. Cô không còn cách nào có thể nhìn thấy anh, chăm sóc anh một đời một kiếp nữa.

Liên tục ba ngày liền, cuối cùng thái độ và vẻ mặt khó chịu của Trương Tư đối với Hà Dĩ Kiệt hầu như đã biến mất không còn. Cô bắt đầu ngoan ngoãn ăn cơm, đi ngủ, khi bác sĩ đến thăm truyền dịch cô cũng đã phối hợp. Bởi vậy bệnh tình của cô đã ổn định hơn, không còn thấy dấu hiệu phát sốt trở lại nữa.

Nhưng lúc này cũng chính là thời điểm cô phải tới thành phố C để tĩnh dưỡng.

Hôm đó Hà Dĩ Kiệt xin nghỉ phép. Vốn dĩ ngày đó Đỗ Phương Phương nói muốn cùng anh trở về kinh một chuyến. Nhưng không ngờ sáng sớm hôm đó, người hầu trong nhà Đặng Hoa gọi điện thoại cho cô, nói là Tần Mộ Chi đột nhiên trở lại, nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, vừa thấy mặt đã nêu ra ý định muốn ly hôn. Nhà họ Đặng rối loạn thành một cục. Đặng Hoa không chịu nổi sự kích động lớn như vậy, liền uống thuốc ngủ tự tử. May mà người hầu trong nhà phát hiện kịp thời nên đã đưa cô vào bệnh viện. Nhà họ Đặng không có bậc cha chú ở trong nước, chợt nhớ đến mối quan hệ thân thiết giữa Đặng Hoa và Đỗ Phương Phương, nên họ liền gọi điện cho cô cầu xin cô tới đây một chuyến.

Đỗ Phương Phương vừa nghe thấy vậy liền nổi giận. Vốn dĩ cô đã không có chút ấn tượng tốt đẹp nào đối với Tần Mộ Chi. Sau khi kết hôn suốt một thời gian dài anh ta không trở về nhà, quanh năm suốt tháng Đặng Hoa cũng không hề nhìn thấy được mặt của chồng mình. Hiện tại thì tốt rồi, thật không dễ dàng gì mới trở lại nhà, vậy mà vừa về đã muốn ly hôn với Đặng Hoa! Đỗ Phương Phương hận nhất là chuyện như vậy, trong ý thức của cô, sợ đi Tần Mộ Chi như vậy, thì chắc chắn ở bên ngoài anh ta có người khác. Nhất định là đã có một con hồ ly tinh nào đó, không hề biết xấu hổ đã thu hút mất hồn vía của anh ta rồi! Rất có thể, chính là cái tên thường xuyên xuất hiện trong miệng Đặng Hoa kia - Tạ Trường An.

Tạ Trường An với Đặng Hoa, cũng giống như Trương Tư với Đỗ Phương Phương cô vậy. Hai người đó tựa như cái gai đâm xuyên nằm mắc ngang trong trái tim của các cô!

Đỗ Phương Phương nói với Hà Dĩ Kiệt một câu, sau đó liền chuẩn bị đi đến bệnh viện thăm Đặng Hoa. Vốn dĩ Hà Dĩ Kiệt còn đang tìm lý do để đưa Trương Tư đi, nhưng hiện tại anh thấy Đỗ Phương Phương có chuyện, liền thừa dịp đồng ý luôn. Anh còn an ủi mấy câu, dặn dò cô đi đường lái xe cẩn thận. Đỗ Phương Phương cũng không kịp cùng anh nhiều lời, trong lòng đang nghĩ tới chuyện của Đặng Hoa, liền vội vã lái xe đi.

Đỗ Phương Phương đi được khoảng mười phút, Hà Dĩ Kiệt liền khởi động xe đi tới bệnh viện của Thâm Bác Thành.

Thư ký Triệu đã sắp xếp xe xong xuôi, hành lý của Trương Tư cũng đã được thu dọn gọn gàng. Trước khi đi anh đã cho người tới siêu thị tìm Cận Trường Sinh. Trường Sinh và Trương Tư ở cùng trong phòng nói chuyện cả một buổi chiều. Lúc Trường Sinh đi ra, hai người mắt đều hồng hồng. Trương Tư một mực đưa Trường Sinh xuống tận dưới lầu, còn lưu luyến nhìn nhìn theo cậu mãi không thôi. Nhất Nặc vẫn còn nhỏ như vậy, thím Phúc còn phải chăm sóc cho con bé, mọi sinh hoạt hàng ngày giờ đây chỉ trông cậy vào Cận Trường Sinh mà thôi. Cô rất không yên tâm, nhưng cũng không còn cách nào khác. Tuy cô đã dặn dò tỉ mỉ Trường Sinh rất nhiều nhưng vẫn cảm thấy rất lo lắng. Dù sao, từ ngày được sinh ra cho tới bây giờ, suốt mười tháng qua con gái cô chưa từng bao giờ rời xa khỏi cô một ngày. Hơn nữa nghe Trường Sinh nói lại, mỗi buổi tối Nhất Nặc luôn khóc không ngừng, gần như mỗi ngày đều khóc đến ngủ thiếp đi, trái tim Trương Tư đau đớn giống như bị xé rách ra vậy. Cô không muốn nói cho Hà Dĩ Kiệt biết sự tồn tại của Nhất Nặc, nhưng lại không có cách nào để trở về nhà. Trong lúc nhất thời, cô ngồi đó như bị mất hết hồn vía, mãi cho đến lúc lên xe rời khỏi thành phố A một lúc lâu, có lẽ không sao chịu nổi nữa cô đã rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Cường bức vì mất khống chế - 2

Hà Dĩ Kiệt nhìn cô khóc, nhưng anh vẫn luôn trầm mặc, bộ dạng lưu luyến như không muốn rời Cận Trường Sinh lúc này của cô, anh đều để ở trong mắt. Anh nghĩ đương nhiên hiện tại cô rơi nước mắt là do cô không nỡ rời khỏi Cận Trường Sinh, lúc này nỗi lo lắng đang lan dần khắp trong lòng anh giống như cỏ dại bò lan trên mảnh đất hoang vu. Còn nữa nước mắt của cô càng làm cho anh bức bối mà không sao nói ra được. Ngày đó ở bên ngoài siêu thị, không phải cô còn đẩy Cận Trường Sinh ra đó sao? Vì sao lúc này đột nhiên cô lại trở nên giống như tình sâu nghĩa nặng với cậu ta như vậy?

Lúc này trong tâm trí của Trương Tư chỉ tràn ngập những suy nghĩ về con gái, dĩ nhiên cô không hề chú ý tới vẻ khác thường của Hà Dĩ Kiệt. Huống chi, cho dù là anh có vẻ gì khác thường hay không, Trương Tư cũng không muốn để ý tới. Cô hoàn toàn không chút quan tâm đến những chuyện khi gió vó vẩn của anh. Cô chỉ muốn thời gian hai tháng này trôi qua thật nhanh, sau đó khẩn trương trở về nhà! Lúc đó cô cũng sẽ không còn phải bận tâm suy nghĩ về những nỗi lo lắng đến buồn cười như những ngày trước nữa. Khi trở về cô sẽ mang theo Nhất Nặc và thím Phúc rời đi chỗ khác, nếu như Trường Sinh đồng ý đi cùng, cô cũng sẽ không để ý đến chuyện cậu và bọn họ sống cùng một chỗ. Trong lòng của cô, cô vẫn luôn luôn coi Trường Sinh chính là một cậu em trai của mình rồi.

Xa cách con gái đã ba bốn ngày nay, giờ đây rốt cuộc trong lòng Trương Tư mới hiểu được rằng, không có bất kể điều gì quan trọng bằng Nhất Nặc. Vì Nhất Nặc cô có thể buông tay được với tất cả mọi thứ mà trước đây cô cho rằng không thể nào buông tay nổi, cũng có thể chấp tất cả mọi nỗi đau khổ.

Trương Tư cứ miên man suy nghĩ, lại nghĩ tới hoàn cảnh bây giờ của mình. Quanh cô lúc nào cũng có một đồng người hầu hạ, ăn ngon mặc đẹp, trong khi con gái và thím Phúc lại phải sống khổ sở trong căn nhà đi thuê. Hôm nay trời nóng như vậy, d không biết có bé có bị nổi rôm hay không, có bị ốm đau gì hay không, có bị gãy đi không, buổi tối có chịu đắp kín bụng hay không, có bị lạnh không... Trái tim cô bắt đầu lại co rút lại một hồi, lòng dạ cô tê tái đau đớn đến khó chịu. Trong lòng cô tràn ngập bóng dáng bé nhỏ của con gái vừa khóc lại cười ngay được lại vừa hiểu chuyện như vậy.

Trương Tư nghĩ đi nghĩ lại nước mắt lại trào ra, hận không thể có thể lập tức quay ngược xe trở về, Hà Dĩ Kiệt ngồi ở một bên sắc mặt càng ngày càng khó coi. Lái xe và thư ký Triệu ngồi ở ghế phía trước cũng không dám quay đầu lại. Trong tiếng động cơ rất nhỏ của xe ô tô, chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng khóc cổ nén của Trương Tư, tựa như trong giấc ngủ trưa hè đột nhiên có tiếng ve kêu vang lên làm cho người ta cảm thấy bức bối. Hà Dĩ Kiệt cảm thấy lồng ngực của mình như muốn nổ tung, trong lúc cô còn đang ghen ngào, đột nhiên anh nện một quyền vào trên cánh cửa sổ thủy tinh đầy oán hận, lạnh lùng quát lên: “Đừng xe!”

Lái xe bị dọa sợ, tay run lên, xe ngoằn ngoèo một chút rồi chậm rãi dừng ở ven đường.

Hà Dĩ Kiệt đưa tay lên giật cổ áo cho giãn ra, để lộ lớp da thịt màu đồng cổ trần trụi ra ngoài, trong xe tràn ngập không khí mát từ máy lạnh vẫn nhận thấy rõ ràng bộ ngực anh đang phập phồng dữ dội. Thư ký Triệu nháy mắt cho lái xe, hai người nhìn nhau ăn ý cùng mở cửa bước xuống xe. Trong xe lúc này chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Tương Tư chỉ là nhìn qua ngoài cửa sổ xe yên lặng rơi lệ, thỉnh thoảng lại khóc thút thút lên một tiếng. Hà Dĩ Kiệt nhìn chăm chăm vào bóng lưng của cô, hận không thể dùng ánh mắt khoét ở trên lưng cô thành một cái hố. Anh đang lên cơn ghen, anh thừa nhận, anh đang ghen tỵ, anh ghen ghét đến không sao chịu nổi!

Anh không sao chịu được khi cô rơi lệ vì người khác, anh không sao chịu được cô thất thần vì người khác, anh không sao chịu được khi ánh mắt của cô lại nhìn người khác một cách lưu luyến rơi như thế, anh lại càng không sao chịu được, từ nay về sau có thể cô sẽ lại gần gũi với người đàn ông khác, lên giường chung chăn gối với người đàn ông khác, thậm chí còn sinh con với người khác...

“Tư Tư, Tương Tư!” Đột nhiên Hà Dĩ Kiệt vươn cánh tay ra ôm lấy cô. Anh ôm siết thân hình mềm mại của cô vào trong ngực mình, từng chút từng chút giữ chặt cô ở trong ngực, ngữ điệu có chút vội vã, lộ rõ sự hoảng sợ sâu đậm: “Tư Tư, em là của anh, em là của anh, em đừng không quan tâm đến anh, em đừng rời bỏ anh, Tư Tư...”

Anh chậm rãi vui mặt vào hõm vai của cô, giọng nói mỗi lúc một thấp hơn. Khi anh nói xong câu cuối cùng, trong không gian nhỏ bé kín đáo của buồng xe chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở của anh hơi run rẩy. Thân thể của anh dán thật chặt vào thân thể của cô, không còn một chút khe hở. Nhưng anh vẫn cảm thấy rất sợ hãi, trái tim của cô đã tách rời anh một khoảng quá xa rồi, anh có thể cảm giác được điều đó.

Lòng của cô giờ đây đang ở nơi nào? Anh biết rồi, đó chính là cậu thanh niên trẻ tuổi Cận Trường Sinh kia, chính là cậu ta... Cô đã động lòng với người đàn ông khác rồi...

Cận Trường Sinh thì có cái gì tốt cơ chứ? Chẳng qua là cậu ta chỉ trẻ hơn anh, nếu so với nét thanh tú của anh thì tuổi trẻ của cậu ta có là cái gì chứ? Cậu ta không có gì hết, thậm chí Tư Tư ngã bệnh cậu ta cũng không có tiền để chữa bệnh cho cô!

Không, không, từ trước đến nay Tư Tư vẫn luôn không hề quan tâm đến tiền tài hay địa vị... Cô luôn trong trắng và đơn thuần, mà cậu thanh niên Cận Trường Sinh, cũng là một con người như vậy, bọn họ giống nhau như đúc. Chỉ có Hà Dĩ Kiệt anh là đờ đẫn đen tối mà thôi, anh không xứng với Tư Tư, nhưng Cận Trường Sinh thì hoàn toàn có thể. Con đường của cậu ta vẫn còn dài hơn, ai biết được, biết đâu sau này cậu ta cũng có thể sẽ có một tương lai rực rỡ lớn thì sao?

Mấu chốt chính là, Tư Tư đã yêu cậu ta, Tư Tư không còn thương anh, không còn thương Hà Dĩ Kiệt nữa rồi !

“Buông tôi ra, Hà Dĩ Kiệt! Tôi đã làm đúng theo lời anh đã nói, anh cũng phải giữ đúng lời anh đã nói!” Tư Tư dùng sức đẩy anh ra. Cô lấy cùi chỏ thúc vào anh, nhưng anh vẫn ôm chặt lấy cô như cũ, nhất định không chịu buông tay, thậm chí đã bắt đầu có chút gấp gáp muốn hôn cô. Anh phải giữ cô bằng được... nếu như lần này anh giữ được cô, chỉ cần cô và anh phát sinh quan hệ với nhau, Cận Trường Sinh kia sẽ không có cách nào để đón nhận cô nữa! Tư Tư là người phụ nữ của anh, cả đời này cô chỉ có thể là người phụ nữ của anh!

“Hà Dĩ Kiệt, anh điên rồi!” Tương Tư quá sợ hãi, cô liều mạng đẩy anh ra, nhưng thân thể của anh vẫn vững như núi, không thể lay chuyển nổi. Ngược lại thừa dịp khi cô đang giãy dụa lung tung anh đã áp chặt cô lên trên ghế ngồi trên xe...

“Hà Dĩ Kiệt, anh hãy tỉnh táo lại một chút! Tôi... Tôi vẫn còn đang bị bệnh...” Tương Tư trái ngang phải tránh, nhưng Hà Dĩ Kiệt lại tựa như đã bị mất hết lý trí. Anh cầm hai cánh tay nhỏ bé và yếu ớt của cô cố định lên trên đỉnh đầu của cô, hôn cô thật sâu... Hành động của anh quá mãnh liệt, Tương Tư chỉ cảm thấy môi của mình như bị anh mút đến sắp rách ra, đầu lưỡi đau đến run lên. Cô liều mạng vặn vẹo người, chợt cảm thấy trên mặt mình hơi ướt ướt, cô chăm chú nhìn lại anh không khỏi ngơ ngẩn. Hà Dĩ Kiệt từ từ nhắm hai mắt lại, trên khóe mắt anh có một vệt nước mắt đang chậm rãi chảy xuống, gương mặt của anh vui sâu vào cằm cổ của cô, giọng nói mơ hồ vang lên nghe không rõ lắm: “Tư Tư, anh không thể nào... anh không thể nào không có em... Anh...anh yêu em... Tư Tư...”

Chương 49: Chuyện xưa của chúng ta chấm dứt

Gương mặt của anh vui sâu vào cằm cổ của cô, giọng nói mơ hồ vang lên nghe không rõ lắm: “Tư Tư, anh không thể nào... Anh không thể nào không có em... Anh...anh yêu em... Tư Tư...”

Tương Tư đang giãy dụa, động tác liên từ từ ngừng lại. Anh vẫn bất động vui mặt của mình ở cằm cổ của cô. Rất lâu sau cô chợt nhận thấy thân thể của anh run rẩy như đang sợ hãi. Trong lòng cô đột nhiên cảm thấy trống vắng không nói ra được, cảm giác này đang từ từ lan ra, giống như vàng trắng rằm trong suốt và quạnh quẽ, đang trải dần trên mặt đất thứ ánh sáng bằng bạc cực kỳ lạnh lẽo kia.

Cô không thích nghe những lời nói như vậy, cô không muốn nghe anh nói như vậy. Cô không thích bất cứ một ai nói với cô câu: “Tư Tư, anh yêu em”, tình yêu của cô đã sớm chết rồi.

Thế giới của cô chỉ vèn vèn ở trong một góc của một ốc đảo xa xôi, sống như một linh hồn nhỏ bé không người giúp đỡ. Cô chỉ mong muốn được trông coi thế giới nhỏ bé của chính mình, yên ổn trải qua cuộc sống này thêm nhiều năm nữa. Còn thế giới của anh là biển cả mênh mông, giống như một ảo ảnh mà cô không thể sờ không tới được. Thế giới của anh đầy dẫy phồn thịnh hấp dẫn, mà cũng thật tàn nhẫn quyết tuyệt. Cô đã bước vào thế giới đó một lần, đã bị sự tàn khốc khôn cùng kia nuốt chửng. Vì thế giờ đây cô không muốn đến gần nó một chút nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Chuyện xưa của chúng ta chấm dứt

Gương mặt của anh vui sâu vào căn cổ của cô, giọng nói mơ hồ vang lên nghe không rõ lắm: “Tur Tur, anh không thể nào... Anh không thể nào không có em... Anh...anh yêu em... Tur Tur...”

Tương Tư đang giãy dụa, động tác liên từ từ ngừng lại. Anh vẫn bất động vui mặt của mình ở căn cổ của cô. Rất lâu sau cô chợt nhận thấy thân thể của anh run rẩy như đang sợ hãi. Trong lòng cô đột nhiên cảm thấy trống vắng không nói ra được, cảm giác này đang từ từ lan ra, giống như vầng trăng rằm trong suốt và quanh quẽ, đang trải dần trên mặt đất thứ ánh sáng bàng bạc cực kỳ lạnh lẽo kia.

Cô không thích nghe những lời nói như vậy, cô không muốn nghe anh nói như vậy. Cô không thích bất cứ một ai nói với cô câu: “Tur Tur, anh yêu em”, tình yêu của cô đã sớm chết rồi.

Thế giới của cô chỉ vền vện ở trong một góc của một ốc đảo xa xôi, sống như một linh hồn nhỏ bé không người giúp đỡ. Cô chỉ mong muốn được trông coi thế giới nhỏ bé của chính mình, yên ổn trải qua cuộc sống này thêm nhiều năm nữa. Còn thế giới của anh là biển cả mênh mông, giống như một ảo ảnh mà cô không thể sờ không tới được. Thế giới của anh đầy dẫy phồn thịnh hấp dẫn, mà cũng thật tàn nhẫn quyết tuyệt. Cô đã bước vào thế giới đó một lần, đã bị sự tàn khốc khôn cùng kia nuốt chửng. Vì thế giờ đây cô không muốn đến gần nó một chút nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Chuyện xưa của chúng ta chấm dứt- 2

Mà giờ khắc này, người đàn ông ấy, người đàn ông mà cô đã từng thử dùng toàn bộ sự tươi đẹp của tuổi thanh xuân để yêu kia, người ấy đã đóng một dấu son ở trong lòng cô. Chỉ cần cô nhìn thấy, cô nhớ tới, cô nghe được những điều gì có liên quan đến anh, nó sẽ làm cô vô cùng đau nhức. Một khi đã không có khả năng, không có lực, vậy thì cô chỉ có cách né tránh anh thật xa.

Trong tình yêu anh là người bạc tình. Tình yêu luôn được anh ưu tiên gạt bỏ, Văn Tương Tư cô, vĩnh viễn không bao giờ với nổi.

Anh ôm cô, gần như muốn hoà nhập thân thể của cô vào trong máu thịt của mình. Xương cốt của cô bị anh dùng sức siết chặt làm cho người cô đau đớn đến gần như tê dại đi. Nỗi đau đớn này lại càng ép buộc cô càng lúc càng phải tỉnh táo hơn. Cô nắm tay lại dùng sức, chậm rãi đẩy anh ra: “Hà Dĩ Kiệt, anh buông em ra đi.”

Giọng nói hồ hững của cô giống như mặt đất sau trận tuyết lớn làm cho anh kinh hãi. Đôi mắt của anh thoáng chuyển hướng chăm chú nhìn về phía cô, đã thấy trên khuôn mặt cô đầy vẻ bình tĩnh, dường như lúc này ở trước mặt cô, vài giọt nước mắt lẫn tình yêu thâm sâu cùng với những lời tỏ tình không kiềm chế nổi kia của anh chỉ là một chuyện mực cười, cũng chỉ là điều hư vô, cô hoàn toàn không hề quan tâm tới nó.

Trái tim của anh trở nên lạnh giá đến gần như sắp đông cứng lại, trong lòng chán nản đến cực độ, ngược lại lại sinh ra tâm lý vô dã mại lại còn bị sứt. Anh không chiếm được cô, nhưng cũng sẽ không buông cô ra, không nhìn thấy cô thì cảm thấy bị dằn vò, không có được cô cũng là một sự giày vò, không bằng anh sẽ giữ cô ở lại bên người, cho dù cô hận anh chán ghét anh, ít nhất, khi anh nhớ cô vẫn còn có thể được nhìn thấy cô.

Anh không đứng dậy, chỉ ghé gần vào trên mặt cô, dừng lại ở phía trên cách gương mặt cô 10 cm, hai mắt nhìn thẳng vào cô, không nói một lời.

Hơi lạnh phun ra phía ngoài, bốc lên đọng phải lớp da thịt ấm áp nóng hổi mang đến sự mát mẻ sảng khoái, dường như làm cho trái tim dần dần trở nên ổn định trở lại. Cô có một đôi mắt rất đẹp, khi cô nhìn anh luôn làm cho anh bị quyến rũ đến không thể tự chủ được. Mà giờ khắc này, anh hận cô, hận cặp mắt của cô sao bây giờ lại hồ hững như vậy, khiến trái tim anh như bị thứ gì đâm xuyên mạnh mẽ.

“Đừng như vậy.” Giữa lúc đó đột nhiên cô mở miệng, cánh môi hơi nhếch lên nhìn anh. Trái tim Hà Dĩ Kiệt như run lên, anh không thích cô cười như vậy, nó mang theo sự lạnh nhạt, mang theo một chút thấu hiểu, hơn hết thấy là sự ôn hòa. Đó không phải là Tương Tư của anh. Tương Tư của anh giống như một con mèo nhỏ với những móng vuốt dài nhọn hoắt. Tương Tư của anh xinh đẹp hoạt bát, ánh mắt tràn đầy linh khí bức người, chứ không phải như giờ phút này, đẹp thì đẹp thật, lại như giống như bức tranh được chép lại trên giấy, dù nét vẽ tỉ mỉ, cực kỳ tinh tế, nhưng chỉ thấy cứng đờ và nguội lạnh.

“Hà Dĩ Kiệt, anh đừng nên như vậy nữa.” Tay của cô lạnh lạnh, giống như khối băng giải nhiệt trong ngày mùa hè, nhẹ nhàng chạm vào trên gương mặt của anh. Anh khẽ run lên một cái, bất giác gương mặt của anh liền hướng vào trong lòng bàn tay của cô, ngang nhiên áp vào. Cô không hề động đậy, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của anh, dường như cô lại thở dài một tiếng, khẽ khàng nói: “Cứ tuân theo đúng như chúng ta đã giao ước đi, hai tháng sau, em khỏi bệnh rồi sẽ rời đi, anh sẽ lại cùng sống với phu nhân của mình... thật tốt. Cả một khoảng thời gian dài như vậy đã trôi qua, chúng ta cũng đã chia tay nhau lâu lắm rồi, không nên còn gặp mặt nhau như vậy nữa. Nhưng hiện tại em rất cảm kích anh đã ra tay cứu giúp em. Hai chúng ta bây giờ đã hoà nhau rồi, anh không hề thiếu nợ em, em cũng vậy, em cũng không hề trách móc gì anh nữa, cả hai chúng ta hãy sống cuộc sống của riêng mình sao cho thật tốt nhé!”

“Hà Dĩ Kiệt, chuyện đã là quá khứ rồi, em cũng không muốn nhớ lại nữa. Nếu như thực sự chính anh đã nói như vậy, không bằng anh hãy thành toàn cho em, em không muốn lại phải trở lại trong cuộc sống của anh nữa, cũng không muốn lại xuất hiện ở trong thế giới của anh... Em cầu xin anh, hãy giúp em đạt được ý nguyện của mình đi!”

Từng chữ từng câu cô nói ra đều vô cùng kiên quyết. Những câu nói của cô giống như có người đã vung chiếc búa lên đóng một cái đinh đâm xuyên vào trong lòng của anh. Khóe miệng của anh, cả cơ thể của anh lúc này chợt run lên, trong ánh mắt của anh cũng dần dần tràn ngập sắc đỏ. Anh nhìn chăm chăm vào cô, nếu như quả thật ánh mắt có thể giết chết người, anh nghĩ, anh sớm đã giết người phụ nữ nhẫn tâm này rồi.

Nếu như cô khóc lóc ầm ỹ, la lối om sòm, giãy dụa, ngang ngược phản kháng, anh đều có cách để trị. Nhưng mà anh không sao chịu được cô nói ra lời chia tay một cách sáng khoái như vậy... Cho dù bọn họ đã sớm chia tay nhau rồi, cho dù chính anh đã nhẫn tâm vứt bỏ cô, đã trực xuất cô ra khỏi thế giới của mình!

“Vãn Tương Tư.” Anh gần như nghiêng răng nghiêng lợi lên để gọi tên của cô. Bàn tay anh đang nắm lấy một cái cổ tay của cô đột nhiên liền buông ra, trượt đến nơi cần cổ của cô. Bàn tay to của anh liền ôm lấy cái cổ mảnh khảnh của cô, khẽ siết chặt lại. Trên mặt Tương Tư dần dần dâng lên màu đỏ, nhưng cô vẫn như cũ, vẫn bình tĩnh mở lớn cặp mắt nhìn anh chăm chú như vậy, không hề có một mảy may gọn sóng cảm xúc.

Anh cực kỳ hận cô liền hơi dùng sức, gần như kéo cả người cô lên, mi tâm của Tương Tư nhũn chặt lại. Cô bị anh siết chặt, hô hấp cũng sắp bị đứt đoạn rồi, bắt đầu cảm thấy khó chịu.

“Anh không buông tay, em đừng có nghĩ dùng những lời hoa ngôn xảo ngữ như vậy để lừa gạt anh, anh tuyệt đối sẽ không buông tay đâu!”

Cô đột nhiên nở một nụ cười, trong nụ cười mang theo một chút hương vị trào phúng. Cô hít thở một cách vất vả, hung hăng đẩy ngón tay của anh ra, nặng nề ngã xuống trên ghế sa lon, ho khan mấy cái, cất giọng khàn khàn mở miệng: “Được, muốn em ở lại cũng có thể, anh hãy ly hôn đi, anh ly hôn ngay lập tức, để cho em có một thân phận quang minh chính đại. Nếu em được làm Hà phu nhân, em sẽ ở lại ngay.”

Thoảng cái anh bị lời của cô làm ghen hờn, nửa ngày cũng không nói ra được một chữ.

Nụ cười của cô trở nên nguội lạnh, xa xăm và lạ lẫm: “Hà Dĩ Kiết, em không muốn làm người thứ ba, không muốn làm một người phụ nữ xấu xa chia rẽ hôn nhân của người khác. Em cũng không chấp nhận làm tình nhân bí mật của anh, ngồi đó chờ đợi không biết lúc nào anh mới đến thăm. Chúng ta đã sớm kết thúc rồi. Anh cũng đã kết hôn. Từ trước tới nay, em chưa từng hận anh, chưa từng bao giờ nói một câu oán thán về anh. Nhưng làm người cũng cần phải công bằng một chút, em đã bị hai người làm hại thành ra thế này rồi. Có phải là anh muốn em phải bỏ mạng thì anh mới hết hy vọng, đúng như vậy không?”

“Anh không yêu cô ấy, Tư Tư, anh không yêu cô ấy, cho tới bây giờ cũng vẫn không yêu.” Anh xoay người sang chỗ khác, ôm lấy đầu đầy đau khổ. Anh không dám nhìn cô, từng chữ từng câu mà cô đã nói đều vô cùng chính xác, đều là sự thật mà anh không dám đối mặt.

“Cái đó có liên quan gì đến em chứ? Anh không yêu cô ta, nhưng cô ta vẫn là phu nhân của anh. Anh là một người đàn ông, Hà Dĩ Kiết, anh phải có trách nhiệm đối với người vợ của mình, anh không thể đã kết hôn rồi mà vẫn còn nhớ nhung, mơ tưởng, lưu luyến mãi với tình nhân cũ của anh được. Hà Dĩ Kiết, trên đời này không có chuyện tốt như vậy đâu, ít nhất là trong phạm vi của bản thân em, Vãn Tương Tư này, chuyện đó tuyệt đối không thể nào được phép xảy ra. Hơn một năm trước, vì anh mà thiếu chút nữa em đã bị mất đi tính mạng của mình rồi. Hiện tại, anh lại còn muốn đặt em vào trong mối nguy hiểm ấy lần nữa sao? Hà Dĩ Kiết, đây là cái mà anh gọi là yêu em ư?”

“Không, chuyện ấy sẽ không bao giờ xảy ra lần nữa đâu, Tương Tư...”

Anh vội vã cãi lại, nhưng Tương Tư lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Cho dù sẽ không xảy ra như vậy nữa, em cũng vẫn không có khả năng trở về với anh đâu. Em không muốn phải thảo luận vấn đề này với anh nữa. Hà Dĩ Kiết, em chỉ cho anh hai con đường, thứ nhất, hai tháng sau anh thả cho em rời đi, từ nay về sau, núi cao nước xa, em và anh cả đời này không bao giờ qua lại với nhau nữa...”

“Không, anh không đồng ý, Tư Tư, anh không thể đồng ý được...” Sắc mặt anh thoảng trở nên tái nhợt, bối rối lắc đầu. Nhưng Tương Tư vẫn không chút dao động, cô chỉ lạnh lẽo nhìn anh một cái: “Đương nhiên là anh có thể nói không chấp nhận rồi. Như vậy em chỉ có thể chọn con đường thứ hai, nếu như anh không chịu thả em đi, như vậy, em tình nguyện được chết.”

Trong nháy mắt ánh sáng nơi đáy mắt của Hà Dĩ Kiết trở nên tối đi. Một lát sau, anh mới nhìn lại cô tựa như không thể tin được vậy. Gương mặt của cô sáng trong, gương mặt cô lúc này thoảng nhìn qua cũng có thể thấy rõ thần sắc quyết tuyệt. Trong đôi mắt tròn to của cô, đôi con ngươi sáng chói như hai vì sao không hề dao động thần sắc. Nhìn cô, toàn thân anh giống như bị mất đi hoàn toàn khí lực, anh ngồi ở nơi đó lặng người đi. Cô tình nguyện nhận cái chết chứ nhất định không chịu quay đầu lại.

“Hà Dĩ Kiết, trên đời này không có việc gì là con người không làm được. Em đã sống chung với anh cùng một chỗ suốt bốn năm, chắc anh cũng đã hiểu em rất rõ, em đã quyết định chuyện gì thì nhất định sẽ không chịu thay đổi. Cuộc đời này vốn dĩ đã không có chuyện gì đáng giá, cũng như không có người nào để cho em phải lưu luyến, cho nên, cái chết đối với em mà nói, nó càng giống như là một sự giải thoát. Hà Dĩ Kiết, anh hãy hiểu rõ ràng, hiểu thật kỹ điều em đã nói, hoặc là thả cho em đi, hoặc là sẽ đi nhật xác cho em, sau đó coi như nể tình bốn năm chúng ta đã sống bên nhau, anh thường cho em một mảnh đất để chôn....”

“Anh đồng ý với em, chỉ hai tháng, sau hai tháng, anh sẽ thả cho em đi.” Anh không đợi cô nói dứt lời, liền cắt đứt lời nói của cô, sau đó thoảng cái đẩy cửa xe đi ra ngoài. Hơi nóng ở bên ngoài xe lập tức ủa vào, Tương Tư có cảm giác lúc này mặt trời như bị ngọn cây chọc vào làm vỡ vụn thành những tia nắng vàng lóe lên ở trước mắt cô, sau đó cô nhìn thấy bóng lưng có chút cô độc của anh đi xa dần.

Trên con đường trống trải, anh bước đi rất nhanh, bả vai rộng lớn của anh sụp xuống một chút, nhưng bóng lưng của anh vẫn mang vẻ cương quyết không chịu khuất phục như cũ. Cô nở nụ cười cứng ngắc. Đây là Hà Dĩ Kiết, một người cho dù gặp phải tình cảnh khốn cùng hay bị thương tổn như thế nào, cũng không thể nào lay chuyển được gân cốt của anh. Bọn họ thực sự không phải là người sống chung trong một thế giới.

Như vậy cũng tốt, cuối cùng cô cũng đã đạt được ước muốn rồi.

Hiện giờ anh có như thế nào cũng có liên quan gì đến cô đâu? Từ nay về sau, anh sẽ sống cuộc sống của anh, một cuộc sống rực rỡ với quần là áo lượt, đầu tóc bóng mượt, lên xe xuống ngựa. Cô sẽ trải qua cuộc sống của những người bình thường nhưng đầy yên ổn. Những gì đã từng trải qua giờ đây giống như là cảnh tượng trong giấc mơ mà thôi, cần gì phải để vương vấn ở trong lòng? Bất kể là cây quấn lấy dây, hay là dây quấn quanh cây, tất cả vẫn chỉ là quấn quanh nhau, dựa vào nhau mà sống, mãi mãi không bao giờ được đứng sừng sững vai bên nhau. Cuối cùng, anh cũng đã không còn là cây đại thụ trong cuộc đời của cô nữa rồi.

Tương Tư quay mặt đi, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Vỡ kịch đã kết thúc, giống như tiếng cồng được gõ lên một tiếng, âm thanh của nó vang vọng vào trong không trung, vắng xuống, nghe thật nặng nề và thê lương. Cuộc đời này chẳng qua cũng chỉ là một màn kịch, các nhân vật cứ ra ra vào vào, bất quá cũng chỉ thay đổi nhóm người này bằng nhóm người khác, ngày ngày ngó ngó cùng hát về một đề tài xưa cũ, con người ngộp trong vàng son hay vương vào lưới tình khó gỡ... cũng luôn chỉ có vậy mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Trời mưa cả đêm

Chương 50: Trời mưa cả đêm

Cuộc đời này chẳng qua cũng chỉ là một màn kịch, người ta ra ra vào vào, bất quá cũng chỉ thay đổi nhóm người này bằng nhóm người khác, ngày ngày ngó ngó cùng hát về một đề tài xưa cũ, ngộp trong vàng son hay vương vào lưới tình khó gỡ, cũng chỉ có vậy mà thôi

Dọc theo con đường này sẽ đi đến thành phố C. Cô sẽ không còn nhìn thấy Hà Dĩ Kiết nữa. Anh là con người kiêu ngạo, một người đàn ông ưa thích được nắm trong tay tất cả mọi thứ như vậy, làm sao hết lần này đến lần khác chịu hạ thấp thân phận để nhìn về mặt lạnh nhạt của cô được chứ.

Nhưng mà như vậy cũng rất tốt, cô ước gì từ nay về sau không bao giờ nữa nhìn đến anh.

Thời điểm xe chạy đến thành phố C, dừng lại ở bên ngoài một căn biệt thự thì đã là giữa trưa, ánh nắng cực kỳ gay gắt. Tương Tư vừa xuống xe đã cảm thấy bước chân của mình như đang bước trên lò than hồng vậy. Cô hơi nhíu mày lại, thư ký của Hà Dĩ Kiết dẫn đường cho cô đi đến căn nhà nhỏ nằm cách đó không xa. Cô ngẩng đầu lên, xa xa đã nhìn thấy ở một góc quen thuộc được bóng cây bao phủ có rất nhiều loại hoa. Tương Tư thoáng mỉm cười, bước chân không dừng lại, đi theo phía sau thư ký Triệu đang đi trước dẫn đường.

Đường đi xuyên qua vườn hoa với những cảnh liễu phơ phất, càng đi đi vào trong, lại càng cảm thấy trong người nhẹ nhàng khoan khoái. Tuy nói chỗ này là một khu biệt thự nhỏ, nhưng ngược lại, thật sự cũng không phải là nhỏ lắm. Hai tòa nhà có căn gác nhỏ đứng ở hai góc, khắp nơi đều rợp bóng mát của cây cối, khiến căn gác nhỏ chỉ còn nhìn thấy thấp thoáng trong bóng cây mát rượi. Giữa hai khu nhà còn có một hồ nước nho nhỏ, vài chiếc lá sen tròn tròn nằm xoài trên mặt nước, tuy số lượng sen không nhiều lắm, nhưng lại có một vẻ đẹp tự nhiên nhìn rất thích mắt. Khi đi qua bên cạnh hồ nước thì có một con gió nhỏ thổi qua, đưa đến mùi lá sen thơm ngát, thấm vào trong ruột gan. Quả thật đây là một nơi nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cực kỳ tốt.

Hiện tại Hà Dĩ Kiết đối xử với cô, ngược lại không thể nói là không để tâm, chỉ có điều trong lòng Tương Tư đã sớm nghĩ thoáng thông suốt rồi. Cô chỉ ở lại đây hai tháng để dưỡng bệnh mà thôi. Ở nơi này cho dù có đẹp đến thế nào đi nữa cũng không phải nhà của cô, không có Nhất Nặc và Thím Phúc cùng ở nơi này làm sao có thể gọi là Thiên đường được!

Tương Tư tiến vào tòa nhà nhỏ màu trắng ở bên trái. Tòa nhà này được thiết kế theo phong cách kiến trúc nông thôn nước Anh, có hàng rào bao quanh được sơn màu trắng, trông rất đáng yêu, cùng với những căn phòng nhỏ giống như trong truyện cổ tích. Người hầu ra đón xách hành lý đi vào trước, Tương Tư cũng đi vào theo sau. Hà Dĩ Kiết đang ở trong phòng khách chỉ huy người hầu sắp xếp đồ. Sau khi đi vào cô mơ hồ nghe trộm được lời anh đang cẩn thận dặn dò những người trong nhà, thần sắc cô liền thoáng hoảng hốt.

“Văn tiểu thư, ngài thân thể vẫn chưa được tốt, nên đi lên trên lầu trước để nghỉ một lát đã, thời tiết rất nóng sợ cô không chịu nổi.”

Bác sĩ đi theo bên cạnh cô cực kỳ quan tâm nhắc nhở. Hà Dĩ Kiết đang nói chuyện với một người đàn ông bộ dáng giống như quản gia liền ngừng lại một chút, tựa như quay đầu lại nhìn nhìn cô, nhưng Tương Tư vẫn không hề ngẩng đầu lên, chỉ gật gật đầu mấy cái rồi đi lên trên lầu.

Hà Dĩ Kiết thoáng nhìn sang cô, nhưng chỉ thấy một cái bóng lưng, mặc chiếc áo T-shirt màu trắng với chiếc váy ngắn ngắn có hoa li ti màu xanh đậm. Vạt áo T-shirt thu vào trong váy, càng lộ rõ chiếc eo không đủ một chét tay. Đôi chân cô mảnh khảnh thẳng tắp trắng nõn, đi một đôi xăng-đan nhỏ nhỏ đế bằng màu trắng. Khi cô đi, bóng lưng của cô vô cùng thẳng, nếu chỉ nhìn bóng lưng, cô thực sự giống như một cô bé con có khí chất vượt trội, Hà Dĩ Kiết hơi nắm chặt tay lại, xoay người lại, nói một câu với người quản gia vẫn đang cung kính lắng nghe những lời dặn dò của anh: “Cô ấy tính tình có chấp, hàng ngày tất cả mọi chuyện cứ tuân mọi ý muốn của cô ấy, nhưng riêng chuyện uống thuốc trị bệnh thì cho dù cô ấy có tức giận thế nào, cũng không được phép thỏa hiệp. Nếu như quả thực cô ấy có thái độ bất bình thì hãy gọi điện thoại cho thư ký Triệu, tóm lại, riêng về chuyện này quyết không thể để cho cô ấy tùy tiện muốn làm gì thì làm.”

Quản gia liên tục gật đầu, Hà Dĩ Kiết ngẫm nghĩ một lúc, lại dặn dò thêm một câu: “Ngoại trừ tôi ra, những người khác, bất kể là ai, ngàn vạn lần đều không thể cho họ vào.”

Quản gia liền giật mình, chột gật đầu đáp: “Dạ dạ, tiền sinh yên tâm, dù chỉ một con ruồi thôi tôi cũng sẽ không cho phép bay vào.”

Hà Dĩ Kiệt nhú mảy, chung quy không hiểu sao, anh vẫn có cảm giác có điều gì đó khiến anh không thể hoàn toàn yên tâm, chỉ hận không thể vút bỏ lại tất cả một đồng công việc kia để trấn giữ ở chỗ này, trông giữ cô trong hai tháng đó. Nhưng chính bản thân anh cũng biết, cái ý nghĩ này chỉ là một mong ước xa xỉ đầy vọng tưởng. Chính vì như thế, cho nên anh lại soát xét lại một lần nữa, nghĩ đến mọi khả năng có thể xảy ra, nhất nhất dọn dò lại một lượt, mãi cho đến lúc gần hoàng hôn, mới lên xe rời đi.

Thời điểm anh ra đi, Trương Tư vẫn còn đang ngủ ở trong phòng ngủ, do đó bọn họ cũng không từ biệt nhau.

Trở về thành phố A đã là tám giờ tối, anh vừa vào đến cửa, Đỗ Phương Phương liền vọt ra. Giữa lúc Hà Dĩ Kiệt còn chưa kịp chuẩn bị đề phòng gì đã bị cô ôm chặt lấy. Mi tâm của Hà Dĩ Kiệt liền nhú chặt lại, anh không còn hơi sức đâu để xã giao với cô nữa, bèn hơi dùng sức đẩy cô ra một chút. Nhưng chột nhìn thấy vết nước mắt trên gương mặt của cô, anh lại cảm thấy kinh ngạc. Chuyện có thể làm cho Đỗ Phương Phương phải chảy nước mắt thế này thực sự là một chuyện lớn rồi.

“Đặng Hoa thật đáng thương.” Đỗ Phương Phương tròn mắt đỏ hoe: “Chồng cô ấy thật không phải là người, Đặng Hoa còn đang ở trong phòng cấp cứu để cấp cứu, vậy mà anh ta cũng không thêm ở lại năm phút đồng hồ đã vội bỏ đi luôn.”

“A, sau đó thì sao.” Hà Dĩ Kiệt tiện tay cởi mấy chiếc cúc áo somi, ngồi ở trên ghế sa lon châm một điếu thuốc, nghe đến đây thấy có một chút hứng thú. Nghe nói người đàn ông có tên Tần Mộ Chi này, luôn luôn có hành tung âm thầm, thần bí, đột nhiên giờ đây lại để xảy ra chuyện lớn như vậy, anh cũng thấy có vài phần hiếu kỳ.

Đỗ Phương Phương bĩu môi: “Còn phải hỏi chuyện gì sau đó nữa sao, anh không biết đâu, sau khi tỉnh lại Đặng Hoa, nhìn thấy Tần Mộ Chi không có mặt ở đó, ánh mắt của cô ấy đến em cũng không dám nhìn nữa... Họ Tần kia lòng dạ thật ác độc, nói như thế nào Đặng Hoa cũng vợ của anh ta cơ mà.”

Hà Dĩ Kiệt không cho là đúng: “Chuyện vợ chồng của người khác, chúng ta không biết nguyên do, đừng có xen vào làm gì.”

Đỗ Phương Phương lại thần thần bí bí dịch sát gần tới anh, ghé vào trên vai anh nói: “Làm sao mà em lại không biết chứ? Tại vì Tần Mộ Chi có người phụ nữ khác ở bên ngoài!”

Hà Dĩ Kiệt ngược lại nở nụ cười: “Chuyện này rất bình thường, khoản đó người đàn ông nào mà chẳng có, chặc!”

Đỗ Phương Phương lại hết sức căm phẫn: “Cái gì mà bình thường chứ? Anh ta đã kết hôn, đã có vợ rồi, tại sao lại còn có thể có quan hệ với người phụ nữ khác ở bên ngoài như vậy chứ?”

Hà Dĩ Kiệt khoát khoát tay, “Em nói xem nào.”

Đỗ Phương Phương bị anh chuyển hướng chủ đề, liền rất hào hứng bưng bưng kể lại: “Anh có biết chuyện gì xảy ra không? Tần Mộ Chi muốn ly hôn chính là vì cái người phụ nữ kia. Nghe nói cô ta chết đã sáu năm rồi, không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên lại xuất hiện! Hôm nay em còn được nghe Đặng Hoa khóc lóc kể lể với em! Bọn họ kết hôn đã sáu năm, nhưng cho tới tận bây giờ Tần Mộ Chi vẫn không hề chạm vào cô ấy!”

Hà Dĩ Kiệt không khỏi nhú mảy: “Vậy lúc trước vì sao bọn họ lại kết hôn với nhau?”

Đỗ Phương Phương nhú nhú mảy: “Chuyện này em cũng không được rõ lắm, nghe nói hình như người lớn hai nhà bọn họ từ hơn hai mươi năm trước đã ước hẹn gả Đặng Hoa cho Tần Mộ Chi thì phải...”

Sự hứng thú của Hà Dĩ Kiệt tan dần, anh gật gật đầu, duỗi cánh tay ra có chút mệt mỏi, nói: “Anh mệt mỏi quá! Anh đi tắm rửa trước nhé, em cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi.”

Đỗ Phương Phương đi theo anh đi lên lầu, trên đường đi vừa nói vài câu chuyện đầu đầu, cho đến khi Hà Dĩ Kiệt đi vào trong phòng tắm, Đỗ Phương Phương mới tiện tay nhặt đồng quần áo mà anh vừa cởi ra bỏ vào trong sọt đựng quần áo để giặt, khi thả đến chiếc áo somi của anh, tay của Đỗ Phương Phương chột run lên một cái, ánh mắt cô như bị dán chặt vào trên cổ áo của anh, chỗ đó có một chút dấu vết màu hồng nhạt nho nhỏ. Hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng, nên màu hồng nhạt kia nổi lên cũng rất rõ ràng. Trong ngực Đỗ Phương Phương chột thấy từng chút từng chút trở nên căng thẳng. Cô cảm thấy trong đầu mình đã bắt đầu trở nên mê muội. Dấu vết này cô rất quen thuộc, chỉ có phụ nữ mới có thể dùng son môi màu hồng nhạt cọ lên chỗ đó được.

Ngày hôm nay Hà Dĩ Kiệt đã cùng một chỗ với người phụ nữ khác.

Đỗ Phương Phương chỉ cảm thấy lạnh toát cả người, rất nhanh cô đưa áo sơ mi của anh lên chóp mũi ngửi. Quả nhiên, loáng thoáng có mùi thơm khác lạ lẫn với hương vị trên người của anh. Từ trước đến nay anh chỉ dùng nước hoa, mà trên dấu vết này cô cảm nhận thấy có mùi thơm ngát rất đặc biệt, như có như không, một mùi thơm cảm thấy rất quen thuộc không nói ra được. Mi mắt của Đỗ Phương Phương cứ giật giật từng hồi từng hồi. Một lúc lâu sau cô mới tỉnh táo trở lại, điềm nhiên như không ném chiếc áo somi của anh vào trong sọt quần áo bước trở về phòng ngủ của mình.

Qua một tuần, lại đến ngày nghỉ của Hà Dĩ Kiệt. Ngay từ sáng sớm, Đỗ Phương Phương đã đi đến bệnh viện thăm Đặng Hoa. Xe chạy vòng vo bên ngoài vài phút sau đó cô liền xuống xe, vẫy một chiếc xe taxi quay trở về. Quả nhiên cô nhìn thấy xe của Hà Dĩ Kiệt đi ra ngoài, nhưng lại đi tới chỗ hội quán của những người chơi Golf. Đỗ Phương Phương ở bên ngoài chờ đợi suốt ba tiếng đồng hồ mới nhìn thấy anh và vài lãnh đạo thị ủy khác đi ra. Mấy người lên xe sau đó đi đến một nhà hàng cực kỳ nổi tiếng để ăn cơm trưa. Buổi chiều khoảng hai ba giờ họ lại trở về hội quán buổi sáng đã đến. Đỗ Phương Phương lặng lẽ trở về nhà, một mình ngồi thừ ra một lát, nhưng sự nghi ngờ trong lòng cô vẫn không hề tiêu tan. Cô bấm số điện thoại của một

người.

Tương Tư nghỉ ngơi suốt hai tuần ở thành phố C, nhưng Hà Dĩ Kiết cũng chưa một lần ghé qua, cô dần dần trở nên an tâm hơn. Ngoài nỗi nhớ Nhất Nặc làm cho cô gần như sắp phát điên lên được thì cuộc sống của cô trôi qua coi như không tệ, sức khỏe cũng bắt đầu dần dần được hồi phục lại. Chính bác sĩ đến thăm bệnh cho cô cũng đã nói, nếu tình trạng hồi phục cứ tiếp tục diễn biến tốt như vậy thì không cần đến hai tháng, cô đã có thể khỏi bệnh. Tương Tư nghe thấy vậy trong lòng cũng thấy rất phấn khởi, cô càng thêm nghe lời, phối hợp với phác đồ điều trị của bác sĩ. Chỉ chớp mắt, lại một tuần nữa trôi qua, thành phố C bắt đầu thay đổi thời tiết, trời bắt đầu mưa liên miên không ngừng.

Trời mưa đến ngày thứ ba thì Hà Dĩ Kiết đến thăm cô. Tương Tư đang nằm ở trên sân thượng có lắp kính bao kín xung quanh, bên cạnh cô đặt một khay nhỏ chứa đầy những quả anh đào đỏ mọng, tươi rói. Những giọt mưa đập vào tấm kính trên đỉnh đầu vang lên tiếng tí tách, làm cho người ta có một loại cảm giác không an toàn như mình đang dần thân vào trong mưa vậy. Nhưng Tương Tư lại cảm thấy cực kỳ thích thú. Ở đây cô chỉ cần hé mắt ra là có thể nhìn thấy cái ao nhỏ trên đường đi cách đó không xa. Những chiếc lá sen, những bông sen vừa hé nụ bị nước mưa tạt đứng xiêu xiêu vẹo vẹo, nhìn cảnh đó cũng thấy khá thú vị. Cô đang ghé vào trên lan can nhìn cảnh mưa, thỉnh thoảng nhặt một lên một anh đào đưa vào miệng, đột nhiên liền nhìn thấy trên con đường nhỏ uốn lượn bên cạnh hồ nước có một đoàn người đang đi đến. Nhìn dáng đi của người đi đầu tiên, Tương Tư liền nhận ra được ngay là ai, bất giác nét mặt của cô không khỏi lộ ra thần sắc bức bối, tiện tay ném lại quả anh đào vừa mới nhặt lên vào lại trong khay hoa quả, phải phúi tay trở lại bên trong phòng.

Hà Dĩ Kiết đứng ở dưới căn nhà nhỏ, người đi theo thu lại cái ô, nhưng trên vai của anh vẫn có một vài chỗ bị ướt. Trên lọn tóc cũng có một số giọt nước mưa đọng lại. Anh ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, cửa phòng ngủ đã đóng chặt lại, liền quay mặt nhìn sang quần gia: “Tiểu thư đâu?”

“Dạ, tiểu thư đang ở trên sân thượng lâu hai đề ngắm mưa đấy ạ!” Quần gia vừa cười vừa nói: “Hôm nay tâm tình của tiểu thư khá tốt. Bác sĩ nói hôm nay trời mưa, bên ngoài lạnh lẽo, không nên đi vào trong đình để ngắm mưa, tiểu thư không nên ra ngoài. Tiểu thư không nghe, bác sĩ cũng không thể lay chuyển được tiểu thư, nên đành phải thỏa hiệp với tiểu thư, nhưng chỉ cho phép tiểu thư có thể chơi ở trên sân thượng thôi. Vừa rồi tiểu thư vẫn còn đang tức giận đấy, bất quá cũng nghe thấy bà Trương kể lại, bà cảm thấy anh đào mới hái lên cho tiểu thư ăn đồ dành tiểu thư vài câu, tiểu thư đã vui vẻ trở lại rồi, lúc này đang ở trên đó chơi đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Ngủ cùng nhau

Chương 51: Ngủ cùng nhau

“Vừa rồi tiểu thư vẫn còn đang tức giận đấy, bất quá cũng nghe thấy bà Trương kể lại, bà cảm thấy anh đào mới hái lên cho tiểu thư ăn đồ dành tiểu thư vài câu, tiểu thư đã vui vẻ trở lại rồi, lúc này đang ở trên đó chơi đấy.”

Hà Dĩ Kiết gật gật đầu, nụ cười tươi tắn không sao kiềm chế nổi hiển hiện trên mặt anh. Cô vẫn còn giữ tính nét bướng bỉnh bốc đồng của trẻ con như trước. Anh khoát khoát tay ý bảo mọi người lui ra, giẫm giẫm chân lên trên tấm thảm chùi chân vài cái, rồi bước vào trong nhà. Anh theo bậc cầu thang lầu đi thẳng lên trên sân thượng, lại chỉ nhìn thấy chiếc ghế nằm trống rỗng, trên mặt ghế còn để sẵn một quyển sách. Chiếc ghế nằm vẫn còn đang hơi lay động, chiếc bàn ở bên cạnh có một khay nhỏ để những quả anh đào đỏ tươi, nhìn rất vui mắt. Mấy cái hạt quả anh đào ăn xong vứt vương vãi ở bên cạnh đó, phảng phất như vừa mới rồi vẫn còn có người ở chỗ này ngồi ăn anh đào một cách say sưa. Tiếng mưa rơi xuống lớp kính trên đỉnh nghe rào rào như tiếng rang đậu hạt. Nhưng trong tiếng động âm ỉ kia lại có sự yên lặng khác thường khiến anh thấy có chút hoảng hốt, cảm thấy trong lòng hơi trầm xuống. Cô đã nhìn thấy anh đến đây, nhưng lại không muốn gặp anh, nên đã tránh né bỏ đi.

Trong lòng anh nghĩ ngợi, không khỏi âm thầm lắc đầu. Giữa bọn họ cũng chỉ có khoảng thời gian hai tháng này mà thôi. Nếu như cô vẫn một mực không chịu gặp anh, về sau này làm sao có thể có khả năng còn được gặp lại cô nữa? Huống chi, hai tháng này cũng không phải là ngày nào cũng có thể ở cùng một chỗ với nhau. Mỗi một lần anh tới đây đều hết sức chú ý, cẩn thận từng ly từng tí, đều phải lo nghĩ nhiều mặt sao cho chu toàn, chỉ sợ lỡ có một chút sơ sẩy sẽ đẩy cô vào trong vòng nguy hiểm. Anh không thể không đề phòng người phụ nữ có tên Đỗ Phương Phương kia.

Kéo cánh cửa kính trên sân thượng lại cẩn thận, sau đó Hà Dĩ Kiết xoay người đi về phía phòng ngủ của cô. Cửa gian phòng vẫn đóng chặt, anh nhẹ nhàng gõ lên vài cái, nhưng vẫn không nghe thấy trong phòng có động tĩnh gì. Hà Dĩ Kiết khum tay lại đặt lên trên miêng, khẽ ho một tiếng, cất tiếng gọi cửa: “Tư Tư, Cận Trường Sinh có thư nhờ anh chuyển cho em đây này, nếu như em không ra, anh mở thư ra...”

Anh còn chưa kịp nói dứt câu chợt nghe đến trong phòng có tiếng bước chân vội vã đi ra, khỏe mỗi không kiềm chế nổi hơi cong lên. Cánh cửa phòng ngủ liền được mở ra, Tương Tư chân trần đứng ở cửa ra vào, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ hồng hào, đôi mắt sáng trong nhìn lại anh: “Đưa cho em!”

Cô nhất định không thể để cho anh mở thư ra được. Nếu như Trường Sinh nói cho cô biết chuyện của Nhất Nặc như vậy sẽ bị anh nhìn thấy chẳng phải là hỏng hết mọi việc hay sao?

Hà Dĩ Kiết nhẹ nhàng lách vào qua khe hẹp giữa cô và cánh cửa. Anh cũng không trả lời cô cũng không đưa cho cô lá thư, tùy ý hỏi ngược lại cô một câu: “Em có ngoan ngoãn nghe lời dặn dò của bác sĩ, uống thuốc, tiêm thuốc đúng hạn, nghỉ ngơi thật tốt hay không?”

Tương Tư gật đầu qua loa, trở mặt nhìn anh đi vào trong phòng ngủ: “Có, thư của em đâu...”

Hà Dĩ Kiệt hài lòng gật gật đầu, xoay người nhìn lại sắc mặt của cô, nói một câu về đầy thoải mái: “Khí sắc xem ra đã khá hơn nhiều rồi, mấy ngày qua có vẻ em đã thật sự thật biết điều...”

“Hà Dĩ Kiệt!” Trong lòng Trương Tư nóng như lửa đốt, cô không biết rốt cuộc Cận Trường Sinh muốn nói cho cô biết chuyện gì: “Thư của em!”

“À!” Hà Dĩ Kiệt à lên một tiếng, kéo chiếc ghế sofa đơn ra ngồi xuống: “Tur Tur, tóc anh bị dính nước mưa ướt, em cầm cho anh cái khăn lông tới đây, hắt xì...”

Anh nói xong, hắt hơi một cái, trong ánh mắt của anh nhìn cô có vẻ rất khó chịu vì thấy mình không được sạch sẽ, thậm chí còn mang theo một chút buồn bã khẩn cầu. Đầu óc của Trương Tư lúc này đều tập trung vào lá thư kia, tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng cô vẫn tức giận đi lấy chiếc khăn mặt sạch sẽ đưa cho anh. Cô đứng ở một bên, nhìn anh chậm rãi lau tóc, trong lòng cô gắng nhẫn nhịn lại cơn tức giận đang muốn trào lên. Khó khăn lắm mới đợi cho anh lau xong, cô vừa cầm khăn mặt mang trở lại phòng tắm, anh lại tiếp tục sai khiến cô: “Tur Tur, em rót cho anh ly trà nóng, anh dính nước mưa, hình như có chút cảm lạnh...”

Thoảng cái Trương Tư vớt chiếc khăn mặt đánh xoạch một cái vào trong chậu, cô lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn anh một cái: “Hà Dĩ Kiệt, em không phải là người hầu của anh!”

Anh nhìn lại cô về bất đắc dĩ, lắc đầu thở dài: “Thật là một đứa nhỏ lười biếng.”

“Đưa thư cho em!” Trương Tư cắn chặt răng lại, bất kể như thế nào, nếu còn để lá thư này ở trên người anh, cô vẫn còn lo lắng.

“Được.” Hà Dĩ Kiệt đứng lên, thò tay vào trong túi, Trương Tư liền nhìn chăm chăm vào tay của anh, không hề nhúc nhích, mắt cũng không nháy một cái. Trong lòng Hà Dĩ Kiệt thấy chua xót khó chịu, cô nóng ruột muốn nhìn thấy lá thư của Cận Trường Sinh kia đến như vậy hay sao? Cô vẫn luôn nhớ đến Cận Trường Sinh như vậy sao?

Anh bước đến phía trước mặt cô, dừng lại cách cô một khoảng cách độ nửa bước chân, rút tay từ trong túi ra, nhưng không có lá thư nào, ngược lại, thoảng cái anh đã ôm lấy Trương Tư, nói có chút nghiêng răng nghiêng lợi: “Thư anh xé rồi, em muốn anh sẽ là người đưa thư tình cho hai người bọn em sao, đừng có mà mơ tưởng!”

Anh há mồm cắn lấy cổ của cô, nhưng lại không dám dùng lực, giọng nói trầm ấm, thủ thủ nhẹ nhàng như tơ, rung lên nghe du dương như tiếng đàn vi-ô-lông-xen: “Tur Tur, em đừng giằng vò anh nữa, em hãy nói giữa em và Cận Trường Sinh không có vấn đề gì đi, hãy nói em không thích cậu ta! Tur Tur, em đừng có lại tra tấn anh như vậy nữa...”

Trương Tư tức giận mặt đỏ bừng, mạnh mẽ đẩy anh ra, hai mắt của cô nhìn anh tóe lửa, anh lại dám xé thư của cô! Trời biết, đã bao lâu rồi cô không được biết chút tin tức gì ở trong nhà, cô đã lo lắng biết bao nhiêu về Nhất Nặc và Thím Phúc, vậy mà anh lại làm cái chuyện hèn hạ vô sỉ như vậy với cô chứ!

“Hà Dĩ Kiệt, bây giờ anh hãy cút đi cho tôi, anh cút đi ...” Trương Tư vài bước vọt tới cạnh cửa, thoảng cái, kéo cửa ra, cô chỉ ra ngoài cửa hô to: “Anh đi đi, tôi không muốn còn phải nhìn thấy anh nữa, anh, anh thật sự đã làm cho tôi phải chán ghét anh rồi!”

Anh ngược lại có chút ngây ngẩn cả người! Vốn dĩ anh chỉ tạm thời nảy sinh lòng tham lừa gạt cô để cô mở cửa ra mà thôi, nên mới nói anh mang thư cho cô? Nhưng bây giờ nhìn cảnh tượng này xem ra anh thật sự đã đoán trúng rồi, Tur Tur và Cận Trường Sinh, hai người bọn họ sớm đã nảy sinh tình cảm với nhau rồi.

“Em không thể sống cùng với cậu ta chung một chỗ!” Sắc mặt Hà Dĩ Kiệt như đông cứng lại. Con người vừa mới nói những lời cầu khẩn kia dường như đột nhiên đã biến mất tăm. Anh bước từng bước tới gần, bàn tay giữ chặt lấy vai của cô: “Em không thể sống cùng với Cận Trường Sinh được!”

Trương Tư trở tay gạt tay của anh xuống, “Anh không có tư cách gì để quản lý những chuyện của tôi.”

“Tur Tur... Cậu ta tuổi còn rất trẻ, hai người... không được...” Hà Dĩ Kiệt nặng nề thở dài một hơi, vừa giữ chặt lấy hai vai của cô: “Tur Tur, anh sẽ không làm hại em...”

“Nhưng mà tôi đã từng bị anh làm hại đến thâm thối rồi. Hà Dĩ Kiệt! Hiện tại mời anh hãy rời khỏi đây, anh hãy đi đi!” Trương Tư không muốn nhìn thấy anh nữa, xoay người đi thẳng vào trong phòng tắm, đóng cửa lại “rầm” một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Ngủ cùng nhau 2

Chương 51 (tiếp theo)

Hà Dĩ Kiệt đứng ở nơi đó hồi lâu không thể nhúc nhích. Sắc trời xám như chì, mưa vẫn rơi không ngừng nghỉ, trong lòng của anh giờ đây tựa như một mảnh đất trống trải, hoang vu. Trong căn phòng này khắp nơi đều có dấu vết của cô, cô có chút hơi lười biếng, căn phòng sáng sớm nay đã được người hầu dọn dẹp sạch sẽ đã bị cô làm cho trở nên lộn xộn. Mấy cái váy đều bị cô ném bừa ở trên giường, thậm chí Hà Dĩ Kiệt còn có thể hình dung được cảnh tượng buổi sáng cô có bộ dạng đầy bất mãn thế nào khi trù tính chọn lựa quần áo để mặc.

Trước kia khi còn sống cùng ở một chỗ cô cũng luôn như vậy. Mỗi ngày rời giường cô đều muốn ôm toàn bộ quần áo ra, úm thử từng cái từng cái một, cứ thử mãi cho đến cái cuối cùng, thế rồi bộ quần áo được cô lựa chọn vẫn là bộ đã thử mặc lúc ban đầu. Ngày ấy anh luôn chế cười cô, hiện tại lúc quay đầu lại nghĩ, tất cả những điều mà trước đây anh đã từng không bao giờ chú ý để ở trong lòng, lại đáng giá để anh nhớ mãi như vậy!

Anh đi đến bên giường, gấp gọn lại từng cái từng cái quần áo của cô cho gọn gàng, sau đó mở tủ ra, cái cần đặt vào thì đặt ngay ngắn, cái nên treo lên thì đem treo lên. Những màu sắc mà cô yêu thích cũng không có sự thay đổi quá lớn. Trong số quần áo mà anh đã chuẩn bị cho cô, những bộ mà cô vẫn thích mặc nhất thường có màu trắng, màu lam, hay màu hồng nhạt, những bộ có màu sắc khác cô cũng không hề đụng tới. Hà Dĩ Kiệt khẽ lắc đầu, cô vẫn còn mang tính cách của một cô gái nhỏ.

Anh vừa khép tủ quần áo lại, cánh cửa phòng tắm lại bỗng nhiên mở ra. Trương Tư cho là anh đã sớm ra khỏi phòng, điếu, đàn, lê, quý, đồn nên cũng không phòng bị chuyện anh vẫn đang còn ở bên ngoài. Cô không khỏi trở mắt ra nhìn một chút. Cô nhìn vào bóng lưng của anh, anh đứng ở tủ trước quần áo trước sắp xếp lại quần áo cho cô. Đột nhiên cảm xúc chưa xốt không nói ra được bỗng trào lên trong lòng cô. Trương Tư che miệng lại, thận trọng xoay người lại nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Hà Dĩ Kiệt không quay đầu lại, nghe thấy tiếng đóng cửa rất nhỏ, anh vừa đứng lại trong chốc lát, sau đó mới lặng lẽ ra khỏi phòng.

Thời điểm buổi tối, cô cũng không xuống lầu ăn cơm, Hà Dĩ Kiệt một mình ngồi ăn cơm trong phòng ăn ở lầu một. Bên ngoài trời vẫn mưa không ngừng. Tiếng mưa nhỏ tí tách phảng phất như muốn đếm từng khắc thời gian cuối cùng. Anh ăn được vài ba miếng cơm đã buông đũa, liếc nhìn một bàn đồ ăn đầy màu sắc rực rỡ nhưng chỉ có một mình ngồi ăn, vốn dĩ đang rất đói, vậy mà đột nhiên anh lại thấy không có khẩu vị để ăn tiếp nữa.

Anh ngồi ở dưới đèn trong chốc lát, bên tai nghe tiếng mưa rơi tiêu điều, lại càng cảm thấy nghĩ đến cô nhiều hơn.

Không biết tại sao tự nhiên anh lại đứng lên, đi lên lầu.

Trên khoảng sân thượng to như vậy, có một ngọn đèn nhỏ được lớp kính phản quang lại lập lờ. ๐๗๕☆L☆๐๗๕ Lúc này cô đang ngồi ở trên chiếc ghế nằm, nhìn màn mưa bên ngoài cửa sổ tối đen như mực.

Hà Dĩ Kiệt đứng ở sau lưng cô, lặng lẽ ngắm nhìn cô. Lúc này chụp đèn ở trên đỉnh đầu của cô, đã tỏa một vầng ánh sáng lạnh lùng bao phủ lên cả người cô. Cô vẫn nằm đó, theo sự lắc lư của dây xích hơi đu đưa trước sau một chút. Tiếng mưa rơi tí tách giống như đang có ai đó gây loạn xạ lên dây đàn không theo một giai điệu nào.

Nơi thành phố này, trời mưa cả đêm.

Nếu như cả thế giới này chỉ có hai người bọn họ, chắc chắn anh cũng sẽ không cảm thấy vắng vẻ.

Cô một mực nằm ở đó thật lâu, xích đu dần dần trở nên yên tĩnh. Hà Dĩ Kiệt lúc này mới nhẹ nhàng thả nhẹ bước chân đi qua, cô nằm hơi nghiêng đầu, đã ngủ thiếp đi rồi. Dưới đèn anh ngắm nhìn gương mặt của cô, khuôn mặt kia vẫn còn rất trẻ trung và non nớt, nhưng nơi mi tâm kia vẫn như đang khỏa nổi sâu muộn. Hà Dĩ Kiệt xoay người, nhẹ nhàng nâng thân thể của cô bế cô lên.

Trong lúc ngủ mơ cô có chút nhú mày, cái miệng nhỏ nhắn hơi mấp máy, tựa như khẽ thì thầm gọi lên một tiếng - Dĩ Kiệt.

Hà Dĩ Kiệt cảm thấy nơi trái tim của mình như rung lên, anh nhẹ nhàng nói ở bên tai cô: “Tư Tư, ngoan ngoan ngủ đi, lúc này em đang nằm mơ...”

Anh không dám đánh thức cô, nếu như cô tỉnh lại, cái ôm này ngay lập tức sẽ trở thành xa xỉ.

Khi cô nằm ở trong ngực của anh, người hơi giật giật một chút, sau đó vừa nặng nề chìm vào trong giấc ngủ, ngủ thiếp đi. Hà Dĩ Kiệt đẩy cửa phòng ngủ ra, đi thẳng đến bên giường, kéo chiếc chăn mỏng ra đặt cô nằm ở trên giường. Anh hơi lưỡng lự một lát, sau đó nhẹ nhàng tháo những móc cài quần áo bên trong của cô ra. Trương Tư ghét nhất mặc quần áo, nhất là mặc nội y nằm ở trên giường ngủ. Trước kia, cho dù chỉ là giấc ngủ trưa chốc lát, cô cũng đều muốn cởi sạch trơn, lúc đó cô giống như một con mèo nhỏ cực kỳ lười biếng khoanh tròn lại, tìm một tư thế thoải mái nhất, sau đó rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Anh càng nghĩ, nụ cười càng trở nên ấm áp vài phần, ngón tay nhẹ nhàng vẩy quanh sau lưng cô. Đang lúc anh muốn tháo bỏ cho cô cái khóa móc của chiếc áo ngực, đột nhiên cô lại mở mắt ra, một đôi mắt xinh đẹp cứ nhìn anh như thế, cũng không hề chớp mắt một cái.

Chương 52: Một lần cuối cùng...

Đột nhiên cô lại mở mắt ra, một đôi mắt xinh đẹp cứ nhìn anh như thế, cũng không hề chớp mắt một cái.

Hàng lông mi của cô thật dài, thật dày, đôi đồng tử trắng đen rõ ràng, mang theo một chút nhập nhèm vì ngái ngủ, nhưng lại có chút mơ màng lười biếng, nhìn rất đáng yêu. Trái tim của anh trong nháy mắt liền mềm nhũn thành một vũng nước.

Nhắm mắt lại, anh đặt nụ hôn xuống cô, trong nháy mắt, Hà Di Kiệt nghe thấy tiếng nói trong lòng mình, “bây giờ mày mới biết sao Hà Di Kiệt, cả đời này, mày cũng không sao trốn thoát khỏi lòng bàn tay của người phụ nữ này đâu”.

Anh hôn đôi mắt xinh đẹp của cô, anh hôn đôi gò má mềm mại của cô, anh hôn sống mũi rất thanh tú của cô, anh hôn đến ướt sũng đôi môi của cô. Cô ngoan ngoãn nằm yên, không hề động đậy, chỉ mở to đôi mắt nhìn lại anh. Trong đêm tối lơ mơ, cô như muốn nhìn thấu vào tận trong lòng của anh.

Không biết là do ban đêm vắng vẻ nên làm cho người ta dễ dàng trở nên phóng túng, hay là bởi vì sau khi phóng túng con người mới có thể cảm thấy ban đêm quá vắng vẻ. Khi đôi môi của anh hôn một đường dọc xuống dưới nơi lồng ngực của cô thì cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ôm lấy cổ của anh.

Có một loại dự cảm không rõ ràng lắm không sao nói được thành lời, đang lan tràn khắp trái tim của cô, nó tựa như nói cho cô biết rằng, nếu bỏ qua lần này thì cả đời này sẽ khó có lại được thời khắc được ôm nhau như thế này nữa, tựa như chỉ qua tối nay thôi, hai người sẽ không còn cơ hội để tạm biệt nhau hay gặp lại nhau nữa. Nỗi sợ hãi bỏ qua khiến nơi trái tim của cô trở nên lạnh buốt, nó làm cho cô càng áp sát tiến vào anh gần hơn nữa, dán chặt vào lồng ngực nóng hổi của anh.

Anh ôm lấy cô, nghiêng người nằm ở trên giường kéo sát cô lại gần, ôm cô vào trong ngực, cách một lớp nội y màu trắng, anh áp phần thân trên của cô ở trước ngực của mình. Sự mềm mại ấm áp càng làm cho trái tim anh thêm thương yêu cô hơn, bàn tay anh phủ lên lưng của cô, nhẹ nhàng hỏi: “Em làm sao vậy, lại gặp ác mộng phải không?”

Cô lắc đầu, rồi lại rúc rúc vào trong ngực của anh: “Hà Di Kiệt, anh thật sự đã xé thư của em rồi sao?”

Anh nuốt sự chua xót ngược vào bên trong, lắc đầu, ôm cô sát hơn: “Không có thư đâu, Cận Trường Sinh chỉ muốn anh nói cho em biết, mọi chuyện trong nhà đều tốt.”

Trái tim của cô run lên một cái rồi chột bùng lòng, cô vui mặt vào trong ngực của anh, giọng nói vang lên nghe hơi nghèn nghẹt: “Vì sao anh lại gạt em?”

“Anh không lừa em thì làm sao em mở cửa cho anh vào, làm sao anh được nhìn thấy em chứ.”

“Vì sao anh nhất định cứ phải nhìn thấy em vậy?”

“Bởi vì anh rất nhớ em.”

“Tại sao anh phải nhớ tới em?”

“Bởi vì...” Anh quay mặt lại, hôn lên mái tóc mềm mại mát lạnh của cô: “Bởi vì anh đã phát hiện ra, anh đã yêu một người, đã yêu một cô gái nhỏ có tên là Văn Tương Tư, cho nên anh đã nghĩ rằng, anh nhất định phải đến để nhìn thấy cô ấy, dù chỉ là liếc qua một cái thôi cũng được.”

“Tại sao anh phải yêu cô ấy?” Trong giọng nói của cô hàm chứa sự ghen ngạo, khiến anh lại kéo cô sát vào càng ôm siết lấy cô chặt hơn. Trong sự yên tĩnh đó, dường như bản năng của con người chính là muốn đi tìm sự ấm áp. Cô không muốn rơi lệ, nhưng trong lòng cô thật sự lại cảm thấy rất khó chịu.

Anh trầm mặc một hồi, “Lúc này chính anh cũng không sao có thể nói rõ ràng được. Anh nhớ rằng trước đây thật lâu, anh đã từng xem qua một đoạn văn, nói thế này: “Nếu như bạn nhìn thấy một phong cảnh tươi đẹp, nghĩ muốn mang cô ấy đến cùng ngắm, nếu bạn ăn một món ăn ngon, lại nghĩ muốn được cùng ăn với cô ấy, thậm chí bạn đi đến bất cứ nơi đâu cũng nghĩ nếu mang được cô ấy đi cùng thì tốt quá, nếu bạn đang đi ở trên đường nhìn thấy một cái bóng lưng cũng lại nhớ tới cô ấy, khi bạn được nghe một ca khúc nào đó bạn lại nghĩ muốn được cùng cô ấy ở chung một chỗ để thưởng thức, khi bạn nhìn thấy bất kỳ một người phụ nữ nào khác, ở trong lòng bạn lại bắt đầu nhớ đến cô ấy, cảm thấy trên đời này không có người phụ nữ nào hơn được cô ấy, như vậy, nhất định là bạn đã yêu cô ấy.”

“Anh thường xuyên luôn nghĩ đến cô ấy, khi đang làm việc trong văn phòng, lúc đang lái xe, khi đang dùng cơm, ngay cả khi anh đang ngủ, rốt cuộc anh cũng luôn nghĩ đến cô ấy... Anh nghĩ rằng anh đã yêu cô ấy, anh đã thực sự yêu cô ấy rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Ngủ cùng nhau 3

Chương 52 (tiếp theo)

Hà Di Kiệt hơi xoay mặt lại, kéo cô sát hơn, mặt của anh áp vào trên mái tóc của cô, hơi cọ cọ vào đó. Một nỗi đau đớn cứ chạy dọc theo mạch máu một đường lan tràn ra khắp người anh. Anh nhìn vào phòng tối đen kia, nói tiếp: “Nhưng mà anh lại không thể cùng ở với cô ấy chung một chỗ, cả đời này cũng không thể.”

“Vì sao lại không thể chứ?”

Hà Di Kiệt xoay người nhìn vào ánh mắt của cô trong mắt cô lệ đã dâng đầy, những giọt lệ trong suốt sáng long lanh. Anh cúi đầu hôn nước mắt của cô,

cánh môi dán vào trên mí mắt mỏng manh có chút run rẩy: “Cô ấy quá tốt đẹp, mà anh lại không xứng với cô ấy.”

Cô nhắm mắt lại, một dòng lệ liền trôi xuống dưới. Hai tay cô ôm vào trên cổ của anh kéo xuống nắm lại thành quyền đập đập xuống ngực anh, giọng nói có chút khàn khàn: “Vì sao, vì sao anh lại đối xử với em như vậy, tại sao anh phải tàn nhẫn như vậy, vì sao, Hà Dĩ Kiệt, vì sao vậy?”

“Em đừng hỏi nữa Tur Tur.” Cánh tay anh xuyên qua hai cánh tay của cô, gắt gao tóm lấy tay cô giữ chặt ở trước ngực mình. Cánh tay của anh rắn chắc ghì lấy cánh tay cô làm cho cô gần như không sao thở nổi. Cô không còn khí lực nữa, nhắm mắt lại, nước mắt cứ thế tuôn trào, khóc không thành tiếng...

“Em đừng hỏi nữa, không cần thiết phải hỏi lại những chuyện đã qua. Qua đêm nay, em hãy quên toàn bộ chuyện này đi, cũng hãy quên anh đi! Tur Tur, anh thề với em, anh sẽ không bao giờ còn dây dưa với em nữa, nhưng em nhất định phải sống thật tốt đấy, đi đâu đi đâu quý! Đón phải sống thật hạnh phúc nhé, Tur Tur...”

Cô nhìn lên gương mặt của anh, cô thật sự rất muốn hỏi anh, Hà Dĩ Kiệt, giờ đây em đã như thế này, làm sao em còn có thể sống tốt được đây, làm sao em có thể sống hạnh phúc được đây?

“Anh đã phá hủy cả thế giới của cô ấy, đã bỏ rơi cô ấy, ngay trước mắt cô ấy, anh đã ném vỡ vụn toàn bộ niềm hạnh phúc mà cô ấy đã chờ mong, sau đó anh lại mong muốn cô ấy sống hạnh phúc thì làm sao cô ấy có thể sống hạnh phúc được chứ?”

“Ba ba của em chưa từng bao giờ làm những chuyện thương thiên hại lý.” (làm những chuyện tàn nhẫn, không còn tính người)

Cô quật cường nhìn lại anh: “Hà Dĩ Kiệt, ba ba của em tuyệt không hề làm những chuyện ấy, tai mắt của anh có ở khắp nơi, anh có thể tiếp tục điều tra rõ ràng chuyện này được không, ông ấy không thể là người đã hại ba ba của anh, sẽ không hại người nhà của anh...”

“Tur Tur...” Thân thể của anh dần dần lật úp xuống, bàn tay anh ôm vòng ở phía sau lưng của cô hơi kéo cô hướng vào trong ngực của anh. Giữa bọn họ chỉ cách nhau một lớp vải áo sơ mi mỏng manh, anh cảm nhận thấy nhịp thở của cô lúc này rất nhanh, rất gấp rút. Anh ngưng mắt nhìn cô thật sâu, nhưng lại không nhìn thẳng vào nơi đáy mắt đang ánh lên nỗi chờ mong của cô. Anh buông mí mắt xuống, khẩu thị tâm phi (nói những lời không đúng với lòng mình): “Được, anh tin lời em, anh sẽ tiếp tục điều tra.”

Trên đời này có rất nhiều chuyện dở bản, nhưng một người cha ở trước mặt cô con gái yêu của mình, sẽ chỉ biểu hiện ra những gì tốt đẹp, sáng sủa mà thôi. Anh không đành lòng phá vỡ sự tôn kính lần ngưỡng mộ của cô đối cha mình, anh tình nguyện lừa gạt mình, lừa gạt cô.

Tương Tư nhẹ nhàng thở ra một hơi nhẹ nhõm, cô vòng cánh tay nhỏ nhắn mềm mại của mình lên ôm lấy cổ anh: “Em mệt rồi, Hà Dĩ Kiệt.”

Anh xoay người lại, ôm cô vào trong ngực: “Để anh nhìn em ngủ.”

Tương Tư có chút đẩy anh ra, đột nhiên ngồi dậy, tiếng mưa rơi như tiếng đàn khoan nhặt, lúc gần lúc xa, như treu chọc tận nơi sâu thẳm mềm mại nhất của lòng người. Hà Dĩ Kiệt, em đã lừa gạt anh về sự tồn tại của Nhất Nặc, rốt cuộc là em đã thiếu nợ anh rồi, một đêm này, coi như đây là sự đền bù tổn thất của em cho anh, từ nay về sau, chúng ta sẽ thật sự chấm dứt.

Hết thấy mọi chuyện đều đã qua rồi, em cũng không còn hận anh nữa, hai người chúng ta như vậy là huê nhau.

Cô nhẹ nhàng nở nụ cười, đang lúc ánh mắt của anh nhìn cô đầy vẻ khiếp sợ, cánh tay mảnh khảnh của cô quành ra sau lưng khẽ gầy một cái, chiếc móc cài áo tung ra, chiếc áo ngực màu trắng rơi xuống trước ngực, cặp tuyết lê trắng nõn nà từng chút, từng chút lộ ra trong đêm đen. Cô không chút giấu diếm, chiếc chân mỏng để chồng chất ở tại bên hông, mái tóc đen xõa ra, buông lơi trên bả vai. Đôi con ngươi của cô sáng sủa như nước, nhìn thẳng tắp về phía anh, khóe môi nở nụ cười nhàn nhạt. Không biết có phải là cảm giác của anh đã nhận biết sai hay không, nhưng anh giật mình, cảm thấy nụ cười của cô nhìn thế lương đến tận xương tủy.

Cho mãi về sau này, anh đã từng vô số lần nhớ lại cái đêm hôm đó, điểm duy nhất mà anh nhớ rõ, chính là nụ cười của trong cô giờ phút ấy, một nụ cười mà anh không sao xóa đi nổi, anh không biết tại sao cuộc đời này lại có một nụ cười, mà khi nhìn vào lại thấy còn đau thương hơn cả những giọt nước mắt.

Anh không biết tại sao, khi anh dự định hoàn toàn buông tay thì một đêm kia, cô cũng đã có quyết định như anh.

Chỉ có điều, vì anh yêu cô nên anh mới buông tay, còn cô cũng vì yêu anh mà cô đã lựa chọn rời khỏi anh.

“Em không thích mặc quần áo khi ngủ, anh đã quên...” Cô hơi có vẻ giận dỗi, giọng nói trong đêm yên tĩnh phảng phất như cánh hoa nở. Tương Tư chậm rãi ngang nhiên xông vào anh, cánh tay cô quấn vào nơi đầu vai của anh: “Hà Dĩ Kiệt, anh hãy nói anh yêu em đi!”

Anh kinh ngạc mở miệng, trong đầu đã mất đi toàn bộ tư duy: “Anh yêu em, Tur Tur, anh yêu em...”

Cô nhẹ nhàng há miệng ra, nhẹ nhàng cắn vào nơi hầu kết của anh đang hơi run rẩy, đầu lưỡi hơi lướt qua, kéo theo một dòng điện rất nhỏ. Toàn thân của anh run lên, anh trở tay ôm chặt lấy cô. Thân thể của cô giống như một viên ngọc quý, bóng loáng nhẵn nhụi. Bàn tay của anh áp lên sống lưng mảnh khảnh của cô hồi lâu không dám động đậy: “Tur Tur, anh không thể...”

Cô lại tựa như một con cá nhỏ bóng loáng đang quẫy cái đuôi, thân thể cô từ trong ngực của anh trượt xuống dưới. Bàn tay nhỏ bé mềm mại ấm áp của cô cách một lớp vải, chậm rãi cảm lên vuốt ve vật đã cứng ngắt của anh. Máu trong người anh cũng bắt đầu kêu gào, trong đầu một tiếng nổ lớn ầm ầm vang lên, tất cả lý trí cùng sự tỉnh táo của anh đã không còn sót lại chút gì. Anh cầm lấy tay của cô đặt vào chỗ đó, hơi thở dần dần trở nên nặng nề. Anh

khẽ gọi ở bên tai cô: “Tur Tur, Tur Tur...”

“Chỉ một đêm cuối cùng thôi, Hà Dĩ Kiệt...” Cô ní non, môi dán yết hầu của anh hôn một đường xuống phía dưới, cách lớp áo sơ mi của anh, ghé môi vào hôn cái bụng rắn chắc của anh. Dần dần có vết ướt xuyên thấu qua quần áo truyền vào bên trong, cảm giác hơi lạnh lạnh. Anh chỉ cảm thấy trong bụng mình như chất chứa một khối thuốc nổ, bàn tay của cô càng ngày càng thêm nóng hổi, càng ngày càng bức bách anh, khiến anh không sao không chế nổi. Trước mắt anh là những tia sáng sắc sỡ lập loè, anh cũng không thể làm được bất cứ cái gì. Tất cả ý thức của anh đều bị ràng buộc trên tay, trên môi của cô. Anh chỉ làm được một việc là gọi tên cô hết lần này tới lần khác. Anh không sao đè nén nổi nữa, anh thầm nghĩ anh còn muốn cô càng nhiều hơn...

Môi của cô vẫn tiếp tục di chuyển xuống phía dưới, thẳng đến nơi cuối cùng, cách một lớp vải, cô ngậm lấy anh. Cuối cùng, anh cũng không sao kiềm chế nổi bản thân mình nữa. Anh đặt tay lên trên phần gáy của cô, hai mắt đỏ đậm: “Tur Tur, Tur Tur... Thực sự em muốn lấy mạng của anh rồi!”

Cô vẫn không buông miệng mình ra, chỉ ngược mắt lên nhìn anh, trong đôi mắt ướt át đã nhuộm màu đỏ có chút mê hoặc, hàng lông mi dày khẽ run lên, giống như chiếc lông chim đang trêu chọc anh, trong khi trong lòng anh đang cố nén lại dục vọng của mình. Anh hơi dùng sức muốn đẩy cô ra một chút, nhưng cô lại tựa như con rắn cứ thế áp sát tới anh, thông thả tra tấn anh, cô tháo chiếc thắt lưng da của anh ra... Nhẹ nhàng kéo chiếc khóa quần xuống...

Hà Dĩ Kiệt không nén nổi nữa, anh hít một hơi khí lạnh, lòng bàn tay cháy bỏng từ trên vai cô trượt xuống rơi vào trước ngực cô, nắm lấy nơi mềm mại trắng như tuyết kia, chỉ cảm thấy toàn thân mình máu như vừa nóng lên thêm một chút, anh không sao nhịn nổi nữa, khàn giọng gọi tên cô: “Tur Tur, Tur Tur...”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Đêm cuồng loạn

Chương 53: Đêm cuồng loạn

Anh chỉ cảm thấy toàn thân mình máu như vừa nóng lên thêm một chút, anh không sao nhịn nổi nữa, khàn giọng gọi tên cô: “Tur Tur, Tur Tur...”

Khôe môi của cô nhếch lên, đáy mắt mang theo ý cười liếc nhìn anh một cái rất nhanh, rồi đột nhiên cô cúi đầu xuống. Anh chỉ cảm thấy toàn bộ nơi đó của mình được một thứ mềm mại ấm áp bao trùm khít khao, chợt muốn thờ một hơi dài thật thoải mái. Động tác của cô có chút vụng về, thậm chí thỉnh thoảng cô còn làm anh bị đau, nhưng anh vẫn cảm thấy vô cùng hưởng thụ. Anh yêu người con gái ấy, đây là người phụ nữ mà anh yêu, lúc này cô ấy đang làm tất cả chỉ vì anh...

Đầu lưỡi của cô mềm mại nóng hổi, khi lướt qua da thịt của anh khiến anh thoải mái, toàn thân khẽ run lên, bàn tay đang áp tại phần gáy của cô hơi nấn tới một chút. Anh không kiềm chế nổi, bật lên một tiếng hít hà, hộp một ngum không khí, trong bụng anh có một ngọn lửa đã cháy sẵn, ngay lập tức ngọn lửa đó bùng lên cháy rừng rực. Thân thể của anh trở nên căng thẳng, cánh tay có lực của anh kéo thân thể cô lên cuốn vào trong ngực. Cô lại dần dần tiến tới nơi đó, hai bên má cô rút lại, ra sức mút lấy anh. Anh không sao được rên lên một tiếng, đè ép cổ của cô dính sát vào nơi đó của mình...

Động tác của anh không bị khống chế nên càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nặng, anh từ từ nhắm hai mắt lại, ồ ồ thở dốc. Tương Tư có chút khó chịu vì bị anh lắc lư thao túng, không ngừng giừa cô ra sau, nhưng lại bị anh đè lại phần gáy càng chặt hơn. Tương Tư không sao giãy giụa nổi, trong miệng chỉ có thể phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào đứt quãng...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Đêm cuồng loạn 2

Chương 53 (tiếp theo)

Cô vẫn không sao quen được phương thức như thế này, tuy rằng trước kia đã từng bị anh bức bách thử qua, nhưng thật sự cô vẫn không thể thích ứng nổi. Một lúc sau cô đã cảm thấy miệng mồm như, rất khó chịu, không nhịn được nhăn nhó lông mày lại. Sóng mắt cô chợt trở nên linh động, đột nhiên cô hé nở nụ cười tinh nghịch. Một tay cô đặt lên mu bàn tay anh đang cầm bàn tay mềm mại tay của cô, cùng lúc đó miệng của cô thuận theo lực đạo của anh nhẹ nhàng hạ xuống cắn một cái vào vật cự đại của anh...

“Tur Tur, đừng cắn anh...” Cái miệng nhỏ của cô có ý xấu, cô muốn anh bị đau nhưng lại càng kích thích anh thêm, hại anh thiếu chút nữa thì không khống chế được. Anh cuống quýt muốn tránh khỏi tay của cô, cuống quýt bóp vào hai bên má của cô, muốn cô hơi nói rộng ra cái miệng nhỏ ra một chút.

Nhưng cô lại nhủ lòng mảy mai, lắc đầu, đẩy tay của anh ra, muốn anh lui ra ngoài, đầu lông mày sụp xuống, cánh môi cong lên, khoang miệng vừa mồm vừa tê dại, nói chuyện cũng có chút mơ hồ không rõ: “Bỏ ra...”

Hà Dĩ Kiệt vừa tức vừa buồn cười, bị cô trêu chọc đến bốc lửa, nhưng cuối cùng vì thương xót cô, anh than dài một tiếng cố đè lại dục vọng của mình đang xao động dữ dội. Anh nhìn cô, đưa tay ôm cô vào trong ngực, hôn lên gò má của cô: “Em mệt mỏi không?”

Tương Tư gật gật đầu, lại lắc đầu, tựa vào ở trong ngực của anh, thoáng cái lấy ngón tay vẽ vẽ những vòng tròn ở trước ngực anh, không buồn ngước mắt lên, giọng lười biếng: “Đổi sang anh đi...”

Hà Dĩ Kiệt khẽ giật mình, chợt đẩy mắt lại dâng lên sắc xuân, anh dán sát vào bên tai cô thì thầm một câu: “Muốn anh cũng làm như em vừa rồi hay sao?”

Gương mặt của Tương Tư vọt đỏ bừng, vỗ vỗ mấy cái nặng nề vào trước ngực anh, lườm anh một cái: “Anh đừng có vội đắc ý, em đây không cần...”

Hà Dĩ Kiệt ghé sát vào cô, hôn lên vành tai trắng như ngọc của cô, giọng nói như lửa đốt trêu chọc cô: “Thật sự không cần chứ?”

Tương Tư đột nhiên trở mình một cái, thiếu chút nữa thì đụng vào mặt của anh, anh lùi người lại phía sau, vừa ôm lấy cô, vừa quở trách đầy yêu thương: “Từ từ một chút, bộ dạng lúc nào cũng như một cô bé con vậy.”

Tương Tư nhìn lại ánh mắt của anh, bĩu môi một cái liền mở miệng nói: “Đã bao giờ anh từng làm như thế với... các cô gái khác chưa?”

Trong lòng anh có ý muốn trêu chọc cô, hỏi lại: “Làm thế nào?”

Tương Tư tức giận hung hăng chọc anh một cái, “Anh có nói hay không, hả!”

Hà Dĩ Kiệt thu lại vẻ trêu chọc, anh vòng tay siết chặt eo của cô: “Tư Tư, chỉ có em thôi, từ nay về sau chỉ có một mình em, không có bất cứ một ai khác nữa.”

Tâm tình của cô chợt thoáng suy sụp, điển, đàn, lè, quý, đồn trông mắt hơi nổi lên sắc đỏ. Nếu như quả thật quá khứ có thể cắt được, để những chuyện kia giống như chưa từng bao giờ xảy ra thì tốt biết bao. Nếu như giữa bọn họ không có nhiều sự kiện cắt ngang như thế thì có phải tốt biết bao nhiêu không! Nếu như đây không phải là chấm dứt, mà là bắt đầu, thì sẽ tốt đẹp bao nhiêu...

Cô ra sức lắc đầu, muốn gạt bỏ hết tất cả những cảm xúc không nên có vừa rồi của mình ra khỏi đầu. Cô biết bản thân mình cũng có chút tư tâm, cô muốn anh phải nhớ kỹ cô, cả đời không thể quên được cô, cô muốn cả đời anh dù không được nhìn thấy cô, nhưng cả đời anh phải nhớ đến cô mãi mãi.

Cô không biết rằng đó chính là lòng tham của bản thân.

Cô đã phải chịu nhận quá nhiều như vậy rồi, những điều mà cô muốn cũng chỉ có một chút xiu như vậy thôi! Cô không còn là một cô gái ngốc nghếch đơn thuần như ngày xưa nữa, mà cho rằng trên đời này vẫn có thể những lời nói công bằng, cho rằng sẽ vẫn có người nào đó cho cô lẽ phải.

“Hà Dĩ Kiệt, đời này anh chỉ có thể được yêu một mình em thôi.” Cô ghé lại sát hơn trong ngực của anh, hôn lên trên môi của anh, cắn môi dưới của anh, nhẹ nhàng níu non. Anh chỉ cảm thấy có một dòng điện không thể nhìn được đã chạy thẳng lên đại não của mình. Cánh tay anh đã nắm chặt tay cô, đáp lại nụ hôn của cô, trong lúc quần quít đó, anh buông lời đáp ứng, giọng của anh nghe vừa sâu lắng lại vừa tha thiết: “Đúng thế, cả đời này, Hà Dĩ Kiệt chỉ yêu Văn Tương Tư, chỉ yêu một mình cô ấy mà thôi...”

Khóe môi Tương Tư cong lên, cô nhắm mắt lại, hé mở hàm răng, mặc cho cái lưỡi của anh tiến nhanh vào trong khoang miệng, dây dưa cùng một chỗ với cô. Anh mút lấy đầu lưỡi của cô, như muốn nuốt cả người cô trong bụng vậy. Lưỡi của cô cũng bắt đầu run lên, bàn tay của anh đặt ở phía sau đầu của cô, khiến cô càng thêm dán chặt vào anh hơn nữa. Khát vọng của anh đối với Tương Tư đã sớm dâng trào đến cao độ, khiến anh không thể nhẫn nhịn được nữa, đến thời khắc này nó giống như một con hồng thủy phá tung cửa khẩu, ào ạt ập đến, không thể nào quay đầu lại được nữa...

Mãi cho đến khi hai gò má của cô đỏ rực lên, thần sắc nơi đây mắt cô cũng bắt đầu trở nên mơ màng, thần trí bị nụ hôn của anh làm cho không phân định rõ Đông Nam Tây Bắc nữa, lúc này anh mới chịu buông cô ra. Hai lần môi như cánh hoa đào của cô sau nụ hôn của anh trở nên hơi sưng và loáng nước, khiến anh không nhìn được lại cúi đầu nhắm nháp. Hơi thở của cô trở nên rối loạn, nhịp đập trái tim của anh cũng trở nên rối loạn, sớm đã không còn tiết tấu nữa, tựa như một bản diễn tấu của một người không còn thần trí, gậy trên dây đàn cái được cái không, giống như một con cuồng phong đang quay cuồng trước khi cơn mưa ập tới, tuôn rơi nhẹ nhàng...

Tương Tư từ từ nhắm hai mắt lại, hơi thở càng ngày càng dồn dập, môi của anh dán vào trên cổ của cô, đầu lưỡi trêu chọc cô, khiến cô có cảm giác tất cả các mạch máu của mình nảy lên kịch liệt. Hai tay cô khoát lên trên vai anh, rất nhanh không kịp được nữa, mười đầu ngón tay của cô bám sâu vào cơ thể vững chãi của anh...

Khi cô động tình, lớp da thịt tuyết trắng trên cơ thể đều ánh lên sắc hồng nhạt, bóng loáng. Trên càn cổ mảnh khảnh rải đầy dấu hôn màu hồng nhạt, khiến ngọn lửa tình trong anh càng ngày càng bốc cao. Đôi môi của anh nhẹ lướt qua nơi hóm nhô như đầm nước nhỏ nơi xương quai xanh của cô, cuối cùng dừng lại tại nơi đỉnh núi, dịu dàng ngậm lấy hạt ngọc nhỏ ánh màu san hô trắng đứng trên nơi đây đã tuyết trắng. Tương Tư chỉ cảm thấy toàn bộ con người của mình dường như đã mất hết năng lực suy nghĩ, cô nằm yên không thể động đậy nổi, nhưng lại không sao khống chế nổi bản thân, ưỡn ngực lên, muốn có được anh nhiều hơn nữa...

Hà Dĩ Kiệt không cách nào khống chế nổi chính mình, anh hôn một đường xuống phía dưới, thẳng đến phần bụng bằng phẳng của cô. Mặc dù cô đã sinh con nhưng bởi vì vóc người cô sinh ra đã nhỏ bé và yếu ớt, sau khi sinh Nhất Nặc xong lại vẫn phải luôn vất vả vì cuộc sống, nên thân thể vẫn nguyên

như trước, cũng không có thay đổi gì. Cô không béo lên, thậm chí còn gầy hơn một chút so với hồi còn ở bên cạnh anh, vòng eo trước sau như một, mảnh mai đến mức tưởng như gió thổi qua sẽ gãy làm đôi. Hà Dĩ Kiệt cảm thấy nếu hai tay mình ôm lấy vòng eo của cô gần như có thể khép kín hoàn toàn eo cô được...

Anh hôn lên thân thể trắng như tuyết của cô, suốt một đường từ ngực đến bụng, hai bên hông đều rải đầy những cánh hoa màu hồng nhạt, chính là dấu vết của những chiếc hôn. Trên phần thịt mềm bên hông của cô anh cắn một cái không nhẹ không nặng, đầu gối đẩy hai chân cô ra...

Tương Tư khẽ kêu lên một tiếng “Ái”, e lệ mờ rèm mắt ra, lại nhìn thấy ánh mắt của anh đang nhìn chăm chăm như dính chặt lấy phần bụng của cô, mặt cô càng thêm đỏ rực đến lợi hại, ôm lấy cánh tay của anh không nhìn được liền bám một cái vào phía sau lưng của anh, giọng nói mềm nhũn: “Hà Dĩ Kiệt...”

Mi tâm của Hà Dĩ Kiệt nảy lên một cái, nhưng đầu ngón tay anh vẫn sờ sờ lên vết sẹo trên bụng cô. Chỗ đó có một dấu vết dài gần như đã biến thành màu hồng nhạt, đầu ngón tay của anh lướt nhẹ qua chỗ đó, mang đến cảm xúc khác thường. Tương Tư không khỏi kinh hãi, trái tim đập loạn nhịp! Cô đã quên, cô sinh Nhất Nặc theo phương thức mổ đẻ, do đó trên người cô vẫn còn có vết sẹo!

“Tư Tư... Vì sao trên người em lại có vết sẹo thế này? Em ngã bệnh nên phải phẫu thuật à?” Từ trước đến giờ Hà Dĩ Kiệt chưa từng bao giờ nghĩ rằng cô đã sinh con, anh vuốt ve vết sẹo của cô, đau lòng hỏi lại, làm cho Tương Tư lập tức trở nên bình tĩnh lại, vội vàng lựa theo lời của anh nói lấp đi: “Không sao đâu, đã là quá khứ lâu lắm rồi, em bị viêm ruột thừa cấp tính cho nên phải giải phẫu cắt bỏ, nên lưu lại...”

Cô còn nhớ rõ ngày trước khi còn đi học cô có bạn học cùng phòng nửa đêm bị đột phát viêm ruột thừa cấp tính phải đưa đi bệnh viện giải phẫu cắt bỏ, sau đó trên bụng đã lưu lại một vết sẹo.

Lúc này Hà Dĩ Kiệt mới nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, anh cúi đầu hôn vết sẹo đã không rõ rệt kia nữa, “Còn bị đau nữa hay không Tư Tư?”

Ngón tay của cô lùa vào trong mái tóc của anh, nhẹ nhàng ôm sát lấy anh: “Đã hết đau từ lâu lắm rồi, khi giải phẫu cũng có thuốc mê cho nên không đau...”

Hà Dĩ Kiệt nằm ở trên bụng cô, ôm lấy cô hồi lâu. Lát sau khi anh ngẩng đầu lên, trong đáy mắt đã có chút hồng, cô đã phải chịu rất nhiều khổ sở. Lại nói, anh Hà Dĩ Kiệt này, coi như cũng là một người có tên tuổi, vậy mà, ngay cả người phụ nữ mà mình yêu thích lại không thể bảo vệ nổi...

Tương Tư không muốn hai người tiếp tục bàn luận những chuyện trước kia thêm nữa. Cô sợ rằng nếu còn tiếp tục nói thêm nữa về đề tài này sẽ vô tình nói lộ ra một điều gì đó. Nếu như Hà Dĩ Kiệt biết được sự tồn tại của Nhất Nặc, cô cũng không biết được kết quả sẽ ra sao nữa. Chính bản thân cô đến tận bây giờ vẫn còn chưa chắc chắn được chủ định của mình. Nghĩ đến tình cảnh lúc này, cô cắn răng một cái, hai chân nâng lên kẹp lên trên cái lưng cường tráng của anh, khẽ trầm giọng gọi tên của anh: “Dĩ Kiệt...”

Anh đáp lại một tiếng, cô lại cầm tay của anh kéo một đường xuống phía dưới, âm thanh giống như nghẹn lại ở trong cổ: “Em nghĩ em muốn anh...”

Anh đã cảm thấy cô ướt át, cảm xúc tưởng chừng sắp biến mất đột nhiên liền bùng lên mạnh mẽ. Anh cảm hai tay của cô tách ra cố định ở hai bên eo đặt trên giường. Anh động thân một cái, đưa vật của mình vào bên trong thân thể cô, mi tâm Tương Tư nhú lại một cái. Động tác bất ngờ của anh lúc này làm cho cả người cô giật nảy người lên một cái, sau đó mới gầy dựa như muốn tránh ra. Nhưng anh đã siết chặt tay giữ lấy thân thể của cô, động tác của anh càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mạnh hơn...

Anh bị cảm sắc (không gần gũi với phụ nữ) đã lâu. Cô cũng từ sau khi rời khỏi anh cũng chưa từng qua lại với bất cứ ai. Cả hai người cứ lần qua lần lại như vậy cả đêm, đến thời khắc cảm xúc lên đỉnh của hai người được hòa vào nhau, bọn họ đều cảm thấy thoải mái không nói ra được. Tương Tư đã không còn sự ngượng ngùng lẫn rụt rè như ngày trước nữa. Cả hai tay hai chân cô quấn quýt lấy anh không chịu buông. Anh chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng như vậy của cô, chỉ cảm thấy lúc này dục vọng chẳng những không lắng xuống, mà ngược lại càng ngày càng mạnh mẽ hơn...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Làm cho ly biệt

Chương 54: Làm cho ly biệt

Anh chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng như vậy của cô, chỉ cảm thấy lúc này dục vọng chẳng những không lắng xuống, mà ngược lại càng ngày càng mạnh mẽ hơn...

Anh cúi đầu xuống hôn cô, cô nửa tỉnh nửa say, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn về mặt mờ mịt, bộ dáng của cô khiến anh không khỏi muốn được chìm xuống, hòa nhập vào trong cô lần nữa, bởi vì cả hai đều có cảm giác dường như đời này kiếp này, rất có thể đây là một lần cuối cùng họ được ở bên nhau, vì thế bọn họ đều toàn tâm toàn ý hòa vào nhau. Cô vứt bỏ sự e lệ, giao phó hoàn toàn bản thân mình cho anh, còn anh cũng tràn ngập dịu dàng nhưng vẫn không bị mất đi sự điên cuồng mãnh liệt. Cô bị động tác của anh làm cho dần dần trở nên thất thần, đôi mắt sáng khép hờ, trong miệng không ngừng khe khẽ ngâm nga um...um...

Hà Dĩ Kiệt không nghe được âm thanh ấy của cô, chỉ cảm thấy máu trong toàn thân dường như đều tập trung vào một điểm đó. Những giọt mồ hôi trên trán anh dần dần nhỏ giọt xuống ngực cô như tuyết đang tan. Anh cúi gương mặt tuấn tú của mình thấp xuống, dán lên đôi môi xinh xắn của cô, lướt nhẹ hôn qua bộ ngực của cô lúc này đầy mồ hôi nẩy chất. Da thịt toàn thân Trương Tư đều trở nên căng thẳng, phía dưới càng thêm siết chặt đến lợi hại. Anh như người bị mất hồn, động tác hôn lên môi của cô ngày càng mạnh mẽ hơn. Cô bị anh trêu chọc trở nên điên cuồng, giọng nói như sắp bị nghiền nát ra, lại càng tăng thêm kiều diễm.

Nhiệt độ trong phòng dần dần tăng lên cao hơn, bởi vì sự buông thả hoàn toàn, bởi vì sự giao hòa không chút e dè. Cô không hề dè nén sự hưng phấn của mình, căn phòng như bị lay động bởi tiếng ngâm nga, thỉnh thoảng còn có tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông cùng với tiếng gầm nhẹ bị đè nén lại. Không biết qua bao lâu, trong phòng mới dần dần trở lại tĩnh lặng...

Ngoài cửa sổ, mưa dần dần nhỏ lại, mờ mờ đã có ánh sáng bàng bạc của vầng trăng non, tựa như nét cong của lông mày, vừa mới vụng trộm chui ra từ trong đám mây dày đặc, ánh sáng mê ly trong trẻo xuyên qua cửa sổ, trải dài trên chiếc giường mờ tối, ngổn ngang... có hai thân thể đang hòa hợp ôm siết lấy nhau.

Trương Tư mệt mỏi không nói được ra lời, mặc cho anh gất gao ôm mình lên đặt ở trên ngực. Cô nhắm mắt lại, ngay cả việc hít thở cũng cảm thấy không cần thiết. Hà Dĩ Kiệt nhẹ nhàng vuốt ve cái lưng của cô, cảm thấy có chút mồ hôi ẩm ướt đọng trên đó, anh nghiêng mặt qua mỗ một chiếc hôn vào gò má ửng đỏ của cô: “Để anh ôm em đi tắm rửa nhé, Tư Tư, em ra mồ hôi nhiều thế này, sẽ cảm lạnh mất...”

Giọng của Trương Tư đã trở nên khàn khàn, cô từ từ nhắm hai mắt lại, tựa vào trong ngực anh, lẩm bẩm: “Em mệt mỏi quá, không thể cử động được...”

Anh cười yêu thương, đầy cung chiều, anh ôm lấy cô: “Ngoan, để anh ôm em đi tắm, em cứ việc ngủ đi...”

Cô liền ảm ừ một tiếng, giờ cánh tay khoác vào trên cổ của anh, thân hình nhỏ nhắn, yên tâm co rúc tại trong ngực của anh, mặc kệ anh muốn làm cái gì thì làm, cảm giác này, thật sự rất thoải mái.

Hà Dĩ Kiệt ôm cô đi vào phòng tắm, hai người cùng nhau ngâm mình ở trong bồn tắm. Nghĩ đến thân thể cô còn chưa được khỏe lắm, anh chú ý điều chỉnh cho nhiệt độ nước ở trong bồn nóng hơn một chút. Vừa rồi hai người cùng vừa lăn qua lăn lại hơi quá mức, cũng không biết cô có chịu được không. Trong lòng anh mơ hồ có chút tự trách mình đã quá phóng túng.

Nước ấm rất dễ chịu, Trương Tư mệt mỏi gần như đã ngủ thiếp đi, trong mơ mơ màng màng, cô cảm thấy có người đang tắm rửa cho mình. Cô biết đó chính là anh, nên vẫn để cho mình chìm vào trong giấc ngủ, ngủ thiếp đi. Ở trong ngực của anh, không hiểu tại sao luôn gây cho cô một loại cảm giác vô cùng an tâm. Hà Dĩ Kiệt thấy hơi thở của cô dần dần ổn định hơn, anh biết cô đã ngủ say, liền càng nhẹ tay nhẹ chân. Anh dùng chiếc khăn mặt mềm mại lau khô nước đọng trên người cô, sau khi gội đầu sạch sẽ cho cô xong, anh dùng một cái khăn lông khác bọc cô lại, lúc này anh mới nhét cô vào bên trong chiếc áo tắm của mình ôm cô vào trong phòng ngủ.

Cô ngủ rất say sưa, anh không muốn đánh thức cô dậy, nhưng lại lo lắng nếu để nguyên mái tóc ẩm ướt như vậy mà ngủ, ngày mai cô sẽ bị đau đầu. Do dự mãi, cuối cùng anh vẫn quyết định phải gọi cô dậy. Anh phải gọi tên cô mấy lần cô mới một mình nhấp nháy mắt một lúc, giống như một con mèo nhỏ lười biếng, rồi mới mở mắt ra nhìn lại anh.

“Để anh sấy khô tóc cho em đã, rồi em hãy ngủ tiếp.” Anh hôn nhẹ lên gương mặt của cô, trên mặt cô phảng phất hồng, thoạt nhìn có thể thấy sức khỏe của cô thật sự đã tốt lên rất nhiều.

Trương Tư à lên một tiếng, lại nhắm mắt lại luôn. Hà Dĩ Kiệt cười cười một tiếng về bất đắc dĩ, đi lấy máy sấy tóc, ngồi ở bên giường đưa tay vào mái tóc ẩm ướt của cô, mở nắp gió ấm, từ từ sấy tóc cho cô.

Gió rất nhẹ nhàng, bởi vì mở số nhỏ nên tiếng ồn cũng thấp, Trương Tư ngược lại càng phát ra hơi thở mệt mỏi, đến khi anh đã sấy mái tóc của cô khô rồi thì cô đã chìm vào trong giấc ngủ nặng nề.

Hà Dĩ Kiệt cất máy sấy đi. Anh nhón chân nhẹ nhàng kéo chân ra, đắp lên cho cô. Trong lúc ngủ mơ, cô xoay người một cái, đối mặt với anh, gác cái chân nhỏ nhắn lên ngang hông của anh, hai tay cũng ôm vào nơi ngang hông của anh, vui mặt hướng vào trong ngực của anh, nhẹ nhàng cọ xát. Dường như cái tư thế này làm cho cô thấy cảm thấy thoải mái, khỏe môi cô hé nở nụ cười như đóa hoa xinh xinh, ngoan ngoãn nằm yên không động đậy.

Anh không dám lộn xộn, cứ như vậy ôm cô, một tay anh luồn dưới lưng cô, tay kia cũng đưa qua ngang eo của cô. Anh ôm chặt cô, hơi thở của cô vững vàng và ấm áp, làm cho anh dần dần cũng thấy buồn ngủ, chỉ chốc lát sau, anh cũng nặng nề ngủ thiếp đi.

Mưa đã gần như tạnh hẳn, chỉ còn những giọt nước đọng trên mái hiên, ngọn cây, lá sen, dưới mái cong của góc đình, hoặc là một chút ẩm ướt giữa các đám mây thỉnh thoảng lại rào rào một tiếng, tí tách rơi xuống. Đêm càng khuya càng dần dần trở nên yên tĩnh hơn.

Sáng sớm tỉnh giấc, vậy mà lại là một ngày nắng, ánh mặt trời sáng chói mắt bức người. Trương Tư mở mắt ra, bên người đã là một khoảng trống không, trái tim của cô như thất lại, cô vọt ngồi dậy, nhưng rồi cũng dần dần ổn định lại bản thân.

Cần phải kết thúc thì cũng nên kết thúc, như vậy cũng rất tốt. Cô không thích cái giờ khắc cáo biệt này, càng không nói đến khả năng giây phút từ biệt kia chính là cả đời.

Đêm qua quả là một giấc mộng dài, đột nhiên làm cho trái tim người ta trở nên mềm mại, dễ sinh ra rất nhiều điều liên quan, kéo dài mãi về sau. Như vậy cũng tốt, nếu như sau này cô còn muốn bắt đầu một cuộc sống mới, thì từ nay về sau trong lòng cô phải luôn luôn tiếp tục oán hận lẫn không cam lòng

với anh, giống như ngày trước vậy. Cái tên của anh chính là một lời nguyên rủa, nhớ tới anh, cô chỉ thấy đau đến tê tâm liệt phế, nhưng từ nay về sau, người phải đau đớn sẽ không phải là cô.

Cô muốn dùng sự dịu dàng cùng tình cảm sâu nặng để thiết kế cho anh một nhà tù mà anh không thể phá vỡ nổi, cô muốn khóa lại lòng của anh, mặc dù giờ phút này cô cũng không rõ, vì sao mà cô nhất định phải như vậy.

Tương Tư ôm đầu gối ngồi một mình ở trong phòng thêm chốc lát, sau đó đi rửa mặt. Cô thay đổi quần áo sau đó xuống dưới lầu, đã nhìn thấy anh chính trang đứng chờ ở dưới lầu.

Trong lúc nhất thời cô hơi sững sốt một chút, đứng sững ở nơi đó không hề động đậy.

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, dáng người thẳng tắp, khí thế hiên ngang, đã sớm trở lại thành bộ trưởng Hà với gương mặt khác hẳn, phảng phất con người của tối hôm qua hoàn toàn không phải là anh.

Tương Tư cúi đầu xuống, nhếch môi lên có chút khổ sở, sau đó hít sâu một hơi, cất bước đi xuống dưới lầu.

Quần gia liếc mắt một cái, người hầu đều lui xuống, thư ký Triệu cũng lặng lẽ ra khỏi phòng khách, về mặt anh ta đã có chút kỳ lạ.

Tương Tư đi thẳng đến trước mặt của anh, vóc dáng của cô không cao, đứng chỉ gần kề đến bả vai anh, cô phải ngẩng đầu lên thì mới có thể nhìn thấy anh.

Anh trước sau như một cực kỳ tuần tú, dung nhan như đao gọt riu đục tạc ra vậy, tán mát ra khí thế bức người. Trong lòng Tương Tư chợt trào lên cảm xúc chua xót lặng lẽ tràn ra khắp cơ thể. Tất cả giờ đây đã hóa thành một trò hề, cô gượng tay lên sửa sang lại chiếc cà vạt hơi lệch của anh, mi mắt khép lại, không hề nhìn anh, mãi đến sau cùng, cô mới nhẹ nhàng mở miệng: “Lên đường may mắn.”

Đáy mắt Hà Dĩ Kiệt dần dần trở nên mờ mịt, hơi ẩm ướt, hai tay buông thõng xuống tại bên chân, rất nhanh đã nắm chặt lại, mắt anh nhìn cô cũng không hề chớp một cái, như muốn nhìn lại cô một lần nữa rồi khắc sâu vào trong linh hồn của mình.

Tương Tư lui lại phía sau một bước, nhìn kỹ lại anh một lượt rồi sau đó gật đầu về hai bên, hé nở nụ cười dịu dàng, nói với anh nói: “Anh đi đi, từ nay về sau đừng tới đây nữa, qua vài ngày nữa em cũng muốn rời khỏi nơi này rồi, nhân tiện ngày hôm nay em cũng muốn nói lời từ biệt với anh một lần, còn khi ra đi...”

Cô xoay người sang chỗ khác, trong con ngươi đã dạt dào nước mắt: “Khi em ra đi, sẽ không nói cho anh biết đâu...”

“Tur Tur...” Cặp công văn trong tay anh thoáng cái rơi xuống trên mặt đất. Anh tiến lên một bước, từ phía sau ôm chặt lấy cô, anh cúi đầu xuống chống quai hàm ở trên vai của cô, ngữ điệu run rẩy và vội vã, anh cố kìm lại nỗi đau đớn trong lòng không để lộ ra ngoài: “Tur Tur, để anh đưa em đi thôi... Lúc này anh cũng không thiết một điều gì nữa...”

Tương Tư cười rộ lên, cười đến độ nước mắt trào ra như mưa, cô đẩy từng ngón tay của anh ra, từng ngón từng ngón một, cố nhịn lại sự đau lòng nhàn nhạt mở miệng nói: “Anh đang nói mê sảng cái gì vậy, đã lớn tuổi như vậy rồi mà còn...”

Anh không chịu nổi cuộc chia tay này, cô nhìn vậy mà lại vô cùng lạnh nhạt. Hà Dĩ Kiệt bị cô đẩy ra, trong lòng anh lúc này như nước thủy triều lên mãnh liệt. Nếu anh bỏ đi cùng cô, bí thư Tiểu sẽ phải làm sao bây giờ? Đỗ Phụng Phụng nhất định sẽ giận lây sang ông, mà ông lại là người có ơn lớn đối với cuộc đời của anh. Nếu anh phạm phải sai lầm, làm sao có thể khiến bí thư Tiểu được bãi đơn đây?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Làm cho ly biệt 2

Huống chi, anh dựa vào cái gì mà muốn Tương Tư cùng đi với anh đây? Không phải bất cứ sai lầm nào cũng có thể được tha thứ.

Ban đầu giữa bí thư Tiểu và Tương Tư, anh quyết định lựa chọn bí thư Tiểu, cũng có nghĩa là đã báo trước ngày hôm nay.

“Đúng vậy, anh đang nói những điều mê sảng đầu đầu.” Hà Dĩ Kiệt cười cười lộ vẻ sâu thẳm. Anh xoay người nhấc cặp công văn lên, nhìn lại cô một cái. Ánh mắt kia làm cho cô không dám nhìn thẳng vào anh, quay mặt đi. Hà Dĩ Kiệt hơi nhếch môi, mơ hồ nghe thấy tiếng của thư ký Triệu ở ngoài cửa lo lắng nhắc nhở. Rốt cuộc anh vẫn phải xoay người sang chỗ khác, từ phòng khách đi ra ngoài, khoảng cách rất ngắn, chỉ mất vài giây đồng hồ, anh đã biến mất ngay ở trước mắt của cô. Từ này Tương Tư vẫn một mực giữ vững khẩu khí kia, lúc này đột nhiên cô thả lỏng ra một chút, cả người tựa như bị rút sống lưng, thoáng cái cô ngồi phịch xuống trên mặt đất.

Cả ngày hôm nay, cô một mực chỉ ngồi ở trên ban công, cơm trưa cũng không sao nuốt nổi, bữa tối càng thêm không có khẩu vị. Bác sĩ đến thăm bệnh cho cô, cô cũng không gặp, mãi đến khi đêm xuống, bỗng nhiên cô lại bắt đầu sốt trở lại, nhưng cô đã đuổi hết toàn bộ người hầu y tá ra ngoài từ lâu. Trong tầng lầu này chỉ có một mình cô. Tương Tư nằm ngơ ngẩn ở trên ghế nằm, sắc trời lúc này đã đen kịt, lưa thưa mấy ngôi sao nhỏ. Cả một khu vườn to như vậy, nhưng sự cô độc lại tràn đầy trời đất. Tương Tư không muốn động dậy, cũng lười dậy để trở về phòng, diễn đàn lê quý đôn nên cứ nằm ở nơi đó, ánh mắt cô không biết đang nhìn về hướng nào, đầu đau muốn nứt ra. Trên người cô cứ lúc nóng lúc lạnh, cô áp mặt vào trên mặt ghế lạnh buốt mới cảm thấy trong người dễ chịu một chút. Rốt cuộc cô cũng phải gắng gượng ngồi dậy, dự định trở về phòng để uống thuốc. Thân thể là của mình, từ nay về sau, sẽ không có người nào quan tâm đến nó ngoài chính bản thân mình ra...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Không thể buông tha

Chương 55: Không thể buông tha

Rốt cuộc cô cũng phải gắng gượng ngồi dậy, dự định trở về phòng để uống thuốc. Thân thể là của mình, từ nay về sau, sẽ không có người nào quan tâm đến nó ngoài chính bản thân mình ra...

Run run rẩy rẩy mãi cô mới đứng lên được, lại cảm thấy người bị mất thăng bằng một lúc. Cô gắng gượng bám lấy lan can để đứng cho vững, bỗng nhiên cô nhìn thấy từ rất xa có vàng sáng đang chiếu rọi...

Vàng sáng này chiếu xuống phía dưới mặt đất, nhưng như ẩn như hiện trong hơi nước. Hóa ra chẳng biết từ lúc nào trời đã đổ mưa tí tách.

Mới đầu cô còn cho rằng mình hoa mắt, nhưng đột nhiên, ánh mắt của cô chợt sáng lên. Ở nơi cách lối đi vào trong vườn hoa không xa, cô nhìn thấy chiếc xe kia chậm rãi được lái vào trong vườn. Từ xa rồi đến gần, đèn pha xe sáng trắng như tuyết, mơ hồ nhìn kỹ thêm một chút, chiếc xe ô tô này đúng là chiếc xe mà Hà Dĩ Kiệt trước kia vẫn thường dùng. Tương Tư có cảm giác tất cả phiền muộn vừa rồi của mình như đã được quét sạch. Lúc này những niềm vui sướng nho nhỏ, lộn xộn kia đột nhiên liền bộc phát ra gần như cùng một lúc. Chia tay chỉ mới vãn vẹn gần một ngày mà cá cảm giác thấy dài lê thê, buồn chán không sao chịu nổi. Cô kích động xoay người đã nghĩ định đi xuống lầu, xe cũng đã dừng lại dưới căn lầu cô đang ở. Sau đó, một người phụ nữ đẩy cửa xe ra, xuất hiện ở trước mắt của cô.

Bước chân của Tương Tư thoáng cái dừng lại, sắc mặt của cô dần dần biến thành trắng bệch. Cô nhìn thấy Đỗ Phương Phương mặc một bộ quân trang hàng ngày, áo màu xanh nhạt, chiếc váy màu đen dài đến đầu gối, đi đôi giày da cũng màu đen. Trước sau như một, Đỗ Phương Phương vẫn để mái tóc ngắn gọn gàng, dáng người thon dài thẳng tắp. Cô ta đứng ở dưới lầu, hơi ngẩng đầu lên, tại trong ánh sáng của ngọn đèn, ánh mắt của Đỗ Phương Phương và ánh mắt của cô đụng vào nhau, dừng ở giữa không trung, cách một lớp cây hoa xanh tốt, cách một lớp vách kính trong suốt, cách một bầu không khí lạnh lẽo và cách một người đàn ông ở giữa.

Tương Tư kinh ngạc lui về sau một bước, sắc mặt càng trở nên tái nhợt. Đột nhiên lúc này, cô cảm thấy bản thân mình dơ bẩn và ti tiện biết bao, giống như một người thứ ba núp trong bóng tối rình mò, dụng tâm để cướp đi người đàn ông của người khác!

Cho dù như thế nào, anh đã kết hôn rồi, nhưng tối hôm qua cô lại vẫn ngủ cùng anh, ở chung một chỗ với anh!

Còn Đỗ Phương Phương, cho dù Hà Dĩ Kiệt có yêu hay không yêu cô ta, vì sao lại cưới cô ta, Phương Phương vẫn là vợ của anh. Cái danh phận này đã đè nặng lên cô, làm cho cô không thể nào ngẩng đầu lên được.

Đỗ Phương Phương cười khinh miệt cười, trong cái cười lại chất chứa sự lạnh lùng bén ngọt. Quả không sai, Hà Dĩ Kiệt thực sự đã kín đáo giấu cô ta ở đây, nếu như không phải coi như cô có vài phần năng lực, nếu như không phải nhà họ Đỗ có thể lực, thì làm sao có thể giải quyết được đám thuộc hạ của anh, làm sao cô có thể tìm được đường đến nơi không quen biết này được chứ!

Tương Tư nhìn thấy cái cười của Phương Phương, sự hoảng hốt không rõ vừa lóe lên trong lòng đã từng chút từng chút bình tĩnh trở lại. Cô đưa tay lên huyệt Thái Dương, day day thật mạnh vài cái, cảm thấy sự đau nhức đã giảm đi được một chút, cô liền mạnh mẽ chống tay xoay người sang chỗ khác rời khỏi sân thượng.

Đỗ Phương Phương hừ lạnh một tiếng, gót giày giẫm đạp lên những phiến đá xanh lát trên con đường nhỏ phát ra tiếng kêu giòn tan. Đỗ Phương Phương ngược mắt liếc nhìn qua một lượt hai hàng người đang đứng bên ngoài phòng, tuy có chút sợ hãi, nhưng dường như bằng bất cứ giá nào cũng ngăn cô ta ngăn ở phía trước. Nụ cười của Đỗ Phương Phương càng thêm sâu kín hơn. Cô ta chậm rãi tiến lên trước một bước, cặp mắt phượng dài nhỏ đảo qua những người kia, mở miệng cười: “Ồ, làm cái gì thế này? Nói như thế nào tôi cũng là khách đến chơi mà, không mời tôi đi vào uống ly trà được sao?”

Quần gia mờ hơi lạnh đầy đầu. Đỗ Phương Phương tới quá đột ngột, hơn nữa cô lại đi xe của Hà Dĩ Kiệt, lái xe cũng là người Hà Dĩ Kiệt đã từng sử

dụng để lái đến đây một lần. Bọn họ hoàn toàn cũng không có một chút đề phòng gì, mãi đến khi thấy người xuống xe là một phụ nữ, mọi người mới sợ hãi ngơ ngẩn cả người.

Quản gia lẫn lộn trong đời cũng đã vài chục năm, đương nhiên ông ta nhìn ra điểm mấu chốt, người phụ nữ kia có thể điều khiển được xe của Hà Dĩ Kiệt, lại dùng tài xế của anh, đương nhiên là phải có mối quan hệ không hề nhỏ chút nào. Trái lo phải nghĩ, lại nghĩ tới vị tiểu thư đang ở trên lầu kia, những ngày ở chỗ này, những biểu hiện lẫn phản ứng của Hà Dĩ Kiệt, ông ta đều để vào trong mắt. Dứt khoát vị tiểu thư kia chính là người trong lòng của Hà Dĩ Kiệt, nên ông càng không thể đắc tội được. Trong lòng từ từ thâm nghĩ cách, sau đó lặng lẽ nháy mắt bảo người đi gọi điện thoại báo cho Hà Dĩ Kiệt một tiếng...

Ai ngờ Đỗ Phương Phương tay mắt lanh lẹ, tiến lên một bước vung một bạt tai đánh vào trên mặt quản gia. Cô ta cười một tiếng lạnh lùng, nhìn lòng bàn tay mình đỏ bừng, sự phẫn hận trong mắt lại càng phát ra thâm thúy.

“Như thế nào? Muốn đi thông báo cho Hà tiên sinh phải không?” Đỗ Phương Phương đẩy quản gia với gương mặt sưng phù ra, kiêu ngạo, nhắc chân bước vào cửa phòng. Cô ta nhìn khắp bốn phía, nhìn bài trí trong phòng xong, lạnh lùng trào phúng mở miệng: “Khá lắm, mọi thứ đều rất tinh xảo, thật sự rất xứng đáng để có thể “kim ốc tàng kiều” đấy chứ!”

“Vị tiểu thư này...” Quản gia che mặt tiến lên ngập ngừng hỏi. Người nọ đi theo sau lưng Đỗ Phương Phương lập tức đã mở miệng, dụng mày quắc mắt quát: “Cái gì mà vị tiểu thư này? Gọi là Hà phu nhân!”

“Hà phu nhân?” Quản gia quá sợ hãi, mãi một lúc lâu vẫn chưa thể phục hồi lại tinh thần.

“Như thế nào? Không nhận ra sao?” Trên mặt Đỗ Phương Phương vẫn mang ý cười, nhưng lửa giận trong lòng lại càng bốc lên thiêu đốt thêm vài phần. Những người này thậm chí ngay cả cô là ai cũng không biết, chỉ sợ trong mắt, trong lòng họ chỉ nhớ kỹ Văn Tương Tư mới chính là chủ của mình!

Trong lòng quản gia nhất mực kêu khổ, nhưng ông càng biết rõ Hà Dĩ Kiệt là người thế nào. Anh đã dặn dò rồi, nếu như để có chuyện gì xảy ra anh sẽ xử lý ông. Bây giờ nếu như Hà phu nhân mà động đến Văn tiểu thư, chỉ sợ ông ta không thể gánh chịu nổi!

“Hà phu nhân, là tôi có mắt như mù.” Tâm tư của quản gia chuyển rất nhanh, giọng cũng đổi rất nhanh. Ông kiên trì tiến lên một bước, cố gắng giữ vẻ tươi cười trên khuôn mặt: “Không biết đêm nay đột nhiên phu nhân tới đây có việc gì cần làm?”

“Còn giả bộ sao? Tôi đến làm cái gì, không tin là các người không biết.” Khẩu khí của Đỗ Phương Phương càng thêm lạnh lẽo.

“Phu nhân, chỉ là tiên sinh đã dặn dò lại rồi, trừ tiên sinh ra, không cho phép ai được tiến vào trong nhà này...”

“Đồ hỗn láo!” Lại là người đàn ông vừa mới nói lời nói kia tiến lên một bước, ông ta hung hăng vung ra một bạt tai, cười lạnh, nói tiếp: “Phu nhân của chúng ta là ai không biết sao? Đừng nói đây là nhà riêng của Hà tiên sinh, cho dù là nơi như Kim Loan điện của Ngọc Hoàng đại đế, một khi phu nhân của chúng ta muốn vào cũng không ai ngăn cản được!”

Chỉ trong chốc lát, quản gia đã trúng hai bạt tai nổ đom đóm mắt, trong lòng tức giận khổ sở vô cùng, nhưng vẫn không dám tự tiện thả cho bọn họ đi vào. Rõ ràng là tới để bới móc đây mà, người ở trên lầu kia hiện tại còn đang bệnh tật, nếu quả thật có chuyện gì không hay xảy ra, ông lấy mạng để bồi thường hay sao?

“Phu nhân...” Quản gia vừa định mở miệng nói, đột nhiên trên lầu truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, tiếp đó có một giọng nói hơi khàn khàn vang lên, cắt đứt cục diện đang hỗn loạn kia: “Bác quản gia, các người cứ đi ra ngoài trước đi.”

Tương Tư yên tĩnh đứng ở trên bậc thang. Con sốt cao làm cho cô đôi má cô đỏ rực một mảnh, thậm chí quanh nơi hốc mắt cũng lộ rõ màu phớt hồng, nhưng đôi môi của cô lại tái nhợt. Tình cảnh bệnh tật của cô hiện tại càng làm lộ rõ vẻ yếu đuối của cô lúc này. Đỗ Phương Phương nghiêng răng nghiêng lợi, trên mặt trước sau như một vẫn tràn ngập vẻ khinh thường, nhưng đáy lòng lại như nổi điên vì căm hận!

Bộ dạng của Tương Tư lúc này cũng như lúc cô rời đi không có gì khác nhau, vẫn là bộ dạng mềm mại yếu ớt như vậy, thoát nhìn như một cô gái nhỏ đang nũng nịu. Đỗ Phương Phương không thể nào quên được bộ dáng của Tương Tư trong cái ngày mùa đông năm đó, giờ đây nhìn thấy bộ dáng giống y như đúc của cô ngày hôm nay, tất cả mọi thứ, phảng phất như thời gian đảo ngược cho lịch sử quay lại!

Nhưng lúc đó, cô thoả thuê mãn nguyện, mắt cao hơn đầu, hoàn toàn không hề coi Tương Tư là đối thủ, nhưng giờ khắc này, cô lại có cảm giác mọi người không nói được thành lời.

Hà Dĩ Kiệt là người bạc tình bạc nghĩa, lòng dạ ác độc. Nhưng với Văn Tương Tư, hết lần này tới lần khác, anh không tiếc dùng hết muôn vàn thủ đoạn, hao tổn tâm tư vì cô ta. Chuyện đã đến nước này, nếu như Đỗ Phương Phương cô còn có thể nuốt xuống nổi con tức này, vậy thì cô sống cũng quá vô dụng, quá coi thường người nhà họ Đỗ rồi!

“Văn tiểu thư...” Quản gia đứng bất động, đương nhiên ông không dám đi ra ngoài. Ông sợ rằng bên này ông vừa đi ra ngoài, bên kia vị Hà phu nhân này sẽ ra tay. Cô ta dẫn theo một đám người, trong lúc Văn Tương Tư lại chỉ có một mình. Văn Tương Tư lại chẳng bị Đỗ Phương Phương đánh cho chết khiếp đi áy chứ!

Người phụ nữ này ăn dấm chua (người phụ nữ lên cơn ghen tuông), dứt khoát còn đáng sợ hơn là người đàn ông đang ở trong cuộc chiến tranh. Từ xưa đến nay cho dù ghen ít hay ghen nhiều, không có người phụ nữ nào là không dùng thủ đoạn tàn nhẫn làm cho người ta phải giận sôi!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 78: Không thể buông tha 2

Chương 55 (tiếp theo)

“Bác quản gia, bác cứ yên tâm đi, tôi và Hà phu nhân đây muốn nói chuyện riêng một lát thôi, các người cứ đi ra ngoài trước đi...”

Tương Tư đi xuống lầu. Cả ngày hôm nay cô không ăn uống gì, còn lên cơn sốt cao, chỉ riêng việc đi xuống lầu thôi đã thờ hổng học. Đỗ Phương Phương nhìn thấy như vậy, trong lòng lại âm thầm hứ một câu, “Đồ giả vờ”, giả bộ diễn trò Tây Thi bị ốm kia để cho ai xem? Lúc này Hà Dĩ Kiệt không có ở đây, cô giả bộ cũng vô dụng!

“Các người cứ yên tâm đi, chúng tôi là người có thân phận như vậy, sẽ không làm ra những chuyện hèn hạ hạ lưu đâu, ông cũng không cần đề phòng tôi, chẳng qua tôi chỉ muốn gặp gỡ Văn tiểu thư một chút thôi. Hà tiên sinh là người nhà của chúng tôi, chuyện gì mà anh ấy chẳng nói với tôi, bằng không giữa lúc này tôi cũng không tìm đến đây.”

Phương Phương nói một câu, trong lòng Tương Tư liền giật nảy một cái, run lên, cho mãi đến tận cuối cùng, cả người cô vẫn còn có chút thất thần. Hà Dĩ Kiệt đã nói chuyện với cô ta sao?

Cô nhất định không tin. Nếu như Hà Dĩ Kiệt không có ý định giết cô ta, nhất định sẽ không đi qua đi lại đưa cô đến thành phố mới như vậy. Cô ta đã có ý lừa gạt cô, nhất định là như vậy!

Nhưng cô ta nói như vậy là muốn nhằm mục đích gì chứ? Đôn Cốc ý chọc giận cô? Hay muốn lấy lại mặt mũi?

Về mặt hồ nghi của Tương Tư đều rơi vào đáy mắt của Đỗ Phương Phương. Con người của cô ta chuyển động xoay tròn, trong lòng cũng đã có sẵn một ý niệm rồi. Đương nhiên cô ta đến được đây không phải là có thông tin từ Hà Dĩ Kiệt. Nhưng nếu như mượn cơ hội này hung hăng chèn ép cô ta một lần, chẳng phải cô sẽ được xả giận hay sao?

Dù sao lần này, bất kể như thế nào cô ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Văn Tương Tư. Tương Tư còn sống một ngày, thì một ngày trái tim của cô ta sẽ tựa như có một tảng đá lớn đè nặng lên vậy!

Lần trước khi Văn Tương Tư rời đi, cô đã cho rằng mọi chuyện chấm dứt từ đó thì sẽ bỏ qua. Nào ngờ bây giờ cô ta lại công nhiên đến trèo đầu cười cở Phương Phương cô, định bắt nạt cô!

Cô, Đỗ Phương Phương lại ngồi ngây ngốc đần độn ở thành phố A để nghĩ cách chữa bệnh cho Hà Dĩ Kiệt. Vậy mà chồng cô lại cùng người phụ nữ quê mùa kia lêu lổng ở chỗ này. Càng nghĩ lại cô càng không thể nuốt trôi được cơn tức này!

Nghĩ tới đây, Đỗ Phương Phương không khỏi quát miệng hớp một ngụm không khí lạnh. Hà Dĩ Kiệt không thể cùng cô nhưng lại có thể cùng với Văn Tương Tư được!

Không nghĩ tới thì còn tốt, nghĩ đến vấn đề này, Đỗ Phương Phương chỉ cảm thấy lửa giận bốc lên tận đỉnh đầu, hận không thể lập tức tiến lên xé Văn Tương Tư thành hai nửa. Lần này cô, Đỗ Phương Phương, nếu như không chính chết Văn Tương Tư kia, cô sẽ không mang họ Đỗ!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Thở dài một tiếng, hồng nhan bạc mệnh

Chương 56: Thở dài một tiếng, hồng nhan bạc mệnh

Đỗ Phương Phương chỉ cảm thấy lửa giận bốc lên tận đỉnh đầu, hận không thể lập tức tiến lên xé Văn Tương Tư thành hai nửa. Lần này cô, Đỗ Phương Phương, nếu như không chính chết Văn Tương Tư kia, cô sẽ không mang họ Đỗ!

“Đàn ông mà, có phụ nữ ở bên ngoài cũng là chuyện bình thường, huống chi lão Hà nhà tôi vừa có quyền thế, vừa có tướng mạo, lại vừa có tài nữa, đương nhiên là phải có nhiều phụ nữ tới ngã vào lòng hơn rồi. Loại chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên tôi nhìn thấy, đã sớm thấy thì dĩ nhiên là không thể trách rồi.”

Trong lòng Đỗ Phương Phương lửa giận bắn ra bốn phía, nhưng mồm miệng vẫn nói ra những lời vẻ như không chút lưu tâm. Cô ta nhìn thấy ghế sofa liền đến ngồi xuống, mỉm cười nhìn sang Trương Tư, vỗ vỗ vào vị trí ở bên cạnh mình: “Văn tiểu thư, cô cũng ngồi đi, không cần khách khí đâu.”

Trương Tư cúi đầu, khẽ cắn vào môi. Cô biết mình thân phận mình lúc này quá xấu hổ, nhưng cô cũng không muốn để những người hiện đang ở trước mặt chứng kiến sự chật vật của bản thân mình lúc này, ánh mắt chuyển tới trên người quản gia đang đứng một bên, cố gượng cười: “Các người cứ đi ra ngoài đi, không có chuyện gì đâu. Nếu có chuyện gì xảy ra một mình tôi sẽ gánh chịu trách nhiệm, sẽ không để liên quan đến mọi người đâu.”

Đây chính là câu nói mà quản gia muốn nghe thấy nhất, vừa thấy cô nói như vậy, ông ta lập tức xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán. Việc xấu trong nhà thế này, dĩ nhiên bọn họ vẫn nên ít xen vào thì tốt hơn. Bất kể người ngoài có làm cái gì, đến cuối cùng khi gió êm sóng lặng rồi cuộc lối vẫn thuộc về bọn họ. Không bằng tránh đi ra ngoài cho nhanh, huống chi, bọn họ cũng không đi xa, sẽ ở ngay tại bên ngoài toà nhà để nghe ngóng. Nếu như nghe thấy bên trong có động tĩnh gì thì sẽ chạy vào ngay, nghĩ chắc hẳn cũng sẽ không xảy ra chuyện gì lớn.

Huống chi Văn tiểu thư này là người kiêu ngạo, mà người vợ đương nhiên sẽ không dám quá kiêu ngạo, không chừng đã nén giận rồi, Hà tiên sinh cũng chưa chắc đã biết, quản gia nghĩ như vậy, liền khoát khoát tay ý bảo mọi người cùng nhau ra khỏi phòng khách.

Trong phòng chỉ còn lại có Trương Tư và Đỗ Phương Phương, còn có hai người trợ thủ của cô ta. Tư Tư nhẹ nhàng thở dài một hơi, chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn gần như sắp không chịu nổi được nữa, chỉ có thể dùng một chút ý chí để chống đỡ, không để cho mình ngã xuống.

“Văn Trương Tư, chuyện cho tới bây giờ, lại một lần nữa cô đã làm cho tôi mất hết thể diện. Người sáng mắt không nói tiếng lóng, Đỗ Phương Phương này, cũng không phải là người nhỏ nhen cũng không thích giờ trò làm những chuyện ám muội ở sau lưng. Hà Dĩ Kiệt là chồng của tôi, chuyện ngày trước của hai người, đánh thì cũng đã đánh rồi, nặng chửi thì cũng đã mắng chửi rồi. Lúc trước cô cũng đã rời đi, tôi cũng vậy, cũng đã buông tha cho cô rồi, hiện tại cô vừa trở về đã liên quân kết lấy anh ấy không buông như vậy. Văn Trương Tư, cô thật sự cho rằng tôi không làm gì được cô sao?”

Đỗ Phương Phương ngồi tựa ở trên ghế salon, từng câu từng chữ nói ra nhất mực cực kỳ lạnh lẽo. Đột nhiên bàn tay cô ta vỗ một cái vào mặt bàn trà bằng thủy tinh ở trước mặt, nhưng lại tinh quái để rơi khẩu súng ngắn đen nhánh lên trên mặt bàn một cách khéo léo. Mi tâm của Trương Tư giật lên một cái, trong lòng dần dần trở nên nặng trĩu. Cô đã được chứng kiến con người của Đỗ Phương Phương này, hiểu rõ những thủ đoạn của cô ta, cũng biết chắc bối cảnh gia đình của cô ta rất lợi hại, với tình cảnh hiện giờ, cô cũng biết rõ ngày hôm nay mình không thoát nổi.

Cô không hề sợ hãi, cô không sợ cái chết, cũng không sợ Đỗ Phương Phương dùng đòn hiểm để làm nhục cô. Cô chỉ nhớ Nặc Nặc, cô muốn trở về thăm con gái, ôm con gái vào lòng một lần nữa. Con gái bảo bối của cô còn nhỏ quá, chỉ mới được mười một tháng, còn chưa biết đi, còn chưa biết mở miệng gọi mẹ... cô còn muốn dặn dò lại thím Phúc và Trường Sinh, muốn nói với bọn họ nhất định phải chú ý chăm sóc cho Nặc Nặc cho đến khi con gái cô lớn lên, cho dù có chết, cô cũng muốn được trở về nhà để liếc mắt nhìn lại con gái một lần nữa, rồi có chết cô cũng cam tâm!

“Là lỗi của tôi.” Trương Tư sắc mặt trắng bệch như tuyết, đột nhiên mở miệng nói. Cô gặt gao nghiêng chặt hàm răng lại, sau đó cứ thế chậm rãi quỳ xuống ở trước mặt Đỗ Phương Phương.

Hành động đột ngột của cô ngược lại đã dọa Đỗ Phương Phương, làm cô ta giật nảy mình. Đỗ Phương Phương tính tình ngay thẳng lỗ mãng, cô không nói Trương Tư phải quỳ xuống, chỉ có lần trước cô đã cho Trương Tư một cái tát gần như sắp học máu. Giờ phút này nhìn thấy hành động của Văn Trương Tư như vậy, tự nhiên Đỗ Phương Phương cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Trong khoảng thời gian ngắn, thậm chí cô còn có chút không biết phải làm sao. .

“Cô làm cái gì vậy!” Thoáng cái Đỗ Phương Phương đứng bật lên, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc lẫn hồ nghi, không hiểu ra làm sao: “Văn Trương Tư, cô chỉ có một chiêu trò này thôi sao? Tôi nói cho cô biết, cho dù cô có quỳ chết ở chỗ này cũng vô ích thôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!”

Dưới đầu gối lạnh là sàn nhà cứng rắn lạnh như băng, hơi lạnh xông lên thông qua chân của cô ngấm vào bên trong. Cô quỳ ở nơi đó, dùng hết sức lực mới không để cho mình bị ngã xuống. Trên trán cô đọng đầy mồ hôi lạnh, từng giọt từng giọt nối nhau lăn xuống. Lúc này Trương Tư cảm thấy đầu vầng mắt hoa, trước mắt cô như có đàn đom đóm đang bay múa. Tiếng nói của Đỗ Phương Phương đang nhỏ nhất, xa xôi, đột nhiên trở nên sắc nhọn nghe kin kít khiến cô giật mình. Trương Tư có cảm giác giống như hồi cô còn đi học, vào giờ nghỉ trưa của ngày hè, có người dùng móng tay vạch lên chiếc bảng đen thủy tinh để đánh thức cô nghe rất khó chịu.

Đầu cô nặng như chì, chân nhẹ bồng, cả thân thể lúc này đều run rẩy không ngừng, hận không thể không té nhào xuống ngay trên mặt đất. Nhưng giờ phút này vẫn có một sức lực vô hình ở bên trong đã chống đỡ cho cô. Trương Tư cố gắng ép bản thân ổn định lại tinh thần, hồi lâu cô mới tìm lại được giọng nói của mình, nhưng giọng của cô nghe khàn đục và vỡ nát: “Tôi không cần cô phải bỏ qua cho tôi, chuyện đã đến thế này là do lỗi của tôi. Cô muốn làm điều gì, tôi cũng không ngăn cản cô, cũng sẽ không trách móc gì cô, nhưng tôi chỉ có một thỉnh cầu.”

Đột nhiên cánh cửa phòng mở toang ra, một trận gió lạnh cùng với những giọt mưa lớn lạnh buốt ập vào. Không biết từ khi nào, đột nhiên trời đổ mưa lớn, vừa nãy mưa chỉ lay phẩy mảnh như những sợi lông trâu giờ đây đã trở nên nặng hạt. Trong đêm khuya vắng lặng, những giọt nước lạnh rơi là tã tạt vào trên lá cây, trên nóc nhà, vang lên thành tiếng rào rào. Trương Tư quỳ ở nơi đó người lung lay sắp đổ, cô hơi khép đôi mắt, khẽ lầm bầm nói: “Tôi muốn trở về thăm nhà để gặp lại người nhà tôi một lần, sau đó tôi sống hay chết, đều do cô quyết định.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Thở dài một tiếng, hồng nhan bạc mệnh (tiếp theo)

Chương 56 (tiếp theo)

“Là lỗi của tôi.” Trương Tư sắc mặt trắng bệch như tuyết, đột nhiên mở miệng nói. Cô gắt gao nghiêng chặt hàm răng lại, sau đó cứ thế chậm rãi quỳ xuống ở trước mặt Đỗ Phương Phương.

Hành động đột ngột của cô ngược lại đã dọa Đỗ Phương Phương giật nảy mình. Đỗ Phương Phương tỉnh tỉnh ngay thẳng lỗ mũi, cô không nói Trương Tư phải quỳ xuống, chỉ có lần trước cô đã cho Trương Tư một cái tát gần như sập học máu. Giờ phút này nhìn thấy hành động của Văn Trương Tư như vậy, tự nhiên Đỗ Phương Phương cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Trong khoảng thời gian ngắn, thậm chí cô còn có chút không biết phải làm sao. .

“Cô làm cái gì vậy!” Thoáng cái Đỗ Phương Phương đứng bật lên, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc lẫn hồ nghi, không hiểu ra làm sao: “Văn Trương Tư, cô chỉ có một chiêu trò này thôi sao? Tôi nói cho cô biết, cho dù cô có quỳ chết ở chỗ này cũng vô ích thôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!”

Dưới đầu gối lạnh là sàn nhà cứng rắn lạnh như băng, hơi lạnh xông lên thông qua chân của cô ngấm vào bên trong. Cô quỳ ở nơi đó, dùng hết sức lực mới không để cho mình bị ngã xuống. Trên trán cô đọng đầy mồ hôi lạnh, từng giọt từng giọt nổi nhau lăn xuống. d Lúc này Trương Tư cảm thấy đầu vầng mắt hoa, trước mắt cô như có đàn đom đóm đang bay múa. Tiếng nói của Đỗ Phương Phương đang nhỏ nhất, xa xôi, đột nhiên trở nên sắc nhọn nghe kin kít khiến cô giật mình. Trương Tư có cảm giác giống như hồi cô còn đi học, vào giờ nghỉ trưa của ngày hè, có người dùng móng tay vạch lên chiếc bảng đen thủy tinh để đánh thức cô nghe rất khó chịu.

Đầu cô nặng như chì, chân nhẹ bồng, cả thân thể lúc này đều run rẩy không ngừng, hận không thể không té nhào xuống ngay trên mặt đất. Nhưng giờ phút này vẫn có một sức lực vô hình ở bên trong đã chống đỡ cho cô. Trương Tư cố gắng ép bản thân ổn định lại tinh thần, hồi lâu cô mới tìm lại được giọng nói của mình, nhưng giọng của cô nghe khàn đục và vỡ nát: “Tôi không cần cô phải bỏ qua cho tôi, chuyện đã đến thế này là do lỗi của tôi. Cô muốn làm điều gì, tôi cũng không ngăn cản cô, cũng sẽ không trách móc gì cô, nhưng tôi chỉ có một thỉnh cầu.”

Đột nhiên cánh cửa phòng mở toang ra, một trận gió lạnh cùng với những giọt mưa lớn lạnh buốt ập vào. Không biết từ khi nào, đột nhiên trời đổ mưa lớn, vừa nãy mưa chỉ lay phây phây như những sợi lông trâu giờ đây đã trở nên nặng hạt. Trong đêm khuya vắng lặng, những giọt nước lạnh rơi là tã tạt vào trên lá cây, trên nóc nhà, vang lên thành tiếng rào rào. Trương Tư quỳ ở nơi đó người lung lay sắp đổ, cô hơi khép đôi mắt, khẽ lầm bầm nói: “Tôi muốn trở về thăm nhà để gặp lại người nhà tôi một lần, sau đó tôi sống hay chết, đều do cô quyết định.”

Đầu tiên Đỗ Phương Phương thấy sững sờ, nhưng sau đó liền chuyển sang cất tiếng cười lạnh lạnh lùng, nói: “Văn Trương Tư, cô không hề ngốc nghếch chút nào, nhưng cô cũng không nên coi Đỗ Phương Phương tôi đây là một con ngốc đâu! Tôi thả cho cô đi về nhà sao? Thả hồ về núi sao? Sau đó cô đến trước mặt Dĩ Kiết để khóc lóc kể lể một hồi chứ? Tiếp đó còn muốn anh ấy che chở cô hả? Văn Trương Tư, tôi thừa nhận cô là người có năng lực, tôi thừa nhận ở trong lòng của Dĩ Kiết cô có một địa vị xa xỉ. Nhưng tôi nói cho cô biết, mặc dù lúc này, ngay bây giờ dù tôi có nổ súng bắn chết cô, Hà Dĩ Kiết, anh ấy cũng không dám làm gì với tôi đâu!”

Cô ta nói vẻ nghiêm nghị, tiếng nói hơi trầm xuống. Lúc này chỉ nghe thấy tiếng gió tấp mưa sa đang tuôn rơi ào ạt. Gió đã ngừng thổi, những trời lại mưa lớn hơn. Tấm rèm treo trên cửa sổ sát đất trong phòng khách bị mưa hắt nước ướt một nửa, màu sẫm lại, vệt ướt lan ra thành một loại hoa văn lộn xộn, dán chặt vào nửa trên cánh cửa sổ thủy tinh không hề nhúc nhích.

Lúc này đột nhiên trong phòng trở nên yên tĩnh, giống như một người đang nói thao thao bất tuyệt thỉnh linh bị bóp chặt cổ lại, tắt tiếng nói.

Trương Tư ngược mắt nhìn sang Phương Phương. Người phụ nữ đầy kiêu ngạo này, những lời cô ta nói, những việc cô ta làm, nghe đều thấy có vẻ cao cao tại thượng, không gì là không làm được. Trương Tư nhìn thấy tất cả vẻ tự đắc của Phương Phương, nhưng kì thực người đáng thương nhất lại chính là cô ta. Lại nói tiếp, cô Văn Trương Tư, cũng thực sự là người có lỗi với cô ta, Cho dù lần trước Đỗ Phương Phương đã đánh cô gần chết, nhưng ở trong mắt thế gian, cô vẫn là người thứ ba thấp hèn đáng đánh!

Đỗ Phương Phương không sai, cô ta chỉ làm một việc chính đáng để bảo vệ địa vị chính thất phu nhân của mình, cho dù tất cả những việc cô ta đã làm đều có chút cực đoan, nhưng nếu xét về tình thì cũng có thể tha thứ.

Còn cô, Văn Trương Tư, cho dù có dùng danh nghĩa yêu để bào chữa, nhưng ở trong mắt người đời, cô vẫn là “người thứ ba”, cô vẫn là người có lỗi.

Trương Tư nở nụ cười lộ vẻ sâu thẳm. Chuyện cho tới bây giờ, đột nhiên cô nhận ra rằng, người chịu tội chính là cô, người chịu khổ chính là cô, người chịu uất ức chính là cô, nhưng rốt cuộc, hoá ra người có lỗi lại cũng chính là cô. Cô hận Đỗ Phương Phương, cũng không có tư cách để hận.

“Hà phu nhân, cô có nghĩ gì thì nghĩ, nhưng cô cũng cần phải hiểu cho rõ, tình trạng bệnh tật của tôi hiện nay đã nặng đến mức độ này rồi, tôi làm gì còn có tâm tư nào mà đi tranh đoạt nữa. Cha mẹ tôi chết sớm, hiện tại bên cạnh tôi chỉ có một người cũ trong nhà vẫn đi theo tôi. Tôi bây giờ cũng không có ý gì khác, trong lòng chỉ mong muốn được trở về thăm lại bà một lần. Bà ấy đã lớn tuổi, tôi muốn sắp xếp hậu sự cho bà được chu toàn, sau đó trong lòng cũng không còn có gì vướng mắc nữa. Đến lúc đó, cô muốn chém giết hay muốn róc thịt tôi, cô thoải mái muốn làm gì thì làm.”

Cô nói bình tĩnh lạnh nhạt, nghe thật sự giống như tình trạng cây đèn hết dầu sắp tắt, đã không có bất kể một yêu cầu xa vời nào khác.

Đỗ Phương Phương thu lại vẻ mặt, đi từng bước một đến trước mặt Trương Tư. Cô chấp tay sau đít, cúi đầu nhìn kỹ mặt của Trương Tư, nhưng ở trong lòng lại đang phỏng đoán xem lời nói của Trương Tư có bao nhiêu phần thật giả. Trước khi đến đây, ở chỗ thư ký Triệu cô đã nghe ngóng được chút ít tin tức, xác thực Văn Trương Tư bị bệnh không nhẹ, nhưng mà...

Điều làm cho Phương Phương canh cánh trong lòng lúc này chính là, cũng không phải là Văn Trương Tư đã chủ động tới tìm Hà Dĩ Kiết, mà ngược lại cô

một mực trốn tránh Hà Dĩ Kiệt. Nhưng Hà Dĩ Kiệt lại tự mình tìm tới cửa nhà Trương Tư. Nếu như không phải sau đó Trương Tư bị bệnh quá nặng, Hà Dĩ Kiệt đã phải cưỡng ép đưa Trương Tư đi thì cô tuyệt sẽ không trở lại bên cạnh Hà Dĩ Kiệt. Trong lòng Phương Phương hiểu rất rõ điều này. Chuyện này người có lỗi thực sự không phải là Văn Trương Tư, mà người có lỗi chính là Hà Dĩ Kiệt, chồng của Đỗ Phương Phương cô, bởi vì chồng của cô đã không thể quên được người ta cứ quẩn quít lấy người ta!

Nhưng lòng của phụ nữ từ trước đến nay luôn khó dò, mặc dù biết rõ người làm sai chính là chồng của mình, nhưng trong lòng người vợ vẫn cố ý bao che cho người đàn ông, trút hết mọi sai lầm lên người phụ nữ khác, ý giả bộ coi như tự an ủi bản thân rằng chính người phụ nữ kia đã quyến rũ chồng mình. Có chết cũng không chịu thừa nhận người đàn ông của mình đã động lòng với người phụ nữ khác. Cái lý do này sẽ làm cho trái tim người vợ thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Đỗ Phương Phương cũng giống như thế. Cô hận Hà Dĩ Kiệt, tại sao anh lại nhớ mãi không thể quên được Văn Trương Tư. Cô hận Hà Dĩ Kiệt chỉ có dụng ý với cô, nhưng cô càng hận hơn nữa, hận Văn Trương Tư tại sao lại không xa chạy cao bay đến nơi khác, hận Trương Tư tại sao lại có thể làm cho Hà Dĩ Kiệt yêu mến cô như vậy!

Cô nhìn sang gương mặt đang ở trước mặt mình. Một dung nhan không phải quá xinh đẹp, cũng không phải thuộc dạng khuynh quốc khuynh thành, nhưng hết lần này tới lần khác, người đàn ông của cô vẫn yêu đến chết đi sống lại!

Đỗ Phương Phương càng nghĩ càng giận, ngọn lửa ghen tuông trong lòng cô ngày càng bốc cháy ngùn ngụt. Giết chết Trương Tư không phải là một gì việc khó, chẳng qua sẽ phải tốn nhiều tâm tư hơn một chút để xử lý mà thôi. Nhưng giữa cô và Hà Dĩ Kiệt thì vô cùng có khả năng sẽ không thể có chỗ để quay lại, hiện tại cô không dám mạo hiểm như vậy.

Nhưng nếu buông tha cho Trương Tư, thì cô lại không cam lòng. Trương Tư còn ở đây một ngày, tâm tư của Hà Dĩ Kiệt sẽ gửi một ngày ở trên người của cô ta, rốt cuộc cô nên làm cái gì bây giờ?

Cô trái lo phải nghĩ, chỉ thấy bức bối không sao chịu nổi. Đột nhiên Trương Tư che ngực ho khan kịch liệt, cô ho đến mức thở không ra hơi, thân thể gầy gò run rẩy không ngừng. Đỗ Phương Phương chợt giật mình một cái, cô nhìn cũng thấy quả nhiên thực Trương Tư bị bệnh không nhẹ, nếu như...

Nếu như Văn Trương Tư mà “bệnh chết”, cho dù Hà Dĩ Kiệt có tức giận hay phẫn nộ, có trách thì cũng không thể trút lên đầu của cô được! Đến lúc đó, giấu biến chuyện đêm nay đi, cũng chỉ có thể thờ dài một tiếng hồng nhan bạc mệnh! Không còn chướng ngại vật Văn Trương Tư kia nữa, giữa cô và Hà Dĩ Kiệt mới coi như không còn chướng ngại gì nữa!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Hồng tiêu hương tàn (1)

Chương 57: hồng tiêu hương tàn (1)

Đến lúc đó, giấu biến chuyện đêm nay đi, cũng chỉ có thể thờ dài một tiếng hồng nhan bạc mệnh! Không còn Văn Trương Tư kia làm vật ngăn cản nữa, giữa cô và Hà Dĩ Kiệt mới coi như không còn chướng ngại gì nữa!

Nhưng nếu chỉ có vậy thì cô ta có quá thuận tiện không nhỉ? Bước chân của Đỗ Phương Phương dừng lại, ánh mắt giằng co trên mặt của Văn Trương Tư. Con ho khan của Văn Trương Tư đã ngừng lại rồi, nhưng bởi vì vừa rồi cô đã ho quá kịch liệt nên sắc mặt đỏ rực lên tựa như thoa lên một lớp son thượng hạng, nhìn kiểu diễm động lòng người. Gương mặt của cô nhỏ nhắn xinh xắn tinh xảo, làn da trắng nõn hơi ửng lên màu phấn hồng, hàng lông mày như làn mưa bụi tạt nghiêng nghiêng trên dãy núi xa xa, đôi môi của cô hơi nở một chút, phảng phất như trái anh đào chín mọng. Chắc chắn Hà Dĩ Kiệt đã bị bộ dạng diễm đạm đáng yêu này của Trương Tư quyến rũ đây. Đàn ông vốn đều như vậy, đều thích làm anh hùng, đều yêu mến người phụ nữ mảnh mai cần được bọn họ bảo vệ. Nhất định là Văn Trương Tư kia, cô ta đã mò ra được tâm lý đó của người đàn ông!

Không thể uống công để cho cô ta tiện nghi như vậy được, dù thế nào cô cũng phải “Chết”. Dù sao chính cô ta cũng đã nói không có ý nghĩ tranh đoạt rồi, vậy thì hãy thành toàn cho Đỗ Phương Phương cô! Hãy để cho trong lòng của Đỗ Phương Phương này được an tâm!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Hồng tiêu hương tàn (1) tiếp

Chương 57 (tiếp theo)

Đỗ Phương Phương âm thầm cắn răng, quay người lại, nhìn thấy trên bàn trà bày đặt một đĩa trái cây, trên đó còn đặt một con dao gọt trái cây. Đôi mắt tròn của Phương Phương hơi xoay chuyển một vòng, khóe môi nhếch lên nở nụ cười, trên đuôi mắt dài nhỏ hơi xéch mang theo chút quyến rũ. Đỗ Phương Phương hơi nghiêng mặt, đưa tay cầm khẩu súng lục nhỏ lên, thành thạo vuốt vuốt trong tay, nụ cười hiện ra càng thêm dạt dào: “Được thôi, tôi cũng có thể thỏa mãn yêu cầu này của cô, nhưng tôi cũng vậy, cũng có một điều kiện, nếu như cô làm được vậy thì tôi sẽ thả cho cô đi về nhà! Quyết không nuốt lời!”

“Cô nói đi, chỉ cần là chuyện tôi có thể làm được.” Trên chiếc lưng thẳng của Trương Tư đã ướt đầm mồ hôi ướt, chiếc váy trắng như tuyết ướt đầm, dán chặt trên lưng cô, xương bả vai gầy guộc nhô cao khiến người ta nhìn thấy mà thương xót. Đỗ Phương Phương không muốn nhìn nữa, quay mặt sang chỗ khác, hờ hững mở miệng nói: “Cũng không phải là chuyện gì quá ghê gớm lắm, chỉ là muốn cô tự mình vạch một nhát dao.”

Trương Tư khẽ giật mình, thì thào lặp lại: “Tự vạch cho mình một nhát dao?”

Ngón tay Đỗ Phương Phương xoay xoay khẩu súng ngắn, về thờ ơ bước đến phía hướng vách tường, khẽ dựa vào đó. Đôi mắt phương dài nhỏ hơi đảo qua Trương Tư biểu lộ sự ngạc nhiên, hơi nhếch môi cười, mi mắt nhìn xuống, nhàn nhạt cất tiếng: “Đúng vậy, tôi đây thực sự không thể nhìn nổi gương mặt này của cô, trông thấy nó trái tim tôi liền cảm thấy rất phiền toái. Nếu như cô dám hoa lên vạch một dao, tôi sẽ coi như ngày hôm nay chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cô đi đường của cô, tôi qua cầu của tôi, mọi chuyện đều xóa bỏ, cô thấy thế nào?”

Trong lòng Trương Tư khẽ giật lên một cái. Cô đã nghĩ tới sẽ bị cô ta rút roi ra, hung hăng đánh cô một trận không ngừng cho hả giận, giống như là lần trước như vậy, hoặc là giống như trên TV đã diễn, người vợ đi bắt gian tùm lầy người thứ ba hung hăng nhấc một phen... Nhưng cô tuyệt đối không nghĩ tới, cô ta lại sẽ đưa ra điều kiện như vậy.

Ai cũng hiểu rất rõ, bất cứ người phụ nữ nào cũng đều cực kỳ coi trọng dung mạo của mình. Mặc dù trên đời này không biết bao nhiêu người hàng ngày vẫn luôn nói, sự thông minh và vẻ đẹp bên ngoài bao giờ cũng ở cách nhau rất xa. Nhưng nếu để cho một người phụ nữ chọn lựa giữa một sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành và một trí tuệ siêu phàm, nhưng mặt mũi như chị Phương (*), thì cả mười người đều không có một ai chọn về sau. Lúc nói thì luôn đường hoàng, nhưng làm gì có ai làm được như lời mình đã nói đâu?

(*) Chị Phương: Vương Hy Phương – một nhân vật nữ trong truyện Hồng Lâu Mộng, là người cực kỳ thông minh, sắc sảo, nhưng có dung mạo ma chê quỷ hờn.

Trương Tư chưa từng bao giờ tỏ ra kiêu ngạo với hình thức xinh đẹp bên ngoài của mình, nhưng điều này không có nghĩa là cô không coi trọng hình thức bên ngoài. Cô cũng là một cô gái trẻ trung, cô cũng muốn mình thật xinh đẹp... Làm gì có ai chịu chấp nhận từ nay về sau, suốt cuộc đời còn lại của mình sẽ phải mang vết sẹo đáng sợ trên mặt bao giờ?

“Thế nào? Không làm được hả?” Đỗ Phương Phương cười lạnh, xoay người chậm rãi bước tới. Cô ta xoay người, ngón tay thon dài dùng sức bóp chặt lấy cằm của Trương Tư ép buộc cô phải ngẩng đầu lên. Bốn con mắt nhìn chằm chằm vào nhau. Trong đáy mắt của Đỗ Phương Phương dần dần hiện lên sự độc ác, tới cuối cùng, lại hóa thành sự khinh miệt nồng đậm.

“Vấn Trương Tư, kẻ thức thời mới là tuân kiệt. Bây giờ cô không có con đường thứ hai để đi đâu, chuyện này coi như là đã quá thuận tiện cho cô rồi. Nếu như cô không muốn, tất nhiên tôi cũng sẽ không ép cô, chỉ có điều cây súng trong tay tôi đây lại không có mắt...” Đỗ Phương Phương nói xong, khẩu súng trong tay liền xoay chuyển một vòng chĩa luôn vào trên huyệt Thái Dương của Trương Tư ...

Một cảm giác lạnh buốt cứng rần bỗng nhiên truyền đến, khiến Trương Tư không kiềm chế nổi sự sợ hãi. Nói đúng ra là cô không sợ chết, nhưng khi thật sự có người cầm súng dí sát vào đầu của mình, thì thật sự không thể nào nói ra được cảm giác sợ hãi đó như thế nào, càng không nói đến Phương Phương là một người luôn ra tay cực kỳ ác độc, không có chuyện gì là không dám làm!

Cô không thể để mình chết một cách không rõ ràng ở chỗ này được. Nhà họ Đỗ quyền thế ngập trời, giết chết một người chẳng qua cũng như bóp chết một con kiến mà thôi. Huống chi, cuộc đời này của cô cũng đã từng trải qua một người rồi, đến tận cùng gương mặt này có hình dáng ra sao, cũng có liên quan gì đâu?

Hơn nữa, cô còn có thể sống được bao lâu, cũng chưa thể biết được.

Nếu như mặt cô bị hủy đi, đổi về một cái mạng, từ nay về sau sẽ được sống cùng với Nhất Nặc và thím Phúc, được sống gần nhau trải qua cuộc sống an ổn cả đời, cũng không phải là một chuyện gì xấu.

Tâm tư quanh đi quẩn lại, cũng đã trăm suy vạn nghĩ, cũng chỉ ngần ngừ vài phút, lại phảng phất giống như vạn năm đã trôi qua... Tiếng mưa rơi chưa nghỉ, tiếng gió đã nổi lên. Bên ngoài cửa sổ là tư thế hào hùng, nhưng bên trong cửa sổ lại một cảnh đời khắc nghiệt.

Cuộc chiến giữa những người họ nữ, quả nhiên vẫn tàn khốc hơn.

Đỗ Phương Phương siết chiếc cằm của cô đến đau nhức. Nhưng nỗi đau này không thể mang ra để so với nỗi đau đốn văng về nơi trái tim cô. Hà Dĩ Kiệt, anh có biết giờ phút này đã xảy ra chuyện gì hay không? Anh có dự liệu được sẽ có cảnh này xảy ra hay không? Khi anh cố chấp cưỡng ép em đến nơi này để dưỡng bệnh, trong lòng anh đã từng bao giờ nghĩ tới ngày hôm nay không?

Phu nhân của anh muốn em hủy gương mặt này đi, lúc này còn đang trưng ra cái bộ mặt mê hoặc người ra kia... Anh nói đi, em nên làm thế nào bây giờ?

Bây giờ đang cận kề cái chết, em nên phải gín giữ lấy dung nhan của mình, hay là tiếp tục sống tạm cho qua ngày đây?

Hà Di Kiệt, em lại bắt đầu hận anh, tựa như mỗi một lần có bi kịch xảy ra với em, tất cả đều được khởi nguồn từ nơi anh!

Yêu anh là sai, rời khỏi anh là sai, hận anh cũng là sai, ở lại bên cạnh anh, bất kể thế nào, cái sai luôn thuộc về Văn Tương Tư em. Nếu như em sớm định liệu được sẽ có sự lựa chọn như hôm nay, sao em lại không gánh chịu cái tiếng xấu làm tình nhân không được được lộ diện, để được sống cùng một chỗ với anh nhỉ?

Nhưng em là Văn Tương Tư, em là một người con gái được sinh ra trong một gia đình luôn sống rất rõ ràng, cho dù em có sớm có đoán trước được sự việc, em vẫn nghĩ sẽ chọn rời khỏi anh...

Hà Di Kiệt, nếu như đời này quả thực không gặp lại nhau, không cần phải nói, tất cả như vậy là quá tốt rồi. Nếu như có một ngày nào đó ngẫu nhiên gặp phải, em đã sớm không còn là em của trước đây nữa rồi, vậy anh có thể không phải là anh của trước đây được không?

Văn Tương Tư không còn gương mặt này nữa, ở trong lòng của anh, em còn có thể có chút ý nghĩa nào nữa không?

Không phải là em đang đánh cuộc, đánh cuộc về một tương lai mà em sớm đã không còn quan tâm nữa! Em chỉ muốn được sống sót là vì trên đời này còn có một người để em phải lo lắng, nhưng người đó lại không phải là anh...

Da thịt như bị bỏng bởi những giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống như thác đổ. Đầu gối quỳ trên mặt đất đã lạnh buốt, cái lạnh như băng rồi sẽ ám lại khi đêm đã qua. Không biết từ nơi nào, trong người cô như có một sức mạnh được sinh ra. Thành linh trong lúc đó cô đã thoát ra được sự trói buộc của Đỗ Phương Phương, đứng bật dậy, lao đảo lao về phía chiếc bàn, nơi có con dao gọt trái cây đang để ở đó. Đỗ Phương Phương bị cô đẩy người lao đảo, theo bản năng dĩ nhiên cô ta lập tức lên đạn khẩu súng trong tay, giờ lên nhắm ngay phía sau lưng mảnh mai của Tương Tư: “Văn Tương Tư, cô đừng mong chạy...”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Hồng tiêu hương tàn ②

Chương 58: Hồng tiêu hương tàn ②

Đỗ Phương Phương bị cô đẩy người lao đảo, theo bản năng dĩ nhiên cô ta lập tức lên đạn khẩu súng trong tay, giờ lên nhắm ngay phía sau lưng mảnh mai của Tương Tư: “Văn Tương Tư, cô đừng mong chạy...”

Lời nói còn chưa dứt, Đỗ Phương Phương chợt hoảng sợ, mắt mở to, hai con ngươi tròn tròn xoe, bàn tay cầm súng thoáng cái liền cứng đờ, mà ngay cả hai người thuộc hạ đứng ở bên cạnh cô cách đó không xa cũng đều sửng sốt. Tương Tư thoáng đưa tay cầm lấy con dao gọt trái cây, nhanh chóng mở ra không chút ngần ngại giờ lên, tiếp đó mũi dao sắc bén kia xẹt qua bên trái gò má gầy gò của Tương Tư, ánh lên một đường sắc lạnh trong không khí, hung hăng kéo xuống...

Trong nháy mắt máu tươi văng ra khắp nơi. Khẩu súng trong tay Đỗ Phương Phương nảy lên một cái sau đó rơi xuống trên mặt đất. Sắc mặt của Phương Phương trắng bệch ra. Mặc dù cô vẫn luôn nhìn thấy những trường hợp còn lớn hơn, mặc dù cô được coi như là một người phụ nữ có lòng dạ hiểm độc, nhưng lúc này toàn thân cô cứ run rẩy không ngừng, không cách nào kiềm chế nổi. Cô chưa từng bao giờ nghĩ tới, một cô gái nhỏ bé nhìn yếu đuối như thế, vậy mà lại có thể ra tay tàn nhẫn đối với chính bản thân mình đến như vậy!

Bàn tay cầm dao của Tương Tư đầy máu tươi nóng hổi, dính dính. Trên mặt cô một trận đau nhức kịch liệt truyền đến, từng hồi từng đợt ào ạt quán lấy cô. Cô đau đến mức không sao thốt lên được một câu, con dao nhỏ từ trong tay của cô rơi xuống đất. Người cô mềm nhũn, ngã gục xuống trên mặt đất, mái tóc đen lướt trên không trung thành một đường vòng cung đổ xuống theo người cô. Nhìn thấy gương mặt tràn đầy máu hiện ra trước mắt, Đỗ Phương Phương hét lên “A” một tiếng thất thanh đầy sợ hãi, chân lui về phía sau mấy bước. Mùi máu tươi đậm đặc làm Phương Phương bị kích thích. Cô ta ôm lấy ngực gấp người xuống, trong dạ dày không ngừng quay cuồng, cổ nén lăm lăm không để cho mình bị nôn ra ngoài...

Quán gia ở bên ngoài phòng khách nghe thấy tiếng kêu của Phương Phương, lập tức liền vọt vào. Liếc nhìn thấy Tương Tư nằm trên mặt đất, khuôn mặt máu, không hề nhúc nhích, phảng phất tựa như đã chết rồi. Ông ta giật nảy mình, hồn bay phách tán, mồ hôi lạnh ứa ra, đứng lạng ở nơi đó hồi lâu không sao động dậy nổi...

Xong rồi, xong rồi! Tất cả thế là xong rồi, hiện tại án mạng đã xảy ra, làm sao ông ta có thể thoát khỏi bị liên quan đây?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 84: Hồng tiêu hương tàn ② tiếp

Chương 58 (tiếp theo)

Người phụ nữ này là phu nhân của Hà tiên sinh, cho dù cô ta có gây ra chuyện gì, rốt cuộc Hà tiên sinh vẫn sẽ phải bận tâm chú trọng đến việc chuyện xấu trong nhà không thể để bị lan truyền ra ngoài, việc đó toàn bộ mọi trách nhiệm lên trên đầu những người như bọn họ là điều không thể tránh được! Đến lúc đó, ông, một người hầu không quyền không thế, cho dù có bị người khác hãm hại vào chỗ chết cũng không còn chỗ nào để đi nói rõ lý lẽ!

Nghĩ tới tình cảnh của mình lúc này, trong lòng quản gia không khỏi âm thầm kêu khổ. Sớm biết được kết quả thành ra thế này, lúc trước lẽ ra ông nên liều mạng ngăn lại người phụ nữ điên rồ kia!

Quản gia đứng một bên vẫn còn đang suy nghĩ lung tung tìm cách ứng đối. Bên kia Đỗ Phương Phương cũng đã dần dần tỉnh táo lại. Văn Tương Tư nằm trên mặt đất không hề nhúc nhích, lúc này này máu tươi từ trong vết thương đáng sợ trên mặt vẫn đang chảy ra ngoài. Phương Phương không thể nghĩ ngợi được gì khác nữa, cô ta chỉ có một ý nghĩ duy nhất phải tranh thủ thời gian lúc này rồi khỏi đây thôi..

Nghĩ sao làm vậy, Phương Phương xoay người định lao ra ngoài, nhưng người đàn ông đang đứng ở phía sau cô kia đột nhiên vươn cánh tay ra ngăn cản cô lại. Đỗ Phương Phương khẽ giật mình, chợt nghiêng rặng một cái vùng tay lên. Một cái tát nảy lửa kèm theo lời mắng sa sả: “Anh định cái làm gì thế hả, dám ngăn cản đường của tôi sao?”

Người đàn ông kia bị đánh một cái, nhưng vẫn đứng im như cũ nói kiên quyết: “Tiểu thư, bây giờ ngài bỏ đi như vậy, chuyện xảy ra với người ở đây đều do ngài gây ra, về sau này trong lòng Hà tiên sinh sẽ nghĩ như thế nào? Nếu như người phụ nữ này bị chết thật, chẳng phải ngài sẽ phải ra tòa vì tội giết người hay sao? Cho dù nhà họ Đỗ của chúng ta không sợ ai, nhưng nếu chuyện này bị đồn ra ngoài, thanh danh của nhà chúng ta cũng không khỏi bị những lời đàm tiếu không hay...”

Đỗ Phương Phương dần dần tỉnh táo lại, oán hận cắn răng nói: “Con tiện nhân này! Cô ta vốn có chủ tâm không muốn cho tôi được sống yên ổn mà! Còn không mau đi lại đó nhìn xem người đã chết hay chưa!”

Người đàn ông kia thở phào một hơi, khoát tay ý bảo người ở bên cạnh đi đến chỗ Tương Tư đang nằm để xem xét, còn bản thân mình tiến lên một bước hạ giọng khẽ nói với Phương Phương: “Tiểu thư, theo ý của tôi, đây chính là một thời cơ rất tốt, chuyện đã xảy ra như vậy, tất cả những người hầu ở trong ngôi nhà này đều sợ phải chịu trách nhiệm, không bằng ngài...”

Anh ta ghé sát vào bên tai Đỗ Phương Phương khẽ thì thầm vài câu gì đó. Mới đầu mi tâm của Đỗ Phương Phương vẫn cứ nhúu chặt lại, nhưng tiếp đó lại dần dần giãn ra, không nén nổi có chút vui mừng: “Ý định này của anh quả thật rất hay! Anh hãy lập tức triển khai việc này ngay cho tôi! Hãy gọi tất cả mọi người trong khu nhà này, từ trên xuống dưới đều phải tập trung lại ở đây, anh muốn làm thế nào thì làm, phải bịt chặt mồm miệng của bọn chúng lại cho tôi. Nếu dám để sự việc này rò rỉ ra ngoài, lọt vào trong tai của Dĩ Kiệt dù chỉ một chữ, tôi sẽ làm cho anh không sao chịu nổi!”

“Tiểu thư yên tâm, tôi đã ở bên cạnh ngài gần ấy năm trời, chút việc nhỏ ấy không thành vấn đề.” Người đàn ông đó nói xong, cười vẻ rất đắc ý, xoay người sang chỗ khác, bảo quản gia ra khỏi phòng gọi tất cả người hầu đang làm việc ở chỗ này, kể cả mấy điều dưỡng viên chuyên săn sóc đặc biệt cũng phải đến tập trung, sau đó dẫn tất cả mọi người tới một căn phòng khác trong tòa nhà.

“Tiểu thư, cô ấy vẫn còn thở, chỉ là do bị đau quá mà ngất đi thôi.” Người đàn ông lúc này đến kiểm tra vết thương của Tương Tư giờ phút này tiến tới báo cáo lại với Đỗ Phương Phương.

Đỗ Phương Phương vừa nghe thấy những lời này, liền thở phà ra một tiếng, thái độ chuyển sang vẻ coi thường, buông một câu lạnh lùng, ngữ điệu khinh miệt: “Chỉ là một chút vết thương nhỏ đó thôi mà làm như sắp chết đến nơi rồi! Cô ta cũng không phải là người có trái tim trong sạch gì đâu, cũng dính đầy bùn đất bẩn thỉu rồi! Tìm người tới thu dọn cho cô ta một chút đi, nhìn máu me be bết thế này làm cho tôi chỉ thấy chán ghét thêm!”

“Dạ, tiểu thư! Nhưng vừa rồi ngài đã bảo Đỗ Sâm gọi mấy nhân viên điều dưỡng chuyên săn sóc đặc biệt ở đây đi ra ngoài để nói chuyện hết rồi ạ...”

Đỗ Phương Phương liếc nhìn người kia một cái đầy vẻ ngạo nghễ, khóe mắt quét qua gương mặt đầy máu của Tương Tư, chung quy cô ta vẫn không muốn để cho Tương Tư bị chết ở trong căn nhà này, nên bĩu môi nói tiếp: “Trước mắt anh cứ tạm băng bó cho cô ta một chút đi đã, đợi chút nữa bảo với Đỗ Sâm mang một người y tá tới đây chẳng phải là ổn thỏa hay sao!”

“Dạ, vâng! Tôi sẽ đi xử lý mọi việc luôn.”

Đỗ Phương Phương khoát khoát tay, không muốn ngồi lại trong căn phòng sặc sụa mùi máu tươi này nữa, liền xoay người bước ra khỏi phòng khách. Phương Phương nhìn thấy bên trong một căn phòng có cửa đang rộng mở, Đỗ Sâm đang nói gì đó với mười người hầu và y tá. Cô ta bước đến gần hơn một chút, mơ hồ nghe thấy: “... Kỳ hạn hai tháng cũng chỉ còn hơn kém một tuần nữa thôi, thế nào lúc đó Hà tiên sinh cũng sẽ gọi điện thoại tới hoặc là sai người tới hỏi, mọi người đều phải nói là Văn tiểu thư đã khỏi hẳn rồi, tự mình đi về nhà...”

Đỗ Phương Phương khẽ giật mình, không khỏi đi vào hỏi: “Cái gì mà kỳ hạn hai tháng vậy?”

Đỗ Sâm vội vàng trình bày lại một lượt cho Phương Phương nghe những chuyện đã diễn ra trước đây, mà anh ta mới được nghe kể lại từ miệng quản gia. Gương mặt của Đỗ Phương Phương liền trầm xuống, nhưng cũng không nói năng câu gì, chỉ ra hiệu cho Đỗ Sâm tiếp tục.

“Các người phải biết rằng, trước đây Hà tiên sinh đã từng dặn dò các người như thế nào rồi. Nếu như chuyện tối nay mà truyền tới tai của Hà tiên sinh, các người cũng sẽ không tránh khỏi bị liên quan. Hiện tại Văn tiểu thư cũng không có gì đáng lo ngại, chẳng qua cũng chỉ là một chút vết thương phần mềm ở trên mặt mà thôi. Huống chi chuyện này lại có liên quan tới phu nhân của nhà chúng ta. Cái gì nhẹ, cái gì nặng, chắc hẳn mọi người cũng có thể phân định được rõ ràng. Nói thế nào đi nữa, chắc các người cũng sẽ không vì một người phụ nữ bên ngoài có lai lịch bất chính mà tìm cách gây chuyện với phu nhân của mình, đúng không. Nếu các người muốn bình an vô sự, vậy phải khóa chặt cái miệng của mình lại, như vậy đương nhiên sẽ không có chuyện gì xảy ra hết. Còn nếu như các người muốn gặp phải phiền toái, vậy thì cứ việc nói ra những câu hồ đồ thiếu suy nghĩ đi, nhưng tôi dám cam đoan một điều, chỉ sợ ngày hôm nay người đó chưa kịp đi ra khỏi cái khu vườn này đã bị mất cái mạng nhỏ đó rồi!”

Anh ta nói xong, cười lạnh một tiếng, nhìn quanh mọi người một lượt, thấy ai nấy đều cúi đầu không dám lên tiếng, liền bồi tiếp thêm một câu: “Gia cảnh nhà họ Đỗ của chúng ta cũng không phải thuộc loại hèn kém, nghèo túng, đừng nói phu nhân nhà chúng ta đây chơi đùa súng đạn, cho dù có giết chết vài người, chỉ cần Đỗ lão tướng quân nhà chúng ta nói một câu thôi là mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa.”

Buổi nói chuyện của Đỗ Sâm kết thúc, bên dưới liễn lặng ngắt gần như có thể nghe thấy được cả tiếng hít thở khe khẽ.

Một lát sau, quần gia hít sâu một hơi, tiến lên một bước, nói: “Đêm nay chúng tôi thật sự không hề nhìn thấy chuyện gì, cũng chưa từng có người nào khác bước chân đến nơi này. Sức khỏe của Văn tiểu thư đã phục hồi tương đối tốt, buổi sáng ngày mai cô ấy đã chủ động rời đi, chúng tôi không thể ngăn lại được.”

Đỗ Sâm vừa nghe thấy vậy, khoe môi liễn nhếch lên, cười nói: “Ông quả thật là một con người rất hiểu chuyện!”

Có người xuất đầu lộ diện trước rồi, liền tiếp đã có thêm hai, ba người nữa nói những lời tỏ thái độ của mình. Bọn họ chẳng qua cũng chỉ là người ngoài, cũng không có quan hệ họ hàng hay thân bằng cố hữu gì với Văn Tương Tư, chỉ ước sao giữ sạch được những gì có liên quan với cô mà thôi. Đương nhiên chuyện bảo toàn tính mạng cho mình mới là điều quan trọng nhất. Đây cũng chỉ là thói thường của người đời, huống chi, chuyện nhà của người khác chẳng có ai rồi hơi nghĩ muốn chõ mõm vào làm gì...

Đỗ Phương Phương thấy Đỗ Sâm nói vài câu khoác lác đã giải quyết được sự cố, cũng không khỏi khen anh ta vài câu: “Ông ngoại cho mấy người theo tôi đến đây chỉ có anh là người đắc lực nhất. Từ nay về sau anh đi theo tôi làm mọi việc cho tốt, anh sẽ có được tiền đồ sáng lạn. Bây giờ trước mắt anh hãy đi tìm y tá đến trị thương cho người phụ nữ kia một chút đã, đừng để cho cô ta không chết vì một nhát dao, mà lại chết vì bị mất quá nhiều máu thì không hay!”

“Vâng, tiểu thư! Tôi lập tức đưa người tới đó ngay!” Đỗ Phương Phương gật gật đầu, Đỗ Sâm liền chọn một người y tá nhỏ đi về hướng phòng khách.

Đỗ Phương Phương ra khỏi căn phòng đến đứng ở dưới mái hiên. Bầu trời đêm đen kịt, những giọt mưa lạnh buốt vẫn rơi tí tách như cũ. Đột nhiên Phương Phương thở dài một hơi thật dài, chuyện này, chắc sẽ không có điều gì bất trắc xảy ra nữa rồi.

Chẳng qua cô cũng chỉ muốn được sống êm đẹp cùng một chỗ với Hà Di Kiệt mà thôi, chỉ muốn làm người phụ nữ duy nhất của anh, anh chỉ thích một mình cô, chỉ cưng chiều một mình cô, chỉ đối xử tốt với một mình cô mà thôi! Nhưng vì sao chuyện này đối với cô lại khó khăn đến vậy chứ?

Tương Tư tỉnh lại từ trong sự đau đớn, lúc này cô mới phát hiện ra mình đang nằm ở trên một chiếc xe ô tô đang đi trên đường với tốc độ rất nhanh. Cô hoảng sợ liền ngồi bật dậy, do mức độ thực hiện động tác quá lớn nên đã tác động mạnh đến miệng vết thương trên mặt. Con đau làm cô ngã vật ra, co rút người lại, hít một ngụm khí lạnh. Cô cảm thấy hình như lúc này miệng vết thương lại vừa bị nứt toác ra rồi, lập tức máu liền thấm ra ướt đẫm, nhuộm đầy lớp băng gạc quấn trên mặt.

Cô đưa cánh tay đã cứng còng nhẹ phủ lên trên má trái đang đau không sao chịu nổi. Đầu ngón tay chạm vào một lớp lạnh buốt, ẩm ướt, dính dáp. Nỗi đau đớn này khiến cả người cô không sao chịu nổi, nhưng đáy lòng cô lại như chết lặng, tràn ngập nỗi buồn vô cớ. Tất cả chuyện này tựa như đang ở trong một giấc mộng, một cơn ác mộng không biết bao giờ mới tỉnh lại được ...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Điều linh (1)

Chương 58 (tiếp theo)

Vận mệnh của cô cứ bị người khác vò xiết trong lòng bàn tay như thế, cứ vậy vò như thế cho đến chết, không thể nhìn thấy được tương lai sẽ ra sao nữa.

Ngoài cửa sổ xe trời vẫn còn đang mưa, cần gạt nước không ngừng gạt đi những giọt nước mưa. Con mưa lớn vẫn không ngừng dội nước xuống lớp kính chắn gió tạo thành dòng suối nhỏ.

Tương Tư hơi há miệng như muốn nói câu gì đó, môi vừa mới mấp máy, miệng vết thương đã đau nhói khiến cô run run khép môi lại. Giữa lúc này đột nhiên cô không sao nhìn nổi nữa, nước mắt lã chã tuôn rơi, lăn xuống như mưa. Bọn họ muốn đưa cô đến chỗ nào đây? Cô không muốn mình phải chết một cách không rõ ràng thế này! Nhất Nặc của cô sẽ phải làm sao bây giờ?

Cô cảm thấy tuyệt vọng không nói ra được, trái tim của cô giống như cánh điều đứt dây chao đảo rồi rơi xuống nơi tận cùng tối đen, sâu thẳm.

Một đêm đen tối không biết đến bao giờ trời mới lại sáng.

Chương 59: Điều linh (1)

Một đêm đen tối không biết đến bao giờ trời mới lại sáng.

Chiếc xe ô tô vẫn chạy băng băng ở trong con mưa, luôn giữ với tốc độ cao nhất. Tương Tư nhìn xuyên qua cửa sổ xe, cô muốn nhìn ra phía bên ngoài để xem xét, nhưng lại không thể nhìn thấy gì hết. Giữa trời và đất chỉ có một màu đen kịt, chỉ có ở phía trước được ánh đèn xe chiếu sáng, thấy được trời mưa to trắng xóa.

“Văn tiểu thư đã tỉnh rồi sao?” Từ trên trên ghế lái phụ phía trước đột nhiên có giọng nói trầm thấp ôn của một người đàn ông vang lên. Tương Tư ngẩng đầu nhìn lên, qua thứ ánh sáng mờ mờ ở trong xe, cô nhận ra đó là một trong số những người người đàn ông đi theo Đỗ Phương Phương tới thành phố C.

Tương Tư liếc nhìn anh ta một cái. Trong con người đen kịt chỉ thấy một mảnh hờ hững, bình thản lẫn lạnh giá. Cô không có một chút phẫn nộ, cũng không có vẻ không cam lòng, thậm chí còn không thấy sợ hãi lẫn e ngại một điều gì. Anh mắt của cô vẫn như vậy, rất bình thản, yên ổn, phảng phất trên người cô chưa từng phải chịu bất kỳ một nỗi bất công hay phải chịu sự tổn thương nào. Cô vẫn như một thiên kim tiểu thư tính tình lạnh nhạt được bồi dưỡng ở trong khuê phòng.

Đỗ Sâm thấy vậy cũng không khỏi sửng sốt một chút. Nơi đáy lòng của anh ta thực sự có chút thương cảm nổi lên. Cô gái bé nhỏ này, hoàn toàn khác hẳn với những suy nghĩ của anh. Nó phá vỡ tất cả những suy đoán lẫn nhận thức về cô ở trong lòng của anh ta, thậm chí anh ta còn có chút ít thương cảm đỡ cô dậy.

“Tiểu Đỗ, tiểu thư nói để cho cô ta xuống xe ở giữa đường...”

Lái xe đột nhiên mở miệng, cắt đứt sự trầm tư của anh ta. Mi tâm của Đỗ Sâm thoáng nhíu lại một cái. Quả thực Đỗ Phương Phương đã dặn dò lại rằng, đi được nửa đường thì vớt Văn Tương Tư xuống đường. Cô ta muốn về thành phố A trước, cũng tốt, vậy thì tự mình hãy trở về đi, diên~điền~le~quý~đoan trong nội tâm cô có bàn tính Đỗ Sâm hiểu rõ suy tính trong lòng của Phương Phương. Văn Tương Tư đã ốm yếu đến mức thành thế này, lại vừa bị thương nghiêm trọng như thế, nếu như quá nửa đêm ở bên ngoài mà gặp mưa, ít nhất cũng sẽ mất đi nửa cái mạng.

Tốc độ xe giảm bớt, dường như muốn dừng lại rồi.

Khóe môi Tương Tư chậm rãi hơi nhếch lên một chút. Cô nghiêng đầu quay sang chỗ khác, không buồn ngó ngang đến Đỗ Sâm, vận mệnh của cô giờ phút này đã bị người khác nhào nặn trong tay, vậy thì cần gì phải kỳ vọng hay là báo đáp bất luận điều gì. Phẫn nộ, mắng to, khóc rống, cũng chẳng có ích gì, bởi vì người khác chỉ muốn đưa cô vào chỗ chết, hoàn toàn sẽ không để mắt vào những hành động của cô, ngược lại chỉ biết cười nhạo sự ngu xuẩn của cô, sau đó họ sẽ cảm thấy khoái trá khi thấy cô bị khủng hoảng!

Đỗ Sâm cúi đầu không nói, một lát sau đột nhiên cắn răng một cái, nói về kiên quyết: “Dừng ngừng xe lại, tiếp tục đi thôi, xe tiểu thư đã đi trước rồi, chúng ta có làm cái gì thì tiểu thư cũng không biết được đâu. Mưa lớn thế này, Văn tiểu thư lại còn bị thương nữa, ngộ nhờ có chuyện gì xảy ra, mạng người cũng không phải là trò đùa đâu, vào đến nội thành chúng ta bỏ cô ấy lại cũng được.”

Thấy Đỗ Sâm nói như vậy, lái xe thoáng do dự một chút, quay đầu lại nhìn nhìn về mặt đờ đẫn của Tương Tư, anh ta cũng không đành lòng, tiếp đó gạt đầu theo ý của Đỗ Sâm tiếp tục cho xe chạy.

Tương Tư chậm rãi quay đầu lại, trong ánh mắt có chút xao động: “Hai người không cần phải vì tôi mà tự gây phiền toái cho mình như thế, tôi đây cũng sẽ không nói lời cảm ơn đối với hai người đâu.”

Đỗ Sâm nghe thấy cô nói như vậy, cười khổ một tiếng: “Chúng tôi cũng chỉ là người bị chủ của mình sai khiến, cũng chỉ là vì kiếm miếng cơm ăn mà thôi. Nhưng trong cách đối nhân xử thế có thể có người có tâm địa độc ác, nhưng tóm lại vẫn phải làm sao giữ lại cho người khác một con đường để lui. Hơn nữa, tôi cảm thấy Văn tiểu thư không giống như một người xấu, ngược lại, nhìn tiểu thư giống một người có may mắn hơn. Phong thủy luân chuyển, ai biết được tương lai sau này như thế nào... Tôi cũng không muốn làm những chuyện quá tuyệt tình.”

Tương Tư hơi nhếch khóe môi trắng bệch, thoáng nở nụ cười: “Không ngờ một người như cô ta lại có thể có một thuộc hạ khôn khéo như anh đấy.”

Đỗ Sâm cười, xoay người sang chỗ khác dặn dò lái xe vài câu. Đương nhiên hai người cùng nhất trí sẽ thống nhất lời báo cáo để nói với Đỗ Phương Phương khi trở về nhà: đi được nửa đường hai người đã vớt Văn Tương Tư xuống xe rồi.

Tương Tư cũng không lên tiếng nữa, cô bị mất máu quá nhiều, người khó chịu khiến cô như sắp mê muội đi. Cô tựa vào lưng ghế xe lạnh như băng nửa mê nửa tỉnh, từng hình ảnh loang loáng hiện lên rồi lại lướt qua trước mắt cô. Ngoài cửa sổ xe là đêm khuya vắng lặng, những chiếc đèn đường nhỏ nhỏ lập tức hóa thành những khối ánh sáng màu vàng cam bay lướt qua. Trong lúc đầu óc mơ màng, Tương Tư dường như nhìn thấy cuộc đời của cô, chẳng qua cũng giống như đóa hoa phù dung sớm nở tối tàn vậy. Rốt cuộc, cô ở nơi nào, cô đang làm cái gì, cô sống cuộc sống như thế nào, không có một ai biết rõ, cũng không có người nào quan tâm đến. Giống như từ trước đến nay, trong cuộc sống cô luôn luôn là một người lẻ loi bơ vơ, không có người nào khác xuất hiện trong cuộc sống của cô, sưởi ấm cho cô.

Đến thành phố A thì đã mười giờ tối. Đỗ Sâm cũng muốn cố gắng làm sao có thể đưa cô đến gần nhà mình hơn một chút. Nhưng rốt cuộc, có lẽ do anh ta lo lắng trở về nơi này đang ở dưới tầm quan sát của Đỗ Phương Phương nên không dám làm quá mức. Tiến vào nội thành không lâu, xe liền ngừng lại. Rất lâu sau Đỗ Sâm vẫn không nói gì. Con người khi được sinh ra đều không phải là một người xấu, huống chi lúc này, đối xử với một cô gái yếu ớt lại còn bị thương như vậy, chung quy anh ta vẫn cảm thấy bản thân mình thật sự quá hèn hạ.

Tương Tư ngược lại, cô lại cảm thấy trong người rất thoải mái. Xe dừng lại, cô dứt khoát đẩy cửa xe ra, bước xuống xe, đi ra ngoài.

Trời vẫn còn đang mưa, nhưng mưa cũng đã dần dần nhỏ hơn. Những hạt mưa lạnh như băng đập vào mặt cô, làm cho cô run lên một cái vì lạnh. Có lẽ do bị mất quá nhiều máu nên cả hai chân cô cứ mềm nhũn ra, đầu cũng nặng trĩu, choáng váng. Cô phải chống vào cửa xe một hồi lâu mới dần dần đứng vững được.

Đỗ Sâm nhìn cô hồi lâu, định nói điều gì đó, nhưng chung quy anh ta cũng không biết phải nói như thế nào. Tương Tư thu hết vào đáy mắt những biểu lộ của anh ta, ngược lại nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: “Không việc gì đâu, tôi vẫn có thể tự đi về nhà được...”

“Đề tôi giúp thuê xe giúp cô...”

Trong lúc Đỗ Sâm còn chưa kịp nói dứt lời, Tương Tư cũng đã xoay người chậm rãi cất bước đi lên phía trước. Gió thổi làm tung bay tà váy trắng, nhìn bóng lưng gầy gò của cô có cảm giác dường như chỉ cần gió thổi là cô sẽ tan biến.

Đỗ Sâm ngồi lặng ở trong xe, trên đường phố thật dài không có một bóng người, chỉ có những ngọn đèn đường ở hai bên đường yên lặng tỏa ra ánh sáng ấm áp, xuyên qua lớp mưa đang bay bay tựa như chiếc màn hình mờ mờ hơi nước, khiến cho màn đêm tối đen hơi sáng sủa lên một chút. Tương Tư đi rất chậm, nhưng cũng rất ổn định. Cô chú ý bùm lấy bên mặt bị máu thấm ướt đầm lớp băng gạc, mặc cho sự đau đớn lúc này làm cho trái tim cô như bị xéo ra từng miếng. Những giọt nước mưa cứ thế trút xuống không chút nể nang, chỉ chốc lát sau quần áo của cô đã bị ướt đầm. Tương Tư hơi cúi đầu xuống một chút, tránh không cho nước mưa xối thẳng vào trên mặt mình. Cô cắn răng, bước từng bước một, đầy gian nan nhưng lại tràn đầy dũng khí và mạnh mẽ.

Giống như nàng tiên cá xinh đẹp kia, khẳng khái nhất định mình phải được biến đổi thành hai chân để đi tìm hoàng tử, được gả cho chàng, cho dù nàng đi một bước tựa như đang dẫm lên trên lưỡi dao... Tương Tư đi một bước, giống như đang giẫm phải trái tim đã bị chính mình nghiền nát từ lâu.

Hóa ra khi bị đau đến cực hạn, trong tâm trí của con người ta tự biết bản thân sẽ phải mở ra công năng để tự bảo vệ, làm cho con người không còn cảm giác bị đau nhức nữa.

Đường phố thật là dài, khoảng cách cũng thật dài! Chỉ có điều, ở cùng trong một thành phố, nghe thì rất gần, nhưng đi sao lại xa đến vậy. Trong lòng của Tương Tư hiểu rất rõ, mỗi một bước đi của mình, cô lại càng cách xa Hà Dĩ Kiệt thêm một bước. Cả đời này, anh và cô sẽ không còn có cơ hội để gặp mặt nhau nữa... Càng nghĩ cô lại càng cảm thấy trong lòng mình trào lên nỗi chua xót... Nhưng sau đó cô chỉ nhẹ nhàng nở một nụ cười... Bước chân của cô có chút lảo đảo, máu tươi từ khe hở của vết thương lại chảy ra, phảng phất đang từng chút một muốn rút đi tính mạng của cô.

Cô vẫn mặc kệ, vẫn đi từng bước, từng bước hướng về phía nhà của mình như cũ. Chiếc váy trắng ướt đầm bao lấy chân của cô, từ rất xa nhìn lại, thực sự cô rất giống một nàng tiên cá bước lên bờ.

Trong truyện cổ tích, nàng tiên cá nhỏ kia đã cứu hoàng tử, nhưng hoàng tử lại cưới công chúa. Còn trong hiện thực, cô yêu người đàn ông yêu cô, nhưng người đàn ông đó thực sự đã cưới người khác... Hóa ra trên đời này, ngay cả truyện cổ tích cũng cực kỳ tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Điều linh (1) TIẾP

Tương Tư cảm giác mình đã sắp mất hết khả năng suy nghĩ rồi. Hai chân của cô đã không còn đủ sức lực để tiến về phía trước thêm một bước nữa. Gió quá lớn, mưa quá lạnh, cô thực sự đã không còn nhắc nổi chân lên để bước đi nữa rồi.

Khi thân thể cô ngã nhào xuống trên mặt đất, bất giác trong khóe mắt của cô có một giọt nước mắt lạnh như băng từ từ chảy xuống. Hà Dĩ Kiệt, em sắp chết rồi, Văn Tương Tư đã sắp chết rồi, anh có biết hay không...

Đỗ Sâm đẩy cửa xe ra, trong nháy mắt nước mưa lạnh như băng đã dính ướt y phục của anh ta. Đỗ Sâm nhìn về phía đầu đường rất xa, một bóng dáng màu trắng thoáng cái gần như bị tan ra tại trong cơn mưa.

Nhìn bóng lưng của cô nơi đầu đường trong đêm khuya không một bóng người, làm cho người ta thấy cô đơn lạnh lẽo lẫn thê lương không nói ra được. Không hiểu sao, đột nhiên trong lòng Đỗ Sâm thoáng thấy chua xót, thương cảm. Anh ta trầm mặc một lát, đang định xoay người lên xe, đột nhiên người lái xe từ nãy đến giờ vẫn quan sát Tương Tư qua lớp kính xe chợt hét to lên một tiếng: “Ái chà, cô gái kia đã té xỉu rồi... Mất nhiều như vậy, không bị hôn mê mới là chuyện lạ...”

Đỗ Sâm sừng sốt một chút, lập tức lên xe nói: “Lão Vương, lái xe qua đó đi!”

Lái xe khẽ giật mình, chợt vỗ đùi: “Đúng thế, nên làm như vậy. Hai người đàn ông trưởng thành như chúng ta đây, không thể chỉ nhìn theo một cô gái nhỏ như vậy, đã thấy chết mà không đến cứu người ta thì sao còn xứng là con người được chứ?”

Đỗ Sâm gật gù đầu, trên mặt hiện lên thần sắc mâu thuẫn không nói ra được: “Ông nói đúng, hậu quả chuyện này ra sao tôi sẽ gánh chịu hết, nếu như tiểu thư không biết thì coi như xong, còn nếu như biết được, ông cứ đổ hết lên trên người tôi!”

Lái xe muốn từ chối, nhưng lại nghĩ tới cuộc sống của toàn bộ gia đình mình, tìm được công việc này cũng không phải dễ dàng gì, không thể để mất được, liền nói: “Tiểu Đỗ, như vậy sao được...”

“Đừng lo lắng, tất cả đều là chủ ý của tôi.” Đỗ Sâm nói xong đã mở cửa ra, vội vàng xuống xe đi đến trước mặt Trương Tư bệ cô lên. Toàn thân Trương Tư lạnh như băng, người co cụm lại thành một khối, run rẩy, lớp băng gạc quấn quanh trên mặt đã ướt đầm. Đỗ Sâm nhìn thấy vậy không đành lòng, ôm cô lên xe, thốt lên: “Văn tiểu thư, để tôi đưa cô đi bệnh viện...”

Trương Tư cố chấp lắc đầu: “Không, hãy đưa tôi về nhà, về nhà...”

“Văn tiểu thư, cô đã mất quá nhiều máu rồi, không thể chậm trễ...”

Trương Tư không nói lời nào, chỉ nhắm mắt lại lắc đầu, cô sợ rằng nếu như đêm nay cô không trở về nhà, sẽ không bao giờ trở về nhà được nữa. Cô sợ rằng, nếu như cô mà bất tỉnh thì sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa... Cô không thể tiếp tục để mất thời gian, cô phải trở về...

Xe chạy đến bên ngoài con ngõ nhỏ nơi cô thuê nhà ở, liền bảo xe dừng lại, không đi vào nữa. Vốn dĩ Đỗ Sâm muốn đưa cô vào tận nơi, nhưng Trương Tư lại sợ anh ta sẽ phát hiện ra Nhất Nặc nên nhất định không chịu. Vừa rồi cô ở trên xe nghỉ ngơi trong chốc lát, trên đường đi qua có một phòng khám bệnh nhỏ, Đỗ Sâm đã bảo xe ngừng lại, mang cô đến đó để băng bó lại. Phòng khám đã rắc thuốc để cầm máu tuy hiệu quả không lớn lắm, nhưng cô cảm thấy trong người mình đã dễ chịu hơn rất nhiều. Cô cố gắng xuống xe, đứng trong chốc lát cố kìm giữ không để cho mình bị mê man, sau đó đi vào trong con ngõ nhỏ...

Đỗ Sâm nhìn bóng dáng của cô dần dần biến mất trong bóng tối mờ mịt của con ngõ nhỏ, anh ta trầm mặc một lát, sau đó xoay người lên xe rời đi.

Trong lòng Trương Tư nóng như lửa đốt, cô lao đảo, dò dẫm đi trong con ngõ nhỏ tiến về phía trước. Khi tới bên dưới lầu, chợt phát hiện trong nhà vẫn còn sáng đèn, giống như đang chờ cô mỗi ngày tan làm trở về vậy, trong lòng cô chợt thấy ấm áp, nước mắt lập tức liền lăn tăn rơi xuống...

Chương 60: Mãi mãi có xa lắm không?

Khi tới bên dưới lầu, chợt phát hiện trong nhà vẫn còn sáng đèn, giống như đang chờ cô mỗi ngày tan làm trở về vậy, trong lòng cô chợt thấy ấm áp, nước mắt lập tức liền lăn tăn rơi xuống...

Trương Tư im lặng đứng đó một lúc lâu, lại nghĩ tới có lẽ con gái đang đợi mình, đột nhiên cô cảm thấy trong người như được tiếp thêm nguồn sức lực mạnh mẽ. Cô chống đỡ lên tay vịn cầu thang lầu, tiếng bước chân lục cục vang lên trong đêm khuya yên tĩnh nghe có chút đột ngột. Chỉ còn vài bước thang lầu nữa là đến lầu hai, chợt cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên trong đêm khuya vắng lặng và ẩm ướt. Giọng nói của thím Phúc nghe già nua nhưng lại làm cho lòng người thấy ấm áp, yên ổn: “Có phải là Tư Tư đã trở lại không? Là Tư Tư phải không?”

Có tiếng bước chân đi loạng choạng dần dần tới gần, nước mắt Trương Tư từ từ dâng lên rồi trào ra. Cô dùng sức gạt đầu, nhưng lại không thể nói thành lời.

Bước chân từng chút từng chút chậm lại, đèn trong thang lầu được bật sáng lên. Thím Phúc ôm Nhất Nặc bé nhỏ, đi tập tễnh từ trong phòng ra, lưng còng xuống đi đến đầu bậc thang. Người già thị lực không được tốt, neho mắt lại ra sức nhìn, Trương Tư đột nhiên òa lên khóc, bước nhanh đi lên hết mấy bậc thang, ôm chặt lấy thím Phúc...

“Thím Phúc, là con... Con là Tư Tư đây, con đã trở về...”

Trương Tư ngược gương mặt đầy nước mắt lên, vòng ôm của thím Phúc thật ấm áp biết bao. Chính thím Phúc là người đã trông nom cô từ lúc cô sinh ra cho đến khi trưởng thành, thím Phúc cũng là người cuối cùng để cô nương tựa, là bức bình phong che chắn cuối cùng trong đời của cô. Trương Tư tựa vào trong ngực của thím Phúc khóc giống như một đứa trẻ đã phải chịu nhiều uất ức. Rất cục những khổ sở lâu nay cô vẫn luôn phải nhẫn nhịn giờ đây đã có thể phát tiết ra thoải mái, có thể cười, khóc mà không cần phải lo lắng vì bị cười nhạo.

Hai mắt thím Phúc sung đỏ, đã nhiều ngày qua, mặc dù biết cô vẫn sống tốt, cô đã đi dưỡng bệnh rồi, nhưng trong lòng bà vẫn luôn nhớ nhung. Cuộc đời này bà không có con cái, Trương Tư chính là nỗi lo lắng duy nhất của bà. Bà vẫn luôn lo lắng ở bên ngoài Trương Tư bị người ta bắt nạt, hiện tại rốt cục cô đã trở lại rồi, trong lòng bà coi như cũng được an tâm. Cho dù ở bên ngoài có tốt đẹp thế nào, nếu như người trong một nhà mà không được sống cùng một chỗ với nhau thì làm sao có thể được coi là hoàn hảo được?

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi... Mau vào trong phòng đi, Nặc Nặc rất nhớ con đấy, thậm chí nó nhớ con đến mức ngày nào cũng khóc...” Thím Phúc chuyển Nặc Nặc sang bế một tay, tay kia thím cầm lấy tay Trương Tư, vừa nói liên miên vừa lôi kéo cô đi vào trong nhà. Trương Tư nghe thím nói đến Nặc Nặc, vội vàng đưa tay đón lấy con gái từ trong ngực thím Phúc. Cô bé mặc một bộ quần áo màu trắng xinh xắn, thím Phúc chăm sóc Nặc Nặc khá tốt, con gái cô trắng trẻo, mập mạp, so với hồi cô đi nằm viện không hề bị gầy đi chút nào. Trương Tư vừa bế con gái trên tay, cô bé liền mở đôi mắt to tròn xoe ra để nhìn mẹ. Trương Tư vừa khóc vừa cười, ôm lấy con gái nhỏ bé, không nói được thành lời...

Khi cô ra đi, con gái cô còn nhỏ tí xiu, vậy mà bây giờ không đến hai tháng, dường như con gái cô đã lớn hơn rất nhiều, bé cũng thấy nặng tay hơn. Trên mặt Trương Tư còn dán băng gạc nên cô không dám cúi đầu để hôn con gái, sợ làm con gái bị dọa sợ. Bé con lại toét miệng ra cười kêu lên a a mấy câu, quơ quơ đôi bàn tay nhỏ bé ôm lấy cổ của cô...

“Mẹ... Mẹ!”

Chỉ là hai chữ mơ hồ không rõ, mang theo sự ngây thơ đáng yêu, nhưng với Trương Tư lại giống như tiếng sấm nổ giữa trời quang ở bên tai vậy. Trương Tư tựa như bị sấm đánh trúng, sững sờ ngây ngẩn cả người. Lúc này tất cả mọi đau đớn trên thân thể, mọi sự nhục nhã về tinh thần, tất cả những uất ức, khổ sở, trong nháy mắt đều đã tan thành mây khói. Cô giật nảy người, đứng lạng ở nơi đó, thật lâu, mãi không sao hoàn hồn được.

Nặc Nặc đã biết gọi mẹ rồi. Cô bé vừa mới tròn một tuổi, đã biết gọi mẹ!

Thím Phúc thấy cô ngây ngốc đứng bất động ở nơi đó, không nhìn được liền đưa tay ra kéo kéo cô. Thím cười, những nếp nhăn trên khuôn mặt đều dồn hết cả lại một chỗ, tựa như đóa hoa Cúc nở rộ: “Đứa nhỏ này, không phải là con vui mừng quá mà đầu óc trở nên ngơ ngẩn rồi đấy chứ? Nặc Nặc nhà chúng ta vậy mà thông minh lắm đấy, vẫn còn chưa biết đi mà đã có thể biết nói rồi!”

Trương Tư nhắc Nhất Nặc từ trong ngực ra tung lên hạ xuống, rồi cúi sát mặt vào trên người Nhất Nặc. Mùi sữa thơm thơm riêng có của con gái cô cứ quanh quẩn nơi chóp mũi, lại càng làm cho nước mắt của cô rơi xuống nhanh hơn, nhiều hơn. Cô vừa khóc vừa cười, không ngừng gật đầu: “Thím Phúc, con thật sự rất vui mừng, con thật sự rất phấn khởi... Cảm ơn thím, cảm ơn thím đã nuôi dạy Nặc Nặc tốt như vậy...”

“Mẹ...” Hai bắp chân của Nhất Nặc mũm mĩm rất khỏe, cô bé nhún nhảy lên xuống không ngừng ở trong ngực mẹ. Trương Tư bị con gái lấn qua lấn lại một phen vốn dĩ sức lực của cô đã yếu ớt, giờ bị con gái nhảy nhót nghịch ngợm như vậy thiếu chút nữa không đứng vững nổi. Thím Phúc vội vàng kéo cô đi vào trong phòng, miệng hỏi không ngừng: “Nhìn cánh tay của con thế nào mà chỉ thấy có da với xương thôi vậy, chẳng phải con đi nghỉ ngơi dưỡng bệnh sao, sao bây giờ càng bồi dưỡng lại càng gầy đi như thế?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Mãi mãi có xa lắm không?

Chương 60 (tiếp theo)

Trương Tư hôn nhẹ con gái, Nhất Nặc vui mừng cười khanh khách, bàn tay nhỏ bé bung lấy mặt của cô, hôn một cái lên trên mặt cô, miệng kêu ‘ư’, quết cả nước miếng lên đó. Mặt mày Trương Tư thư thái, nhưng thỉnh thoảng bàn tay của Nặc Nặc đè lên vết thương trên mặt của cô, cô đau đến nỗi không nhìn nổi, khẽ kêu lên một tiếng. Vừa vặn đi đến giữa cửa ra vào, ánh đèn sáng ngời chiếu rõ lớp băng gạc quấn dày trên mặt cô, trên đó máu vẫn thấm ra. Thoáng cái, thím Phúc đã nhìn thấy rất rõ ràng. Bà lão giật mình sắc mặt trắng bệch, một hồi lâu mới run rẩy giữ chặt lấy cô, bà đau lòng vuốt nhẹ lên mặt cô, nước mắt đã vòng quanh từ lúc nào: “Chuyện này là thế nào vậy Tư Tư, ai đã hạ độc thủ với con thế này? Gương mặt con đang đẹp để là thế, kẻ nào đã biến con thành như vậy? Tư Tư à, rốt cuộc con đã đi đâu vậy?... Còn Trường Sinh, đứa nhỏ này đột nhiên không biết đi đâu, mà cũng không nhắn nhủ lại cho rõ ràng... Mỗi ngày thím đều nhớ đến con, lo lắng cho con... Mỗi buổi tối, cứ nghe thấy tiếng động trên bậc thang là thím lại ra xem có phải là con đã trở lại hay không. Thím nhớ con, khóc đến đôi mắt sắp mù đến nơi rồi, chỉ mong trông mong sao con trở về được khỏe mạnh...”

Thím Phúc khổ sở nói không ra lời, vết thương ở trên mặt của Trương Tư, nhưng nỗi đau thật sự lại giống như ở trong lòng của bà vậy. Một lúc lâu sau, bà mới hỏi lại cô giọng đầy lo lắng: “Rốt cuộc vết thương trên mặt con là thế nào vậy? Chẳng phải là Trường Sinh đã nói con đi nghỉ dưỡng bệnh đó sao, tại sao lại xảy ra chuyện con bị thương đến thế này vậy, Tư Tư?...”

Trương Tư đang khóc, thím Phúc cũng khóc, Nhất Nặc mở trừng đôi mắt to nhìn hết nhìn Trương Tư, lại nhìn sang thím Phúc, hai bàn tay nắm chặt lại, siết thành hai nắm tay nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn ngửa lên, nhắm chặt mắt lại, há rộng cái miệng nhỏ nhắn oa lên một tiếng cũng khóc theo...

Trương Tư vội vàng quệt qua quít nước mắt, vỗ nhẹ Nhất Nặc dỗ dành con gái. ๕☆L☆๕ Giữa lúc còn đang rối ren cô liền nói với thím Phúc: “Thím Phúc, con không sao đâu, chỉ bị thương ngoài da một chút thôi, mấy ngày nữa sẽ khỏi ngay ấy mà. Chúng ta đi vào nhà trước đã, bên ngoài lạnh lẽo, con sợ Nặc Nặc lạnh cóng mất thôi...”

Thím Phúc vội vàng đáp ứng cùng cô đi vào nhà, đóng cửa lại. Trương Tư đã dỗ dành được Nặc Nặc, cô bé khóc mãi thành bị nấc, bé túm lấy ngón tay của cô nắm chặt lấy, chúi vào trong ngực cô vẫn còn tủi thân, chum cái miệng xinh xinh lại, giọng nói trẻ con non nớt phát ra từ cuống họng khẽ gọi mẹ...

Trương Tư vỗ nhẹ vào con gái, dỗ dành, chốc lát sau, Nhất Nặc vừa thút tha thút thít đã ngủ thiếp đi. Trương Tư nhẹ nhàng rút ngón tay của mình ra khỏi bàn tay nhỏ bé của con gái, sau đó ôm con đi tới phòng ngủ đặt ở trên chiếc giường nhỏ. Cô đứng đó nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái đã ngủ say một lúc lâu rồi mới đi ra. Thím Phúc vẫn ngồi ở trên ghế sa lon đợi cô.

Trương Tư đi qua, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống trước mặt thím Phúc, cô cúi đầu ghé vào trên gối của bà. Vành mắt thím Phúc ửng hồng, nước mắt lại rớt xuống, bà nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Trương Tư, đau lòng nói như dỗ dành cô: “Không có chuyện gì nữa đâu, Tư Tư. Từ nay về sau chúng ta chỉ ở đây thôi, không đi đâu nữa... ai còn dám bắt nạt con, thím Phúc có phải liều cái mạng già này cũng sẽ che chở cho con... Không khóc... không khóc nữa,

Tư Tư à, đừng khóc nữa con...”

Bà vai thon gầy nhô xương của Trương Tư run lên kịch liệt hồi lâu, đến khi cô ngẩng đầu lên thì trên gương mặt đã không còn dấu vết gì ngoài vành mắt đỏ ửng, nhưng không hề có nước mắt. Cô chậm rãi đứng lên, trên mặt đã hiện lên vẻ kiên nghị: “Thím Phúc, chúng ta mang theo Nặc Nặc về Hàng Châu nhé! Con muốn đi về nhà, con nhớ mẹ con, nhớ cha con, con không muốn đợi ở chỗ này nữa...”

Thím Phúc liên tục gật đầu, lau nước mắt nói: “Được, chúng ta đi về nhà, chúng ta không bao giờ ở lại cái nơi tồi tàn này nữa. Tư Tư của thím đã phải chịu nhiều khổ sở như vậy rồi. Từ nay về sau thím Phúc sẽ trông coi con, sẽ không cho phép người khác bắt nạt con...”

Trương Tư chậm rãi nhắm mắt lại, trước mắt cô từng con từng con choáng váng ập đến. Cô đứng im không hề nhúc nhích, phảng phất như có một đôi tay vô hình đang níu giữ trái tim của cô. Dần dần, cô không thể nào thở nổi nữa, người mềm nhũn ngã ra trên mặt đất. Một khắc trước khi cô mất đi ý thức, trước mắt cô hiện lên rõ ràng gương mặt của người kia.

Anh đứng ở một nơi rất xa nhìn sang cô, ánh mắt mang đầy thương xót.

Trương Tư chợt nhớ tới ngày nào đó, trong ngôi biệt thự nhỏ ở thành phố C. Sau cuộc yêu mang đầy tình cảm sâu đậm, anh đã từng thì thầm ở bên tai cô, nói với cô một câu... Anh cho rằng cô đang ngủ, nhưng anh không biết rằng, từng chữ từng câu, cô đã nghe được rất rõ, ghi tạc thật sâu vào trong tâm khảm.

“Tư Tư, nếu như em chấp nhận, anh sẽ vĩnh viễn yêu em, còn nếu như em không muốn... Anh sẽ dùng cả cuộc đời này để nhớ đến Trương Tư.”

“Ngài rồi đi thì ba ngày sau, Văn tiểu thư cũng khăng khăng đòi phải được ra đi. Bác sĩ Triệu đã kiểm tra toàn diện cho tiểu thư, nói không có gì đáng ngại... chúng tôi cũng không có ai dám ngăn cản tiểu thư...”

Cuộc điện thoại này quả nhiên làm cho người ta phải nín thở tập trung suy nghĩ. Sau khi nói xong những lời nói đó, căng thẳng đến mức ngay cả thở mạnh cũng không dám thở ra nữa.

Hà Dĩ Kiệt ngồi ở trong văn phòng vắng vẻ, nắm chặt cây bút máy trong tay, rất lâu sau anh cũng không hề lên tiếng.

“... Cô ấy không bị phát sốt lại như trước nữa à?”

Sau một thời gian trầm mặc đáng kể, đột nhiên Hà Dĩ Kiệt nói ra một câu. Người ở bên kia điện thoại sững sốt một chút rồi vội vàng đáp lại: “Không ạ, không sốt lại đâu ạ! Khi Văn tiểu thư đi khí sắc của cô ấy rất tốt, bác sĩ Triệu cũng đã nói, về cơ bản thì Văn tiểu thư đã khỏi bệnh rồi ạ.”

“À!” Hà Dĩ Kiệt chỉ khẽ à lên một tiếng, rồi lại tiếp tục trầm lặng.

“Hà tiên sinh... Ngài còn có điều gì muốn hỏi nữa không ạ?”

Mi tâm của Hà Dĩ Kiệt dần dần nhũn chặt lại. Anh buông cây bút trong tay xuống, chậm rãi đứng lên: “Không có.”

Anh nói qua, rồi nhẹ nhàng cúp điện thoại. Đột nhiên từ rất xa, có tiếng chuông giáo đường vang lên làm anh giật mình, nhưng cũng làm cho anh trở lại thực tế. Bầu trời cũng trở nên u ám, cả thành phố tựa như cũng đang chìm ngập trong bi thương.

Anh đưa tay ra, nhìn xuống lòng bàn tay trống rỗng. Số mệnh của anh và cô, cứ từng chút từng chút một, trượt từ trong lòng bàn tay của anh lướt ra ngoài như thế...

Rốt cục anh phải thừa nhận, anh hoàn toàn, vĩnh viễn, đã mất cô.

Mà vĩnh viễn, rốt cuộc chỉ có Thượng Đế mới biết được, có xa lắm không...

Chương 61: Phó thác lúc lâm chung

Rốt cục anh phải thừa nhận, anh hoàn toàn, vĩnh viễn, đã mất cô.

Mà vĩnh viễn, rốt cuộc chỉ có Thượng Đế mới biết được, có xa lắm không...

Cho tới giờ khắc này, anh mới hiểu được: con người khi còn sống, ai cũng có một số điều bí mật mà không thể nói ra được, có sự tiếc nuối mà không bao giờ có thể lấy lại được, có những mơ ước mà bản thân không thể chạm đến được, có một tình yêu suốt đời không thể quên được.

Trong lòng anh có một bí mật mà không thể nói ra được - Anh sớm đã yêu cô, thậm chí anh đã động tâm với cô dường như còn sớm hơn cả cô nữa.

Trong cuộc sống của anh có nỗi tiếc nuối mà anh không thể lấy lại được - Đó là đứa con đã bị anh giết chết một cách tàn nhẫn, và trong một đêm đông, anh đã trơ mắt nhìn cô bị đánh, bị đuổi đi.

Cả đời này anh có một mơ ước nhưng không bao giờ chạm vào được - Anh mơ ước được kết hôn với cô, sinh ra một đứa con thuộc về hai người bọn họ, được nhìn thấy cô luôn luôn vui vẻ, hạnh phúc, không một chút phiền não.

Cuộc đời này có một người mà anh yêu tha thiết không thể nào quên được - chỉ có một người duy nhất, cô có một cái tên khi đọc lên nghe cực kỳ êm tai, cô đã từng rất thích cười, cô đã từng rất thương anh, tên của cô là Văn Tương Tư.

Đầy đàn đứt khi ca đến câu cuối! Cuối cùng cũng không thể biết được là ai đã phụ ai trước...

Một tháng sau, ở Hàng Châu.

Cánh cửa sổ bằng gỗ trên khung cửa chạm trổ hoa văn chỉ mờ một nửa. Qua khung cửa sắt hoa văn đó nhìn vào bên trong, có thể lờ mờ nhìn thấy một chiếc giường gỗ tảo lớn kiểu cô đã cũ kỹ. Quanh bốn góc giường cắm bốn chiếc gậy trúc thẳng đứng để móc bốn góc của chiếc màn màu vàng nhạt. Hai cánh màn được mắc lên hai cái móc treo bằng đồng ở hai bên nên có thể nhìn thấy được người đang nằm trên chiếc giường đó.

Cô đang chìm sâu trong giấc ngủ, mái tóc đen nhánh buông xòa xung quanh, loáng thoáng có thể nhìn thấy được trên gương mặt bên trái của cô có lớp băng gạc che khuất. Gương mặt chỉ còn hé lộ ra một phần kia vốn dĩ ngày trước rất xinh đẹp đáng yêu, giờ đây trở nên gầy guộc, khô héo, đến mức không thể nhận ra nổi gương mặt của ngày xưa, dù chỉ một mảy may chút xíu.

Giữa lúc đó, đột nhiên cánh cửa gỗ phòng ngủ bị hai bàn tay nhỏ bé trắng trẻo mũm mĩm đẩy ra. Một cô bé bộ dạng chừng độ hơn một tuổi đi vào, hình như bé chỉ vừa mới chập chững biết đi, nên bước chân của bé còn loạng choạng nghiêng ngả. Mái tóc của cô bé hơi hoe hoe vàng, nhưng lại mềm mại như ánh sáng được cắt theo kiểu trẻ con để rủ xuống ngang trán phía trên đôi lông mày. Đôi mắt cô bé to sáng lung linh bức người.

“Mẹ, mẹ...” Cô bé đi đến bên giường, ghé mặt vào trên giường lớn duỗi dài cánh tay ra cố túm lấy cánh tay của mẹ. Cô bé phải hao phí mất bao nhiêu sức lực bú sữa của mình, phải kiêng mũi chân cao hơn chút nữa mới cầm được ngón tay của mẹ. Nặc Nặc lắc tay Tương Tư, giọng nói vẫn còn non nớt tiếp tục gọi: “Mẹ mẹ...”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Phó thác lúc lâm chung

Chương 61 (tiếp theo)

Từ trong giấc ngủ mê man Tương Tư tỉnh lại, nhưng cô lại ho kịch liệt, phải vuốt ngực một hồi lâu, gắng gượng lắm mới mở mắt ra được. Cô mệt mỏi nhìn vào con gái, cười yếu ớt: “Nặc Nặc, gì thế con?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính của Nặc Nặc liền cười toe toét nhìn cực kỳ đáng yêu, cô bé chu cái miệng xinh xinh mới mọc tám chiếc răng nói với mẹ: “Ăn com com... Ăn com com...”

Tương Tư lại bật cười, cô che miệng nghiêng mặt tránh ra khỏi phía Nặc Nặc kịch liệt ho khan một hồi, sau đó mới nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Nặc Nặc: “Nặc Nặc ngoan, con ăn com trước với bà nội nhé, mẹ nằm thêm một lát nữa, được không?”

Nặc Nặc nhìn sang cô, chớp chớp đôi mắt, nước mắt đã vòng quanh trong tròng mắt của bé. Bé nắm tay Tương Tư thật chặt, dường như sợ rằng nếu bé buông lỏng tay mẹ ra, mẹ sẽ biến mất luôn vậy.

Tương Tư đau lòng khôn xiết, nhưng cô đã không còn một chút xíu sức lực nào, ngay cả muốn ngồi dậy thôi cũng không đủ sức nữa. Cô chỉ có thể đưa tay lên run rẩy vuốt ve chòm đầu của Nặc Nặc, cố nén sự đau nhứt ngứa rất trong cổ họng, thờ ơ, nói đứt quãng: “Có phải là Nặc Nặc không nghe lời mẹ bảo không? Mẹ sắp tức giận rồi... mẹ tức giận, tức giận... Sẽ không ngồi dậy ôm Nặc Nặc nữa...”

Nhất Nặc vừa nghe thấy mẹ nói vậy, lập tức òa lên khóc. Cô bé càng nắm chặt lấy tay Tương Tư không buông, khóc đến mức mồ hôi ra ướt đầm cả đầu. Nhất Nặc lúc lắc thân thể tròn trịa, mũm mĩm muốn leo lên trên giường, nhưng hết lần này tới lần khác không sao bò lên nổi, lại càng khóc to lợi hại. Tương Tư nghe con khóc không sao chịu nổi, muốn gắng gượng nhắc người ngồi dậy để ôm con lên. Nhưng không ngờ thân thể cô chỉ mới vừa động dậy thôi mà toàn thân đã như bị rời rã ra rồi, cô thở hắt hắt, mồ hôi túa ra, ngay cả cánh tay cũng không nhắc lên nổi nữa...

Cô từ từ nhắm hai mắt lại cực kỳ khó chịu, nằm vật ra thở. Nặc Nặc càng thêm sợ hãi, gào khóc đến kinh thiên động địa. Thím Phúc chạy vào, vội vã cuống cuống ôm lấy Nặc Nặc, dỗ dành cô bé một hồi. Thấy cô bé không còn gào khóc lớn như trước nữa, bà liền vội vàng nhìn sang Tương Tư. Nhìn thấy Tương Tư nằm ở trên giường không còn hít thở gì nữa, bà cuống quýt sợ hãi, một lúc sau mới sức nhớ ra, đi tới bấm mạnh lên nhân trung của Tương Tư, móng tay bấm mạnh cắm sâu vào trong da thịt, sự đau đớn đã đánh thức Tương Tư tỉnh lại.

Tương Tư đã hít thở lại bình thường, nhưng thoáng cái cô liền trở tay cầm lấy tay của thím Phúc. Không biết cô lấy ở đâu ra sức lực, thân hình run rẩy gầy gò chỉ còn lại da bọc xương, vậy mà bàn tay cô nắm lấy cổ tay thím Phúc siết chặt lại, giống như chiếc kim sắt. Nước mắt thím Phúc cuộn cuộn tuôn trào: “Tư Tư, con muốn nói điều gì, thím đều chấp nhận hết, thím sẽ chấp nhận hết những gì con nói...”

“Đến khi con chết...” Trương Tư hơi nhồm người dậy, bởi vì cô đã quá gầy nên nhìn đôi mắt của cô lại càng thấy tròn to lạ thường, lộ rõ vẻ quật cường và sáng ngời đến bức người. Cô vừa mới nói ra bốn chữ này, nước mắt Thím Phúc liền trào ra ào ạt. Bà nhấc tay già bộ như muốn đánh cô, “Con đó, đứa nhỏ này, con nói cái gì mà chết với chóc, con mới được bao nhiêu tuổi hả, vẫn còn bà già là thím đây, có chết thì cũng chưa tới lượt con đâu! Nhanh phi phui ba tiếng đi!”

Trương Tư lắc đầu đầy mệt mỏi, cô thờ dốc nghe khàn khàn, Từ trong lồng ngực cô vang lên những tiếng khò khè, nghe như tiếng ống bễ bị vỡ. Đêm hôm đó cô mắc mưa, lúc trước cô đang bị sốt, tiếp đó lại bị thương, khi trở về nhà đã té xỉu, sau đó được đưa đến bệnh viện. Bệnh của cô đã chuyển thành viêm phổi cấp tính, truyền dịch, tiêm chích cũng không có tác dụng, sau đó khó khăn lắm cô mới thoát khỏi nguy hiểm, dĩ nhiên sức khỏe của cô lúc này đã suy kiệt lắm rồi.

“Thím Phúc...” Trương Tư vội vã đưa tay cầm cánh tay của thím Phúc, hơi thở càng ngày càng gấp gáp, rất khó chịu, trong ngực đau đến tê tâm liệt phế: “... Nếu quả thật con chết đi rồi, thím hãy đưa Nặc Nặc đến cho người kia nhé....”

“Không được! Cậu ta làm hại con còn chưa đủ hay sao, giờ con vẫn còn muốn giao Nặc Nặc cho cậu ta! Thím không đồng ý!” Thím Phúc thoáng cái đứng bật dậy, xoay người bỏ nhào ôm lấy Nặc Nặc ở bên cạnh, siết chặt lấy cô bé, khóc như mưa: “Đây là con gái của con, cũng là sinh mạng của thím... Thím không thể trao nó cho bất cứ ai được... Thím không trao cho ai đâu... không trao Nặc Nặc cho ai hết...”

Trương Tư mới nói được vài câu như vậy mà đã thấy không thể chống đỡ nổi nữa, cô nặng nề ngã xuống giường, nhắm mắt lại. Ánh sáng nhàn nhạt bên ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, đọng lại trên gương mặt của cô. Dưới luồng ánh sáng rực rỡ đó, từ nơi khóe mắt của cô, một giọt nước mắt long lánh, trong veo chậm rãi lăn xuống, lướt qua bên cạnh gò má khô héo gầy guộc...

Hà Dĩ Kiệt, khi toàn bộ thế giới đều nói em hãy buông tay với anh, khi tất cả mọi người đều nói với em rằng đừng nên tin tưởng vào anh, nhưng mà, em vẫn luôn mong đợi, luôn mong đợi anh sẽ mang đến cho em một kỳ tích, có điều kỳ tích ấy của anh em sẽ có thể an tâm nhắm mắt xuôi tay.

Nặc Nặc là con gái của anh đó. Em tin rằng, anh thà chấp nhận bỏ tính mạng của mình, chứ nhất định không chịu để cho con gái phải chịu một chút tổn thương nào, đúng không anh? Em tin rằng, anh cũng sẽ yêu thương trân quý con gái như chính mạng sống của mình, đúng không anh?

Như vậy đến lúc đó, Nặc Nặc tuy không có mẹ, nhưng ít nhất nó vẫn còn có ba ba. Con chúng ta không được hưởng thụ đầy đủ tình yêu thương, nhưng ít nhất nó phải có được một nửa tình thân. Thím Phúc gạt em, nhưng em biết rất rõ, bệnh tật của thím cũng sắp sửa không chịu nổi nữa rồi. Nếu em chết đi, thím Phúc cũng chết đi, Nặc Nặc chỉ còn một mình, nó sẽ ra sao đây?

Sắp đến giờ em phải đi rồi, trên đời này, người duy nhất mà em có thể tin cậy phó thác được chỉ còn lại có mình anh, chỉ có anh mà thôi! Hà Dĩ Kiệt, nghìn vạn lần anh đừng để cho em phải thất vọng nhé, nghìn vạn lần anh đừng để cho em lâm vào cảnh chết rồi mà cũng không sao nhắm mắt nổi...

“Thím Phúc...”

Giọng của Trương Tư nghe xa xôi, giống như một tiếng thở dài được gió mang tới. Thím Phúc bị dọa sợ, ngồi ôm Nặc Nặc ngậy người nhìn lại cô.

Hai gò má của cô thoáng chút ửng đỏ, tỏa ra vẻ sáng bóng đến kỳ lạ, có một luồng khí nặng nề cứ quanh quẩn trên trán cô không tan. Thím Phúc nhìn thấy cô như vậy không đành lòng được, thím ôm Nặc Nặc ở trong ngực quay mặt đi, mắt nhắm lại, những giọt nước mắt tròn to từ trong đôi mắt già nua của thím thi nhau rơi xuống: “Rốt cuộc ông trời đã tạo nghiệt gì đây, tại sao cứ phải báo ứng ở trên người của con như thế, bà già này, cả người đầy những bệnh tật thế này, sao ông trời không bắt chết thay cho con...”

“Thím Phúc, sau khi thím trăm tuổi, Nặc Nặc phải làm sao đây?”

Một giọng nói khàn khàn bỗng nhiên truyền đến, phảng phất như sấm nổ khiến thím Phúc sùng sốt. Theo bản năng thím càng ôm chặt lấy Nặc Nặc, vẫn cứ lắc đầu: “Thím đi tìm Trường Sinh, để thím đi tìm con thỏ nhỏ không có lương tâm chết dâm kia...”

“Nặc Nặc có ba ba, thím Phúc, thím hãy tin ở con... Anh ấy sẽ đối xử với tốt với Nặc Nặc...”

“Làm sao thím có thể tin cậu ta được chứ. Cậu ta đã hại con thành như thế này rồi, Tư Tư, sao con vẫn còn nói đỡ cho cậu ta như vậy chứ!”

Trương Tư chỉ cảm thấy dường như linh hồn của mình đã bay ra bên ngoài cơ thể rồi, thân thể lúc này tựa như cũng không phải là của cô nữa. Những giọt nước mắt không bị khống chế cứ liên tục chảy xuống không ngừng, tới cuối cùng, cũng dần dần biến mất. Giờ đây, ngay cả nước mắt của cô cũng đã khô cạn...

“Anh ấy là ba ba của Nặc Nặc, chỉ cần một điểm ấy...” Trương Tư nằm ở trên giường, lại ho kịch liệt, thím Phúc đặt Nặc Nặc xuống, chạy tới vuốt ngực cho cô. Trương Tư có cảm giác trong cổ có một luồng ngai ngái đang dâng lên, cô cố nén lại, nuốt xuống. Trong dạ dày cô lại cuộn cuộn một hồi, cô muốn nôn lại nhưng không sao ngăn được, bật ra một trận ho khan. Một ngụm máu từ khóe môi đang ngậm chặt của cô trượt ra chảy thành dòng. Thím Phúc liếc thấy không khỏi giật mình lạnh người, chỉ cảm thấy trong ngực lạnh buốt một hồi, người run lên... Người trẻ tuổi mà đã thổ huyết, e rằng sẽ không sống được bao lâu nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Cha con gặp nhau (1)

Chương 61 (tiếp theo)

“Con tin anh ấy, thím hãy ôm Nặc Nặc đi... Nói cho anh ấy biết... Con tin rằng, khi anh ấy biết, anh ấy sẽ đối xử với Nặc Nặc rất tốt... Thím Phúc... thím hãy đồng ý với con đi...”

Tay của cô quờ quạng lung tung như muốn cầm cái gì, thím Phúc vội vàng cầm lấy tay của cô, tay của thím lập tức bị cô trở tay nắm ngược lại rất chặt. Trương Tư dùng hết sức lực của mình, ngón tay của cô ghì giữ tay thím Phúc phát đau nhức: “Đồng ý với con đi, thím Phúc...”

“Thím đồng ý với con, thím đồng ý với con... Con đừng nói nữa, Tư Tư, con mau chóng nghỉ ngơi một lát đi...”

Thím Phúc vừa khóc vừa gật đầu. Bàn tay của Trương Tư đang nắm tay của bà đột nhiên buông ra, chậm rãi rũ xuống, buông thõng. Khóe môi của cô nhếch lên từng chút, từng chút một, vết máu đỏ tươi ánh lên giống như đóa hồng mai nở rộ. Cô gắng gượng nói một câu cuối cùng, nghe như có như không, giống như ráng chiều sắp tan: “Con chết cũng đã có thể nhắm mắt...”

“Tư Tư...” Thím Phúc đau đớn thét một tiếng gọi tên của cô, nước mắt lăn chã rơi xuống: “Thím đồng ý với con, chuyện gì thím cũng đồng ý với con, con cứ yên tâm, con cứ yên tâm đi...”

Nhưng con có thể yên tâm được sao? Cậu ấy đã là chồng của người khác, làm sao phu nhân của cậu ấy có thể chấp nhận con gái của con được chứ? Tư Tư ngóc ngếch, chuyện cho tới bây giờ, làm sao con vẫn chưa mở mắt ra như thế, tại sao con vẫn không bỏ xuống được vậy?

Chương 62: Cha con gặp nhau (1)

Nhưng con có thể yên tâm được sao? Cậu ấy đã là chồng của người khác, làm sao phu nhân của cậu ấy có thể chấp nhận con gái của con được chứ? Tư Tư ngóc ngếch, chuyện cho tới bây giờ, làm sao con vẫn chưa mở mắt ra như thế, tại sao con vẫn không bỏ xuống được vậy?

Con chỉ nghĩ đến chuyện cậu ấy là ba ba của Nặc Nặc. Đã bao giờ con từng nghĩ đến cậu ấy đã lập gia đình với người khác rồi không? Có lẽ nói đúng hơn, Tư Tư đến bây giờ con vẫn không thể cam lòng, không thể cam lòng buông tay với người đàn ông kia, con không mong muốn cậu ta được sống an ổn nữa đời còn lại, đúng không Tư Tư?

Thím Phúc giật mình đứng lặng ở trước giường. Lúc này Trương Tư đã lại lâm vào trạng thái hôn mê. Từ lúc ở bệnh viện trở về, thím Phúc đã từng khuyên cô lấy số tiền mà người đàn ông kia đã cho cô, chuyển đến một bệnh viện lớn, tìm gặp chuyên gia, không chừng còn chưa đến mức không cứu chữa được... Nhưng cô vẫn luôn không chịu, cô nóng nảy hỏi lần nữa, cũng luôn chỉ có một câu nói kia: “Con đã đồng ý với người ta, sẽ không bao giờ có bất kỳ một chút liên quan nào với anh ấy nữa.”

Thím Phúc không biết rốt cuộc lúc trước đã có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng Trương Tư đã có tính toán cả rồi. Ngày đó tại thành phố C, Đỗ Phương Phương đồng ý cho cô về nhà một lần, còn cô cũng đã đồng ý với Đỗ Phương Phương rồi, từ nay về sau cô sẽ vĩnh viễn biến mất trong cuộc sống của Hà Dĩ Kiệt. Mặc dù Phương Phương đối xử với cô độc ác tàn nhẫn, nhưng đã cô ta đã giữ lời hứa. Đã vậy thì đương nhiên Văn Trương Tư có không thể để cho cô ta khinh thường mình được. Nếu như hiện tại cô động đến số tiền của Hà Dĩ Kiệt, chẳng phải là cô đã chứng thực mình xứng đáng bị mang chửi là con người hèn hạ hay sao?

Ở trong mắt người đời, dĩ nhiên là cô đã mang danh là một con người đê tiện rồi. Nhưng thà rằng bị chết, cô cũng không chịu để cho mình lại tiếp tục bị mang tiếng xấu, hưởng chỉ sức khỏe của bản thân thế nào, tự cô đã quá rõ ràng rồi. Chẳng qua là cô giữ chặt trong lòng chứ nhất định không để cho bất cứ ai biết được điều này.

Cô không muốn để cho thím Phúc biết được chuyện này. Mặc dù Trương Tư cảm thấy mình là người có lỗi với Đỗ Phương Phương, nhưng cô còn hận tất cả những việc mà cô ta đã làm hơn. Cô thà rời khỏi Hà Dĩ Kiệt, chứ nhất định không chịu để cho Hà Dĩ Kiệt cả đời phải sống với một người phụ nữ như Đỗ Phương Phương kia – cô ta không xứng.

Ngay cả khi cô đã chết, cô cũng muốn ở dưới mặt đất nhìn lên, nhìn đến một ngày nào đó cô ta và Hà Dĩ Kiệt sẽ đôi ngả chia tay.

Cho nên cô mới cố ý để Nặc Nặc về sống bên cạnh Hà Dĩ Kiệt. Thứ nhất là vì sau khi thím Phúc trăm tuổi, Nặc Nặc sẽ không có người chăm sóc. Cho dù là đã có viện Phúc Lợi hay Cô Nhi viện cũng không thể tốt bằng sống ở bên cạnh chính cha ruột của mình. Hơn nữa trong thâm tâm cô vẫn luôn cảm thấy, nhất định Hà Dĩ Kiệt sẽ đối xử tốt với Nặc Nặc, nên cô không lo lắng gì về chuyện này.

Thứ hai là vì, cô đoán chắc Đỗ Phương Phương không có lòng bao dung với người khác. Nếu như cô ta biết được sự tồn tại của Nặc Nặc, tất nhiên sẽ tức giận đến nổi trợn lòi đờm. Chỉ cần cô ta làm tổn thương đến Nặc Nặc, tất nhiên Hà Dĩ Kiệt sẽ không tha thứ cho cô ta. Con gái của cô, chỉ có thể có cha, không thể có mẹ kế được.

Cô còn sống không thể khuất phục được anh. Cô có chết đi cũng phải bắt buộc cả đời anh chỉ có thể trông nom cho Nặc Nặc, mà không thể có những người phụ nữ khác nữa. Đây là chút tính toán riêng của cô, từ giây phút cô rời khỏi nơi đó, cô đã hạ quyết tâm phải thực hiện bằng được.

Cô sẽ không nói cho người khác biết, Văn Trương Tư cô thực sự cũng có lúc hơi hèn hạ một chút.

Khi có một ngày, người kia đi vào trong cuộc sống của ta, ta mới hiểu được rằng, ta đã làm tất cả vì anh ấy, ta đã từng hoặc khinh bỉ, hoặc khinh thường những chuyện đó, ta không biết chính mình đã làm tổn thương anh ấy đến mức nào, nhưng ta lại hiểu rất rõ nỗi đau xót trong lòng, ta chỉ muốn cả đời

này, những người phụ nữ khác sẽ không bao giờ được phép ở bên cạnh anh.

Đến khoảng nửa đêm, Nặc Nặc đang ngủ say trong phòng cùng với thím Phúc, đột nhiên bừng tỉnh, gọi mẹ khóc ầm lên. Thím Phúc bị tiếng khóc đánh thức, ôm Nặc Nặc đầu đầy mồ hôi đổ dành hồi lâu, nhưng cô bé vẫn khóc không ngừng. Cuối cùng, thím Phúc giật mình như chợt nhớ ra điều gì đó liền ôm Nặc Nặc cuống cuống chạy sang phòng của Trương Tư...

Khi thím đẩy cửa ra thì tiếng khóc nghẹn ngào của Nặc Nặc dừng lại. Trong phòng tối đen, chỉ có ánh trăng ảm đạm đang chiếu rọi, soi lên hình dáng người đang nằm ở đó.

Cánh tay của Trương Tư không còn sức lực buông thõng từ trên giường xuống dưới. Cỗ tay nhỏ bé yếu ớt và mấy đầu ngón tay được ánh trăng chiếu vào ánh lên màu trắng bệch. Trong phòng quá yên tĩnh, nhưng lại không nghe thấy tiếng hít thở của Trương Tư.

Thím Phúc chỉ cảm thấy hai chân mình đột nhiên trở nên mềm nhũn. Bà lão đảo chỉ bước đi được mấy bước, Nặc Nặc giãy giụa lắc lắc người, trượt xuống khỏi ngực của thím Phúc, xiêu xiêu vẹo vẹo chạy đến bên cạnh giường của Trương Tư, nắm lấy bàn tay đã lạnh buốt của mẹ, ôm vào trong ngực khóc òa lên...

Tiếng khóc của một đứa trẻ còn quá nhỏ như đâm thẳng vào trong lòng của người lớn. Thím Phúc ngồi tê dại ở trên mặt đất không còn sức lực nữa, Nặc Nặc bé nhỏ khóc đến kiệt sức khàn giọng, nhưng ngay cả việc mở mắt ra để nhìn con, Trương Tư cũng không có đủ sức nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Cha con gặp nhau (1) tiếp

“Nếu như gia đình nhà bà thuộc loại có tiền, thì cũng có thể đốt thêm ít tiền nữa để gắng gượng thêm được vài ngày. Nhưng tôi xem tình hình trong nhà bà cũng khá khó khăn, do đó tôi cũng không đành lòng dối gạt bà làm gì, đừng uống phí thời gian nữa, chuyện này chỉ hai ba ngày nữa là xong, bà vẫn nên tiết kiệm tiền, để lại cho đứa trẻ thì tốt hơn.”

“Mà tôi nhìn bà hiện giờ sắc mặt đã rất vàng rồi đấy, có phải là bà bị bệnh gan không? Nhìn cũng không nhẹ đâu, sao không tranh thủ thời gian để điều trị một chút đi...”

Thím Phúc gần như chạy trời chết tử trong phòng làm việc của bác sĩ ra ngoài. Nặc Nặc vẫn ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế dài bên ngoài cửa. Cô bé cúi đầu, khóe mắt vẫn còn nước mắt vòng quanh. Thím Phúc bùm chặt lấy bụng, gan của bà đang phát ra cơn đau dữ dội, bà gần như chỉ có thể di chuyển từng bước một đi đến trước mặt Nặc Nặc.

“Bà nội, mẹ...” Nặc Nặc vẫn chưa nói được những câu có quá nhiều từ, cái miệng nhỏ nhắn u ơ không biết đang nói cái gì, trơ mắt nhìn thím Phúc.

Thím Phúc vuốt vuốt đầu của cô bé, “Nặc Nặc ngoan, bà nội dẫn con đi tìm ba ba, được không?”

“Ba ba?” “đi-ên-đà-nhệ-qu-y-đô-n” Nặc Nặc lặp lại cái từ lạ lẫm này một lần nữa, cô bé có chút không hiểu chỉ mở trừng mắt nhìn thím Phúc, bàn tay nhỏ xíu kéo ống tay áo của bà lắc lắc, vừa lắc đầu: “Muốn mẹ.”

Thím Phúc ôm lấy Nặc Nặc, nước mắt lại rơi xuống rào rào.

Nặc Nặc không biết vì sao bà nội lại khóc như thế, nên cũng khóc theo. Có người nào đó đi lại đứng nghỉ chân ở đó, thở dài một tiếng, có người mơ hồ biết được chuyện liên kể lại bằng ngữ điệu thông cảm với những người đang vây quanh nhìn ngó: “Cô bé này sau này lớn lên sẽ xinh đẹp lắm đây! Chỉ tiếc, từ khi sinh ra đến giờ, được hơn một tuổi rồi mà chưa từng được nhìn thấy cha, mà mẹ thì cũng sắp chết rồi...”

Lập tức có người chép miệng thở dài, Nặc Nặc khóc thút thít nhìn sang người nói chuyện. Lời nói chuyện của mọi người cô bé nghe không hiểu gì cả, nhưng một đứa trẻ còn nhỏ như bé không biết tại sao nước mắt vẫn cứ rơi mãi, không sao dừng lại được...

Thím Phúc ôm Nặc Nặc hỏi thăm đường xá cẩn thận xong mới ngồi xe đi đến thành ủy. Bà đợi ở đó từ buổi sáng cho đến giữa trưa, nhưng ngay cả cửa chính cũng không thể vào nổi. Người bảo vệ an ninh nhìn hai bà cháu, một người già nua ốm đau bệnh tật, một đứa trẻ còn nhỏ vừa mới biết đi, bộ dạng nghèo kiệt xác, liền cho rằng chắc là có điều gì đó oan ức, không vừa lòng nên mới vội tới đây để tìm lãnh đạo, vì thế đã “hết sức có trách nhiệm” ngăn cản luôn hai bà cháu ở tít xa ngoài cửa.

Thím Phúc cũng không biết làm sao, mọi việc đã cấp bách lắm rồi. Tối hôm qua Tư Tư liên tục hôn mê, thỉnh thoảng có tỉnh lại cũng chỉ dặn dò bà hãy đưa Nặc Nặc đi tìm ba. Dần dần thím Phúc cũng cảm thấy bản thân mình lực bất tòng tâm. Còn Cận Trường Sinh, thằng nhóc ngỗ ngược kia đột nhiên mất tích từ ngày đó, sau này cũng không thấy còn xuất hiện nữa. Bà cũng đành chịu không biết làm thế nào, chỉ có thể thừa dịp bản thân còn có thể đi lại được, bệnh tật vẫn còn kéo dài được, quyết định đi tìm Hà Dĩ Kiệt.

Đến giữa trưa thì Nặc Nặc đã đói bụng, thăm thì gọi bà. Thím Phúc cầm tiền mua cho cô bé một túi bánh bao một túi sữa. Nặc Nặc còn nhỏ, ăn còn thừa lại quá nửa chiếc bánh bao, thím Phúc liền cố gắng ăn cho qua bữa.

Thời tiết tháng 11 đã có chút se lạnh. Đến độ ba bốn giờ chiều thì mặt trời cũng đã ngả về tây. Thím Phúc ôm chặt Nặc Nặc ở trong ngực, mắt vẫn như trước, luôn nhìn sang phía cửa chính không chớp. Nhưng những người lui tới lại đều đi xe, trong lòng bà nóng như lửa đốt, nhưng vẫn không chút nề hà, chỉ có thể nhất định phải đợi như vậy.

Tối cuối cùng, thím Phúc thấy đã đến giờ tan sở, hiển nhiên chỉ có thể dốc toàn bộ số tiền còn lại trong túi áo, lặng lẽ đi theo một người bảo vệ an ninh vừa được thay ca rồi đi, đi mãi đến đầu phố mới gọi lại anh ta lại, kéo đến một bên dúi cho anh ta chút tiền, nói bà là người nhà của bộ trưởng Hà, muốn đến tìm anh nhờ chút chuyện, hỏi anh ta xem bộ trưởng Hà đã tan tầm chưa.

Nhân viên an ninh kia cầm tiền nghĩ nghĩ một lúc rồi nói: “Thời gian tan sở còn nửa giờ nữa, bà cứ ở nơi này chờ xem, nếu vận khí tốt... A, bà quả là người có chút may mắn, bà có nhìn thấy chiếc xe kia không? Chính là chiếc xe màu đen đỏ, đó là xe của thư ký của bộ trưởng Hà, bà tranh thủ thời gian đến hỏi đi...”

Thím Phúc luôn miệng nói cảm ơn, ôm Nặc Nặc cố hết sức lực chạy tới. Cửa chính đã mở ra, thư ký Triệu đang định lái xe đi vào, liền thấy một bà lão chân tập tễnh chạy tới đứng chặn ở phía trước xe. Anh giảm mạnh chân phanh dừng xe lại, vừa định tức giận, cả người liền ngây ngốc ngơ ngẩn như con gà gồ: cô bé con đang ở trong ngực bà lão kia, nếu lớn lên quả thực chính là phiên bản Văn Tương Tư !

Thím Phúc ôm Nặc Nặc ngồi trên xe, thư ký Triệu nhìn chằm chằm vào Nặc Nặc, mắt cũng không hề chớp, trên đường đi vẫn không hề nói chuyện, đến khi xe dừng lại, anh mới hít sâu một hơi sau đó hỏi: “Rốt cuộc đứa nhỏ này là thế nào?”

Trong lòng thím Phúc có chút bất mãn, khẩu khí cũng có chút ngang ngược: “Chúng tôi không phải là những người có lòng dạ hiểm độc thói rữa, cũng sẽ không nói dối gạt người khác, đây là con gái của bộ trưởng Hà!”

Ngữ điệu của bà dọa sợ Nặc Nặc. Nặc Nặc nhút nhát e lệ nhìn thím Phúc, rồi lại chúi vào trong ngực bà, cầu khẩn rất đáng thương: “Bà nội... Về nhà, tìm mẹ...”

Thím Phúc vỗ vỗ cô bé nhẹ nhàng dỗ dành: “Nặc Nặc ngoan, một chốc lát nữa bà nội sẽ đưa Nặc Nặc về nhà nhé.”

Thư ký Triệu nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang hé ra một chút kia, trong lòng trầm trở hồi lâu, giọng nói lại mềm xuống: “Để tôi đưa hai bà cháu đi lên thôi, đây là chuyện riêng của bộ trưởng Hà, tôi không làm chủ được.”

Con tức của thím Phúc có chút dịu lại, bà bước xuống xe đi theo thư ký Triệu. Trên đường đi, khi gặp được người quen chào hỏi sau đó nhìn thím Phúc và Nặc Nặc về hồ nghi, thư ký Triệu chỉ giới thiệu qua loa, nói bà lão là họ hàng đến thăm anh.

Vào đến trong thang máy dành riêng, đi thẳng lên lầu mười sáu, thư ký Triệu mới thoáng thở dài một hơi. Anh nghiêng đầu vừa nhìn thấy Nặc Nặc, đã nhận ra sao cô bé này giống Văn Tương Tư đến thế. Đây lòng anh giống như chảo dầu đang sôi ùng ục, nếu quả thực đứa nhỏ này không phải là phiên bản của Văn Tương Tư, có cho anh mười lá gan, anh cũng không dám làm loại chuyện này!

Thang máy dừng lại, thím Phúc ôm Nặc Nặc cùng đi ra ngoài, qua một hành lang thật dài, nhưng chỉ đảo mắt một cái đã đến phòng cuối cùng. Thư ký Triệu gõ cửa, khi nghe được tiếng nói trầm thấp từ bên trong truyền ra một câu “Vào đi”, anh mới đẩy cửa ra, tránh sang một bên để cho thím Phúc ôm Nặc Nặc đi vào trong văn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Cha con gặp lại nhau (2) – Đỗ dành con gái

Thư ký Triệu gõ cửa, khi nghe được tiếng nói trầm thấp từ bên trong truyền ra một câu “Vào đi”, anh mới đẩy cửa ra, tránh sang một bên để cho thím Phúc ôm Nặc Nặc đi vào trong văn phòng.

Hà Di Kiệt đang vui đầu trong công việc, anh vẫn nghĩ là thư ký Triệu sẽ tiến vào, nên cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Mọi chuyện xử lý thế nào rồi?”

Đây là lần thứ hai thím Phúc nhìn thấy Hà Di Kiệt. Lần đầu tiên là ở Hàng Châu, khi ấy phu nhân và tiên sinh đều đã chết cả rồi, bà muốn lấy tro cốt về để an táng, nhưng không có cách nào. Về sau chính là con người này, đã xuất hiện một cách thần thông quảng đại, lo liệu chuyện an táng cho tiên sinh và phu nhân. Bà đã có ấn tượng cực kỳ sâu sắc đối với anh, cũng đã từng vô cùng cảm kích. Giờ phút này gặp lại, bà chỉ có cảm giác phảng phất giống như cách cả một thế hệ, vẫn chỉ là một con người, tại sao trước sau lại khác nhau nhiều như vậy?

Hồi lâu không thấy câu trả lời, Hà Di Kiệt không khỏi ngẩng đầu lên nhìn. Khi nhìn lại lần nữa đột nhiên cả người anh sững sờ, trong đầu chỉ thấy trống rỗng. Lúc này đã là năm giờ rưỡi chiều, nhưng trời vẫn còn rất sáng, ánh sáng ảm áp xuyên qua cửa chớp rộng mở chiếu rọi vào bên trong phòng. Làn gió nhẹ thổi phất qua lớp rèm cửa, làm tấm rèm vải khẽ đong đưa. Ánh nắng chiều chiếu vào hắt lên màu vàng cam, làm cho cả căn phòng như được bao phủ bởi sắc vàng ảm áp của hoàng hôn.

Cây bút trong tay anh rơi đánh “cạch” một tiếng xuống trên mặt bàn, nhưng anh cũng không hề hay biết. Anh đứng bật dậy, miệng há to, hai mắt tròn trũng, nhưng lúc này anh cũng không hề chú ý tới sự luống cuống của mình, chỉ chăm chú nhìn gương mặt vào nho nhỏ của cô bé ở trong ngực thím Phúc. Anh cảm thấy hơi thở của mình bắt đầu sôi trào nóng hổi, không biết từ khi nào tay của anh đã nắm chặt lại thành quyền. Trong lòng mắt của anh sự đau đớn lan tràn, tựa như có vật gì đó đâm vào khiến anh phải rơi lệ. Anh thở hổn hển thành tiếng ngày càng dồn dập, trong hai con ngươi phảng phất như có lửa thiêu đốt.

Cô gái nhỏ này có đôi mắt to đẹp với hàng lông mày dài mảnh, giống như một Trương Tư khác, hay nói đúng hơn cô bé tựa như một Trương Tư được thu nhỏ lại.

“Trương Tư đã yêu cầu tôi giao lại Nặc Nặc cho cậu, tôi đã đưa người đến rồi, cậu có muốn nhận hay không?”

Thím Phúc nhìn thấy sắc mặt cổ quái của anh, hồi lâu vẫn thấy anh không nói lời nào, trong lòng thím cũng có chút bối rối. Thím nghĩ đến lời nhắn nhủ của Trương Tư, cố gắng ép lại ý nghĩ không muốn và không cam lòng giao Nặc Nặc cho anh đang tràn ngập trong lòng. Thím đặt Nặc Nặc đang ở trong ngực mình cùng một cái túi vải nhỏ xuống trên mặt đất. Vừa đặt cô bé xuống, thím Phúc cố dằn lòng, xoay người rồi đi, nước mắt lại chan chứa trên gương mặt: “Đây là con gái của cậu, tên gọi là Nhất Nặc.”

Thím Phúc nói xong, liếc nhìn Nặc Nặc, cái miệng nhỏ của cô bé méo xẹo, đuôi bàn tay nhỏ bé dự định chạy đến bên cạnh bà. Nước mắt bà rơi như mưa, cố nén lại nỗi đau lòng, nhẫn tâm xoay người bỏ chạy. Thoáng cái tiếng gào khóc của Nặc Nặc liền vang lên đuổi theo phía sau lưng bà. Tiếng khóc giống như lưỡi dao nhỏ sắc bén, cứ thế lóc từng miếng thịt ở trên người bà ra vậy. Thím Phúc khóc, mặt mũi tràn đầy nước mắt, nhưng bước chân cũng không dám ngừng lại, chạy thẳng đến trong thang máy đóng cửa lại. Lúc này thím như không còn sức lực nữa, cả người ngồi thụp xuống trên mặt đất, tê dại...

Tiếng khóc của Nặc Nặc đã kéo Hà Dĩ Kiệt thoát ra khỏi nỗi khiếp sợ như trong cơn ác mộng vậy. Thậm chí anh cũng quên chạy ra ngoài đuổi theo thím Phúc để hỏi đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, thậm chí cũng quên luôn cả nỗi hoài nghi sự việc đột phát này rốt cuộc là thật hay giả. Có lẽ là do cha con bản tính trời sinh, nên Nhất Nặc vừa khóc, trong lòng của anh liền đau đớn không sao chịu nổi. Anh cũng không kịp suy nghĩ gì, theo phản xạ, anh nửa quỳ xuống ở trước mặt trước con gái, hai tay run rẩy ôm lấy đôi vai nhỏ xù mềm mại của cô bé.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Cha con gặp lại nhau (2) – Đỗ dành con gái tiếp

Chương 63 (tiếp theo)

Nhất Nặc ngẩng mặt lên, cái miệng nhỏ nhắn lại há rộng thêm ra, gào lên khóc oa oa. Trong trái tim bé nhỏ của cô bé đang tràn ngập nỗi sợ hãi, không biết vì sao suốt hai ngày nay bé không được nhìn thấy mẹ, không biết vì sao thím Phúc để lại bé một mình ở lại nơi này. Bé không muốn ở lại chỗ này, bé phải về nhà, bé nhớ mẹ, bé không muốn phải đối mặt với một ông bác vô cùng lạ lẫm và rất kỳ quái đang trước mặt đây đâu...

Vừa rồi hình như thím Phúc đã nói, tên của bé là Nhất Nặc...

Hà Dĩ Kiệt cảm giác cuống hống của mình như bị vật gì đó chặn ngang qua. Anh nhìn sang khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhất Nặc, không tài nào dịch chuyển ánh mắt đi chỗ khác. Thật lâu sau, anh mới dùng hết khả năng để cho giọng nói của mình trở nên mềm mại, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Nặc Nặc?”

Nhất Nặc khóc đến thành bị nấc, đôi mắt to ngập nước nhìn sang anh một cái lại lập tức vừa quay mặt qua chỗ khác, rướn người lên, miệng méo mào, ngửa mặt lên khóc nức nở. Cô bé khóc đến nổi trên đầu đổ đầy mồ hôi, lớp tóc mềm mại ngang trán rủ ở trên lông mày cũng ướt đẫm. Hà Dĩ Kiệt trong lòng đau như cắt, không sao chịu nổi, nhưng lại không biết phải dỗ bé thế nào. Anh cũng muốn lau nước mắt cho con gái, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mỏng manh như lớp vỏ trứng gà kia lại không dám lấy tay để lau.

Anh luống cuống đến độ như muốn xoay vòng quanh, cuối cùng đành phải xoay người định ôm Nặc Nặc lên. Nhưng Nặc Nặc lại không muốn cho anh ôm, thân thể nhỏ bé cứ trườn xuống, nhất định không chịu. Anh sợ túm chặt lấy cánh tay của cô bé sẽ làm bé đau, đành phải buông lỏng ra. Nặc Nặc bị anh thả lỏng tay, ngã đánh phịch một cái xuống đất, lặng đi một chút lại cúi thân gối nắm tay bé nhỏ lên khóc oa oa lớn hơn nữa...

Hà Dĩ Kiệt vừa hối hận lại vừa đau lòng, dứt khoát quỳ xuống, nhẹ nhàng cầm hai cái nắm tay nhỏ của con gái, vắt hết óc, kiên nhẫn dỗ dành: “Nặc Nặc đừng khóc, Nặc Nặc ngoan, Nặc Nặc đừng khóc nhé, còn khóc con sói xám lớn tới đây, Ếc... Đừng sợ, đừng sợ, mau nấp vào trong ngực ba ba...”

Thân thể Nặc Nặc uốn éo, hai bàn tay nhỏ bé giãy ra, bàn tay nhỏ mập mạp thoáng cái đánh vào trên mặt Hà Dĩ Kiệt. Bé con tức giận cau chặt lông mày, cái miệng nhỏ nhắn méo xẹo đi, vừa khóc vừa chạy ra bên ngoài: “Người xấu...”

Hà Dĩ Kiệt vội vàng đứng dậy đuổi theo bé, cầm hai cổ tay nhỏ bé như hai chiếc ngó sen kéo vào trong ngực mình: “Nặc Nặc ngoan, Nặc Nặc nghe lời ba ba nói...”

Anh xưng “ba” rất tự nhiên, không hề có một chút ngập ngừng.

Nặc Nặc sừng sốt một chút, trong cái đầu nhỏ như quả dưa đường như nhớ ra lời bà nội nói, bà mang bé đi tìm ba ba, nhưng ba ba là cái gì nhỉ? Cái đầu bé nhỏ của bé không muốn suy nghĩ thêm điều này, thầm nghĩ tranh thủ thời gian để đi tìm mẹ, chỉ là cây cao lương kỳ quái rất đáng ghét kia cứ giữ chặt lấy bé không rời tay...

Nhất Nặc chớp chớp đôi mắt to, diễn-đàn-lê-quý-đôn quay đầu lại nhìn Hà Dĩ Kiệt. Hà Dĩ Kiệt bị cô bé nhìn chột sừng sốt đến ngây người, anh bị choáng váng đến mức gần như không thể cử động được, vẻ mặt này của cô bé giống Tư Tư như đúc!

Cho đến lúc này, anh mới tỉnh táo lại, mơ hồ hiểu ra rằng, đây là đứa con gái mà Tư Tư đã sinh cho anh, nhưng mà, cô đã sinh con từ lúc nào vậy? Vài ngày trước? Không, không có khả năng này, không có khả năng mới vài ngày mà con gái anh đã lớn thế này được! Vậy thì chuyện này đã xảy ra từ khi nào? Vì sao cô lại phải khổ sở để giấu diếm anh như vậy? Anh có một cô con gái, thậm chí là một cô bé xinh đẹp, đáng yêu, thông minh, hoạt bát đến nhường này. Từ nay về sau tên khốn kia Mạnh Thiệu Đình mà dám chê con gái của anh không xinh đẹp, anh sẽ mang Nhất Nặc của mình ra, đặt ở trước mặt cậu ta, nhất định phải làm cho cậu ta ôm hận xấu hổ mà chết!

Hà Dĩ Kiệt còn đang xây dựng mộng đẹp, Nhất Nặc lại cúi đầu cắn vào trên tay của anh. Chỉ tiếc rằng mấy cái răng sữa xinh xinh của bé hoàn toàn không làm gì được kẻ có cơ bắp này. Hà Dĩ Kiệt để mặc cho cô bé cắn một lát về đầy hương thụ, sau đó mới nhẹ nhàng kéo con gái ra, ôm bé vào trong lòng dỗ dành khuyên giải, cuối cùng tìm được cơ hội liền nhẹ nhàng hôn một cái vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Đừng làm cho răng mẹ mỏi nữa, con gái ngoan...”

Nhất Nặc khóc mệt, ngừng tiếng thút tha thút thít lại, ai ngờ lại rơi vào trong ngực Hà Dĩ Kiệt. Anh vuốt ve cô bé nhưng cô bé lại thấy không thoải mái, tay của anh quá cứng nhắc. Nhất Nặc cảm thấy túi thân cứ hừ hừ không ngừng. Hà Dĩ Kiệt vội vã thả lỏng động tác cho mềm mại hơn, nhưng chợt nghe thấy tiếng gõ cửa cóc cóc, tiếp đó có loáng thoáng giọng nói của thư ký Triệu truyền đến có chút dồn dập: “Bộ trưởng, phu nhân đến đây...”

Đỗ Phương Phương ngày thường không có việc gì vẫn thường xuyên đến nơi làm việc để đón anh cùng tan tầm. Thư ký Triệu vẫn luôn luôn đề phòng, bởi vậy khi cô ta vừa đến, anh liền vội vàng lên thang máy trước chạy tới báo tin luôn, theo tiến trình thì chỉ trong chớp lát nữa, Đỗ Phương Phương chắc chắn sẽ lên đến đây!

Trong đầu Hà Dĩ Kiệt nhanh chóng xoay chuyển: “Nói tôi tạm thời có việc đã ra khỏi văn phòng rồi, không có ở đây...”

Anh vừa nói dứt lời, lập tức ôm Nặc Nặc lên, vừa hé mở cánh cửa của căn phòng nhỏ để nghỉ ngơi ở bên cạnh. Trong phòng nghỉ có kê một cái bình phong, sau tấm bình phong là một chiếc giường đơn. Hà Dĩ Kiệt ôm Nặc Nặc đi vào, Nặc Nặc vẫn còn đang hừ hừ khóc. Trong lòng Hà Dĩ Kiệt nóng như lửa đốt, anh ôm thân thể nhỏ bé của con gái vào trong ngực, chăm chú nghiêm túc nhìn thẳng vào hai con ngươi đen láy như trái nho đen của con gái. Nặc Nặc cũng bị ánh mắt của anh hấp dẫn, nhìn lại anh. Bốn con mắt cứ nhìn nhau như thế. Hơi thở của anh hơi nặng nề, còn hơi thở của Nặc Nặc nhẹ nhẹ, mềm mại, dần dần quấn quít với nhau, trong một không gian hẹp. Giữa lúc này hình như có một dòng điện không thể nắm bắt được đã giao tiếp với nhau. Nặc Nặc chợt im lặng luôn, không biết có phải do mối liên hệ máu mủ vô cùng kỳ diệu hay không, mà lúc này cô bé cảm nhận được hơi thở của ba ba, mà hơn nữa hơi thở của ba ba làm cho sự kháng cự nơi đáy mắt của cô bé dần dần đã tan đi.

Hà Dĩ Kiệt thấy con gái trở nên hiền dịu ngoan ngoãn như vậy, càng nói dỗ dành con gái dịu dàng hơn: “Nặc Nặc ngoan, bây giờ nghe con nghe lời ba ba nhé, chúng ta không được để phát ra một tiếng động nào, biết không? Nếu Nặc Nặc ngoan ngoãn nghe lời, lát nữa ba ba sẽ đưa Nặc Nặc đi tìm mẹ.”

Nặc Nặc nghe thấy ba chữ phía sau đi tìm mẹ, lập tức dùng sức gật gật đầu mím chặt cái miệng nhỏ nhắn lại, còn gờ bàn tay nhỏ bé mập mập lên bịt chặt trên miệng mình, chỉ để lộ ra đôi mắt to tròn xoe, linh lợi đáng yêu.

Hà Dĩ Kiệt nhìn con gái như vậy, trái tim anh như tan chảy ra, không kiềm chế nổi lại ghé xuống hôn trên mặt con gái mấy cái. Nặc Nặc bị anh hôn lông mày nhũn lại thành hai đường thẳng tựa như là hai con sâu nhỏ xếp ngược lại thành hình chữ bát (八), nhìn rất đáng yêu. Khóe môi của Hà Dĩ Kiệt nhếch lên, thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhưng chợt nghe thấy tiếng nói của Đỗ Phương Phương và thư ký Triệu, anh vội vàng dựng thẳng ngón trỏ lên, hạ thấp giọng xuống: “Suyt... Không được nói gì nhé!”

Nặc Nặc cảm thấy bộ dạng lúc này của anh rất thú vị, cô bé cũng dựng thẳng ngón tay trắng trẻo xinh xinh của mình lên đặt ở bên miệng, bắt chước bộ dáng của anh nhẹ nhàng: “Suyt... Không nói gì hết.”

Hà Dĩ Kiệt nhìn con gái khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng ôm sát cô bé vào trong lòng, thì thầm nói khen ngợi con gái: “Nặc Nặc thật thông minh...”

Dương như Nặc Nặc cũng cảm thấy không khí có chút căng thẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé cứ vui vào trong cổ của anh. Bàn tay nhỏ bé cũng vòng lên ôm lấy cổ của anh, tư thế tin cậy, nhẹ nhàng khe khẽ hít thở, khiến cho trái tim Hà Dĩ Kiệt mềm nhũn. Anh ôm chặt con gái, cầm tỉ lên trên mái tóc của cô bé, lặng lẽ thì thầm gọi tên con: Nặc Nặc, ba ba sẽ không bao giờ để cho con phải chịu một chút uất ức, nhất định không bao giờ.

“Ra khỏi văn phòng rồi sao? Tại sao lại không nói với tôi một tiếng nhỉ?” Đỗ Phương Phương nghi ngờ nhìn quanh văn phòng đã trống rỗng, giày cao gót gõ trên sàn nhà vang lên tiếng cóc cóc. Thư ký Triệu vội vàng theo vào cùng cẩn thận trả lời: “Cũng đã đi cách đây được khoảng nửa giờ rồi ạ, bộ trưởng tạm thời có việc gấp phải đi ra ngoài, nên có thể còn chưa kịp thông báo với ngài thôi ạ.”

Đỗ Phương Phương gật gật đầu, lại để chiếc xác tay lên trên bàn trà, ngồi xuống trên ghế sa lon: “Tôi ngồi đây chờ anh ấy trở về, thuận tiện ăn một bữa cơm ở bên ngoài cũng được, dù sao lúc này tôi cũng không có việc gì.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Đi tìm mẹ

Chương 64: Đi tìm mẹ

Đỗ Phương Phương gật gật đầu, lại để chiếc xác tay lên trên bàn trà, ngồi xuống trên ghế sa lon: “Tôi ngồi đây chờ anh ấy trở về, thuận tiện ăn một bữa cơm ở bên ngoài cũng được, dù sao lúc này tôi cũng không có việc gì.”

Hà Di Kiệt nghe vậy chau mày, nhưng vẫn cẩn thận nhẹ nhàng ôm lấy thân thể bé nhỏ mềm mại của con gái, vỗ nhẹ phía sau lưng của cô bé để trấn an.

Nhất Nặc bị anh ôm chặt quá, thân thể bé nhỏ vận vẹo uốn éo tò ý không vừa lòng. Hà Di Kiệt vội vàng cúi đầu nhẹ nhàng khẽ hôn lên gò má phúng phính của con gái, ghé sát vào bên tai, nhỏ giọng thì thầm dỗ dành cô bé: “Ngoan nhé, Nặc Nặc chịu khó đợi một lát nữa thôi!”

Nặc Nặc ôm chặt lấy cổ Hà Di Kiệt, cái cằm mồm mồm vui vào trong hõm vai của anh gật gật. Hà Di Kiệt chỉ cảm thấy trái tim mình mềm nhũn ra không sao kiềm chế nổi, lại cúi xuống hôn nhẹ lên trán của con gái.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Đi tìm mẹ (tiếp)

Chương 64 (tiếp theo)

Nặc Nặc ôm chặt lấy cổ Hà Di Kiệt, cái cằm mồm mồm vui vào trong hõm vai của anh gật gật. Hà Di Kiệt chỉ cảm thấy trái tim mình mềm nhũn ra không sao kiềm chế nổi, lại cúi xuống hôn nhẹ lên trán của con gái.

“Phu nhân, bộ trưởng Hà khi đi có dặn lại, đêm nay ngài có buổi xã giao.” diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn Thâm tâm thư ký Triệu biết Hà Di Kiệt đang ở bên trong phòng nghỉ, đây chính là một cơ hội tuyệt hảo để mình biểu hiện, bởi vậy trong lòng rất vững vàng, không nhanh không chậm nói ra một câu.

Đỗ Phương Phương nghe thấy vậy trên mặt liền hiện lên một chút mất mát, lông mày cau chặt, xoắn lại, chẳng biết tại sao trong lòng mơ hồ có chút bất an, nhưng vẫn đành thờ dài cảm lấy xác tay đứng lên: “Thế thì thôi vậy, tôi đành phải đi về trước cho xong.”

Phương Phương vừa nói vừa quay đầu lại nhìn nhìn quanh căn phòng làm việc trống trơn một lượt. Quả thực anh đi rất vội vàng, áo khoác vẫn còn đang mắc trên giá treo áo, Phương Phương không khỏi dừng bước, xoay người lại, đi về phía chiếc giá treo áo.

Lúc này trên lưng thư ký Triệu mồ hôi đã túa ra ướt đẫm, hai tay không ngừng vận xoắn vào nhau. Nhưng chỉ thấy Đỗ Phương Phương nhấc bước đi tới lấy chiếc áo khoác của Hà Di Kiệt xuống khoác lên trên khuỷu tay của mình, trong miệng lầu bầu một câu: “Mình nghe dự báo thời tiết thấy nói đêm nay thời tiết thay đổi, người này cũng thật là... không biết mặc quần áo cho chính tẽ đã rồi hãy đi ra ngoài.”

Phương Phương nói xong liền đi ra bên ngoài, cô đi thẳng tới cửa, thư ký Triệu mới âm thầm thờ dài một hơi, thái độ hết sức cung kính nói một câu: “Phu nhân, để tôi đưa ngài đi xuống dưới lầu.”

Đỗ Phương Phương khoát tay chặn lại, nói luôn: “Không cần đâu, cậu nói cho tôi biết anh ấy đi xã giao ở đâu để tôi đến đó đưa áo cho anh ấy là được. Ngộ nhớ buổi tối trời mưa sẽ lạnh...”

Thư ký Triệu mồ hôi lạnh vừa mới ráo lại tuôn ra, anh cắn chặt hàm răng, mãi lâu sau mới nói quanh co một câu: “Phu nhân, tôi thật sự không biết ạ, bộ trưởng đi rất vội, cũng quên không kịp dặn dò gì lại với tôi.”

Trên trán Hà Di Kiệt chợt tối sầm lại, trong lòng anh lại bắt đầu trở nên cực kỳ căng thẳng. Nếu như Đỗ Phương Phương tâm huyết dâng trào gọi điện thoại cho anh, như vậy thì không thể giấu diếm được nữa, điện thoại của anh vẫn còn đang để trong ngăn kéo bàn làm việc.

Giữa lúc đó suy nghĩ của anh chợt mau chóng xoay ngược trở lại. Trên người Nặc Nặc tỏa ra mùi sữa thơm dễ chịu, theo hơi thở nhẹ nhàng mềm mại của cô bé cứ quanh quẩn ở chóp mũi của anh. Lông bàn tay nhỏ bé của cô bé đã có chút mồ hôi ẩm ướt, nhưng cô bé vẫn ôm chặt lấy cổ anh. Đây là lần đầu tiên hai cha con anh gặp mặt nhau, anh vẫn cho rằng Nặc Nặc vẫn còn coi anh là một người xa lạ, nhưng chính cô bé lại cực kỳ ngoan ngoãn nằm gọn ở trong ngực anh. Anh không cần phải nói gì nhiều với cô bé, diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn mà cô bé cũng chưa nói được trọn cả câu. Một cô bé con lúc này mới được hơn một tuổi, đi lại vẫn còn chưa vững, vẫn còn có thể bị ngã, nhưng sự tinh khôn ngoan ngoãn của con gái lại làm cho anh thấy đau lòng.

Nếu như quả thật không thể giấu diếm được nữa, vậy thì bằng bất cứ giá nào, đây là con gái của anh, anh không phải là người có thể tùy ý buông tha bất cứ điều gì, huống chi, đây lại là đứa con của anh với Trương Tư, người phụ nữ mà anh yêu.

Nghĩ tới đây, trong lòng anh liền thấy bình tĩnh trở lại. Nếu như nói rằng số mệnh đã sắp đặt một tình cảnh như thế, vậy thì anh sẽ nhận mệnh.

Đỗ Phương Phương nghe thấy thư ký Triệu nói như vậy, thoáng cái nổi cơn tức giận: “Cậu là thư ký luôn theo sát bên cạnh của bộ trưởng Hà, vậy mà chuyện gì cậu cũng bảo không biết rõ lắm là sao?”

Thư ký Triệu đã nhận thấy Phương Phương bắt đầu ăn nói kiểu không giữ gìn, bất cần, anh ngại rằng cô sẽ còn tiếp tục nói ra thêm những điều gì đó không nên nói ra, lập tức cắt đứt ngang lời của Đỗ Phương Phương, hạ thấp giọng xuống nói với cô ta: “Phu nhân, xin ngài bước một bước ra ngoài này để nói chuyện.”

Nét mặt của anh thoát nhìn có chút đáng vẻ thần thần bí bí, tâm tư của Đỗ Phương Phương lập tức xoay chuyển. Cô ngỡ là có chuyện của Văn Tương Tư, lập tức vứt bỏ luôn chuyện muốn biết Hà Dĩ Kiệt đang ở đâu sang một bên, đi theo thư ký Triệu đi thẳng ra bên ngoài đi đến chỗ cuối hành lang, sau đó kiên cường dừng bước lại: “Chuyện gì vậy, cậu nói tôi nghe xem nào?”

Trên đường đi, thư ký Triệu sớm đã nghĩ kỹ được lý do để thoái thác, nên Phương Phương vừa hỏi, anh lập tức nói luôn: “Phu nhân, ngài từ thành phố C trở về cũng đã được một thời gian, có nghe thấy tin tức gì của Văn tiểu thư ở bên kia không vậy?”

Đỗ Phương Phương vừa nghe lời này liền cười lên một tiếng lạnh lùng, nhướn mày: “Mặt cô ta đã thành như vậy, còn có thể có hứng thú gì để làm ba cái chuyện trăng gió phóng đảng ấy nữa?”

Thư ký Triệu vừa nghe thấy lời này không khỏi sững sờ: “Mặt cô ấy làm sao vậy?”

Lúc ấy anh cũng chỉ vì không dám đắc tội với Đỗ Phương Phương, nên đã để lộ ra địa chỉ ở thành phố C cho cô ta biết. Nhưng tất cả những chuyện còn lại thì thư ký Triệu lại không được rõ ràng lắm. Lúc này vừa nghe thấy Đỗ Phương Phương nói như vậy, không biết tại sao, trái tim trong ngực anh như nảy lên rồi rơi xuống bộp một tiếng.

Đỗ Phương Phương vừa định nói, nhưng trong lòng lại tính toán, nói thế nào cái người họ Triệu này chính là người của Hà Dĩ Kiệt, có lẽ không nên nói cho cậu ta thì sẽ hay hơn. Cho dù hiện tại cậu ta đã bị cô nắm ở trong tay rồi, nhưng làm việc gì cũng vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn. Cô đã gạt Hà Dĩ Kiệt xuống tay với thuốc hạ của anh như vậy, tạm thời có lẽ trước mắt nên trấn an lại cậu ta một chút, tránh dẫn đến làm cho cậu ta tức giận thì không tốt lắm. Nghĩ một chút, Đỗ Phương Phương liền cười nói: “Tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi, cậu đừng cho là thật nhé! Thôi được, cậu đã không biết anh ấy đi đâu thì thôi, bây giờ tôi đi về trước nhé!”

Đỗ Phương Phương nói qua quýt sau đó quay người lại, đi tới chỗ thang máy ở phía đối diện ấn nút mở cửa. Thư ký Triệu nhìn thấy Phương Phương đi vào, cửa thang máy đóng lại, lúc này mới dám thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài. Cả người anh tựa như đã mất hết sức lực, đứng dựa vào trên tường, xem ra, làm người thật sự không nên làm những việc trái với lương tâm. Kể từ khi anh tiết lộ địa chỉ cho Đỗ Phương Phương biết, cho đến bây giờ, không có một đêm nào anh được ngủ yên ổn. Vừa rồi lại nghe thấy Phương Phương nói một câu không rõ ràng như vậy, hơn nữa đột nhiên lúc này đưa trẻ nhỏ kia lại bị đưa tới đây, ngẫm nghĩ một lúc, không hiểu sao anh thấy nghi ngờ, chẳng lẽ, đã có chuyện gì xảy ra với Văn Tương Tư rồi hay sao?

Ý nghĩ này vừa bật ra, thư ký Triệu làm thế nào cũng không thể khống chế được những suy nghĩ lung tung trong đầu nữa. Anh gắng sức đè nén lại tiếng tim đập thình thịch như trống trong ngực, quay ngược trở về văn phòng. Đến nơi thư ký Triệu đã thấy Hà Dĩ Kiệt đã bế cô bé con kia từ phòng nghỉ bước ra. Anh nhìn thấy Hà Dĩ Kiệt bộ dạng ngầy ngốc đang ôm đứa trẻ, không khỏi thoáng sững sờ. Mãi một lúc lâu anh mới phản ứng lại được, không khỏi liên tục nhìn đi nhìn lại cô bé kia vài lần... Giống, thật sự là rất giống... nhất định khi còn bé Văn Tương Tư cũng có bộ dáng như vậy!

“Đi rồi hả?” Hà Dĩ Kiệt khẽ giọng hỏi anh, thư ký Triệu vội vàng gật đầu: “Đi rồi.”

Hà Dĩ Kiệt mím chặt môi lại, cả lòng mày và mắt cùng nhíu lại một lát, sau đó mới ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói một câu: “Chuyện ngày hôm nay không cho phép được lộ ra ngoài nữa chứ.”

“Bộ trưởng Hà yên tâm, tôi hiểu rõ điều này.”

“Ừ, đi chuẩn bị xe đi, chờ cho cậu đi một lát tôi sẽ đưa Nặc Nặc xuống dưới đó.”

Hà Dĩ Kiệt nói xong, ôm Nặc Nặc ngồi xuống ở trên ghế sa lon. Thư ký Triệu vâng một tiếng rồi đi ra ngoài, nhẹ nhàng khóa cửa lại.

Bầu trời đã trở nên tối đen.

Nặc Nặc ngồi ở trên đùi Hà Dĩ Kiệt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo mập mập vẫn còn vương những vệt nước mắt, nhưng đôi mắt trong trẻo long lanh mang đầy nét ngây thơ đáng yêu nhìn lại anh, chốc chốc lại chớp chớp vài cái.

“Tim mẹ...” Nặc Nặc nhút nhát e dè mở miệng nói, bàn tay nhỏ bé giữ chặt ống tay áo của anh, nhẹ nhàng lắc.

Hà Dĩ Kiệt vừa nghe thấy những lời này, trong ngực liền thấy chua xót. Anh lại nhẹ nhàng ôm sát con gái, giọng nói mềm mại, dịu dàng hỏi lại: “Nặc Nặc ngoan, con nói cho ba ba biết, mẹ có khỏe không?”

Trong tròng mắt đen nhánh của Nặc Nặc nước mắt lại đang ánh lên, một lúc lâu, cô bé cúi đầu nghịch nghịch mấy ngón tay, buông hàng lông mi thật dài xuống mới mở miệng: “Mẹ cứ ngủ mãi...”

Hà Dĩ Kiệt không kìm nổi nữa, anh ôm chặt lấy con gái, mặt áp vào mái tóc mát lạnh của cô bé. Trong hốc mắt anh lại tràn ngập cảm giác cay cay, xót

xa. Con bé còn quá nhỏ, nên chưa biết diễn đạt, chỉ biết nhặt những hình ảnh mà bản thân bị gây ấn tượng sâu sắc nhất để nói. Ở trong mắt Nặc Nặc, Tư Tư luôn đang ngủ, như vậy, có phải là con bé muốn nói, thân thể của cô đã không được hồi phục khỏe mạnh trở lại không?

“Nặc Nặc ngoan... Ba ba mang Nặc Nặc đi tìm mẹ nhé, được không?”

“Vâng!” Nặc Nặc từ trong lòng ngực của anh lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt to cong lại như mảnh trăng lưỡi liềm. Cô bé thích thú vỗ vỗ đôi bàn tay bụ bẫm, nhoeo miệng cười nhìn lại anh, nụ cười của con gái làm ngực anh đau nhức. Anh không kiềm chế được nữa, trong khóe mắt đã bắt đầu ẩm ướt...

“Không khóc không khóc...” Nặc Nặc vui vẻ vì được anh đưa đi tìm mẹ. Trong trái tim nhỏ xíu của cô bé lập tức thấy có cảm tình với ông bác này, cô bé gợn bàn tay xinh xinh xoa xoa lung tung ở trên mặt anh, nét mặt nghiêm túc thoát nhìn cũng đã thấy giống hệt như Trương Tư. Không biết tại sao, trong lòng anh liên trào lên nỗi bi thương, anh đã không thể không chế nổi bản thân nữa, nước mắt cứ thế dâng lên tuôn trào, lăn trên gương mặt kiên nghị của anh chảy xuống dưới.

Nặc Nặc như bị bộ dáng của anh làm cho sợ hãi. Cô bé lặng đi một lúc lâu, sau đó cũng méo cái miệng nhỏ òa lên khóc. Hà Dĩ Kiệt lau chùi qua quýt nước mắt, anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái trong lòng bàn tay, yêu thương nói: “Nặc Nặc ngoan, Nặc Nặc không khóc nữa, ba ba là người xấu, từ nay về sau Nặc Nặc đừng ghét bỏ ba nữa nhé, có được không?”

Nặc Nặc nghe không hiểu gì, chỉ nhẹ nhàng lắc lư cái đầu, lớp tóc rù ngang trán phía trên lông mày hơi lay động, để lộ hàng lông mày đen nhánh như vẽ giống mẹ như đúc. Hà Dĩ Kiệt không sao kiềm chế nổi, anh cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn lên trên trán con gái: “Nặc Nặc, Nặc Nặc của ba...”

Anh nhắm mắt lại trong lòng tràn đầy khổ sở, ôm chặt thân thể nhỏ nhỏ của con gái vào trong lòng. Anh có cảm giác dường như trong ngực đã có ai đó bỏ ngực mọc mất trái tim đi rồi, giờ đây trong đó chỉ thấy trống rỗng và lạnh lẽo.

Trời đã tối đen hoàn toàn.

Nặc Nặc sợ bóng tối, núp ở trong ngực anh, đôi mắt mở to, khẽ run rẩy. Hà Dĩ Kiệt bật đèn lên, ánh sáng rực rỡ trải rộng ra khắp trong phòng. Nặc Nặc lập tức không sợ hãi nữa, từ trên đầu gối của anh trườn xuống, cô bé giữ chặt lấy ống quần của anh kéo ra bên ngoài, trong miệng lẩm bẩm mấy từ không rõ ràng lắm: “Tìm mẹ, tìm mẹ...”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Trương Tư đã chết?

Chương 64 (tiếp theo)

Hà Dĩ Kiệt sợ con gái ngã, tranh thủ thời gian đứng lên. Nặc Nặc lôi kéo anh đến cạnh cửa, nhìn thấy cánh cửa đóng chặt, liền ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh, bộ dạng gương mặt như chiếc bánh bao nhỏ khi cau lông mày lại nhìn rất đáng yêu. Cô bé chỉ chỉ ngón tay vào cánh cửa đã bị khóa, bộ dáng rất lo lắng nói với Hà Dĩ Kiệt nói: “Không ra được...”

Chương 65: Trương Tư đã chết?

Cô bé chỉ chỉ ngón tay vào cánh cửa đã bị khóa, bộ dáng rất lo lắng nói với Hà Dĩ Kiệt nói: “Không ra được...”

Con gái có thiên phú nói chuyện làm cho anh giật mình, nhưng bởi vì cô bé thật sự rất đáng yêu, nên trên mặt lại hiện lên nụ cười dịu dàng như cũ. Anh khẽ vươn tay vặn khóa mở cửa ra. Cánh cửa vừa mở ra, Nặc Nặc liền bám vào khung cửa, vênh cái miệng đít nhỏ lên để đẩy cửa ra, tiếp tục hự hự lôi kéo ống quần của Hà Dĩ Kiệt, kéo anh đi ra bên ngoài. Hà Dĩ Kiệt cũng không trốn tránh, cứ để mặc cho con gái lôi kéo anh như thế, đi ra khỏi gian phòng. Nặc Nặc đứng trong hành lang, quay sang bên trái nhìn nhìn, rồi lại quay sang bên phải nhìn ngó, không biết phải đi bên nào cho đúng. Cô bé dùng ngón tay nhỏ chống lên gò má nghiêm mặt nghĩ nghĩ, sau đó liền đảo đôi mắt tròn to quay đầu nhìn anh. Hà Dĩ Kiệt chìa tay về phía bên phải, Nặc Nặc lập tức lúc lắc thân thể nhỏ bé, lôi kéo anh đi về phía bên phải. Hà Dĩ Kiệt càng thêm vui vẻ, cúi người bế xốc con gái lên: “Để ba ba ôm con đi, ba không muốn đôi chân bé nhỏ của Nặc Nặc bị mỏi, ba sẽ đau lòng...”

Nặc Nặc vịn vẹo uốn éo thân thể. Cô bé cảm thấy anh ôm không được thoải mái, nhưng cũng chỉ chu chu cái miệng nhỏ nhắn ra, không hề có ý định tránh né anh.

Con gái không hề kháng cự lại đã làm trong lòng Hà Dĩ Kiệt thấy thư thái rất nhiều. Anh ấn nút mở thang máy đi vào, hai tay Nặc Nặc vây quanh cổ Hà Dĩ Kiệt. Chiếc gương gắn tường thang máy sáng loáng phản chiếu lại hình dáng của hai cha con. Nặc Nặc xoay mặt lại để nhìn, Hà Dĩ Kiệt cũng hướng ánh mắt nhìn theo con gái về nơi đó.

Người đàn ông cao lớn, dáng người thon dài rắn chắc, khuôn mặt lạnh lùng trầm ổn, mặt mày kiên nghị, sống mũi cao thẳng, môi mím chặt nghiêm nghị, nhìn thế nào cũng thấy đây là một người không dễ dàng thân cận. Vậy mà lúc này vẻ dịu dàng lại đang dần dần lan tràn, bao phủ khắp trên gương mặt màu đồng cổ của anh, đôi đồng tử luôn mang sắc thái lạnh lùng lúc này cũng tràn đầy vui vẻ. Nặc Nặc áp chặt gương mặt mềm mại, trắng trẻo như hạt gạo nếp của mình vào trong ngực anh một cách thân thiết, thoát nhìn đã thấy dịu dàng không nói ra được.

Nặc Nặc nhìn bóng phản chiếu hai người ở trong gương, sau đó quay đầu nhìn Hà Dĩ Kiệt đang ôm mình, rồi lại quay đầu nhìn vào trong gương. Đột nhiên cô bé vươn bàn tay nhỏ bé ra, nhanh như chớp vỗ “bộp” một cái vào gương mặt Hà Dĩ Kiệt ở trong gương. Theo phản xạ anh liền tránh ra một cái, Nặc Nặc lập tức bật lên tiếng cười khanh khách. Cười được một lúc, cô bé lại vươn tay ra tiếp tục đập, Hà Dĩ Kiệt lại có ý giả bộ hoảng sợ run hết cả người lên như lúc nãy, lại càng khiến cho Nặc Nặc cười khanh khách. Cười xong cô bé lại đập vào cái gương, còn Hà Dĩ Kiệt thì mỗi lần như vậy anh lại giả bộ vô cùng sợ hãi. Nặc Nặc chơi rất vui vẻ, cho đến khi thang máy dừng lại thì Nặc Nặc đã cảm thấy có mối thiện cảm với anh thật lớn.

Cô bé đang hai cánh tay trắng trẻo mũm mĩm như ngó sen ôm chặt lấy cổ của anh. Suốt dọc đường đi Nặc Nặc luôn thì thầm nói chuyện với anh, tuy Hà Dĩ Kiệt nghe không hiểu ngôn ngữ nói chuyện trẻ con của con gái, nhưng anh vẫn luôn giữ một bộ dáng rất chăm chú nghiêng tai lắng nghe, thỉnh thoảng còn gật đầu đáp lại một tiếng. Nặc Nặc càng thêm vui vẻ, líu ríu nói chuyện không ngừng. Có đôi khi một đứa trẻ nhỏ cũng không yêu cầu người lớn phải trả lời chính xác những vấn đề của mình, chỉ cần lúc bé nói chuyện, người lớn thật sự chú ý lắng nghe, thỉnh thoảng lại đáp lại một câu, như vậy bé đã hết sức thỏa mãn rồi. Bé có cảm giác bản thân mình đã được người lớn coi trọng, chứ không phải bị xem nhẹ vì còn là trẻ con.

Khi đi ra khỏi tòa nhà lớn, mây đen đang bao trùm cả bầu trời bao la đột nhiên rào một cái, trút xuống một mưa. Hà Dĩ Kiệt không kịp phòng bị, tuy anh tay mát lạnh lệ ôm Nặc Nặc chạy nhanh tới chui vào trong xe. Nhưng khi ngồi vào trong xe vừa sờ lên Nặc Nặc đã thấy tóc và trên người cô bé đã dính ướt.

Trẻ con không thể giống như người lớn, không chỉ nói bị gặp mưa, bình thường hàng ngày chỉ cần bị con gió lạnh thổi vào cũng đã có thể sinh bệnh rồi. Hà Dĩ Kiệt không dám lơ là, nói với lái xe cho xe chạy thẳng đến bệnh viện.

Còn chưa tới bệnh viện, Nặc Nặc đã bị ho khan. Hà Dĩ Kiệt không ngừng dùng khăn lông khô cho lau tóc cho con gái, cởi bộ quần áo đã bị ướt sũng ra. Tiếp đó Nặc Nặc được anh dùng một chiếc khăn lông lớn bọc lại rồi ôm vào trong ngực, thậm chí mở cả hệ thống sưởi trong xe lên. Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé đã đỏ rực lên, thỉnh thoảng còn ho khan vài tiếng. Một đứa trẻ nhỏ xíu, bị sốt mà cũng không hề khóc, cứ yên lặng ngồi gọn ở trong lòng anh như thế...

Đáy lòng Hà Dĩ Kiệt cảm thấy có nỗi khó chịu không sao nói ra lời. Tương Tư mang thai Nặc Nặc, một mình sinh con, vậy mà cô vẫn có thể nuôi dạy Nặc Nặc tốt như vậy...

Đến bệnh viện, bác sĩ đã truyền dịch hạ sốt cho Nặc Nặc. Nhìn thấy bình truyền dịch đã nhỏ hết giọt cuối cùng, Hà Dĩ Kiệt mới nhẹ nhàng khẽ thở phào một hơi. Nặc Nặc nằm ở trên mặt giường lớn chỉ khe khẽ khóc thút thít. Lúc này khi phải ghim kim truyền ở trên trán, anh ôm Nặc Nặc mà tay run hết cả lên, cuối cùng anh vẫn không thể không buông con gái ra để cho y tá ôm. Khi Nặc Nặc bị kim ghim vào, anh đau lòng gần như muốn chạy đến cướp con lại không cho đâm vào. Nhưng đứa trẻ còn nhỏ là thế mà nơi đáy mắt chỉ lóe lên chút nước mắt, khẽ khóc lên vài tiếng.

“Con còn đau hay không?” Anh ngồi ở bên giường nắm lấy bàn tay nhỏ bé của con gái. Nặc Nặc tui thân gạt đầu, vừa nhìn vào anh một cách đáng thương và mong chờ: “Mẹ, nhớ mẹ...”

Trước kia khi Nặc Nặc tiem mẹ đều ôm bé, vì sao lần này Nặc Nặc cũng bị ghim kim mà mẹ lại không đến thăm Nặc Nặc?

Nặc Nặc đã ngoan rất nhiều, đã không còn khóc rống lên nữa rồi.

Hà Dĩ Kiệt muốn đi tìm Tương Tư, nhưng anh lại lo lắng Nặc Nặc phải ở lại một mình ở trong bệnh viện. Cuối cùng lo lắng cho con gái, anh vẫn quyết định sẽ chờ đến hừng đông, khi Nặc Nặc đã hết sốt anh sẽ đưa con gái cùng đi.

Anh không phải chỉ coi trọng Nặc Nặc mà xem nhẹ Tương Tư. Mà thực sự anh vẫn chưa biết mình lấy tư cách gì, nên dùng bộ mặt và cách gì để đi gặp Tương Tư. Anh đã từng nói, anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ lừa gạt cô nữa, nếu như lúc này anh lại nuốt lời, liệu Tương Tư có tức giận hay không?

Nhưng trong lòng của anh lại vẫn cảm thấy có điều gì đó không yên. Cô vẫn luôn luôn gạt anh về chuyện của Nặc Nặc, vậy vì sao đột nhiên hôm nay cô lại bảo người ta trả lại Nặc Nặc cho anh?

Cho dù không làm sao nghĩ ra được mọi chuyện cho rõ ràng, nhưng hiện giờ anh chỉ thấy trong lòng mình nóng như có lửa đốt, chỉ hận không thể lập tức được nhìn thấy cô, nhưng đồng thời cũng thấy sợ hãi nghĩ đến ngày mai, khi anh đến gặp cô không biết cô sẽ có vẻ mặt thế nào. Đêm đã khuya, lúc này thư ký Triệu mang nồi cháo đã được hâm nóng đến, Hà Dĩ Kiệt dứt cho Nặc Nặc một chút cháo, sau đó dưới tác dụng của thuốc truyền dịch, Nặc Nặc chỉ lẩm bầm vài tiếng mẹ mẹ đã ngủ thiếp đi luôn.

Đỗ Phương Phương đã gọi điện thoại cho anh rất nhiều lần, nhưng anh không chịu nhận, dứt khoát đập máy, đồng thời cũng để cho thư ký Triệu trở về đi nghỉ ngơi. Anh một mình canh giữ ở trước giường của Nặc Nặc, cứ để nguyên quần áo như vậy mà ngủ.

Trong lúc y tá đang đổi bình thuốc truyền dịch thì Nặc Nặc cũng tỉnh lại. Cô bé có chút sợ hãi nhìn anh nói muốn đi vệ sinh, y tá định ôm Nặc Nặc đi, nhưng Nặc Nặc không chịu. Hà Dĩ Kiệt liền bọc chiếc chăn mỏng ôm con gái đi đến buồng vệ sinh. Nặc Nặc buồn ngủ, mí mắt cứ dính chặt vào nhau, vì thế cô bé vừa ngủ vừa đi tiêu. Hà Dĩ Kiệt bế con gái trở về phòng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô bé đang ngủ say, đỏ hồng như quả táo, trong lòng không khỏi thấy ấm áp dễ chịu. Anh đặt con gái nằm lại trên giường, đưa tay lên sờ trán của cô bé, đã không còn nóng nữa. Lúc này Hà Dĩ Kiệt mới thấy trong lòng được thư thái, anh nằm ở bên cạnh giường của con gái, nhìn gương mặt đang ngủ say kia, dần dần anh cũng ngủ thiếp đi...

Mới sáng sớm Đỗ Phương Phương đã vọt tới khu ký túc xá thành ủy. Trên đường đi không ngừng người chào hỏi cô ta, nhưng Phương Phương vẫn giữ gương mặt lạnh lùng, không thèm để ý đến một ai. Khi đến bên ngoài phòng làm việc của Hà Dĩ Kiệt, thấy cánh cửa khép hờ, Đỗ Phương Phương mím môi thật chặt, cố nén con tức giận đẩy cửa đi vào: “Ông xã, tối hôm qua anh đi đâu...”

Lời nói còn chưa dứt, Phương Phương chợt sững sốt ngây người. Thư ký Triệu đang thu dọn tài liệu ở trước giá sách, quay lại nhìn cô ta, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

“Tôi hôm qua anh ấy đã đi đâu, hả?” Con tức giận của Đỗ Phương Phương bắt đầu bốc lên, lạnh lùng lên tiếng hỏi.

Thư ký Triệu lắc đầu: “Phu nhân, thật sự là tôi cũng không biết.”

“Cậu là thư ký, vậy rốt cuộc cậu đã làm những gì vậy hả?” Đỗ Phương Phương đã phải nhẫn nhịn con tức giận suốt cả đêm, giờ đây bắt đầu thoải mái phát tiết cơn giận dữ ra ngoài. Thư ký Triệu bị những lời mắng mỏ đầy máu lửa xối vào đầu không ngừng, không sao nói lại được một câu. Chờ đến khi cô phát tiết xong rồi, anh mới cố nén nhịn tức giận, nói một câu: “Phu nhân, không bằng ngồi ở chỗ này chờ một lát đi, để tôi rót cho ngài chén nước uống!”

“Không cần, tôi còn có việc! Chờ khi bộ trưởng Hà trở về, cậu hãy báo với anh ấy lập tức gọi điện thoại trả lời cho tôi ngay, nghe chưa! Không biết có việc gì quan trọng mà suốt cả đêm cũng không thèm trở lại nhà, đã thế lại còn tắt máy!”

Đỗ Phương Phương trong bụng đầy oán giận, thở phì phì đi ra khỏi văn phòng. Thư ký Triệu nhìn theo bóng lưng của cô, không khỏi lắc đầu, vừa cho gọi điện thoại cho Hà Dĩ Kiệt. Nhưng Hà Dĩ Kiệt vẫn tắt máy như cũ, thư ký Triệu ngẫm nghĩ lại thấy có chút lo lắng, anh đi xuống lầu, lái xe đi đến bệnh viện.

Con sốt của Nặc Nặc đã lui, nhưng cô bé vẫn còn có chút ho khan. Sáng sớm vừa tỉnh lại đã làm loạn lên đòi đi tìm mẹ. Hà Dĩ Kiệt cũng lo lắng cho Trương Tư, vừa vận thư ký Triệu đến bệnh viện. Hà Dĩ Kiệt liền dặn dò thư ký Triệu chú ý trông coi Nặc Nặc, sau đó anh lái xe đến chỗ ở của Trương Tư.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Trương Tư đã chết? (Tiếp)

Chương 65 (tiếp theo)

Khi đến bên ngoài ngõ nhỏ Hà Dĩ Kiệt dừng xe lại. Anh xuống xe, do dự hồi lâu, có lẽ nên vào siêu thị nơi Trương Tư đi làm để hỏi thì tốt hơn. Anh hỏi thăm vài câu thì có một cô gái trẻ tuổi nói cho anh biết chỗ ở Trương Tư. Nhưng cô cũng chưa từng đi vào nhà của Trương Tư lần nào, cô chỉ biết là căn phòng mà Trương Tư thuê nằm trong tòa nhà có nhiều tầng đó. Hà Dĩ Kiệt nói cảm ơn, sau đó đi vào trong con ngõ nhỏ quanh co. Khi đến bên dưới tòa nhà nhiều tầng mà cô gái ở siêu thị đằng kia đã nói, Hà Dĩ Kiệt đứng lại. Anh ngẩng đầu lên, nhìn qua một tòa nhà nhỏ chỉ có bốn tầng được xây dựng bằng gạch gỗ.

Dưới lầu có một cây cổ thụ, gốc to bằng một người ôm. Con mưa rơi suốt đêm làm cho lá cây sáng long lanh, dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi, những chiếc lá màu xanh lục như sáng bóng hơn, ánh lên những tia sáng chói mắt. Hà Dĩ Kiệt đứng dưới tầng cây, thỉnh thoảng lại có người đi qua lại bên cạnh anh, lại tò mò nhìn lại anh vài lần. Anh nhìn sang này tòa nhà tầng nhỏ kia, lấy bao thuốc lá ra, tựa vào thân cây châm điếu thuốc lá rít vài hơi. Tối cuối cùng, anh vút đầu mẫu thuốc lá xuống trên mặt đất, nhắc chân lên đi vài cái, sau đó mới hít một hơi thật dài, cất giọng lễ độ gọi một phụ nữ trung niên vừa đi từ trên lầu xuống, đi qua bên cạnh anh.

Sau khi hỏi được gian phòng mà Trương Tư đã thuê, Hà Dĩ Kiệt cũng không do dự nữa, đang chuẩn bị đi lên. Không ngờ anh vừa mới bước lên một bước, người phụ nữ trung niên vừa rồi liền gọi giật anh lại, giọng nói vẻ quê mùa: “À mà này, cậu có đi lên thì cũng vô dụng thôi. Bây giờ trong nhà không có người đâu! Không có ai ở nhà hết!”

Mi tâm của Hà Dĩ Kiệt hơi chau lại. Anh xoay người lại, thân hình cao to của anh được ánh nắng sáng sớm chiếu vào nhìn giống như một cây chướng lan. Thoạt nhìn khí thế phi phàm của anh, người phụ nữ kia không khỏi có chút ngượng ngùng, nói vòng vo mấy câu: “Cô gái có tên gọi là Văn Trương Tư ấy, mấy ngày hôm trước cô ấy bệnh nặng sắp chết rồi. Cô ấy được bà thím đưa đến bệnh viện, mấy ngày hôm nay vẫn không thấy trở về. Tôi nghe tiểu Hổ sống cách vách nói, hôm qua ở bệnh viện cậu ta có đụng phải bà thím của cô ấy, nói rằng Văn Trương Tư đã chết rồi. Bà thím của cô ấy có chuyện nên phải đi ra ngoài một chuyến, cô ấy đã bị bệnh viện đưa đi hỏa thiêu buổi chiều ngày hôm qua rồi...”

Người phụ nữ này nói xong lời cuối cùng, giọng càng thêm lớn hơn, lại còn khoa tay múa chân, phảng phất như bà đã tận mắt nhìn thấy vậy.

Hà Dĩ Kiệt có chút mê mang, anh nhìn sang đôi môi của người phụ nữ kia đang mấp máy khép khép mở mở. Một lúc lâu sau, đột nhiên anh chợt có chút tức giận, hung hăng trừng mắt liếc nhìn sang người phụ nữ kia, lạnh lùng cất ngang lời của bà ta: “Bà nói những gì cuối cùng đấy! Người vẫn còn đang sống yên lành như thế, sao bà lại trù ừm nói người ta đã chết là sao?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Không cách nào thừa nhận nỗi

Chương 66: Không cách nào thừa nhận nỗi

Một lúc lâu sau, đột nhiên anh chợt có chút tức giận, hung hăng trừng mắt liếc nhìn sang người phụ nữ kia, lạnh lùng cắt ngang lời của bà ta: “Bà nói những nói cuối gì đấy! Người vẫn còn đang sống yên lành như thế, sao bà lại trù úm nói người ta đã chết là sao?”

Người phụ nữ kia cũng sờ trước những lời gào rống của anh, có chút tức giận hồi ngược lại anh: “Điên, đàn, lè, quỷ, đôn ‘Tôi nói cái gì mà cậu gào thét bảo tôi nói vậy hả? Tôi trù úm người còn đang sống yên lành thành người chết bao giờ hả? Tôi đã sống ở nơi này suốt mấy chục năm nay, tôi về làm dâu ở trong cái ngõ này bao lâu nay, tôi mà là người chuyên nói những lời điều ngoa thì đã không thể ở được cái chỗ này nữa rồi! Tương Tư đã được chính cháu gái ngoại nhà tôi dùng xe chở đến bệnh viện, suốt dọc đường đi Tương Tư liên tục bị thổ huyết (nôn ra máu), chính miệng bác sĩ đã nói bó tay với căn bệnh này rồi! Không tin cậu thử đi hỏi láng giềng ở quanh đây xem, có ai không biết chuyện này không?”

Nói xong lời cuối cùng, dĩ nhiên lúc này bà đã đỏ mặt tía tai lên vì tức giận. Bà ở tại mảnh đất này đã vài chục năm rồi, đây là lần đầu tiên có người nói bà như vậy!

Càng nghĩ bà càng giận, cứ thở phì phì, trừng mắt nhìn Hà Di Kiệt vừa định tiếp tục mở miệng, đã thấy cả người anh giống như người bị mất hồn cứ sững sờ ngơ người đứng lạng tại chỗ đó, khuôn mặt trắng bệch như giấy. Người phụ nữ không khỏi sùng sốt, một hồi lâu mới thử gọi anh: “Này, này cậu không sao chứ?”

Hai chân Hà Di Kiệt lúc này dường như đã nhũn ra, trong đầu kêu ong ong, rối loạn thành một đống. Tất cả những lời nói kia anh đều nghe thấy rất rõ nhưng không hiểu gì hết, rồi lại tựa như tiếng sấm nổ ầm một tiếng nặng nề vang lên ở bên tai anh. Mặt trời dần dần lên cao, hàng vạn tia sáng vàng rực từ phía trên nền trời chiếu rọi xuống xuyên qua đám lá rơi vào trên người, trên mặt anh. Trước mắt anh từng con từng con choáng váng, đang ập đến... Nơi xa xa vang lên tiếng rao hàng trên những chiếc xe đẩy xuôi theo phố, còn có tiếng mở khóa cửa của nhà ai đó, dội nước cọ rửa... Cuộc sống tràn ngập hơi thở đậm đà tình cảm ấm áp, vậy mà tựa như những âm thanh ở thế giới bên kia truyền đến, nghe xa xôi mờ mịt và không thể nào đụng vào nổi. Anh mờ mịt nhìn lên người phụ nữ trung niên đang ở trước mặt mình. Trong tai anh chỉ nghe thấy những tiếng lù lù bùm, không biết là bà đang nói những gì? Nói đùa gì vậy? Bác sĩ đã nói Tư Tư khỏi bệnh rồi kia mà, tại sao cô lại có thể nôn ra máu như vậy, tại sao có thể chết được chứ?

Người phụ nữ kia bị điên rồi, bà ta chỉ nói vớ vẩn thôi! Chắc bà muốn lừa gạt anh thôi? Anh không tin, anh nhất định không tin!

Hà Di Kiệt đưa tay đẩy người phụ nữ ở trước mặt mình ra, cười một tiếng lạnh lùng, nhìn bà nói: “Bà điên rồi, tôi không chấp nhận với bà!”

Anh liền cất bước đi lên trên lầu. Người phụ nữ bị anh đẩy thoáng lão đảo tức giận nhảy dựng lên, chân dẫm bành bạch: “Cậu... này, cái nhà cậu kia, tại sao cậu lại không biết phân biệt thực giả như vậy chứ hả? Hừ, cậu lại còn dám nói tôi là người điên... Ày, chẳng phải thím Triệu đã trở lại rồi kia...”

Người phụ nữ kia, chân còn đang nhảy nhót, vừa quay mặt lại đã nhìn thấy thím Phúc đang được mấy người dìu trở về nhà, vội vàng chạy vài bước đuổi theo Hà Di Kiệt, túm lấy tay áo của anh giữ chặt lại, chỉ vào thím Phúc nói: “Cậu không tin lời tôi nói..., vậy cậu hãy đi hỏi bà thím của Tương Tư đi, cậu sẽ biết là tôi nói thật hay nói dối!”

Hà Di Kiệt bị bà kéo giật lại từ trên thang lầu xuống, mặt bậc cầu thang bằng ván gỗ bị anh giẫm vang lên rầm rầm. Thân thể cao lớn cọ vào vách tường, lão đảo bước vài bước đi xuống hết cầu thang người mới đứng vững lại được. Cũng do bậc cầu thang vừa hẹp vừa xoắn ốc, nên cả người anh bị cọ xát bám đầy tro bụi. Anh không kịp phui lớp bụi trên người, cũng không kịp thở một hơi, đã bị người phụ nữ kia lôi kéo đi, giọng nói the thé kêu rít lên: “Cậu xem đi, cậu xem đi, hủ tro cốt cũng đã được ôm trở về đến đây rồi đó, cậu vẫn còn không chịu tin hay sao, hả?”

Hà Di Kiệt nhìn theo hướng tay của người phụ nữ đang chỉ chỗ. Ánh mặt trời tựa như trải một tấm thảm bằng những mảnh vàng li ti ở trên mặt sân. Ánh sáng chiếu qua ngọn cây giống như lọt qua chiếc sàng chảy xuống bên dưới từng vệt từng vệt nắng lốm đốm, gió thổi qua làm lung lay tán lá làm cho những đốm nắng lung linh như nhảy nhót. Cây cỏ thụ kia có cành lá rất tươi tốt, bóng lá trải rộng khắp gần như che rợp cả cái sân nhỏ này. Mùi thơm ngát từ những chiếc lá cây tươi tốt xanh biếc kia theo gió bay tới tỏa lan một mùi thơm rất dễ chịu. Thoạt nhìn tất cả cảnh vật xung quanh, thực sự đã tạo nên cho buổi sáng ở nơi này một vẻ đẹp tuyệt vời động lòng người. —

“Cậu xem, cậu xem đi...” Người phụ nữ kia túm lấy ống tay áo của anh mà lay mà giật. Thoáng cái trước mắt anh đã trở thành một khoảng lờ mờ. Những tia sáng mặt trời kia không hiểu sao làm anh thấy chướng mắt quá thể. Ánh sáng rực rỡ không hiểu sao tựa như đang đâm vào trong mắt anh làm tuyến lệ đau nhức. Thân thể loạng choạng, anh không còn nhìn thấy rõ ở phía dưới chòm tia sáng kia là thứ gì, không thể nhìn thấy rõ vật đang được người nọ ôm ở trong ngực là thứ gì nữa. Anh không biết tại sao nước mắt của mình lại rơi xuống như vậy nữa. Thân hình anh cao lớn là vậy, lúc này cứ thế đổ gục xuống, dường như đã bị thanh xà gỗ của căn nhà đổ ầm ầm xuống người vậy...

Mấy người dìu đỡ thím Phúc đi về, bước chân đã lệp xep đi tới gần. Hơn mười bàn chân bước rối loạn đi lướt qua bên cạnh anh. Anh ngồi dưới đất, ánh mắt ngược nhìn lên mặt thím Phúc, phờ phạc, xám xịt, khô héo, vàng vọt, không còn một chút sinh khí. Bà đang ôm thật chặt một cái hộp nhỏ ở trong ngực, ánh mắt có chút mờ dẫn nhìn lướt qua anh, nhưng chỉ liếc qua một cái đã bị người ta dìu bước đi lên trên thang lầu. Chỉ chốc lát sau, những người vừa mới đỡ bà đi lên lại rầm rầm chạy xuống. Khi đi qua bên cạnh anh, bây giờ mới có người tò mò nhìn lại anh vài lần. Họ không hiểu nỗi người đàn ông kia nhìn áo mũ chỉnh tề là thế, tại sao bộ dạng lại thấy chật vật như vậy.

Mọi người đi qua, ai nấy đều đến bên cạnh người phụ nữ lúc trước đã nói chuyện với anh, nhìn anh có chút sợ hãi. Ánh mắt của anh đã mất tiêu cự, cứ như vậy hướng cái nhìn vô hồn về phía trước. Người phụ nữ kia cũng không dám nói chuyện, trong lòng thầm suy đoán, có lẽ nào anh chính là người yêu

của Văn Trương Tư?

Còn cậu nhóc Cận Trường Sinh kia, không biết tại sao, đến lúc này mà vẫn không thấy quay về nhà nữa? Con thỏ nhỏ này, mọi người ở đây đúng là bị mù rồi nên mới đối xử với cậu ta tốt như vậy. Đúng thời điểm máu chốt lại chạy biến đi đâu mất tăm mất tích, lương tâm chắc là bị chó ăn mất rồi. Người phụ nữ kia nghĩ đến mà không sao nhìn được, hung hăng hừ một tiếng! Bà cũng đã từng còn cho cậu ta mấy đồng tiền để mua mấy cái bánh nướng nữa cơ đấy! Thật không bằng cảm mang đi cho chó ăn còn tốt hơn!

Trong lòng còn đang suy nghĩ, bà đã thấy Hà Dĩ Kiệt lão đảo đứng lên chuệnh choạng đi lên trên lầu. Người phụ nữ kia đuổi theo mấy bước, như định nói cái gì đó nhưng lại nuốt trở vào. Quên đi... Người chết rồi, trong lòng của anh đang khổ sở, có khuyên cũng vô dụng, nhưng lại không nhìn được lời oán thăm, ngày trước tại sao không thấy anh lộ diện, hiện tại người đã chết rồi thì anh mới đến đây... Tại sao lại có thể giống như cảnh sát trong phim ảnh vậy, mọi chuyện đều đã xảy ra xong xuôi, lúc này cảnh sát mới đến...

Thang lầu rất chật, hai người sống vai đi lên thì phải có một người nghiêng thân thể mới lên được. Ở góc cầu thang còn có người chất đống những vật linh tinh, có lẽ là còn tiếc rẻ không nỡ bán nhưng tạm thời lại không dùng gì đến nên mới vứt chồng chất ở chỗ đó thành đống như thế, trong góc tường còn có mạng nhện chằng đầy. Hà Dĩ Kiệt vượt qua những thùng giấy sắt vụn chất đống, đi đến lầu hai. Lan can đã gỉ sét loang lổ nhưng lại vô cùng sạch sẽ, trong hành lang buộc một chiếc dây thừng thật dài, trên đó còn treo móc một loạt quần áo từ dưới lên đến đầu viên ngói giọt gianh, tựa như hàng vạt lá cờ đang phấp phới bay ở trong gió nhẹ.

Anh xoay người đi qua chỗ phơi quần áo ướt sũng kia, sau đó đứng ở trước cửa nhà của Trương Tư.

Chỗ ở của cô được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ. Phía ngoài cửa được quét sạch không có một hạt bụi, cánh cửa gỗ cũ kỹ cũng được lau chùi sạch sẽ. Anh đẩy cửa ra đi vào, liền nhìn thấy một căn phòng khách nho nhỏ, trong đó kê một bộ bàn trà với vài ba chiếc ghế rất gọn ghẽ, nhưng không có người ngồi. Đồ đạc trong nhà rất ít, trên sàn nhà trên mặt ghế vẫn còn bày đặt mấy món đồ chơi nho nhỏ cũ kỹ. Trong góc có một chiếc xe nôi trẻ con đã được cái biển lại, trên xe vẫn còn đặt một chiếc trống lắc (*), tựa như khi Nặc Nặc còn bé đã từng ngồi ở trên đó, còn Tư Tư thì ngồi xôm ở trước chiếc xe đẩy đó, nét mặt tươi cười như hoa tay cầm cái trống lắc lắc. Tiếng trống lắc vang lên nghe tung tung tung, Nặc Nặc liền cười khanh khách, Trương Tư cũng cười theo, tiếng cười giống như hoa nở rộ trong gió xuân...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Không cách nào thừa nhận nỗi 2

Hốc mũi của anh trào lên cảm giác nghẹn nghẹn chua xót. Lúc này nước mắt của anh cũng không sao ngăn nổi nữa, cứ thế trào ra lăn dài xuống dưới. Anh đứng ở cửa ra vào phòng khách, nhưng không biết vì sao lại không dám đi vào.

Có một thứ ở góc kia đập vào ánh mắt của anh, anh nhìn thấy một chiếc áo của cô khoác lên trên lưng cái ghế, còn có một đôi dép lê bằng nhựa bình thường đặt ở trên sàn nhà, trên mặt dép in hình cái đầu của mèo Kit-ty, nhìn rất đáng yêu. Ánh mắt của anh chợt thoáng sững sờ, Tư Tư luôn yêu thích những hình động vật nho nhỏ thế này, như tất cả các cô gái trẻ tuổi khác.

Anh lại đưa mắt nhìn qua căn phòng một lượt. Anh nhìn từ tấm thảm nhựa nhỏ in hình hai bàn chân bên ngoài cửa phòng vệ sinh đơn sơ, đến một bộ rèm cửa treo bên ngoài cửa phòng ngủ nằm cách vách. Qua lớp rèm, anh nhìn thấy loáng thoáng phòng ngủ qua cánh cửa mở rộng. Anh giật mình lạng người, tiến lên thêm vài bước, lúc này anh mơ hồ cảm thấy trong không khí dường như có hơi thở của cô, dường như anh còn đang nghe thấy tiếng cười vui sướng của cô giống như ngày trước, dường như anh vẫn đang nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn với nụ cười ngọt ngào của cô như trước kia.

Hà Dĩ Kiệt đứng ở trong phòng ở đơn sơ thấp bé mà cô đã sống, trong lòng anh đầy đau đớn, cũng giống như trong một ngày mùa đông tuyết bay phất phơ đầy trời năm đó, trái tim anh tựa như bị kéo căng, bị giật ra từng chút từng chút một, từng nhúm từng nắm bị kéo ra ngoài, giống như con tằm bị rút ruột nhả tơ vậy. Anh không sao đứng vững nổi nữa, đột nhiên lui về phía sau một bước, hai chân không thể nào chống đỡ nổi thân thể nữa, anh ngơ ngác ngồi phịch xuống cái ghế.

Trong căn phòng yên tĩnh và chật hẹp, giữa tiếng hít thở vẫn có thể nghe thấy tiếng lá cây xào xạc ở bên ngoài cửa sổ mỗi khi có gió thổi qua. Nhà cửa ở nơi này tuy không ở sát đường, nhưng bởi vì hiệu quả cách âm rất kém cỏi nên có chút âm ỉ. Đặc biệt lúc này đang là buổi sáng có thời tiết tốt, có thể mơ hồ nghe vọng đến những âm thanh trên đường phố ở cách đó không xa. Anh ngồi ở chỗ đó, chỉ lặng yên lắng nghe những âm thanh ở chung quanh.

Ngay cả trong hoàn cảnh đơn sơ như vậy, cô vẫn sống lặng lẽ một mình, nhất định sống một cuộc sống nghèo khó như vậy, một mình mang thai Nặc Nặc, tất cả mọi thứ đều dựa vào chính bản thân, một mình sinh nở đứa con của anh, sau đó còn nuôi dạy con gái của anh tốt như vậy. Ở nơi này, trong căn phòng này cô được hưởng bao nhiêu tiếng cười vui?

Đã phải nhỏ bao nhiêu nước mắt? Đã phải chịu bao nhiêu sự cô đơn lạnh lẽo hoặc khổ đau cơ cực?

Có lẽ cũng có một thời khắc như thế này, cũng như anh trong giờ phút này, cô đã ngồi lặng lẽ ở nơi đây, cô cũng giống như anh lúc này, im lặng nghe tiếng gió ở bên ngoài. Cô làm thế nào để vượt qua từng ngày từng đêm thật dài dòng buồn tẻ, cô đã làm thế nào xoa dịu lại những tổn thương mà anh để lại cho cô... Cô sẽ có cảm xúc như thế nào khi nhìn thấy đứa con của bọn họ? Cô rời khỏi anh một năm nay, trong khoảng thời gian hơn một năm đó, cô đã một mình yên lặng chịu đựng biết bao nỗi đau khổ nghẹn đắng cực kỳ khó chịu kia, sau đó mỗi buổi sáng sớm cô lại có bao nhiêu chờ mong để đón

mặt trời mọc, để tăng thêm sự hy vọng cho cuộc sống mới ngày mai?

Anh không cách nào suy nghĩ được nữa anh không sao tưởng tượng nổi, anh không thể dùng những suy đoán nhỏ bé của chính mình để linh hội được hết thảy những gì mà cô đã phải chịu đựng. Bởi vì anh chưa từng trải qua, cho nên vĩnh viễn anh sẽ không thể nào cảm nhận nổi những suy nghĩ của cô.

Lại một cơn gió thổi qua tán lá cây xào xạc, ở bên trong căn phòng là một sự yên tĩnh dài đằng đặc này, rốt cuộc anh đã tỉnh táo lại, thoát ra khỏi cơn mơ màng đầy ngượng ngùng kia. Anh đứng lên, không biết đã phải cùng cố lại lòng mình biết bao lần mới có đủ dũng khí để bước vào bên trong phòng ngủ của cô.

Vén chiếc rèm cửa lên, anh liếc nhìn qua trên tủ đầu giường đơn sơ, nơi đó đang đặt một cái hộp vuông nhỏ nhỏ, nhưng lại quá quen thuộc với anh. Năm đó khi cha mẹ anh qua đời, anh không có tiền nên cũng đã dùng chiếc hộp như thế này để làm nơi cất tro cốt cho cha mẹ.

Rất rẻ, rất đơn sơ, rất nhỏ.

Có thể nào, một cô gái nhanh nhẹn, linh lợi, hoạt bát giờ đây đã biến thành tro bụi nằm ở trong chiếc hộp đó. Vận mệnh kia chính là gã phù thủy lợi hại nhất, hất lật tay tạo ra mây, hất úp tay tạo ra mưa, con người hoàn toàn không thể biết được tương lai của mình ngày sau sẽ như thế nào.

Cũng tựa như anh vậy, căn bản không thể biết được, tuyệt đối không thể đoán được, hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được, Tương Tư của anh đã chết rồi..

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Không còn mẹ. 1

Cũng tựa như anh vậy, căn bản không thể biết được, tuyệt đối không thể đoán được, hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được, Tương Tư của anh đã chết rồi..

Thím Phúc nằm ở trên giường, nghe thấy tiếng động của anh đang đi tới. Từ trên giường, thím ngoái cổ lại một cách vất vả để nhìn về phía anh. Đáy mắt của bà chợt hơi sáng lên, nhưng rất nhanh chóng lướt qua anh nhìn ra phía ngoài, xem thử phía sau của anh có người nào khác không. Nặc Nặc không được đi cùng anh đến nơi này, thím thu lại ánh mắt có chút thất vọng, hình như có tiếng thở dài khe khẽ thoát ra...

Hà Di Kiệt tựa như một con rối bằng gỗ đã được người ta dùng dây để điều khiển, cứ bước đi từng bước một, nhìn rất máy móc, đi đến bên cạnh giường của thím Phúc.

Anh đứng ở bên cạnh giường, chậm rãi khom hai đầu gối quỳ xuống.

Từ hai tròng mắt của thím Phúc đột nhiên trào ra dòng nước mắt đục ngầu, nỗi đau đớn nồng đậm đọng lại nơi hốc mắt...

"Nặc Nặc có khỏe không?" Bà cố hết sức để hỏi anh, quay đầu lại nhìn vào ánh mắt của anh. Thím nhìn thấy rất rõ, thật sâu trong đôi mắt của anh là sự chán nản và rã rời đến tuyệt vọng.

Hà Di Kiệt nặng nề gật đầu, trong đôi mắt không che dấu nổi sự yêu thương dịu dàng và cung chiều: "Nặc Nặc rất ngoan, vừa biết nghe lời lại vừa đáng yêu vô cùng, tôi chưa từng thấy một đứa trẻ nào cùng độ tuổi con bé lại có thể làm cho người khác phải yêu thích như vậy."

Thím Phúc vui mừng gật đầu, rốt cuộc giờ đây chút lo lắng cuối cùng trong lòng thím đã lặng lẽ tan biến đi. Tư Tư nói rất đúng, nói như thế nào anh cũng vẫn là cha đẻ của Nặc Nặc, anh sẽ đối xử với Nặc Nặc rất tốt. Quả thật, vẫn chỉ có Tương Tư là người hiểu anh nhất.

"Đúng vậy đấy, con bé này cực kỳ ngoan ngoãn, lại vừa rất hiểu chuyện. Từ nay về sau, cậu sẽ luôn đối xử với con bé thật tốt nhé, có được không?" Thím Phúc thì thào hỏi lại.

Hà Di Kiệt thu lại vẻ mặt lúc trước, trên mặt anh hiện ra vẻ cực kỳ nghiêm túc: "Thím à, thím cứ yên tâm, Nặc Nặc là con gái của tôi mà, là tôi và Tư Tư..."

Nhắc đến tên của cô, giọng nói của anh thoáng nghẹn lại... Thoáng cái, trong cổ họng anh liền như bị người ta dùng vật gì đó nút lại, làm anh nghẹn cứng họng, không sao phát ra nổi chút xú âm thanh. Trong nháy mắt, lệ nóng đã trào dâng ở trong hốc mắt của anh. Hà Di Kiệt hơi ngẩng đầu lên, nghiêng chặt hàm răng lại một lúc, mới gắng gượng nuốt được tiếng nghẹn ngào vào trong cổ họng.

Một lát sau, anh mới chậm rãi cúi đầu xuống, hai tay cũng đã nắm chặt lại thành quyền, gân xanh nổi căng trên mu bàn tay, nhưng lời nói vẫn lộ rõ sức mạnh kiên cường: "Nặc Nặc là con gái của tôi, làm sao tôi lại không yêu thương con bé chứ?"

Thím Phúc khẽ gật đầu, ánh sáng nơi đáy mắt bắt đầu trở nên rời rạc, nhưng giọng nói lại tràn ngập sự yên tâm, thư thái: "Tư Tư nói rất đúng, đúng là chỉ có Tư Tư mới là người hiểu cậu, con bé đã nói với tôi rằng... nói rằng... cậu sẽ không bao giờ đối đãi tệ bạc với Nặc Nặc... tôi vẫn không tin, nhưng

bây giờ nghe thấy lời nói của cậu... thì tôi đã hoàn toàn yên tâm rồi..."

Hà Dĩ Kiệt cúi đầu, từ trong hốc mắt của anh, một giọt nước mắt lớn từ từ lăn ra, rơi xuống ở trên mặt đất. Giọt lệ lập tức vỡ ra, tạo thành những giọt nước li ti đọng lại trên bề mặt phiến đá lát sàn nhẵn bóng. Anh cứ nhìn chăm chăm vào vệt nước mắt này, ngực quặn đau không sao chịu nổi, hận không thể cứ như vậy mà chết đi.

"Thím à, Tương Tư còn nói gì nữa không..."

Nhưng nơi đáy mắt của thím Phúc đã dần dần trở nên rời rạc. Bà nằm thẳng trên giường, nhìn lên trần nhà cũ kỹ đầy vết loang lổ ở phía trên đầu mình, "Hà tiên sinh..."

Giọng nói của thím Phúc nói nhỏ đến mức gần như không thể nghe được. Hà Dĩ Kiệt tiến lên thêm một chút, anh vẫn quỳ như vậy, thân thể hơi nghiêng đi một chút: "Thím à, thím nói đi, tôi nghe đây..."

"Cậu có yêu Tư Tư hay không?"

Giọng của thím Phúc lộ rõ sự run rẩy, lời nói gần như tản mát đi hết, dường như chỉ thấy hơi thở. Hà Dĩ Kiệt dùng sức gật đầu, lúc này nước mắt anh đã tuôn rơi, nhưng vẫn nhẹ nhàng đáp lại bằng thứ giọng khàn khàn: "Tôi yêu cô ấy, thím à, tôi yêu Tư Tư, tôi yêu cô ấy... Tôi rất yêu cô ấy..."

Thím Phúc tựa như đang buồn ngủ, hai mi mắt từ từ nhắm lại, giọng nói của bà càng ngày càng nhẹ, gần như không thể nghe nổi: "Cậu nói yêu con bé... nhưng tại sao cậu lại... làm hại con bé thế thảm như vậy... Tôi chỉ thương Tư Tư..."

Thím Phúc quay đầu đi, bên ngoài cửa sổ ánh mặt trời sáng chói và rực rỡ, không biết nhà ai đang mở chương trình ca nhạc của đài phát thanh, từ trong phòng đó vọng ra một ca khúc với giai điệu vui vẻ, lại có cả giọng trẻ con hát theo, nói cười líu ríu. Giờ phút này, thế giới loài người đang sống cuộc sống mới vui vẻ làm sao, nhưng giờ đây, cuối cùng cô đã không thể được nhìn thấy nữa rồi.

"Tương Tư chưa từng được sống một ngày tốt lành... Mặt cũng đã bị hủy hoại... Con bé đi theo cậu... mỗi một ngày nó đi theo cậu... đều là một ngày bất hạnh... Chết, giải thoát rồi... Thật sự đã được giải thoát rồi..."

"Thím à, thím đang nói cái gì vậy, cái gì mà mặt bị hủy hoại... Thím à, thím nói đi..." Hà Dĩ Kiệt kinh hãi ngẩng đầu lên, túm lấy tay của bà, ra sức lay lay...

Thím Phúc thì thào nói, dường như mi mắt của thím lúc này đã quá mệt mỏi, nặng nề, chậm rãi khép lại. Nói xong câu nói đó, thím liền lâm vào trong hôn mê. Từ khi đã ngưng đọng thành một màu xám xịt bao phủ khắp khuôn mặt của thím Phúc. Hà Dĩ Kiệt chỉ cảm thấy đôi mắt của mình đã bị lệ che kín, trước mắt anh lúc này chỉ thấy một màn tối tăm với vầng sáng lơ lửng bao quanh bên ngoài. Anh cũng không thể nhìn thấy rõ ràng bất cứ vật gì ở xung quanh. Anh cứ quỳ ở nơi đó, quỳ đến mức cả hai chân đã tê dại đi mà anh vẫn không hề hay biết. Anh cũng không biết lúc này là buổi sáng hay buổi tối nữa, không biết rốt cuộc lúc này con người mình đang ở chỗ nào... Bên ngoài cửa sổ, sương chiều đã buông xuống mù mịt, che lấp cả ánh mặt trời. Con gió mang hơi lạnh từ bên ngoài cửa sổ thổi vào, đưa tới mùi cơm chín không biết từ nhà ai bốc lên, xen lẫn trong tiếng cười đùa lanh lạnh của đám trai gái còn có cả chút mùi vị của khói lửa...

Lúc này bên trong căn phòng là cảnh tượng của cuộc sinh ly tử biệt, nhưng ở bên ngoài căn phòng, giờ đây vẫn là cuộc sống bình thường của thế giới con người.

Hà Dĩ Kiệt vẫn quỳ như cũ. Bên ngoài cửa sổ, ánh nắng chiều đã chuyển hướng, xô chiếc bóng của anh đổ sang bên cạnh, in hình lên trên sàn nhà cách đó không xa, cả người anh liền chìm vào trong bóng tối.

Anh không phải một người ưa thích kiểu “thương xuân buồn thu”, cũng không phải là một người thích để lộ cảm xúc yêu mến của mình ra ngoài. Ngay cả là giờ phút này, dù đã buông thả cho tâm trạng của chính mình chìm trong nỗi khổ sở hồi lâu, cho tới cuối cùng, đương nhiên anh cũng phải tỉnh táo lại. Cái chết của Tương Tư thật sự quá kỳ quặc. Rõ ràng ngày hôm đó, thời điểm cô ra đi, sức khỏe của cô đã hồi phục khá tốt rồi cơ mà? Chính miệng bác sĩ cũng đã nói, cô đã hồi phục rất tốt, không cần đến hai tháng cũng có thể khỏi hẳn. Vậy tại sao, chỉ có mấy ngày sau cô đã biến thành như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Không còn mẹ. 2

Điện thoại đã vang lên liên tục rất nhiều lần, Hà Dĩ Kiệt ngay cả liếc qua thôi cũng không buồn xem đã cắt đứt. Một lát sau, chuông lại vang lên, anh cười lạnh lùng đầy vẻ trào phúng, dứt khoát cầm lên, nhưng lại là số điện thoại của thư ký Triệu. Trong lòng chợt cảm thấy lay động, sự nghi đến Nặc Nặc, anh lập tức nhận cuộc gọi quả nhiên phía bên kia truyền đến giọng trẻ con non nớt: "Cây cao lương..." (*)

(*) 蜀黍 (Nguyên văn tiếng Trung), nghĩa là cây cao lương, hạt cao lương. Âm đọc là “Thục thử”. Từ này khi đọc lên âm điệu gần giống với từ “Thúc thúc” – nghĩa là chú. Trong chuyện, tác giả muốn diễn tả lại giọng nói còn ngọng nghịu của Nặc Nặc. Cô bé vẫn gọi Hà Dĩ Kiệt là chú - “thúc thúc”, nhưng do nói ngọng nên đã thành “thục thử” - cây cao lương.

Hà Dĩ Kiệt cảm thấy trong lòng mềm nhũn, dĩ nhiên giọng nói liền trở nên mềm dịu, hiền hòa "Nặc Nặc, làm sao vậy?"

Thư ký Triệu cảm điện thoại di động đặt ở bên tai Nặc Nặc. Nặc Nặc ngồi ở trên mặt giường lớn, vừa nghịch nghịch ngón tay vừa cất giọng trẻ con non nớt nói vào ống nghe: "Mẹ đâu?"

Thoáng cái, Hà Dĩ Kiệt liền cứng đờ, Nặc Nặc còn nhỏ như vậy, cô bé chưa hiểu biết gì hết. Cô bé vẫn chưa thể hiểu được thế nào là cái chết, thế nào gọi là trời luôn ở cách con người rất xa, thế nào là vĩnh viễn không được gặp lại nhau.

"Cây cao lương?" Nặc Nặc không nghe thấy câu trả lời, dùng động tác nghịch nghịch bàn tay nhỏ bé của mình, trong nháy mắt lại gọi lên một tiếng to hơn.

"Thân thể của mẹ không được thoải mái, hôm nào đó mẹ sẽ đến thăm Nặc Nặc sau nhé, được không?"

Thân thể nho nhỏ của Nặc Nặc đột nhiên ủ rũ gần như suy sụp hẳn xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm lập tức gần như sắp bật khóc lên rồi. Thư ký Triệu vội vàng cầm lấy điện thoại: "Bộ trưởng, không bằng trước mắt ngài hãy đến đây một chút đi. Nặc Nặc vẫn không chịu ăn gì hết, buổi chiều nay còn khóc một hồi rất lâu, chỉ nháo nhác đòi đi tìm mẹ."

Hà Dĩ Kiệt chỉ cảm thấy trong lòng ngực bị đè nén đến mức gần như sắp nổ tung lên rồi. Anh đứng lên, hai chân đã tê dại đi, tiếng nói khàn khàn: "Tôi sẽ trở về luôn, cậu giúp tôi điều tra một chuyện..."

Không hiểu sao tim của thư ký Triệu bỗng run lên, nhưng anh vẫn đáp lại: "Vâng.. Bộ trưởng, hiện tại Văn tiểu thư như thế nào rồi?"

Mỉ tâm Hà Dĩ Kiệt nhăn lại, sau giây phút yên lặng ngắn ngủi, anh không nhanh không chậm mở miệng nói: "Chỉ hơi bị cảm lạnh một chút thôi, không sao hết."

Thư ký Triệu lập tức nhẹ nhàng thở phào một hơi, cười nói: "Tôi cũng đã nói rồi mà, từ cái ngày chúng ta từ rời khỏi thành phố C đó, tôi đã thấy cô ấy có vẻ khỏe hơn rồi!"

Hà Dĩ Kiệt cũng không lên tiếng, anh cúp điện thoại. Đã biết như vậy rồi, đã biết rõ mọi chuyện đều tốt đẹp cả, vậy tại sao cậu lại còn hỏi tôi một câu có ấy như thế nào chứ? Có phải là cậu đã biết khả năng cô ấy không được khỏe rồi phải không?

Anh đứng đó lặng yên một lúc lâu, sau đó gọi điện thoại mời người tới chăm sóc cho thím Phúc. Bà vẫn còn đang hôn mê, thỉnh thoảng phát ra một tiếng rên rỉ đầy đau đớn. Lúc này Hà Dĩ Kiệt mới xoay người lại, bước từng bước một, đi đến nơi đang đặt cái hộp nhỏ kia. Anh cúi đầu nhìn cái hộp đựng tro cốt bằng gốm sứ. Chiếc hộp màu đen đậm và bóng loáng, lặng yên nằm ở nơi đó, ngay cả một chút hoa văn điểm xuyết cũng không hề có. Anh chậm rãi, run rẩy vươn cánh tay ra, đầu ngón tay dừng lại trên không trung hồi lâu, lưỡng lự không dám đặt xuống trên bề mặt chiếc hộp...

Bóng đêm dần dần dày đặc, trong ánh sáng mờ hồ, có thể phảng phất nhìn thấy cục yết hầu của anh đang nhấp nhô lên xuống một chút. Những giọt lệ dần dần dâng lên trong khóe mắt của anh, sau đó trượt xuống thành từng vệt nước ướt ướt, để lại dấu vết trên gương mặt lạnh lùng kiên nghị của anh.

"Tur Tur..." Cuối cùng, tay của anh cũng rơi xuống, nhẹ nhàng phủ lên trên mặt cái hộp nho nhỏ kia. Khi anh gọi tên cô, trong nháy mắt, từng giọt từng giọt lệ lớn đã lăn xuống, rơi vào trên mặt chiếc hộp lạnh buốt. Toàn thân của anh đều run rẩy, chỉ là cuối cùng anh cũng đã hiểu được rõ ràng, cô đã chết rồi... Quả thật anh đã phải ép buộc chính bản thân mình phải chấp nhận sự thật này, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ còn xuất hiện được nữa! Cô đã chết! Cô đã chết khi nào ấy vậy mà anh lại không hề hay biết! Vào một thời điểm mà anh hoàn toàn không hề hay biết gì hết, cô đã một mình yên lặng rời khỏi thế giới này, cái thế giới chưa từng mang đến cho cô sự ấm áp, cái thế giới chưa từng để cho cô được hưởng chút hạnh phúc và vui vẻ.

"Tur Tur..." Anh đau đớn đến độ ngũ tạng lục phủ như xoắn lại với nhau không sao đứng thẳng chiếc lưng lên được. Anh ôm thật chặt cái hộp kia, áp sát vào trong ngực mình. Bóng đêm đã bao phủ lên toàn bộ người anh, không một ai có thể nhìn thấy rõ được hình dáng lẫn vệt mặt của anh trong lúc này...

Anh lái xe trở lại nơi thành thị phồn hoa. Khi cho xe ghé đến nơi bệnh viện mà Nặc Nặc đang nằm ở trong đó, anh đã khôi phục lại được thái độ bình thường, không hề có gì khác lạ. Trên đường đi, Đỗ Phương Phương vẫn không ngừng gọi điện thoại tới, Hà Dĩ Kiệt cũng không hề tiếp nhận một cuộc gọi nào, đến cuối cùng, anh dứt khoát tắt máy.

Bước vào phòng bệnh, anh đẩy cửa ra, Nặc Nặc liền từ trên giường lập tức bò xuống, vịn người nghiêng một cái vọt tới trước mặt anh, ôm chặt lấy chân của anh. Trong lỗ mũi của Hà Dĩ Kiệt tràn ngập sự đau xót, thiếu chút nữa anh đã để rơi lệ. Thư ký Triệu đưa mắt nhìn thấy tình cảnh này liền lặng yên lui ra ngoài.

Nặc Nặc mở trừng đôi mắt. Cặp mắt to nhìn về phía đằng sau anh, cuối cùng thất vọng liền méo miệng chu môi lên, bàn tay nhỏ bé đẩy anh ra, ngồi phịch xuống trên mặt đất khóc òa lên.

Hà Dĩ Kiệt không thốt ra nổi lời nào. Anh cũng ngồi xuống dưới đất, kéo con gái lên siết chặt vào lòng. Nặc Nặc càng oa oa khóc lớn hơn, nhưng anh lại nhất định chịu đựng không để phát ra một chút âm thanh nào hết, chỉ có những giọt nước mắt của anh vẫn không ngừng rơi xuống... Nặc Nặc, Nặc Nặc, bảo bối của ba, con đã không còn mẹ nữa rồi, con có biết hay không... con đã vĩnh viễn không còn mẹ nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Muốn dùng tính mệnh đổi cô ở lại một ngày 1

Anh cũng ngồi xuống dưới đất, kéo con gái lên siết chặt vào lòng. Nặc Nặc càng oa oa khóc lớn hơn, nhưng anh lại nhất định chịu đựng không để phát ra một chút âm thanh nào hết, chỉ có những giọt nước mắt của anh vẫn không ngừng rơi xuống... Nặc Nặc, Nặc Nặc, bảo bối của ba, con đã không còn mẹ nữa rồi, con có biết hay không, con đã vĩnh viễn không còn mẹ nữa rồi...

Nặc Nặc hình như cảm nhận được nỗi bi thương của anh, mặc dù cô bé chưa hiểu biết gì, cũng không hiểu được rõ ràng, nhưng từ trong đôi mắt to của cô bé, nước mắt vẫn không ngừng trào ra thành dòng, lăn nhanh xuống dưới. Cho đến cuối cùng, khi cô bé đã khóc đến một mõi, liền gục vào trong ngực anh ngủ thiếp đi. Trong lúc ngủ mơ thỉnh thoảng cô bé lại khóc thút thít mấy tiếng, nắm chặt lấy ngón tay của anh không rời, cái miệng nhỏ nhắn thỉnh thoảng lại mấp máy gọi mẹ mẹ thành tiếng...

Suốt cả đêm anh cũng không thể nào chợp mắt nổi. Cứ nhắm mắt lại, anh lại nhìn thấy gương mặt của Trương Tư, có khi là cô đang cười, có khi là cô đang khóc, nhưng cũng có lúc cô chỉ yên lặng nhìn vào anh, đôi mắt sạch sẽ trong suốt, phảng phất như ánh sao sáng ngời giữa bầu trời tối đen. Anh không sao chịu nổi, không dám suy nghĩ tiếp nữa. Anh sợ rằng, nếu còn tiếp tục thế này, chắc chắn anh sẽ không thể chờ đợi được đến ngày Nặc Nặc trưởng thành, mà đã bị phát điên lên rồi!

Hà Dĩ Kiệt dứt khoát đứng lên đi đến phía trước cửa sổ. Trời đêm chìm sâu trong bóng tối đậm đặc, nhìn về nơi xa chỉ có thể thấy được những quang cảnh qua những hình dáng lơ mờ, giống như những con thú đang vận sức chờ thời xông ra. Anh cảm thấy có một áp lực vô hình đang dần xâm nhập vào trong anh. Tất cả những gì đã từng xảy ra trong ngày, giờ đây lần lượt hiện lên từng cảnh, từng cảnh một, giống như những thước phim cũ kỹ đang được dựng lại trước mắt anh.

Trong đầu anh đã xuất hiện một ý niệm mơ hồ, anh nghĩ, điều quan trọng nhất bây giờ là cần phải tìm ra được một chứng cứ thật chính xác...

Nếu quả thật, đó chính là Phương Phương, nếu sự thật chính là như vậy thì anh, Hà Dĩ Kiệt, sẽ phải làm thế nào đây?

Người phụ nữ mà anh yêu quý kia, chỉ vì một lần anh đưa ra sự lựa chọn sai lầm mà cô đã bị mất mạng, giờ đây anh phải dự định tiếp tục giải quyết thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Muốn dùng tính mệnh đổi cô ở lại một ngày 2

Hai tay của anh nắm chặt lấy bệ cửa sổ một cách vô thức. Dáng người cao thẳng của anh mạnh mẽ giống như cây Thiết tùng (một loại Thông). Trong đêm tối, hai mắt Hà Dĩ Kiệt sáng quắc nhìn về phía xa xa, trong đầu anh một suy nghĩ dần dần đã được xác định rất rõ ràng. Cho dù từ nay về sau anh công thành danh toại, cho dù từ nay về sau ở trong thành phố này, anh sẽ là một người đứng trên vạn người, cho dù cuộc sống sau anh trở thành một người có cuộc sống vương giả giống như đám mây trên trời cao vợi vợi kia đi nữa, nhưng vậy thì đã sao, bên cạnh anh đã không còn người anh yêu nữa, anh sẽ không còn được nhìn dung nhan như hoa của cô nữa... Anh cũng sẽ không thể nào được chạm vào cô nữa, anh sẽ không thể hạnh phúc. Đứng vậy, anh sẽ không cảm thấy được hạnh phúc! Trái tim của anh đã trống không, tựa như một cái xác không hồn, một cuộc sống như vậy, anh có tiếp tục sống cũng chẳng còn ý nghĩa!

Đến lúc trời hừng đông, Hà Dĩ Kiệt đi ra khỏi phòng bệnh của Nặc Nặc. Anh mở điện thoại ra, các tin nhắn liên tiếp tràn vào. Anh tựa người ở trên vách tường, ngậm một miếng thuốc lá, hơi khép mắt lại. Những sợi tóc rũ xuống lộn xộn ở trên trán, xòa xuống ngay trên mí mắt. Cổ áo sơ mi xốc xếch, hai chiếc cúc áo ngực được mở ra để lộ làn da rần rần màu đồng cổ, làm cho bộ dáng vốn lúc nào cũng cẩn thận nghiêm túc của ngày trước đã biến đâu mất. Anh cố đè nén, kiềm chế lại chút điên cuồng của bản thân, nhìn vào màn hình điện thoại. Tất cả các tin nhắn gửi đến lần các cuộc gọi nhờ, được biểu hiện trên màn hình đều là của Đỗ Phương Phương.

Khóe môi anh bất giác bật lên một ý cười lạnh lẽo, không sao kìm hãm được. Anh không muốn nhìn lại nữa, đang định gọi điện thoại, thì chuông điện thoại lại vang lên. Liếc nhìn qua dây số, nhận ra đây là cuộc gọi của bí thư Tiểu, Hà Dĩ Kiệt không chần chờ nữa vội vàng nhấn nút nhận cuộc gọi: "A lô, bác Tiểu ạ, có chuyện gì vậy bác?"

Bí thư Tiểu ngần ngại một lát, mới hơi ấp úng nói, giọng cũng không giống như bình thường: "Dĩ Kiệt à, cũng chỉ là chuyện di dân của bác và Từ Tuấn thôi, không biết chuyện này đang được xử lý thế nào rồi? Mấy ngày hôm trước Từ Tuấn gọi điện thoại hỏi thăm, bên ấy vẫn nói mọi thủ tục đều không có vấn đề gì. Nhưng đột nhiên hôm qua lại thấy có thông báo gửi đến, trong đó có một câu nói là thủ tục giấy tờ không đủ nên không thể giải quyết cấp thẻ được, còn nói điều kiện của chúng ta không phù hợp... Cháu có thể hỏi giúp bác một chút được không, xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?"

Cả đời này bí thư Tiểu chưa hề cầu cạnh ai, hiện tại chỉ vì tương lai của con trai, thêm nữa ông cũng không muốn để cho Hà Dĩ Kiệt bị bó tay bó chân bởi chuyện của mình, nên lần đầu tiên ông đã phải hạ mình xuống, định bụng vận động tứ phía cho chuyện mình đi dần ra nước ngoài. Nhưng bởi vì

khoảng thời gian trước đây ông đã vướng vào chuyện không hay, lại đang trong thời kỳ nhạy cảm, cho nên dù ông đã vất vả rất lâu, nhưng đến cuối cùng vẫn phải dựa vào Đỗ lão tướng quân mới làm được...

Chuyện này vốn dĩ đã là chuyện “ván đã đóng thuyền” rồi, không biết chuyện xuất nhập cảnh còn khâu nào giải quyết chưa tốt mà ngày hôm qua lại truyền đến tin tức nói bọn họ bị mắc kẹt ở khâu cấp thẻ.

Mi tâm của Hà Di Kiệt nhúchặt lại, tâm tư liền xao động, dĩ nhiên anh biết được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Anh nói vài câu để an ủi bí thư Tiểu, nói sẽ lập tức phái người đến hỏi ngay, lúc này bí thư Tiểu mới cảm thấy yên lòng trở lại.

Cúp điện thoại, Hà Di Kiệt hơi ngược chiếc cằm lên, kẹp chặt đầu nẫu thuốc lá, đưa tay gảy đoạn tàn thuốc bắn ra bên ngoài. Không đợi anh chủ động gọi lại, điện thoại bên kia đã gọi đến cho anh, nhưng người gọi đã đổi thành Đỗ lão tướng quân.

Hà Di Kiệt nhận cuộc gọi, giọng nói của anh vẫn như cũ, trước sau như một, luôn lễ độ và điềm đạm. Đỗ lão tướng quân nín thở lắng nghe, thấy khẩu khí của anh vững vàng cũng không hề có chút sợ hãi hoặc hương vị bất an. Hơn nữa thái độ vẫn giống hệt y như ngày xưa, lúc này ông mới yên lòng trở lại, ánh mắt nhìn về phía Đỗ phu nhân ở bên cạnh vẫn đang lo lắng, trong lòng nóng như lửa đốt, ý bảo con gái cứ an tâm.

"Ông ngoại, là cháu không tốt, mấy ngày nay cháu gặp phải tài liệu có chút khó giải quyết, cần phải xử lý gấp, nên chưa kịp nói với Phương Phương, cũng không chú ý đến chuyện phải về nhà. Bây giờ việc xử lý công chuyện cũng đã gần như xong hết rồi, bây giờ cháu sẽ trở về nhà luôn. Ngài đừng mãi lo lắng đến chuyện của con cháu mà để cho thân thể của mình mệt mỏi muốn chết, nếu vậy chúng cháu đã đắc tội quá rồi!"

Anh không đợi cho Đỗ lão tướng quân hỏi thăm, đã lên tiếng trước xin lỗi nhận sai. Rốt cuộc Đỗ lão tướng quân cũng không thể có một chút tức giận nào để phát tác ra ngoài được, cũng đành chỉ dạy dỗ anh vài câu không nhẹ không nặng, nếu có phải ra ngoài để giải quyết công việc thì dù vội mấy cũng phải nhắn lại cho người ở nhà một tiếng. Không trở về nhà thì cũng không sao, nhưng suốt cả đêm khóa điện thoại lại sẽ không khỏi làm cho người nhà bị lo lắng v.v và v.v.

Hà Di Kiệt không hề phản bác lại, nhận lấy từng câu từng chữ. Trong lòng Đỗ lão tướng quân vốn biết anh cũng sẽ không bao giờ nảy ra chuyện sóng cồn, nên cảm thấy rất mỹ mãn, cúp điện thoại.

Hà Di Kiệt cũng thu điện thoại về, biểu cảm trên mặt anh vẫn giữ nguyên như vừa rồi, không hề xao động. Anh vứt điếu thuốc lá đi, đi đến bên cửa sổ nhờ gió thổi hết mùi thuốc lá ám trên người mình, đến lúc gần như không còn ngửi thấy mùi thuốc nữa, lúc này anh mới bước vào trong phòng.

Nặc Nặc đã tỉnh ngủ, mái tóc ngang tai rối tung, để lộ ra khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt to ướt át giống như hai trái nho đen bóng bĩnh trong giếng nước mênh mông, sáng bóng động lòng người. Cô bé đang ngồi ở trên giường, để lộ ra một nửa thân thể trắng trẻo, mập mạp, mịn màng rất dễ thương. Hai cánh tay như non nớt như ngó sen giờ lên cao đang không ngừng chiến đấu hăng hái với bộ quần áo nhỏ xinh của mình.

Hiển nhiên cô bé vẫn chưa thể mặc được quần áo, mà đã mệt mỏi đến mức đầu ra đầy mồ hôi, nguyên nhân là do bé không tìm được cổ áo nên đã chui cái đầu nhỏ của mình vào trong tay áo. Bất giác trên gương mặt của Hà Di Kiệt hiện lên ý cười, anh bước nhanh tới giúp đỡ cho con gái, mặc cho cô bé chiếc áo lông, cúi đầu hôn nhẹ lên trán của bé: "Nặc Nặc thật lợi hại, đã biết tự mặc áo rồi cơ đấy!"

Nặc Nặc nghe thấy lời khen ngợi của anh, liền cười toét miệng, cả khuôn mặt như vo tròn lại thành một nắm, dùng sức gật đầu. Hà Di Kiệt vừa hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái vừa nhắc con lên. Hai cái chân Nặc Nặc tròn bóng, trắng như bột quấy đập loạn xạ, tựa như cô bé không muốn anh giúp đỡ mặc quần. Hà Di Kiệt vô cùng kiên nhẫn, anh cười vuốt vuốt lên đầu của con gái, mặc chiếc quần xinh xắn vào cho bé, nói: "Tranh thủ thời gian mặc quần áo tử tế, sau đó chúng ta về nhà nhé!"

Nặc Nặc vừa nghe thấy về nhà, xoay tròn cặp mắt to kéo tay áo của anh lắc lắc, hỏi: "Mẹ đâu?"

Hà Di Kiệt nghe vậy, không sao đành lòng được, anh nghiêng đầu đi cố nén khổ sở đang khoan trong tim: "Mấy ngày nữa mẹ sẽ đến tìm Nặc Nặc."

Nặc Nặc thất vọng, buông rũ mi mắt xuống, hàng lông mi thật dài cong vẹo đã ngăn trở cảm xúc biểu lộ nơi đáy mắt của cô bé. Hà Di Kiệt nhẹ nhàng ôm con gái, cô bé liền ngoan ngoãn tựa ở trong lòng ngực của anh, một lát sau bé mới nghẹn ngào lắm bảnmột câu: "Nhớ mẹ..."

"Nặc Nặc nghe lời, đợi vài ngày nữa thôi, mẹ sẽ trở lại rồi..."

"Cây cao lương," Nặc Nặc ngửa đầu nhìn anh, anh cúi đầu nhìn lại con gái, hôn lên chóp mũi của con: "Nặc Nặc, con có thể gọi ba ba được không?"

"Ba ba?" Nặc Nặc cất giọng non nớt ngọng nghịu lặp lại một lần. Hà Di Kiệt chỉ cảm thấy trái tim của mình đập rộn như nhảy vọt lên. Thoáng cái, nước mắt anh liền trào ra, anh gắng sức chống đỡ, nín nhịn xuống, khích lệ cô bé: "Nặc Nặc thật lợi hại, quá tuyệt vời, từ nay về sau, con cứ gọi chú như vậy nhé, nhớ không?"

Nặc Nặc không hiểu, nhưng cô bé vẫn gật đầu về rất hiểu chuyện. Hà Di Kiệt ôm con gái vào trong ngực: "Đi nào, chúng ta đi rửa mặt nhé."

Hai cha con rửa mặt xong đi ra, Hà Di Kiệt nhìn lại điện thoại. Đỗ Phương Phương vừa mới gọi đến cho anh bốn năm cuộc điện thoại. Anh đặt Nặc Nặc ở một bên, cầm điện thoại đi ra trên ban công bấm gọi lại, gần như chuông điện thoại vừa vang lên một tiếng thì bên kia đã nhận luôn. Giọng nói của Đỗ Phương Phương vô cùng lo lắng, rồi sau đó đã ngập tràn tiếng khóc nức nở: "Hà Di Kiệt anh đã biến mất đi đâu vậy, anh có biết là em rất lo lắng cho anh hay không. Rốt cuộc hai ngày nay anh đã đi nơi nào, em đã không gặp được anh, mà gọi điện thoại cho anh thì anh tại tắt máy. Anh có biết em đã sắp phát điên lên rồi hay không? Rốt cuộc anh đã ở đâu vậy?"

Cô nói một hồi, khi nói đến câu cuối cùng liền không nín nổi nữa, òa lên khóc. Hai ngày một đêm qua không thấy bóng dáng của anh, cô quả thực đã

sắp phát điên lên rồi. Cô chưa từng bao giờ thấy mình có nỗi sợ hãi nào giống như nỗi sợ hãi vừa qua. Cô không thể bị mất anh, mặc kệ như thế nào, chỉ cần anh trở về!

"Có chút việc gấp cần phải xử lý. Anh sẽ lập tức trở về ngay. Em cứ ở nhà chờ anh, anh có việc muốn nói với em!"

Giọng nói của anh vẫn như ngày trước, không hề xao động gợn sóng, không chút sợ hãi, vẫn rất điềm đạm vang lên ở bên tai của cô. Đỗ Phương Phương gần như lập tức đã trở lại yên tĩnh, cô nín khóc mỉm cười: "Vâng, em chờ anh, anh hãy trở về nhanh lên nhé, ông xã..."

Khi cô nói đến hai chữ mấu chốt "ông xã" kia, trong dạ dày của anh không khỏi thoáng cuộn lên một chút, nhưng anh vẫn chỉ khẽ ừ một câu rồi cúp điện thoại.

Khi anh trở lại trong phòng thì Nặc Nặc vẫn đang ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sa lon chơi ngón tay của mình. Bộ dạng của cô bé hết sức chuyên chú, nhìn rất giống bộ dáng của Trương Tư ngồi chăm sóc anh, trong khoảng thời gian anh bị thương. Khi đó dường như thời gian cũng đã ngừng trôi... Hàng ngày hai người đều ở cùng một chỗ, ngồi dính bên nhau suốt cả ngày trời. Anh mở ra máy vi tính để xử lý công việc, còn cô ngồi ngay ở bên cạnh anh, yên tĩnh đọc sách, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh nhìn lại cô liền phát hiện ra cô cũng đang chăm chú nhìn anh, cứ như vậy, cả hai cùng cười rộ lên...

Những khoảng thời gian ấy, tại thời điểm nó diễn ra anh cũng không cảm thấy rằng rất quan trọng, rất đẹp đẽ. Nhưng giờ phút này khi nhớ lại, anh tình nguyện dùng chính tính mạng của mình để đổi, đổi để cho anh lại được ở bên cô suốt một ngày.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Muốn dùng tính mệnh đổi cô ở lại một ngày 3

Hà Dĩ Kiệt không dám để cho suy nghĩ của mình lan man thêm nữa. Anh xoay người ôm lấy Nặc Nặc, Nặc Nặc lập tức ôm lấy cổ của anh rất thân thiết, cô bé vui mặt ở trước ngực của anh, anh vuốt vuốt đỉnh đầu của con gái, ôm cô bé đi ra ngoài.

Xe chạy đến căn nhà mà anh đã dặn người của mình thuê giúp từ trước. Thư ký Triệu đã phái người đến đó để dọn dẹp lại mọi thứ rất chu đáo, lại còn mời được một bảo mẫu chuyên nghiệp đến đó rồi. Hà Dĩ Kiệt ngừng xe, mang Nặc Nặc đi vào, sau đó anh cũng không dám dừng lại ở đó thêm nữa. Khi ra khỏi cửa, chợt anh nghe thấy tiếng khóc của Nặc Nặc, mơ hồ hình như còn có cả tiếng cô bé đang gọi ba ba... Hà Dĩ Kiệt không dám dừng bước lại. Anh nhanh chóng đi xuống lầu, khởi động xe sau đó lái xe với tốc độ cao nhất, nhanh chóng phóng về căn biệt thự mà anh và Đỗ Phương Phương đang ở...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 104: Không bỏ qua bất kỳ một việc gì 1

Hà Dĩ Kiệt không dám dừng bước lại. Anh nhanh chóng đi xuống lầu, khởi động xe sau đó lái xe với tốc độ cao nhất, nhanh chóng phóng về căn biệt thự mà anh và Đỗ Phương Phương đang ở...

Xe vừa mới chạy vào trong biệt thự, Đỗ Phương Phương liền chạy vội ra đón. Cô xem đứng đó có chút tiêu tụy, phía dưới vành mắt hiện rõ ràng thành một quầng màu đen, hiển nhiên đêm hôm qua cô cũng không hề ngủ ngon. Hà Dĩ Kiệt đang lái xe, thấy cô chạy tới, trong nháy mắt, anh thật muốn không phanh xe lại, cứ dẫm chân ga cho xe phóng tới, cứ như vậy tiến lên đâm chết Phương Phương. Nhưng ý nghĩ này chỉ như một cái chớp mắt thoáng qua, anh không thể làm như vậy. Anh không thể dùng tính mạng của bản thân để bồi thường cho người phụ nữ kia. Anh còn phải bù đắp hạnh phúc cho Nặc Nặc!

Xe đang phóng ầm ầm dừng lại ngay ở trước mặt Đỗ Phương Phương. Phương Phương tựa như đã bị hoảng sợ, sắc mặt thoáng biến đổi, hơi tái nhợt một chút. Một lúc lâu sau mới khẽ vuốt vuốt lên ngực, khoe môi hiện lên một nụ cười nhưng vẫn lộ chút sợ hãi: "Ông xã..."

Hà Dĩ Kiệt đẩy cửa xe ra, xuống xe. Bộ dáng của anh đã thay đổi, không còn là con người vẫn luôn khiêm tốn, điềm đạm, ầm ập như ngọc của ngày xưa nữa, trong ánh mắt anh lộ ra vẻ nhọn sắc lạnh lẽo, vẻ mặt anh nhìn vừa tàn nhẫn vừa xoi mói. Khi ánh mắt anh nhìn đến Đỗ Phương Phương, cũng không hề thấy sự thả lỏng mềm mại dù chỉ một chút xíu. Đỗ Phương Phương rất ít khi nhìn thấy anh giận dữ như vậy, cho dù là trước đó, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh giận dữ vì chuyện của những hộp thuốc kia, nhưng cũng không giống như bây giờ, nó làm cho cô cảm thấy cực kỳ sợ hãi vì cô không thể nào nắm bắt được cũng không thể nhìn thấu nổi.

"Ông xã, anh đã về rồi." Đỗ Phương Phương không thích bầu không khí của giờ phút này, vẫn kiên trì nghênh đón ánh mắt của anh vừa cười vừa nói.

Hà Dĩ Kiệt cũng không mở miệng, anh hơi ngả thân thể ra đằng sau, tựa vào ở trên xe có chút lười biếng. Trong ánh nắng cuối tháng mười một, ánh mắt của anh mang vẻ âm u không xác định nổi, ánh mặt trời chiếu vào bên cạnh cánh mũi, tạo thành một khoảng tối đậm trên gương mặt của anh, đôi môi mỏng mím chặt lại thành một đường. Trong ánh mắt của anh lộ ra một loại khí phách gì đó mà cô không thể diễn tả được, lại càng làm cô thêm bị mê hoặc thật sâu.

Bởi vì là con người ở nơi quan trường, từ trước đến nay anh vẫn luôn hết sức nghiêm túc cẩn trọng, lại khéo đưa đẩy, cho nên bình thường tuy anh luôn lạnh lùng, không nói cười tùy tiện, nhưng vẫn không mất đi vẻ ôn hòa. Đây là lần đầu tiên Đỗ Phương Phương nhìn thấy anh có một vẻ mặt không chịu bó buộc như vậy, cô cảm thấy tim mình đập thình thịch không ngừng, gương mặt chợt đỏ rực giống như một cô gái nhỏ vậy.

"Trong khoảng thời gian này anh bận bịu nhiều việc, nên cũng không có thời gian để quan tâm đến em nhiều hơn, hàng ngày em đã làm những gì? Ngoại trừ đi bệnh viện thăm Đặng Hoa ra, em có từng làm những chuyện gì khác nữa hay không?"

Anh duỗi một tay ra, khớp xương rõ ràng, móng tay cắt gọn gàng sạch sẽ, chỗ ngón giữa do cầm bút nhiều năm cho nên có một lớp chai mỏng hằn lên rất rõ. Anh dùng hai ngón tay nắm lấy cằm của cô, hơi dùng sức, giọng nói hờ hững nhưng lại tạo ra một sức mạnh làm cho người nghe tự nhiên thấy hơi hộp.

Đỗ Phương Phương liền giật mình, muốn thoát khỏi tay của anh, nhưng cô lại như bị chìm đắm trong đôi mắt đầy mê hoặc kia của anh, cô không sao tức giận anh được, dù rằng anh đang làm đau cô.

"Em có thể làm gì chứ? Ngoại trừ đến thăm Đặng Hoa ra, thì em chỉ có ở trong nhà, chẳng lẽ anh không biết sao?"

Giọng nói của cô rất bình tĩnh, nhưng trên trán lại thoáng lộ vẻ né tránh không dễ nhận ra. Hà Dĩ Kiệt thu vào trong đáy mắt tất cả mọi biểu lộ của cô, nhưng trên mặt lại không hề gợn sóng, chỉ hơi nhếch khóe môi lên thoáng cười cười: "A, thật sao? Vào thứ Tư khoảng một tháng trước đây, em có tình cờ ghé qua thành phố C không đấy?"

Phương Phương thực sự không ngờ được đột nhiên anh lại hỏi một câu như vậy, càng không ngờ rằng anh lại nói được thời gian một cách chính xác như vậy. Trong lúc nhất thời liền ngăn người ra, mãi lâu sau cô mới ấp úng đáp lại, ánh mắt né tránh: "Ồ nơi đó em làm gì có họ hàng hay người thân, cũng không có bạn bè thân thiết nào ở đó, đang yên đang lành em đến nơi đó làm cái gì!"

Khi Trương Tư rời khỏi thành phố C, quân gia đã từng thông báo cho anh biết, anh cũng chỉ muốn phỏng đoán thời gian một chút, nên mới định ra thời gian trước khi Trương Tư rời đi một ngày, để xác định khả năng Đỗ Phương Phương đến thành phố C thế nào, quả nhiên, một kích đã đánh trúng. Chuyện xảy ra với Trương Tư, dứt khoát không thể không có liên quan đến Phương Phương. Chỉ là hiện tại, anh càng cần phải biết rõ ràng rành mạch hơn nữa, rốt cuộc Phương Phương đã làm cái gì! Thím Phúc chỉ còn thoi thóp một hơi, bà là người duy nhất biết chuyện của Trương Tư, nhưng lại không có cách nào để nói cho anh biết, dù chỉ là một mảy may tí tẹo!

Lúc này Hà Dĩ Kiệt đang mãi chìm trong suy nghĩ, hơi nhíu mày, đột nhiên ngón tay dùng sức nắm chặt lấy cằm của Phương Phương. Lực cầm mạnh mẽ của anh gần như đã sắp bóp nát cả xương ở cằm của cô. Đỗ Phương Phương có chút tức giận, không sao nhịn được liền đưa tay lên cạy ngón tay của anh ra. "Hà Dĩ Kiệt, anh định làm gì vậy, anh làm đau em rồi!"

"Đau một cái, chung quy vẫn còn tốt hơn là bị chết, tốt hơn quá nhiều đó, Đỗ Phương Phương à!" Hà Dĩ Kiệt thu tay lại, đột nhiên chuyển sang chủ đề khác: "Cũng bởi vì hai ngày nay anh không trở về nhà, ngay cả chuyện xuất cảnh ra nước ngoài của bác Tiểu em cũng động tay chân vào sao?"

Đỗ Phương Phương cúi đầu xuống hơi cong môi, trông mất đảo loạn xạ: "Em, em... vì không biết phải đi nơi nào để tìm anh, không tìm thấy anh nên em sốt ruột quá, nên mới nghĩ ra cái chủ ý tồi tệ như vậy..."

Nói xong, thấy bộ dáng của anh vẫn chẳng nói chẳng rằng câu nào, liền vội vàng nói thêm: "Anh đừng lo lắng, ông ngoại của em ra tay nhưng hành động lại không có chừng mực... Chuyện xuất cảnh của bác Tiểu và con trai của ông ấy cũng đã được giải quyết rồi, chậm nhất là cuối tuần, đúng, chậm nhất là cuối tuần thôi, bọn họ đã có thể lên máy bay đi được rồi."

Vừa nói, Phương Phương vừa khéo léo dò xét nét mặt của anh. Nhìn thấy biểu lộ của anh gần như đã hòa hoãn hơn một chút, lúc này mới thoáng khề thờ phào một hơi: "Dĩ Kiệt, em làm như vậy chẳng qua cũng chỉ là quá lo lắng cho anh mà thôi. Suốt một ngày một đêm, em đã đi tìm anh khắp nơi mà không sao tìm ra, em thật sự là không còn cách nào khác... Dĩ Kiệt, rốt cuộc là anh đang làm gì vậy, em gọi điện thoại cho anh, anh cũng không nhận..."

Cô còn chưa có nói dứt câu, Hà Dĩ Kiệt liền giơ tay cắt ngang lời của Phương Phương, xoay người định đi vào trong phòng. Vừa đi anh vừa nói lòng chiếc ca vạt: "Mấy ngày nay có việc gấp cần phải xử lý, mệt mỏi vô cùng, anh về nhà, muốn đi nghỉ một lát trước đã."

Đỗ Phương Phương thấy anh không hỏi đến chuyện ở thành phố C nữa, cảm thấy hơi yên tâm, vội vàng đuổi theo anh, bộ dạng phục tùng rũ rứt nói: "Đề em đi xả nước ấm cho anh tắm, chốc nữa anh ngâm mình một lát cho khỏe nhé!"

Hà Dĩ Kiệt ừ một tiếng gần như không thể nghe thấy, khóe môi của Đỗ Phương Phương liền cong lên...

Anh ngâm người, tắm tấp xong liền đi ra ngoài. Đỗ Phương Phương đã chuẩn bị sẵn cho anh đầy đủ tất cả quần áo. Hà Dĩ Kiệt lau mái tóc ướt sũng cũng không ngần ngại lên: "Em đi xuống lầu trước đi, chờ anh ở đó!"

Đỗ Phương Phương không muốn xuống dưới, nhưng tình trạng hiện tại làm cho cô cảm thấy không dám cưỡng lại anh, đành phải chấp nhận, nhẹ nhàng đi xuống lầu.

Hà Dĩ Kiệt thay xong quần áo, nhưng vẫn đứng yên ở đó rất lâu không hề động đậy. Anh đứng ở trước gương, nhìn người đàn ông kia ở trong gương, trong đáy mắt của anh ta có nỗi bi thương không sao che giấu được, có cả dũng khí lẫn sự quyết tuyệt được ăn cả ngã về không, có ngọn lửa giận thật sâu đang bốc lên ngùn ngụt không cách nào che giấu nổi.

Phải chờ thôi, đợi cho tới cuối tuần, khi bí thư Tiểu vừa rời đi, anh tuyệt đối sẽ không nhịn thêm một ngày nào nữa, cũng sẽ không buông tha cho cô ta!

Xiết chặt hai nắm đấm thật chặt rồi lại buông ra, anh cố khắc chế cảm xúc, trở lại vẻ mặt như bình thường, xoay người đi xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Không bỏ qua bất kỳ một việc gì 2

Đỗ Phương Phương nhìn thấy bộ dạng của anh như đang chuẩn bị đi ra ngoài, trong lòng không khỏi có chút không vui: "Dĩ Kiệt, anh vừa về, lại muốn đi ra ngoài rồi sao."

Hà Dĩ Kiệt liền xoay người lại chậm rãi liếc nhìn cô một cái: "Ừ, ở thành phố C bên kia có chút chuyện đã xảy ra anh đã bảo thư ký Triệu đi dò xét điều tra rồi."

Anh nói xong, đặc biệt quan sát nét mặt của cô, quả nhiên anh nhìn thấy có biểu cảm đầy mâu thuẫn, tròng mắt của Phương Phương cứ xoay quanh. Trong lòng Đỗ Phương Phương thấy bồn chồn không yên, cô vừa tức giận chuyện Hà Dĩ Kiệt vẫn còn tình cảm sâu nặng với Văn Tương Tư, nhưng đồng thời lại vô cùng sợ hãi, cô sợ anh phát hiện ra chuyện cô đã động tay chân ở sau lưng anh. Dựa vào tính tình của anh, Đỗ Phương Phương dám khẳng định anh sẽ không bỏ qua, cô không thể để cho trái tim của anh lại rời xa cô được.

"A, vậy sao! Thôi cũng được. Buổi tối anh có trở về không?"

Hà Dĩ Kiệt liếc xéo cô một cái: "Không trở lại đâu."

Trong lòng Đỗ Phương Phương đầy sự oán giận, nhưng cũng đành chỉ biết cười rộng lượng: "Vâng, vậy em sẽ không chờ anh nữa."

Hà Dĩ Kiệt cứ nhìn cô như vậy, ánh mắt thật sâu, nhưng đến cuối cùng anh cũng không hề lên tiếng, xoay người đi thẳng ra ngoài, lên xe đi.

Đỗ Phương Phương nhìn thấy xe của anh đi xa, lập tức liền gọi điện thoại cho thư ký Triệu. Điện thoại vừa mới thông, cô đã trực tiếp mắng luôn: "Cậu làm ăn thế nào vậy hả? Có phải là cậu đã để lộ ra chuyện tôi đi thành phố C có phải không?"

Thư ký Triệu nghe vậy liền kinh hãi: "Làm sao tôi lại có thể như vậy chứ, trừ phi tôi đã bị hồ đồ đến mức không biết nghĩ ngợi gì, tôi làm sao có thể ngu ngốc như vậy được chứ!"

Đỗ Phương Phương cắn chặt môi: "Vậy tại sao hôm nay vừa mới trở về nhà Dĩ Kiệt lập tức đã hỏi tôi ngay rằng tôi có đi đến thành phố C hay không, rồi là có chuyện gì xảy ra không?"

Trong bụng thư ký Triệu chứa một đống bí mật, anh đã bị đè nén đến mức gần như sắp phát điên lên rồi. Giờ lại nghe thấy Đỗ Phương Phương hỏi như vậy, lập tức bước chân đi cũng trở nên rối loạn. Thư ký Triệu đã đi theo làm thư ký bên cạnh Hà Dĩ Kiệt suốt bao ngày qua, dĩ nhiên anh biết rất rõ sự lợi hại của Hà Dĩ Kiệt. Hà Dĩ Kiệt đã bắt đầu hoài nghi Đỗ Phương Phương, nói không chừng chỉ ngày mai anh sẽ tra ra đến anh.

Trong lòng suy nghĩ quanh đi quẩn lại, nghe thấy Đỗ Phương Phương hỏi như vậy, anh cũng chỉ biết trả lời qua loa: "Không có việc gì đâu, hình như là Văn Tương Tư bị bệnh thì phải."

Bất giác Đỗ Phương Phương cảm thấy tức giận nhưng lại không sao nói ra được, hỏi ngược lại một câu đầy vẻ khinh miệt: "Bị bệnh hả? Chẳng phải cô ta vẫn luôn bị bệnh đấy sao? Mà phải rồi, đồ để tiện đó không phải đã đồng ý với tôi là sẽ không lui tới với Dĩ Kiệt nữa kia mà, thế nào bọn họ lại vẫn qua lại ở cùng nhau như vậy?"

Thư ký Triệu sợ Phương Phương làm loạn lên, vội vàng đáp lại: "Không có không có đâu, tôi đây dám cam đoan, tuyệt đối không có."

Trong lòng Đỗ Phương Phương đang chột dạ nhưng nghe thấy không có chuyện gì lớn xảy ra, cũng không mong nhắc lại chuyện này nữa. Dù sao cô ta đã động tay động chân làm ra những chuyện kia rồi, đương nhiên là cũng không muốn để cho Hà Dĩ Kiệt biết được.

Cúp điện thoại rồi, thư ký Triệu mới phát hiện khắp người mình đã túa ra một lớp mồ hôi lạnh. Không được, anh không thể nào ngồi chờ chết như vậy được. Từ khi anh phải luôn luôn vất vả lắc lư dao động hết bên phải lại bên trái, giữa Đỗ Phương Phương và Hà Dĩ Kiệt, trong những lúc gian nan vất vả để giữ được sự cân bằng đó, chính anh cũng biết sẽ có một ngày như thế này, từ trước đến nay trên đời này không có trường nào gió không lọt qua được!

Anh ép buộc chính mình phải tỉnh táo lại. Sau khi đi rửa mặt, anh trở lại văn phòng để xử lý công việc.

Hà Dĩ Kiệt xoay lưng lại đứng ở phía trước cửa sổ, thư ký Triệu không thể nhìn rõ được nét mặt của anh, mồ hôi lạnh lại càng túa ra thêm lợi hại.

Một lúc lâu sau, thư ký Triệu gần như đã không thể đứng vững được nữa, khi anh vụng trộm đổi chân, Hà Dĩ Kiệt chợt lên tiếng, giọng nói vang lên nghe khàn khàn: "Sao vậy, đang làm yên lành như vậy, tại sao đột nhiên lại nghĩ muốn ra nước ngoài thường làm như vậy hả? Nơi phải đến chính là nước Nam Phi đó, một nơi mà cút chim cũng không có đâu. Mặc dù có thể nói rằng sau lần đi này, khi trở về sẽ được cất nhắc nhanh hơn. Nhưng nếu cậu là một người có ý định cầu tiến, cứ ở lại đây, đương nhiên tôi cũng sẽ tiến cử cậu, cậu không cần thiết phải mất công chường mặt ra nước ngoài làm gì."

Nói xong thấy thư ký Triệu đến nửa ngày cũng không lên tiếng, Hà Dĩ Kiệt chậm rãi tiến lên một bước, thân hình cao lớn của anh làm cho người ta có cảm giác hơi bị đè nén. Anh cúi đầu một lúc, giọng nói nặng nề: "Làm thế nào đây? Tôi là một cấp trên năng lực đã trở nên quá kém cỏi rồi chẳng, hiện giờ ngay đến cả một người trợ thủ đắc lực cũng không thể giữ lại nổi như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Trái tim rần rết 1

Anh cúi đầu một lúc, giọng nói nặng nề: "Làm thế nào đây? Tôi là một cấp trên năng lực đã trở nên quá kém cỏi rồi chẳng, hiện giờ ngay đến cả một người trợ thủ đắc lực cũng không thể giữ lại nổi như vậy?"

Thư ký Triệu nghe thấy anh nói như vậy, không biết phải biện bạch thế nào, cũng không xác định nổi cảm xúc trong lòng hiện giờ ra sao nữa. Thực thà mà nói, Hà Dĩ Kiệt đối xử với anh không phải là không tốt, nhưng anh còn có thể có biện pháp gì khác đây? Một người là thủ trưởng, một người là phụ nhân thủ trưởng, cả hai người này anh đều không thể để đắc tội được.

"Ý tốt của ngài tôi rất cảm kích, nhưng tôi nghĩ muốn lần này ra ngoài để rèn luyện một phen, cũng muốn tạo được một chút thành tích tốt, cũng muốn làm cho ngài được vẻ vang, vì dù sao tôi cũng đã từng là cấp dưới của ngài."

Hà Dĩ Kiệt xoay người lại, anh cười mà lại giống như không cười nhìn thư ký Triệu nói: "Cậu không cần phải nói nữa, hiện giờ cậu là phụ tá đắc lực của tôi, tôi sẽ không để cậu đi ra nước ngoài đâu. Cậu đi ra ngoài trước đi. À, đúng rồi, cậu hãy tìm cho tôi một bảo mẫu đáng tin cậy, có thể ở cùng với Nặc Nặc, dù sao hàng ngày cũng vẫn cần phải có người lo lắng những công việc cơm nước giặt giũ."

Thư ký Triệu ngẩn ngơ một hồi, thấy Hà Dĩ Kiệt đối xử với mình vẫn một bộ dạng tin cậy như cũ, trong lòng cảm thấy bớt lo, không thể làm gì khác hơn là đành phải gắng gượng tự an ủi bản thân, nhận lệnh đi ra ngoài.

Hà Dĩ Kiệt nhìn thư ký Triệu đóng cửa lại, anh khẽ vươn tay cầm chiếc bút máy ở trên bàn dùng sức đập mạnh xuống trên mặt bàn, cây bút viết màu đen kia liền gãy thành hai đoạn.

Sắc mặt anh u ám, gần như sắp chảy ra nước, môi mím chặt lại thành một đường thẳng lạnh lẽo, nhưng cơ thịt bên khóe miệng lại đang co rút lại giật giật, hiển nhiên là anh đang rất tức giận nóng nảy.

Anh đã không thể nhìn nổi đám người này nữa rồi. Một trợ lý đắc lực của anh giờ cũng đã biến thành sói mất trắng rồi (ý nói người ăn ở hai lòng). Đỗ Phuong Phuong, tôi thật sự đã xem thường cô rồi. Hóa ra tất cả những người bên cạnh tôi đều sợ cô, đều cảm thấy tôi đã bám vào nhà họ Đỗ cao sang, cho nên tôi sẽ phải sợ người nhà họ Đỗ của cô. Bởi vậy cho dù tôi là người lãnh đạo trực tiếp thì bây giờ cũng không thêm để mất nữa rồi. Tốt lắm, thật sự rất tốt!

Anh không sao nuốt nổi cơn giận này, lại vỗ lên bàn một cái thật mạnh mẽ. Khóe môi liền nở một nụ cười lạnh lẽo, đã như vậy, sau này đừng có trách tôi là người có trái tim hung ác tàn nhẫn!

Đến tối, sau giờ tan tầm anh liền đi tới chỗ của Nặc Nặc. Cửa vừa mở ra, Nặc Nặc liền lao tới như một viên đạn nhỏ. Hà Dĩ Kiệt vội vàng cẩn thận giữ chặt lấy con gái. Nặc Nặc ngược đôi mắt to lúc này đã nước mắt vòng quanh nhìn anh, dùng thứ ngôn ngữ của trẻ con mà anh cũng không hiểu hết để lên án anh.

Hà Dĩ Kiệt cứ ngồi ở bên cạnh nghe con gái vừa khóc vừa nói, thỉnh thoảng lại gật đầu, thành thật nhận lỗi: "Ba ba sai rồi, ba ba không nên để Nặc Nặc ở nhà một mình lâu như vậy, ba ba nhận bị phạt có được không?"

Vừa nói anh vừa ôm ấp, hôn con gái an ủi dỗ dành. Cô bé cũng cảm thấy người lúc này đang ôm ấp mình là người thật sự thương mình, thật sự yêu mến mình, nên cũng yên lặng trở lại. Nhưng cô bé vẫn nép vào ở trong ngực của anh như trước, không chịu rời đi nửa bước, thậm chí anh muốn đi vệ sinh, Nặc Nặc cũng nắm la mầy liếc vội vàng đuổi theo.

Hà Dĩ Kiệt càng thấy đau lòng, anh ôm con gái đặt ở trên gối, cô bảo mẫu nhỏ cũng chỉ biết bó chân bó tay đứng ở bên cạnh nhìn hai cha con. Hà Dĩ Kiệt hỏi thăm vài câu về tình hình của Nặc Nặc, càng nghe thì tâm anh càng nhủ chặt lại. Anh không ở nhà, Nặc Nặc sẽ chịu không ăn uống gì, việc này phải làm thế nào cho tốt đây?

Trái lo phải nghĩ, anh lại không thể cả ngày ở nhà cùng con, mà mấy ngày nay một đồng công việc đang quấn lấy anh, bắt buộc anh phải giải quyết. Anh có chút không vui, nhưng cũng chỉ có thể ôm con gái, cưng trớn vào con nói dỗ dành: "Nặc Nặc, từ nay về sau con phải ngoan ngoãn nghe lời đi nói nhé, con phải ăn cơm thật ngoan, nếu con không nghe lời, mẹ sẽ tức giận, sẽ không đến đây đâu."

Nặc Nặc vừa nghe tới hai chữ "mẹ", lập tức dùng ánh mắt đen láy của mình chăm chú nhìn Hà Dĩ Kiệt, miệng cười để lộ ra mấy chiếc răng sữa bé xíu chưa mọc hết, khoa tay múa chân nói, "Mẹ, mẹ... nhớ mẹ..."

"Nặc Nặc phải ngoan ngoãn ăn cơm, nghe chưa?"

Phải ngoan ngoãn ăn cơm, cô bé nghe hiểu ngay, lập tức dùng sức gật đầu, như sợ anh sẽ nuốt lời, cô bé dùng sức giữ chặt tay áo của anh lắc lắc.

Đáy lòng Hà Dĩ Kiệt cảm thấy chua xót, anh ôm chặt lấy con gái, hôn lên mái tóc của con: "Nặc Nặc thật là ngoan, thật là biết nghe lời, mẹ thích nhất Nặc Nặc như vậy đây!"

Mặt mày đứa nhỏ hớn hờ, cái miệng nhỏ nhắn cười toe toét, đôi mắt to tròn, cười lên giống như một đóa hoa nở rộ.

Hà Dĩ Kiệt nhìn qua khuôn mặt tươi cười của con gái, chỉ cảm thấy đáy lòng đau đớn, anh nhẹ nhàng ôm con vào trong ngực, ngực anh giống như là đang bị hàng ngàn chiếc kim đâm, thật sự rất đau. Anh không biết mình sẽ phải nói thế nào để cho con gái hiểu rằng mẹ sẽ không trở về nữa, con sẽ không bao giờ còn được gặp lại mẹ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Trái tim rạn nứt 2

"A, bây giờ cậu muốn ra nước ngoài làm việc, nhờ sau này sự việc đó bị bại lộ, một mình tôi sẽ phải gánh chịu toàn bộ trách nhiệm sao? Trong lúc tôi trở thành kẻ chết thay thì cậu lại đang ở nước ngoài phiêu diêu tự tại?"

Đỗ Phương Phương nghe được ý tứ của thư ký Triệu, không khỏi nhướn mày. Sau khi vững vàng bụng ly trà nhỏ uống một ngụm, cô ngẩng đầu nhìn qua anh, vừa cười mà như không cười, vừa nói.

Nghe Phương Phương nói, sắc mặt của thư ký Triệu chợt đỏ bừng, nhưng anh vẫn nỗ lực giải thích: "Phu nhân, tôi không có ý tứ này. Dù sao phu nhân và bộ trưởng cũng là vợ chồng son, Văn Tương Tư kia có là cái gì chứ? Bộ trưởng sẽ không vì một người phụ nữ khác mà gây chuyện khó dễ với phu nhân. Nhưng mà tôi thì khác, tôi chỉ là người ngoài bị dính vào chuyện này. Mà một khi tôi đã dính vào rồi, tất cả lỗi lầm đều đổ lên tôi. Phu nhân, xin ngài nể tình những việc tôi đã từng làm cho ngài mà giúp tôi lần này đi ạ."

Thư ký Triệu không thuyết phục được Hà Dĩ Kiệt dĩ nhiên sẽ tìm tới Đỗ Phương Phương. Trong lòng anh vẫn giữ nhận thức sai lầm kia, anh nghĩ - Đỗ Phương Phương lợi hại hơn Hà Dĩ Kiệt nhiều. Ở bên Hà Dĩ Kiệt anh không giải quyết được chuyện của mình, nếu theo Đỗ Phương Phương nhất định sẽ có thành công, hơn nữa, anh tình nguyện đắc tội Hà Dĩ Kiệt, chứ không thể đắc tội với Đỗ Phương Phương.

Nhà họ Đỗ thế lực lớn, ở trước mặt Đỗ lão tướng quân, Hà Dĩ Kiệt cũng phải giữ thái độ cung kính, đương nhiên anh cho rằng Đỗ Phương Phương lợi hại hơn Hà Dĩ Kiệt nhiều.

Đỗ Phương Phương đặt ly trà nhỏ xuống, đuôi lông mày không thèm nhếch lên: "Được, chẳng qua cũng chỉ là chuyện ra nước ngoài mà thôi, cũng không phải là việc gì to tát. Nhưng việc này thành công rồi anh sẽ lấy gì để báo đáp tôi đây?"

Cô nói xong, ngẩng đầu lên cười: "Từ trước đến nay tôi là người không chịu thiệt thòi bao giờ. Tôi giúp anh, chính là vì muốn được báo đáp. Anh nói đi, mấy ngày hôm trước Dĩ Kiệt đang làm cái gì vậy, có chuyện gì mà hai ngày hai đêm nay anh ấy không trở về nhà? Tôi gọi điện cho anh ấy hoặc là không chịu bắt máy hoặc là trực tiếp tắt đi, đến cuối cùng điện thoại vẫn luôn khóa máy không sao liên lạc được."

Thư ký Triệu chợt rung mình một cái, cảm thấy người lạnh run. Người đàn bà này thật sự rất đáng sợ! Nhưng anh phải nói như thế nào bây giờ? Làm sao có thể nói ra cô vừa gây ra chuyện gì, đến cuối cùng hại anh rước họa vào thân thì làm sao đây?

Bộ dáng của anh lúc này đã bị Đỗ Phương Phương quan sát kỹ càng. Cô dĩ nhiên hiểu được anh đang cảm kích. Ánh mắt cô phát ra vẻ lạnh lẽo, trong lòng cô đã hiểu rõ ràng, Hà Dĩ Kiệt đang giấu diếm cô làm chuyện gì đó, giọng điệu liền trở nên lạnh lẽo.

"Tốt nhất là cậu nên hai năm rồi mười nói thật hết cho tôi biết đi, đừng có tính toán lừa gạt tôi dù chỉ một chữ, bằng không, nếu sau này tôi biết cậu đã gạt

tôi, cho dù cậu có chạy đến Nam Phi, có trở thành tù trưởng của bộ lạc nào đi chăng nữa, tôi cũng có thể đến đó giết chết cậu!"

Cô chậm rãi đứng lên, ánh mắt âm độc và nguyền rủa, toàn thân thư ký Triệu đều phát run lên. Anh không thể nói, nhưng lại không dám không nói, sớm biết sai một bước để rồi rơi vào cục diện bị động như ngày hôm nay thì thà lúc trước anh liều mạng, có chết cũng không nói cho cô biết.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã chậm rồi. Anh biết rõ, chính mình lúc này cho dù không nói gì, cũng không thể trốn thoát nổi, người phụ nữ này có rất nhiều thủ đoạn, cô ta có thể chinh anh đến chết!

Anh đã bán rế Hà Dĩ Kiết một lần thì coi như đã không còn đường rút lui nữa rồi. Không bằng bây giờ nhờ vả Đỗ Phương Phương giúp mình tìm đường đi ra nước ngoài. Cho dù Hà Dĩ Kiết đã có ý nâng đỡ cho anh, nhưng hiện tại anh cũng đang bị vướng mắc trong cục diện rối rắm thế này, nếu như sau này chuyện xảy ra thì đã ngoài tầm tay với của Hà Dĩ Kiết, coi như cũng sẽ không dính dáng đến anh.

Lúc này trong lòng anh còn đang suy nghĩ lung tung, mà miệng cũng đã vọt nói ra: "Tôi cũng không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Văn Tương Tư, nhưng đột nhiên cô ấy sai người mang đứa con gái tới giao cho bộ trưởng, khiến suốt hai ngày nay bộ trưởng Hà vẫn luôn ở cùng một chỗ với đứa bé kia!"

"Đứa con gái!" Đỗ Phương Phương thoáng sửng sốt, một hồi lâu sau cô mới phản ứng lại được, cô tức giận tới mức toàn thân đều run rẩy, lông mày dựng ngược, trong mắt tràn ngập tức giận, một bước nhảy vọt tới trước mặt thư ký Triệu, vung ra một cái tát, nghiêng rằng nghiêng lợi quát to: "Tại sao đến bây giờ cậu mới nói cho tôi biết? Đứa bé nào vậy? Văn Tương Tư có con sao? Đồ tiện nhân Văn Tương Tư kia đã mang thai con của Dĩ Kiết ư? Tại sao tôi lại không biết?"

Thư ký Triệu bị Phương Phương tặng cho một cái bạt tai đến nỗi đom đóm mắt, phải nỗ lực lắm anh mới có thể đứng vững được. Trong bụng anh tràn đầy uất ức nhưng vẫn phải nở miệng nói: "Phu nhân, thật sự phu nhân đã trách oan tôi rồi. Tôi cũng mới được biết sự tồn tại của đứa nhỏ này. Hơn nữa, tôi cũng không biết đó có phải là đứa trẻ của bộ trưởng Hà hay không. Nhưng mà đứa bé thực sự rất giống Văn Tương Tư, nhìn đáng yêu vô cùng, như được đồ ra cùng một khuôn mẫu vậy!"

Đỗ Phương Phương hận đến nghiêng rằng nghiêng lợi, lại vung ra một bạt tai nữa: "Cậu cầm miệng lại cho tôi!"

Thư ký Triệu đã hứng trúng hai cái bạt tai, dù như thế nào cũng có chút tức giận: "Phu nhân, phu nhân hỏi thì tôi trả lời, hiện tại lại muốn tôi cầm miệng, rốt cuộc phu nhân muốn như thế nào?"

Đỗ Phương Phương muốn làm cho mình tỉnh táo lại, nhưng lại cảm thấy có một cơn nóng giận vô cớ cứ cuộn lên trong bụng, chỉ muốn vọt thẳng ra bên ngoài. Cô ta không ngừng đi đi lại lại lượn quanh vài vòng, rồi sau đó quay lại chạy vội tới trước mặt thư ký Triệu, thoáng cái tóm cổ áo anh xách lên, vẻ mặt giận dữ chất vấn: "Hiện giờ đứa bé kia đang ở chỗ nào?"

Thư ký Triệu đã nói ra chuyện của Nặc Nặc, thì chuyện Hà Dĩ Kiết đã giấu Nặc Nặc ở chỗ nào, cũng không còn là điều quan trọng nữa. Nói một nửa cũng là nói, nói toàn bộ cũng là nói, cho dù thế nào cũng chỉ có một kết quả duy nhất. Anh nghiêng rằng cắn môi một lúc rồi nói "Đang ở tại một căn phòng trọ mà bộ trưởng Hà đã thuê."

"Địa chỉ như thế nào?" Đỗ Phương Phương tức giận đến độ môi đã run rẩy. Thư ký Triệu lập tức báo cáo, thậm chí ngay cả chuyện Hà Dĩ Kiết đã dặn dò mình đi tìm một người bảo mẫu có khả năng đảm đương được mọi chuyện đưa tới sống ở đó, kể ra hết với Phương Phương.

Đỗ Phương Phương đuổi thư ký Triệu về, một mình ngồi trên ghế sa lon trầm tư suy nghĩ hồi lâu. Cô thực sự không sao nuốt nổi cơn tức này. Đồ đàn bà thói tha kia, Phương Phương đã nghĩ rồi, cô sẽ không thể bỏ qua chuyện này. Tương Tư đã tuân thủ lời hứa, sẽ không có quan hệ không rõ ràng với Hà Dĩ Kiết nữa, nhưng cô ta lại đưa con gái của mình tới ở bên Hà Dĩ Kiết. Văn Tương Tư, chiều này của cô thật sự là rất thâm hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Nặc Nặc bé nhỏ đáng thương 1

Văn Tương Tư, cô đã tuân thủ lời hứa sẽ không có quan hệ không rõ ràng với Hà Dĩ Kiết nữa, nhưng cô lại đưa con gái mình tới ở bên Hà Dĩ Kiết. Văn Tương Tư, chiều này của cô thật sự là rất thâm hiểm!

Cô có con gái với Hà Dĩ Kiết, cô lại còn sai người đưa con gái cô tới đây. Cô còn muốn “dầu lửa ngổ ý còn vương tơ lòng”, còn muốn cả đời này hai người sẽ dây dưa với nhau không rõ ràng sao? Đỗ Phương Phương tới vẫn còn đây, cô muốn coi tôi là người thế nào vậy?

Một người lớn sống sờ sờ như cô tôi còn xử lý được, lẽ nào một đứa trẻ con kia tôi lại không giải quyết được chứ? Văn Tương Tư, đồ đặc của cô, cô đừng mơ tưởng để lại ở bên cạnh Dĩ Kiết, dù chỉ một ly một lá. Dĩ Kiết là của tôi, nếu như cô còn dám tranh giành với tôi, Đỗ Phương Phương tôi có muốn ra tay giết chết cô cũng không phải không thể!

Trong đầu vừa nghĩ tới, lập tức cô liền có chủ ý. Chẳng phải anh muốn tìm một bảo mẫu tốt cho con gái bảo bối của anh hay sao? Cô sẽ đưa tới một người, Văn Tương Tư làm cho Đỗ Phương Phương không được sống vui vẻ, Đỗ Phương Phương cô sẽ làm cho con gái của anh không được sống dễ

chịu. Cô muốn nhìn xem, liệu ai sẽ thắng được ai!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Nặc Nặc bé nhỏ đáng thương 2

Cho dù đã nghĩ như vậy, nhưng đáy lòng cô vẫn cảm thấy khó chịu như bị mèo cào vậy. Cô nóng nảy đi qua đi lại, cầm ly trà nhỏ lên, trong nháy mắt lại tức giận quăng xuống đất. Người hầu sớm đã tránh né đi ra ngoài hết, trong phòng chỉ còn lại sự yên tĩnh, tiếng đồ sứ bị ném vỡ vang lên nghe chói tai. Đột nhiên Đỗ Phương Phương ngồi phịch xuống trên ghế sa lon rồi ngậy người ra. Mấy sợi tóc dài, mảnh từ mái tóc ngắn xinh đẹp rủ xuống trên choker đôi mắt phượng, nhưng lại làm cho nước mắt từ từ lăn ra ngoài.

Hà Dĩ Kiệt, Hà Dĩ Kiệt, rốt cuộc anh làm sao vậy, rốt cuộc phải làm như thế nào thì anh mới có thể quên cô ta? Chẳng lẽ từ trước đến giờ anh vẫn luôn dối gạt em sao? Chẳng lẽ những lời nói trước kia anh đã từng nói với em cũng chỉ là để dỗ dành cho em vui vẻ? Chẳng lẽ anh... căn bản, căn bản chưa từng yêu thương em?

Không, không phải như vậy! Đỗ Phương Phương dùng sức lắc đầu, nước mắt cứ thế tuôn rơi, cô đưa tay quệt qua quít dòng nước mắt, đáy lòng cũng đau nhức. Thời gian yêu đương, thời gian đính hôn, rồi quang cảnh buổi lễ kết hôn, vợ chồng cũng phải cùng nhau hòa hợp, nhưng tại sao về sau lại đi đến một bước thế này? Phải chăng là từ lúc cô vứt đi mấy lọ thuốc mà Văn Tương Tư để lại kia, hay là từ lúc anh biết rằng Văn Tương Tư vẫn chưa rời khỏi đây, lòng của anh đã dần dần cách xa.

Đỗ Phương Phương gần như sắp phát điên lên vì ghen tuông. Cô không sao chịu đựng được. Thời gian qua cô luôn kiêu ngạo vì được gả cho Hà Dĩ Kiệt, thời gian ấy anh toàn tâm toàn ý với cô, khiến trong những buổi xã giao ở trong kinh cô luôn ngẩng cao đầu vì hãnh diện, những thiên kim tiểu thư con nhà danh giá kia có người nào không ngưỡng mộ ghen ghét với cô? Như kết quả đến cuối cùng thì sao, cô cũng giống hệt như đám người kia, đều chịu cảnh chồng mình ngọt ngào bao nuôi tình nhân ở bên ngoài. Những lời lẽ mà trước kia cô đã từng hùng hồn tuyên bố, há chẳng phải là tự mình vấp vào miệng của mình hay sao?

Đỗ Phương Phương không thể nhẫn nhịn được việc bản thân mình bị người khác coi thường. ~~đ~~đ☆L☆q~~đ~~ Cô thà rằng chịu ngọc nát ngời tan chứ nhất định cũng sẽ không chịu thành toàn cho bọn họ, biến mình trở thành trò cười. Không chiếm được, cô cam tâm tình nguyện thà phá bỏ tất cả, chỉ có điều, bất kể như thế nào, nếu yêu cầu cô buông tay với Hà Dĩ Kiệt thì cô không thể làm được, có chết cũng không thể làm được!

Bây giờ buổi tối Hà Dĩ Kiệt không trở về nhà nữa mà anh ở cùng chỗ với Nặc Nặc. Sáng sớm đúng giờ anh ra khỏi cửa đi làm, sau đó giữa trưa nếu không có những buổi xã giao thì bình thường anh đều trở về nhà để ăn cơm cùng Nặc Nặc. Sau đó anh lại dỗ dành cho con gái ngủ trưa, buổi chiều lúc tan việc nếu không có chuyện gì quan trọng, thì việc đầu tiên là trở về nhà ở bên con gái. Bởi vậy, lần đầu tiên Đỗ Phương Phương nhìn thấy Nặc Nặc là vào lúc chín giờ sáng.

Sau khi Hà Dĩ Kiệt đi làm, cô bảo mẫu nhỏ và Nặc Nặc ngồi ở trên sàn nhà nơi phòng khách cùng chơi xếp gỗ. Phương Phương đã tự tìm được một bảo mẫu mới, sau đó liền dẫn tới, sau khi gõ cửa hai người đứng chờ ở nơi đó ngắm nghía một hồi lâu.

Không thể phủ nhận, Nặc Nặc là một bé gái rất xinh đẹp. Quan trọng hơn là, đứa trẻ này lại giống Văn Tương Tư như đúc.

Người bình thường nhìn thấy một bé gái đáng yêu như vậy sẽ không khỏi thấy mềm lòng. Cô cũng vậy, nhưng sự mềm lòng chỉ thoáng qua được trong giây lát liền tan thành mây khói. Khi thấy gương mặt của đứa trẻ giống Văn Tương Tư như đúc, thì ngoài cảm xúc chán ghét ra cô vẫn chỉ thấy có sự chán ghét mà thôi.

Đỗ Phương Phương đứng bất động ở cạnh cửa, Nặc Nặc ngẩng đầu nhìn liếc sang cô, lông mày liền nhíu lại. Thân thể mũm mĩm đang ngồi ở trên sàn nhà liền vận vẹo uốn éo, xoay người đổi sang hướng khác, để lại cho Phương Phương một bóng lưng tròn tròn đang xoay chuyển, nhấp nhô cái mông ở ngay bên dưới tay của Đỗ Phương Phương, tiếp tục say mê sự nghiệp xếp gỗ của mình.

Cô bảo mẫu trẻ ở một bên nhút nhát e lệ nhìn sang hai người mới đến: “Các cô là người do thư ký Triệu mời tới phải không? Tôi đã nhận được điện thoại báo trước rồi.”

“A, đúng vậy thư ký Triệu bảo tôi đi tìm bảo mẫu, tôi đã đưa người tới đây rồi!” Đỗ Phương Phương hơi xoay người đi một cái, một người phụ nữ trung niên đi theo phía sau cô có khuôn mặt hiền lành, vừa cười híp mắt vừa nói với cô bảo mẫu nhỏ: “Tôi họ Lâm, cô có thể gọi tôi là chị Lâm.”

Nói xong ánh mắt chuyển tới trên người Nặc Nặc: “Ai dà, đây là Nặc Nặc phải không? Thật sự rất đáng yêu.”

Cô bảo mẫu nhỏ hết sức yêu mến Nặc Nặc, vừa nghe lời khen ngợi như vậy, mặt mày lập tức trở nên hớn hở: “Đúng vậy, Nặc Nặc đặc biệt đáng yêu, đặc biệt ngoan ngoãn.”

Đỗ Phương Phương hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sắc lạnh hung hăng nhìn như đóng đinh vào trên người Nặc Nặc, bước chân từ từ tiến lên. Cô cúi người,

cầm vào cái cảm mồm mím của Nặc Nặc, muốn đưa nhỏ ngẩng đầu lên. Nặc Nặc đang say mê chơi đồ chơi, bị người khác phá đám liền cảm thấy hết sức bất mãn. Nhưng Nặc Nặc vốn là đứa trẻ hiền lành hiểu biết lễ nghĩa, mặc dù gương mặt nhỏ cứ ngo ngoáy, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhìn lại Phương Phương, đôi mắt to đen lúng liếng cong lên cười, cất giọng nói ngọt ngào non nớt chào hỏi: “Chào đi.”

Đỗ Phương Phương nhất thời cảm thấy chán nản. Đứa bé này gọi Văn Trương Tư là mẹ, gọi Hà Dĩ Kiệt là cha, tại sao lại gọi cô là đi? Đỗ Phương Phương cô đây là vợ cả đường đường chính chính, tại sao lại bị chuyển ngược lại thành người ngoài thể này? Con nhỏ chết tiệt kia, đúng là không biết xấu hổ, giống hệt như mẹ của nó vậy!

Trong lòng cô còn đang mãi suy nghĩ, nên có chút không khống chế được lực đạo trên tay. Cái cảm nhỏ của Nặc Nặc bị cô bầm mạnh tạo thành một vết đỏ. Nặc Nặc lập tức lớn tiếng khóc òa lên, dùng bàn tay nhỏ bé của mình ra sức dụi tay của Phương Phương ra. Cô bé từ trên mặt đất đứng lên bỏ chạy đến bên cạnh cô bảo mẫu nhỏ, ôm lấy chân của cô, chỉ vào cái cảm của mình cho cô bảo mẫu xem về đây uất ức, trong miệng y y a a kêu đau...

Cô bảo mẫu nhỏ nhìn thấy trên cái cảm béo mạp của Nặc Nặc có một vết dài đỏ thẫm vắt ngang, vành mắt lập tức liền đỏ hoe. Cô liền ôm lấy Nặc Nặc, nói phản ứng lại đây về bất mãn: “Vị tiểu thư này, sao ngài lại ra tay ác độc với một đứa trẻ như thế này chứ?”

Đỗ Phương Phương liếc nhìn cô bảo mẫu nhỏ một cái. Người này lại dám chỉ trích cô sao, nhưng cô vẫn không buồn để ý quan tâm, tự mình tìm một chiếc ghế sofa ngồi xuống nghe Nặc Nặc khóc. Lúc này mỗi một giọt máu đang chảy trong người cô cũng đều cảm thấy rất vui sướng. Hãy khóc đi, hãy dùng hết hơi sức mà khóc đi, chỉ sợ đến lúc này có muốn khóc cũng không khóc nổi nữa!

Cô bảo mẫu nhỏ thấy bộ dáng của Phương Phương như vậy, cũng không sao đoán ra được thân phận của cô, đành nhẫn nhịn không dám nói nữa, chỉ ôm lấy Nặc Nặc nhẹ nhàng dỗ dành. Mặc dù Nặc Nặc đã hơn một tuổi nhưng cô bé chưa từng phải chịu một chút uất ức nào, giờ khóc đến đầu mướt mặt đầy mồ hôi, người cứ run lên không ngừng. Cô bảo mẫu nhỏ sống với Nặc Nặc một thời gian khá dài nên cũng có cảm tình với cô bé, cũng rót nước mát theo. Bên này một đám người còn đang khóc lóc, cửa phòng liền bật mở ra. Thư ký Triệu vội vã tiến vào, nhìn thấy một cảnh náo loạn kia, không khỏi khẽ giật mình, chợt cung kính nói với Đỗ Phương Phương: “Phu nhân, ngài đã tới rồi, ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Đỗ Phương Phương không thèm đếm xỉa đến cô bảo mẫu nhỏ dù chỉ một cái liếc mắt: “À, cũng không có chuyện gì, tôi đưa bảo mẫu mới tới, vừa hay nhìn thấy cô bảo mẫu nhỏ kia đánh Nặc Nặc, cậu lại nhìn mà xem, cảm của Nặc Nặc đã bị cô ta bầm đỏ lên rồi đây.”

Thư ký Triệu vừa nghe lời này liền nhảy vọt tới để nhìn. Cô bảo mẫu nhỏ vốn là một cô gái trẻ sống ở vùng nông thôn nên rất nhút nhát, thấy vậy liền run rẩy không nói được nên lời. Thư ký Triệu liếc nhìn dấu đỏ trên cảm Nặc Nặc, mặc dù biết là có chuyện giả dối ở đây, nhưng vì muốn nịnh bợ Đỗ Phương Phương, nên anh liền lạnh mặt hung hăng mắng cô bảo mẫu một hồi, sau đó gọi điện thoại cho người quản lý của công ty đã giới thiệu cô, yêu cầu chính ông ta đến để dẫn cô trở về. Cô bảo mẫu trẻ tuổi bị dọa sợ khóc không ngừng, lắc đầu cố gắng giải thích, nhưng hoàn toàn không có ai thèm nghe. Chị Lâm đứng ở một bên bộ dáng phục tùng sụp mắt xuống. Đỗ Phương Phương mỉm cười cúi đầu nhìn chiếc nhẫn ở trên tay mình, thư ký Triệu gương mặt lạnh lùng. Người quản lý mặt mũi tràn đầy dửng dưng, tức giận đến run người, ra sức kéo mạnh cánh tay của cô bảo mẫu trẻ, hận không thể vịn mạnh đến gãy tay của cô, vừa lôi cô bảo mẫu trẻ ra ngoài, vừa cúi đầu khom lưng nói xin lỗi. Thư ký Triệu khoát khoát tay về phía chị Lâm: “Ông đưa người về đi, không cần trả lại tiền, chỉ có điều từ nay về sau đừng để cho chúng tôi nhìn thấy cô ấy nữa. Hà tiên sinh nhà chúng tôi đặc biệt yêu quý con gái, nếu để ngài ấy biết cô bảo mẫu kia đã làm ra chuyện như vậy, ngài ấy sẽ tuyệt đối không tha cho các người đâu. Cho nên ông hãy nhanh chóng đuổi cô ta đi, đuổi đi càng xa càng tốt!”

Người quản lý béo tốt chỉ biết không ngừng kêu dạ dạ đáp lại, nhanh chóng dắt cô bảo mẫu trẻ đang khóc đi. Nặc Nặc vốn đang cảm thấy bị uất ức, lại nhìn thấy cô bảo mẫu trẻ bị lôi đi, trong lòng chỉ còn lại mỗi thư ký Triệu là cô bé đã gặp mặt mấy lần, nên càng khóc đến lợi hại. Đỗ Phương Phương cảm thấy phiền não, liền đứng lên, mặt mũi tràn đầy vẻ khinh thường, nói: “Người tôi đã đưa đến đây rồi, chuyện của anh tôi sẽ tìm người giúp ngay trong tháng này. Chị Lâm, trước mặt Dĩ Kiệt chị phải biết nói vài lời có ích một chút, nhớ cho thật rõ, đây chính là cục cưng được Hà tiên sinh yêu quý nhất đó. Chị cần phải chăm sóc cho đứa bé thật tốt, con bé thiếu một cọng tóc tôi sẽ không tha cho chị đâu!”

Chị Lâm cười cười về hòa nhã hiền lành, tiễn Phương Phương ra tận bên ngoài, miệng nói rất ngọt ngào: “Phu nhân không cần phải suy nghĩ nhiều đâu ạ, tôi sẽ chăm sóc cô bé như con gái mình vậy. Phu nhân cứ yên tâm, mời phu nhân đi thăm ạ.”

Cho đến khi Đỗ Phương Phương vào thang máy, chị Lâm vẫn giữ nguyên bộ dáng khom người nịnh bợ. Thư ký Triệu liền nhíu mày, dạn dỏ vài câu kiểu như: ngàn vạn lần không được đối xử lạnh nhạt với Nặc Nặc, nếu như Hà tiên sinh mà biết được chị đối xử với Nặc Nặc có điểm nào đó không tốt, ngài tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Chị Lâm gật đầu đồng ý, quay người lại đến ôm Nặc Nặc đang khóc lớn, cất tiếng nhẹ nhàng dỗ dành. Chị là người có kinh nghiệm trông trẻ nên chỉ sau vài ba câu đã có thể dỗ dành làm cho Nặc Nặc nín khóc. Thư ký Triệu thấy bộ dạng của chị là người cũng rất có tâm, liền gật đầu hài lòng rồi rời đi.

Sau khi chị Lâm dỗ dành Nặc Nặc nín khóc, sờ trên người đứa bé thấy đầy mồ hôi, chị vội vàng ôm đứa nhỏ đi tắm rửa. Động tác của chị vừa mềm mại, lại vừa thành thạo rất nhẹ nhàng, khi nói chuyện với Nặc Nặc thì luôn giữ giọng nhỏ nhẹ ấm áp, chỉ chốc lát sau Nặc Nặc đã thấy rất quen thuộc với chị. Trẻ con thường có tính hay chóng quên, bao nhiêu khổ sở và uất ức lúc này phải chịu giờ đã vụt lên tận chín tầng mây xanh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Chọc thủng bộ mặt thật của cô và cắt đứt hoàn toàn

Động tác của chị vừa mềm mại, lại vừa có vẻ hiền lành nhã nhặn, khi nói chuyện đối với Nặc Nặc luôn giữ giọng nhỏ nhẹ ảm áp, chỉ chốc lát sau Nặc Nặc đã thấy rất quen thuộc với chị. Trẻ con thường có tính hay chóng quên, bao nhiêu khổ sở và uất ức phải chịu lúc này đã vút lên tận chín tầng mây xanh.

Hà Dĩ Kiệt sớm đã dặn dò thư ký Triệu đi chọn bảo mẫu, bởi vậy buổi tối trở về khi nhìn thấy chị Lâm, cũng không có cảm giác kinh ngạc. Anh thờ ơ lạnh nhạt một hồi, thấy chị chân tay nhanh nhẹn, bản thân cũng khá gọn gàng sạch sẽ, thoát nhìn hình như Nặc Nặc cũng rất thích chị, cho nên cũng quyết định thu nhận chị. Trái tim con trẻ vốn cực kỳ trong sáng và đơn thuần, ai đối xử tốt, ai đối xử không tốt với bé, bé đều có thể nhận ra được rất rõ ràng, ai thực lòng thương yêu, ai chỉ qua loa với bé, bé cũng nhận biết được ngay, rất chính xác.

Hà Dĩ Kiệt vốn là người đàn ông kiêu ngạo và tự phụ, anh cũng giống như tất cả mọi người đàn ông khác khắp trong thiên hạ, đều cho rằng mình không có gì là không làm được, có thể khống chế được toàn cục. Mặc dù lúc trước trong lòng anh bắt đầu có sự hoài nghi, hình như thư ký Triệu và Đổ Phuong Phuong đã cấu kết với nhau làm chuyện gì đó. Nhưng anh lại không ngờ rằng thư ký Triệu lại dám giở trò đùa giỡn ở ngay dưới chính mí mắt của mình, dám dùng thủ đoạn tung tin vịt để đùa giỡn anh, huống chi, thư ký Triệu còn biết rất rõ con gái Nặc Nặc chính là đối tượng mà anh luôn yêu thương, nhớ nhung nhất.

Thư ký Triệu đã đi theo anh lâu như vậy, giờ đây đã có thể phân biệt được rất rõ cái gì nhẹ cái gì nặng, thêm nữa với tình hình hiện nay, cậu ta còn muốn đi ra nước ngoài thật không? Anh nắm chặt cậu ta ở trong lòng bàn tay không rời khỏi cậu ta một ngày, mà còn không biết cậu ta đã trở mình, đã gây ra những trận sóng cồn gì nữa là!

Nhưng mặc dù trong nội tâm nghĩ như vậy, nhưng anh vẫn đối xử với cậu ta như cũ, có lẽ là bởi vì lúc này anh muốn để người kia ở lại bên cạnh Nặc Nặc mà lặng lẽ quan sát.

Đợi sau khi chị Lâm tắm rửa cho Nặc Nặc xong, mang ra ngoài, Hà Dĩ Kiệt mà bắt đầu hỏi thăm xem vì sao cô bảo mẫu nhỏ tới đây lúc trước, giờ lại không làm ở đây nữa. Anh đứng bên cạnh vừa ôm Nặc Nặc để chị lau tóc cho con gái, vừa hỏi han vừa cảm thuốc mỡ cho chị Lâm.

Chị Lâm cũng có chút do dự, mấy lần há miệng ra rồi nhưng lại không sao mở miệng để nói nổi, bộ dạng đầy vẻ khó xử. Dù sao chị cũng là người vừa mới tới, nói những lời không hay về người làm trước mình, người khác nghe thấy dù như thế nào cũng sẽ có cảm giác rằng chị đã kín đáo dụng tâm.

Ai ngờ Nặc Nặc vừa nghe thấy anh hỏi chuyện của cô bảo mẫu nhỏ kia, liền nhớ đến chuyện xảy ra lúc giữa trưa, lập tức ề a kêu gào mách với anh, còn giờ chiếc cảm nhỏ lên, chỉ vào vết bầm đỏ trên cái cảm béo mập của mình cho anh xem. Ban ngày chị Lâm đã bôi thuốc cho cô bé rồi, dấu đỏ đã bị mờ đi rất nhiều gần như không nhìn thấy gì nữa, nhưng nét mặt của Hà Dĩ Kiệt lại lập tức trở nên âm trầm. Ánh mắt của anh tựa như một lưỡi kiếm sắc bén lướt nhìn qua dấu đỏ trên mặt Nặc Nặc, lửa giận trong lòng cũng đã cuộn cuộn bùng lên.

Chị Lâm ở một bên tinh tế nhìn thấy vẻ mặt biến đổi của anh, đáy lòng không khỏi bồn chồn, chỉ là một dấu vết nho nhỏ mờ nhạt như vậy, mà bộ dáng của anh đã tức giận thành thế kia, nếu như chị đối xử với Nặc Nặc...

Chợt nhớ ra trước khi đến đây, Đổ Phuong Phuong đã nhấn nhủ với chị mấy câu, tuy cô ta cũng không bảo chị hạ độc thủ đối với Nặc Nặc, không giết chết hoặc là tìm cách hủy hoại cô bé, dù sao trọng tâm của cô ta bây giờ không phải ở trên người Nặc Nặc, mà ở chỗ phải làm thế nào để cho Hà Dĩ Kiệt chết tâm với Văn Trương Tư, để anh trở về bên cô ta. Huống chi Phuong Phuong cũng không phải là người ngốc nghếch, nếu cô thực sự giết chết Nặc Nặc, cô nhận định chắc chắn rằng, chuyện của cô và Hà Dĩ Kiệt coi như là xong rồi. Ngay chính cả ông ngoại và ba mẹ cô, phỏng chừng cũng sẽ không đứng về phía bên cô, nhưng làm sao cô có thể nuốt con tức này xuống dưới được chứ?

Trương Tư đã đưa con bé ăn mấy bữa tới đây để hưởng phúc, đã chiếm đoạt hết cả trái tim của Dĩ Kiệt, chiều này của cô ta thật sự là quá độc. Trương Tư đã dùng cái con bé con quê mùa kia để làm cho Dĩ Kiệt không thể nào có thể quên được cô ta, mưu kế của người phụ nữ này thật sự sâu đến không thể lường được!

Dựa vào cái gì mà Trương Tư lại được tiện nghi như vậy chứ? Cô ta đã làm cho cô không được thoải mái, vậy thì Đổ Phuong Phuong cô sẽ gây khó dễ với con gái của cô ta. Con bé còn nhỏ như vậy, đến nói cũng còn chưa sôi, có rất nhiều biện pháp để cô có thể lấn qua lấn lại con bé. Dù con bé có bị lấn qua lấn lại như vậy nhưng nó lại không thể nói ra được, chẳng phải sẽ làm cho trái tim của Đổ Phuong Phuong cô thấy cực kỳ vui vẻ hay sao?

Chị Lâm chỉ là một người họ hàng xa, dựa vào nhà họ Đổ để có cơm ăn, Phuong Phuong nói một chị ta sẽ không dám nói hai, cái chủ yếu chính là chị ta là một người nói gì nghe đấy, vô điều kiện.

Chị Lâm ở bên cạnh trông mắt vẫn còn đang quay tròn miên man suy nghĩ, Hà Dĩ Kiệt liền đã nghiêm nghị cắt đứt sự trầm tư của chị: “Vậy rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Vết thương trên cảm Nặc Nặc là do ai gây ra?”

Chị Lâm còn đang do dự, nhưng nhìn sắc mặt âm trầm dọa người của anh, cũng không dám giấu diếm, vội vàng nói ra: “Hôm nay khi thư ký Triệu dẫn tôi tới, vừa vặn nghe thấy tiếng Nặc Nặc đang khóc, hóa ra... hóa ra là cô bảo mẫu trẻ kia đã véo cái cảm của Nặc Nặc bị thương...”

Hà Dĩ Kiệt không đợi chị nói xong đã đưa tay cắt ngang lời của chị Lâm: “Cô ấy vẫn luôn làm rất tốt, cũng rất thương Nặc Nặc, Nặc Nặc và cô ấy sống với nhau vô cùng tốt, cô đừng có mang những lời nói dối trá như vậy để lừa gạt tôi, nói thật đi!”

Chị Lâm liền quỳnh quáng, chỉ tay lên trời thề bồi biện giải cho mình, nhưng Hà Dĩ Kiệt hoàn toàn không chút tin tưởng vào lời của chị đã nói, cầm điện thoại gọi cho thư ký Triệu.

Chị Lâm đứng ở bên cạnh, vành mắt nhanh chóng đã đỏ hoe. Thoạt nhìn chị cũng đã có tuổi, mặt mũi lại hiền lành đôn hậu thiện lương, bộ dạng bị Hà Dĩ Kiệt anh hù dọa, trong bụng đang đầy uất ức như thế, huống chi lí do mà chị đã nói ra cũng giống hệt như thư ký Triệu đã nói. Không có cách nào để lý giải chuyện một người bảo mẫu nhỏ nhoi như vậy lại có thể thần thông quảng đại đến mức có thể mua chuộc được thư ký thân cận của anh... Hà Dĩ Kiệt cúp điện thoại, không khỏi có chút bức bối nhưng lại không nói ra được. Lại là người bên cạnh, lại là người bên cạnh anh, từ phía sau lưng đã đâm cho anh một nhát dao chí mạng!

Hóa ra chung quy mọi việc lại là do người bảo mẫu trẻ tuổi luôn nhút nhát e lệ kia gây ra!

Cô ta dám ra tay đối với Nặc Nặc, cô ta lại dám ra tay đối với hòn ngọc quý trên tay anh hay sao? Ngay cả nói năng với Nặc Nặc anh cũng còn phải nhẹ giọng, chỉ sợ làm con gái sợ hãi, vậy mà cô ta lại to gan dám làm Nặc Nặc bị thương!

Anh nghĩ đến đây lại không tự kiềm chế nổi, lập tức liên tưởng đến con người của thư ký Triệu. Những ngày qua cậu ta luôn có những hành vi quái dị, lại đột nhiên đưa ra ý định muốn ra nước ngoài. Sự nghiệp chính trị của cậu ta đang trong giai đoạn thăng tiến như thế, anh lại vừa mới đề bạt cậu ta xong, không có lý do nào giải thích cho chuyện đang trong thời điểm quan trọng thế này lại muốn ra đi. Lý do duy nhất bây giờ chính là cậu ta đã phạm phải một sai lầm lớn nên mới chuẩn bị chuồn đi!

Sắc mặt Hà Dĩ Kiệt âm trầm như mưa to trên mặt biển, sóng ngầm cuộn cuộn mãnh liệt. Lúc trước thư ký Triệu đã có sự cầu kết với Đỗ Phương Phương, vậy thì chuyện của Nặc Nặc, cậu ta biết lại sẽ không nói cho Đỗ Phương Phương biết hay sao? Nghĩ tiếp đến đoạn này, Hà Dĩ Kiệt chỉ cảm thấy dường như anh đã bị đạp đến tận cùng giới hạn của bản thân. Nặc Nặc của anh, anh cho rằng mang theo con gái bên người thì sẽ có thể bảo vệ con được chu toàn, nhưng không ngờ, ở ngay dưới mí mắt của anh, con gái anh lại bị xảy ra chuyện như thế. Hà Dĩ Kiệt, mày có muốn người chí thân của mày chỉ vì cái tính tự phụ kia mà trở thành một người cô đơn hay không?

Anh càng nghĩ càng thấy giận, càng nghĩ càng thêm hận. Cô bảo mẫu trẻ kia cũng là người do thư ký Triệu tìm đến, hiện tại tư tưởng của cậu ta đã vượt quá giới hạn rồi. Một con người không đứng đắn như vậy không điều tra cho rõ ràng đã vội sắp xếp ở bên cạnh Nặc Nặc. Còn cả chị Lâm này nữa, nói không chừng cũng không được thỏa đáng! Hà Dĩ Kiệt mím chặt môi, mặt mày lạnh ngắt, không hề nhúc nhích. Vẻ mặt của anh lần bộ dáng của anh trong giây phút này đã làm cho Nặc Nặc sợ hãi. Đứa trẻ nhỏ xíu co rúm lại ở trên giường, nín lấy góc chăn khóc ô ô, nhưng lại không dám khóc to, cứ nghẹn ngào mãi làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên...

Hà Dĩ Kiệt cố kiềm chế lại mọi suy nghĩ trong đầu lần con giận đang đang cuộn cuộn trong đáy lòng. Anh ôm lấy Nặc Nặc vội vã dịu dàng dỗ dành, trong lòng lại thầm hận mình ở trước mặt Nặc Nặc mà không biết thu lại cảm xúc, ngộ nhỡ làm Nặc Nặc sợ hãi, con gái anh sẽ không muốn gần gũi thân thiết với mình nữa thì biết làm sao bây giờ?

Quả nhiên lần này anh đã phải dỗ dành Nặc Nặc rất lâu, miễn cưỡng lắm cô bé mới ngừng được tiếng khóc. Hà Dĩ Kiệt tự mình thoa thuốc mỡ tiêu sưng lên vùng bị bầm đỏ cho con gái, vừa nhìn thấy vết đỏ kia, lửa giận trong anh lại càng không khỏi bốc lên cuộn cuộn thêm nữa. Nhưng anh lại phải cố nén xuống vì sợ lại hù dọa khiến Nặc Nặc bị sợ hãi. Nặc Nặc ở trong ngực anh nũng nịu rất lâu mới ngủ thiếp đi, nhưng vẫn còn khóc thút thít. Không biết có phải là do chưa được ở bên cạnh mẹ hay không mà cô bé giống như đặc biệt cảm thấy không được an toàn. Buổi tối luôn bị gặp ác mộng, lúc ngủ nhất định phải được anh ôm vào trong ngực, sau đó cô bé phải nắm lấy ngón cái của anh mới có thể ngủ được.

Mỗi lần Nặc Nặc ngủ, Hà Dĩ Kiệt đều ngồi lại rất lâu, anh ngây ngẩn nhìn gương mặt của con gái, anh nhớ Tư Tư, nhớ đến khó chịu, hận mình không thể chết để đi theo cô được. Nhưng khi nhìn thấy Nặc Nặc, anh lại không nỡ, nếu như không còn cha mẹ thì Nặc Nặc biết làm sao bây giờ?

Anh biết rõ có thể dựa vào Thiệu Đình và Tĩnh Trì hoặc là ngay cả Bắc Thành nữa, bọn họ đều có thể đối xử với Nặc Nặc rất tốt, sẽ coi Nặc Nặc như con đẻ của mình. Nhưng dù sao bọn họ vẫn là người ngoài, làm sao có thể bằng cha mẹ đẻ của Nặc Nặc được?

Trong lòng Hà Dĩ Kiệt thật chua xót, nghĩ đến Thiệu Đình đã xa cách được gần hai năm. Lại nghĩ trong khoảng thời gian này anh lại bận rất nhiều công việc, hơn nữa toàn là những chuyện rất gấp, anh không còn thời gian rảnh để chăm sóc cho Nặc Nặc nữa, không bằng anh mời vợ chồng bọn họ dẫn theo Khả Khả trở về nước một chuyến. Trước hết anh sẽ gửi Nặc Nặc nhờ vợ chồng bọn họ đưa theo bên mình. Con bé có bạn chơi chỉ lớn hơn một tuổi, sẽ không có những suy nghĩ cách xa nhiều lắm, như vậy sẽ tốt cho Nặc Nặc hơn. Mỗi lần trở về nhà, nhìn thấy Nặc Nặc ngồi chơi xếp hình hay chơi đồ hàng một mình ở trên sân nhà, anh thấy đau lòng đến khó chịu. Con gái của anh, anh đã từng mơ ước sẽ mang đến cho con gái bảo bối của mình tất cả những gì tốt nhất, quý giá nhất trên thế giới này. Nhưng bởi vì công việc của anh lại quá bận rộn, không thể có được thời gian rảnh rỗi dành riêng cho con gái, để Nặc Nặc cũng được vui vẻ hạnh phúc như bao bạn nhỏ cùng lứa tuổi khác. Nếu anh còn tiếp tục như vậy nữa thì cô đã bị chết không rõ ràng, giờ đã nằm dưới đất rồi mà vẫn không được yên tâm. Như vậy chẳng phải là anh đã phụ lòng tin tưởng vô điều kiện của Trương Tư đối với anh hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Chọc thủng bộ mặt thật của cô và cắt đứt hoàn toàn

2

Hà Dĩ Kiệt luôn không dám nhớ lại, mỗi lần nhớ tới tất cả những gì cô đã làm trước lúc lâm chung, mỗi lần nhớ tới những lời nói mà cô đã nói với thím Phúc ngày đó, cho dù cô đã từng phải chịu những nỗi khổ sở lớn đến như vậy, nhưng mà cô vẫn tin tưởng anh vô điều kiện, trong lòng của anh thấy khó

chịu như là bị gác ở trên bếp lửa nướng chín vậy. Nhưng mà bây giờ thì anh đã làm những gì, con gái ở bên cạnh anh, nhưng ngay cả thân phận quang minh chính đại của mình cũng không có, lại còn bị một bảo mẫu nhỏ nhoi kia bắt nạt...

Hà Di Kiệt lẩn lộn khó ngủ, nhưng anh vẫn không dám tùy tiện xoay người, Nặc Nặc ghé vào trong lòng ngực của anh ngủ rất say sưa. Có lẽ đây chính là sự thần kỳ của liên hệ máu mủ, cho dù con gái tiếp xúc với anh không nhiều nhưng cô bé vẫn dựa dẫm vào anh như vậy.

Hà Di Kiệt không nhìn được liền cúi đầu hôn một cái vào trán của con gái. Trong lúc ngủ mơ cô bé quơ quơ bàn tay nhỏ bé mồm mím, cái miệng nhỏ nhắn cong lên. Anh ôm chặt con gái vào lòng đầy yêu thương. Nặc Nặc liền trở mình vênh cái mông đít nhỏ lên sau đó lại chìm vào trong giấc ngủ say. Trái tim anh mềm nhũn gần như tan chảy thành nước, anh cầm cánh tay của con gái để lộ ở bên ngoài cho vào trong chăn, vòng tay ôm siết lấy con, nhưng lúc này trong lòng anh đã dần dần hiện lên một ý niệm...

Một tuần sau đứng vào thời điểm bí thư Tiểu và Tiểu Từ Tuấn đi dân ra nước ngoài, buổi sáng hôm đó sau khi Hà Di Kiệt gọi điện thoại tới nói rằng buổi trưa anh sẽ không trở lại, chị Lâm vừa cúp điện thoại liền lập tức liên lạc với Đỗ Phương Phương. Đỗ Phương Phương tới rất nhanh, sau khi vào cửa, Nặc Nặc vừa ngược mắt lên đã nhìn thấy cô, liền lập tức co rúm người lại một cái. Trong đôi mắt to tò ra sự sợ hãi, chân bước thật dài xiêu xiêu vẹo vẹo, lông mi run rẩy, cái đầu nhỏ rũ xuống, núp ở phía sau chiếc ghế ăn cơm to tướng. Chị Lâm bụng chao đảo đồ dành để cho cô bé ăn, nhưng bé nhất định không ăn, ngón tay mập mập cứ xoắn vào nhau, một lát sau, liền quất miệng lại chực muốn khóc lại không dám khóc, nước mắt đã vòng quanh doanh, nhút nhát khiếp sợ nhìn chị Lâm: “Ba ba, tìm ba ba...”

Chị Lâm ở cùng với Nặc Nặc mấy ngày nay, cũng nhận thấy cô bé này rất ngoan ngoãn đáng yêu, cho dù là người có tâm địa sắt đá cũng không khỏi có cảm tình với bé. Thấy bộ dáng Nặc Nặc vừa ngoan ngoãn lại vừa gọi ba ba đáng thương như vậy, chị Lâm không khỏi có chút không đành lòng. Nhưng Đỗ Phương Phương ở đây, chị cũng không dám nói điều gì, đành phải giả bộ như không nghe thấy, lại xúc một thìa cháo lên thổi vài cái đưa đến bên miệng Nặc Nặc, đồ dành khuyên nhủ: “Nặc Nặc ngoan nhé, mau ăn cháo đi...”

Nặc Nặc dùng sức lắc đầu, những giọt nước mắt trong suốt từ trên hàng lông mi cong vút từ từ lăn xuống dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn bị bấm thành hai hàng.

Chị Lâm vừa định đồ dành tiếp thì Đỗ Phương Phương đã nghiêm bản mặt lại. Cô ta quát lên một tiếng ba ba cái gì, con tức của cô ta bắt đầu không kìm được nữa rồi. Thấy Nặc Nặc lắc lắc cái thân thể nhỏ nhỏ, đã không muốn ăn cơm lại còn bộ dạng khóc lóc như cực kỳ tủi thân không sao chịu được, Phương Phương lại càng bức bối. Cô ta đã làm cái gì đâu chứ, cũng không hề đụng một ngón tay vào con bé, vậy mà đã khóc thành như vậy, người khác nhìn thấy lại sẽ tưởng rằng Đỗ Phương Phương cô là loại mẹ kẻ rắn rết gì đó!

Hơn nữa, nếu quả thực sau này tiểu tổ tông kia mà sống ở trong nhà cô, chẳng phải cô sẽ bị con nhỏ chán ghét này làm cho tức giận đến chết hay sao? Muốn cô hầu hạ cái đồ ăn mảy quẻ mùa vương vãi cực kỳ khó chịu kia nữa sao? Đừng có mà mơ tưởng! diên~đàn~le~quy~đoan Động một chút lại khóc, Di Kiệt sẽ nghĩ như thế nào? Đồ đẻ tiện Văn Tương Tư kia thật sự rất thâm độc! Cô ta không chút đau lòng đưa đứa con mà mình đã dứt ruột sinh ra đến đây, âm mưu muốn phá rối làm tan nát cuộc sống của cô và Di Kiệt! Tục ngữ đã nói, “Phá hủy một ngôi miếu cũng không bằng cưới về một cái cọc” (Ý nói phá một ngôi miếu thờ là một tội lớn, nhưng tội phá miếu cũng không lớn bằng tội cưới phải một người vợ - cái cọc - không biết sinh con đẻ nối dõi tông đường. Đỗ Phương Phương lấy Hà Di Kiệt đã lâu mà không sinh được con nên sinh tính đồ kỵ). Loại người có lòng dạ tràn đầy mưu mô như Văn Tương Tư kia, một người phụ nữ lòng dạ độc ác như vậy cần phải bị đầy xuống Địa ngục mới phải!

Đỗ Phương Phương càng nghĩ càng thấy tức giận, nhìn thấy Nặc Nặc vẫn đang vịn vẹo thân thể không chịu ăn cháo, liền bước vài bước đi đến bên cạnh bàn ăn, một phát giắt lấy chiếc thìa trong tay chị Lâm. Cô ta múc một thìa cháo đầy áp đưa đến bên miệng Nặc Nặc, Nặc Nặc lập tức lắc đầu nguây nguẩy, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt lại không chịu ăn, đôi mắt to chan chứa nước mắt, đôi mắt nhìn sang cô đầy vẻ trông mong, giọng nói ngọt ngào non nớt gọi cô: “Di di... Không ăn...”

Nặc Nặc vừa mới mở miệng, Đỗ Phương Phương lại thấy tức giận hơn. Trong cơn giận vừa mới bộc phát ra, Phương Phương đặt chén cháo xuống, dùng tay đó đè cái đầu nhỏ của Nặc Nặc xuống, sau đó cứng rắn ấn thìa cháo đầy áp kia vào lấp đầy trong miệng Nặc Nặc. Nặc Nặc bị cô giữ chặt lấy đầu không thể cử động được, những giọt nước mắt từ thân trào ra lăn xuống không ngừng. Hết lần này tới lần khác, Nặc Nặc còn nhỏ sức yếu nên không trốn tránh nổi, sợ hãi cuống cuồng liền oa oa khóc rống lên, bàn tay nhỏ bé giơ lên đẩy tay Đỗ Phương Phương ra nhưng không sao đẩy ra nổi. Cô bé vừa gáp gáp lại vừa sợ hãi khóc đến mức mồ hôi ra ướt đầm cả đầu...

Đỗ Phương Phương là người không có tính nhẫn nại, vừa rồi cô xúc thìa cháo lên nhưng lại không chịu nhẫn cho nguội bốt, đã vội nhét luôn vào trong miệng Nặc Nặc. Tuy rằng cháo không nóng lắm, nhưng đối với trẻ con mà nói như vậy vẫn là hơi bị nóng, cả một thìa cháo đầy áp, bị cứng rắn nhét vào trong miệng làm Nặc Nặc bị bỏng kêu thét lên, oa oa khóc âm ỉ. Thân thể nhỏ bé gắng sức oằn oại, hai bàn tay xinh xinh khua loạn xạ, cháo trong miệng ộc ra ngoài, vừa vụn đã phun trúng vào một tay áo của Đỗ Phương Phương. Đỗ Phương Phương không sao kìm nổi cơn tức giận, trừng mắt lên, lại tiếp tục múc một thìa cháo khác đầy áp để nhét vào trong miệng Nặc Nặc, trong lúc đó vẫn miệng không ngừng tuôn ra những lời nói cực kỳ cấm hận: “Ai cho phép mày làm bẩn quần áo của tao, ai cho phép mày không chịu ăn? Mày có ăn hay không, có ăn hay không? Mày lựa chọn đi! Sao hả, tao đã đồ dành cho mày ăn, mày lại vẫn dám không chịu ăn hả?”

Nặc Nặc lại bị Phương Phương cứng rắn nhét một thìa cháo lớn nữa vào trong miệng, khóc oa oa, dứt khoát phun ra bên ngoài bằng sạch. Nặc Nặc càng khóc âm ỉ, Đỗ Phương Phương càng tức giận, càng nói về đầy oán hận: “Không ăn hả? Được, vậy thì cứ để cho mày bị đói bụng, để cho mày thật đói vào xem mày có chịu ăn hay không!”

Phương Phương vút mạnh cái thìa xuống, ép buộc chị Lâm đồ sạch cả bàn đồ ăn vào bồn rửa bát. Nặc Nặc ngã xuống đất, cháo dính be bét khắp người, bé khóc đến mức cơ thể bé nhỏ gần như bị co rút lại. Những hạt cháo nóng đã làm cho xung quanh cái miệng nhỏ nhắn bị hơi đỏ lên. Nặc Nặc khóc đến lạnh người, khóc đến gần như không thở nổi nữa, trên đầu tủa ra đầy những giọt mồ hôi lớn. Chị Lâm nhìn thấy cũng không đành lòng, liếc nhìn trộm về phía Đỗ Phương Phương, thấy cô vẫn đứng ở một bên, mặt lạnh như tiền, nên cũng không dám tiến lên để đồ dành Nặc Nặc. Nhưng nghe cô bé

khóc quá thảm thiết, trong lòng chị cũng không khỏi thấy chua xót, đành quay mặt đi chỗ khác vành mắt đã hơi đỏ lên một chút.

“Ba, ba ơi...” Nặc Nặc ngồi dưới đất khóc đến khản đặc cả họng. Đỗ Phương Phương vẫn nhìn rất thờ ơ không thèm để ý tới, Chị Lâm không dám tiến lên. Nặc Nặc bé nhỏ cảm thấy trong lòng tràn ngập nỗi tủi thân mà không thể nói ra được. Cô bé khóc đến mệt lử, liền từ trên mặt đất đứng lên, khóc thút thít, bỏ đi ra phía bên ngoài, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng phát ra tiếng lầu bầu: “Tìm mẹ... Tìm mẹ...”

Đỗ Phương Phương nghe thấy vậy lửa giận lại bùng cháy, cô tóm lấy cổ áo của cô bé xách trở lại giờ tay lên định đánh. Chị Lâm vội vàng cắt ngang, đánh bạo nói can ngăn: “Phu nhân, ngài nhìn xem tay áo của ngài đầy những cháo, không bằng hãy đi vào phòng vệ sinh gột rửa qua một chút, Nặc Nặc vẫn còn là một đứa bé, ngài cần gì phải chấp nhặt với con bé như thế?”

Chị Lâm vừa nói, Đỗ Phương Phương mới nhận ra trên ống tay áo của mình đang dính đầy những hạt cháo. Cô tức giận thu tay lại, vừa trừng mắt nhìn Nặc Nặc một cách độc ác, vừa xoay người bỏ đi về hướng phòng vệ sinh.

Nặc Nặc cũng đã sợ đến choáng váng, cô bé đứng ở nơi đó muốn khóc nhưng cũng không khóc nổi nữa. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đi vì sợ hãi, co rút cổ lại nắc lên không ngừng. Chị Lâm nhìn Đỗ Phương Phương đóng cửa lại rồi mới rón ra rón rén đi tới ôm lấy cô bé nhẹ giọng dỗ dành: “Ngoan nào Nặc Nặc, cháu ngoan ngoan thì cái đi kia sẽ không đánh cháu nữa, có biết hay không?”

Thân thể bé nhỏ mềm yếu của Nặc Nặc lúc này vẫn run rẩy không ngừng. Nước mắt lại trào ra, từng dòng từng dòng rơi xuống như mưa Chị Lâm nhìn thấy cảnh ấy cảm thấy rất khó chịu, đang định tiếp tục dỗ dành thêm mấy câu, nhưng lúc này Đỗ Phương Phương cũng đã đi ra ngoài. Chị Lâm vội vàng buông tay ra. Đỗ Phương Phương đi đến trước mặt Nặc Nặc. Nặc Nặc nhắm chặt mắt lại, sau đó sợ hãi đến mức co rút cả người lại, ngã đánh phịch cái mông nhỏ xuống trên mặt đất. Nặc Nặc đang định khóc, Đỗ Phương Phương nghiêm giọng quát to một câu: “Cầm miệng cho tao!”

Toàn thân Nặc Nặc run lên, bàn tay nhỏ bé bịt chặt miệng lại không dám khóc. Từ trong hốc mắt, những giọt nước mắt lại trào ra ào ạt, thi nhau lăn xuống dưới. Đỗ Phương Phương nhìn cặp mắt kia thấy giống Tương Tư như đúc, càng nghĩ lại càng thấy hận, không sao nhìn được nữa lại bắt đầu mắng sa sả: “Mày khóc cái gì mà khóc? Tao đã đánh mày chưa, hà? Tao cũng chưa hề đụng đến người mày, dù chỉ một cái, vậy mà mày chỉ biết khóc! Mày khóc cho ai xem hả? Mày cũng giống hết như con mẹ của mày, mẹ con chúng mày là loại người không biết xấu hổ, bây giờ mày vẫn còn giữ cái bộ dạng già vờ kia ra để lừa gạt nữa sao? Cả hai mẹ con chúng mày không có một điểm nào gọi là tử tế hết. Mẹ mày không cần mày cho nên mới đưa mày tới đây, chính là muốn để cho tao đánh chết mày, đem bán mày đi...”

Đỗ Phương Phương bên này vẫn còn đang cao giọng mắng sa sả không ngừng, bên kia cánh cửa nhà trọ cũng đã mở ra, lặng lẽ không một tiếng động. Chị Lâm đang đứng ở vị trí đối diện với cửa, liếc nhìn thấy Hà Di Kiệt, sợ đến mức gần như hồn bay phách tán, cứ đứng đực ra ở nơi đó cũng không dám nhúc nhích. Đỗ Phương Phương đứng quay lưng lại với cửa nên đương nhiên vẫn chưa phát giác ra. Cô giơ ngón tay lên dúi mạnh vào đầu của Nặc Nặc, cứ sa sả mắng từng câu, từng câu không ngừng nghỉ.

Sắc mặt Hà Di Kiệt khó coi đến dọa người. Thư ký Triệu đứng ở bên cạnh cũng không dám thở mạnh ra ngoài, trong lòng không ngừng thầm kêu lên, thôi xong rồi, thế là hỏng rồi. Thiệu Đình và Tinh Tri đi theo phía sau Hà Di Kiệt, cả hai người cùng biểu lộ vẻ mặt không dám tin, khi nhìn thấy những hình ảnh đang diễn ra ở trong phòng. Đặc biệt là Tinh Tri, bởi vì cô sớm đã làm mẹ, nên càng không thể nhìn nổi cái cảnh như thế, nước mắt cô đã trào ra ào ạt, thi nhau lăn xuống. Thiệu Đình đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy cô, anh không nói gì, nhưng đây mắt lại đang chứa đựng sự lo lắng sâu sắc.

Nặc Nặc bị ngón tay của Đỗ Phương Phương dúi mạnh một cái nên ngã ngồi xuống trên mặt đất,

Trên trán cô bé đã hiện lên một vết đỏ rực, muốn khóc nhưng lại không dám khóc. Đỗ Phương Phương hung dữ giống như bà phù thủy trong chuyện cổ tích mà mẹ đã kể. Cô bé cực kỳ sợ hãi, cô nhớ ba ba, cũng nhớ mẹ. Vì sao cả ba và mẹ của bé đều không có ai quan tâm đến bé nữa vậy? Nặc Nặc khóc lặng đi, hai mắt đầm lệ, giữa lúc mơ hồ cô bé chợt nhìn thấy Hà Di Kiệt đứng ở ngoài cửa. Thoáng cái Nặc Nặc buông bàn tay nhỏ bé đang che miệng ra, gào lên một tiếng thật to, khóc rống lên. Tiếng khóc nghe khản đặc, khóc đến xé tim xé phổi, làm cho trái tim người nghe như bị vặn xoắn lại, lẫn trong tiếng khóc nức nở còn nghe rõ tiếng con trẻ gọi cha thảm thiết: “Ba ba... Ba ba... Đánh Nặc Nặc... Nặc Nặc, Nặc Nặc... Đau...”

Nặc Nặc khóc nức nở, đứng bật dậy, thân thể nhỏ bé mập mạp nghiêng ngã, xiêu vẹo, cô chạy nhanh đến trước mặt Hà Di Kiệt. Cô bé đã khóc đến khản cả giọng, những giọt nước mắt to tròn giống như chuỗi ngọc trai bị đứt dây thi nhau lăn xuống. Một cô bé đáng yêu như vậy, giờ đây quanh miệng đã đỏ rực lên, khắp người dính đầy cháo be bét, tóc tai cũng rối bời. Tinh Tri nhìn mà thấy không sao cảm lòng nổi, cô quay mặt lại, gục đầu vào trong ngực Thiệu Đình khóc nức nở...

Hà Di Kiệt mím miệng, nghiêng chặt hàm răng, đáy mắt đỏ ngầu tựa như sắp sửa phun ra máu. Anh không đợi Nặc Nặc chạy đến trước mặt mình, chỉ bước nhanh mấy bước lên phía trước, ngồi xổm xuống ôm siết con gái vào trong ngực. Trong cổ họng của anh đã nghẹn cứng lại cực kỳ khó chịu, ngọn lửa giận ở trong lòng ngực anh giờ đã không sao nén nổi nữa, bốc lên cuộn cuộn, tuôn ra bên ngoài. Nặc Nặc vùi trong ngực của anh khóc nức nở, người run rẩy không ngừng. Rót cuộc anh cũng không sao kìm chế nổi nước mắt nữa, cứ để mặc cho lệ trào ra rơi xuống. Nhưng anh lại gắng sức khắc chế, cuống họng khản đặc, nhẹ nhàng dỗ Nặc Nặc: “Bảo bối, ba ba sai rồi, ba ba đã sai rồi, ba ba đã làm cho Nặc Nặc phải chịu tủi thân... Từ nay về sau sẽ không bao giờ như thế nữa, sẽ không bao giờ như thế nữa... Ba ba thề với Nặc Nặc. Nặc Nặc đánh ba ba đi, ba ba thật là ngu ngốc, thật là khôn khiếp, Nặc Nặc cứ đánh ba ba đi...”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Chọc thủng bộ mặt thật của cô và cắt đứt hoàn toàn

3

Hà Dĩ Kiệt lôi bàn tay của con gái đánh vào trên mặt mình. Nặc Nặc bé nhỏ lại dùng sức lắc đầu quảy quảy, không muốn đánh ba mình. Bàn tay xinh xinh ôm lấy cổ của anh, cái đầu chúi sâu vào trong ngực của anh. Tiếng khóc của con gái tựa như một lưỡi kiếm xoáy vào trong trái tim của anh. Trong lòng Hà Dĩ Kiệt thấy đau đớn đến khó chịu, tựa như bị lưỡi dao cắm vào, xoáy mạnh một cái thật sâu. Anh ôm chặt con gái không chịu buông tay ra nữa. Tiếng khóc của Nặc Nặc đã dần dần dịu lại, anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của con gái, ghé sát vào bên tai con, nhẹ giọng dịu dàng thủ thủ, từng tiếng từng tiếng một để vổ về con gái. Thình thoảng Nặc Nặc lại rùng mình một cái dường như bé vẫn bị hoảng hốt, khuôn mặt khóc nhiều, nước mắt nguệch ngoạc, nhìn giống như một con mèo khoang nhỏ. Đôi mắt sưng húp lên, quanh miệng vẫn còn đỏ tấy vì bị bỏng. Hà Dĩ Kiệt không dám nhìn con gái, chỉ ôm con vào trong ngực, áp khuôn mặt nhỏ nhắn của Nặc Nặc vào trước ngực mình, rồi sau đó mới chậm rãi đứng lên. đi đến, đàn, lè, quý, đồn Trong khốe mắt vẫn còn đọng những giọt lệ đau thương, ánh mắt tựa như lưỡi kiếm sắc bén, tràn đầy sự đe dọa nhìn thẳng vào Đỗ Phương Phương, lúc này đang trợn mắt há hốc mồm, sắc mặt tái nhợt. Ánh mắt của anh nhìn cô lộ rõ vẻ tuyệt tình lạnh lẽo, làm cho Phương Phương thấy sợ hãi, muốn tránh đi cũng không tránh nổi.

Nếu như không phải anh cảm thấy không yên tâm với thư ký Triệu, nếu như không phải anh cố ý thiết lập nên cái bẫy này, lấy cớ phải đi tiễn bí thư Tiểu ra nước ngoài, nên buổi giữa trưa sẽ không trở về ăn cơm cùng với Nặc Nặc, nếu như không phải anh nhờ thuộc hạ của Thiệu Đình giúp anh đưa bí thư Tiểu đi, còn chính anh nửa đường liền quay trở về, thì chắc chắn anh sẽ không thể tận mắt chứng kiến, nhìn thấy cái cảnh thế này. Anh cũng sẽ không sao tin nổi, đến tột cùng, trái tim của một con người sẽ xấu xa đến mức độ nào!

Đỗ Phương Phương bị ánh mắt của anh chiếu thẳng vào như vậy, bất giác liền lui về phía sau. Tận sâu trong đáy lòng của cô đang cực kỳ run sợ, bộ của dạng lúc này của Hà Dĩ Kiệt thực sự quá kinh khủng. Cô chưa từng bao giờ nhìn thấy ánh mắt của anh như thế này. Đó là một cái nhìn tối tăm, bén ngọt chứa đầy sự lạnh lùng hà khắc, tựa như hận đến không thể giết cô, xé cô ra trăm mảnh vậy. Rốt cuộc cô đã cảm nhận được rồi, cảm nhận được trái tim của anh cứng rắn đến mức nào, tàn nhẫn đến mức nào. Cô chạm vào anh thì được, nhưng tuyệt đối không thể được phép chạm tới điểm giới hạn cuối cùng của anh, anh sẽ không bỏ qua cho cô, tuyệt đối không bao giờ!

Nhưng cô là ai chứ? Cô là con cháu của nhà họ Đỗ tiếng tăm lừng lẫy khí thế bưng bưng. Đỗ Phương Phương cô là một người kiêu ngạo, tuyệt đối không bao giờ chịu cúi đầu nhận thua, cho dù bị anh nhìn thấy tận mắt thì đã sao chứ? Ai bảo anh đã làm những việc có lỗi trước, chính anh đã không chung thủy đối với cuộc hôn nhân của bọn họ, chính anh đã chơi đùa bên ngoài, còn sinh ra một đứa con gái riêng, để chọc ngoáy trái tim của cô! Cô hành động như vậy thì đã làm sao? Cô sai ở chỗ nào nhỉ? Đòi lại người khác, chỉ sợ sớm đã giết chết cái con thỏ nhỏ chết dẫm kia rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Tôi bằng lòng bỏ đi tất cả

Chương 73: Tôi bằng lòng bỏ đi tất cả

Ai bảo anh đã làm những việc có lỗi trước, chính anh đã không chung thủy đối với cuộc hôn nhân của bọn họ, chính anh đã chơi đùa bên ngoài, còn sinh ra một đứa con gái riêng, để chọc ngoáy trái tim của cô! Cô hành động như vậy thì đã làm sao? Cô sai ở chỗ nào nhỉ? Đòi lại người khác, chỉ sợ sớm đã giết chết cái con thỏ nhỏ chết dẫm kia rồi!

Chẳng qua cô cũng chỉ có mắng chửi con bé vài câu, đánh cho con bé vài cái thôi mà, như vậy tội cô đáng chết sao? Văn Tương Tư là người, con gái của Văn Tương Tư là bảo bối, còn cuộc đời của Đỗ Phương Phương cô đây đáng bị để cho hai mẹ con Tương Tư giày xéo lên sao? Cô là người vợ danh chính ngôn thuận của anh, nhìn thấy anh và người phụ nữ khác sinh con đẻ cái như vậy nên mới nổi cơn tức giận. Nhưng mà cô cũng chỉ đánh chửi con bé vài câu thì đã làm sao nhỉ? Trong lòng cô đã không được thoải mái, chẳng lẽ còn muốn cô phải nuốt nghẹn, ép buộc bản thân mình phải chịu uất ức hay sao? Chẳng lẽ cô không được phép khó chịu, chẳng lẽ cô phải chấp nhận để cho bản thân phải chịu tổn thương sao?

Càng nghĩ Đỗ Phương Phương càng cảm thấy mình bị uất ức hơn, càng nghĩ trong lòng lại càng thấy tức giận hơn. Bây giờ anh sẽ nhìn cô với con mắt thế nào nhỉ? Đau lòng? Không sao chịu nổi? Muốn đánh cô hay là muốn mắng cô? Đỗ Phương Phương cô đây không sợ, cô không sai, cho dù chuyện này có đi đến tận cuối trời chẳng nữa thì cô cũng không sai!

Đang buổi giữa trưa, ánh mặt trời chói lóa từ cửa sổ chiếu vào trong căn phòng, Hà Dĩ Kiệt đứng ở bên cạnh cửa đón ánh nắng, nhưng cả người anh lại tựa như quỷ Satan từ trong địa ngục đi ra. Nơi đây mắt anh chỉ thấy một màu đen tối tăm, dày đặc tựa như sắp bao phủ lên khắp người. Đỗ Phương Phương đứng quay lưng vào cửa sổ, những vầng sáng chiếu vào phía sau lưng cô, một nửa mặt cô chìm trong thứ ánh sáng mờ mờ, không thể nhìn không rõ được biểu cảm trên mặt của cô lúc này.

Trái tim của Hà Dĩ Kiệt rắn lại như đá tảng, anh cũng không muốn tổn công nhiều lời với cô, chỉ cúi đầu hôn nhẹ vào trán con gái, xoay người nói với Tĩnh Tri: “Tĩnh Tri, cô ôm Nặc Nặc giúp tôi một lát được không?”

Nặc Nặc vừa nghe thấy vậy, lập tức từ trong lòng ngực của anh ngẩng đầu lên, nước mắt lại bao phủ đôi mắt to, bàn tay nắm chặt lấy cánh tay của anh, vẻ rất đáng thương: “Ba ba... Ba ba ôm...”

Ngực Hà Dĩ Kiệt đau nhói, anh cũng không muốn buông con gái ra, nhưng anh lại càng không thể chấp nhận để con gái mình lại bị kinh hãi. Bởi vậy, anh vừa ôm con gái vừa an ủi vài câu, sau đó không để ý đến con gái đang khóc lóc, cương quyết trao Nặc Nặc cho Tĩnh Tri ôm vào trong lòng.

Tĩnh Tri khóc đến vành mắt đỏ ửng. Cô cuống quýt nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy Nặc Nặc. Động tác của cô dịu dàng, khuôn mặt vừa ảm áp lại vừa hiền hậu, rất thân thiện. Nặc Nặc ngửi thấy mùi hương hoa son chỉ trên người cô, cái mũi không khỏi hít hít mấy cái, miệng kêu lên: “Mẹ, mẹ...thơm...”

Mẹ cũng rất thích làm đẹp, trên người mẹ cũng có mùi thơm như vậy.

Tĩnh Tri không kiềm chế nổi nữa, khoang mũi lại cay xộc lên, nhưng cô vẫn cố nén lại nước mắt, cúi đầu hôn nhẹ cô bé: “Nặc Nặc ngoan, đi ôm Nặc Nặc đi xuống lầu tìm chị nhỏ chơi với Nặc Nặc nhé, được không?”

Đôi mắt to của Nặc Nặc đảo vòng quanh, vừa ghé vào trong ngực Tĩnh Tri vừa quay đầu nhìn Hà Dĩ Kiệt, duỗi bàn tay nhỏ bé về phía anh nói đầy vẻ tủi thân: “Ba ba, ba ba ôm...”

“Nặc Nặc nghe lời đi nhé, con xuống lầu chơi với chị nhỏ, ba ba lập tức sẽ xuống dưới tìm Nặc Nặc, ba ba cam đoan đấy, được không?” Hà Dĩ Kiệt dỗ dành con gái cực kỳ kiên nhẫn. Nhưng Mạnh Thiệu Đình nhìn vào ánh mắt của anh thấy có chút khác thường, đáy mắt Hà Dĩ Kiệt dần dần hiện rõ sự xúc động. Anh đã từng cho rằng một người đàn ông như Hà Dĩ Kiệt, cả đời này cũng sẽ không bao giờ thay đổi. Thật ra, chẳng qua Dĩ Kiệt chưa gặp được người có thể khiến anh biến đổi thành người khác mà thôi. Nhưng đến khi thật sự gặp được, tiếc rằng Trương Tư đã chết...

Trong lòng nghĩ tới đây, anh lại thấy khổ sở không nói thành lời. Sau khi Tĩnh Tri nghe được chuyện Trương Tư chết không được rõ ràng, cô đã khóc nức nở một hồi lâu. Cô tự trách bản thân, lẽ ra lúc trước không nên vội vàng bay đi châu Úc như vậy... Trong lòng Mạnh Thiệu Đình cũng vô cùng tức giận, cho dù có điều gì không phải đi nữa, cũng không thể coi mạng người như cỏ rác như vậy được! Bây giờ nỗi hận của anh đối với nhà họ Đỗ và Đỗ Phương Phương càng cao thêm một tầng. Anh biết rõ tính tình của Hà Dĩ Kiệt, tận mắt chứng kiến một cảnh như vậy, nhất định Hà Dĩ Kiệt sẽ không thể nhân nhượng. Bởi vậy anh liền kéo Tĩnh Tri đi, nói với Hà Dĩ Kiệt một câu đầy thâm thiết: “Dĩ Kiệt, cậu cứ yên tâm, tôi và Tĩnh Tri sẽ đưa Nặc Nặc đi. Không có chuyện gì đâu. Cậu cứ chuyên tâm mà giải quyết chuyện của bản thân đi. Nếu có gì cần tôi giúp đỡ, cậu cứ nói, những lúc thế này, anh em chúng ta không cần phải băn khoăn bất cứ một điều gì hết.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Tôi bằng lòng bỏ đi tất cả 2

Chương 73 (tiếp theo)

Khóe môi Hà Dĩ Kiệt khẽ mím lại, đáy mắt thoáng lóe lên tia sáng rực rỡ. Ngày trước, khi Thiệu Đình và Tĩnh Tri đi châu Úc, hai người đã nhìn anh với vẻ mặt không chút biểu cảm. Anh đã từng cho là mình đã bị mất đi một người anh em tốt, nhưng anh lại không ngờ rằng, ngay trong giờ phút này, Thiệu Đình lại không chút phân vân, tình nguyện đứng ở bên cạnh để giúp đỡ anh.

Bốn mắt giao nhau, không cần nhiều lời, tất cả ngôn ngữ đều chất chứa trong ánh mắt đó. Mạnh Thiệu Đình khẽ gật đầu với anh, sau đó kéo Tĩnh Tri tiến vào trong thang máy. Nặc Nặc há cái miệng nhỏ nhắn muốn khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn co rúm lại thành một nắm, nước mắt cũng đã tuôn rơi. Tĩnh Tri vội nhẹ giọng dỗ dành đầy thương yêu. Cửa thang máy dần dần đóng lại, cuối cùng đã không thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Nặc Nặc, dần dần tiếng khóc cũng không còn nghe thấy rõ nữa.

Hà Dĩ Kiệt đứng ở nơi đó hồi lâu không hề động đậy. Thư ký Triệu lấy hết dũng khí nhẹ nhàng gọi lên một tiếng “bộ trưởng Hà”, anh mới phục hồi lại tinh thần. Trong đôi mắt của anh vẫn còn đọng lại chút nước mắt ẩm ướt, khiến thư ký Triệu càng thêm kinh hãi, trong lòng thầm hận Đỗ Phương Phương ngu xuẩn, sao lại đi làm cái chuyện hèn hạ như vậy, làm hại anh cũng bị liên lụy. Sau chuyện này thì anh đã hoàn toàn không còn khả năng ra nước ngoài nữa rồi, mà đương nhiên, Hà Dĩ Kiệt tuyệt đối cũng sẽ không buông tha cho anh.

Quả nhiên, Hà Dĩ Kiệt quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng liếc qua anh.

Trái tim của thư ký Triệu trở nên nặng trĩu. Đi theo bên cạnh Hà Dĩ Kiệt đã lâu, anh hiểu rất rõ, càng phần nộ Hà Dĩ Kiệt lại càng trở nên bình thản lạnh lùng. Mà người nào đó đã làm cho anh tức giận, sẽ cực kỳ không được may mắn.

“Triệu Khiêm, cậu được lắm!” Hà Dĩ Kiệt đi qua bên cạnh anh, duỗi một ngón tay ra, điểm vào thư ký Triệu. Khóe môi anh khẽ nhếch lên, đáy mắt không hề gợn sóng, anh chỉ nhẹ nhàng thốt ra năm chữ như vậy, nhưng cũng đủ làm cho tâm tình của thư ký Triệu hoàn toàn sụp đổ.

Đầu gối anh đã run rẩy, cổ gượng cười: “Bộ trưởng...”

“Lúc này tôi không có thời gian để quan tâm tới cậu, cậu hãy thành thật đứng đợi ở chỗ này đi, đừng có nhúc nhích đi đâu hết”. Cặp mắt Hà Dĩ Kiệt hờ hững quét mắt nhìn vào thư ký Triệu một cái, đôi môi mỏng tựa như hơi nhếch lên nhưng lại hạ xuống. Thư ký Triệu rung mình một cái, thân thể không khỏi phải dựa vào ở trên tường, cả người tựa như đã bị rút mất xương sống lưng rồi...

Quả nhiên Hà Dĩ Kiệt không nhìn lại thư ký Triệu nữa, anh vuron dáng người như tạc bằng ngọc, lưng gĩa ra, cả người vuron về nơi vừa mới đứng, lập tức khí thế bức người tỏa ra xung quanh. Anh chậm rãi bước vào trong phòng. Anh đi không nhanh cũng không chậm, nhìn giống như là một cây Chương lan cổ thụ xanh tươi rạng rỡ, nhưng khí chất của anh đang tỏa ra lại nhất mực làm cho lòng người ở chung quanh anh thấy sợ hãi.

Hà Dĩ Kiệt đi vào trong phòng, xoay người đóng cửa lại, lách cách một tiếng, cửa đã được khóa lại. Thư ký Triệu khẽ giật mình, tạm thời thu lại ánh mắt cứng ngắc, cái thân của anh giờ đây cũng khó mà giữ được an toàn, mà xem ra tình cảnh của Đỗ Phương Phương cũng không ổn rồi. Lúc này đây, anh mới thật sự nhận ra rằng mình quá sai lầm, đã “mang vàng gửi kẻ gian” (tựa như câu thành ngữ “giao trứng cho ác” của Việt Nam), đã đi lầm đường rồi. Nhưng mà, người sai lầm trước lại chính là bản thân anh, anh cũng không thể trách ai khác được. Giờ đây, Hà Dĩ Kiệt có phản xử anh như thế nào, mọi việc có trút lên anh thế nào, anh cũng không dám oán trách nửa lời.

Cửa đã được khóa lại, trong phòng chỉ còn thấy sự tĩnh lặng và căng thẳng đến rợn người. Đỗ Phương Phương không thể kìm chế nổi, người thoáng run lên một cái, nhìn anh đầy căng thẳng, nhưng ánh mắt vẫn giữ vẻ cao ngạo và quật cường như trước. Hà Dĩ Kiệt cũng không nhìn cô, vẫn chậm rãi tiến lên như trước.

Chị Lâm đứng ở một bên bị dọa sợ tới mức vẻ mặt tái nhợt, không còn một chút máu. Hà Dĩ Kiệt bước từng bước tới gần, thân thể chị liền run rẩy, rốt cục vẫn không sao chịu được liền xoay người muốn chạy trốn. Ngờ đâu Hà Dĩ Kiệt liền nhắc chân đá vào mặt cái ghế đang bị đổ nghiêng ở trước mặt một cái, chiếc ghế bay đến đập vào đầu gối của chị Lâm. Chị Lâm bật kêu đau một tiếng “ái ôi”, cả người lao đảo thiếu chút nữa ngã xoài ra trên đất. Hà Dĩ Kiệt liền cất tiếng, giọng điệu âm u nặng nề: “Trước mắt hãy cút sang một bên, đứng yên đó cho tôi. Về chuyện này tôi sẽ tính sổ với chị sau.”

Chị Lâm vừa sợ vừa uất ức, nhưng cũng không dám lại cãi lại anh nửa câu, chân bước lao đảo, chạy trốn vào trong phòng khách. Ánh mắt Đỗ Phương Phương không kìm được run rẩy, lúc này trong đôi mắt phượng dài nhỏ đã mờ hồ hiện lên vẻ sợ hãi, nhưng phần lớn trước sau như một, vẫn giữ vẻ kiêu ngạo của lúc trước không hề thay đổi. Mặc dù giờ phút này trong nội tâm cô đang rất sợ hãi, nhưng cô vẫn kiên trì vẻ lạnh lùng quát hỏi: “Hà Dĩ Kiệt, anh định làm gì?”

Hà Dĩ Kiệt đứng yên không hề động đậy, thân hình cao lớn làm cho người ta có một cảm giác bị đè nén không nói được thành lời. Đôi môi của Đỗ Phương Phương mím lại thật chặt, trong lúc vô thức, ngón tay cô cũng đã nắm chặt lại thành quyền. Từ nhỏ đến lớn, trong nội tâm cô vẫn luôn duy trì một suy nghĩ, quyết không bao giờ nhận thua, bất kể ở trong hoàn cảnh thế nào, bất kể bản thân đang ở vào thế bị động ra sao, nhưng nhất định không thể để bị mất khí phách!

Về mặt cô đầy cao ngạo và quật cường, trong mắt vẫn nguyên vẹn sự vĩnh vãng và hùng hăng của lúc trước, không thấy có một chút xúu mày may ý định muốn hỏi cái. Không những không có ý hỏi cái, mà chắc chắn cô còn cho rằng bản thân cô tuyệt đối không hề làm điều gì sai trái.

Hà Dĩ Kiệt không phải là một người đàn ông trốn tránh trách nhiệm, anh thừa nhận mọi chuyện đều bắt nguồn từ anh, chính anh là đầu sỏ gây nên mọi chuyện, nhưng chẳng lẽ cô không thấy mình có một chút lỗi lầm nào hay sao? Cô hận anh ngoại tình, hận anh cất giấu một người phụ nữ khác ở trong trái tim mình, hận sự tồn tại của Trương Tư, anh đều có thể hiểu được, nhưng tại sao cô không tìm anh - Hà Dĩ Kiệt này để hỏi tội? Tại sao cô lại làm tổn thương đến Tư Tư và Nặc Nặc vô tội như vậy?

Chuyện cho tới bây giờ, anh cũng không muốn nói thêm gì nhiều với cô nữa. Những lý lẽ này, anh cũng sẽ vĩnh viễn không bao giờ nói ra, bởi vì, Đỗ Phương Phương cũng sẽ hoàn toàn không bao giờ để lọt vào tai mình, cũng sẽ không để tâm đến chuyện đó. Cô luôn cố chấp cho rằng, chính Trương Tư đã phá vỡ hôn nhân của bọn họ, chính Trương Tư là người đã ngăn trở hạnh phúc của bọn họ. Nhưng cô hoàn toàn không biết rằng, từ trước đến nay anh và cô chưa từng có hạnh phúc, cuộc hôn nhân này chẳng qua cũng chỉ là để lợi dụng nhau mà thôi.

“Đỗ Phương Phương.” Hà Dĩ Kiệt nặng nề lên tiếng, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt anh lúc này lạnh cứng giống như lớp băng giá trên hồ sâu mùa đông, cứ thế nhìn sang cô. Ánh mắt của anh tựa như xuyên vào tận trong tim làm cho cô lạnh buốt đến tận xương tủy.

“Dĩ Kiệt...” Cô không nhẫn nại được nữa, mở miệng ấp úng nói, định tiến lên một bước, nhưng hai chân cô lúc này tựa như nặng ngàn cân, không thể nào đi chuyển nổi một bước.

“Chúng ta ly hôn!” Anh dùng giọng điệu kiên quyết tựa như không cho phép ai được nghi ngờ, nhấn mạnh bốn chữ. Trong chốc lát Đỗ Phương Phương chột như bị ngớ ngẩn, cả người cứng ngắc như món đồ chơi đã bị hỏng dây cót, không thể nhúc nhích nổi.

“Tôi sẽ nhờ luật sư gửi bản thỏa thuận ly hôn cho cô, việc cô cần làm, chính là ký tên vào bản thỏa thuận ấy. Cô có hiểu không? Tôi muốn ly hôn, muốn xóa bỏ quan hệ vợ chồng với cô. Tôi sẵn lòng trả một giá lớn, tôi bằng lòng vứt bỏ tất cả, Đỗ Phương Phương, cô có hiểu không?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: Nổi giận

Chương 74: Nổi giận

“Tôi sẽ nhờ luật sư gửi bản thỏa thuận ly hôn cho cô, việc cô cần làm, chính là ký tên vào bản thỏa thuận ấy. Cô có hiểu không? Tôi muốn ly hôn, muốn xóa bỏ quan hệ vợ chồng với cô. Tôi sẵn lòng trả một giá lớn, tôi bằng lòng vứt bỏ tất cả, Đỗ Phương Phương, cô có hiểu không?”

Anh vừa mới nói dứt lời, Đỗ Phương Phương đột nhiên hét lên một tiếng thật lớn: “A...” Đỗ Phương Phương luôn kiêu ngạo, cô vẫn luôn cho rằng cả đời này anh sẽ không bao giờ dám nói hai chữ “ly hôn” với cô, nhưng hiện tại, anh lại đề nghị ly hôn với cô chỉ vì cô đã đánh đứa con hoang kia mấy cái sao? Anh có tư cách gì để nói chuyện này? Không còn chỗ dựa là nhà họ Đỗ của cô, Hà Dĩ Kiệt anh làm sao có thể leo cao được như vậy?

“Hà Dĩ Kiệt, anh làm vậy là vì đứa con hoang kia...”

Tiếng nấc chửi của cô còn chưa dứt, ngờ đâu trên da đầu cô đã truyền đến một cảm giác đau đớn gần như tê liệt. Cô giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy hai mắt Hà Dĩ Kiệt đã đỏ ngầu lên tương như sắp phun ra máu. Anh không chút thương tiếc, túm chặt lấy mái tóc của cô, tiếp đó vung tay lên, tặng cho cô một cái bạt tai.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Nổi giận 2

Chương 74 (tiếp theo)

Hà Dĩ Kiệt đã hận đến cực điểm, ba chữ “đứa con hoang” tựa như một mũi tên sắc nhọn xuyên vào cơ thể anh, khiến mỗi một tác da thịt của anh cảm thấy đau đớn dữ dội. Từ Từ là nỗi đau vĩnh viễn trong trái tim của anh. Nặc Nặc là mạng sống của anh, anh không cho phép bất kỳ một ai làm tổn thương đến con gái, cho dù chỉ là một lời nói phi báng!

Một cái bạt tai này anh gần như đã dùng hết sức lực toàn thân. Đỗ Phương Phương bị anh tát đến nổ đom đóm mắt, trong đầu vang lên tiếng ong ong, khóe miệng cũng bị xé rách, một dòng máu đỏ tươi rỉ xuống.

Cô đã trúng một bạt tai, ngược lại, đã trở nên bình tĩnh hơn. Tiếp đó thái độ của cô cũng đã từ tốn hơn, cô cúi đầu xuống, trong hốc mắt đã mờ hồ có ngấn lệ. Đỗ Phương Phương cố chịu đựng, tuyệt đối không để cho mình rơi một giọt nước mắt nào ở trước mặt anh. Phải đến một phút đồng hồ sau, cô mới chậm rãi ngẩng đầu lên, vẫn giữ nguyên vẻ mặt kiêu ngạo của một người phụ nữ không bao giờ biết cúi đầu của lúc trước, điển, đàn, lè, quý, đồn nhưng ánh sáng trong đôi mắt giờ đây đã bị vỡ nát. Cô cười lạnh, nhìn anh vẻ buồn bình, từng câu từng chữ cô nói ra nghe có vẻ rất bình thản, nhưng trái tim cô lại giống như bị kim đâm: “Hà Dĩ Kiệt, chỉ vì một người phụ nữ hèn hạ được anh bao nuôi ở bên ngoài, cũng vì đứa con hoang mà cô ta sinh ra, mà anh dám đánh tôi một cái tát hay sao? Tôi thật sự rất muốn hỏi anh một chút, anh còn có lương tâm hay không? Tôi đã đường đường là một người vợ danh chính ngôn thuận của Hà Dĩ Kiệt anh, nhưng anh đã từng bao giờ để những lời nói này ở trong lòng không? Tôi đã làm điều gì sai trái chứ? Tôi là một người vợ hợp pháp của anh, dựa vào cái gì anh buộc tôi phải tha thứ cho việc anh đã sinh con với người phụ nữ khác chứ? Dựa vào cái gì anh bắt tôi phải đối xử tốt với cô ta? Dựa vào cái gì anh muốn tôi phải cúi đầu nén giận, cam tâm làm người phục vụ nuôi dưỡng hầu hạ con bé đó chứ?”

Cuộc nói chuyện này ngược lại đã làm cho Hà Dĩ Kiệt giận quá hóa cười. Anh gật đầu liên tục, mi tâm nhú lại lạnh cứng, nhưng khóe môi lại nhếch lên tràn đầy vẻ châm chọc, trong lúc bốn mắt đối diện nhìn nhau, ai có thể nhận ra họ đã từng là một đôi vợ chồng hòa hợp, đã từng cùng giường chung gối chứ? Bàn tay đang nắm lấy mái tóc của cô đột nhiên siết chặt lại, anh ghé sát mặt nhìn xoáy vào tận sâu đáy mắt đang ngấn lệ của cô.

“Cô hỏi tôi có lương tâm hay không, tôi cũng muốn hỏi lại cô một chút xem. Đỗ Phương Phương, rốt cuộc cô có lương tâm hay không? Tại sao cô lại độc ác như vậy? Tương Từ đã sai ở chỗ nào? Nặc Nặc đã sai ở chỗ nào? Là chính tôi đã trêu chọc cô ấy, chính tôi đã quán quít lấy Tương Từ không rời, tôi yêu cô ấy nên không thể buông tay với cô ấy được. Cái người được gọi là chồng cô, chính là Hà Dĩ Kiệt tôi đây, đã không sao bỏ được cô ấy. Còn cô, cô đã từng ngoại ô ấy để gây chuyện gì hả. Cô tức giận điều gì, mẹ kiếp, cứ xông đến trút vào tôi đây, tại sao cô lại động tới Tương Từ để làm gì hả, Đỗ Phương Phương?”

Anh nói xong lời cuối cùng, đột nhiên giọng nói vút cao lên. Lửa giận chất chứa đầy trong ngực lần sự thống khổ dường như đã tìm được lối để thoát ra, anh không thể nhịn được nữa rồi. Bộ dạng gào khóc thật thê thảm của Nặc Nặc, cái chết không rõ ràng của Từ Từ, ngay cả những giây phút cuối cùng của cô anh cũng không được chứng kiến. Những vướng mắc nơi đáy lòng của anh tựa như lớp sương mù dày đặc không sao tan nổi đã bao phủ khắp cơ thể anh, làm cho anh không thể hít thở nổi nữa. Anh gần như không còn đủ nhẫn nại để tiếp tục sống cuộc sống này nữa rồi. Nỗi đau đớn mạnh mẽ cùng sự đau thương khổ sở giờ đây đồng loạt bốc lên đầu, khiến anh tựa như sắp phun ra máu...

“Cô ta đã làm sai điều gì hả? Cái sai lớn nhất của cô ta, chính là, cô ta đã bất chấp cả lòng tự trọng để tới quấy rầy anh...”

Lời mắng chửi của Phương Phương mới nói ra được một nửa đã bị anh giơ tay vung ra một cái bạt tai nữa cắt ngang lời. Gương mặt của Đỗ Phương Phương bị cái tát của anh làm cho lật nghiêng sang bên, cả hai gò má đều đã sưng vù, đau rát như phải bỏng. Nhưng cho dù bất kể thế nào, cô cũng cố gắng đè nén xuống đáy lòng giờ đây đã lạnh như băng. Phương Phương cúi đầu xuống, mái tóc ngắn rũ xuống trên trán, lọn tóc đâm vào trong mắt cô đau không chịu nổi, đau đến mức nước mắt cô cứ ào ạt chảy xuống, nhưng qua một lúc lâu cô cũng không hề nhúc nhích. Cô vẫn luôn chìm đắm trong sự lừa dối của chính bản thân mình, vẫn luôn cho rằng mình là một người phụ nữ rất hạnh phúc. Nhưng đột nhiên giờ đây giấc mơ huyền ảo trong cô lại bị người ta phá nát, cô không có cách nào chấp nhận sự thật này.

Nhưng giọng nói của anh vẫn vang lên ong ong ở bên tai cô như trước, giọng nói của anh giống như đòi mạng, giống như một liều thuốc độc gây chết người. Ngay tại giờ phút này, đột nhiên Đỗ Phương Phương nhận ra mình đã lâm vào cảnh tuyệt vọng. Cho dù anh đối xử với cô như vậy, cho dù hiện tại

đã đi đến tình trạng này, cô nhận ra rằng, cô vẫn yêu anh như trước kia, vẫn như trước, không hề muốn buông tay với anh.

“Đỗ Phương Phương, hôm nay tôi muốn nói rõ ràng cho cô biết, người tôi yêu là Văn Tương Tư, từ đầu đến cuối tôi chỉ yêu một mình cô ấy. Vì chuyện của bác Tiểu, nên tôi không thể không cưới cô. Đây là sai lầm lớn nhất đời này của tôi, bởi vì đã bước một bước sai lầm, nên tôi đã phải trả cái giá thật thê thảm, thật đau đớn. Tôi đã bị mất vĩnh viễn người phụ nữ tôi yêu! Hiện tại tôi chỉ còn Nặc Nặc, tôi nói cho cô biết, con bé chính là mạng sống của tôi, vì con bé, tôi có thể sẵn sàng lao vào cái chết không chút do dự, cho dù phải chết ngay tôi cũng không nháy mắt. Cho nên, nếu cô còn tiếp tục động vào con bé một lần nữa, tôi sẽ trả lại cô gấp mười, gấp trăm lần, tuyệt đối không chút nương tay. Đỗ Phương Phương, đối với một người phụ nữ có lòng dạ độc ác, tàn nhẫn như cô, tôi tuyệt đối sẽ không nương tay!”

Khi anh nói đến Nặc Nặc, trong ngữ điệu nói đã dần dần trở nên dịu dàng mềm mại hơn, dường như ngay cái nhìn của anh với cô cũng đã dịu bớt.

“Anh nói rằng, người mà anh vẫn luôn yêu thương từ trước đến nay, duy nhất chỉ có một mình Văn Tương Tư thôi sao?” Đỗ Phương Phương gần như không thể tin nổi, cô ngẩng đầu lên, đôi mắt phượng kiều ngạo đầy bất cần nhìn người đàn ông trước mặt, giờ phút này trở nên như mê muội. Người đàn ông này là chồng của cô mà, là người đàn ông mà đời này cô yêu nhất, là người cô muốn dựa dẫm, muốn được cả đời sống cùng với anh. Anh là tất cả, là sự kiêu ngạo của cô, là niềm tự hào của cô, nhưng anh coi cô là gì chứ?

Chính miệng anh đã thừa nhận với cô rằng, anh không thương cô, người anh yêu là một người phụ nữ khác, từ đầu đến cuối, anh chỉ yêu người phụ nữ đó!

Chuyện này còn tàn nhẫn hơn cả chuyện anh đánh cô mười cái tát. Chuyện này đã làm cho cô thấy khổ sở hơn cả chuyện anh đưa ra yêu cầu ly hôn với cô. Đỗ Phương Phương không sao tin được. Cô dùng sức lắc đầu, giọng khê thì thào: “Không phải như vậy... không đâu, sẽ không có chuyện ấy... Không phải, không phải như vậy...”

Hà Di Kiệt nhìn sang cô, ánh mắt bất động, sắc mặt đông lạnh, anh gật đầu không chút do dự, đôi môi mỏng khê nhếch lên, nói một câu tàn nhẫn, cắt đứt chút hi vọng mong manh cuối cùng của cô: “Đừng vậy, tôi không yêu cô, tôi yêu Tư Tư, tôi yêu cô ấy. Cô ấy là người phụ nữ duy nhất mà tôi đã yêu, là người phụ nữ mà tôi yêu nhất đời này. Đỗ Phương Phương, tôi chưa bao giờ yêu cô. Không, phải nói là một chút quý mến cũng không hề có, một chút thiện cảm hay tán cũng không có. Từ sau khi cô ra tay với cô ấy lần đầu tiên, Đỗ Phương Phương, tôi đã chán ghét cô, chán ghét đến tận xương tủy!”

Chút hi vọng cuối cùng ở trong đáy mắt cô cũng đã vụt tắt. Từ trong khóe mắt những giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ chảy xuống. Ánh mắt cô dờ dẫn, tựa như đã bị người ta lấy mất hồn vía. Hà Di Kiệt buông tay ra khỏi đầu cô, cả người Đỗ Phương Phương mềm nhũn đổ nhào xuống trên mặt đất.

Anh đứng thẳng người, nhìn lại Phương Phương trong giờ phút này. Anh chán ghét cô, oán hận cô, hận sâu nơi đáy lòng anh vẫn cất giấu một chút áy náy, nhưng mà chút cảm xúc áy náy đó sớm đã tan thành mây khói theo cái chết của Tư Tư. Đây mới chỉ là sự khởi đầu của cuộc chiến tranh giữa anh và Đỗ Phương Phương. Sau khi anh biết được chuyện cái chết của Tư Tư thực sự có liên quan đến Phương Phương, anh đã xác định được giữa anh và cô giờ đây chỉ có một kết quả, duy nhất: kẻ thù không đội trời chung, cả đời này chỉ có thể là kẻ thù.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Nổi giận 2

Chương 74 (tiếp theo)

Hà Di Kiệt đã hận đến cực điểm, ba chữ “đưa con hoang” tựa như một mũi tên sắc nhọn xuyên vào cơ thể anh, khiến mỗi một tác da thịt của anh cảm thấy đau đớn dữ dội. Tư Tư là nỗi đau vĩnh viễn trong trái tim của anh. Nặc Nặc là mạng sống của anh, anh không cho phép bất kỳ một ai làm tổn thương đến con gái, cho dù chỉ là một lời nói phỉ báng!

Một cái bạt tai này anh gần như đã dùng hết sức lực toàn thân. Đỗ Phương Phương bị anh tát đến nổ đom đóm mắt, trong đầu vang lên tiếng ong ong, khóe miệng cũng bị xé rách, một dòng máu đỏ tươi rỉ xuống.

Cô đã trúng một bạt tai, ngược lại, đã trở nên bình tĩnh hơn. Tiếp đó thái độ của cô cũng đã từ tổn hơn, cô cúi đầu xuống, trong hốc mắt đã mơ hồ có ngấn lệ. Đỗ Phương Phương cố chịu đựng, tuyệt đối không để cho mình rơi một giọt nước mắt nào ở trước mặt anh. Phải đến một phút đồng hồ sau, cô mới chậm rãi ngẩng đầu lên, vẫn giữ nguyên vẻ mặt kiêu ngạo của một người phụ nữ không bao giờ biết cúi đầu của lúc trước, điếu, đàn, lễ, quý, đôn nhưng ánh sáng trong đôi mắt giờ đây đã bị vỡ nát. Cô cười lạnh, nhìn anh vẻ buồn bình, từng câu từng chữ cô nói ra nghe có vẻ rất bình thản, nhưng trái tim cô lại giống như bị kim đâm: “Hà Di Kiệt, chỉ vì một người phụ nữ hèn hạ được anh bao nuôi ở bên ngoài, cũng vì đưa con hoang mà cô ta sinh ra, mà anh dám đánh tôi một cái tát hay sao? Tôi thật sự rất muốn hỏi anh một chút, anh còn có lương tâm hay không? Tôi đường đường là một người vợ danh chính ngôn thuận của Hà Di Kiệt anh, nhưng anh đã từng bao giờ để những lời nói này ở trong lòng không? Tôi đã làm điều gì sai trái chứ? Tôi là một người vợ hợp pháp của anh, dựa vào cái gì anh buộc tôi phải tha thứ cho việc anh đã sinh con với người phụ nữ khác chứ? Dựa vào cái gì anh bắt tôi phải đối xử tốt với cô ta? Dựa vào cái gì anh muốn tôi phải cúi đầu nén giận, cam tâm làm người phục vụ nuôi dưỡng hậu hạ con bé đó chứ?”

Cuộc nói chuyện này ngược lại đã làm cho Hà Di Kiệt giận quá hóa cười. Anh gật đầu liên tục, mi tâm nhũn lại lạnh cứng, nhưng khóe môi lại nhếch lên tràn đầy vẻ châm chọc, trong lúc bốn mắt đối diện nhìn nhau, ai có thể nhận ra họ đã từng là một đôi vợ chồng hòa hợp, đã từng cùng giường chung gối

chứ? Bàn tay đang nắm lấy mái tóc của cô đột nhiên siết chặt lại, anh ghé sát mặt nhìn xoáy vào tận sâu đáy mắt đang ngẩn lệ của cô.

“Cô hỏi tôi có lương tâm hay không, tôi cũng muốn hỏi lại cô một chút xem. Đỗ Phương Phương, rốt cuộc cô có lương tâm hay không? Tại sao cô lại độc ác như vậy? Trương Tư đã sai ở chỗ nào? Nặc Nặc đã sai ở chỗ nào? Là chính tôi đã trêu chọc cô ấy, chính tôi đã quẩn quít lấy Trương Tư không rời, tôi yêu cô ấy nên không thể buông tay với cô ấy được. Cái người được gọi là chồng cô, chính là Hà Dĩ Kiệt tôi đây, đã không sao bỏ được cô ấy. Còn cô, cô đã tới vùng ngoại ô ấy để gây chuyện gì hả. Cô tức giận điều gì, mẹ kiếp, cứ xông đến trút vào tôi đây, tại sao cô lại động tới Trương Tư để làm gì hả, Đỗ Phương Phương?”

Anh nói xong lời cuối cùng, đột nhiên giọng nói vút cao lên. Lửa giận chất chứa đầy trong ngực lẫn sự thống khổ dường như đã tìm được lối để thoát ra, anh không thể nhịn được nữa rồi. Bộ dạng gào khóc thật thê thảm của Nặc Nặc, cái chết không rõ ràng của Tư Tư, ngay cả những giây phút cuối cùng của cô anh cũng không được chứng kiến. Những vớ vẩn nơi đáy lòng của anh tựa như lớp sương mù dày đặc không sao tan nổi đã bao phủ khắp cơ thể anh, làm cho anh không thể hít thở nổi nữa. Anh gần như không còn đủ nhẫn nại để tiếp tục sống cuộc sống này nữa rồi. Nỗi đau đớn mạnh mẽ cùng sự đau thương khổ sở giờ đây đồng loạt bốc lên đầu, khiến anh tựa như sắp phun ra máu...

“Cô ta đã làm sai điều gì hả? Cái sai lớn nhất của cô ta, chính là, cô ta đã bất chấp cả lòng tự trọng để tới quấy rầy anh...”

Lời mắng chửi của Phương Phương mới nói ra được một nửa đã bị anh giơ tay vung ra một cái bạt tai nữa cắt ngang lời. Gương mặt của Đỗ Phương Phương bị cái tát của anh làm cho lật nghiêng sang bên, cả hai gò má đều đã sưng vù, đau rát như phải bỏng. Nhưng cho dù bất kể thế nào, cô cũng cố gắng đè nén xuống đáy lòng giờ đây đã lạnh như băng. Phương Phương cúi đầu xuống, mái tóc ngắn rũ xuống trên trán, lọn tóc đâm vào trong mắt cô đau không chịu nổi, đau đến mức nước mắt cô cứ ào ạt chảy xuống, nhưng qua một lúc lâu cô cũng không hề nhúc nhích. Cô vẫn luôn chìm đắm trong sự lừa dối của chính bản thân mình, vẫn luôn cho rằng mình là một người phụ nữ rất hạnh phúc. Nhưng đột nhiên giờ đây giấc mơ huyền ảo trong cô lại bị người ta phá nát, cô không có cách nào chấp nhận sự thật này.

Nhưng giọng nói của anh vẫn vang lên ong ong ở bên tai cô như trước, giọng nói của anh giống như đòi mạng, giống như một liều thuốc độc gây chết người. Ngay tại giờ phút này, đột nhiên Đỗ Phương Phương nhận ra mình đã lâm vào cảnh tuyệt vọng. Cho dù anh đối xử với cô như vậy, cho dù hiện tại đã đi đến tình trạng này, cô nhận ra rằng, cô vẫn yêu anh như trước kia, vẫn như trước, không hề muốn buông tay với anh.

“Đỗ Phương Phương, hôm nay tôi muốn nói rõ ràng cho cô biết, người tôi yêu là Văn Trương Tư, từ đầu đến cuối tôi chỉ yêu một mình cô ấy. Vì chuyện của bác Tiểu, nên tôi không thể không cưới cô. Đây là sai lầm lớn nhất đời này của tôi, bởi vì đã bước một bước sai lầm, nên tôi đã phải trả cái giá thật thê thảm, thật đau đớn. Tôi đã bị mất vĩnh viễn người phụ nữ tôi yêu! Hiện tại tôi chỉ còn Nặc Nặc, tôi nói cho cô biết, con bé chính là mạng sống của tôi, vì con bé, tôi có thể sẵn sàng lao vào cái chết không chút do dự, cho dù phải chết ngay tôi cũng không nháy mắt. Cho nên, nếu cô còn tiếp tục động vào con bé một lần nữa, tôi sẽ trả lại cô gấp mười, gấp trăm lần, tuyệt đối không chút nương tay. Đỗ Phương Phương, đối với một người phụ nữ có lòng dạ độc ác, tàn nhẫn như cô, tôi tuyệt đối sẽ không nương tay!”

Khi anh nói đến Nặc Nặc, trong ngữ điệu nói đã dần dần trở nên dịu dàng mềm mại hơn, dường như ngay cái nhìn của anh với cô cũng đã dịu bớt.

“Anh nói rằng, người mà anh vẫn luôn yêu thương từ trước đến nay, duy nhất chỉ có một mình Văn Trương Tư thôi sao?” Đỗ Phương Phương gần như không thể tin nổi, cô ngẩng đầu lên, đôi mắt phượng kiều ngạo đầy bất cần nhìn người đàn ông trước mặt, giờ phút này trở nên như mê muội. Người đàn ông này là chồng của cô mà, là người đàn ông mà đời này cô yêu nhất, là người cô muốn dựa dẫm, muốn được cả đời sống cùng với anh. Anh là tất cả, là sự kiêu ngạo của cô, là niềm tự hào của cô, nhưng anh coi cô là gì chứ?

Chính miệng anh đã thừa nhận với cô rằng, anh không thương cô, người anh yêu là một người phụ nữ khác, từ đầu đến cuối, anh chỉ yêu người phụ nữ đó!

Chuyện này còn tàn nhẫn hơn cả chuyện anh đánh cô mười cái tát. Chuyện này đã làm cho cô thấy khổ sở hơn cả chuyện anh đưa ra yêu cầu ly hôn với cô. Đỗ Phương Phương không sao tin được. Cô dùng sức lắc đầu, giọng khê thì thào: “Không phải như vậy... không đâu, sẽ không có chuyện ấy... Không phải, không phải như vậy...”

Hà Dĩ Kiệt nhìn sang cô, ánh mắt bất động, sắc mặt đông lạnh, anh gật đầu không chút do dự, đôi môi mòng khê nhếch lên, nói một câu tàn nhẫn, cắt đứt chút hi vọng mong manh cuối cùng của cô: “Đừng vậy, tôi không yêu cô, tôi yêu Tư Tư, tôi yêu cô ấy. Cô ấy là người phụ nữ duy nhất mà tôi đã yêu, là người phụ nữ mà tôi yêu nhất đời này. Đỗ Phương Phương, tôi chưa bao giờ yêu cô. Không, phải nói là một chút quý mến cũng không hề có, một chút thiện cảm hay tán cũng không có. Từ sau khi cô ra tay với cô ấy lần đầu tiên, Đỗ Phương Phương, tôi đã chán ghét cô, chán ghét đến tận xương tủy!”

Chút hi vọng cuối cùng ở trong đáy mắt cô cũng đã vụt tắt. Từ trong khóe mắt những giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ chảy xuống. Ánh mắt cô dờ dẩn, tựa như đã bị người ta lấy mất hồn vía. Hà Dĩ Kiệt buông tay ra khỏi đầu cô, cả người Đỗ Phương Phương mềm nhũn đổ nhào xuống trên mặt đất.

Anh đứng thẳng người, nhìn lại Phương Phương trong giờ phút này. Anh chán ghét cô, oán hận cô, tận sâu nơi đáy lòng anh vẫn cất giấu một chút áy náy, nhưng mà chút cảm xúc áy náy đó sớm đã tan thành mây khói theo cái chết của Tư Tư. Đây mới chỉ là sự khởi đầu của cuộc chiến tranh giữa anh và Đỗ Phương Phương. Sau khi anh biết được chuyện cái chết của Tư Tư thực sự có liên quan đến Phương Phương, anh đã xác định được giữa anh và cô giờ đây chỉ có một kết quả, duy nhất: kẻ thù không đội trời chung, cả đời này chỉ có thể là kẻ thù.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Nổi giận 3

Chương 74 (tiếp theo)

Đỗ Phương Phương quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân đều co rút lại. Sắc mặt cô trắng bệch, trong cổ họng vang lên tiếng ken két. Cô không thốt ra nổi thành lời, cũng không sao khóc lên được, trong dạ dày cô đang co giật từng hồi, từng hồi, cứ cuộn trào lên như sóng biển. Cô khom người xuống, nôn khan từng đợt, từng đợt... Cô thấy khó chịu, khổ sở giống như có người đang thò tay vào, tóm giữ lấy trái tim của cô, vặn xoắn lại một cái khiến cô đau nhức.

Hà Dĩ Kiệt không hề để ý cô, xoay người bỏ đi ra phía bên ngoài.

Cô nhìn theo bóng lưng của anh, nếu như cô nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên, cô đã dùng ánh mắt ngưỡng mộ như vậy để nhìn theo anh. Trong nội tâm chợt nhớ tới một chuyện xảy ra đã lâu, có một lần khi cô ngồi nói chuyện phiếm với mẹ, mẹ cô đã hỏi: “Dĩ Kiệt đối xử với con thế nào, có tốt không?”

Cô nhớ rõ, khi đó chính cô đã biểu lộ thái độ đầy vẻ kiêu ngạo phẫn chán, trong con ngươi lộ rõ niềm hạnh phúc ngập tràn: “Anh ấy mà dám đối xử không tốt với con sao?”

Cô vẫn luôn cho rằng, anh không dám đối xử không tốt với cô, anh không dám dùng vẻ mặt giả bộ đối với cô. Anh không dám cãi lại cô một câu, anh cần dựa dẫm vào nhà họ Đỗ, cho nên anh vĩnh viễn phải cúi đầu xuống trước mặt cô. Nhưng giờ phút này, cô giật mình khi cảm thấy mình đã hiểu ra được phần nào, người đàn ông này, ngay từ khi bắt đầu, cô đã hoàn toàn không thể nắm giữ được anh ở trong tay.

Cô gả cho anh, nhưng mà cho tới tận bây giờ, không, cho dù là cô có dùng thời gian cả đời này, cô cũng không thể chạm đến được trái tim của anh.

Nhưng mà, cô cứ thế mà buông tay với anh hay sao? Sau khi ký tên vào lá đơn ly hôn, cô sẽ giống như từ vị trí trên cao ngã vào trong vũng bùn. Cô từ một người đang cười nhạo người khác lại trở thành một người bị người khác cười nhạo lại. Quan trọng nhất là cô không thể bỏ được cái thân phận Hà phu nhân này được, cô đã là người phụ nữ của anh rồi...

Nghĩ đến những chuyện này, cô thấy khó chịu tựa như bị người ta gác ở trên bếp lửa nướng chín vậy. Trời sinh cô đã có tính táo bạo cộng với sự chiều chuộng dung túng của gia đình, đến giờ căn bản cũng không thể thay đổi được tính nết nữa rồi. Mà cô cũng không muốn chỉ vì một chút giấc ngộ trong cuộc sống mà cô phải cố gắng cho mình lột xác thành người khác.

Không có sự khổ sở đau đớn nào làm cô phải sợ hãi. Từ nhỏ cô đã sống ở trong doanh trại, cũng lăn lết bò toài, đánh lộn, còn có những đau thương nào mà cô chưa trải qua chứ? Cô chỉ sợ bị người ta cười nhạo, bị người ta coi thường. Cô không muốn bởi chuyện thất bại này mà trở thành một người đáng thương. Cô không muốn nhìn cảnh bọn họ một nhà ba người đoàn viên. Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì để đến lúc đến lúc mà cuối cùng cô lại biến thành người có lỗi như vậy chứ?

“Hà Dĩ Kiệt!” Khi anh đi tới cửa, Đỗ Phương Phương đột nhiên mở miệng gọi giật anh lại.

Bước chân Hà Dĩ Kiệt dừng lại, anh xoay người lại, Đỗ Phương Phương đã đứng lên, mặc dù thoát nhìn khuôn mặt của cô vẫn còn chật vật như trước, nhưng trong tròng mắt của cô đã không còn có thần sắc như tro tàn lúc này.

“Anh đừng có quên, không có một người vợ như tôi đây làm sao anh có được vị trí này, anh cũng sẽ không có ngày hôm nay. Có biết bao nhiêu người nhìn anh thấy không vừa mắt, chỉ muốn tổng khứ anh đi chỗ khác, có biết bao nhiêu người chỉ muốn kéo anh xuống để hạ bệ anh, những người đó đã xếp thành hàng dài rồi đó, anh có biết không? Nếu như không phải vì anh được dựa lưng vào gốc cây cô thụ để hưởng bóng mát, Hà Dĩ Kiệt, anh thật sự cho rằng chuyện tham ô kia của bí thư Tiểu, anh có thể hất đi một cái là được sạch sẽ như thế hay sao?”

Nghe thấy Phương Phương nói như vậy, ngược lại, Hà Dĩ Kiệt lại cảm thấy trong lòng thoải mái như được nói lòng ra. Nếu như cô dùng lời nói chân tình để ràng buộc, sợ rằng sâu trong đáy lòng anh thật sự sẽ cảm thấy xấu hổ với cô, nhưng giờ đây cô đã nói ra những câu như vậy, trái tim của anh sẽ không còn dao động nữa.

Chương 75: Nổi giận

Nếu như cô dùng lời nói chân tình để ràng buộc, sợ rằng sâu trong đáy lòng anh thật sự sẽ cảm thấy xấu hổ với cô, nhưng giờ đây cô đã nói ra những câu như vậy, trái tim của anh sẽ không còn dao động nữa.

“Đỗ Phương Phương, tôi đã dám đưa ra đề nghị ly hôn, cô nghĩ rằng tôi còn sợ cô nữa sao?”

Ngực Đỗ Phương Phương như nghẹn lại một chút, nhưng sau khi thở một hơi dài liền chuyển giọng. Cô hơi ngẩng đầu lên, mắt vẫn hơi khép lại, vẫn ngồi yên một chỗ như cũ, tiếp tục nói về uy hiếp: “Hà Dĩ Kiệt, anh hãy suy nghĩ lại cho thật kỹ đi đã. Nếu anh ly hôn với tôi, danh dự, địa vị, quyền lợi, tất cả những thứ đó anh đừng hòng mơ tưởng tới nữa. Chỉ vì một người phụ nữ mà anh để mất đi tất cả như thế, anh cảm thấy có đáng giá hay không?”

Hà Dĩ Kiệt khoát tay, cắt đứt lời của cô, cố gắng kiềm chế lại sự phẫn nộ bởi sự lăng nhục kia, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường, cười lạnh: “Đúng, những gì cô đang nói cũng chính là điều tôi đang muốn nói đây. Hiện giờ tôi cũng không còn mong muốn bất cứ thứ gì nữa rồi. Danh dự, quyền lợi, địa vị tôi cũng không cần nữa, cô đã hài lòng chưa? Đỗ Phương Phương, cô còn có thể lấy cái gì ra để uy hiếp tôi nữa? Hãy nói ra hết một lần cho xong đi.”

Hà Dĩ Kiệt nói xong, vớ lấy hộp thuốc lá, mở ra rút lấy một điếu, lấy chiếc bật lửa khảm đầu sư tử ra bật “tách” một tiếng, châm thuốc. Anh hơi ngả

người về phía sau tựa vào trên vách tường, mắt hơi híp lại, phun ra một luồng khói cuộn tròn vào nhau, vẫn giữ vẻ mặt không thèm quan tâm

“Anh điên rồi à?” Đỗ Phương Phương kinh ngạc mở to hai mắt. Ngay từ nhỏ cô đã sống trong cái vòng luẩn quẩn đó, cho tới sau này, khi đã trưởng thành, cô vẫn thường thấy mọi người luôn lục đục với nhau để tranh quyền đoạt lợi, chứng kiến cảnh chỉ vì muốn ngoi lên trên mà bọn họ không tiếc bất kỳ thứ gì, không tiếc phải trả giá lớn, chứng kiến cảnh vì quyền lợi thiết thân mà có thể bỏ qua cả người thân của mình. Cô hoàn toàn không sao tin được, một người đang ở đỉnh cao của quyền lực, một vị trí khiến người ta bị bỏng tay nếu chạm vào, vậy mà lúc này lại có thể vứt bỏ đi tất cả!

Huống chi, cô biết rất rõ Hà Dĩ Kiệt là một người có dã tâm lớn như nào. Những người đàn ông giống như anh, trời sinh ra là để lăn lộn ở chốn quan trường. Nếu bắt anh phải sống cuộc sống như những người bình thường, e rằng sẽ làm cho anh còn cảm thấy khổ sở hơn là mang đi giết anh.

Hà Dĩ Kiệt khẽ héch cằm lên, khoe môi lạnh nhạt cong lên, giữa làn khói mù mịt, dung nhan tuấn tú mê người của anh trở nên mờ mờ ảo ảo. Đỗ Phương Phương chợt cảm thấy trái tim mình dao động, ánh mắt nóng rực như lửa, giăng co trên người anh, không làm sao rời đi nổi. Hà Dĩ Kiệt thấy bộ dáng của cô như vậy, lại hừ lạnh một tiếng: “Tôi không điên, Đỗ Phương Phương, tôi đã có quyết định rồi, tôi cũng không còn mong muốn gì nữa rồi. Tôi chỉ cần có Nặc Nặc là đủ rồi. Cô muốn giữ thủ đoạn đùa giỡn gì, cô thích trả thù tôi như thế nào, tất cả tùy ở cô. Tôi không nghĩ ngợi gì hết, cũng không cần bất cứ một thứ gì nữa. Tôi chỉ cần con gái của tôi!”

“Anh đã yêu Trương Tư, quan tâm đến cô ta như vậy, cũng vì con gái của mình mà có thể sẵn lòng vứt bỏ tất cả. Vậy lúc trước, tại sao anh lại xuất hiện ở bên cạnh tôi, tại sao lại nói anh có tình cảm tốt với tôi, tại sao anh lại lấy tôi? Anh đã yêu cô ta như vậy, tại sao còn buông tay với cô ta, tại sao anh lại có thể thờ ơ đứng nhìn tôi đánh cô ta được chứ?” Trái tim của Đỗ Phương Phương chìm xuống, nặng trĩu. Cô vẫn cho rằng, cô có được anh, cho dù không có được tình yêu ghi tâm khắc cốt của anh, ít nhất cũng có thể dùng thế lực của nhà họ Đỗ để ép buộc anh ở lại, ép buộc anh buông tay với Văn Trương Tư. Nhưng hiện tại, anh lại nói anh đã không cần bất cứ thứ gì nữa rồi, ở vị trí giữa quyền thế và Văn Trương Tư, anh sẵn sàng lựa chọn vứt bỏ quyền thế!

“Tôi cũng không cần phải giấu cô nữa, lúc trước tôi tiếp cận cô, chính là vì tôi đã nhìn trúng cô là người nhà họ Đỗ, bởi vì nhà họ Đỗ của cô có địa vị và ảnh hưởng rất lớn ở trong kinh.”

Nói đến đây, mi tâm Hà Dĩ Kiệt cau lại, buộc một người đàn ông phải thừa nhận bản thân mình đã có rắp tâm dự định như vậy, phải thừa nhận bản thân mình đã lợi dụng một người phụ nữ và thế lực của gia tộc ở sau lưng cô, thực sự không phải là chuyện về vang gì.

Tâm tư Đỗ Phương Phương nhanh quay ngược trở lại, nghe anh nói như vậy cô liền hỏi tương lại thời điểm lúc bọn họ quen nhau, quả thực, đúng vào lúc bí thư Tiểu phạm tội. Vừa rồi anh cũng đã nói, anh lấy cô là vì chuyện của bí thư Tiểu...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Nổi giận 4

Chương 75 (tiếp theo)

Như vậy tất cả mọi chuyện đều đã được sáng tỏ rồi. Anh yêu Văn Trương Tư, nhưng bởi vì bí thư Tiểu phạm vào tội lớn, vì không muốn để cho bí thư Tiểu phải lâm vào cảnh sống trong lao ngục khổ sở, anh đã gắng sức để tiếp cận cô, lừa gạt cô. Nói đúng ra là cô có thiện cảm với anh, thậm chí cuối cùng, chính cô đã tự mình đưa ra đề nghị chuyện hôn nhân đại sự...

Trái tim của anh – quả thực rất tối tăm, tàn nhẫn!

Sau khi đã làm những điều này, anh có từng suy nghĩ đến lập trường của cô hay không? Có từng suy nghĩ đến Đỗ Phương Phương cô là một con người cũng có da thịt như những người bình thường khác hay không? Trong cuộc sống cô cũng có tình cảm, cô cũng là phụ nữ, cô cũng sẽ động lòng và rồi cô cũng sẽ có những lúc yếu ớt, cô cũng sẽ yêu một người đàn ông và chìm đắm vào trong tình yêu đó, không có cách nào tự kiềm chế được!

“Hà Dĩ Kiệt...” Toàn thân Đỗ Phương Phương tức giận run rẩy không ngừng. Gương mặt của anh lộ ra biểu cảm tuấn tú mê hoặc như yêu ma, giống như một thứ bùa chú, bao phủ lên cô làm cho cô gần như phát điên. Cô muốn phá vỡ tất cả, hủy diệt tất cả, cô hận anh! Đỗ Phương Phương không kiềm chế nổi bước tới bên cạnh Hà Dĩ Kiệt, đưa tay chộp vào trên mặt anh. Hà Dĩ Kiệt định tránh, nhưng anh dừng lại, móng tay sắc nhọn của cô vạch một đường trên mặt của anh, ở một nơi nào đó trong trái tim của anh đột nhiên nhói lên một cái, cực kỳ đau đớn.

Nếu như nói Đỗ Phương Phương có lỗi, vậy thì phải nói chính anh mới là kẻ đầu sỏ thực sự, là nguồn gốc gây nên mọi lỗi lầm. Lúc trước anh tiếp cận cô với mục đích để lợi dụng như vậy, cho nên giờ đây mới nảy sinh ra tấn bi kịch đau lòng này. Nguồn gốc của mọi sai lầm đều xuất phát từ anh, thực chất anh mới chính là người phải xin lỗi cô.

Nhưng còn sau đó thì sao? Sau khi Trương Tư đã bị trúng đòn hiểm của Phương Phương, anh đã tự giác không tiếp tục đi gặp Trương Tư nữa, tự cảm thấy mình không xứng với cô, anh cũng không cam lòng lôi cuốn cô chìm vào trong đầm nước đục này với anh. Anh một lòng mong muốn cô có thể sống một cuộc sống tốt hơn, anh cũng đã hoàn toàn buông tay với đoạn tình cảm này. Khi đó, không phải là anh không nghĩ tới sẽ sống tốt với Đỗ Phương Phương suốt cả quãng đời còn lại. Dù sao, anh đã từng tiếp cận cô để lợi dụng, vốn dĩ trong lòng của anh cũng thấy áy náy, cũng không phải anh không nhìn không thấy cô thực sự yêu mến anh. Chẳng qua sau đó ai biết được lại xảy ra chuyện như vậy? Chính anh đã sai, anh đã vứt bỏ lời hứa để đi tìm

Tương Tư, chính anh đã không đành lòng khi thấy cô bị bệnh tật giày vò nên buộc lòng phải đưa cô đến thành phố C để dưỡng bệnh. Nhưng cũng chính anh đã lại một lần nữa không kìm nổi tình cảm với cô. Chính anh mới là người có lỗi, tất cả mọi lỗi lầm đều do anh gây nên. Chỉ có điều, tại sao anh là người gây ra mọi sai lầm mà người bị hại chết lại là Tương Tư chứ?

Cô có thể tức giận, có thể căm hận anh, có thể trả thù anh thế nào cũng được. Nhưng tại sao lại phải trút giận lên người Tư Tư?

Tư Tư bị cô hại chết còn chưa đủ, cô lại còn đối xử với Nặc Nặc như vậy. Nếu như không phải trong lòng anh vẫn đang chất chứa sự nghi ngờ nên mới nghĩ cách để sắp đặt cái bẫy này, chắc chắn không bao giờ anh có thể biết được trái tim của Phương Phương lại tàn nhẫn và cay nghiệt đến thế, cô có thể đang tâm ra tay hành hạ Nặc Nặc như vậy!

Nặc Nặc chỉ là một đứa trẻ mới hơn một tuổi, con bé có lỗi gì chứ? Cho dù cô hận mẹ của nó, nhưng Nặc Nặc thực sự vô tội mà. Con bé còn quá nhỏ chưa hiểu biết gì hết, rất đơn thuần đáng yêu giống như một thiên sứ vậy. Tại sao cô có thể ra tay độc ác với con bé như vậy chứ? Rốt cuộc trong trái tim cô ẩn chứa bao nhiêu tàn nhẫn, mới có thể khiến cô làm ra những chuyện độc ác như vậy, mới có thể thốt ra những lời hèn hạ như vậy với một đứa bé?

Anh không thể chịu đựng nổi, cũng không thể chấp nhận nổi chính mình nếu anh để cho con gái mình lại dẫm vào vết xe đổ của Tư Tư. Anh không thể chịu đựng được, nếu để Nặc Nặc sống ở bên anh mà không có thân phận rõ ràng, không thể chịu đựng được nếu anh lại để cho con gái phải tiếp tục sống ở trong cảnh nguy hiểm như vậy. Bác Tiểu đã đi rồi, anh cũng không còn vướng bận gì nữa. Tư Tư đã chết, lòng của anh cũng đã chết theo. Giờ đây, ngay cả chôn quan trường kia cũng không có gì làm anh phải lưu luyến nữa. Điều duy nhất anh muốn làm bây giờ, đó là phải điều tra rõ ràng nguyên nhân cái chết của Tư Tư, sau đó sẽ đưa tất cả mọi xúc phạm đến cô ra chôn công lý. Chờ sau khi tất cả mọi chuyện đều kết thúc, anh sẽ đưa Nặc Nặc cao chạy xa bay, tới châu Úc cũng tốt, chỗ nào cũng được, miễn là không phải ở lại nơi này.

“Hà Dĩ Kiệt, tại sao anh có thể đối xử với tôi như vậy? Anh lợi dụng tôi xong liền đá tôi sang một bên, còn muốn xa chạy cao bay cùng con đàn bà vô sỉ kia sao? Anh nghĩ rằng tôi sẽ thành toàn cho anh sao? Shit! Anh đừng có mơ tưởng hão huyền. Đỗ Phương Phương tôi đây, cho dù có chết cũng sẽ không thành toàn cho anh, anh đừng mơ tưởng! Đừng hòng! Tôi đây sẽ quán lấy anh, anh muốn được ở cùng một chỗ, được sánh bước bên nhau với Văn Tương Tư sao, từ phi anh bước qua xác của tôi trước đã.”

Lần trước cô đã ra tay khá hung ác, gương mặt của Hà Dĩ Kiệt đã bị cô cào thành một vết máu dài, nhưng cô thấy anh không hề né tránh. Vết máu trên gương mặt lạnh lùng của anh khiến người ta nhìn thấy mà giật mình. Hà Dĩ Kiệt hơi nghiêng nghiêng mặt, hàng lông mày dài nhíu chặt lại, khóe môi hơi trễ xuống tạo thành một đường cong vừa âm trầm vừa lạnh lẽo. Cô nhìn anh mà thấy lòng mình đau như cắt, dù miệng cô vẫn vừa khóc vừa mắng chửi không ngừng, nhưng cũng không động tay động chân nữa.

“Sánh bước bên nhau?” Đột nhiên Hà Dĩ Kiệt mở trừng mắt, cứ nhìn Đỗ Phương Phương đang khóc rống ở trước mặt như vậy. Khóe môi của anh dần dần cong lên, một nụ cười nhợt nhạt hé mở trên môi, nhưng từ trong đáy mắt của anh đột nhiên có một giọt lệ trào ra, lăn xuống cực kỳ chậm chạp, rơi xuống đất...

Không biết là bởi vì anh quá đau đớn, hay là bởi vì có chuyện gì khác nữa mà anh cứ sững sờ như thế nhìn sang Đỗ Phương Phương, rồi lại như hoàn toàn không nhìn thấy cô. Lần đầu tiên Đỗ Phương Phương nhìn thấy anh rơi lệ, trong nội tâm dù biết anh rơi lệ vì người phụ nữ khác, nhưng cô lại cảm thấy đau khổ không sao chịu nổi, nước mắt cứ thế rơi xuống liên tục. Tận sâu nơi đáy lòng cô cũng đang đau đớn không thôi. Cô quay mặt sang chỗ khác, không dám nhìn vào mặt anh, không dám nhìn những vết nước mắt trên mặt anh nữa.

Rất lâu sau, anh đột nhiên mở lời, bộ dạng ngờ ngẩn nhưng ngữ điệu lại bình tĩnh đến cực điểm: “Cô nói tôi phải sánh bước bên nhau thế nào đây hả Đỗ Phương Phương? Tương Tư đã chết rồi, làm sao tôi và cô ấy có thể sánh bước bên nhau đây? Cho dù cô có muốn thành toàn cho chúng tôi, cũng không còn cách nào nữa rồi. Tôi không thể đuổi theo cô ấy đến tận Thiên đường, cô ấy cũng không thể cải tử hồi sinh được... Làm sao tôi có thể ở cùng một chỗ với cô ấy được đây?”

“Chết rồi?” Đỗ Phương Phương khề giạt mình, lui về phía sau liên tiếp mấy bước, mãi đến khi thân thể cô chạm vào tường mới dừng lại. Tựa như cô hoàn toàn không ngờ tới sẽ có kết cục như vậy, giật mình sững sờ hồi lâu, sau đó bỗng nhiên cười rộ lên như một kẻ điên: “Ông Trời thật sự có mắt, con đàn bà đề tiện kia giờ đây đã chết rồi. Tôi biết ngay mà, đồ đàn bà đề tiện, kẻ thứ ba đến chia rẽ cuộc sống vợ chồng nhà người ta sẽ không bao giờ có kết cục tốt đẹp, cô ta cũng không thể thoát khỏi kết cục đó được!”

Cô ngửa mặt lên mà cười, cười nghiêng cười ngả, cười đến chảy nước mắt, tiếng cười kia lẽ ra phải nghe thấy âm điệu rất sung sướng, nhưng chẳng biết tại sao, lại cảm thấy có chút thê lương: “Cô ta đã chết rồi sao? Văn Tương Tư, cô thật sự rất thông minh, người sống làm sao đấu được với người chết chứ? Cô chết thật tốt, cô chết đi rồi nhưng cô đã vĩnh viễn chiếm được vị trí quan trọng nhất trong lòng của anh ấy. Huống chi cô lại còn có cả con gái bảo bối như vậy, cô thật sự rất lợi hại, tôi không đấu lại được cô. Đỗ Phương Phương tôi đây không đấu nổi với cô! Cô chết rồi nhưng vẫn can thiệp vào cuộc sống, khiến giờ đây tôi không thể sống một cuộc sống bình yên nữa rồi. Cô chết rồi nhưng cô vẫn chia rẽ chúng tôi. Đỗ Phương Phương tôi tự nhận là bản thân đã từng giờ chút thủ đoạn với cô, nhưng không ngờ tôi vẫn bị cô lừa đến xoay vòng vòng như vậy. Văn Tương Tư, cô đáng bị đưa tới địa ngục! Cô chết sớm như vậy là đáng đời lắm!”

Chương 76: Nỗi giận

Cô chết rồi nhưng vẫn can thiệp vào cuộc sống, khiến giờ đây tôi không thể sống một cuộc sống bình yên nữa rồi. Cô chết rồi nhưng cô vẫn chia rẽ chúng tôi. Đỗ Phương Phương tôi tự nhận là bản thân đã từng giờ chút thủ đoạn với cô, nhưng không ngờ tôi vẫn bị cô lừa đến xoay vòng vòng như vậy. Văn Tương Tư, cô đáng bị đưa tới địa ngục! Cô chết sớm như vậy là đáng đời lắm!”

Tiếng chửi bới của Phương Phương ngày một cao hơn, khiến sắc mặt của Hà Dĩ Kiệt càng ngày càng lạnh lẽo, càng ngày càng trở nên âm trầm. Cuối cùng không thể nhịn được nữa, anh nhẹ nhàng vươn tay ra tóm chặt lấy cổ của cô, dồn sức vào bàn tay bóp mạnh làm cho Phương Phương lập tức không sao thở nổi nữa. Đôi mắt của Đỗ Phương Phương đã hơi lờ lờ, mũi chân cũng đã hơi kiễ lên một chút, hai tay của Phương Phương giờ ra trước

quờ quạng lung tung cào lên mu bàn tay của anh, tạo thành từng đường từng đường rướm máu. Hà Dĩ Kiệt vẫn không chịu buông tay, mắt nhìn vào Phuong Phuong chông chọc, dường như sắp nứt ra, trông mắt đỏ ngầu một mảnh tựa như sắp phun ra máu vậy. Lực bóp của bàn tay càng lúc càng mạnh, động tác cào cào của Đỗ Phuong Phuong lên tay anh dần dần yếu đi, đầu lưỡi đã hơi thè lê ra ngoài, mắt nhìn đã trợn ngược lên. Lúc này Hà Dĩ Kiệt phải cố gắng lắm mới nén lại được sự kích động muốn bóp chết Phuong Phuong, bàn tay đang túm ngang cổ liền đẩy mạnh cô ta sang một bên. Đỗ Phuong Phuong giống như một quả bóng da đã bị xì hơi, người mềm nhũn nằm rũ ra ở trên mặt đất. Cô ôm lấy cổ, ho khan kịch liệt, thoáng cái mặt đỏ bừng lên mãi lâu sau cũng không nói được ra lời.

Hà Dĩ Kiệt đứng lặng ở nơi đó một lúc lâu, sau đó cũng không buồn liếc nhìn Phuong Phuong một cái, xoay người đẩy cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Nổi giận 6

Chương 76 (tiếp theo)

Cánh cửa vừa mở ra, thư ký Triệu ánh mắt thất thần dường như đã đông cứng lại, gắng gượng đứng thẳng người dậy nhìn về phía Hà Dĩ Kiệt. Bước chân của Hà Dĩ Kiệt cũng không ngừng lại, khi bước qua bên cạnh anh chỉ buông lại một câu nói, âm điệu vang lên nghe nhàn nhạt: “Hiện giờ tư tưởng của cậu đã quá lớn rồi, nếu đã như vậy tôi cũng chỉ có thể nói rằng, giờ đây tôi cũng không thể nào thu nạp cậu được nữa rồi. Triệu Khiêm, đường đi là do chính bản thân cậu đã lựa chọn, nếu như hậu quả có quá tàn khốc, cậu cũng không nên oán người khác.”

Thân thể thư ký Triệu run lên kịch liệt, môi mấp máy như còn muốn nói tiếp cái gì, nhưng lại không thể phát ra nổi một chút xú âm thanh nào, chỉ trơ mắt ra nhìn Hà Dĩ Kiệt tiến vào thang máy rồi đi. Sau đó thoáng cái cả người anh ta liền xụi lơ ở trên mặt đất, sắc mặt xám ngoét giống như người chết.

“Cho em chơi con gấu nhỏ này.” Trên ghế ngồi phía sau của chiếc xe Bentley màu đen, một cô bé xinh đẹp có mái tóc đen nhánh buông xõa ngang vai, trên trán những lọn tóc cắt ngắn ngang lông mày rủ xuống che rợp trên hai hàng lông mi mềm mại, cong veo. Cô bé mặc một chiếc áo dệt kim hở cổ màu vàng nhạt và chiếc váy màu đen có nhiều nếp gấp ngắn đến gối. Bao quanh đôi chân nhỏ xíu, trắng tấp là một đôi tất chân xinh xắn dệt hoa văn theo phong cách tây băng sợi tổng hợp. Hai màu đen trắng đan xen vào nhau nhìn vừa đơn giản lại rất hòa đồng, mang vẻ ngây thơ chất phác rất đáng yêu.

Mà lúc này, cô bé đang giờ một chú gấu Winnie the Pooh vô cùng xinh đẹp tới trước mặt một bé gái nhỏ hơn mình. Em bé kia nhìn trắng trẻo, mũm mĩm giống như búp bê. Lúc này em bé vẫn còn đang khóc, bàn tay xinh xinh giơ lên dụi dụi vào mắt, giữa những tiếng khóc nghẹn ngào, thỉnh thoảng cô bé lại nấc lên một cái rất dễ thương. Giữa lúc đang khóc thút thít bé gái chợt nghe thấy chị nói như vậy, liền ngược lên nhìn qua khe ngón tay mập mập đang úp trên mắt, mang theo chút thích thú, ngắm trộm con gấu nhỏ trong tay chị. Bé bỏ tay xuống, nhìn chăm chăm vào con gấu không hề chớp mắt một cái, tuy vẫn còn thút thít nhưng liền giơ tay ra nhận lấy con gấu nhỏ. Cô bé kia liền cười rạng rỡ, bên khoe miệng lộ ra hai lúm đồng tiền xinh đẹp. Cô bé đưa con gấu vào tận tay cho em gái nhỏ hơn mình một tuổi, sau đó rất ra dáng người lớn, cô bé lấy chiếc khăn tay xinh xinh của mình ra lau nước mắt cho em, động tác dịu dàng, cất tiếng nói ngây thơ dễ dàng em rất ngọt ngào: “Nặc Nặc, em gái ngoan, đừng khóc nữa nhé, chị cho em thứ đồ chơi mà chị thích nhất đấy.”

Nặc Nặc ôm con gấu nhỏ yêu thích đến không muốn rời tay, vừa khóc thút thít vừa ngẩng cái đầu nhỏ lên, đôi mắt to đen láy ướt sũng, lông mi lúng liếng, khẽ chớp chớp nhìn sang Khả Khả. Vết sưng đỏ trên gương mặt lần bên khoe miệng của Nặc Nặc đã được thoa lên một lớp thuốc mỡ trong suốt màu xanh lục, trông miệng cô bé giống như có một vòng râu ria màu xanh lục bao quanh, nhìn cực kỳ đáng yêu. Nặc Nặc vẫn còn nghẹn ngào cất giọng non nớt hỏi lại: “Không lừa gạt, cho Nặc Nặc thật...”

Khả Khả dùng sức gật mạnh cái đầu, đôi mắt cong lên, cười tí, giơ tay ôm lấy em bé, sáng khoái mở miệng: “Ừ, chị không lừa gạt em gái Nặc Nặc.”

Nặc Nặc cũng cong môi lên cười, lộ ra mấy chiếc răng sữa trắng nõn mới mọc chưa đủ dài. Khả Khả vừa thấy em cười, cũng cười theo, vừa ôm em vừa hôn mấy cái, có bao nhiêu món đồ chơi đều mang tất cả ra để cho em bé chơi. Rất nhanh chóng hai đứa trẻ đã ngồi một chỗ chơi với nhau. Nặc Nặc dần dần cũng không còn khóc nữa.

Tĩnh Tri ở một bên nhìn thấy cảnh như vậy cảm thấy cực kỳ dễ chịu, cô cảm thấy vui vẻ vì con gái mình rất hiểu chuyện, lại vừa cảm thấy vui mừng vì thấy Nặc Nặc rất ngây thơ và đáng yêu. Nhưng nghĩ đến Trương Tư, cô lại không sao kìm chế nổi lòng mình, nước mắt lại ào ạt tuôn rơi. Cô ở bên con gái Khả Khả của mình, trông coi con gái một ngày suốt 24 tiếng đồng hồ, thật sự vẫn còn cảm thấy chưa đủ, vẫn sợ con sẽ gặp phải điều gì uất ức, Nặc Nặc mới lớn bằng ngần này đã không còn mẹ, từ nay về sau con bé sẽ ra sao đây?

Thiệu Đình bắt gặp cô lại rơi lệ, không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu, đưa tay kéo cô lại, ôm vào trong ngực, hạ thấp giọng xuống, nói: “Bây giờ em đã là người lớn rồi mà vẫn còn khóc nhè, em muốn để Khả Khả nhìn thấy sao, thế nào con gái cũng sẽ chê cười em đó.”

Tĩnh Tri úp mặt vào trên vai anh, trong chốc lát nước mắt lại lặng lẽ tuôn rơi: “Thiệu Đình, trong lòng em thấy rất khó chịu, cứ nghĩ đến Trương Tư là em lại thấy vừa khó chịu vừa hối hận. Nếu như lúc trước chúng ta không rời khỏi nơi này để đi châu Úc, Trương Tư sẽ không phải chịu cảnh tứ cố vô thân, sẽ không phải chịu những nỗi khổ sở lớn như vậy, hiện giờ không hiểu thi thể cô ấy đã được đưa tiễn thế nào nữa... Chung quy em cảm thấy rất có lỗi với cô ấy...”

Trên gương mặt tuấn dật của Mạnh Thiệu Đình hiện rõ sự thương yêu, anh nhẹ nhàng vỗ về bờ vai gầy guộc của cô, nhỏ giọng khuyên nhủ dỗ dành hồi lâu. Thấy nước mắt của cô đã dần dần ngừng lại, anh liền nghĩ biện pháp để phân tán bớt sự chú ý của cô: “Nặc Nặc còn nhỏ như vậy, Tương Tư lại vừa mất, Dĩ Kiệt lại là một người đàn ông, chẳng có gì bằng bạn bè thân thiết, không bằng từ nay về sau em chịu khó tốn công lo lắng chăm sóc cho Nặc Nặc một chút, coi như là quan tâm giúp đỡ cho Dĩ Kiệt, để cho cậu ấy có thể an tâm xử lý chuyện của mình.”

Tĩnh Tri lập tức gạt đầu: “Vâng, ban ngày em sẽ mang theo Nặc Nặc ở bên mình, chờ Dĩ Kiệt rảnh rồi sẽ tới đón Nặc Nặc, dù sao bây giờ cũng không thể tiếp tục để cho Nặc Nặc hàng ngày ở cùng một chỗ với bảo mẫu được nữa. À mà phải rồi, em nghe chị Lưu Tô nói, Thanh Thu cũng biết tin rồi, mấy ngày nữa cô ấy sẽ trở về...”

Mạnh Thiệu Đình nghe thấy cô nói như vậy, đôi mắt không khỏi thoáng xoay chuyển, nghĩ đến người nào đó, bên môi lập tức hiện lên một cười kiêu “vui sướng khi thấy có người gặp họa”!

Sân bay, trong một quán bán bánh kem.

Nặc Nặc và Khả Khả ngồi ở trên chỗ ngồi của trẻ em, trước mặt mỗi cô bé đều đầy ắp những loại bánh ngọt nhìn vô cùng đẹp đẽ và dễ thương, lại còn có hai cốc ca cao nóng to đùng nữa chứ. Hai đứa trẻ ăn đến nổi trên mặt trên môi tràn đầy những bơ. Hai người lớn ở bên cạnh cũng mặc kệ, không trông nom gì hết. Khả Khả rất ra dáng là một người lớn, thỉnh thoảng lại lau miệng cho mình, rồi lại lau miệng cho Nặc Nặc. Nặc Nặc cũng rất ngoan ngoãn, khi Khả Khả cầm khăn tay tới, cô bé liền ghé ngay khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp sát gần vào Khả Khả để cho chị lau. Mạnh Thiệu Đình và Tĩnh Tri ngồi ở bên cạnh, quan sát hai đứa trẻ miệng cứ cười tùm tùm.

Còn hơi chếch ở phía bên kia, Thẩm Bắc Thành mặc chiếc áo gió ngắn màu đen đang ngồi lặng yên ở đó. Thoạt nhìn vẻ mặt anh vẫn yên lặng như nước, nhưng nhìn hai tay đặt ở trên chiếc khăn trải bàn màu trắng viền tơ lại thoáng có chút run rẩy rất nhỏ, đã tiết lộ sự căng thẳng nơi đáy lòng của anh.

Mạnh Thiệu Đình không lên tiếng, khóe mắt đảo nhìn qua một cái rồi lướt đi, cuối cùng anh nở nụ cười có chút ranh mãnh. Trong lòng Thẩm Bắc Thành hiểu rất rõ, tuy có chút cảm thấy ngượng ngùng, nhưng phần nhiều là rất cảm kích. Nếu như không phải Thiệu Đình gạt Tĩnh Tri và Lưu Tô tiết lộ ra tin tức Thanh Thu sắp về nước, anh hoàn toàn không có khả năng ngồi ở chỗ này để đợi cô, chờ được gặp cô một lần.

Thỉnh thoảng anh lại hơi quay mặt về phía cửa ra vào sân bay, trong ánh mắt nổi rõ có chút vô cùng lo lắng. Tĩnh Tri nhìn thấy Thẩm Bắc Thành như vậy cũng cảm thấy hết giận. Lúc đầu cô nhìn thấy Thẩm Bắc Thành xuất hiện ở sân bay trong lòng đã giận sôi lên, nhưng hiện giờ tức giận cũng đã nhanh chóng tiêu tan đôi chút. Nhưng cô vẫn cảm thấy hơi tiếc, nếu như không phải vì có việc gấp cần phải xử lý, không thể đến được nơi này, thì chắc chắn phải nghe thấy Cổ Lưu Tô hung hăng xạc cho Thẩm Bắc Thành vài câu thì cô mới hết giận!

Nhớ ngày đó, sau khi cô và Thiệu Đình đi châu Úc không lâu, Thanh Thu cũng liền bay trở về Pennsylvania. Sau đó các cô thỉnh thoảng vẫn gọi điện thoại cho nhau. Lúc Tĩnh Tri hỏi tới nguyên nhân Thanh Thu đi ra nước ngoài, mới biết rằng khi đó Thẩm Bắc Thành tuy vẫn còn dây dưa không rõ với Lạc Tương, nhưng lại cứ quẩn quýt chặt ở bên Thanh Thu. Có một lần anh cố sống cố chết quẩn quýt lấy cô hẹn cùng nhau ăn cơm. Kết quả Lạc Tương lại tìm được nhà hàng bên đi tới, ngay giữa căn phòng lớn có bao nhiêu người đang ăn cơm, cô ta liền quỳ gối ở trước mặt Thanh Thu, chảy nước mắt khóc rống lên, cầu xin Thanh Thu hãy trả lại Thẩm Bắc Thành cho cô. Lúc đó Thanh Thu vừa xấu hổ, lại vừa tức Thẩm Bắc Thành chỉ bận tâm chú ý đến thể diện của Lạc Tương không chịu giải thích gì nhiều, trở về nhà Thanh Thu liền ốm nặng một trận, sau đó dứt khoát rời đi.

Bởi vậy nên Tĩnh Tri hận Thẩm Bắc Thành tới cực điểm, cô thực sự không muốn cho Thanh Thu và Thẩm Bắc Thành ở cùng một chỗ. Bất kể là ai cũng tốt, bất kể là người nước nào, chỉ cần người ấy có thể thật lòng, toàn tâm toàn ý với Thanh Thu, bọn họ đều chấp nhận, chỉ cần đó không phải là Thẩm Bắc Thành!

Nhưng lần này trở về, nghe Thiệu Đình nói rằng sau khi Thanh Thu tức giận đi ra nước ngoài, Bắc Thành hoàn toàn đã cắt đứt với Lạc Tương. Tuy cô vẫn luôn kháng cự chuyện Thanh Thu và Thẩm Bắc Thành ở cùng một chỗ, nhưng Thanh Thu đi Pennsylvania hơn một năm nay, chẳng những thoái thác người đàn ông sắp đính hôn với cô mà còn cũng đã thoái thác không biết bao nhiêu người theo đuổi, cô mới hiểu ra, có lẽ Thanh Thu không hề thoái mái giống như bộ dạng bề ngoài. Có lẽ cô cũng chưa từng hoàn toàn buông tay với Bắc Thành... Nhớ ngày đó Phó Tĩnh Tri cô, chẳng phải cũng đã như vậy hay sao?

Chuyện tình cảm, từ trước đến nay vẫn luôn không thể nói được rõ ràng. Không phải là người trong cuộc, sẽ không có cách nào phỏng đoán chính xác ý nghĩ của người khác. Không bằng cũng đừng nên nhúng tay vào, cứ để mặc cho số mệnh của bọn họ tự sắp xếp xong xuôi. Nếu như thật sự bọn họ có duyên, như vậy kể cả thời gian không gian hoặc là những người khác cũng không phải thể ngăn cách nổi. Nhưng nếu thật sự vô duyên, cho dù có hao hết khí lực thì chẳng qua cũng chỉ là dùng giỏ trúc để múc nước. (ý nói làm một việc vô ích)

Suy nghĩ cẩn thận những điều này, Tĩnh Tri cũng cảm thấy không còn sự bất mãn với Thẩm Bắc Thành nữa.

Bọn họ ngồi đợi ở trong quán bánh kem đợi đến nửa giờ sau thì Thanh Thu cũng vừa vặn đến.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Nỗi giận 7

Chương 76 (tiếp theo)

Lúc Thanh Thu đẩy cửa tiến vào, Tĩnh Tri cố ý liếc nhìn sang Thẩm Bắc Thành một cái. Tựa như anh đang cố nén sự kích động nên cũng không để lộ ra vẻ mặt khoa trương, nhưng đôi tay của anh lại không ngừng run rẩy, đôi mắt sáng lạng lạng, chói sáng lạ thường.

Mà người phụ nữ vừa đẩy cửa bước vào kia lại giống như ánh mặt trời chói mắt, trong nháy mắt trái tim của anh chợt đau nhói. Đột nhiên trong lúc đó Thẩm Bắc Thành cảm thấy mình gần như không còn chỗ nào để có thể chạy trốn. Thậm chí anh còn hối hận tại sao trong lúc này mình lại xuất hiện ở đây. Thậm chí anh cảm thấy bản thân thực sợ hãi khi nhìn thấy cô, hoặc nói đúng hơn là, anh sợ không biết phải làm thế nào nếu như nhìn thấy vẻ mặt của cô khi bất gặp anh cũng ở đây...

Không biết cô sẽ khinh thường, hay là sẽ cười lạnh lùng, cũng có thể là bình thản giống như nhìn một người qua đường. Trong lòng anh rối loạn đến tê dại, mồ hôi vã ra làm lòng bàn tay anh thấy dính dính. Dần dần anh cảm thấy có chút bất an khi ngồi ở chỗ này, thậm chí, thậm chí anh còn nảy ra một ý nghĩ vô cùng buồn cười... Anh vừa nghĩ có lẽ mình nên chạy trốn Thanh Thu... bộ dáng đã tựa như “vừa lâm trận vội muốn đào thoát”...

Chương 77: Nỗi giận

Trong lòng anh rối loạn đến tê dại, mồ hôi vã ra làm lòng bàn tay anh thấy dính dính. Dần dần anh cảm thấy có chút bất an khi ngồi ở chỗ này, thậm chí, thậm chí anh còn nảy ra một ý nghĩ vô cùng buồn cười... Anh vừa nghĩ có lẽ mình nên chạy trốn Thanh Thu... bộ dáng đã tựa như “vừa lâm trận vội muốn đào thoát”...

Tĩnh Tri quay mặt đi, đứng lên hướng về phía Thanh Thu đang đi đến. Thanh Thu dường như chỉ có nhìn thấy cô, lập tức khẽ vươn tay ôm lấy Tĩnh Tri, thân thể hơi ngửa ra sau, miệng mở to thành hình chữ O, nụ cười sáng lạn giống như ánh mặt trời rực rỡ.

Tĩnh Tri cũng cười, nụ tươi tắn tự đáy lòng mà ra, chứa đựng tình cảm ấm áp không nói ra được, từ từ cuốn gọn cả trái tim của Thanh Thu. Cô có cảm giác xung quanh mình đều được ánh mặt trời bao phủ, đáy lòng thấy thỏa mãn không thể nói ra được. Cuộc đời này có một người bạn thân như vậy, thế là quá đủ rồi.

Thanh Thu cắt tóc ngắn, nhuộm màu chocolate nhìn rất xinh đẹp, chiếc khăn quàng cổ kẻ ca rô rộng rãi được thắt hờ hững ôm lấy hai bờ vai, dáng người mảnh mai trong ánh nắng cuối tháng mười một từ từ đến gần hơn. Thanh Thu mặc thêm chiếc áo sơ mi dài, một bên vạt áo giặt gọn ở bên trong lưng quần jeans, một bên lại rủ xuống nhìn hơi xộc xệch, nhưng vẫn hiện ra chiếc eo thon nhỏ không hết một chút tay. Ở bên dưới chút nữa, trên chân cô là một đôi giày da thấp cổ nhỏ nhắn. Cô đứng đó khí sắc xem ra cực tốt, tinh thần sôi nổi, nhưng ánh mắt lại mơ hồ có dấu vết chứng tỏ cô đã từng khóc. Nhưng trạng thái của cô vẫn gần như không có gì khác biệt, vẫn giữ bộ dạng của một con người luôn hăng hái nhanh nhẹn bước tới. Nhìn Triển Thanh Thu của lúc trước với mái tóc dài bồng bềnh, đầy dịu dàng và trầm tĩnh, với một Triển Thanh Thu giờ đây đầy kiên cường nhưng lại không bị mất đi nét mềm mại đáng yêu, tưởng chừng như là hai con người khác nhau.

Trong lòng Tĩnh Tri âm thầm tán thưởng, nhưng lại không thể xác định được cảm xúc của mình lúc này là vui hay buồn nữa. Một người phụ nữ giờ đây có sự biến đổi mạnh mẽ, đã thay da đổi thịt lớn đến như vậy, nếu như không phải trong cuộc sống đã từng chịu tổn thương quá sâu, thì giờ đây sẽ không thể thấu hiểu được cuộc sống mới thực sự hạnh phúc đến mức nào. Hạnh phúc đã khiến Thanh Thu lột xác trở thành một ngôi sao nhìn đến chói mắt, thực sự nhìn thấy quá rõ ràng, Thanh Thu rất có tương lai.

Thanh Thu vươn hai tay ra, Tĩnh Tri cũng vươn hai tay ra, hai người ôm chặt lấy nhau thật thân thiết, sau khi cười xong, nước mắt cùng lúc lại trào dâng.

Sau lúc rơi lệ ngắn ngủi, Thanh Thu lập tức đã dùng khăn lau. Cô đưa tay quạt những vệt nước mắt trên mặt của Tĩnh Tri, trầm giọng nói: “Đừng khóc, khóc không có gì tốt đâu, chờ chúng ta báo thù được cho Trương Tư, sau đó sẽ cùng khóc thoải mái!”

Tĩnh Tri dùng sức gạt đầu, lau nước mắt qua quýt, hé ra một gương mặt tươi cười: “Trên đường đi có thuận lợi không? Có đói bụng không? Ăn điểm tâm một chút trước nhé... Đúng rồi, mình cũng đã đưa cả Nặc Nặc đến đây, cậu vẫn nhìn thấy con bé phải không? Cực kỳ ngoan ngoãn, cực kỳ đáng yêu, xem ra con bé còn nghe lời biết nhiều chuyện hơn cả Khả Khả khi còn bé, thật sự làm cho người ta thấy mà thương cảm...”

Tĩnh Tri nói thao thao bất tuyệt, khiến Thanh Thu thoáng cái liền bật phì cười, mãi một lúc mới mở miệng được, nói Tĩnh Tri thế nào lại biến thành một người dài dòng như vậy. Khóc mất cô liếc nhìn qua cũng đã thấy Thẩm Bắc Thành đang ngồi ở một bên.

Thẩm Bắc Thành tự tiến đến gần cô, một khắc này, anh vẫn đang nhìn cô, nhưng lại vấp phải ánh mắt lạnh như băng của cô ngheh tiếp, linh hồn tựa như bị trúng một kích làm cho bị hoảng sợ, nhất thời sững sờ ngây người ra giống như tượng gỗ. Bất kể thế nào anh cũng chưa từng nghĩ tới Thanh Thu sẽ biến thành một người như vậy. Trên mặt cô luôn là vẻ tươi cười không có một chút nào có vẻ lo lắng. Bộ dạng cô đi trên đường tràn ngập tinh thần sáng lạng. Cô không bao giờ còn là một cô gái như lúc trước, một người con gái lúc đó nhà cửa bị phá, người thân bị chết, phải phụ thuộc vào anh, ở trước mặt anh luôn nhu nhược, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Cũng không còn là một đứa trẻ không biết gì, cũng không phải là một cô gái chỉ biết khóc lóc đến mất hồn, lại càng không phải là một Triển Thanh Thu cứ nhìn sang anh không biết phải làm thế nào, khi Lạc Trương đã gây sự trước mặt bao nhiêu người. Dường như cô đã quên hết thảy, bỏ qua hết thảy, tựa như cô đã được tái sinh lại trở thành một người khác hẳn. Cô trở nên chói mắt phát triển lên theo hướng tích cực, làm cho ai qua lại cũng đều phải liếc nhìn cô một cái, cũng đều có cảm giác bản thân mình quá nhỏ bé quá dơ bẩn.

Trong lòng của anh không thể xác định nổi cảm xúc của mình ra sao. Cho dù đã chậm rãi đứng lên, ánh mắt như bị gắn chặt ở trên người của cô, nhưng lại không thể nào dịch chuyển khỏi vị trí đó.

Đuôi lông mày của Thanh Thu hơi nhếch lên trên, cũng nở một nụ cười sáng lạn ấm áp đối với anh, kéo Tĩnh Tri đi về phía bên này chiếc bàn. Bộ dáng

của cô rất tự nhiên hào phóng, trên mặt không hề biểu lộ vẻ xấu hổ hoặc tức giận, cô chia bàn tay ra bắt tay Thẩm Bắc Thành gật gật đầu mỉm cười chào hỏi: “Thẩm tiên sinh, ngài khỏe chứ, không ngờ lại được gặp ngài ở chỗ này, lại nói tiếp, chúng ta cũng đã hơn một năm nay chưa từng gặp mặt nhau rồi nhỉ, gần đây ngài có khỏe không?”

Nói xong câu chào hỏi, cô lại thở dài trầm mặc, cảm thán nói: “Thời gian vậy mà trôi qua thật quá nhanh...”

Có chết Thẩm Bắc Thành cũng không thể tưởng tượng ra cô lại có thái độ như vậy khi gặp lại anh. Phong thái cô vô cùng thoải mái không còn giống cô ngày trước trong ký ức của anh. Cô đối xử với Thẩm Bắc Thành anh thực sự giống như một người bạn cũ, mà cô đã nhiều năm không được gặp, chứ không phải anh là người chồng trước mà cô đã từng yêu thật sâu, đã từng hận thật nhiều!

Anh nói không nên lời, trong lòng cũng không rõ có mùi vị gì, anh chỉ biết là cái cười ở trên mặt anh nhất định rất cứng nhắc, anh máy móc cầm lấy tay của cô, gật đầu, hỏi han. Sau cái bắt tay nhẹ nhàng, hai người lập tức tách ra, anh cũng không biết mình đã nói cái gì, hình như cũng cảm thán theo lời của cô, nói thời gian trôi qua cũng thực rất nhanh, hình như cũng có nói những lời gì đó khác nữa thì phải...

Tóm lại, trong đầu anh chỉ có một khoảng trống rỗng, cứ ngây ngẩn ngồi ở chỗ đó giống như là một pho tượng gỗ, anh cũng không dám nhìn lại bản thân mình lúc này nữa. Thanh Thu và Mạnh Thiệu Đình cũng vui vẻ chào hỏi nhau, sau đó càng thao thao bất tuyệt với Tĩnh Tri. Thậm chí cô còn ôm lấy Nặc Nặc, tràn đầy yêu thương cưng chiều, hôn hít, đồ dành cung nựng một cô bé hồi lâu. Tư thế cô ôm đứa trẻ hoàn toàn không giống như một cô gái trẻ tuổi chưa từng làm mẹ. Còn anh lúc này lại giống như một hình nhân được cắt ở bên ngoài, không chút ăn nhập, thốt nhiên lại được mang ra gắn lên bức tranh phong cảnh đẹp đẽ.

Anh nhìn bộ dạng cô ôm Nặc Nặc nhẹ nhàng đồ dành, hốt hoảng nhớ lại ngày xưa... Khi đó khi biết mình đã mang thai, cô vội trộm tham gia khóa học cách nuôi dạy trẻ, mua đủ loại đĩa CD và sách vở, học cách làm thế nào để trở thành một người mẹ đúng cách, chờ đón đứa con của mình còn chưa ra đời, nhưng mà sau đó... Tất cả mọi chuyện đều đã thay đổi.

Anh không muốn hồi tưởng lại, nhưng mà anh thấy bản thân mình ngồi ở chỗ này thực quá xấu hổ, nhưng rồi đi ư? Anh lại không nỡ, trong lòng cứ giằng co như vậy, cứ trù trừ mãi, đến lúc chuẩn bị sắp rời đi thì Hà Dĩ Kiệt cũng chạy đến sân bay. Nặc Nặc nhìn thấy ba ba, lập tức vui sướng nhảy ra khỏi vòng tay của Thanh Thu, giống như một viên đạn nhỏ, lao về phía Hà Dĩ Kiệt, xuyên qua tất cả mọi người trong quán bánh kem, bất kể người lớn trẻ em, xông thẳng vào trong lòng anh. Hà Dĩ Kiệt vẻ mặt khẩn trương, bước nhanh mấy bước xuyên qua đám người, vung vẫy ôm lấy con gái rồi mới thở một hơi nhẹ nhàng. Nặc Nặc vui vẻ không thôi, cô bé uốn éo vặn vẹo ở trong ngực anh cười khanh khách. Hà Dĩ Kiệt ôm lấy Nặc Nặc, động tác thuần thục và dịu dàng. Thẩm Bắc Thành ở bên cạnh chăm chú nhìn, đột nhiên trong lòng cảm thấy ngưỡng mộ bạn không nói ra được...

Anh vội trộm liếc nhìn về phía Thanh Thu, đáy mắt của cô phảng phất cũng thoáng hiện vẻ mát mẻ, sâu thẳm trong trái tim anh liền trào lên một cảm giác đau nhói, giống như bị vật gì đó đâm vào, khiến bàn tay của anh đang giấu ở dưới bàn, dần dần nắm chặt lại, siết đến đau nhức.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Nổi giận 8

Chương 77 (tiếp theo)

Nặc Nặc tiếp tục ê a nói chuyện với Hà Dĩ Kiệt bằng ngôn ngữ trẻ con của mình. Hà Dĩ Kiệt gần như đã có thể nghe và hiểu được quá nửa, anh chăm chú nghe con gái nói chuyện, trả lời cực kỳ nghiêm túc. Sau đó giữa những lúc cô bé nói chuyện thỉnh thoảng anh lại yêu thương đồ dành con gái ăn một chút bánh ngọt, Nặc Nặc vui vẻ đến mức tay chân múa loạn cả lên. Đã hai ngày nay cô bé không được gặp cha mình rồi, vì thế Nặc Nặc có rất nhiều, rất nhiều chuyện để nói, chỉ muốn được kể ra tất cả mọi chuyện cùng một lúc cho ba ba nghe!

Tuy vậy Thẩm Bắc Thành vẫn đứng thẳng tai lên để nghe Thanh Thu và Tĩnh Tri đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Giữa lúc Nặc Nặc đang líu ríu kể chuyện bằng giọng nói trẻ thơ ngọng nghịu, đột nhiên một câu nói lọt vào tai của Thẩm Bắc Thành, khiến đầu óc anh như mê muội gần như không thể nhận biết được mọi thứ xung quanh nữa, trong lúc nhất thời anh như bị rơi vào trong hầm băng, trở nên ngơ ngẩn...

“... Tìm được một người mà bản thân mình cho rằng thực sự phù hợp, đương nhiên chính là để sau này mình kết hôn chứ sao, trước kia mình vẫn một mực không muốn kết hôn nữa, chẳng qua là vì chưa gặp được đúng người mà thôi... Ừ, anh ấy rất tốt, rất quan tâm tới mình...”

Thanh Thu hơi quay nghiêng mặt để nói chuyện với Tĩnh Tri, làn da trắng bóng như ngọc, nhưng nụ cười lại cực kỳ sáng lạn và ngọt ngào, trong đôi mắt lóe lên ánh nhìn rạng rỡ sáng ngời, tựa như một cô gái trẻ đang đắm chìm trong tình yêu, tràn ngập sự thánh thiện và đẹp đẽ. Khi cô nói đến cái từ “Anh” kia, trên mặt thực sự hiện lên vẻ hơi e thẹn.

Thẩm Bắc Thành có cảm giác sống lưng bỗng lạnh toát. Anh không thể ngồi ở đây được nữa, anh cũng không mong muốn mình còn phải tiếp tục nghe thấy những lời nói thế này nữa... Anh vẫn luôn biết rõ cô không thiếu người theo đuổi, nhưng cô đã cự tuyệt tất cả bọn họ, nên anh cho là mình còn có cơ hội, nhưng không ngờ rằng cô đã động lòng...

Thẩm Bắc Thành không biết mình đã phải gắng gượng thế nào mới giữ được đầu óc tỉnh táo để nói lời cáo biệt với mấy người bạn. Anh cũng không biết mình đã làm thế nào để cố gắng giữ được vẻ mặt điềm tĩnh như trước, để bước chân giữ được trầm ổn đi ra khỏi quán bán bánh kem. Mãi đến khi đứng

ở bên đường, anh mới hít một hơi thật sâu, nhận luồng không khí lạnh giá từ cơn gió lạnh cuối tháng mười một thổi tới. Cơn gió thu lạnh lẽo cuộn xoáy làm vạt áo gió của anh tung bay. Từ đáy lòng anh, cảm xúc lạnh buốt đang dần dần dâng lên... Triển Thanh Thu – cái tên kia giờ đây tựa như đã được khắc ở trong lòng của anh, đã trở thành một bộ phận trong trái tim anh.

Đỗ lão tướng quân sắc mặt âm trầm ngồi ở ghế trên, Đỗ phu nhân và Đỗ tiên sinh đang ngồi hơi nghiêng ở trên ghế sa lon, sắc mặt cũng âm trầm không kém. Đỗ Phương Phương ngồi ở bên cạnh Đỗ phu nhân, sắc mặt tiêu tụy, tóc tai có chút rối loạn. Đỗ phu nhân nhẹ nhàng ôm lấy cô, thỉnh thoảng lo lắng liếc nhìn cô một cái. Con gái bà đã gầy đi rất nhiều, gần như không còn ra hình dạng người nữa, hai con mắt như hai cái giếng cạn, không còn có một chút vẻ sáng bóng linh lợi nữa, cứ lặng lẽ nhìn chăm chăm vào một chỗ ở trên bàn trà, hồi lâu cũng không hề nhúc nhích.

Hà Dĩ Kiệt ngồi một mình ở trên chiếc ghế sa lon đơn. Anh vẫn giữ im lặng, chỉ có nét mặt và tư thế ngồi ngay ngắn vẫn luôn chứa đựng đáng về cương quyết bướng bỉnh, diễn, đàn, lễ, quý, đồn thể hiện cho mọi người thấy rõ ràng thái độ cứng rắn của anh.

Trầm mặc một lúc lâu, sau đó Đỗ lão tướng quân mới bỏ chiếc tẩu thuốc vẫn luôn ngậm trên miệng xuống. Ông hơi híp híp mắt lại, sau đó khi mở to cặp mắt ra thì ánh nhìn sắc bén trong đôi mắt ông liền phóng thẳng ra, rơi vào trên mặt Hà Dĩ Kiệt. Ông chăm chú nhìn chăm chăm vào anh chừng nửa phút, nhưng Hà Dĩ Kiệt vẫn trầm tĩnh như nước, đuôi lông mày không hề động đậy. Anh lặng im nhìn lại Đỗ lão tướng quân, cũng không hề có ý định muốn lùi bước, thậm chí khóe môi đang mím chặt kia lúc này lại dường như hơi trầm xuống, nhưng vẫn toát lên cảm xúc ngạo lạnh không nói ra được.

Một lát sau, vẫn là Đỗ lão tướng quân mở miệng trước. Ông chậm rãi thu hồi lại ánh mắt, xoay xoay hai viên đá tròn nhẵn thín bóng loáng sáng ngời trong lòng bàn tay, mở miệng nói về rất uy nghiêm: “Chân tướng của sự việc này chúng ta đều đã nghe Phương Phương và Dĩ Kiệt kể lại rất rành mạch và đầy đủ rồi. Nhà họ Đỗ của chúng ta tuy không phải thuộc dòng dõi danh môn quý tộc gì, nhưng từ trước đến nay vẫn rất chú ý dạy bảo cho con cháu trong nhà, khi ra ngoài đều phải biết tuân thủ đúng lễ nghĩa. Trong chuyện này, quả thực Phương Phương đã sai rồi. Cho dù như thế nào, việc đánh người, gây thương tích cho người khác vẫn là chuyện không đúng! Đã phạm phải sai lầm, vậy thì dứt khoát sẽ phải chịu sự trừng phạt xứng đáng. Dĩ Kiệt, cháu cứ yên tâm, chuyện đã xảy ra như vậy, ta sẽ không nuông chiều...”

Đỗ lão tướng quân còn chưa dứt lời, Hà Dĩ Kiệt cũng đã lên tiếng cắt ngang, giọng nói của anh vẫn ôn hòa, thậm chí còn mang theo ý cười nhàn nhạt: “Đương nhiên Lão tướng quân luôn là một người ngay thẳng, rất hiểu lễ nghĩa, thời gian qua Dĩ Kiệt cũng vẫn luôn rất kính trọng ngài, cũng rất sẵn lòng nghe những theo những sắp đặt của ngài. Nhưng dù sao Phương Phương vẫn là cháu gái của ngài, chuyện trừng phạt này, giờ tạm thời không đề cập đến nữa.”

Chương 78: Nổi giận

Đỗ lão tướng quân còn chưa dứt lời, Hà Dĩ Kiệt cũng đã lên tiếng cắt ngang, giọng nói của anh vẫn ôn hòa, thậm chí còn mang theo ý cười nhàn nhạt: “Đương nhiên Lão tướng quân luôn là một người ngay thẳng, rất hiểu lễ nghĩa, thời gian qua Dĩ Kiệt cũng vẫn luôn rất kính trọng ngài, cũng rất sẵn lòng nghe những theo những sắp đặt của ngài. Nhưng dù sao Phương Phương vẫn là cháu gái của ngài, chuyện trừng phạt này, giờ tạm thời không đề cập đến nữa.”

Trừng phạt sao? Cô ta là người của nhà họ Đỗ, là cháu gái ruột của Đỗ Nghĩa Sơn ông, ông có thể trừng phạt thế nào đây? Dùng biện pháp trừng phạt nhỏ để che dấu tội lớn của cháu gái, đây đúng là một cách làm thật sự rất khôn khéo. Nếu thật sự ông là người thiết diện vô tư, vì sao không nói sẽ giao cháu gái cho quan toà, để điều tra nguyên nhân cái chết của Tư Tư cho rõ ràng? Sau đó cần phải chịu hình phạt thế nào thì phải nhận phạt như thế, nếu cần phải tử hình thì sẽ tử hình mới đúng.

Nghe qua thì có vẻ kiểu như rất vô tư công chính liêm minh, nhưng những suy nghĩ sâu thêm một chút thì thấy ngay ẩn ý, tốt nhất là đừng có động đến người đang ở trước mặt của ông. Hà Dĩ Kiệt anh đây vẫn chưa ngu xuẩn đến mức để cho người nhà họ Đỗ đùa giỡn, bóp nặn trong lòng bàn tay như thế.

Anh nghĩ như vậy, trong lòng âm thầm cười lạnh, nhưng trên mặt vẫn không để lộ ra cảm xúc, vẫn giữ vẻ tỉnh táo bình tĩnh như lúc này. Đỗ lão tướng quân vừa nghe thấy anh nói như vậy, không khỏi mừng thầm, thầm nghĩ, chẳng qua vẫn chỉ là dạng trẻ người non dạ, cho dù lúc trước đã từng đồng đặc nói ra những lời nói vô pháp vô thiên lòi như thế..., nhưng vẫn chỉ là con hổ giấy, ông vừa mới chấp nhận cho một chút lợi ích, chẳng phải cậu ta đã vô cùng cảm kích đó sao?

Đỗ Phương Phương cũng ngược cặp mắt sưng húp lên vì khóc, đáy mắt hiện lên chút ánh sáng hy vọng nhìn về phía anh, hai tay giấu ở bên dưới ống tay áo rất nhanh hơi run lên đầy căng thẳng.

Tất cả những biểu hiện đó Hà Dĩ Kiệt vẫn làm ra vẻ như không thấy, anh nghiêng người bưng ly trà, nhẹ nhàng hớp một ngụm, sau đó mới tiếp tục nói, vẫn không ngừng mặt lên: “Về cái chết của Tư Tư, vẫn chưa khai quan giám định (chỉ việc khai quật tử thi để điều tra vụ án), bởi vậy chuyện trừng phạt lúc này cứ tạm thời bỏ qua, không đề cập tới. Nếu như quả thật, do bị gây thương tích mà dẫn đến làm người bị tử vong, chuyện này sẽ có pháp luật nhà nước xử lý theo quy định. Còn nếu không có chuyện đó, Hà Dĩ Kiệt cháu cũng sẽ không để cho người tốt bị hãm oan. Cũng bởi trong chuyện này vẫn còn có điều khó hiểu, cho nên hôm nay tạm thời không thảo luận đến vấn đề này. Nhưng chuyện Đỗ Phương Phương đã làm tổn thương đến Nặc Nặc, thì chính cháu đã được tận mắt chứng kiến, mặc dù cũng chưa gây nên hậu quả gì lớn, nhưng trong lòng đã có ý định xấu. Nặc Nặc là con gái của cháu, đến bây giờ con bé mới một tuổi bốn tháng. Cho dù Hà Dĩ Kiệt có phạm vào sai lầm ngập trời đi nữa, cũng không thể trút giận lên trên đầu Nặc Nặc được. Cháu có muốn nhìn cũng không thể nhìn nổi nữa rồi. Đỗ lão tướng quân, xin ngài lượng thứ cho sự vô lễ của cháu, cháu không thể tiếp tục sống chung một chỗ với một người phụ nữ như vậy, cháu muốn ly hôn.”

Mãi cho đến lúc kết thúc buổi nói chuyện này, Hà Dĩ Kiệt mới ngẩng đầu lên, ánh mắt của anh sáng ngời giống như lưỡi kiếm sắc bén. Trong khoảng thời gian ngắn, Đỗ Phương Phương liền lặng đi đứng ngây người ở đó. Mà ngay cả Đỗ phu nhân lẫn Đỗ tiên sinh đều giật mình nhìn sang anh, tựa như không thể tin được. Thời gian qua anh vẫn luôn sống rất có chừng mực và biết lễ nghĩa, nhưng không ngờ trong buổi nói chuyện này anh lại nói ra những lời như

vậy.

Trong lòng Đỗ lão tướng quân cuộn lên sóng biển trào dâng, con tức giận dần dần bắt đầu nảy sinh ngày càng lớn, nhưng trên gương mặt ông vẫn giữ vẻ trầm ổn như núi Thái Sơn sừng sững ở phía đông như trước. Chờ cho Hà Dĩ Kiệt nói hết câu, ông mới chậm rãi lên tiếng, mỗi chữ mỗi câu, nghe bình thản nhưng lại rất có sức nặng: “Cháu đã nghĩ suy kỹ thấu đáo chưa?”

Hà Dĩ Kiệt khề cấn chặt răng lại một cái, cuối cùng mở miệng nói: “Cháu đã nghĩ kỹ rồi!”

Đỗ lão tướng quân nghe thấy trong lòng mình thoáng có tiếng thở dài một hơi, sau đó ông quay đầu lại nhìn về phía Hà Dĩ Kiệt, một lát sau mới chậm rãi mở miệng:

“Được, ta đồng ý chuyện ly hôn, nhưng nhà họ Đỗ chúng ta cũng không thể nào chấp nhận chuyện phải chịu sỉ nhục một cách uổng phí như vậy được. Một người con gái khỏe mạnh, bị cậu giằng vò thành bộ dạng thế kia, không nói đến chuyện cô gái kia chết không có liên quan gì đến Phụng Phụng, cho dù Phụng Phụng có là người gây nên chuyện ấy đi nữa, cũng do những nguyên nhân có thể nể tình được. Cậu nuôi dưỡng người phụ nữ khác, cùng nhau ngọt ngào ở bên ngoài, chẳng lẽ cậu còn muốn phu nhân của cậu phải nén giận hay sao? Chuyện ngày trước, Phụng Phụng chưa từng bao giờ đề cập lại, nếu như không phải cậu còn vương vấn tơ lòng, không sao cắt đứt được tình cũ với người phụ nữ kia, thì làm sao Phụng Phụng có thể bị tức giận đến mức như vậy? Chẳng lẽ bản thân Hà Dĩ Kiệt cậu cũng không có một chút sai lầm nào sao? Ta cho cậu biết, nhà họ Đỗ chúng ta không giống như những nhà khác, những chuyện kiểu như bao nuôi vợ nhỏ ngọt ngào với nhau ở bên ngoài như thế, nhà họ Đỗ chúng ta đây quyết không cho phép! Con gái nhà họ Đỗ chúng ta cũng không thể chấp nhận phải chịu oan uổng, phải chịu bị chọc tức bởi những chuyện không rõ ràng như vậy được! Hà Dĩ Kiệt, ta muốn nói trước với cậu những chuyện này để cậu suy nghĩ lại lần nữa. Chỉ cần cậu chịu đựng được những hậu quả sau khi ly hôn, vậy thì cứ việc ly hôn, ta Đỗ Nghĩa Sơn này sẽ không nói đến nữa chứ không!”

Đỗ lão tướng quân nói xong lời cuối cùng, nặng nề vỗ mạnh một cái vào trên mặt bàn trà. Ông xuất thân là một quân nhân, tuy qua tuổi 60 rồi nhưng uy lực vẫn còn mạnh mẽ như hồi trong quân ngũ. Một cái đập xuống dưới kia toát ra khí thế rất dọa người. Thậm chí ngay cả bộ trà chén nhỏ đặt ở bên cạnh bàn cũng không sao chịu nổi, nhất loạt đều bị nảy lên, rơi xuống trên mặt đất, vỡ nát vụn ra.

Đỗ phu nhân bị cái đập bàn kia làm cho dọa sợ. Đỗ tiên sinh đương nhiên phải đi đến đứng ở bên cạnh lão tướng quân vuốt ngực cho ông già nhẹ giọng khuyên giải.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Nổi giận 9

Chương 78 (tiếp theo)

Duy chỉ có một mình Hà Dĩ Kiệt, vẻ mặt anh không chút biến đổi, làm như không thấy tất cả những chuyện vừa diễn ra, chỉ có giọng nói của anh thoáng trầm xuống một chút, hỏi lại về xa xôi: “Dĩ Kiệt sẽ phải chịu nhận những hậu quả gì vậy, kính xin lão tướng quân chỉ rõ.”

Hậu quả gì kia chứ? Tư Tư của anh giờ đã chết, trên đời này ngoài con gái Nặc Nặc ra, giờ đây anh đã chẳng còn thứ gì khác nữa rồi, vậy còn có chuyện gì có thể làm cho anh sợ hãi nữa đây?

Anh vừa nói ra một câu như vậy, vụt cái, sắc mặt của Đỗ lão tướng quân ngay lập tức liền thay đổi, nhưng cũng chỉ vài giây sau ông đã khôi phục lại nét mặt như bình thường. Ông đưa tay ngăn lại động tác của Đỗ tiên sinh, im lặng một giây đồng hồ, tiếp đó ông hơi buông lỏng mí mắt che bớt ánh nhìn tinh quái trong mắt, ngữ điệu thông thả nhưng vẫn hàm chứa hơi thở khắc nghiệt: “Ta nghe nói, cậu theo bí thư Tiểu hơn hai mươi năm, có thể nói là người thân tín được ông ta coi trọng nhất đúng không?”

“Thân tín thì chưa chắc, nhưng ngược lại thật sự như người thân.”

Đỗ lão tướng quân cười nhạt một tiếng: “Lúc trước chuyện bí thư Tiểu tham ô mấy ngàn vạn, mọi việc đều do Dương Đắc Chí, một chiến hữu cũ của ta ở trong Ban Kỷ Luật Thanh tra ra mặt giải quyết. Lúc ấy bởi vì muốn tránh những vấn đề khiến người khác nghi ngờ, nên ta cũng không muốn tự mình ra mặt, nhưng cũng đã thỏa thuận nhất trí với Dương Đắc Chí một hiệp nghị rồi. Ngộ nhớ về sau này chuyện ngày hôm nay có bị lật lại, chẳng qua cũng là do một mình cậu đã dám vượt mặt ta, tự mình đến gặp gỡ Dương Đắc Chí để cầu cạnh nhờ vả cậu ta. Chuyện này từ đầu đến cuối không có một chút xúi liên quan gì đến tôi. Mà một khi tôi đã thoát khỏi liên quan, đương nhiên sẽ nghĩ biện pháp giúp cậu ta rửa sạch mọi chuyện. Rốt cuộc đến cuối cùng, chỉ có một mình cậu đã ra sức giúp đỡ giải vây cho tội phạm tham ô mà thôi. Nói ra ai tin được cậu là người trong sạch chứ? Đến lúc đó, cái tội hối lộ thủ trưởng kia quả nửa là sẽ được trừ xuống trọn vẹn cho cậu. Tất cả trách nhiệm cũng chỉ có một mình cậu hứng chịu mà thôi. Tóm lại đó là cái giá mà cậu đã tự chuốc lấy.”

Nói đến đây, ông ngừng đầu nhìn Hà Dĩ Kiệt, nhưng chỉ thấy gương mặt của anh vẫn bình thản, thần thái cũng thoải mái, trái tim không khỏi giật lên một cái, lại chất thêm một mối lửa: “Nếu như cậu vẫn luôn luôn là rể của nhà họ Đỗ chúng ta, dĩ nhiên là mọi chuyện sẽ được đảm bảo, không có chuyện gì xảy ra hết. Nhưng hiện nay cậu lại tỏ ra khinh người quá đáng, nếu như ta lại vẫn cứ một mực nhượng bộ cho cậu, chẳng phải sẽ để cho cậu cười lên trên đầu của ta sao? Cậu cứ tính toán lại cho kỹ đi, trừ tính mọi chuyện trước sau cho kín kẽ. Hiện giờ bí thư Tiểu đã bỏ trốn ra nước ngoài, tội lỗi đã được rửa sạch sẽ từ lâu, chỉ còn có cậu mà thôi, cậu sẽ là người chịu tội thay cho ông ta.”

Hà Di Kiệt nghe thấy câu nói đó, khẽ thờ dài một hơi, trầm giọng hỏi lại: “Nghe qua, thực sự cảm thấy quá là rất đáng sợ. Xin hỏi Đỗ lão tướng quân, nếu như mắc phải tội danh như vậy, sẽ phải chịu án ngồi tù khoảng bao nhiêu năm vậy?”

Ánh mắt của Đỗ lão tướng quân trở nên rét lạnh, nhưng ngược lại, ông lại cười cất tiếng cười ha ha: “Pháp luật cũng không thoát khỏi tình cảm riêng, nếu như người khác biết được cậu là con rể của nhà họ Đỗ, tất cả mọi chuyện đều dễ nói. Còn nếu như người khác biết được cậu là kẻ thù của nhà họ Đỗ, chuyện cậu phải chịu án tù tám năm, mười năm cũng vẫn còn là ít đó.”

Hà Di Kiệt khẽ vuốt cằm, cười nói: “Quá tốt, tám năm, mười năm sau tôi ra tù, con gái của tôi cũng chỉ mới có mười một mười hai tuổi. Hai cha con chúng tôi vẫn có thể sống cùng một chỗ thật dài thật lâu, quả thực là một chuyện không thể tốt hơn được nữa.”

Suốt từ đầu đến cuối, Đỗ Phương Phương vẫn không hề hể hễ nói một câu, vừa nghe đến đó, đột nhiên xoẹt một cái Đỗ Phương Phương liền đứng bật dậy. Bả vai của cô run rẩy, nhưng cả người không hề động đậy, trong ánh mắt nhìn như dính lấy thân thể Hà Di Kiệt biểu lộ sự giằng co rất rõ ràng. Một lát sau, cô đột nhiên mở miệng, giọng nói khàn khàn, nhưng lại tựa như chém đinh chặt sắt: “Ông ngoại, con không ly hôn.”

Con tức giận vẫn luôn bị Đỗ lão tướng quân đè nén lại, giờ phút này nổ bùng lên, bộc phát mạnh mẽ ra ngoài. Ông phát tay lên, vung ra một cái bạt tai đánh vào trên mặt Đỗ Phương Phương, nghiêm nghị quát mắng: “Con câm miệng lại cho ta! Còn chưa đủ thấy mặt thể diện hay sao? Người của nhà họ Đỗ chúng ta xưa nay chưa từng bao giờ làm ra cái loại chuyện không còn chút thể diện thể này bao giờ. Người ta đã không còn nghĩ ngợi gì đến con nữa, vậy mà con còn quần quít lấy người ta chết cũng không buông sao? Đỗ Phương Phương, có phải là đàn ông khắp trong thiên hạ này đều đã chết sạch cả rồi hay không, hả?”

Đỗ Phương Phương bị trúng cái tát của ông ngoại, lão đảo lạng người đi, thoáng cái nước mắt không nén nổi nữa liền trào ra. Đỗ phu nhân nhìn thấy con gái như vậy cực kỳ đau lòng, muốn đến để ngăn lại, nhưng bà vẫn cố nén lại. Bà ngồi ở chỗ đó, liếc nhìn Hà Di Kiệt một cái, rồi cuộc lại quay mặt đi, rơi lệ.

Nói cho công bằng, trong cả gia đình họ Đỗ này, Hà Di Kiệt cũng chỉ có thiện cảm đối với Đỗ phu nhân và Đỗ tiên sinh mà thôi. Đỗ tiên sinh là người không bao giờ nói năng tùy tiện, ngay cả khoảng thời gian gần đây, ông vẫn luôn có thái độ ôn hòa săn sóc đối với anh. Hơn nữa Đỗ phu nhân còn vẫn luôn tự tay chăm sóc anh tựa như chính con trai của mình vậy. Anh và Đỗ Phương Phương đi đến kết cục hôm nay, người duy nhất làm cho anh không được an lòng vẫn luôn là Đỗ phu nhân.

“Ông ngoại...” Đỗ Phương Phương bặm mặt nhìn sang Đỗ lão tướng quân, chậm rãi kêu lên, giọng của cô đã khàn đặc, nước mắt kinh ngạc cứ thế lăn xuống: “Ông ngoại, con và anh ấy kết hôn cũng đã hai năm rồi, tuy nói hiện tại đã gây ra chuyện thế này rồi, nhưng nếu quả thật ngài muốn bắt anh ấy phải ngồi tù, vậy thì mặt mũi của nhà họ Đỗ chúng ta còn về vang cái nổi gì nữa chứ? Mặt mũi của cháu gái, ngài để đi đâu rồi? Suốt hai năm qua, chỉ tính trong phạm vi của giới thượng lưu ở thành phố A, trong kinh, có người nào không biết Đỗ Phương Phương con là cháu gái yêu của ngài, là một người có cuộc sống hôn nhân luôn được mọi người ngưỡng mộ chứ?”

Nói đến đây, trên mặt cô lại hiện lên một nụ cười tự giễu: “Ông ngoại, cháu gái của ngài hiện tại thật sự đã không còn gì nữa rồi, không còn người, trái tim của con cũng không còn nữa rồi, thứ duy nhất mà con không thể vứt bỏ chính là cái gương mặt đang trương ra đây mà thôi! Ông ngoại nếu quả thật ngài làm cho anh ấy phải ngồi tù, thì đứa cháu gái này cũng không thể nào sống nổi nữa...”

“Phương Phương... con...con...” Đỗ lão tướng quân sắc mặt tái nhợt đi vì tức giận, tay chìa về phía Phương Phương nửa ngày không thốt nổi ra lời. Ông kinh ngạc ngồi phịch xuống ở trên ghế sa lon, mãi một lúc rất lâu ông mới thở hắt ra từng hồi từng hồi một, chỉ cảm thấy mệt mỏi rồi không nói ra được. Đỗ tiên sinh và Đỗ phu nhân, cả hai người đều không dám lên tiếng.

Hồi lâu sau, Hà Di Kiệt chậm rãi đứng lên, lấy từ trong chiếc cặp tài liệu vẫn mang bên mình ra một chiếc túi lớn, bên trong có bản thỏa thuận ly hôn đã được soạn thảo xong xuôi, nét mặt không hề thay đổi cất tiếng nói về hồ hững: “Mặt của cô không hề có chút liên quan gì tới tôi. Chuyện tôi có phải ngồi tù hay không, cũng không có liên quan gì tới cô. Đỗ Phương Phương, cuộc hôn nhân của chúng ta đã đến thế này, tôi không thể không ly hôn, cho dù là thể lực của nhà họ Đỗ các người có lớn đến đâu, Hà Di Kiệt tôi đây dù phải mất đi cả mạng sống, tôi cũng nhất định phải ly hôn!”

Đỗ lão tướng quân tức giận đến độ người run rẩy không ngừng. Hà Di Kiệt liền đặt chiếc túi lớn bằng giấy dai ở trên mặt bàn, anh cười lạnh một tiếng, sau đó xoay người rời đi. Nhưng Đỗ Phương Phương đột nhiên lao đảo chạy đuổi theo, từ phía sau ôm chặt lấy anh, khóc rống, giọng nói khàn đặc: “Di Kiệt, ngay cả một chút tình cảm vợ chồng của chúng ta, anh cũng không hề để tâm đến thật sao?”

Chương 79: Nổi giận

Anh cười lạnh một tiếng, sau đó xoay người rời đi. Nhưng Đỗ Phương Phương đột nhiên lao đảo chạy đuổi theo, từ phía sau ôm chặt lấy anh, khóc rống, giọng nói khàn đặc: “Di Kiệt, ngay cả một chút tình cảm vợ chồng của chúng ta, anh cũng không hề để tâm đến thật sao?”

Bước chân của Hà Di Kiệt thoáng ngừng lại, anh đẩy từng ngón từng ngón tay của cô ra, vẫn không hề quay đầu lại, động tác lạnh lùng hà khắc đến vô tình, nhưng lời nói lại vô cùng bình tĩnh: “Giữa tôi và cô, từ đầu đến cuối cũng chỉ là diễn kịch với nhau mà thôi, có thể nói rằng, giữa chúng ta chưa bao giờ có tình cảm vợ chồng.”

Đỗ Phương Phương kinh ngạc lui về phía sau mấy bước, lệ nóng tràn mi. Hai bàn tay cô siết chặt lại thành hai nắm đấm, chỉ cảm thấy trái tim giá lạnh và tràn ngập tuyệt vọng không nói ra được. Tựa như trong cuộc đời, đây chính là giờ phút cô thấy đau khổ nhất gian nan nhất. Nhưng xuyên qua màn lệ, cô thấy anh đã bước đi ra khỏi tòa nhà của nhà họ Đỗ, trong ánh nắng ấm áp đầu mùa đông, thân hình anh cao thẳng giống như cây tùng cao ngất, từng chút từng chút hòa nhập vào bên trong ánh mặt trời sáng rỡ, đáng vẻ anh đầy kiên định và quyết tuyệt (kiên quyết đoạn tuyệt), không hề có dấu hiệu muốn quay đầu, Đỗ Phương Phương dần dần cảm thấy trái tim mình đã trở nên trống không. Cô che mặt, từng giọt từng giọt nước mắt to, trong suốt, sáng long lanh thi nhau rơi xuống...

Chương 123: Nỗi giận 10

Chương 79 (tiếp theo)

“Đồ khốn nạn!” Đồ lão tướng quân tức giận đến mức hất luôn cả chiếc bàn trà đổ nghiêng xuống đất. Tiếng đồ thủy tinh, đồ sứ vỡ vụn vang lên bên tai không dứt, nước trà bị đổ xuống vừa vụn gọi luôn vào chiếc túi giấy để bàn thỏa thuận ly hôn. Đồ phu nhân khóc đến gần như bất tỉnh, sắc mặt Đồ tiên sinh cũng khó coi đến cực điểm. Đồ lão tướng quân tức giận, rít gào lên từng tiếng từng tiếng ngày càng cao hơn. Đồ Phương Phương lại như mất điếc tai ngơ. Cô đứng đó thất thần, bước từng bước một, loạng choạng đi đến ngã quỵ xuống trên mặt đất ngay cạnh bàn trà. Cô cứ quỵ như vậy, nhặt chiếc túi giấy dai lên, tháo bỏ từng vòng dây gai đang quấn vòng quanh một chiếc cốc giấy. Một tờ giấy mỏng manh hiện hiện ở trước mắt cô, thoáng nhìn qua hàng chữ to in đậm trên đầu trang giấy, đột nhiên cô nghiêng rãnh một cái, dùng sức hung hăng xé nát vụn tờ giấy kia ra...

Đồ lão tướng quân thấy cháu gái như vậy, không khỏi càng thêm tức giận. Ông ngồi ở trên ghế sa lon nửa ngày mới nghiêng chặt răng một cái, sau đó hung hăng quăng xuống một câu:

“Đồ Nghĩa Sơn ta đây, nếu như ngày hôm nay ta bỏ qua thái độ không biết thế nào là trời cao đất rộng của con thỏ nhỏ chết tiết kia, ta sẽ đổi sang mang họ của nó!”

Đồ lão tướng quân quá tức giận, cứ nhắc đi nhắc lại mãi những lời này. Đồ Phương Phương xé nát bản thỏa thuận ly hôn rồi ném xuống đất. Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt trống rỗng nhìn qua sắc mặt đầy giận dữ của lão tướng quân, hơi thở mong manh, giọng nói khàn khàn nói thì thào: “Ông ngoại, coi như con cầu xin ngài, chuyện này, ngài tạm thời đừng động tay đến có được không? Con nhất định sẽ không ly hôn với anh ấy, cho dù con có chết, con cũng nhất định sẽ không ly hôn với anh ấy. Ông ngoại, con yêu anh ấy, con không thể bị mất anh ấy, dù là không chiếm được trái tim của anh ấy, thì con chỉ cần chiếm được thể xác của anh ấy cũng được.”

“Con thật sự đã làm mất hết mặt mũi của nhà họ Đồ chúng ta rồi đó, con có biết không?” Đồ lão tướng quân liền quơ lấy một cái cái chén ném tới, Đồ Phương Phương sững sờ vẫn quỳ ở đó, cũng không có ý định né tránh đi. Đồ phu nhân liếc nhìn thấy, không khỏi bị kinh hãi, lập tức bỏ nhào qua ngăn cản lại. Nhảy mất, cái chén liền đập vào trên trán của Đồ phu nhân, ngay lập tức máu tươi chảy ra ròng ròng. Đồ tiên sinh quá sợ hãi, liền bước nhanh tới để giúp đỡ, bịt chặt miệng vết thương trên trán bà lại, liên tục gọi người hầu đi mời bác sĩ tới. Nhưng Đồ phu nhân lại lắc đầu lắc đầu về một mội, nhẹ nhàng đẩy ông ra. Bà xoay người kéo Đồ Phương Phương lại, hai mẹ con cùng ngồi xuống trên ghế sa lon. Đồ Phương Phương sắc mặt trắng bệch, nhìn sang mẹ mình thấy máu tươi chảy đầy trên trán, trên mặt mẹ, miệng áp úng nói không ra lời.

Đồ lão tướng quân cũng không ngờ lại xảy ra biến cố như vậy, ông ngỡ ngàng một lát, điểu, đàn, lè, quý, đôn sau đó bảo người hầu lập tức đi mời bác sĩ tới. Lại nhìn thấy con gái như vậy, nét mặt ông có vẻ hơi bối rối, trong lòng cũng tự trách mình. Cảm thấy ở lại chỗ này cũng không có ý nghĩa gì nữa, ông đành thở dài một hơi thật sâu, sau đó liền xoay người đi lên lầu.

Đồ tiên sinh lấy chiếc khăn mặt sạch sẽ, trước hết bịt lại miệng vết thương cho Đồ phu nhân. Bởi vì mất máu, nên môi của bà nhìn đã hơi bị nhợt nhạt, nhưng tinh thần vẫn tỏ ra mạnh mẽ như cũ, bà cầm tay Đồ Phương Phương chưa nói được câu nào mà nước mắt đã chảy ra trước rồi. Trong lòng Đồ Phương Phương cũng cảm thấy rất hồ thẹn, cúi đầu không nói nổi lên lời. Đồ phu nhân cũng lo lắng khổ sở, xót lại tinh thần, lên tiếng khuyên nhủ con gái: “Phương Phương, đó không phải là cách để níu giữ lại tình cảm vợ chồng đâu con. Hiện tại Dĩ Kiệt đã quyết tâm muốn ly hôn, con lại cứ quẩn chặt lấy nó không chịu rời như vậy, sẽ chỉ càng làm cho Dĩ Kiệt thấy con thêm phiền toái. Hai đứa các con đã âm ỉ đến mức mẽ một hôm nay, thực sự là ngay cả mẹ cũng không ngờ đến. Mẹ vẫn cho rằng, con gái của mẹ cho dù bạo một chút, cá tính có mạnh mẽ một chút, nhưng tóm lại, vẫn là một người có trái tim nhân hậu, ngay thẳng, thiện lương. Nhưng xem ra thực tế hình như lại không giống như những gì mà mẹ đã từng nghĩ. Con cũng đã trưởng thành rồi, tự mình cũng đã có thể làm chủ trong suy nghĩ và hành động được rồi. Đây là chuyện tốt, nhưng nếu như con vẫn cứ giữ mãi cái tính nét khur khur có chấp của mình như thế, mẹ sợ rằng sẽ có một ngày nào đó con sẽ phạm phải sai lầm lớn. Phương Phương à, mẹ chỉ sinh được duy nhất có một mình con mà thôi, con chính là toàn bộ niềm mong ước, là tất cả cuộc sống của mẹ. Mẹ chỉ hy vọng con có thể được sống một cuộc sống trọn vẹn và tốt đẹp. Nhưng hiện tại, con đã làm ra chuyện thế này, con bảo mẹ phải nói với con như thế nào mới tốt đây? Cho dù lúc này Dĩ Kiệt có làm gì không đúng, cho dù con có tức giận thế nào đi nữa, cũng không thể làm bậy như vậy, hiện tại lại xuất hiện ra chuyện về mạng người âm ỉ đến mức như thế, giữa hai đứa liệu còn có con đường nào để mà lui nữa hay không?”

Đồ Phương Phương nghe mẹ nói những lời này, nước mắt rơi như mưa: “Mẹ... Mọi người ai cũng khuyên con phải biết nhẫn nhịn, nhưng liệu con có thể nhẫn nhịn được sao? Con là vợ hợp pháp của anh ấy, anh ấy lại cung chiều, nâng niu người phụ nữ khác lên tận trời xanh, trong chuyện này anh ấy đã đặt con ở chỗ nào đây? Hơn nữa, Văn Tương Tư thực sự không phải là do con hại chết. Mặc dù con thật sự hận cô ta đến thấu xương, nhưng thực sự con cũng sẽ không tùy tiện giết người phóng hỏa để bôi đen danh tiếng của nhà họ Đồ chúng ta. Con, con chỉ bắt... chỉ bắt... Con chỉ bắt cô ta rạch lên mặt mình mà thôi. Con làm vậy cũng chỉ là không muốn... không muốn để cho Dĩ Kiệt cứ nhớ mãi đến cô ta... Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà cô ta... cô ta đã cướp mất chồng của con rồi, vậy mà... vậy mà khắp trong thiên hạ... mọi người... mọi người ai ai cũng đều đứng về phía cô ta như vậy!”

Lúc đầu Đồ Phương Phương chỉ cảm thấy mình rất uất ức, nhưng vừa mới nói được vài chữ cô lại cảm thấy tức giận, liền cao giọng lên nói về vô cùng oan ức.

Đồ tiên sinh cũng không phải là người hay nói năng tùy tiện, cho tới bây giờ, ông cũng không thích nhúng tay vào việc riêng của con gái. Nhưng lúc này,

khi nghe thấy con gái mình nói như vậy ông cũng không khỏi có chút giận dữ. Ông vừa chăm chú bịt chặt vết thương trên trán của Đỗ phu nhân, vừa hướng về phía Đỗ Phương Phương nghiêm túc nói: “Con chỉ bắt cô ta rạch lên mặt của mình mà thôi? Nếu như quả thật cô ta có chen chân vào trong gia đình của vợ chồng con đi nữa, cũng đã có pháp luật giải quyết. Luật pháp sẽ xử lý cô ta thật thích đáng, đúng quy định, việc gì con phải đi tới đó để tùy tiện làm bậy làm bạ như thế? Phương Phương, bây giờ con cũng đã là người trưởng thành rồi, chẳng lẽ con lại không nghĩ đến chuyện “tức nước vỡ bờ” hay sao?”

Hiển nhiên Đỗ Phương Phương thấy ngay cả ba ba của mình cũng bắt đầu lên tiếng giáo huấn, trong lòng cô không khỏi cảm thấy buồn bã chán nản: “Nếu như con nói, lẽ ra con phải là người đáng được mọi người thương xót hơn mới đúng thì sao? Chính cô ta là người đã ra tay cướp đoạt chồng của con trước chứ, vì sao bây giờ mọi người đều nói rằng con là người có lỗi, con làm sai như thế? Cô ta đã quyến rũ Dĩ Kiệt, còn vụng trộm sinh con, đã chết rồi mà vẫn còn không để cho người ta bớt lo. Đã như vậy, cô ta lại còn trao lại cho Dĩ Kiệt con nhỏ chết tiết kia, làm vợ chồng chúng con bị chia rẽ. Một người đàn bà như cô ta, vì sao mọi người ai cũng nói đỡ cho cô ta như vậy chứ?”

Đỗ phu nhân thấy Đỗ Phương Phương trước sau như một, không có chút ý nghĩ cảm thấy xấu hổ, cũng không mấy may có ý thay đổi, không khỏi quay mặt đi nhẹ nhàng lắc đầu, nhắm mắt lại. Từ trong hốc mắt của bà, một dòng nước mắt chậm rãi chảy xuống: “Cho dù Trương Tư là người có lỗi đi nữa, hiện nay cô ấy cũng đã chết rồi... Phương Phương, ai đúng ai sai, giờ đây cũng không cần thiết phải truy cứu nữa rồi. Con hãy đồng ý ly hôn với Dĩ Kiệt đi, được không? Hợp được thì cũng tan được! Con lùi một bước, không chừng Dĩ Kiệt còn ngoái đầu lại, vợ chồng con lại sẽ đoàn tụ, sau đó sẽ không truy cứu những lỗi lầm của con ngày trước nữa...”

“Con thì có lỗi làm gì chứ? Ly hôn sao?” Tinh thần của Đỗ Phương Phương gần như có chút hồng mắt, cô đứng bật dậy, trong con ngươi bắn ra những tia sáng khiếp người, giống như dã thú bị dối đã lâu ngày, giờ đây chợt nhìn thấy một con mồi tự nhiên xuất hiện trước mắt vậy: “Cứ ngồi đấy mà mơ tưởng, đừng có hòng, con sẽ không bao giờ ly hôn với Dĩ Kiệt, con sẽ bám theo anh ấy cả đời! Cả đời!”

Đỗ Phương Phương nói xong, xoay người lại chạy vọt lên trên lầu, chỉ chốc lát sau đã thấy cô kéo một chiếc va li xuống. Đỗ phu nhân run rẩy đứng lên, liên tục hỏi cô định làm cái gì. Đỗ Phương Phương vọt tới ngoài cửa rồi mới quảng lại một câu: “Con đi về nhà, một ngày con cũng không muốn ly hôn, con chính là phu nhân của anh ấy, bất kể thế nào con cũng không thể để cho con nhỏ chết tiết kia, thực hiện được âm mưu “cư chiếm thước sào” (*) của nó!”

(*) Cư chiếm thước sào: Nghĩa của câu: Tu hú chiếm tổ chim khách. Câu ngạn ngữ dựa vào một sự việc có thật về bản năng sinh tồn của loài chim trong tự nhiên, để chỉ hành động của một người muốn chiếm đoạt đồ vật của người khác.

“Cư” là chim tu hú. “Thước” là chim khách. Tu hú là loại chim không biết làm tổ, chuyên đi đẻ vào tổ chim khác để nhờ ấp hộ. Chim Tu hú chờ chim khách bay đi tìm mồi, liền nhảy vào tổ chim khách đẻ trứng vào đó. Chim khách ấp trứng nở ra chim non. Khi chim bố mẹ bay đi kiếm mồi cho đàn chim non ăn, Tu hú con liền tìm cách đẩy chim khách con ra khỏi tổ, rơi xuống đất. Một mình tu hú con độc chiếm nguồn thức ăn mà chim bố mẹ mang về cho đến khi lớn lên, lúc đủ lông đủ cánh Tu hú liền bay đi.

Trong đoạn văn trên, tác giả muốn diễn tả cảm xúc, bất bình của Đỗ Phương Phương. Cô không chịu ly hôn với Hà Dĩ Kiệt, sợ bé Nhất Nặc sẽ về sống với cha của mình trong ngôi nhà mà vợ chồng cô đã từng ở, sợ rằng Hà Dĩ Kiệt vì để bảo vệ con gái của mình, sẽ đuổi người vợ hợp pháp là cô ra khỏi nhà. Cái mà Đỗ Phương Phương muốn giữ ở đây không phải là ngôi nhà mà chính là muốn giữ thân phận là người vợ hợp pháp của Hà Dĩ Kiệt.

Đỗ phu nhân thấy con gái lao ra ngoài như một con sóc, bà ngầy người ngơ ngác ngồi phịch xuống trên ghế sa lon. Hồi lâu sau bà như không nhận được nữa, xoay người nhào vào trong ngực của chồng mình, buồn bã đau lòng khóc nức lên...

Đào mất một cái, lại một tháng nữa đã trôi qua, mà lúc này năm mới cũng đang lặng lẽ tới gần.

Rốt cuộc Cố Lưu Tô và Lục Phóng cũng đã tu thành chính quả. Hai vợ chồng dẫn theo con trai của mình là Lục Hải Không ra nước ngoài đi du lịch. Sau mấy tháng nghỉ phép, hai người bay trở về thành phố A, gặp được Tinh Tri và Thanh Thu, mấy người phụ nữ liên hẹn nhau trò chuyện ôn lại chuyện cũ một phen. Cố Lưu Tô nhìn thấy Nặc Nặc, vừa rồi lại biết rõ được chuyện của Trương Tư, vốn dĩ tính tình Cố Lưu Tô nóng như lửa, chỉ vừa mới nghe thấy tin tức Trương Tư bị chết liền nổi trận lôi đình. Cô lòi ngay chiếc điện thoại di động ra gọi ngay cho Đoàn Phi Tà, muốn nhờ anh nhắc nhở anh em thuộc hạ đến chỉnh cho Hà Dĩ Kiệt một trận cực khổ cho bỏ ghét. Tinh Tri và Thiệu Đình ngăn cản đến gần đứt hơi mới ngăn lại nổi. Nhưng Cố Lưu Tô lại tức giận nổi trận lôi đình, không ngừng chất vấn bọn họ, tại làm sao lại không để cho cô báo thù cho Trương Tư.

Tinh Tri phải kể lại tỉ mỉ rõ ràng chân tướng sự việc, lúc này Cố Lưu Tô mới dần dần tỉnh táo lại. Thân thể thon dài của cô như chìm vào ở trên sofa, nửa ngày cũng không hề động dậy... Một lúc lâu sau, cả người cô liền bật dậy như lò xo, đưa tay cầm lấy bao thuốc lá đang để ở trên bàn trà, rút ra một điếu, vừa mới bật lửa lên, bỗng có một bàn tay thò ra đoạt điếu thuốc trên tay của cô. Trong lòng Cố Lưu Tô đang rất phiền não, lập tức muốn tức giận, nhưng vừa ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt của Lục Phóng đang ngheh tiếp mình. Anh nhìn sang cô, trong ánh mắt có sự vừa có sự cung chiều, nhưng lại vừa có sự độc đoán mạnh mẽ. Trong nháy mắt ngọn lửa giận kia liền tan thành mây khói. Một lần nữa Cố Lưu Tô lại ngã vào trên chiếc ghế sa lon mềm mại. Lục Phóng ngồi xuống ở ngay bên cạnh cô, cặp lông mày dài xé như nổi lên tới tóc mai, mỗi lông như lưỡi dao sắc lẹm, vẻ anh tuấn của anh làm cho người ta gần như sắp không thở nổi. Gương mặt tuấn tú của anh chậm rãi ghé gần sát lại, giọng nói thâm trầm, nhưng lại mang âm điệu vừa ngọt ngào vừa du dương: “Em nghĩ chuyện này cần phải giải quyết thế nào cho ổn thỏa nhất? Nói cho anh nghe một chút.”

“Nếu như em là Tư Tư, em sẽ vứt bỏ tên khốn Hà Dĩ Kiệt kia.” Cố Lưu Tô chậm rãi mở miệng, những lời này vốn dĩ do cô vừa mới nảy sinh một ý nghĩ ác độc nên mới nói ra. Ai ngờ tại ở trước mặt Lục Phóng, cô luôn không tự giác mà mềm nhũn ra thành một vũng nước.

Lục Phóng nhẹ nhàng lắc đầu, kéo cô đến ôm vào trong ngực, bàn tay áp vào trên lưng của cô khẽ vuốt ve: “Hiện tại điểm mấu chốt nhất chính là thái độ của nhà họ Đỗ kia. Ở trong kinh, nhà họ Đỗ có uy thế tương đối lớn, trong Bộ Quốc phòng, Đỗ lão tướng quân cũng có núi lớn để dựa vào. Bao nhiêu năm qua cho đến bây giờ vẫn tiếp tục giữ được như thế, chứng tỏ không thể khinh thường việc giao tiếp của bọn họ được. Chúng ta phải bàn tính trước

sau kỹ càng cho thật chu đáo, quyết không thể để cho Hà Dĩ Kiệt bị tổn hại. Ừ, thì chúng ta cũng chỉ mong muốn từ nay về sau Nặc Nặc có thể sống bình an ổn định ở bên cạnh người cha ruột của mình mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Nổi giận 11

Chương 79 (tiếp theo)

Ánh mắt Cố Lưu Tô lúc này vụt trở nên sáng ngời, cô đưa tay vội vả tóm lấy ống tay áo của anh hỏi lại một câu: “Lục tử, chẳng phải gia đình của anh hiện giờ cũng thuộc loại cán bộ cao cấp đó sao, nếu mang ra so sánh với nhà họ Đỗ thì như thế nào?”

Lục Phóng nhếch mi lên cười, vừa vỗ vỗ vào tay của Cố Lưu Tô vừa ôm chặt cô vào trong ngực: “Nhà họ Đỗ hoàn toàn dựa vào những công trạng thời còn trong quân ngũ năm xưa của lão già họ Đỗ đó. Hơn nữa, ông ta còn là ân nhân cứu mạng của một vị quan chức trong Bộ Quốc Phòng nữa. Phải thừa nhận, về thực quyền thì nhà họ Đỗ không thể lợi hại bằng một nửa của nhà họ Lục chúng ta, nhưng ở chuyện ở trong quan trường thì em cũng biết rồi đấy, gần đây lại rất chú ý đến vấn đề thứ tự trước và sau trong lý lịch của bản thân, cho nên...”

Cố Lưu Tô liền so vai, rầu rĩ cắt ngang lời của Lục Phóng: “Thì ra là như vậy, nhà họ Lục của anh cũng phải dành cho nhà bọn họ một chút nể nang nhỏ mọn hả?”

Lục Phóng thấy vợ yêu có vẻ thất vọng, trong nội tâm cũng thấy không đành lòng: “Cũng không phải hoàn toàn không có khả năng, chỉ có điều chuyện lại xảy ra trong khoảng thời gian này, lại có liên quan khá rộng với nhiều nơi. Nếu như đường đi bên nhà họ Lục của anh không thông được, thì chúng ta vẫn có thể nghĩ tìm đường khác để đi. Đỗ Nghĩa Sơn là một người thô lỗ, vừa vô cùng thiên vị khi bao che khuyết điểm, không quen nhìn thấy người nhà của mình bị mất đi nhiều hơn. Hơn nữa suốt vài chục năm qua, tuy ông ta cũng chẳng có chút thực quyền nào, nhưng tiền kiếm chác được cũng không phải là ít. Chúng ta cần bố trí đi thăm dò một phen cho thật đầy đủ, không chừng cũng sẽ điều tra ra một chút gì đó...”

“Nếu làm vậy thì phải chờ tới bao giờ đây, để em báo Đoàn Phi Tà trực tiếp dẫn người đến, trối con đàn bà đề tiện Đỗ Phương Phương kia lại, đánh cho tới khi nào cô ta phải khai nhận mới thôi. Chỉ cần cô ta thú nhận tội lỗi, lúc này lão già nhà họ Đỗ kia cũng không thể nói gì hơn, chẳng phải như vậy mọi việc được giải quyết nhanh gọn, ổn thỏa rồi sao? Tội gì cứ phải quanh co lòng vòng, lẩn qua lẩn lại làm gì cho mệt người?”

Cố Lưu Tô nóng nảy, vội vả nói, vừa định gọi điện thoại cho Đoàn Phi Tà, Lục Phóng lại đè lên tay của cô một lần nữa, giữa lòng mây thấp thoáng một chút giận dữ nhẹ nhàng: “Lưu Tô, em đừng có gọi điện thoại cho tên khốn Đoàn Phi Tà kia được không? Có chuyện gì, anh sẽ giúp em!”

“A, nhưng mà việc này anh không làm được đâu, bởi vì anh không phải người của bên hắc đạo...” Cố Lưu Tô còn chưa kịp nói dứt câu, ngay lập tức liền cảm thấy bàn tay của mình bị người khác siết rất chặt. Cô nhủ mảy may ngẩng đầu: “Lục Phóng, đau em...”

Giọng nói hờn dỗi, mặt mày đẹp như tranh vẽ, thoáng cái Lục Phóng liền trở nên mềm nhũn, đưa tay hung hăng ôm lấy cô thật chặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói ở bên tai cô: “Em đó, em đúng là một người phụ nữ không bao giờ làm cho người ta bớt lo lắng, để xem đêm nay anh sẽ chinh chiến em thế nào nhé!”

Cố Lưu Tô cười đầy duyên dáng sinh động, lập tức liền cắn lại vào vành tai chồng một cái: “Xin mời anh, anh cứ việc thực hiện đi!”

Đôi mắt của Lục Phóng sáng trong, ngắm nhìn người phụ nữ có nét mặt xinh đẹp đang tươi cười ở trong ngực mình, anh cảm thấy thời gian chờ đợi bốn năm dài đằng đẵng với bao khổ sở, buồn chán kia thực sự hoàn toàn đáng giá.

Thanh Thu ở bên cạnh nhìn hai người hồi lâu, cuối cùng cười rộ lên ha ha. Một Cố Lưu Tô vẫn luôn phóng khoáng, vậy mà lúc này mặt mày đã đỏ rực cả lên, vội vả đẩy Lục Phóng ra, ngồi thẳng lên.

Mấy người còn đang định nói chuyện tiếp thì Hà Dĩ Kiệt đã ôm Nặc Nặc tiến vào. Vừa thấy mọi người đang ngồi chỉnh tề như vậy, anh biết ngay là mọi người đang bàn chuyện giúp anh, trong lòng anh không sao kìm chế được sự xúc động. Nhưng mà, anh cũng đã có quyết định của mình rồi, anh sẽ không để cho bất kỳ một người bạn thân nào nhúng tay vào trong chuyện này, chính anh phải tự gánh chịu hậu quả của mình.

Anh đã thiếu nợ Tư Tư quá nhiều, nếu như lần này anh cứ như vậy mà vượt qua cửa ải khó kia, sau đó anh lại tiếp tục một bước thăng tiến lên tận mây xanh, ở một vị trí cao cao tại thượng như thế, lòng của anh lại sẽ cảm thấy bất an. Không bằng sẽ thừa dịp cơ hội lần này, buông tha toàn bộ mọi việc trong tay, anh sẽ vĩnh viễn không bao giờ giao thiệp với chốn quan trường kia nữa. Coi như đây là một chút đền bù tổn thất và sự an ủi đối với Tư Tư, hơn nữa, mối thù của cô, anh chỉ muốn một mình mình gánh vác trách nhiệm trả thù, không muốn có bất kỳ một ai khác nhúng tay vào, cho dù đó là những người bạn thân thiết của mình.

Năm đó khi bác Tiểu cho anh đi du học ở nước ngoài, anh đã chọn ngành học chính trị kinh tế làm mũi nhọn để nghiên cứu học tập. Cho đến bây giờ, suốt bao nhiêu năm qua, ở chốn quan trường anh luôn phải suy nghĩ để quyết định mọi sách lược. Anh có số làm quan, nhưng lại chưa bao giờ có một ngày được vui vẻ, mãi cho đến khi gặp được Tư Tư. Khoảng thời gian được sống cùng cô chung một chỗ là những ngày anh cười nhiều nhất, tâm tình được thoải mái nhất. Nhưng khi cô đi rồi, anh chưa từng có một ngày được thật sự thoải mái, cho đến cái ngày cô bé Nặc Nặc xinh xắn như một thiên sứ nhỏ xuất hiện.

Anh nghĩ kỹ rồi, sau khi chuyện này đã gió êm sóng lặng, anh cũng đi theo Thiệu Đình để kinh doanh buôn bán một chút. Anh đã có con gái bảo bối trong tay, thì nhất quyết không thể để cho con gái ở bên anh mà phải chịu khổ sở. Đến khi kinh doanh thu đủ lợi nhuận rồi, anh sẽ không chen chân vào chốn sự đời rối ren này nữa, chỉ chuyên tâm chăm sóc trông coi con gái lớn lên.

Anh vừa nói xong câu này, đương nhiên Mạnh Thiệu Đình là người mở miệng lên tiếng đầu tiên: “Không được, cậu còn có bạn bè, bạn bè của cậu có khả năng để giúp cậu, tại sao cậu lại muốn bỏ mặc số phận của mình cho người khác định đoạt như vậy chứ?”

Thanh Thu lại cúi đầu, như có điều gì suy nghĩ, trong nội tâm cô vừa âm thầm tán thưởng, nhưng lại vừa cảm thấy thương cảm. Hiện giờ Hà Dĩ Kiệt đối với Tư Tư một mực tình thâm nghĩa trọng như vậy, chỉ tiếc rằng giờ đây Tư Tư đã qua đời. Nếu như cô còn sống, chắc chắn lúc này bọn họ đã thành một đôi duyên phận trời sinh tuyệt vời.

Hà Dĩ Kiệt trầm mặc không nói, Mạnh Thiệu Đình tiếp tục sự nghiệp khuyên nhủ bạn mình: “Cậu không không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho Nặc Nặc chứ, chẳng lẽ cậu lại muốn để cho con bé đi theo cậu lại phải lo lắng sợ hãi hay sao?”

Nghe thấy Mạnh Thiệu Đình nhắc đến tên của mình, vốn đang ngồi ăn bánh ngọt cùng một chỗ với Khả Khả, Nặc Nặc quay mặt lại, mỉm cười ngọt ngào, nói với Mạnh Thiệu Đình: “Chú... gọi con?”

Mạnh Thiệu Đình thấy trái tim mình mềm nhũn một mảnh, anh yêu thương vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé. Nặc Nặc càng cười vui vẻ hơn, xoay người lại tiếp tục chiến đấu với đĩa bánh ngọt, bộ dáng mềm mại dịu dàng động lòng người. Hà Dĩ Kiệt nhìn con gái mà trong lòng thấy cực kỳ khổ sở. Bộ dạng của Nặc Nặc khi ăn uống gì đó cực kỳ giống Trương Tư, có cảm giác như món điểm tâm bình thường trước mặt kia, chính là một món ăn cao lương mỹ vị cực kỳ ngon lành vậy, khuôn mặt đầy thỏa mãn và vui vẻ.

“Cho nên... tôi mới nghĩ để cho Nặc Nặc tạm thời ra nước ngoài sống với gia đình cậu, chờ khi nào tình hình trong nước đã được sóng yên biển lặng...”

“Dĩ Kiệt, bây giờ không phải là lúc cậu cố chấp, cậu đừng quên ai là người đã hại chết Tư Tư ...”

Mạnh Thiệu Đình nhắc đến Trương Tư, lập tức vẻ đau khổ bị thương từ từ lan tràn khắp trên mặt Hà Dĩ Kiệt. Anh cúi đầu, bàn tay nắm lại nhẹ nhàng run rẩy, một lát sau, anh mới mở miệng, giọng nói khàn khàn: “Tôi biết rất rõ, ngay cả lúc này đây, trong nội tâm của tôi cũng không hề thấy dễ chịu. Nhưng cũng bởi vì tôi đang ở vị trí thế này, nên giờ đây tôi mới có rất nhiều điều “thân bất do kỷ”, (*) nên mới hại đến Tư Tư, hại đến Nặc Nặc. Tôi không muốn tiếp tục như vậy nữa... Tôi biết rõ cô ta đã làm tổn thương Trương Tư, vì thế tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta. Nhưng người đã gây nên những tổn thương đó đâu chỉ có một mình cô ta, ít ra còn có cả chính bản thân tôi nữa. Tôi cũng không thể bỏ qua cho chính mình được. Thiệu Đình, ý tốt của mọi người trong lòng tôi xin nhận, nhưng xin mọi người cũng đừng nên cố cưỡng ép tôi làm gì!”

(*) Câu “thân bất do kỷ” được trích từ câu: “Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ”. Nghĩa là: Người đã dấn thân vào chốn giang hồ, cuộc sống của mình không còn do mình làm chủ nữa.

Trong đoạn văn trên ý tác giả muốn nói rằng Hà Dĩ Kiệt đã là người ở trong chốn quan trường, cuộc sống riêng của anh đã không còn do anh làm chủ nữa, có rất nhiều chuyện xảy ra khiến anh bắt buộc phải tuân theo, không thể cưỡng lại, cho dù cuộc sống riêng của bản thân bị tổn hại.

Thiệu Đình còn định mở miệng nói tiếp, nhưng Thanh Thu lại lên tiếng cắt ngang lời anh: “Anh Thiệu Đình, chúng ta cứ thuận theo ý của anh Dĩ Kiệt đi, anh ấy muốn làm gì thì cứ để cho anh ấy làm. Còn chúng ta bạn bè của Tư Tư, đương nhiên chúng ta sẽ góp thêm một phần sức lực vào để giúp cho chuyện của cô ấy được giải quyết nhanh chóng. Dĩ Kiệt đã không muốn chúng ta ra mặt, vậy thì chúng ta vẫn có thể giúp ngầm ở bên trong cũng được mà, có phải không? Hơn nữa, người nào làm việc gì cũng đã có trời nhìn thấy, tôi cũng không tin những người làm ra chuyện ác độc lại có thể thoát tội được! Không chừng chúng ta còn chưa kịp ra tay, nhà họ Đỗ đã phạm tội trước rồi thì sao!”

Thanh Thu nói xong, mấy người đang ngồi nói chuyện trong phòng liền trầm mặc hẳn. Bọn họ không phải là người trong cuộc, đương nhiên nếu ép buộc Hà Dĩ Kiệt phải thích thú với những tâm nguyên của mọi người thì cũng không phải là điều hay lắm. Nhưng nếu như thật sự cứ khoanh tay đứng nhìn như vậy, quả thực trong nội tâm của bọn họ đều cảm thấy căm tức tựa như “ngũ vị tạp trần” (năm loại mùi vị trộn vào nhau, không thể xác định được mùi vị riêng biệt của chúng). Nhưng lời của Thanh Thu đã nói ra như vậy mà Hà Dĩ Kiệt cũng không hề bác bỏ... Mấy người nhìn nhau, ánh mắt gặp nhau, thoáng cái trong lòng mỗi người đều đã tự hiểu rất rõ, bây giờ bọn họ nên làm những gì ...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Nổi giận 12

Chương 79 (tiếp theo)

Xuống máy bay, nhóm người kia lập tức liền đón xe đi đến Tam Á. Ánh mặt trời chói mắt và ầm ập ở phía trước xuyên thấu qua cửa sổ xe, rơi vào trên thân người trên mặt. Lúc này chỉ cảm thấy trong người tâm tình thực sáng khoái tựa như bao điều tốt đẹp vẫn luôn đi theo bên mình vậy.

Cô gái ngồi ở hàng ghế sau của xe nhìn diện mạo có lẽ chỉ khoảng hai mươi tuổi. Lúc trước cô mặc chiếc áo lông màu đỏ rực, nhưng khi xuống máy bay

thấy nóng quá nên đã cởi bỏ ra. Tiếp đó, cô lại vừa mới cởi bỏ thêm chiếc áo len, chỉ mặc chiếc áo T-shirt dài tay màu hồng nhạt bằng vải bông thoáng mát. Xe chạy băng băng ở trên đường phố rất nhanh, cô gái ghé vào cửa sổ xe nhìn quang cảnh dây phố ở bên ngoài đang lướt qua với tốc độ khá nhanh. Trong lòng cô tựa như đang có một giọng nói rất hoan hỉ, giống như chim sẻ đang tung tăng: “Tam Á, tôi đã tới rồi... rốt cuộc Cận Tư Tư này đã được tới Tam Á để ngắm biển rồi...”

“Nóng sao?” tiếng đàn ông quý đôn Bên cạnh cô đột nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo, nghe giống như tiếng suối nguồn đang chảy qua. Cận Tư Tư quay mặt lại, một đôi mắt to màu hổ phách xinh đẹp mê người, giống như màu mắt của người nước ngoài, tràn đầy tình cảm. Cái mũi thẳng, thon gọn của cô hơi héch lên nhìn rất đáng yêu, làn môi giống như cánh hoa tươi mơn mớn, hé ra khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn chỉ lớn cỡ bằng bàn tay người lớn, nhìn rất mê hoặc nhưng vẫn lộ ra có chút thanh thuần, trong sự thanh thuần ấy lại mang theo chút gợi cảm nho nhỏ.

Đang nói chuyện với cô là một người đàn ông tuổi còn rất trẻ, với khuôn mặt trời sinh hoàn hảo không chút khiếm khuyết, com bộ dạng chàng trai trẻ này giống như người từ trong bức tranh thủy mặc của Trung Quốc bước ra vậy. Khi anh nhìn sang Tư Tư ở phía đối diện, ánh mắt lại càng trở nên mềm mại, âm áp thêm vài phần. Anh đưa tay vuốt ve mái tóc màu vàng kim của cô gái, nói chuyện với cô với vẻ mặt ôn hoà.

Cận Tư Tư nhắm nhủ mặt mày, hất bàn tay của chàng trai đang vuốt ve mái tóc của mình ra, nổi giận dùm dùm, chỉ vào chóp mũi của anh: “Này, cậu phải gọi là chị Tư Tư, chị Tư Tư, có hiểu hay không hả?”

Cận Trường Sinh nhìn sang gương mặt của cô, vẻ mặt cô cực kỳ sinh động và quyến rũ Gương mặt giờ đây rạng rỡ tràn ngập tình cảm, hoàn toàn khác hẳn Tư Tư của ngày xưa, nhưng vẫn chân thực sống động như Tư Tư của ngày trước. Vẫn là giọng nói ấy, vẫn là vẻ mặt ấy khi cô nói chuyện, ngay cả ngữ điệu và khí thế khi nói năng, vẫn là của Tư Tư của ngày trước không có gì đổi khác, khiến anh không biết là mình đang ở trong giấc mộng hay là đang ở trong cuộc sống thực nữa.

Anh chợt ngây người ra một lát, nhưng rồi cũng vẫn cất tiếng gọi, nghe rất ngọt ngào : “Chị Tư Tư.”

Cận Tư Tư cười, vẻ mặt sáng lạn, đưa tay lên véo nhẹ một cái vào trên mặt chàng trai, cười tủm tỉm, kéo dài âm điệu khi nói lời tán thưởng, nghe vừa ngọt ngào lại vừa nhon nhót: “Ngoan lắm...”

Cận Trường Sinh nhìn thấy Tư Tư lúc này đã trở nên cực kỳ vui tươi hoạt bát, những sự ân hận của ngày xưa còn sót lại, giờ đây liền lặng yên tiêu tan đi một ít.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Cũng đi Tam Á

Chương 80: Cũng đi Tam Á

Cận Trường Sinh nhìn thấy Tư Tư lúc này đã trở nên cực kỳ vui tươi hoạt bát, những sự ân hận của ngày xưa còn sót lại, giờ đây liền lặng yên tiêu tan đi một ít.

Anh phải đồng ý với cha ruột của mình, sẽ tiếp nhận tất cả những gì của gia tộc, mới đổi được quyền lợi được đưa cô về ở bên cạnh. May mắn là anh đã đến kịp trước khi đã quá muộn, trong lúc anh gấp rút đưa cô từ bệnh viện về nhà, những thuộc hạ của cha anh đã sắp xếp tất cả mọi việc sau đó xong xuôi, không có người nào nghi ngờ.

Lại nói tiếp, về sau này, khi bệnh tình của cô đã hơi ổn định lại được một chút, thì tinh thần lại bị lâm vào tình trạng cực kỳ không tốt. Trong những lúc bị hôn mê, không hiểu sao suốt cả ngày lẫn đêm cô vẫn không thể nào nhắm mắt nổi, không thể nào ngủ được, cũng không biết tại sao có lúc lại đột ngột bật khóc suốt mấy giờ không ngừng được. Một vị chuyên gia của nước Mỹ được mời tới đã từng nói với anh rằng, nếu như trạng thái tinh thần của cô vẫn tiếp tục bị như vậy thì sợ rằng, bệnh tình của cô sẽ không thể nào khỏi hẳn được, cũng sẽ không sống thật lâu được. Sau đó, anh đành lòng nghe theo đề nghị của bác sĩ, xóa đi những ký ức khoảng sáu năm gần đây của cô, từ đó sức khỏe của cô mới được khôi phục nhanh chóng. Lúc này anh mới mang cô đi tìm bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ tốt nhất, lúc đầu cũng chỉ định xóa vết sẹo trên mặt của cô thôi, nhưng do vết thương quá sâu, nên phải phẫu thuật thẩm mỹ tới tới lui lui đến mấy lần mới chỉnh sửa xong. Trải qua vài cuộc giải phẫu, diện mạo của cô gần như đã thay đổi toàn bộ, trở thành một người có dáng vẻ như bây giờ, trở thành một Cận Tư Tư của hiện tại, giờ đây đã có thêm vẻ phong tình và quyến rũ.

Anh nhìn qua nét mặt tươi cười đến ngọt ngào của Tư Tư, nhưng lại không sao tự kiềm chế được, cứ để bản thân chìm ở trong hồi ức. Trải qua thời gian mấy tháng, cô đã thay da đổi thịt, nhưng không biết vì sao, trong ký ức của cô vẫn lưu giữ lại khoảng thời gian ngày xưa, khi bọn họ cùng làm công ở chung một chỗ. Cô luôn hung dữ ép buộc anh phải gọi cô là chị, nhưng anh thích nhìn cô cười, lần nào anh cũng đều đồng ý với cô, không chút kháng cự lại. Là chị thì đã sao chứ? Chẳng phải bây giờ vẫn đang thịnh hành trào lưu chị em yêu nhau đó sao? Trong lòng Cận Trường Sinh nghĩ như vậy, nụ cười tươi tắn kia liền thấy âm áp thêm vài phần.

Nụ cười của Cận Trường Sinh chói sáng quá mức, làm cả hai mắt đều hơi cong lên, nhưng ở trong mắt của Tư Tư lại chỉ có cảm giác Cận Trường Sinh quá giả hoạt. Cô không biết cậu ta lại đang mưu tính điều gì, không nhìn được khẽ vươn tay vỗ bộp một cái vào đỉnh đầu của Cận Trường Sinh: “Này, cậu đang dự định làm cái gì mà lại có kiểu cười mang đây về gian trá âm hiểm như vậy, hả?”

Trường Sinh lại càng cười đến chói lọi, nhưng anh vẫn nhẹ nhàng lắc đầu, đưa tay nắm chặt lấy tay của cô, ánh mắt trong veo: “Không có gì.”

Tư Tư khẽ giật mình, chợt “soạt” một cái, lập tức rút luôn tay về, khôi phục lại vẻ hung hăng trừng mắt lườm cậu ta một cái, sau đó cô xoay người chống tay vào má nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Đôi mắt to khẽ chớp chớp, khóe môi thoáng hé nở một ý cười nhẹ nhàng dần dần ngày càng lộ ra rõ rệt. Lâu nay cô ở nước ngoài, nên trong người thấy buồn bức không ít, rốt cục bây giờ cô cũng đã có thể “được sổ lồng”, được tự do tự tại, thoải mái vui chơi một thời gian, lại nghĩ đến mình có thể được tiếp tục vui chơi ở chỗ này nửa tháng, có thể chơi đùa ở bờ biển mà không bị gò bó, bị quản lý, trong nội tâm cô lại càng cảm thấy vô cùng thoải mái. Nụ cười vui vẻ hiện lên trên gò má, giữa luồng ánh sáng lấp lờ, gương mặt Trường Sinh thành lúc sáng lúc tối, với những vết nắng lốm đốm đang nhảy nhót, giống như những cánh bướm trong suốt, đang nhẹ nhàng rung rinh chấp chới trên mặt anh.

Trường Sinh nhìn sang nét mặt nhìn nghiêng của cô, trong nội tâm tựa như nước thủy triều trong đêm cuộn cuộn không ngừng. Anh đã từng nghĩ cả đời này không đưa cô trở về nước nữa, nhưng mà cuối cùng, anh lại còn tự mình đi cùng cô về tới đây. Nếu thực sự có chuyện, cho dù có trốn tránh cũng không thể thoát khỏi, không bằng cứ thoải mái để cho mình tự đối mặt. Cô không thể nào bị mất trí nhớ cả đời này được. Anh không muốn đến một ngày nào đó, khi cô phục hồi lại được ký ức, nhớ ra Nặc Nặc, lúc đó cô sẽ hận anh vì đã giấu diếm cô.

Cận Trường Sinh đã đặt trước ở khách sạn Hilton hai căn phòng lớn có ban công lớn hướng ra biển. Chỉ cần mở cửa kính bước ra là có thể nhìn thấy mặt biển xanh biếc hiện ra ở trước mắt, gió biển thổi lồng lộng khiến những tàu lá dừa cứ lắc lư trong gió không ngừng. Tư Tư mặt mày hớn hờ, vui vẻ đến mức không thể chờ đợi được nữa, cô chạy vào trong phòng ngủ để thay bikini, cầm chiếc phao bơi kéo Trường Sinh chạy về phía bờ biển.

Cận Trường Sinh đi theo phía sau Tư Tư, nhìn thấy làn da trắng như tuyết của cô nổi bật lên trong bộ bikini màu đỏ, màu trắng đó sáng đến mức gần như thành trong suốt, độ sáng ngời gần như chói chang đó đã làm cho ánh mắt của anh đau nhức. Chàng trai trẻ tuổi vàng thu hồi lại ánh mắt, ngẩng đầu lên nhìn trời, nhưng chỉ thấy mây cuộn mây bay đầy trời. Gió biển thổi tới mang theo hương vị mặn riêng có của biển, làm cho tâm hồn anh tràn ngập cảm xúc thoải mái, sung sướng không nói ra được. Cùng với nụ cười hé mở ngày càng đậm đà, gương mặt của Trường Sinh dần dần trở nên rạng rỡ, ngọt ngào tựa như ánh nắng vàng làm say lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Cũng đi Tam Á 2

huong 80 (tiếp theo)

Tết âm lịch trôi qua khoảng hai mươi ngày, giới chính khách của thành phố A đã có một sự thay đổi không lớn không nhỏ. Mới đầu là chuyện Bí thư Triệu ở Ban kỷ luật Thanh tra được đề bạt làm Phó bí thư Tỉnh ủy A kiêm Bí thư Thành ủy thành phố A, kế tiếp vào vị trí của bí thư Tiểu, nguyên Bí thư Thành ủy thành phố A, năm trước đã lui vào trong hậu trường. Lại thêm chuyện Vụ trưởng vụ Tổ chức cán bộ Hà Dĩ Kiệt, người được coi là cánh tay phải thân tín, đã từng là trợ thủ đắc lực của bí thư Tiểu, thời điểm bắt đầu sang năm mới lại đột nhiên đệ đơn lên, báo cáo xin từ chức. Khi Bí thư Triệu nhìn thấy lá đơn từ chức của Hà Dĩ Kiệt, ông cũng cảm thấy giật nảy mình, mấy lần ông đã thuyết phục anh ở lại nhưng đều không có kết quả, cuối cùng đành phải chuyển đơn từ chức của anh lên cấp trên.

Mà lúc này trong thành phố A lại lan truyền ra một tin tức nói rằng, năm đó bí thư Tiểu có mối bất hòa với bí thư Triệu, mà hiện nay bí thư Tiểu đã lui vào trong, bí thư Triệu được thăng chức, thời gian tới Vụ trưởng phòng Hà sẽ không còn được sống dễ chịu nữa rồi. Bởi vì bị chèn ép cả ngoài sáng lẫn trong tối nên Vụ trưởng Hà mới phải tự động đệ đơn xin từ chức. Những lời này dần dần truyền rộng ra, Bí thư Triệu nghe thấy hết sức tức giận, sau mấy lần ông tức giận, dần dần chỉ còn nghe thấy tin tức phong thanh. Mà Hà Dĩ Kiệt lại cứ như mất diết tại nơi, ngày ngày chỉ ở bên cạnh con gái yêu của mình. Khi đơn từ chức của anh được phê chuẩn thì mùa xuân đã bước sang tháng ba. Tỉnh Tri muốn mời Thanh Thu đi ra biển chơi để giải sầu, tất nhiên là Mạnh Thiệu Đình cũng đi theo các cô. Trước khi khởi hành, Cố Lưu Tô và Lục Phóng cùng với cậu con trai quý tử Lục Hải Không nhà mình cũng muốn đi để tham gia náo nhiệt, dứt khoát liền hẹn luôn cả Hà Dĩ Kiệt cùng đi.

Bởi vì nghĩ đến Nặc Nặc từ khi trở về sống bên cạnh mình đến giờ, anh vẫn chưa từng bao giờ đưa con gái đi du ngoạn bất cứ nơi nào, vừa vặn gặp lúc đơn từ chức của mình đã được phê chuẩn, không còn là quan chức, người anh thấy như nhẹ nhõm hẳn, Hà Dĩ Kiệt liền vui vẻ đồng ý luôn. Khi đoàn người đi tới sân bay, vô tình lại gặp được Thẩm Bắc Thành. Mạnh Thiệu Đình hết sức kinh ngạc, sau khi hỏi han một hồi sau đó anh mới biết rằng Thẩm Bắc Thành phải đi đến Tam Á để giải quyết công việc. Ở bên đó đang khởi công xây dựng một làng du lịch, nhưng hiện tại có một hạng mục đang gặp trở ngại. Vừa vặn nhóm người của Tỉnh Tri cũng đang có ý định muốn đến Tam Á nghỉ ngơi, vì vậy cả nhóm dứt khoát cùng nhau đi chung cho vui.

Sau khi lên máy bay, đương nhiên Tỉnh Tri và Thiệu Đình mang theo Khả Khả cùng ngồi một chỗ, còn cả gia đình Lục Phóng và Lưu Tô cùng với Lục Hải Không tất nhiên cũng sẽ ở cùng một chỗ, chỉ còn lại ba người nam nữ còn “độc thân” kia.

Hà Dĩ Kiệt ôm Nặc Nặc, ánh mắt thoáng đảo nhìn quanh một cái, dứt khoát chọn ngay cho mình một chỗ rồi ngồi xuống. Chỉ có Thanh Thu lúc này vẫn giữ bộ dáng không thèm quan tâm, vô cùng tự nhiên thoải mái dứt khoát đi đến vị trí chỗ ngồi ở ngay cạnh cửa sổ mạn tàu bay ngồi xuống. Trong phút chốc tất cả ánh mắt của mấy người đều tập trung ở trên mặt của Thẩm Bắc Thành. Thẩm Bắc Thành đứng ở lối đi trên máy bay, lòng dạ lúc này đã cuộn lên giống như nước đun sôi vậy, xao động không ngừng. Anh nhìn qua chiếc ghế còn trống ở bên cạnh cô, rất muốn đi sang đó để ngồi, muốn tới gần cô một chút rồi lại không dám. Thời tiết đầu mùa xuân tuy đã có ấm áp hơn nhưng lúc này khí trời vẫn còn có chút lạnh lạnh. Thanh Thu mặc chiếc áo khoác lừng màu đen, chiếc quần bó có hoa văn hình bông tuyết được nhét ở trong đôi boots cao, mái tóc ngắn thoáng nhìn qua thấy hình như cũng đã dài hơn ra được một chút. Thoạt nhìn có cảm giác cả người của Thanh Thu lúc này tỏa ra khí chất đã dịu dàng và trầm lắng hơn rất nhiều. Chiếc khăn quàng cổ thật dài quấn quanh trên cổ Thanh Thu, cái cằm nhỏ xinh đã giấu kín ở trong chiếc khăn quàng cổ, đôi mắt mờ mịt như có lớp sương nhìn ra bên ngoài cửa sổ

mạn tàu, yên tĩnh bất động.

Bàn tay của Thảm Bắc Thành cứ nắm chặt lại rất nhanh rồi lại mở ra, sau ba phen mấy bận như vậy, lúc này trong anh, cảm giác một nồi nước đang sôi trào nơi đáy lòng đã dần dần ổn định lại, cuối cùng anh thở dài một tiếng nặng nề, đôi mắt hơi buồn xuống, quay người lại, ngồi xuống chiếc ghế được sắp xếp cùng hàng với ghế của Thanh Thu nhưng cách một khoảng lối đi...

Tiếng thở dài ảo não của Cố Lưu Tô nghe thấy rất rõ ràng, nhưng trên gương mặt của Thanh Thu vẫn không biểu lộ cảm xúc gì rõ ràng, chỉ có nơi đáy mắt cô thoáng hiện lên chút ánh sáng, nhưng chỉ là nhất thời thoáng qua.

Trong hành trình, sự náo nhiệt dần dần nổi lên, ba người bạn nhỏ đều giãy ra khỏi vòng tay của ba mẹ mình, đến tụ tập chen chúc ở cùng một chỗ, thì thầm nói chuyện không ngừng. Những giọng nói ngây thơ non nớt và đáng yêu của trẻ con lọt vào trong tai người lớn, làm cho bọn họ cảm thấy trong lòng tràn đầy sung sướng. Ánh mắt yêu thương của Thanh Thu chăm chú nhìn vào trên gương mặt của Nặc Nặc. Còn Nặc Nặc lúc này trong tay đang ôm một con gấu bông nhỏ mới tinh, đang tùm tùm cười với Lục Hải Không. Bé Hải Không lớn hơn Khả Khả hai tuổi, năm nay đã được năm tuổi rồi. Vì vậy trong số ba bạn nhỏ ở đây, đương nhiên lúc này bé phải đảm nhận trọng trách quan tâm chăm sóc mấy cô em gái nhỏ.

Thanh Thu nhìn bé Hải Không cứ lần lượt một chốc cho Khả Khả uống nước xong, rồi lát sau lại quay sang dỗ cho Nặc Nặc ăn bánh ngọt, lại còn cầm khăn tay lau đi những mảnh vụn bánh ngọt vương trên gương mặt của Nặc Nặc, điệu bộ rất thành thạo, không khỏi hé miệng cười, liền nói ra một câu đùa giỡn: “Lục Hải Không, con đối xử với em gái Nặc Nặc thật tốt, không bằng lớn lên con cưới luôn em ấy về làm vợ được đấy.”

Nặc Nặc nghe không hiểu gì, nên gương mặt mồm mỉm vẫn ngây ngốc như cũ, vẫn nhìn Lục Hải Không cười hi hi. Nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn của Lục Hải Không lại lộ rõ vẻ sững sờ, hàng lông mi thật dài đen nhánh như mực tàu hơi cụp xuống, che khuất ánh mắt sáng ngời của cậu bé. Khả Khả đứng ở một bên, cứ chớp chớp đôi mắt to nhìn vào Nặc Nặc, rồi lại nhìn sang Lục Hải Không, cái miệng nhỏ nhắn đột nhiên chu lên.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Ngẫu nhiên gặp nhau ở bờ biển

Chương 81: Ngẫu nhiên gặp nhau ở bờ biển

Khả Khả đứng ở một bên, cứ chớp chớp đôi mắt to nhìn vào Nặc Nặc, rồi lại nhìn sang Lục Hải Không, cái miệng nhỏ nhắn đột nhiên chu lên.

Mấy người lớn đều nhìn vào Lục Hải Không. Lưu Tô thì vô cùng thích thú, cô cười nghiêng cười ngả, đến mức nằm xoài cả người vào trong ngực của Lục Phóng, nói treu ghẹo con trai: “Con trai à, nếu con thích ai thì hãy tranh thủ thời gian ra tay ngay đi, bây giờ con hành động càng sớm càng tốt, mau chóng chọn được con dâu tốt đưa về để mẹ tổ chức訂 hôn trước, rồi để mẹ giữ dùm cho con! Cố gắng lên!”

Lục Phóng không nhin được, cặp lông mày như vượn xoắn lại, cúi đầu nhìn Lưu Tô, trong ánh mắt vừa tràn ngập yêu thương lại vừa mang vẻ bất đắc dĩ. Anh ôm eo của cô, nghe tiếng cười ròn rã của cô tựa như tiếng chuông ngân nga, trong nội tâm càng thấy vui thích. Anh chăm chú nhìn cậu con trai của mình, bộ dạng cậu bé nho nhỏ đang nghiêm túc trầm tư suy nghĩ kia thật sự đã làm cho người ta thấy rất thú vị. Thanh Thu và Tĩnh Tri cũng không sao nhìn được cười, cùng cười rộ lên ha ha. Đến ngay cả người vẫn luôn có bộ dạng nghiêm túc như Hà Di Kiệt cũng phải bật cười rộ lên, trong con người lúc nào cũng mang vẻ thâm thúy và kín đáo, giờ đây toát ra ánh nhìn ấm áp và dịu dàng, nhưng giọng nói lại tỏ ra vẻ bất mãn nói với Lục Hải Không: “Này cậu nhóc, con còn muốn suy nghĩ cân nhắc đến bao lâu nữa vậy? Con gái bảo bối của chú có thể nào, nếu phải gả cho cháu chú vẫn còn chưa thấy vừa ý đâu...”

Anh ở bên này vừa nói dứt lời, đã thấy cậu nhóc đẹp trai kia đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt to đen nhánh sáng ngời, mái tóc đen nhánh che trên vàng trán rộng đầy đặn, trắng trẻo đáng yêu như những cậu bé phú quý trong tranh tết “Chiêu tài đồng tử” (*). Trong ánh mắt của cậu bé lại như có sự giằng co lẫn buồn rầu làm cho người lớn phải ôm bụng cười sặc sụa. Một lát sau, Lục Hải Không mới nhẹ nhàng buông bàn tay nhỏ bé của Nặc Nặc ra, tựa như một đứa trẻ đã phạm phải sai lầm rất muốn được người lớn tha thứ khề khàng lên tiếng gọi: “Mẹ...”

(*) Tranh “Chiêu tài đồng tử”: là loại tranh dân gian mà người Trung Quốc hay treo ngày Tết. Đây là bức tranh vẽ hai em bé một trai, một gái mặc bộ quần áo màu đỏ, tay cầm những đồng tiền xu được xâu lại thành chuỗi, có nét mặt tươi cười xinh xắn nhìn rất đáng yêu. Đây là bức tranh hay được các gia đình Trung Quốc treo trong dịp Tết để mang lại những điều may mắn đến cho cả năm. Nó còn có ý nghĩa cho lời chúc may mắn về đường con cái, vừa cầu sức khỏe may mắn cho những đứa trẻ trong gia đình, vừa được hưởng lộc phát tài

Lưu Tô vội vàng đáp lại một tiếng, trong đôi mắt của cô lóe lên vẻ hiếu kỳ, nhìn vào con trai, hỏi: “Làm sao vậy con?”

Cậu bé xinh đẹp định nói nhưng lại thôi, hàng mi dài cong hơi chớp chớp nhìn Khả Khả, đột nhiên gương mặt của cậu đỏ ửng lên một cách khác thường: “Mẹ, con không thể chọn được cho mẹ một con dâu nhỏ tốt giống như mẹ nói đâu. Con chỉ cảm thấy... là... là con vẫn thấy yêu thích Khả Khả hơn một chút thôi.”

Lục Hải Không vừa nói dứt câu, thoáng cái Khả Khả liền mở to hai mắt: “Anh Hải Không...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Hải Không đỏ bừng lên, cậu bé xấu hổ bỏ chạy rầm rầm đến bên cạnh Lưu Tô, cúi đầu vào trong ngực mẹ, uốn éo cái

mông đất nhỏ thì thăm làm nũng...

Mấy người lớn đều ồ một tiếng rồi cười phá lên. Nhưng trên gương mặt của Nặc Nặc lại biểu lộ vẻ khó hiểu, cô bé nhìn ba ba của mình, lại quay sang nhìn mấy chú mấy dì kia vẫn đang cười to không ngừng, rồi lại ngoái nhìn về phía Lục Hải Không. Trong cái đầu nhỏ của cô bé lúc này chỉ nhớ duy nhất câu nói kia của anh Hải Không: “Con yêu thích Khả Khả hơn một chút”, đột nhiên Nặc Nặc quất cái miệng nhỏ nhắn lại, khóc òa lên hu hu...

Hà Di Kiệt nhảy dựng lên vì sợ hãi, anh vội vàng ôm lấy con gái đồ dành, nhưng cũng không biết làm thế nào hơn. Anh đồ dành con gái thế nào đi nữa, Nặc Nặc cũng vẫn khóc không ngừng. Trong trái tim bé nhỏ của cô bé đang thấy tủi thân vô cùng! Vì sao anh Hải Không lại nói là yêu mến Khả Khả, mà không nói là yêu mến Nặc Nặc chứ? Tất cả mọi người đang chê cười bé đã không làm cho người thấy yêu mến kia...hu...hu...

Càng nghĩ Nặc Nặc càng thấy tủi thân, càng khóc dữ dội hơn. Trên đầu Hà Di Kiệt nhanh chóng vã ra lớp mồ hôi lạnh. Anh nhìn con gái, cực kỳ đau lòng mà không biết phải đồ dành cô bé thế nào cho phải. Khả Khả ngoan ngoãn nhìn Nặc Nặc một lát, rồi lại quay sang nhìn anh Lục Hải Không, đôi môi nhỏ xinh mím lại. Cô bé đi đến bên cạnh Lục Hải Không, lôi kéo ống tay áo của cậu bé, dùng ngữ điệu nhỏ nhẹ trong veo, nói với Lục Hải Không: “Anh Hải Không, anh hãy lấy em gái Nặc Nặc đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Hải Không nhăn lại như muốn vo lại thành một nắm: “Anh cũng thích em gái Nặc Nặc, nhưng lại thấy thích em gái Khả Khả hơn một chút...”

Nặc Nặc vẫn đang tại oa oa khóc, chợt nghe thấy câu này, thoáng cái cô bé liền nín khóc, lại cười lên giòn tan. Cô bé ngồi ở trong lòng Hà Di Kiệt chỉ chỉ vào chiếc bánh ngọt đã ăn một nửa, lớn tiếng nói: “Ba ba, ăn bánh ngọt.”

Mọi người tròn mắt há hốc mồm, tuy nhiên một lúc lâu sau lại ồ lên cười. Thoáng cái con phong ba nho nhỏ kia chẳng mấy chốc đã bị bọn nhỏ nhanh chóng cho vào quá khứ, bỏ quên luôn. Nhưng liệu có ai biết được thứ trái cây nhỏ còn xanh, vị chất sít kia đã được lạng lẽ chôn đi thật chưa...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Ngẫu nhiên gặp nhau ở bờ biển 2

Chương 81 (tiếp theo)

Tình Tri đã đặt trước mấy phòng hướng ra biển ở khách sạn Hilton cho mọi người rồi, vì thế khi xuống máy bay, đoàn người liền đi thẳng đến khách sạn Hilton, còn Thẩm Bắc Thành sau khi chào tạm biệt mọi người xong, cũng lập tức đi lên ô-tô để đến làng du lịch hiện đang còn đang xây dựng dở dang kia. Khi chuẩn bị lên xe, ánh mắt của anh xẹt qua phía Thanh Thu, anh nhìn thấy cô đứng ở phía xa xa, vẻ mặt bình thản. Thanh Thu thấy anh nhìn lại, cô chỉ lễ độ cười đáp lại khiến anh nơi sâu thẳm trong lòng anh không khỏi có chút dao động, nhưng ánh mắt anh lại trở nên có chút âm trầm, anh xoay người lên xe. Xe chạy nhanh đi ra bên ngoài, mãi một lúc lâu sau, anh vẫn còn ngoái đầu lại để nhìn, nhưng bóng hình xinh đẹp kia đã sớm bị xóa nhòa, không còn nhìn thấy đâu nữa.

Tư Tư đeo chiếc kính che nắng thật to, chỉ để lộ ra cái miệng nhỏ nhắn hồng hào hơi hé mở. Cô nằm ở dưới cái ô che nắng, bộ bikini màu đỏ rực như muốn làm nổi bật những đường cong trên thân hình của cô, chỉ là bên cạnh cái eo nhỏ của cô vẫn còn một vết sẹo mờ mờ. ~~điểm~~~~đàn~~~~lẽ~~~~quý~~~~đôn~~ Vết sẹo màu hồng nhạt như ẩn như hiện, lộ ra trên làn da trắng như tuyết của cô.

Gió biển thổi qua khiến cô thấy buồn ngủ. Trường Sinh vẫn còn đang bơi lội ở trong biển, thỉnh thoảng lại có một vài cô gái mặc bikini nóng bỏng bơi đến gần anh, nhưng Trường Sinh vẫn không hề để ý tới, dần dần bơi về hướng chỗ nước sâu. Càng ra phía xa, lại càng ít người hơn, nhưng được thả mình trong tại trong làn nước biển xanh thẳm, yên tĩnh đến độ có thể nghe rõ được tiếng gió thổi sóng biển dào dạt, lại càng cảm thấy thích thú vô cùng. Trường Sinh quay người lại, cánh tay dài bỏ vào trong làn nước biển màu lam lam, lúc nhô lên, lúc ngụp xuống làm tóe lên những giọt nước ngọt mà như ngọc trai. Giữa lúc đó, anh chợt nhìn thấy ngay bên cạnh mình, cách đó không xa cũng có một người đàn ông, thân hình cao to tuấn tú, trắng kiện và linh hoạt, rất giống một chú cá kiếm đang ngụp lặn trong nước, nhất thờianh bỗng nổi lên lòng háo hức, động tác nhanh hơn quyết đuổi theo...

Người đàn ông kia mang theo kính không thấm nước, nghiêng mặt liếc nhìn anh một cái, khóe môi hơi nhếch lên, ~~di~~~~©~~~~n~~~~đ~~~~àn~~~~①~~~~ê~~~~quý~~~~đ~~~~©~~n giờ cánh tay có bắp thịt rắn chắc, động tác quạt nước càng mạnh mẽ và mà mau lẹ hơn. Nhất thời hai người cùng lúc bơi tiến về phía trước, có lúc Trường Sinh bơi vượt lên phía trước, có lúc Trường Sinh lại bị rút lại ở phía sau, cho đến lúc lên đến sát bờ biển thì cả hai người đã đồng thời cùng cập bờ một lúc.

Cận Trường Sinh há miệng thở gấp tháo chiếc kính bơi đang đeo ra, đúng lúc anh định mở miệng, thì thấy người nọ cũng đang tháo chiếc kính bơi không thấm nước ra, dần dần hé lộ ra một dung mạo anh tuấn, khí thế bức người. Trường Sinh liền gạt mình, nhưng một lát sau lại cười thoải mái, vươn tay ra: “Hà tiên sinh, ngài khỏe chứ!”

Hà Di Kiệt hơi nâng cằm nhìn anh, trên mái tóc đen những giọt nước biển tròn như ngọc đang nhỏ xuống. Từ phía này có thể nhìn thấy một bên gương mặt của anh, do phơi nắng nên nước da trở thành màu đồng cổ, càng làm tăng thêm vẻ cường tráng như nam tử hán của anh. Trong khoảnh khắc anh vươn tay ra, cầm lấy bàn tay ở trước mặt mình, chỉ định chạm ngón giữa liền lập tức buông ra, giọng nói nhẹ nhàng: “Cận Trường Sinh, từ khi chúng ta chia tay đến giờ, cậu vẫn khỏe chứ?”

“Hà tiên sinh từ khi chia tay đến giờ ngài cũng vẫn khỏe chứ, gần đây mọi việc vẫn tốt chứ?” Cận Trường Sinh mỉm cười, thu tay lại.

Ánh mắt bé nhỏ đang nghiêng ngả đuổi theo quả bóng da đang lăn ở phía trước, khóe môi của anh đột nhiên hơi mỉm cười. Cận Trường Sinh theo ánh mắt của anh nhìn về phía bên đó, đột nhiên sững sờ, cô gái nhỏ trắng trẻo bị bấm tròn trịa kia...đang chạy đuổi theo quả bóng da lăn về hướng Tư Tư đang nằm bên cạnh cái ô che nắng..

Chương 82: Mẹ con gặp mặt

Cận Trường Sinh theo ánh mắt của anh nhìn về phía bên đó, đột nhiên sững sờ, cô gái nhỏ trắng trẻo bị bấm tròn trịa kia...đang chạy đuổi theo quả bóng da lăn về hướng Tư Tư đang nằm bên cạnh cái ô che nắng..

Tuy trên bờ biển còn có rất nhiều du khách, nhưng lúc này, cô gái nhỏ xinh đẹp đáng yêu kia đã hoàn toàn trở thành tiêu điểm. Cô bé được kể thừa hoàn toàn những ưu điểm của cha mẹ, nhìn rất dễ thương. Làn da trời sinh trắng mịn như đã bạch ngọc, lại mặc một bộ bikini của trẻ con màu hồng phấn trông rất đáng yêu. Mái tóc cắt ngắn ngang tai kiểu trẻ con với những lọn tóc che ngang trán để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn bị bấm, trắng hồng rất đáng yêu. Cô bé có một đôi đôi mắt to xinh đẹp, giống hệt như Tư Tư ngày trước, nhưng cái mũi nhỏ cao thẳng xinh xắn kia của cô bé lại giống hệt như Hà Dĩ Kiết. Cái miệng nhỏ xiu tựa như cánh hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn có cặp má phúng phính đã giấu đi mất chiếc cằm nhỏ xinh. Nhưng từ đó cũng có thể dễ dàng nhận ra, sau này khi lớn lên nhất định cô bé sẽ có khuôn mặt trái xoan đẹp để xinh xắn. Còn giờ khắc này, cô bé đang di chuyển hai cái bàn chân nhỏ trắng trẻo, xiêu xiêu vẹo vẹo lách qua tại giữa những nhóm người thừa thớt, chạy lên phía trước. Hai bàn chân nhỏ xinh phấn trắng nõn nà ngập trong bãi cát nhỏ mịn trắng phau, đuổi theo một quả bóng da nhỏ đang lăn lăn ở phía trước, hình ảnh kia ai nhìn cũng thấy rất đáng yêu.

Thình thoảng, chung quanh đó lại có người dừng chân nhìn cô bé. Lại có cả một người mẹ trẻ tuổi cười tủm tỉm như đang hỏi gì đó để trêu chọc cô bé, những lúc như vậy Nặc Nặc lại ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, híp mắt lại mà cười, ngoan ngoan lễ phép chào hỏi lại mọi người. Khuôn mặt tươi cười với nụ cười vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm kia làm ánh mắt của anh đau nhói.

Trong lòng Cận Trường Sinh trào lên cảm xúc khác thường mà anh không nói ra được. Mọi chuyện xảy ra trên đời này đều có thể xảy ra, mà điều kỳ diệu chính là nó lại xảy ra ở chính nơi đây. Tuy rằng anh vẫn còn trẻ tuổi, nhưng do đã lang thang ở bên ngoài nhiều năm như vậy, nên cũng sớm hiểu được những âm lạnh của người đời, không giống như những đại thiếu gia khác được nuôi dưỡng ở trong tháp ngà, không hiểu biết gì về nhân tình thế thái. Giống như mười lăm năm sau, cha đẻ của anh vẫn còn chấp nhất, nhất định phải đi tìm kiếm anh bằng được, hơn nữa khi đã tìm được anh rồi, quả thực liên hệ máu mủ vẫn không thể nào chém đứt nổi.

Cận Trường Sinh không biết trong lòng mình lúc này nên vui mừng hay là nên đau buồn nữa. Anh cũng không thể biết được nếu như Tư Tư nhìn thấy cô bé xinh xắn kia, trước tình cảnh đặc biệt thế này, cô sẽ có cảm xúc và bộ dạng phản ứng của cô sẽ ra sao! Anh lại càng không thể biết được, rốt cuộc giữa Tư Tư và Hà Dĩ Kiết có mối quan hệ thân giao cách cảm với nhau hay không? Nếu không phải vậy, thì vì sao đã xa cách nhau một khoảng thời gian lâu như vậy, anh và Tư Tư đi đến Tam Á, thì Hà Dĩ Kiết cũng lại mang theo con gái đến Tam Á để gặp anh và Tư Tư?

Nếu như Tư Tư nhìn thấy con gái, cô sẽ nhớ lại tất cả, vậy thì anh sẽ lựa chọn buông tay để cho cả nhà bọn họ được đoàn tụ một nhà, hay là sẽ có ý đưa Tư Tư rời đi khỏi đây?

Cận Trường Sinh hơi nheo nheo mắt lại. Anh vĩnh viễn không bao giờ có thể quên được khoảnh khắc khi anh tiến vào bệnh viện, lúc đó anh nhìn thấy cô ở trong tình trạng gần như một xác chết vậy, cô nằm ở trong một phòng bệnh chật chội và bẩn thỉu của bệnh viện, hai mắt nhắm mắt lại, toàn bộ gương mặt bị hủy hoại, gần như chỉ còn một chút hơi thở rất mong manh. Một vết thương nằm vắt ngang ở trên mặt của cô nhìn rất đáng sợ, bởi vì vết thương không được điều trị và xử lý kịp thời, nên miệng vết thương đã chuyển biến xấu đi. Lúc này toàn bộ gương mặt của cô đều đã sưng lên đỏ mọng vì bị nhiễm trùng và bị hoại tử, anh gần như không thể nào nhận ra được người đang nằm ở nơi đó chính là Trương Tư mà anh từng quen biết.

Nếu như không phải anh đã đưa cô đi, liệu rằng cô có thể cứ thuận tiện như vậy mà chết đi hay không? Nếu như hiện tại cô lại tiếp tục dây dưa không rõ với Hà Dĩ Kiết, ngộ nhờ từ nay về sau cô lại gặp phải những chuyện đối xử bất công một lần nữa thì sao đây? Lúc ấy anh nên giải quyết thế nào đây?

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng anh nổi lên bao nhiêu chuyện vướng mắc mà tự anh không biết mình phải xử lý thế nào cho ổn thỏa, thì chợt nghe thấy tiếng của Hà Dĩ Kiết nhẹ nhàng hỏi lại: “Đã nhìn thấy Nặc Nặc chưa vậy?”

Cận Trường Sinh chậm rãi thu hồi lại ánh mắt của mình, mạnh mẽ gắng sức làm cho mình tỉnh táo lại, ngữ điệu vẫn bình thản: “Ừ, đúng là Nặc Nặc rồi, con bé đã lớn như vậy rồi.”

Nơi đáy mắt của Hà Dĩ Kiết lóe ánh nhìn dịu dàng, khóe môi hơi cong lên, nhưng về mặt này qua cái nhìn của Cận Trường Sinh thì chỉ thấy biểu cảm chưa xót giăng đầy.

“Đúng như vậy, Nặc Nặc cũng đã lớn thế này, nhưng Tư Tư lại vĩnh viễn không thể trở về để liếc nhìn con gái một cái.”

Bỗng nhiên Cận Trường Sinh run hết cả người lên, hai tay không tự chủ được liền siết chặt lại, chút run rẩy rất nhỏ kia của anh đã rơi vào trong mắt Hà Dĩ Kiết, khiến anh hơi nhúm mày, sau đó lại nói tiếp một câu: “Cậu vẫn còn chưa biết sao, Tư Tư đã đi rồi...”

Giọng điệu thế này của Hà Dĩ Kiết, Cận Trường Sinh thực sự chưa từng nghe thấy bao giờ. Nó chất chứa sự tuyệt vọng lẫn đau thương khôn cùng, trong khoảng thời gian ngắn Cận Trường Sinh nhìn sang Hà Dĩ Kiết, không sao thốt lên nổi một chữ .

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Ngẫu nhiên gặp nhau ở bờ biển 3

Chương 82 (tiếp theo)

Hà Di Kiệt cũng đã xoay người sang chỗ khác, gió biển thổi vào nghe như tiếng nước nổ nghẹn ngào, như khơi gợi lên nỗi sầu thương đến khôn cùng. Cận Trường Sinh đứng ngấp gỏi ở trong nước biển, từng trận từng trận sóng cuộn đến, giống như một đôi bàn tay nhỏ mềm mại đang nhẹ nhàng vuốt ve anh. Nhưng ở trong lòng anh, giờ đây biển cả dường như sâu thẳm đến vô cùng, mà bao la rộng lớn cũng đến vô cùng. Hà Di Kiệt quay người đi, chỉ để lại cho anh một bóng lưng cao lớn trầm ổn giống như một trái núi. Tầm lưng kia vốn dĩ rất vắng chãi đáng để cho người ta cảm thấy rất an tâm khi được dựa vào, nhưng giờ phút này chỉ thoáng nhìn qua thôi, mà Cận Trường Sinh lại cảm thấy ở trước mắt mình là vẻ đau thương đến tột cùng. Giọng nói của Hà Di Kiệt thuận theo gió thổi tạt đến nghe trầm buồn đến nao lòng, khiến trái tim của anh cũng run rẩy theo.

“Cậu có rảnh đến thăm Nặc Nặc một chút đi, , khi còn sống Tư Tư rất thích nói về cậu...”

Cận Trường Sinh hoảng hốt, người thoáng lão đảo tựa như không thể nào đứng vững nổi. Trời biển hòa lẫn vào nhau thành một mảng màu xanh lam, tiếng kêu của chim hải âu đầu đây vọng đến như rạch phá khoảng yên tĩnh của tâm màn màu lam kia. Anh đứng ở trên bờ biển ồn ào, nhưng trong lòng lại cảm thấy bản thân dường như đang trải qua những ngày tận cùng vậy, đột nhiên sinh ra một ảo giác tựa như sắp sửa bị mất đi một thứ gì đó.

Thân thể bé nhỏ mập mạp của Nặc Nặc đuổi theo quả bóng da tròn xoe đang lăn ở phía trước, một đường chạy thẳng đến bên cạnh Tư Tư đang nằm dưới cái ô che nắng. Lúc này quả bóng da đụng phải chân chiếc ghế dựng trên bãi cát mới chịu dừng lại. Một cô bé nhỏ nhỏ, đầu đầy mồ hôi, bởi vì đã chạy quá sức nên gò má lúc này đã hồng ửng lên, nhìn rất dễ thương. Tư Tư vốn đang nằm đó nhắm mắt nghỉ ngơi, tình cờ khi cô mở mắt ra, xuyên qua cặp kính mát, cô nhìn thấy biển rộng ở cách nơi này một khoảng không xa lắm, khóe môi liền nhẹ nhàng cong lên.

Nặc Nặc ngồi xổm xuống ôm lấy quả bóng da, lúc ngẩng đầu lên chuẩn bị đứng dậy, vừa vịn lọt vào tầm nhìn của Tư Tư. Xuyên qua cặp kính mát, Tư Tư nhìn thấy một cô bé nhỏ nhỏ đang ở trước mắt mình.

Cũng chẳng biết tại sao, thoáng cái đang nằm trên chiếc ghế cô liền bật ngồi dậy, cứ như vậy nhìn cô bé đầy vẻ kinh ngạc. Chỉ là hình như có một dòng điện vô hình không thể nào nhìn thấy được, cũng không thể nắm bắt được, chợt lóe lên, từng đợt, từng đợt tập kích về phía đỉnh đầu của cô. Trước mắt cô đột nhiên xuất hiện một cảm giác gì đó, cứ lập loè, di chuyển đến mắt cô như có một cơn run rẩy dao động qua lại không rõ ràng, nhưng khi cô muốn cố gắng nhìn cho rõ thì lại chỉ thấy một khoảng mơ hồ. Tương Tư có chút mờ mịt liền tháo cặp kính mát xuống, chăm chú quan sát cô bé nhỏ nhỏ xinh xắn đang ở trước mắt mình, thầm nghĩ sau này khi lớn lên, nhất định cô gái nhỏ này sẽ trở thành một thiếu nữ rất xinh đẹp. Càng nhìn cô bé xinh xắn kia Tư Tư lại càng thấy cực kỳ yêu thích, trong ánh mắt của cô chợt nảy sinh một cảm xúc tràn ngập thích thú.

Nặc Nặc nhìn thấy di vẫn đang “nằm ngủ” kia lại bỗng nhiên tỉnh linh ngồi bật dậy, trái tim nhỏ nhỏ của cô bé chợt nảy lên một cái có chút hoảng sợ. Nhưng sau đó bé thấy di kia cứ nhìn mình chăm chăm, bất giác Nặc Nặc nảy sinh chút tò mò. Bởi vì tính tình trẻ con thường hay vô tâm, suy nghĩ cũng cực kỳ đơn thuần, nên khi Nặc Nặc nhận ra trong đôi mắt của di kia có bóng dáng của mình, ánh mắt của di nhìn mình tràn ngập sự yêu thích, Nặc Nặc không kiềm chế nổi, liền nhăn tít khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của mình lại, cười toe toét, cả hai con mắt cong lên, cất tiếng nói trong trẻo giòn tan chào hỏi cô: “Con chào di.”

Toàn thân Tư Tư đột nhiên run lên một cái, thân thể của cô tựa như hoàn toàn bị mất đi sự kiểm soát. Cô thả chân xuống bãi cát, nhắc người lên ngồi xổm xuống trước mặt Nặc Nặc, đôi mắt của cô nhìn cứ như dính vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, sau đó bất giác khóe môi của cô lại cong lên...

Nhìn thấy di kia cười ngọt ngào, lại có cả lúm đồng tiền rất xinh đẹp ở bên má như vậy, Nặc Nặc cũng há cái miệng nhỏ nhắn của mình ra vui vẻ cười lại với di kia. Cô bé ôm quả bóng da, nghiêng cái đầu nhỏ nhìn lại Tương Tư. Không biết tại sao, lúc này trong trái tim nhỏ bé của Nặc Nặc lại có cảm giác rất muốn được gần gũi với di nọ. Cô bé mở to cặp mắt to tròn nhìn lại Tương Tư, vừa ngọt ngào gọi cô: “Di ơi, di rất xinh đẹp!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 131: Gặp nhau mà như trong mơ

Chương 83: Gặp nhau mà như trong mơ

Trong trái tim nhỏ bé của Nặc Nặc lại có cảm giác rất muốn được gần gũi với di nọ. Cô bé mở to cặp mắt to tròn nhìn lại Tương Tư, vừa ngọt ngào gọi cô: “Di ơi, di rất xinh đẹp!”

“Di đã bắt giữ được quả bóng da nhỏ này phải không ạ?” Nghe thấy giọng nói trẻ thơ ca ngợi mình như vậy, Tư Tư càng thấy vui vẻ hơn. Cô đưa hai tay ra xóc vào bên dưới hai cánh tay nhỏ mũm mĩm của Nặc Nặc, hoi dùng lực nhẹ nhàng nhắc cô bé lên, đặt cô bé ngồi ở trên đầu gối của mình. Thân thể bé nhỏ của cô bé vừa mềm mại lại vừa nhẹ nhàng, làn da trắng nõn như tuyết lại có chút hồng hào như cánh hoa đào. Trên trán cô bé đã túa ra một lớp

mồ hôi mỏng, làm lớp tóc cắt ngang trán hơi bị ẩm ướt một chút, mấy lọn nhỏ tách ra, dán sát vào trên trán của Nặc Nặc. Không biết tại sao trong lòng Tư Tư lại thấy hết sức mềm mại, cô liền thu bớt lại tính nết vô cùng tinh nghịch thường ngày của mình. Cô cúi đầu, nhẹ nhàng gảy nhẹ mấy lọn tóc trên trán ra, sau đó lấy khăn tay lau mồ hôi cho cô bé. Nặc Nặc ngoan ngoãn ngồi im không động đậy, lúc này đôi mắt to đen nhánh cứ chăm chú nhìn vào Trương Tư về rất thân thiết, hình như có một dòng điện vô hình nào đó không thể nắm bắt được đang lặng lẽ chạy lan giữa hai người.

Lúc rời khỏi mẹ, Nặc Nặc mới chỉ có hơn một tuổi một chút. Một đứa trẻ nhỏ mới lớn được chừng ấy, không thể nào nhớ nổi rõ ràng những hành động của mẹ, nhưng giờ đây mối liên hệ máu mủ trời sinh lại giống như một sợi dây nhỏ không thể nhìn thấy được, dù có ở cách xa nghìn vạn dặm bên ngoài cũng sẽ ràng buộc hai người ở cùng một chỗ.

Cho dù giờ phút này vẫn chỉ như những người xa lạ bình thường, nhưng không ai có thể ngờ rằng, những cảm giác có chút gì đó rất quen thuộc kia, lúc này cũng đã bắt đầu thức dậy lặng lẽ lan ra trong lòng.

Nặc Nặc chẳng biết tại sao, thời điểm đi xinh đẹp có những động tác nhất mực dịu dàng như vậy, trong trái tim cô bé liền có chút mê mang. Di Tĩnh Trì cũng luôn đối xử với bé dịu dàng như vậy, di Thanh Thu cũng luôn có những động tác quan tâm chăm sóc bé như vậy. Nhưng tại sao bé lại chưa từng bao giờ có những cảm xúc khác thường như vậy. Dường như bàn tay của di xinh đẹp, hơi thở của di xinh đẹp lúc này, cùng với những ký ức lộn xộn về mẹ mà Nặc Nặc còn lưu giữ đang hòa quyện quấn quanh lại với nhau.

Đột nhiên lúc này Nặc Nặc cảm thấy mình không muốn rời khỏi vòng tay đang ôm của di xinh đẹp nữa.

“Được rồi đó.” Tư Tư gấp chiếc khăn tay lại bỏ vào chiếc túi đựng những thứ bỏ đi để ở bên cạnh. Cô lại lấy một ly nước ép trái anh đào hơi lạnh ra, cười một tiếng, khoe môi hơi cong lên. Thực sự, từ giọng nói, dung mạo, kiểu cười của người con gái kia đều giống y như đúc với Trương Tư của anh ngày trước. Hà Di Kiệt đứng lặng ở nơi đó giống như bị sét đánh vậy. Anh đứng thật lâu không thể động đậy nổi, đôi con ngươi thâm thúy sắc bén của anh gắt gao nhìn như đóng đinh ở trên mặt trên người của người con gái kia, không làm thế nào di chuyển đi nổi.

Cô gái kia cúi đầu, nên anh chỉ có thể nhìn thấy lúm đồng tiền và đường cong xinh đẹp của cái cằm trắng như tuyết của cô mà thôi. Nhưng ngay chỉ một điểm này mà đã giống hệt với Tư Tư như thế... vậy thì khi cô tươi cười, khi cô cười lộ lên, vàng trán sẽ hiện ra những đường cong mềm mại xinh đẹp, tất cả những gì về Trương Tư vẫn luôn tồn tại trong trí nhớ của anh, hàng ngàn hàng vạn những hình ảnh khác nhau của cô, giờ đây không ngừng hiện ra trong óc của anh, mà tất cả những gì của Trương Tư lại hoàn toàn trùng khít với người con gái kia...

Nhưng anh vẫn không thể động đậy, có một giọng nói cứ từng lần từng lần, lặp đi lặp lại trong đầu như đang nhắc nhở với anh rằng: Trương Tư đã chết rồi, cô sớm đã không còn tồn tại ở trên đời này nữa rồi. Dưới vòm trời này sẽ có người nào đó có hình dáng giống như cô, sẽ có người nào đó giống như chị em sinh đôi của cô, nhưng đó sẽ không phải là cô, cũng sẽ không phải là chính Trương Tư... Anh có thể nhìn thấy, nhưng vĩnh viễn cũng chỉ có thể đứng ở bên kia bên bờ của ảo giác để nhìn mà thôi! Đây chính là sự trừng phạt mà Ông Trời đã dành cho anh!

Hà Di Kiệt đứng sững ở đó hồi lâu, ánh nắng gay gắt tựa như đang quăng những quả cầu lửa rừng rực xuống đỉnh đầu anh. Anh phớt người ở trong nắng, cả người anh như được tắm trong những giọt mồ hôi đang ròng ròng như nước chảy kia, nhưng ở nơi sống lưng của anh lại sinh ra một cảm giác lạnh toát không nói ra được. Anh không biết bản thân mình đã phải làm thế nào để đôi chân mình hoạt động, di chuyển bước chân đến nơi đó, cũng không biết chính mình làm thế nào để tự trấn tĩnh lại, khôi phục lại sự bình thản thường ngày. Mặc dù anh sớm đã biết rõ cô mất đi rồi, nhưng khi đột nhiên nhìn thấy lúm đồng tiền giống nhau đến mức như vậy, thì tay chân anh không nhịn nổi nữa, liền cứng ngắc lại... Trong nháy mắt, anh như bị mất đi toàn bộ lý trí, tự sinh ra ảo tưởng, có lẽ đây chính là do ông Trời đã rủi ro thương với anh, có lẽ đây chính là một Tư Tư khác...

“Cám ơn dì ạ.” Nặc Nặc ôm ly thủy tinh, ngậm ống hút, nhìn sang cô cười không ngừng, đôi mắt to cong lại thành hình mảnh trăng khuyết.

Tư Tư chỉ cảm thấy nơi đáy lòng mình trào lên một cảm giác ấm áp êm dịu và ngọt ngào. Dưới gầm trời này, thậm chí lại có thể có một đứa trẻ đáng yêu như vậy, khiến người ta phải yêu thích không ngừng như vậy. Đột nhiên giữa lúc này cô rất muốn tìm một người đàn ông để kết hôn, sống chết cùng nhau, nhất định phải tìm được người đàn ông tuần tú một chút, để cùng sinh ra được một cô bé giống y như búp bê thế này... Như vậy chẳng phải sẽ mang đến một niềm vui cực kỳ lớn lao cho cuộc sống của cô hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Gặp nhau mà như trong mơ 2

Chương 83 (tiếp theo)

Nơi đáy lòng cô còn đang nghĩ vơ vẩn lung tung, thỉnh thoảng có một bóng người cao lớn xuất hiện ở trước mắt của cô. Ánh mặt trời bị ngăn cản lại, thoáng cái, cô cảm thấy có chút bị đè nén không nói ra được. Tư Tư giật mình ngẩng đầu lên, n lọt vào trong tầm mắt của cô là một người đàn ông vô cùng anh tuấn, trong lòng của cô đột nhiên thấy có chút rối loạn...

Hà Di Kiệt giật mình, lui về phía sau một bước, bên môi anh dần dần hiện lên chút cay đắng nhỏ. Không phải là Tư Tư, Tư Tư của anh gương nhỏ nhắn, đáng yêu ngọt ngào, bầu bĩnh như trứng ngỗng. Nhưng cô gái kia lại có gương mặt trái xoan nhỏ nhắn xinh đẹp tinh xảo. Tư Tư của anh có một đôi mắt đen xinh đẹp mà Nặc Nặc cũng đã được kế thừa ưu điểm rất tốt đó của cô. Còn cô gái đang ở trước mặt anh đây lại một đôi đồng tử màu hổ phách (màu nâu nhạt). Anh còn nhớ rõ, thím Phúc đã nói cho anh biết, Tư Tư của anh trước khi đi xa, gương mặt đã bị hủy hoại rồi. Nhưng cô gái này

lại có một làn da trơn bóng trắng nõn... Không phải Tur Tur của anh, không phải Tur Tur của anh rồi!

Sắc mặt anh tái nhợt đi như không còn chút máu nào, đột nhiên, anh lui về phía sau vài bước, chập vật xoay người như muốn gấp bỏ đi, như muốn né tránh. Anh muốn né tránh cái lúm đồng tiền trên gò má đã in đậm trong anh, ngay cả trong giấc mơ cũng không sao gạt bỏ đi nổi. Nhưng mà, anh cũng không biết vì sao, trước mắt anh giờ đây như xuất hiện một khoảng hỗn độn, không làm thế nào để tìm được lối thoát.

“Ba ba!” Đột nhiên Nặc Nặc hét to lên một tiếng giòn tan, một tiếng gọi mang âm điệu trẻ thơ này, giống như lời tụng niệm A di đà phật ở dưới chân Đức Phật Như Lai vậy, đột nhiên khuấy động tâm tư của anh, phá tan sự quấy phá của lũ yêu ma quỷ quái. Thoảng cái, anh chợt tỉnh táo lại, xoay người sang chỗ khác, nhìn vào con gái bảo bối của bọn họ.

Nặc Nặc đang ngồi ở trên đầu gối của cô gái kia, con bé nhìn anh cười tủm tỉm, cô gái kia cũng nhìn lại anh, nhưng vẻ mặt của cô vừa mang vẻ hiểu kỳ lại vừa như có vẻ hoảng sợ.

Mất khoảng một giây đồng hồ ngẩn ngừ, anh cảm thấy hình ảnh của hai người trước mặt cực kỳ hài hòa không nói ra được, nhưng chẳng qua cũng chỉ một chút thoáng qua mà thôi. Anh liền chậm rãi tự cười giễu bản thân, gạt bỏ tất cả những ý nghĩ viển vông vừa rồi sang một bên.

“Nặc Nặc, bây giờ con lại đây với ba ba nào!” Hà Dĩ Kiết cười cười với con gái, mở miệng gọi con. Nơi đáy mắt của Nặc Nặc đã có ý không đành lòng, nhưng cô bé vẫn quay mặt lại nhìn Tur Tur, gọi: “Di ơi...”

“A...” Tur Tur khẽ giật mình, chợt vội vàng đỡ cô bé, nhẹ nhàng đặt xuống trên mặt đất. Thân thể nho nhỏ mềm mại của cô bé vừa mới rời khỏi ngực của cô, đột nhiên cô cảm thấy trái tim mình liền trở nên trống rỗng, trong đáy mắt cô thoáng hiện chút đau đớn rất nhỏ...

“Ba của cháu đây ạ!” Nặc Nặc kiêu ngạo chỉ vào Hà Dĩ Kiết cho Tur Tur xem. Tur Tur vừa ngược mắt lên, thoáng nhìn qua Hà Dĩ Kiết, bốn con mắt vừa đụng vào nhau, đột nhiên dường như có những tia lửa nhỏ phát ra ngoài, Tur Tur vội vàng cúi đầu xuống, nhìn Nặc Nặc cười: “Ba ba của cháu rất tuần tú!”

Nặc Nặc dùng sức gật đầu, càng cười vui vẻ: “Di cũng rất xinh đẹp ạ!”

Khỏe môi của Tur Tur hơi nhếch lên, cô cúi đầu hôn vào khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của Nặc Nặc: “Di thôi, cháu đi về bên cạnh ba ba đi.”

Nặc Nặc gật gật đầu, nhưng cô bé vẫn còn có chút lưu luyến. Cô bé chỉ chỉ ngón tay về một căn phòng hướng ra biển ở cách đó không xa, cất giọng nói non nớt trong veo nói với Tur Tur: “Di ơi, tên của cháu là Nặc Nặc, di có thể đến tìm Nặc Nặc để chơi được không?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Chính là mẹ

Chương 84: Chính là mẹ

Cô bé chỉ chỉ ngón tay về một căn phòng hướng ra biển ở cách đó không xa, cất giọng nói non nớt trong veo nói với Tur Tur: “Di ơi, tên của cháu là Nặc Nặc, di có thể đến tìm Nặc Nặc để chơi được không?”

Tur Tur nhìn về hướng khách sạn theo tay cô bé đang chỉ, thấy đó cũng chính là theo cũng mà mình đang ở, cô không khỏi cảm thấy tràn đầy duyên phận, lập tức gật đầu đồng ý: “Ừ, được rồi, di sẽ đến tìm Nặc Nặc chơi.”

Nặc Nặc hài lòng vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, vừa vẫy tay chào tạm biệt Tur Tur, sau đó đi về bên cạnh Hà Dĩ Kiết. Cô bé bỏ nhào vào trong ngực của ba ba, thì thầm nói chuyện với Hà Dĩ Kiết không ngừng. Hà Dĩ Kiết chăm chú nhìn con gái đầy yêu thương, cười tình tẻ. Tur Tur nhìn nụ cười của anh, vẻ ảm áp và đầy cứng chiều như vậy, thực sự cả đời này cô cũng chưa từng thấy bao giờ, trong lòng cô không khỏi sinh ra cảm giác hoài cảm không nói nên lời. Cô là một người không cha không mẹ, may được Trường Sinh nhặt về, cũng không biết trên đời này, đã từng bao giờ có người nào cũng cười với cô như vậy hay không!

Nghĩ tới đây, bất giác nơi đáy lòng cô chợt nảy sinh vài phần chua xót. Tur Tur ngồi trên mặt ghế ở bãi cát, cúi đầu, môi hơi mím lại. Hà Dĩ Kiết xoay người định đi, giây phút này không hiểu sao, theo bản năng anh lại thoáng liếc nhìn về phía Tur Tur đang ngồi. Những biểu lộ của cô giờ phút này lọt vào trong mắt của anh, giống như đột nhiên có một tia chớp vụt qua giữa bầu trời đêm đen kịt và yên tĩnh vậy, bước chân của anh chợt như muốn ngừng lại... Bờ môi của anh khẽ mím lại, kéo căng thành một đường thẳng tắp, rốt cuộc anh vẫn quyết định xoay người sang chỗ khác, bước từng bước một bỏ đi...

Vừa vặn hai ba con anh chạm mặt Cận Trường Sinh, sau vài câu hàn huyên, Cận Trường Sinh ôm lấy Nặc Nặc. Ngày anh bị người của cha phái tới đưa về nhà, Nặc Nặc vẫn còn chưa biết nói, vậy mà bây giờ, cô bé đã có thể ngọt ngào, gọi anh một câu giòn tan “chú ơi” nghe rất hưng phấn.

Trong lòng của Trường Sinh tựa như ngũ vị tạp trần (không rõ cảm xúc thế nào), hồi lâu anh mới phục hồi lại tinh thần được. Sau khi cùng nhau chào hỏi từ biệt, anh liền đi trở về phía Tur Tur đang ngồi ở dưới cái ô. Anh nhìn thấy bộ dạng của cô lúc này như đang có điều gì suy nghĩ, mắt dõi theo về phía Hà Dĩ Kiết và Nặc Nặc đã đi xa, trong cổ họng anh không khỏi hơi bị nghẹn lại. Anh cầm một lọ Coca cola mở ra, uống mấy ngụm, sau khi để cho tâm hồn

đã ổn định lại, anh mới hỏi cô: “Làm sao vậy?”

Tur Tur cũng không đáp lại, cô đứng lên nhìn về phía xa xa, con đường ven biển thật dài, chạy xa tít tắp không biết đâu là tận cùng. Gió biển cứ tùy ý thoải mái thổi từng hồi từng hồi không ngừng, có thể nghe thấy tiếng sóng biển đang vỗ ì ầm vào các mỏm đá từ nơi xa vọng lại. Tất cả âm thanh và cảnh vật xung quanh đã tạo thành một bức tranh phong cảnh toàn mỹ, cực kỳ sinh động, nhưng lúc này trong lòng của cô đột nhiên lại sinh ra cảm giác rất khó giải thích, khác hẳn những ngày thường. Cảm giác này tựa như vừa hoang vắng vừa cô đơn nhưng lại không thể diễn tả ra được, lại tựa như đột nhiên có một thứ gì đó, đang lặng lẽ nảy mầm, cắm rễ vào trong trái tim vốn đang trống rỗng một mảnh của cô

Cô không thích cảm giác như vậy, sau khi nói với Trường Sinh một câu liền cầm lấy chiếc phao bơi tròn đi về phía bờ biển...

Đến thời điểm khoảng mười giờ đêm, đột nhiên Nặc Nặc thấy khó chịu trong người, chắc là do bơi lần đầu tiên cô bé tới nơi này, cộng thêm sự chênh lệch nhiệt độ trong ngày giữa hai thành phố quá lớn, ban ngày lại có gió biển thổi quá nhiều, thời gian bé ngâm mình ở trong nước biển lại quá dài, nên sức khỏe của cô bé có phần không chịu nổi, buổi tối liền bị phát sốt.

Trong lòng Hà Dĩ Kiệt nóng như lửa đốt, lập tức dùng tấm chăn mỏng bọc con gái sau đó ôm Nặc Nặc vội vã chạy ra ngoài, thậm chí quên cả việc nhờ lễ tân khách sạn, thông báo trước với bệnh viện mời bác sĩ trực sẵn đề chờ. Khi hai cha con sắp ra đến bên ngoài khách sạn, vừa vặn gặp Cận Trường Sinh và Tur Tur vừa đi ăn khuya trở về. Nặc Nặc bị sốt cao, trong người thấy khó chịu, cứ khóc ngằn ngặt ở trong ngực Hà Dĩ Kiệt đến không còn hơi sức. Tur Tur nghe thấy tiếng khóc của cô bé, lập tức cảm thấy trong ngực đột nhiên đau nhói lên, tựa như vừa bị người khác đập một cú thật mạnh.

Hà Dĩ Kiệt lo lắng cho con gái, cũng không có ý định hàn huyên nhiều với hai người bọn họ, chỉ tùy tiện nói qua loa mấy câu rồi sau đó liền chạy luôn ra bên ngoài khách sạn. Cậu bé giữ cửa sớm đã đi gọi xe taxi giúp anh, Hà Dĩ Kiệt ôm con gái liền chui vào trong xe, vô cùng lo lắng nói với người lái xe nói đi đến bệnh viện gần nhất. Xe vừa định khởi động, bỗng nhiên cửa xe lại bị mở ra, Hà Dĩ Kiệt giật mình, vừa mới quay đầu lại chợt nhìn thấy Tur Tur đang xoay người ngồi vào trong xe, anh không khỏi sửng sốt: “Vị tiểu thư này...”

Trong ánh mắt của Tur Tur mang theo sự lo lắng lẫn sốt ruột, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn Nặc Nặc trong lòng ngực của anh đang đỏ rực lên vì bị sốt cao, cô vừa dặn dò người tài xế lái xe khẩn trương đến bệnh viện, vừa nói: “Tôi lo lắng cho Nặc Nặc quá, anh cho tôi đi cùng đi đến bệnh viện chăm sóc cho cô bé với.”

Hà Dĩ Kiệt thoáng ngơ ngác một chút, trong cổ họng anh có một cảm giác chua xót dường như đang chặm rãi xông lên. Anh chỉ khẽ gật đầu một cái, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ cúi đầu nhìn con gái ở trong ngực mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé bị sốt cao nên nóng rực, giữa lúc mê man vẫn khóc không ngừng, cổ họng đã khàn đặc. Nhìn đứa trẻ nhỏ nhỏ phải chịu đau ốm, chung quy trong lòng người lớn còn cảm thấy khó chịu hơn cả lúc bản thân mình bị đau ốm. Ngay cả Hà Dĩ Kiệt thời gian qua vẫn luôn cứng cỏi, trầm tĩnh, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng tâm can bảo bối của mình như vậy, cũng không sao chịu đựng nổi nữa, hộc mắt cũng đã cay xè.

Nặc Nặc sốt cao, tâm trí cứ mơ mơ màng màng, chìm trong sự mờ mịt vô thức, dường như cô bé đang mơ thấy mẹ trở về bên cạnh mình, nước mắt của cô bé cứ rơi xuống liên miên không ngừng, trong cái miệng nhỏ nhắn thỉnh thoảng lại khẽ lẩm bẩm một tiếng: “Mẹ, mẹ...”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Chính Là Mẹ 2

Chương 84 (tiếp theo)

Hà Dĩ Kiệt nghe thấy con gái gọi mẹ như vậy, trong lòng vô cùng chua xót. Anh cúi đầu hôn lên trán con gái, giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng dỗ dành con: “Nặc Nặc ngoan, con sẽ khỏe lại rất nhanh thôi, lập tức sẽ không còn đau nữa. Nặc Nặc ngoan, ba ba đang ở cạnh con đây...”

Nhưng Nặc Nặc vẫn cứ mơ mơ màng màng như cũ, luôn miệng gọi mẹ. Hà Dĩ Kiệt nghe thấy con gái cứ gọi mẹ từng tiếng, từng tiếng một như vậy, trong lòng không khỏi nhớ tới Trương Tur. Anh lặng lẽ trầm nghĩ, không biết giờ phút này hương hồn cô đang phiêu du ở phương nào, bất giác trái tim anh chợt đau nhức kịch liệt, nước mắt cứ thế liên trào ra, từng giọt, từng giọt một rơi xuống trên gương mặt đỏ rực vì sốt cao của Nặc Nặc. Nặc Nặc chợt co giật mấy cái, mồ hôi tủa ra không ngừng trên thân thể bé nhỏ lúc lạnh lúc nóng của cô bé, tấm chăn mỏng đang quấn quanh cô bé gần như đã ướt đầm. Hà Dĩ Kiệt đau lòng không sao chịu nổi, càng ôm siết lấy con gái không chịu buông tay. Tưởng chừng như chỉ cần anh hơi lỏng tay ra một chút thôi, con gái anh cũng sẽ rời khỏi anh, cũng như mẹ của cô bé đã rời khỏi thế giới của anh rồi, làm cho anh dù ngay cả trong mộng cũng không còn được gặp mặt cô nữa.

Trong tiếng động cơ chạy rì rì của xe ô tô, trong con mê man, Nặc Nặc lại kêu to từng tiếng từng tiếng, gọi mẹ liên miên không ngừng. Tiếng gọi mẹ của cô bé tựa như mũi dùi nhọn hoắt, thoáng cái đâm vào trong ngực Tur Tur một cái. Tur Tur cũng không biết tại sao mình lại rơi nước mắt như thế, cũng không biết tại sao khi nhìn thấy đứa trẻ nhỏ kia cất tiếng gọi mẹ, trong lòng cô lại thấy khó chịu như vậy. Cô chỉ cảm thấy rất đau lòng, không cách nào khống chế được suy nghĩ của mình, không cách nào khống chế nỗi lòng của mình nữa rồi. Trong ánh sáng của dây đèn đường chiếu vào khoang xe lúc sáng lúc tối, Tur Tur nhìn thấy trên gương mặt của người đàn ông kia, những giọt nước mắt đang trào ra mãnh liệt, lăn xuống dưới. Giữa lúc đó, dường như có một cảm xúc gì đó đột nhiên ập đến, tập kích vào tâm trí của cô. Cô những muốn giơ tay ra để nắm bắt lấy nó, nhưng rồi cô lại chỉ biết trơ mắt ra

nhìn trộm anh qua khe hở của ngón tay...

Tư Tư cứ sững sờ ngồi ở chỗ đó, giống như là một bức tượng được tạc bằng đá không có linh hồn... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Trong ký ức của cô lúc này chỉ thấy trống rỗng, rốt cuộc đã từng có chuyện gì xảy ra chứ? Cô đã gặp nhiều người như vậy, đã gặp nhiều chuyện như vậy, nhưng tại sao hết lần này tới lần khác, mỗi lần nhìn thấy đứa trẻ và người đàn ông kia, tất cả mọi cảm xúc của cô đột nhiên lại trở nên bị chệch hướng khác biệt như vậy?

“Mẹ...” Bỗng nhiên thân thể của Nặc Nặc lại giật lên một cái, giọng nói ngây thơ non nớt mang theo tiếng khóc nức nở lại thốt lên tiếng gọi mẹ. Hà Dĩ Kiệt chỉ cảm thấy trong lòng nóng như lửa đốt, anh nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Nặc Nặc, vừa ôm siết lấy con gái vào trong ngực: “Nặc Nặc ngoan nhé, Nặc Nặc không khóc nữa, diên-đàn-lê-quý-đôn mẹ sẽ lập tức đến với con...”

Nặc Nặc lại từ từ nhắm chặt hai mắt lại, lại lẩm bẩm một tiếng gọi mẹ, gần như không phát ra thành tiếng: “Mẹ... Mẹ...” Thân thể nhỏ nhỏ của Nặc Nặc co rúc ở trong ngực Hà Dĩ Kiệt, giữa lúc đó đột nhiên cô bé yên tĩnh trở lại, gần như không nghe thấy tiếng hít thở của cô bé nữa.

Trong lòng Hà Dĩ Kiệt liền gào lên một tiếng thảm thiết, anh ôm lấy Nặc Nặc không ngừng lên tiếng gọi con gái. diên ㄟ đđàn ㄟ lê ㄟ qđủy ㄟ đđôn Nhưng Nặc Nặc vẫn nghiêng chặt hàm răng không chịu đáp lại một chữ, đến ngay cả những lời gọi mẹ trong mơ, tựa như những mũi dùi đâm vào trái tim anh cũng không có nữa. Nước mắt anh rơi xuống như mưa, anh áp mặt sát vào trên mái tóc của Nặc Nặc, trong cổ họng anh chỉ thấy vị đắng nghét giống như nuốt phải Hoàng liên vậy (Hoàng liên: tên một vị thuốc bắc có vị đắng). Cảm giác đắng chát khô sở từ trong cổ họng của anh không ngừng dâng lên, lan tràn ra khắp thân thể. Rốt cuộc, anh đã không sao chịu đựng nổi nữa rồi, nghẹn ngào thốt lên gọi tên của cô “Tư Tư...” Nếu như quả thực có con đường nối liền giữa thế giới con người với thế giới Hoàng tuyền (Hoàng tuyền: suối vàng, chỉ thế giới âm phủ), liệu Tư Tư có thể nghe thấy tiếng của anh vừa gọi tên cô hay không? Cô có nghe thấy anh đang gọi cô, mong cô hãy trở về nhìn anh và con gái một lần hay không?

Trong lúc hốt hoảng, cô tựa như nghe thấy anh đang gọi to một cái tên, lúc này cô cũng không thể nghe thấy rõ ràng đó là cái tên gì nữa. Trong lòng cô giờ đây chỉ cảm thấy như có trăm mối tơ đang cuốn chặt vào nhau rồi loạn thành một nùi. Tư Tư chỉ cảm thấy, đột nhiên trong đầu cô lúc này như đang bị thứ gì đó kích thích, làm cho cô không nén nổi sự xúc động. Cô còn chưa kịp định thần lại, bất giác đôi tay đã liền phản ứng trước, cô đưa tay ra hướng về phía Nặc Nặc...

“Nặc Nặc ngoan... Mẹ đang ở đây...” Tư Tư không biết tại sao lúc này chính mình lại có thể thốt ra được những lời này, tựa như cô đang bị người khác điều khiển vậy. Cô đỡ lấy Nặc Nặc từ trong ngực của anh, đưa cô bé sang bên mình, ôm vào trong lòng. Hà Dĩ Kiệt chợt sững người, anh tro mắt nhìn người phụ nữ mình mới gặp mặt một lần kia, giờ đây đang đỡ lấy Nặc Nặc từ trong ngực của anh, ôm vào trong lòng cô, anh quên luôn cả ý nghĩ có cần ngăn cô lại hay không.

Xe chạy như bay trong đêm khuya, trong tốc độ cực nhanh và cũng rất ổn định đó, chỉ thấy ánh sáng loang loáng như đang bay múa trong không gian nhỏ hẹp của khoang xe. Anh nhìn người phụ nữ lúc này đang ngồi bên cạnh mình. Thoáng một giây phút nào đó, anh có cảm giác như có ma quỷ sai khiến hoặc là Thượng Đế đã nghe thấy lời khẩn cầu của anh, đã thành toàn cho tâm nguyện của anh. Bộ dạng khi cô ngồi ôm Nặc Nặc, khi cô cúi đầu, ánh mắt chuyên chú nhìn Nặc Nặc, tiếng của cô khi dỗ dành Nặc Nặc nghe rất dịu dàng ấm áp, khuôn mặt của cô khi nhìn nghiêng, không có một nét nào là không giống với Trương Tư của anh.

Tay của anh đang run rẩy, trái tim của anh lúc này cũng đã bắt đầu run rẩy lên rồi. Anh không dám dịch chuyển ánh mắt đi chỗ khác, anh sợ hãi vì biết đây chỉ là một giấc mộng giữa đời thường mà thôi. Anh sợ rằng, nếu như anh chỉ cần hơi mất tập trung một chút thôi, tất cả những điều này sẽ tan biến thành mây khói ngay lập tức. Anh biết rõ Trương Tư của anh đã sớm không còn ở thế giới dương gian này nữa. Anh cũng biết rõ, cho dù có đang ở trong chốn mây khói của chốn Bồng Lai, cuộc gặp gỡ kia bất quá cũng chỉ là một cái bóng hư ảo. Nhưng mà anh lại cứ muốn được chìm đắm mãi ở trong đó, anh không muốn để mình tỉnh táo trở lại, anh muốn an ủi chính mình bằng chính sự đau thương và tuyệt vọng kia, thuận tiện coi như một lần anh buông thả cho bản thân mình, coi như đó chính là Trương Tư... Chắc ở dưới suối vàng Trương Tư cũng sẽ hiểu được cho anh, chắc cô biết anh nhớ thương cô, trong lòng anh cũng đã chịu biết bao điều chua xót, nên cô mới cho anh một đêm đầy mơ mộng này...

Cô dịu dàng vuốt ve mái tóc của Nặc Nặc, dùng khăn giấy lau mồ hôi trên trán cho Nặc Nặc hết lần này đến lần khác. Dáng dấp của cô khi ôm Nặc Nặc hết sức thành thạo, tựa như là từ lúc cô được sinh ra cho đến bây giờ đã thường có kiểu dáng như vậy. Cô ôm Nặc Nặc, nhẹ nhàng đung đưa, thỉnh thoảng lại cúi đầu xuống khẽ hôn Nặc Nặc. Đường như ở trong giấc mộng, Nặc Nặc cảm thấy hơi thở của cô, giọng nói của cô cũng giống hệt như hơi thở và giọng nói của mẹ ngày trước. Đột nhiên cô bé khẽ rên lên một tiếng khàn khàn, bàn tay nhỏ bé cũng giật giật, hàng lông mi trên mí mắt khẽ rung rung, dường như cô bé đang nghĩ muốn mở mắt ra vậy...

Tư Tư thấy thế trong lòng không khỏi mừng rỡ, cô lại tiếp tục dịu dàng gọi tên của Nặc Nặc hết lần này tới lần khác. Bàn tay bé nhỏ mập mạp của Nặc Nặc giơ lên dẫy vẫy ớt, dường như cô bé đang muốn nắm giữ lấy cái gì đó. Tư Tư vội vàng đưa bàn tay của mình tới, dù vẫn đang chìm trong cơn sốt mê man, ngay lập tức, Nặc Nặc liền nắm lấy ngón tay của cô thật chặt. Cô bé còn nhỏ như vậy, nhưng không hiểu sao lại có sức lực lớn đến như vậy, bé nắm lấy tay Tư Tư thật chặt, tựa như là vừa túm được tay của mẹ mình vậy. Cái miệng nhỏ xinh của bé hơi mấp máy mấy cái, Tư Tư cúi đầu xuống, cô nghe thấy tiếng Nặc Nặc đang thì thầm trong mơ, tiếng gọi không rõ lắm: “Mẹ ơi...”

Nước mắt của Trương Tư không khỏi trào ra, cô nhẹ nhàng gật gật đầu nghẹn ngào lên tiếng: “Nặc Nặc bảo bồi ngoan, mẹ đang ở đây, mẹ đang ôm Nặc Nặc...”

Đường như Nặc Nặc đã cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều, cô bé nằm im ở trong ngực của cô vẫn không hề nhúc nhích. Sau một hồi yên tĩnh khá lâu, Tư Tư vừa định rút tay ra để lau mồ hôi trên trán cho Nặc Nặc, nhưng không ngờ Nặc Nặc lập tức nắm chặt lấy tay của cô, trên gương mặt nhỏ nhắn tròn trịa mập mạp, một dòng nước mắt chảy xuống, cô bé cất tiếng nói nghẹn ngào, đứt quãng, giọng đã khàn đi vì sốt cao, Tư Tư nghe thấy rất rõ có tiếng khóc nức nở xen lẫn trong tiếng gọi mẹ của cô bé: “Mẹ đừng đi... Nặc Nặc rất ngoan... Nặc Nặc nhớ mẹ, nhớ mẹ lắm... Mẹ đừng đi mà...”

Nước mắt của Trương Tư thì nhau rơi xuống như một cơn mưa rào, cô để mặc cho Nặc Nặc nắm thật chặt lấy tay của mình, cô không thể nào thốt ra nổi một câu nói trọn vẹn, đành chỉ lặp đi lặp lại một câu nói, hết lần này đến lần khác: “Mẹ không đi đâu hết, mẹ cũng rất nhớ Nặc Nặc... Từ nay về sau mẹ

sẽ ở cùng với Nặc Nặc...”

Hà Dĩ Kiệt ngồi ở một bên, người ngầy ngẩn như si như ngốc, không thể nào nhúc nhích nổi. Anh không thể nào phân định rõ được đây là một cảnh trong giấc mơ hay là trong cuộc sống đời thực, không thể nào phân định rõ được, đây là trong thế giới đời thường hay là ở trên Thiên đường nữa. Nhìn bộ dạng cô ôm Nặc Nặc, nói những lời nói đó, thực sự nghe rất tự nhiên, tựa như vốn dĩ vẫn luôn là như vậy, tựa như đây chính là công việc cô vẫn làm hàng ngày, tựa như cô vốn dĩ chính là...người đã ban da xẻ thịt, sinh ra Nặc Nặc vậy...

Anh ngồi đó, bàn tay của anh nắm chặt vào dưới ghế ngồi, gắt gao siết thật chặt. Trong bóng đêm, hàm răng của anh va vào nhau, phát ra tiếng lách cách nghe giòn tan. Anh cứ lẳng lặng như vậy, nhìn chăm chăm không hề chớp mắt một cái, cứ thế nhìn sang cô và Nặc Nặc đang ở trong ngực của cô. Giữa lúc này, đột nhiên anh nảy sinh ra một suy nghĩ thật ảo tưởng, mọi chuyện cứ diễn ra như vậy đi, cứ diễn ra như thế này mãi, để cho anh được mãi mãi đắm chìm ở trong giấc mơ đầy ảo mộng này...

Anh không muốn bản thân được tỉnh táo lại, không muốn suy nghĩ đến cô nữa. Anh sợ nếu còn nghĩ đến cô nữa, một lúc nào đó anh sẽ không thể tự kiềm chế được chính mình. Anh chỉ có thể ôm Nặc Nặc, chỉ có thể nhìn qua gương mặt của Nặc Nặc mà hồi tưởng lại gương mặt của cô. Anh chỉ có thể ôm Nặc Nặc mà tự ảo tưởng rằng là mình đang ôm cô. Cũng chỉ có thể ở trong giấc mộng mà thôi, chỉ có ở trong mộng anh mới có thể một lần lại một lần nữa, cầu khẩn ông trời, cầu xin ông trời hãy cho cô nhập vào trong giấc mộng của anh, cho dù chỉ được một lần, để cho anh lại được liếc nhìn thấy cô, chỉ cần liếc mắt nhìn thấy cô thôi, cũng đã tốt lắm rồi.

Nhưng xe đã nhanh chóng dừng lại, anh như tỉnh như mê thanh toán tiền xe, như tỉnh như mê đi theo cô chạy vào trong bệnh viện. Cô gầy gò như vậy, mỏng manh như vậy, nhưng không hiểu sao nhìn cô ôm Nặc Nặc lại thấy cực kỳ thành thạo. Bọn họ một đường vọt thẳng luôn tới phòng cấp cứu, anh đi đăng ký, cô ôm Nặc Nặc đi theo y tá chạy vào trong phòng cấp cứu.

Đo nhiệt độ cơ thể, vừa cắm kim truyền, vừa treo bình nước muối sinh lý lên, bác sĩ nói như an ủi đối với bọn họ, Nặc Nặc chỉ là cảm mạo bình thường rồi bị phát sốt thôi, khi mồ hôi toát ra hết thì sẽ con sốt sẽ lui luôn, không việc gì.

Hà Dĩ Kiệt tựa như đã bị kiệt sức, anh ngã ngồi vào trên chiếc ghế dài kê ở ngoài hành lang. Mất một lúc lâu anh mới bình tĩnh trở lại, mới đứng lên nổi, nhưng lúc này hai chân anh đã không còn như trước, bước chân đi nặng trĩu, tựa như cả hai chân của anh vừa mới bị đổ chi vào vậy. Anh đẩy cửa phòng cấp cứu ra, nhìn thấy Nặc Nặc đã nằm ngủ yên lành ở trên giường, liền nhẹ nhàng khẽ thở một hơi dài đầy nhẹ nhõm. Nhưng cô thì vẫn như trước, vẫn đang ngồi ở trước giường bệnh, bước đến gần, anh mới nhìn thấy Nặc Nặc đang ngủ nhưng bàn tay con bé vẫn đang nắm lấy ngón tay của cô rất chặt.

Cô cũng quay mặt lại, nhìn thấy anh, bất giác cô cũng thở phào nhẹ nhõm, thoáng mỉm cười: “So với lúc trước, bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi, tôi vừa mới sờ lên trán con bé, cũng đã không còn nóng như trước nữa rồi.”

Hà Dĩ Kiệt nhẹ nhàng gạt đầu một cái, kéo một cái ghế lại, ngồi xuống ở bên cạnh cô, anh chăm chú nhìn sang cô, mi mắt không hề chớp một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Trong bệnh viện

Chương 85: Trong bệnh viện

Hà Dĩ Kiệt nhẹ nhàng gạt đầu một cái, kéo một cái ghế lại, ngồi xuống ở bên cạnh cô, anh chăm chú nhìn sang cô, mi mắt không hề chớp một cái.

Lúc này Tư Tư bị cái nhìn chăm chú đến không thể rời mắt của Hà Dĩ Kiệt, làm cho cô cảm thấy có chút thẹn thùng, cô ho nhẹ hai tiếng, cúi đầu xuống.

Cô vừa cúi đầu xuống, không hiểu sao, nhìn thế nào cũng thấy cô càng giống hệt với Trương Tư của anh. Hà Dĩ Kiệt nắm chặt hai bàn tay lại, cố gắng kìm chế lại cảm xúc đang cuộn lên trong lòng, giọng nói chậm rãi cũng liền vang lên, tựa như có dòng nước chậm rãi chảy lướt qua trái tim của cô: “Nặc Nặc sau này lớn lên cũng sẽ rất giống mẹ của mình... Chuyện tối nay, tôi rất cảm ơn cô...”

Từ đáy lòng Tư Tư đột nhiên nổi lên chút gì đó khác thường, cô tò mò mở to hai mắt nhìn lại anh: “Vậy mẹ của Nặc Nặc đâu rồi?”

Hà Dĩ Kiệt chỉ cảm thấy nơi trái tim mình chợt nhói lên một cái đau nhói, tựa như vừa bị người khác đâm trúng một dao vậy. Trong cổ họng của anh giống như bị người ta nhét vào một hòn than đỏ rực, thoáng cái liền bị bỏng rát không sao thốt nổi ra lời.

Tư Tư kinh ngạc nhìn lại anh. Ánh sáng trong phòng lúc này rất sáng sủa, nhưng cả người anh lại như đang chìm đắm ở trong một ảo cảnh mờ mịt vậy, làm cho cô có cảm giác như anh đang ở cách cô một lớp sương mờ, không thể nhìn thấy được rõ ràng.

Bên ngoài cửa sổ là bóng đêm dày đặc. Sự tĩnh mịch, yên tĩnh đó làm cho bầu không khí trong căn phòng vốn đã yên lặng lại càng tăng thêm vẻ buồn tẻ. Lúc này, ngay cả không khí cũng như đã bị đông cứng lại, có cảm giác chỉ cần bị va chạm hay ma sát một chút cũng có thể tóe ra tia lửa. Tư Tư cảm thấy có chút gì đó hơi kỳ lạ, cô thu hồi lại ánh mắt, cúi đầu nhìn Nặc Nặc, trái tim trong ngực đập mạnh như trống làng, dần dần cũng đã dịu bớt trở lại.

“Mẹ của con gái tôi đã mất rồi!” Giọng nói Hà Dĩ Kiệt truyền đến nghe như tiếng gió xa vời, nhẹ nhàng. Tư Tư chợt thấy giật nảy mình, tựa như có người

đột nhiên kích thích vào cảm xúc nơi sâu kín trong lòng cô, làm bật nẩy lên vù vù, cô áp úng ngẩng đầu lên nhìn anh, dĩ nhiên đàn ông quý trọng nhưng không hiểu sao dưới ánh đèn điện sáng chói kia, lúc này cô cảm thấy sự đau thương đã che phủ một lớp dày đặc trên khuôn mặt tuấn đạt kiên nghị của anh. Cô không biết nguyên nhân của nỗi đau thương đó là gì, nhưng cũng không biết phải làm thế nào để nó biến mất khỏi nơi này. Trái tim của cô giờ đây thật sự như đã bị anh đầu độc, dần dần tâm trí của cô cũng đã trở nên có chút mê loạn.

Nhưng giờ phút này, ai là người đã làm cho trên gương mặt của anh hiện rõ biểu cảm đau thương như thế? Nguyên nhân là do đâu?

Cô không biết phải nói gì, sự đau thương của anh đã dần lây nhiễm sang cô, làm trước mắt cô dần dần hiện lên một khoảng mờ mịt. Cô rất muốn hỏi lại anh một điều gì đó, rồi lại không biết phải nói cái gì cho phải, cho nên cô cũng chỉ có thể nhìn anh như vậy. Bốn mắt nhìn nhau, khi nhìn vào trong con ngươi trong suốt tựa như ảo mộng của cô, anh chỉ muốn ánh mắt của mình xuyên thấu qua đôi mắt ấy để nhìn thấy ở trong đó có những gì, nhưng rồi ở phía bên trong của đôi mắt màu hồ phách kia, anh thấy ánh mắt của anh đã bị ngăn cản lại.

Những hồi ức biết bao đau thương vẫn luôn bị anh đè nén dưới đáy lòng trong suốt khoảng thời gian dài vừa qua, những sự hối hận tựa như miệng vết thương không bao giờ lành được, mà anh không dám đụng chạm vào đó, những cảm xúc ngọt ngào lẫn những nỗi đau buồn, đã bị anh chôn sâu ở trong trái tim mà lại không dám nhớ tới kia... Tất cả những cảm xúc đó, đột nhiên trong giờ phút này anh lại rất muốn được một lần thổ lộ hết ra với cô.

Anh chưa từng bao giờ nói ra những cảm xúc trong lòng mình với bất kỳ một ai khác, cũng chưa từng có ý định nói với bất kỳ một ai rằng, anh yêu thích Trương Tư, anh yêu Trương Tư. Anh chưa từng bao giờ có ý định nói với bất kỳ một ai về quãng thời gian mà bọn họ đã từng qua lại với nhau. Khi cô rời khỏi thế giới này, những ngày tháng đó, ở trong anh chính là khoảng thời gian dài dằng dặc đầy buồn chán, tất cả mọi thứ trong anh dường như đã ngưng đọng, khô cứng lại. Tất cả những kỷ niệm với cô, dù là nhỏ nhất, sau khi tưởng niệm lại một lần cuối cùng, anh chỉ có một cách duy nhất là niêm phong kín lại, cất vào kho ở nơi sâu kín nhất trong lòng anh...

“Nặc Nặc vừa mới được hơn một tuổi một chút, thì mẹ của nó đã không còn nữa...”

“Tôi rất yêu cô ấy, cũng vẫn còn chưa kịp nói, mà cũng không còn có cơ hội nào để có thể nói cho cô biết được tình cảm của tôi nữa...”

“Chúng tôi đã từng sống cùng một chỗ với nhau suốt bốn năm, nhưng tôi rất ít khi được nhìn thấy cô ấy cười một cách thoải mái. Cuộc đời này, tôi thực sự rất có lỗi với cô ấy...”

“Về sau, bởi vì một nguyên nhân mà tôi không cách nào nói ra được, đã khiến tôi phải buộc lòng không thể không cưới một người phụ nữ khác...”

“Cô ấy rất mạnh mẽ, cũng rất kiên cường, đã vụng trộm mang theo Nặc Nặc, một mình rời đi... Cô ấy mang thai, nhưng lại không cho tôi biết...”

“Cô ấy cũng chưa từng bao giờ nói với tôi bất cứ điều gì, thật sự là cô ấy không bao giờ yêu cầu tôi bất cứ thứ gì. Cho dù phải tiếp tục chịu đựng biết bao uất ức khổ sở lớn lao, cho dù phải nhận nỗi đau khổ lớn đến mức nào đi nữa, cô ấy cũng chưa từng bao giờ phản nản một câu, thậm chí, ngay cả số tiền mà tôi đưa cho cô ấy, cô ấy cũng không hề động tới, dù chỉ là một chút xu.”

“Về sau này, tôi đã quyết định, tôi sẽ sống cùng sống chung một chỗ với cô ấy. Tôi cũng đã nghĩ kỹ rồi, chờ khi tôi đã giải quyết hết mọi chuyện xong xuôi đầy đủ, rốt cuộc, khi tôi đã không còn bị người khác quản chế nữa, tôi sẽ đi đến gặp cô ấy để cầu hôn...”

Tư Tư nhìn thấy dường như trong hốc mắt của anh giờ đây đã đọng đầy những giọt lệ. Không hiểu tại sao, những nỗi thống khổ kia của anh hình như đã được khắc sâu vào trong cô và chính cô cũng cảm nhận được điều này. Trong vành mắt của cô cũng dần dần phát ra sự chua xót... Cô không kiềm chế nổi nữa, cất tiếng hỏi thăm: “Vậy về sau thì thế nào? Về sau vì sao mà...”

“Cô hỏi tôi về sau thế nào ư?”

Đột nhiên Hà Di Kiệt nở một nụ cười. Anh cười mà nước mắt anh cũng đã chảy ra ngoài, cho đến cuối cùng, lại chỉ hóa thành một tiếng thở dài: “Không có về sau nữa, về sau cô ấy đã chết, ngay cả cô đã chết như thế nào, tôi cũng không biết nữa, ngay cả việc tôi muốn gặp cô ấy một lần cuối cùng cũng không được...”

“Tại sao lại có thể như vậy chứ?” Tư Tư áp úng hỏi thăm, đã có một dòng nước mắt trào ra, lăn dọc theo gương mặt cô chảy xuống dưới: “Cô ấy thật đáng thương, cô ấy yêu anh, anh cũng yêu cô ấy, nhưng vì lý do gì mà hai người lại không thể sống cùng một chỗ với nhau vậy?”

Hà Di Kiệt cúi đầu xuống, mãi rất lâu sau Trương Tư cũng không thấy anh nói năng gì nữa.

Lúc này đêm đã dần dần trở nên đen đặc lại rồi.

Nặc Nặc đã ngủ say, Tư Tư hơi dùng sức một chút, định rút ngón tay của mình ra. Nhưng không ngờ, giữa lúc vẫn đang ngủ mơ như vậy, đột nhiên cô bé nhủ lòng mảy mai, cái miệng nhỏ nhắn lại mếu máo vừa kêu một tiếng mơ hồ không rõ ràng: “Mẹ!” Tư Tư cảm thấy trái tim mình mềm nhũn ra thành một mảnh, cô không dám động đây nữa, cứ như vậy, cô để mặc cho Nặc Nặc nắm chặt ngón tay của mình, cứ như thế ngồi ở bên cạnh giường cùng với anh.

Anh đã kể lại rất nhiều chuyện cho cô nghe. Sau đó anh từ từ quay người lại, nhìn thấy Nặc Nặc vẫn giữ động tác như trước như thế, không khỏi hơi nhủ lòng mảy mai. Anh đứng lên đi đến bên cạnh giường, cầm lấy tay Nặc Nặc định nhẹ nhàng kéo ngón tay của cô bé ra, nhưng Tư Tư lại vội vàng khê khàng nói ngăn lại: “Anh đừng quấy rầy con bé nữa! Nặc Nặc vừa mới ngủ được yên ổn một chút thôi! Tôi không sao đâu, tôi ngồi ở đây một đêm cũng không có chuyện gì đâu.”

Hà Di Kiệt quay đầu lại nhìn cô. Dưới ánh đèn, ánh mắt của cô hiện lên rất rõ vẻ quật cường lẫn kiên trì không nói ra được. Thật sự là cô rất giống

Tương Tư của anh, rất giống, rất giống Tương Tư. Nếu như mái tóc của cô biến thành màu đen, nếu như con ngươi mắt của cô cũng là màu đen, nếu như nơi gò má của cô ngọt mà hơn một chút nữa, hiển nhiên đó chính là cô, không thể là ai khác...

Trong lòng của anh dần dần trở nên hỗn loạn rồi.

Anh không biết phải làm như thế nào để đè nén được xuống dưới.

Một đêm này đối Tư Tư mà nói, thực sự rất dài. Càng về sau tay của cô càng lúc đã mỏi nhừ hơn, lưng cũng đau đến mức gần như không thể nào đứng thẳng dậy được nữa. Ngồi bất động suốt cả một đêm như vậy, thật sự là một công việc quá mức vất vả, gian nan.

Một đêm này đối Hà Dĩ Kiệt mà nói, thực sự lại rất ngắn. Từ sau khi Tương Tư rời khỏi thế giới này, anh chưa từng bao giờ mơ thấy Tương Tư, thậm chí anh sắp không thể nhớ nổi giọng nói và dáng điệu tướng mạo của cô nữa rồi. Nhưng giờ khắc này, anh có thể nhìn thấy người đang ở trước mặt anh có dung nhan xem ra cực kỳ giống hệt với dung nhan của cô, mặc dù có chút như bị tra tấn, nhưng cũng có chút như được an ủi.

Đúng lúc này anh chợt nảy ra một ý nghĩ rất buồn cười, có lẽ giữa lúc này nếu anh chớp mắt đi độ một giây phút thôi, sau đó sẽ tỉnh lại. Lúc này đôi mắt của anh sẽ có giây phút ngắn ngủi không thể nhìn được rõ ràng lắm, mà người con gái đang ở trước mặt anh kia, đột nhiên sẽ biến hóa thành hình dạng của cô. Ý nghĩ này khiến trong lồng ngực của anh đột nhiên trào lên một cảm xúc mừng rỡ đến khôn cùng, mặc dù chỉ đây chỉ là một giây phút ngắn ngủi, nhưng thà có một chút còn hơn là không có.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Giữ cô ở lại

Mà người con gái đang ở trước mặt anh kia, đột nhiên sẽ biến hóa thành hình dạng của cô. Ý nghĩ này khiến trong lồng ngực của anh đột nhiên trào lên một cảm xúc mừng rỡ đến khôn cùng, mặc dù chỉ đây chỉ là một giây phút ngắn ngủi, nhưng thà có một chút còn hơn là không có.

Nhưng một lát sau...

Nặc Nặc tỉnh lại, nhưng cô bé lại có vẻ không muốn buông tay của Tư Tư ra. Hà Dĩ Kiệt nói lời cảm ơn với Tư Tư, sau đó lịch sự tiễn cô đi ra ngoài. Ở bên ngoài bệnh viện, anh đã thấy Cận Trường Sinh tới đón cô, sau vài câu hàn huyên khách sáo, anh mới được biết, hóa ra cô là chị gái của Cận Trường Sinh, tên của cô, sao lại có sự trùng hợp như vậy chứ, cũng gọi là Tư Tư.

Thời điểm cô lên xe theo Cận Trường Sinh rời đi, anh liền đứng ở dưới bóng một cây dừa nhìn theo bóng lưng của cô. Cô mặc chiếc áo T-shirt màu phấn hồng, chiếc quần short jean ngắn, lộ ra một đôi chân trắng nõn thon dài, dưới chân đi một đôi giày Cavans, bộ dáng khi cô bước đi nhanh nhẹn hoạt bát giống như một cô gái nhỏ. Anh đứng ở nơi đó nhìn theo cô, nhìn thêm một chút nữa, đột nhiên trên khóe miệng anh chợt có một ý cười vui vẻ.

Khi Hà Dĩ Kiệt quay ngược trở lại phòng bệnh thì đã thấy Thanh Thu và Tinh Tri ở đó, đi cùng bọn họ còn có cả nhóm người của Lưu Tô. Tối hôm qua anh không kịp báo cho mấy người bạn biết chuyện Nặc Nặc sinh bệnh phát sốt. Có lẽ do sáng sớm hôm nay lúc thức dậy anh mới gọi điện thoại cho Thiệu Đình, cho nên tất cả mọi người đều sợ hãi, không một ai còn chú ý đến chuyện ăn uống điểm tâm nữa, tất cả liền chạy ngay đến bệnh viện luôn. Tinh Tri lại càng giận dữ hung hăng hơn, cô dón cho Hà Dĩ Kiệt một trận, trách anh tại sao không chịu thông báo cho mọi người sớm hơn một chút, để bọn họ sẽ thay phiên nhau ở trong bệnh viện chăm sóc cho Nặc Nặc có phải là tốt hơn không!

Hà Dĩ Kiệt chỉ khẽ cười cười, anh để mặc cho Tinh Tri trút giận, thực sự anh cũng không chút tức giận với cô. Thanh Thu đã gọi bữa sáng ở bên ngoài, mọi người cùng nhau ăn bữa sáng ở ngay tại phòng bệnh. Bác sĩ lại đến đo nhiệt độ cơ thể cho Nặc Nặc, cô bé đã khôi phục lại rồi, sức khỏe cũng không tệ lắm, liền kê đơn thêm một số loại thuốc, dặn dò Hà Dĩ Kiệt trở về nhớ cho con gái uống. Bác sĩ còn dặn dò rất kỹ thời gian cho uống thuốc của từng loại thuốc một, anh nghe rất nghiêm túc, một chữ đều nhớ kỹ không sót câu nào. Tinh Tri đứng ở một bên, nhìn thấy anh ngẩng đầu biểu lộ sự chuyên chú lắng nghe thật sự, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút chua xót.

Nếu như Tư Tư còn sống, nếu như cô có thể nhìn thấy bộ dạng Hà Dĩ Kiệt thế này, thì có phải là tốt bao nhiêu không?

Thoảng cái, mọi việc đã được thu xếp xong xuôi liền chuẩn bị cho Nặc Nặc xuất viện. Khi mọi người chuẩn bị lên xe thì Thẩm Bắc Thành cũng vừa vội vã chạy đến, trông anh đầy mệt mỏi, gió bụi, trên người anh vẫn còn phả ra mùi rượu nồng nặc, sắc mặt thoảng nhìn cũng thấy tiêu tụy không chịu nổi, hiển nhiên là anh đã trải qua một đêm qua không ngủ, nhưng không biết là do anh đắm chìm ở trong hương thơm quyến rũ, hay là vì bận xã giao...

Sau khi anh đi lướt qua bên cạnh Thanh Thu, Thanh Thu có vẻ hơi né tránh anh một chút, thái độ rất rõ ràng, cái mũi nhỏ thoảng cái liền hơi nhăn nhó lại một chút. Thẩm Bắc Thành sực nhớ ra, tính cô vốn luôn thích sạch sẽ, bước chân của anh không khỏi thoảng dừng lại, trên mặt liền mơ hồ hiện lên vẻ bối rối.

Buổi tối hôm qua, vì chuyện khởi công xây dựng làng du lịch, ông chủ góp vốn phía bên đối tác gần như rót rượu không ngừng, chỉ muốn chuốc cho anh gục xuống mới hả dạ. Anh mới ngủ còn chưa đến hai giờ, nhưng vừa nhận được điện thoại của Mạnh Thiệu Đình, anh liền vội vã chạy đến luôn, ngay cả quần áo cũng không kịp thay ra...

Thẩm Bắc Thành không khỏi có chút ngượng ngùng. Sớm biết đến đây phải nhìn thấy sắc mặt của cô như vậy, chẳng thả anh cứ tiếp tục ngủ không đến nơi này nữa cho xong..

Mạnh Thiệu Đình nhìn thấy như thế, liền lên tiếng để giảng hòa, anh gọi Thẩm Bắc Thành ra một chỗ để nói chuyện riêng. Thẩm Bắc Thành thấy có bậc thang đi xuống, đáp ứng luôn, nhanh chóng tranh thủ thời gian đi ra chỗ khác nói chuyện với bạn mình. Trước khi đi anh vẫn không sao kìm chế được, liền thoáng liếc mắt về phía Thanh Thu, đã thấy khóe môi của cô dường như có chút hơi cong lên. Lúc này trong lòng của anh đột nhiên giống như có làn gió xuân vừa thổi qua một cánh đồng hoa đang nở rộ, mang đến một mùi hương thơm sức nức.

Mọi người đều tự đón xe rời khỏi bệnh viện, chuyện không đề cập tới nữa.

Mạnh Thiệu Đình và Tĩnh Tri nghiêm nhiên đã là một đôi tình nhân mẫu mực. Cố Lưu Tô và Lục Phóng vẫn như cũ, một người thì tính nóng như lửa, còn người kia thì lại cực kỳ thâm trầm. Còn lại vài ngày vui chơi, mọi người đều hết sức vui vẻ để xem kịch hay đang diễn ra giữa Thẩm Bắc Thành và Thanh Thu.

Theo như cách dùng từ của Cố Lưu Tô vẫn thường hay nói, đó chính là, cách ăn mặc của Thẩm Bắc Thành dường như rất giống cá Khổng Tước, chỉ thiếu mỗi điều là anh không khoe khoang, mở bình ở trước mặt Thanh Thu mà thôi. Nhưng kết quả là người ta vẫn không thèm liếc nhìn anh lấy một chút!

Hành trình đi Tam Á chấm dứt, công ty của Thẩm Bắc Thành có chuyện khẩn cấp cần phải xử lý, bắt buộc anh phải lên máy bay sớm để trở về thành phố A trước một ngày. Trước khi đi, anh đã hẹn với Thanh Thu cùng đi ăn cơm, ai ngờ người bạn trai mới nhậm chức của Thanh Thu từ Pennsylvania đã có ý bay trở về để gặp cô. Thanh Thu quyết định gạt bỏ cuộc hẹn gặp với Thẩm Bắc Thành, cô đã đi suốt cả buổi tối hôm đó không trở về. Theo như lời nói bất quáỉ của nữ vương Cố Lưu Tô, Thẩm Bắc Thành giống hệt như một cậu bé, anh đã vác cái bộ mặt siêu cấp khó coi đó bước lên máy bay. Loại sắc mặt thế này, có thể mang ra để so với Lục Phóng nhà cô thời điểm một năm trước đây, khi bắt gặp cô và Đoàn Phi Tà có nụ hôn môi như hư như thực, sắc mặt của Lục Phóng thúi như bị rơi vào trong hố rác!

Giữa lúc đoàn người đang chuẩn bị trở về thành phố A, vào buổi tối trước hôm khởi hành, đột nhiên lại xảy ra một chuyện, nói lớn thì cũng không phải là lớn, nhưng nói nhỏ thì cũng không phải là nhỏ.

Đó là chuyện của Nặc Nặc và Cận Tư Tư, thiên kim tiểu thư nhà họ Cận, đột nhiên xuất hiện ngang trời vào cái ngày Nặc Nặc bị sốt cao. Vừa nghe thấy nói mình phải về nhà, sống chết thế nào Nặc Nặc cũng nhất định đòi ba ba phải cho mình đi theo về thành phố A bằng được. Cô bé khóc đến kinh thiên động địa, không có cách nào cứu vãn nổi. Hà Dĩ Kiệt lo lắng cho con gái đến phát sốt phát rét cả người. Anh dỗ dành mãi đến quá nửa buổi tối mà Nặc Nặc vẫn chịu không ngừng khóc. Tới cuối cùng không còn cách nào khác, anh đành phải tự mình đi tìm Tư Tư, chân thành mời cô về thành phố A để làm bạn với Nặc Nặc một thời gian ngắn, cũng đề xuất luôn mức lương thù lao sẽ trả cho cô với giá trên trời.

Trong lòng Tư Tư cũng cảm thấy có chút mâu thuẫn. Một mặt cô không nỡ bỏ lại Nặc Nặc, nhưng mặt khác lại cảm thấy mình vốn dĩ có thể trôi qua một cuộc sống tự do tự tại, nhưng bây giờ lại phải cột vào cùng một chỗ cùng với đứa bé kia, làm một người bảo mẫu hư hư thực thực, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút gì đó không thích thú lắm.

Nhưng thái độ của Hà Dĩ Kiệt lại cực kỳ chân thành khẩn thiết, cô không có cách nào cự tuyệt thẳng thừng được, hơn nữa lại có Nặc Nặc đi cùng, cô bé cứ gắt gao quăn quít lấy cô không rời. Tư Tư bị tiếng khóc của cô bé làm cho mềm lòng, cũng không nghĩ ngợi gì thêm nữa liền nhận lời đồng ý với Hà Dĩ Kiệt.

Sau khi Cận Trường Sinh biết được chuyện này, anh chỉ trầm mặc một hồi, nhưng cũng vẫn không tỏ ý tán thành hay phản đối gì hết, mà chỉ nhất định từ chối khoản thù lao mà Hà Dĩ Kiệt đã đưa ra. Đứa trẻ của nhà họ Cận xưa nay vẫn không đến mức phải sử dụng đến khoản lợi nhuận từ thu nhập ở bên ngoài.

Bởi vậy, đoàn người lúc trở về đã có thêm một người nữa. Tĩnh Tri và Thiệu Đình mang theo Khả Khả, Lục Phóng và Lưu Tô mang theo Lục Hải Không trở về thành phố A. Còn Hà Dĩ Kiệt lại mang theo Nặc Nặc và Tư Tư chuyển máy bay đi Hàng Châu. Trước khi anh đến Tam Á, đã sớm thu xếp mua được một căn phòng ở Hàng Châu. Sau khi thu xếp cho hai người vào ở trong nhà ổn thỏa, anh lại đi suốt đêm trở về thành phố A.

Chuyện với Đỗ Phương Phương anh vẫn chưa giải quyết xong xuôi, anh không thể không chút buồn phiền mà ở nhà cùng với Nặc Nặc ở Hàng Châu được.

Xe về đến nhà thì đã là mười một giờ đêm rồi, nhưng trong biệt thự đèn điện vẫn còn đang bật sáng rực trời. Anh biết rất rõ hàng ngày Đỗ Phương Phương đều luôn chờ đợi anh trở về nhà. Tuy nhiên, từ sau cái ngày anh và nhà họ Đỗ có chuyện âm ỉ, sau đó quay lưng lại với nhau, anh cũng đã không hề bước chân trở lại cái nhà này lần nào nữa, nhưng Đỗ Phương Phương lại vẫn cứ cố chấp chờ đợi anh.

Khi Hà Dĩ Kiệt đang cho xe dừng lại ở bên ngoài vườn của khu biệt thự, Đỗ Phương Phương mừng rỡ gần như phát điên lên rồi, mặc kệ như thế nào, chỉ cần anh còn chịu trở về nơi đây, còn chịu gặp gỡ với cô, ít nhất cũng đã nói lên giữa bọn họ vẫn còn có cơ hội xoay chuyển được.

Hà Dĩ Kiệt bước vào bên trong phòng khách, nhưng anh vẫn không hề liếc nhìn Đỗ Phương Phương đang chạy ra đón mình, dù chỉ một cái. Trái tim của Đỗ Phương Phương có chút trĩu nặng xuống, nhưng cô vẫn như cũ, kiên trì bước theo anh đi vào. Anh đã ngồi xuống ở trên ghế sa lon, chỉ có điều trên gương mặt của anh, trước sau như một, vẫn luôn biểu lộ sắc thái âm trầm lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Làm thế nào để giữ được anh

Chương 87: Làm thế nào để giữ được anh

Trái tim của Đỗ Phương Phương có chút trĩu nặng xuống, nhưng cô vẫn như cũ, kiên trì bước theo anh đi vào. Anh đã ngồi xuống ở trên ghế sa lon, chỉ có điều trên gương mặt của anh, trước sau như một, vẫn luôn biểu lộ sắc thái âm trầm lạnh như băng.

“Dĩ Kiệt, anh đã trở lại rồi!” Đỗ Phương Phương đứng ở trước mặt của anh, từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên cô dỡ bỏ lòng kiêu ngạo và sự sắc sảo đầy người của mình xuống, giống như vô số những người vợ bình thường khác trên đời này ngóng trông người chồng của mình bị lạc đường trở về nhà vậy. trong ánh mắt của cô mang theo sự buồn bã lẫn thành khẩn, trong lời nói mang theo vẻ bất an.

Chỉ có điều, giờ phút này một chút buồn bã lẫn thành khẩn của cô, vẻ thấp thỏm không yên vừa thoáng hiện ra kia, đã không còn làm anh thấy động lòng được nữa.

Tình yêu không hề có lỗi, theo đuổi người mình yêu cũng không có gì sai. Nhưng cái sai ở đây chính là đã dùng danh nghĩa tình yêu mà đã gây ra những chuyện làm tổn thương đến người khác. Nếu đã như vậy, cho dù bạn có nói rằng tình yêu của bạn có vĩ đại đến đâu, cao thượng đến đâu, cho dù bạn có nói bạn yêu người ấy đến mức độ nào đi nữa, cũng không thể nào tha thứ cho những lỗi lầm mà bạn đã gây ra.

Anh không hề nhìn cô, chỉ lấy một điều thuốc lá ra châm lửa, lặng lẽ hít vài hơi.

Trong lớp khói thuốc màu lam nhạt, mỏng manh như lớp sương mù giống như nhìn qua một lớp sa mỏng mịn, cô nhìn dung nhan vừa tuấn tú lại vừa âm trầm của anh, dần dần đã thấy có chút không còn được rõ ràng lắm. Trái tim của cô từng chút, từng chút co rút lại... Cứng rắn không làm anh sợ, mềm mại cũng không có chút tác dụng nào... giờ đây cô còn có thể dùng phương pháp gì nữa đây để có thể giữ anh lại được đây?

Sau một lát, anh dụi đầu mẩu thuốc lá vào trong chiếc gạt tàn thuốc lá ở trên mặt bàn trà. Những làn khói thuốc nhẹ nhàng dần tản đi, lớp sương mù che ở trước mặt anh cũng từng chút, từng chút tiêu tán, không còn lưu lại một chút dấu vết nào. Đỗ Phương Phương có cảm giác mình đang có chút ngầy người, dường như tất cả buồn vui của cô trong cuộc đời này, cũng đều bị anh ràng buộc. Anh không cần nhìn cô, cũng không cần ôm cô, anh không cần phải phẫn nộ hoặc là mỉm cười đối với cô, chỉ cần anh ở lại trong cái nhà này...

Nếu vậy thì lúc này anh khác nào như một tấm lưới vô hình được trương ra để bao phủ trọn vẹn cả người cô ở trong đó. Cô liều mạng giãy dụa, cũng từng nghĩ muốn tránh né ra, nhưng cuối cùng lại vẫn cứ như một con côn trùng nhỏ bị dính vào mạng nhện, những ngang nganh của cô dần dần đã bị bóp chết ở trước mặt anh.

Đỗ Phương Phương quay mặt đi, đột nhiên thở dài một hơi thật dài. Ngay cả khi cô đã cúi rạp bản thân mình xuống thấp cùng với bụi bặm kia, anh cũng sẽ không để hình ảnh của cô ở trong đáy mắt của mình. Nếu quả thật chỉ có thể đến mức như vậy mà thôi, giờ đây cô còn không bèn bị bằng một bụi cây bông gòn bị đổ rạp xuống, vì cô đã từng nằm lẫn ở trong bụi đất, mặc người ta chà đạp.

“Anh muốn nói điều gì nữa đây? Ly hôn sao? Vậy thì tốt nhất anh đừng nên nói nữa, tôi sẽ không đồng ý đâu!”

Đỗ Phương Phương cười khẩy một tiếng, nhưng trong lòng lại lạnh như băng, tựa như vò đã mẻ lại còn bị ném cho sút thêm.

Đỗ Phương Phương đi ngược trở lại về phía bên kia ngồi xuống trên ghế sa lon, khoe miệng mang theo nụ cười trào phúng, trong đôi mắt lại lộ vẻ ham muốn chiếm giữ nhìn rất đáng sợ: “Tôi đã sớm nói rồi, cho dù tôi không thể có được trái tim của anh, không chiếm được thể xác của anh, nhưng dù thế nào tôi cũng phải chiếm giữ được vị trí là phu nhân của anh. Hà Dĩ Kiệt, anh đừng uống công hao phí tâm tư nữa!”

Hà Dĩ Kiệt liền nhướng mắt lên, đột nhiên bật cười lên một tiếng, thân thể cao lớn của anh ngả về phía sau, bộ dáng đầy vẻ lười biếng liếc mắt nhìn lại cô. Ánh mắt đó của anh khiến cô thấy hoảng hốt, cô sợ hãi đến độ gần như muốn cướp đường mà chạy trốn, lúc này anh cũng mới chậm rãi bắt đầu lên tiếng...

“Tốt thôi, vậy thì cô cứ tiếp tục chờ đợi đi, một tháng không được thì một năm, một năm không được thì mười năm, đợi cho đến khi nào cô đã như hoa tàn không còn bướm lượn nữa thì thôi. Đỗ Phương Phương, lúc ấy cô có muốn tái giá thì cũng đã vô cùng khó khăn rồi. A! Mà đúng rồi, nhà họ Đỗ cũng chỉ có một mình cô là cháu thôi đúng không? Nếu như cô không nghĩ ra biện pháp tranh thủ thời gian đẻ sinh đẻ một chút, sợ rằng nhà họ Đỗ của cô...”

Đột nhiên anh cười âm trầm, hai chân đang gác chồng lên nhau liền buông xuống dưới. Thân thể anh hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt mỉm cười, cứ như vậy mà nhìn cô, cười tùm tùm, tốt bụng nói một câu như nhắc nhở: “Nhà họ Đỗ của cô sẽ phải tuyệt hậu mất rồi...”

“Hà Dĩ Kiệt! Anh đừng có khinh người quá đáng!” Trong lúc này, Đỗ Phương Phương chỉ cảm thấy như máu trong người đang đang trào bốc hết lên trên đầu. Cô thấy đầu vầng mắt hoa một hồi, người run rẩy gần như không thể thốt ra lời nói nữa. Cô biết rất rõ, gần đây anh hay nói những lời cay nghiệt tàn nhẫn, cô biết rõ là anh không thích cô, anh rất chán ghét cô, nhưng mà cô cũng chưa từng nghĩ rằng anh lại có thể công nhiên nói ra những lời như vậy! Đứa con, luôn luôn là tảng đá lớn ở trong lòng của cô. Nếu như cô sớm mang thai một chút thì giờ đây chắc cũng sẽ không trở thành người bị rơi vào cục diện bị động như bây giờ!

Tính ra, sau khi cô biết đến sự tồn tại của Văn Tương Tư, thì đứa bé kia cũng đã thành hình rồi. Chỉ tiếc một điều, khi đó cô đã hung hăng quát cho cô ta vài roi rồi vậy mà lại không có thể làm cho cô ta sinh non nổi! Sớm biết có ngày hôm nay, chỉ vì cái loại con hoang hèn hạ kia xuất hiện, mà nhà của cô

đã không thành nhà nữa rồi. Lẽ ra lúc trước cô không nên hạ thủ lưu tình như thế, dứt khoát đánh chết cô ta luôn cho gọn gàng!

Càng nghĩ Đỗ Phương Phương càng thấy hận, càng nghĩ cô lại càng cảm thấy trời cao đã đối xử bất công với cô. Cô và Hà Dĩ Kiệt kết hôn cũng đã sắp được hai năm rồi, vậy mà vì sao cô lại thua kém đến thế, lại không thể mang thai đứa bé được ?

Dường như Hà Dĩ Kiệt đã nhìn thấu được tâm tư của cô vậy, anh hơi ngược cái cảm kiên nghị giống như được tạc bằng đá lên một chút, nhìn cô đầy vẻ hờ hững, rồi sau đó anh mắt lại xoay chuyển, từ trong đáy mắt đổ ra một tràng cười cực kỳ khoan khoái: “Có phải là cô vừa mới suy nghĩ, tại sao tôi và cô đã kết hôn lâu như vậy, thường ngày cũng chưa từng dùng qua bất cứ biện pháp tránh thai nào, vậy mà vì sao cô lại không thể mang thai được hay không?”

Nghe thấy anh hỏi vậy, Đỗ Phương Phương chột sững sờ, trong đôi mắt phượng dài nhỏ lập tức lóe lên những tia sáng tinh quái bắn ra bốn phía. Cô chăm chú nhìn chăm chăm vào anh, chỉ cảm thấy trong lồng ngực máu chảy dồn dập nhanh đến mức gần như sắp sôi trào. Nhưng cô vẫn như cũ, bướng bỉnh chống đỡ lại, cố giữ cho mình được bình tĩnh, cất giọng hỏi thăm anh: “Vì sao chứ?”

Khóe môi của Hà Dĩ Kiệt nhếch lên thành một đường cong mờ, ngón tay giữa của anh vuốt vuốt lên chiếc bật lửa tinh xảo. Một hồi lâu, hàng lông mày mới hơi nhếch lên, giọng nói mang vẻ không thêm đếm xỉa tới, trầm thấp mở miệng, trong giọng nói mềm mòng mát mẻ kia mang theo theo tiếng cười hết lần này tới lần khác: “Còn có thể là vì cái gì nữa chứ? Tôi không muốn cho cô mang thai, cho nên cô đã nghĩ ngờ rằng tôi không thể hoạt động được. Nhưng lúc đó thực sự tôi đã nghĩ rồi, tôi không muốn đến lúc đó sẽ sinh ra một đứa trẻ vừa thô lỗ, vừa mạnh mẽ, đã man ngang ngược, không cần biết thế nào là đạo lý giống như cô vậy, cứ động một chút lại vung roi lên để đánh người, trong mắt không coi vương pháp ra gì, ngang ngược càn rỡ, cho rằng khắp thiên hạ này đều thuộc nhà họ Đỗ của cô rồi !”

Ngữ điệu nói của anh càng lúc càng trở nên nhẹ nhàng hơn, trái tim của cô lại càng trở nên chìm trĩu nặng, chìm xuống. Bỗng nhiên một luồng gió đêm thổi vào trong phòng qua cánh cửa sổ rộng mở, cô chỉ cảm thấy trên lưng mình có một luồng giá lạnh, lúc này cô mới nhận ra, chẳng biết lúc nào, cả người cô đã tủa ra một thân mồ hôi lạnh.

Trái tim cô tựa như đã bị đập nát ở trong thùng băng giá lạnh, tảng băng vỡ vụn ra, nhưng cô vẫn liều mạng cố gắng không đứng dậy. Cô nắm chặt hai tay, gắt gao xiết chặt lại, móng tay như muốn đâm nát lớp da thịt non mềm trong lòng bàn tay cô rách toạc ra. Sắc mặt của cô tái nhợt đi, trắng bệch như tuyết nhìn sang người đàn ông ở trước mặt. Cô hận không thể nhào sang đó để đập anh, hung hăng cắn anh một cái. Anh là người hoàn toàn không có trái tim, anh tuyệt đối cũng không phải là người nữa. Trái tim của anh còn lạnh lẽo hơn cả tảng đá lạnh như băng và cứng rắn kia. Ngay từ lúc vừa mới bắt đầu gặp nhau, anh đã có mưu tính với cô để trở thành vợ của anh!

“Thế nào? Có phải là cô cảm thấy không thể chấp nhận được sự thật này phải không? Đỗ Phương Phương, bất cứ một người đàn ông nào ở trên thế giới này cũng vậy thôi, cô đối xử với người khác như thế nào, thì cũng sẽ có một người khác nữa báo đáp lại cô như thế! Tôi nói thật cho cô biết, lúc trước cho dù cô không đi tìm Tư Tư, tôi cũng sẽ chia tay với cô ấy. Hà Dĩ Kiệt tôi không phải là một người đàn ông theo kiểu “đã ăn trong chén còn muốn cả trong nồi”. Tôi cũng đã tự thấy được rằng tôi không xứng với cô ấy, cũng sẽ không trở lại để chiếm đoạt cô ấy. Nhưng có trách thì hãy trách bản thân cô trước, cô không nên tự động diễn cái trò kia ở trước mặt của tôi như vậy mới phải! Cô muốn chứng minh điều gì đây? Chứng minh rằng tôi quan tâm cô còn hơn cả cô ấy sao? Tôi nói cho cô biết...”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Sự thật

Chương 88: Sự thật

Tôi cũng đã tự thấy được rằng tôi không xứng với cô ấy, cũng sẽ không trở lại để chiếm đoạt cô ấy. Nhưng có trách thì hãy trách bản thân cô trước, cô không nên tự động diễn cái trò kia ở trước mặt của tôi như vậy mới phải! Cô muốn chứng minh điều gì đây? Chứng minh rằng tôi quan tâm cô còn hơn cả cô ấy sao? Tôi nói cho cô biết...”

Anh đột nhiên đứng lên, cứ như vậy bước từng bước một đi đến trước mặt của Phương Phương, anh dáng người cao thẳng, cân đối, đẹp như ngọc, dưới ánh đèn rực rỡ sáng chói, nhìn anh giống như tiên giáng trần vậy. Anh chậm rãi bước đến đứng gần bên cạnh cô. Đột nhiên Đỗ Phương Phương cảm thấy cơ thể mình như bị thít chặt lại không ngừng, cô đổ sập xuống ở trên ghế sa lon, người mềm nhũn, nghẹn ngào khóc rống lên...

Hà Dĩ Kiệt vẫn không hề nhúc nhích chút nào, điển hình là quý đôn anh khẽ vươn tay ra nắm lấy cổ áo của Phương Phương, từng chút từng chút xách cô lên, để cho khoảng cách giữa hai người bắt đầu gần nhau hơn từng chút từng chút một. Đỗ Phương Phương khóc nức nở, trên gương mặt cô nước mũi nước mắt chan chứa, lem nhem. Cho tới giờ phút này, cô mới chịu thừa nhận, cô đã yêu Hà Dĩ Kiệt đến mê muội, yêu một cách mù quáng, cuối cùng tình yêu ấy đã bị phá vỡ tan hoang.

Trước đây, cho dù lòng dạ của anh có ác độc như thế nào, có vô tình như thế nào, trong nội tâm cô vẫn luôn nghĩ giữa, chỉ cần cô cố gắng một chút, bọn họ vẫn còn có cơ hội để quay lại với nhau. Nhưng đến lúc này, đến lúc này cô mới hiểu rõ được đứa con mà bản thân mình vẫn một mực tâm tâm niệm niệm mong chờ kia, lại chậm chạp không chịu đến là bởi vì nguyên nhân chính là do anh, vừa rồi nghe anh nói ra sự thật, rốt cục trái tim của cô như bị rơi xuống hầm băng, tràn đầy tuyệt vọng và rách nát.

Chung quy cũng tại vì cô đã quá vô dụng, cô liều mạng để yêu anh, liều mạng tự biện hộ cho anh để lừa gạt mình, để rồi từ nay về sau, giữa cô và Hà Dĩ Kiệt đã không còn tình yêu nữa mà chỉ có oán hận, chỉ có oán hận liên miên không ngừng.

Anh là một người đàn ông như vậy, từ lúc vừa mới bắt đầu anh đã nắm trong tay hết thảy, ngay từ khi mới bắt đầu, anh đã tính toán phòng ngừa chu đáo trước sau đầy đủ với cô rồi.

Anh muốn lợi dụng quyền thế của nhà họ Đỗ để cứu bí thư Tiểu ra, cho nên không thể không tiếp cận cô, cưới cô. Nhưng mà anh lại không muốn cùng cô tay trong tay, sống ở bên nhau suốt cả cuộc đời. Cho nên, anh nghĩ ra đủ mọi biện pháp để không cho cô mang thai, nhưng lại đến một ngày nào đó, bởi vì cô giống như là một khối chướng ngại vật to lớn, cho nên anh đã không hề kiêng nể gì mà đá văng cô đi! Bây giờ nghĩ lại, sau mỗi lần cô ném trái hương vị ngọt ngào bên anh, bao giờ anh cũng ngọt ngào giống như mật đường ép cô uống một ly sữa, đó chính là thứ thuốc độc mà anh muốn nghiền nát mộng ước của cô!

Thật thiết thòi cho cô biết bao, ấy vậy mà cô lại còn quá ư ngu ngốc, tự mình đắm chìm ở trong tình yêu giống như là những người phụ nữ ngu xuẩn, cam tâm tình nguyện, tự mình uống hết ly sữa đó mà chưa bao giờ chịu tìm hiểu nguyên nhân. Thật thiết thòi cho cô, vậy mà cô lại còn khoe khoang, kể lại cho người khác nghe về những cử chỉ săn sóc của anh đã làm cho cô kia. Thật thiết thòi cô, đã như vậy mà không biết bao lần cô đã từng thấy hưng phấn đến không sao ngủ được, trong đêm khuya cứ như thế mà ngắm nhìn gương mặt của anh, trong lòng cứ thế mà vui sướng, cho rằng chính mình đã tìm được một người đàn ông tốt như vậy để làm chồng...

Kết quả thì sao chứ, rốt cuộc tất cả chỉ là một âm mưu, một âm mưu mà thôi!

Đỗ Phương Phương khóc lóc chán chê lại bắt đầu bật lên cười, tiếng cười của cô đột nhiên vang lên ở trong trời đêm đậm đặc, khuya khoắt và yên tĩnh, tiếng cười vang lên trong đêm lúc này nghe có vẻ rất đột ngột, làm cho anh hình như cũng thoáng hơi bị ngơ ngác một chút. Cũng phải đến một lúc sau, anh mới buông tay, khẽ đẩy cô ra, thân thể của cô giống như là một khối vãi rách, lại ngã vào trên ghế sa lông. Cô khóc cô cười, hai thứ âm thanh kia nghe tràn ngập thể lương và tuyệt vọng...

Hà Dĩ Kiệt đứng đó hồi lâu, anh vẫn còn có rất nhiều những lời nói tàn nhẫn độc địa, giống như muốn khoét vào trong tim khác nữa..., anh rất muốn nói ra, nhưng lúc này, quả thật anh cũng không muốn nói ra nữa, cứng rắn nuốt trở lại vào trong bụng.

“Đỗ Phương Phương, nếu như cô đã nghĩ thông rồi, nếu như cô đã đồng ý chấp thuận ly hôn, vậy thì cô hãy gọi điện thoại cho thư ký của tôi, cậu ta sẽ thay mặt tôi giúp cho cô làm tất cả mọi thủ tục thật thỏa đáng!”

Anh nói xong cũng đi luôn, ngôi nhà này, căn phòng này, đã từng có những lúc anh vô cùng lưu luyến. Nhưng từ giờ phút này trở đi, anh cũng không bao giờ nữa nghĩ đến việc sẽ ở lại để chờ đợi thêm một phút đồng hồ. Lúc này anh chỉ thầm muốn được trở về Hàng Châu mà thôi. Đó là nơi ngày xưa cả gia đình của anh và gia đình của Tư Tư cùng sinh sống, đó cũng là nơi mà Nặc Nặc và Tư Tư của anh đã từng sống. Nơi nào có hai mẹ con Tư Tư đã ở, nơi ấy chính là nhà của anh, còn tất cả những gì khác nữa, anh cũng không cần phải lưu luyến.

Bóng dáng của anh đã đi ra khỏi vùng có ánh sáng, đã hòa nhập vào trong bóng tối khôn cùng ở bên ngoài. Trong khu biệt thự vườn ngoài ngon gió đêm ra, tất cả chỉ còn lại là sự yên tĩnh, giống như cô ở trong căn nhà này, hàng ngày vào mỗi buổi tối cô đều ngồi đó, đau khổ chờ đợi anh trở về. Những kia khóm hoa, bụi cỏ được cắt tỉa chỉnh tề kia, chúng chỉ biết yên tĩnh đứng ở chỗ đó, chúng sẽ không bao giờ đùa giỡn với cô. Những lối đường mòn quanh co kia, chúng cũng chỉ là công cụ để đếm số bước chân của cô, chúng sẽ không cho cô một vòng tay ôm ấp. Những suối phun nhỏ nhỏ biết ca hát kia, chúng cũng có thể làm cho cô cười, nhưng lại không thể làm cho cô thấy vui vẻ. Tất cả mọi thứ ở nơi đây, trong lúc này tất cả cô vô cùng náo nhiệt và xinh đẹp như vậy, nhưng cô lại có cảm giác tựa như mình đang bị đặt ở trong một nơi trống rỗng đến điên cuồng, nó lạnh lẽo hiu quạnh đến khó chịu, nó làm cho tâm hồn người ta trở nên tuyệt vọng, trống rỗng đến không thiết sống nữa...

Người duy nhất mà cô muốn chờ đợi chính là anh, tất cả niềm mơ ước của cuộc đời người đàn bà của cô chính là anh... Nhưng mà, anh đã vội vàng đi qua, hiện giờ cũng không một chút lưu luyến nào đã vội vã muốn đi luôn...

Người phụ nữ kia đã chết, người mà anh yêu chính là người phụ nữ đã chết rồi kia, nhưng cô không ngờ anh lại muốn trở về sống bên cạnh đứa con của bọn họ. Cô là vợ hợp pháp của anh nhưng lại bị anh cầm thù đến tận xương tủy, cô là vợ hợp pháp của anh, nhưng lại không có tư cách để sinh ra một đứa con, cô là vợ của anh, vậy mà chỉ biết dõi mắt nhìn theo về phía anh đã rời đi đầy bất lực...

Người phụ nữ kia đã chết, nhưng cô ta chết rồi mà vẫn còn có thể có ra tay để níu giữ anh lại như vậy... Cô căm hận, cô hối hận, cô hối hận tại sao lúc trước cô lại không giết chết cô ta sớm hơn một chút, tại sao cô lại không lưu tâm để ý, lại để cho cô ta sinh ra cái đồ con hoang kia!

“Hà Dĩ Kiệt, anh tưởng rằng anh kéo dài mãi đến khi tôi chết hay sao, vậy thì tôi cũng sẽ kéo anh chết theo tôi. Đỗ Phương Phương tôi đây, cho dù đời này có làm một người chết già, tôi cũng sẽ không bao giờ chịu buông tay. Anh đừng nghĩ anh sẽ được quang minh chính đại sống cùng với cô ta ở chung một chỗ. Cho dù anh có chết, anh cũng vẫn là chồng của Đỗ Phương Phương tôi đây! Cho dù anh có xuống tới âm tào địa phủ, anh cũng đừng hòng mơ tưởng sẽ được kết hôn với cô ta, anh đừng có mơ!”

Cô ta đúng là điên rồi, trong lòng Hà Dĩ Kiệt thầm nghĩ, bước chân của anh cũng không từng ngừng bước, mà ngược lại, anh lại bước nhanh hơn một chút. Khi lên xe, trong lòng anh còn trù tính, nếu như anh đi suốt đêm để trở về Hàng Châu, có thể vừa vận được ở cùng Nặc Nặc, còn có...

Anh chợt nhớ đến người con gái có dáng đi trên đường nhanh nhẹn hoạt bát tựa như một cô bé kia, đột nhiên trong lúc này đáy mắt anh thoáng gợn lên ý cười nhẹ nhàng.

Mọi chuyện khi suy nghĩ lại tựa như càng ngày càng có chút ý tứ gì đó:

Khi đó, Cận Trường Sinh mất tích một cách vô cớ, sau khi thám Phúc đã mang Nặc Nặc đi tìm anh mất suốt một ngày ròng rã, Tư Tư liền biến thành một

đồng tro bụi, sau đó được mang đặt nằm ở trong chiếc hộp để tro cốt lạnh buốt như băng kia. A đã cho bệnh viện có quyền được làm như vậy, trong hoàn cảnh không có một người thân nào trong gia đình của người bệnh ở đó, vậy mà bệnh viện lại có thể nhanh chóng đưa thi thể người bệnh đi hỏa thiêu như thế? Lúc trước có lẽ do anh còn đang đắm chìm ở trong nỗi đau thương không tự thoát ra nổi, cũng có lẽ bởi vì có Nặc Nặc ở bên cạnh anh cả ngày, mà anh lại chưa từng mang con gái đi đâu, cho nên tất cả tâm tư của anh đều đổ dồn vào trên người Nặc Nặc, lại càng không có thời gian để suy nghĩ hồi tưởng lại đến những chuyện này. Nhưng từ ngày ở Tam Á, khi anh nhìn thấy người con gái có tên Cận Tư Tư đi cùng với Cận Trường Sinh, anh bắt đầu không thể không suy nghĩ lại một cách kỹ càng, từ từ từ đầu đến cuối tất cả mọi chuyện đã xảy ra...

Đương nhiên, anh sẽ không bao giờ tin rằng trên đời này lại có loại phép thuật gì đó mang chất thần thoại như kiểu “cải tử hoàn sinh”, cho nên, nếu như muốn chứng minh được những suy đoán của anh là sự thật..., vậy thì bây giờ cách làm duy nhất chính là tìm lại tất cả những manh mối đã xảy ra lúc đó sau đó tiếp tục điều tra. Anh cũng không tin trên đời này không có ngọn gió nào không lửa qua được tường, chỉ cần Đỗ Phương Phương dám làm, chỉ cần là cô ta làm, thì tất nhiên cũng sẽ để lại một chút dấu vết gì đó.

Cho dù Tư Tư thật sự còn sống hay là không còn sống, có giống như suy nghĩ kia của anh hay không, anh cũng muốn tìm lại tất cả những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm đó, sau đó sẽ cho điều tra từ đầu chí cuối, để cho cô một câu trả lời thỏa đáng!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Đi tìm sự thật và trở về nhà

Chương 89: Đi tìm sự thật và trở về nhà

Cho dù Tư Tư thật sự còn sống hay là không còn sống, có giống như suy nghĩ kia của anh hay không, anh cũng muốn tìm lại tất cả những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm đó, sau đó sẽ cho điều tra từ đầu chí cuối, để cho cô một câu trả lời thỏa đáng!

Lái xe trên đường, Hà Dĩ Kiệt gọi điện thoại cho Lưu Tô, bởi vì giữa Cố Lưu Tô và Đoàn Phi Tà, trùm xã hội đen ở thành phố A, có mối quan hệ không phải là tầm thường. Cách đây không lâu lắm, anh đã đến gặp Cố Lưu Tô, nhờ cô nói với Đoàn Phi Tà một tiếng, giúp anh điều tra lại những chuyện đã phát sinh ở thành phố C lúc trước. Đã qua một khoảng thời gian rồi, không biết ở bên kia Đoàn Phi Tà đã điều tra ra được chút dấu vết nào để lại hay chưa.

Lúc trước từ chỗ thám Phúc, Hà Dĩ Kiệt đã phong phanh nghe được một ít tin tức, biết rõ ban đầu Trương Tư ở thành phố C gặp chuyện không may, nhưng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thì thám Phúc cũng đã không còn khả năng nói rõ ràng mình bạch cho anh biết được nữa. Anh cũng đã nghiêm khắc ép hỏi qua quần gia cùng người hầu ở thành phố C, còn phải người đi tra hỏi bác sĩ y tá, nhưng muôn miệng một lời đều nói là Tư Tư đã rời đi vào ngày hôm sau khi anh đi. Bác sĩ đất iền hành kiểm tra sức khỏe toàn diện cho cô, xác định cô đã gần như khôi phục hoàn toàn, nên đã đồng ý để cho cô trở về. Sau đó họ cũng đã gọi điện thoại cho anh thông báo tình huống này, lúc ấy anh xác thực là như vậy.

Nhưng mà trên thế gian này, người đời vốn thường hay có kiểu “trăm người vạn ý”, cái kiểu nói chuyện mà “trăm miệng chung một lời” như thế, quá chân thực như thế), lại không khỏi gây cho người nghe cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Anh không tra được gì từ phía bên ngoài, chỉ có thể dựa vào những người trong phái hắc đạo kia thôi. Bọn họ có quy cách làm việc riêng của mình, bên này anh không có cách nào khai thông được, nhưng không chừng những người kia lại có biện pháp để điều tra ra rất rõ ràng.

Trong điện thoại Cố Lưu Tô nói rằng Đoàn Phi Tà đã hẹn cô buổi trưa ngày hôm mai gặp mặt để nói chuyện cho rõ ràng. Hà Dĩ Kiệt nghĩ, nói chuyện có cả Cố Lưu Tô ở đó thì càng tốt. Buổi trưa ngày hôm sau, anh lại từ Hàng Châu trở về thành phố A, cùng Lưu Tô đi gặp Đoàn Phi Tà.

Hành trình đoạn đường trở về tạm thời lúc này không nói tới nữa.

Lúc anh trở về đến Hàng Châu vẫn còn là sáng sớm. Buổi sáng Nặc Nặc thức dậy rất sớm, lúc Hà Dĩ Kiệt đi lên phòng ngủ trên lầu của con gái, lại bắt gặp Tư Tư mặc một bộ đồ ngủ in hình đầu heo bằng vải cotton rộng rãi, tựa ở cửa phòng vệ sinh, cặp mắt mờ mịt vì buồn ngủ. Mái tóc dài mềm mại màu vàng nhạt của cô rối tung chổng chát tại trên đầu, dưới vạt áo ngủ bằng cotton lộ ra cặp chân dài trắng tấp và trơn bóng, cô vẫn tựa thân thể mảnh mai của mình ở chỗ đó, mắt vẫn lim dim dường như vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, nhưng khuôn mặt của cô thì không thể thấy được vì bị tóc mai hoàn toàn che mất.

Hà Dĩ Kiệt không kìm chế được tự bật cười, khỏe môi cong lên cảm giác nhẹ nhàng ấm áp. Lúc này đã hơn bảy giờ sáng, ánh mặt trời đã ló dạng, nhưng dường như trong không khí vẫn mang theo một chút hương vị lạnh lạnh. Trong phòng vẫn mở hệ thống lò sưởi, dần dần anh cảm thấy trên lưng mình có chút nóng, dường như mồ hôi đang toát ra, anh gãi tay vuốt lên trên trán, có chút mồ hôi ẩm ướt dính dính. Đột nhiên lúc này tựa như có một sợi dây bé nhỏ vô hình nào đó không sao nắm bắt được đang từ từ vươn ra quấn lấy trái tim anh...

Tư Tư đứng ở chỗ đó bất động, Hà Dĩ Kiệt đứng ở cạnh cửa cũng bất động, sự lặng yên này sinh ra cảm giác ấm áp lẫn mập mờ không nói ra được, làm cho cảm xúc trong con người ta giống như được làn gió đầu xuân nhẹ nhàng thổi qua...

Cửa phòng vệ sinh đột nhiên bị kéo ra một khe nhỏ, một cái đầu nhỏ bù xù rói bời thò ra ngoài, một đôi mắt to linh hoạt vừa xoay chuyển, lúc vừa đưa tay định kéo Tư Tư một cái, đột nhiên lại nhìn thấy Hà Dĩ Kiết đang đứng ở cạnh cửa. Đầu tiên cô bé há rộng cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu ra, sau đó bàn tay tròn tròn nhỏ bé thoáng cái đưa lên bịt lấy miệng của mình, hai mắt dần dần mở to tròn xoe, niềm vui sướng nồng đậm chất chứa từ đuôi lông mày cho tới tận khoe mắt...

“Ba ba! Ba ba, ba ba!” Nặc Nặc kêu to, lắc lư thân thể nhỏ nhắn mũm mĩm chạy tới bên cạnh Hà Dĩ Kiết. Tư Tư đang đứng tựa ở cạnh cửa ngủ gật chờ Nặc Nặc, thoáng cái liền bừng tỉnh, theo phản xạ cô liền quay đầu lại nhìn theo hướng Nặc Nặc đang chạy tới...

“A!...” Tư Tư hét lên một tiếng, một tay che ngực một tay che phía dưới, suy nghĩ một chút lại thấy không ổn lắm, lại thay đổi tay, suy nghĩ một chút vẫn thấy không được, tay chân vội vàng luống cuống, xoay người sang chỗ khác. Cô cúi khom thân thể, hai tay ôm ngực, lại quên mất vạt áo ngủ cotton kia không đủ dài, liền khẽ cong eo, lập tức liền lộ ra bộ nội y màu hồng nhạt ở bên trong.

Hà Dĩ Kiết khẽ vươn tay ôm lấy con gái, nhưng ánh mắt anh lại xẹt qua cô một cái, ý cười lại càng thêm thâm thúy ...

Nặc Nặc quay mặt lại nhìn, cái miệng nhỏ nhắn lập tức cong lên, bàn tay nhỏ bé mập mạp giơ lên che hai con mắt Hà Dĩ Kiết lại, cất tiếng nói non nớt ngây thơ phê bình: “Ba ba, ba không được nhìn, Nặc Nặc không cho ba ba nhìn lên đi!”

Giọng nói non nớt của cô bé vừa vang lên, Tư Tư chỉ cảm thấy chính mình giống bị tiếng sấm nổ ầm một tiếng, giật nảy mình. Một tay cô chậm rãi sờ ra sau lưng, hai gò má lập tức đỏ bừng, lại hét lên một tiếng, lao thẳng vào trong phòng vệ sinh, đóng sập cửa lại nghe “rầm một tiếng!”

Hà Dĩ Kiết vẫn không sao nhìn được cười, anh ôm Nặc Nặc đi nhanh mấy bước tới cửa, vừa đi ra bên ngoài cửa, anh liền phá lên cười ha ha.

Anh cười to, Nặc Nặc có chút không hiểu, cô bé đi theo bên cạnh ba ba lâu như vậy nhưng chưa bao giờ từng thấy thấy ba ba cười vui vẻ như thế bao giờ, vì thế cô cũng không sao nhìn được nữa cũng bật lên tiếng cười khanh khách giòn tan.

Hai cha con cười thành một tràng dài, Tư Tư che mặt ghé lưng dựa vào cửa, xấu hổ tức giận thiếu chút nữa thì bật khóc òa lên. Người đàn ông này thoát nhìn áo mũ chỉnh tề, tại sao lại không biết lễ nghi tối thiểu như thế. Mới sáng sớm như vậy đã chạy tới phòng ngủ của mình, đã không lên tiếng lại còn cứ đứng ở ngoài cửa nhìn mà nhìn lên vào... Cô thật sự đã nhìn nhận sai về anh rồi, anh tuyệt đối là một con sói háo sắc, một con sói háo sắc chính cống.

Càng nghĩ Tư Tư càng thấy tức giận. Cô thờ phỉ phỉ kéo cửa ra, mặt này hậm hực đi đến bên cạnh tủ quần áo, lôi tất cả quần áo của mình đã treo lên ngày hôm qua ra, bới lung tung tìm bộ quần áo dày mặc lên, đóng quần áo còn lại nhét tất vào trong va li, cũng không thèm rửa mặt, đánh răng gì nữa, cứ thế kéo chiếc vali đi ra bên ngoài.

Hà Dĩ Kiết vẫn còn đang ôm con gái cười vui vẻ, bất thành linh nhìn thấy Tư Tư mặt mũi đỏ bừng đang kéo vali đi ra ngoài, anh không khỏi cuống lên, không chút nghĩ ngợi liền ôm Nặc Nặc ngăn cản cô lại.

“Tư Tư, đừng đi...”

Anh cũng không biết làm thế nào chỉ đành gọi tên cô thật lớn. Tư Tư sững sốt một chút, Hà Dĩ Kiết cũng ngây ngẩn cả người, sau vài giây ngẩn ngui nhìn nhau, Tư Tư đẩy tay anh ra, cúi đầu tiếp tục đi ra bên ngoài: “Hà tiên sinh, anh nhận lầm người rồi.”

Nhưng tại sao trái tim cô lại đập nhanh như vậy? Tại sao lúc cô nghe thấy anh gọi tên mình như vậy, trong lòng cô lại mơ hồ cảm thấy có chút đau đớn? Tại sao mỗi lần cô nhìn thấy người đàn ông này, đột nhiên trong đầu lại trở nên trống rỗng, dường như rất muốn nhớ ra một điều gì đó, nhưng rốt cuộc cô lại không nghĩ ra được cái gì nữa.

Tại sao mỗi khi đứng ở trước mặt anh cô lại không còn là Cận Tư Tư ở nước ngoài, luôn vô lo vô nghĩ nữa, tựa như có một linh hồn khác đã nhập vào trong cơ thể sống của cô vậy, làm cho tay chân của cô trở nên luống cuống? Tại sao giờ phút này khi cô đi qua bên cạnh anh, ngay cả trong hốc mắt đang chan chứa mắt nước mắt của cô cũng thấy cay xè, đau ê ẩm như vậy chứ?

Tại sao buổi tối hôm qua lần đầu tiên cô dỗ dành Nặc Nặc đi ngủ, lại có thể hát được nhiều bài hát ru như vậy? Tựa như là trước kia hàng đêm cô đã từng ôm đứa nhỏ này dỗ dành cho bé ngủ, thành thạo giống như chính cô là mẹ đứa nhỏ vậy.

Tại sao? Tại sao lại như vậy nhỉ???

Tại sao cô cảm thấy cuộc sống tự do tự tại trước đây của mình lúc này đã trở nên biến đổi? Tại sao mỗi lần cô nhìn thấy người đàn ông này, lại dường như có một con quái thú nào đó đang ẩn giấu trong cơ thể cô như muốn thức tỉnh lại, như muốn giãy dụa để thoát ra, nhưng cho dù có giãy dụa thế nào cũng không thể thoát nổi.

Tư Tư cúi đầu đi xuống dưới lầu, không hiểu sao nước mắt cứ rơi xuống. Cô muốn nén lại, nhưng lại không thể nào nén lại nổi, từng giọt nước mắt tròn to cứ thi nhau chảy xuống. Trong lỗ mũi cô cũng thấy cay xè tung tức, cảm giác cực kỳ khó chịu. Cuối cùng cô không nhịn nổi nữa giơ tay lên, nhẹ nhàng quẹt qua nước mắt, nhưng khi cô vừa định bỏ qua tất cả...

Bỗng nhiên lại có một bàn tay ấm áp xuất hiện ở trước mặt của cô. Tư Tư ngẩng đầu lên, trên hàng lông mi dài vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt trong suốt lấp lánh. Cô nhìn Hà Dĩ Kiết vẻ đầy kinh ngạc, anh cũng đang nhìn lại cô, nhưng lại không giống như đang nhìn cô...

Ánh mắt như vậy, giống như đang nhìn xuyên qua cô, tới một người khác...

Đột nhiên cô cảm thấy như bị lãng nhục và uất ức nói không nói được thành lời, cô oán hận quay mặt qua chỗ khác, về mặt đầy quật cường dứt khoát không quay lại nhìn anh.

Dựa vào đâu, chỉ vì người con gái mà anh thích đã chết, nên anh muốn tìm đến sự an ủi của cô kia chứ? Dựa vào đâu anh lừa gạt cô từ ngàn dặm xa xôi đến nơi này, rồi bây giờ anh lại đến đây để nhìn cô bị anh chê cười ?

Cận Tư Tư cô đây không dễ để bị bắt nạt như vậy, cô phải rời khỏi nơi này ngay lập tức. Cô nên mặc kệ Nặc Nặc, cô cần phải sống cuộc sống tự do tự tại vốn có của cô, cô muốn làm cái gì thì làm cái đó, thích mặc cái gì thì mặc cái đó, không cần phải lo lắng đột nhiên trong phòng lại xuất hiện một người đàn ông có ý đồ xấu xa.

Dường như anh nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Tư Tư nhạy cảm nghe thấy được cái thở dài của anh, đáy lòng cô cảm thấy rất hiếu kỳ, anh sẽ như thế nào? Anh yêu người phụ nữ kia sâu đậm như vậy, cô hiện tại muốn xem anh có thật sự si tình như chính anh đã nói hay không, hay anh cũng chỉ là một người dối trá, chỉ là một người đàn ông thành thực dùng thủ đoạn để lừa gạt cô gái nhỏ như cô?

Tư Tư hơi nghiêng đầu đi, nâng cằm lên và quật cường, ngược mắt nhìn lại anh không hề chớp mắt.

Dưới thứ ánh sáng mờ ảo, anh nhìn thấy rõ ràng dung nhan của cô. Cô có ánh mắt màu đen, hai con ngươi đen láy, tựa như hai trái nho đen đang nổi bông bênh ở trong giếng nước lạnh buốt trong suốt sáng ngời. Trong lòng anh đột nhiên run lên một cái, cái vẻ quật cường như vậy, rồi cả ánh mắt ngay thơ lại lộ ra cái nhìn có vẻ như không chút sợ hãi kia, nhưng thực chất lại đang để lộ ra vẻ sợ hãi mơ hồ lẫn sự bất an ghê gớm, cực kỳ giống như Trương Tư của anh.

Đột nhiên lúc này trong cổ họng của anh như bị nút chặt lại. Bàn tay anh dừng lại ở giữa không trung thoáng rung lên, anh vừa muốn vươn ra để nhẹ nhàng vuốt ve lên khuôn mặt cô, nhưng lại như có ngàn vạn sức lực ngăn cản lại, khiến anh không thể nào nhúc nhích nổi, tựa như lúc này có một sức nào đó lực muốn giữ chặt lấy anh, nhất định không cho anh lui lại về phía sau...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Vậy còn đi thì sao?

Chương 90: Vậy còn đi thì sao?

Anh vừa muốn vươn ra để nhẹ nhàng vuốt ve lên khuôn mặt cô, nhưng lại như có ngàn vạn sức lực ngăn cản lại, khiến anh không thể nào nhúc nhích nổi, tựa như lúc này có một sức nào đó lực muốn giữ chặt lấy anh, nhất định không cho anh lui lại về phía sau...

Tư Tư vẫn đứng nguyên tại chỗ đó như cũ cũng không lui lại một bước nào, cô cứ như vậy nhìn anh, dường như cô muốn nhìn thấu vào tận bên trong người anh, đến tận nơi sâu thẳm bên trong trái tim của anh. Hà Dĩ Kiệt bị ánh mắt của cô nhìn như quán chặt lấy linh hồn, rốt cuộc anh không cách nào tự kiềm chế được nữa.

Nếu như đây là ông trời thương hại anh, đền bù tổn thất cho những nỗi thống khổ mà anh đã phải chịu đựng, thì anh nên nắm bắt lấy hay là vẫn như trước, trong lòng chỉ một mực gặm nhấm nỗi nhớ Tư Tư nhất định không chịu dao động dù chỉ là một chút xíu? Hiện tại ngay cả việc cô là ai anh cũng chưa tìm hiểu được rõ ràng nên cả người anh mới biến thành bộ dạng như vậy. Nếu như quả thật cô đúng là Tư Tư, vậy thì mọi chuyện quá tốt rồi. Còn nếu như không phải, trong lòng anh làm sao có thể tự tha thứ cho chính mình đây? Tư Tư vừa mới rời khỏi thế gian này chưa tới một năm, anh đã vội thay đổi tâm ý sao?

Trong lòng anh nổi lên nỗi nghi hoặc, ≡ diễn đàn ≡ quý đ≡ôn nhưng vẫn chỉ là sự hoài nghi mà không có chứng cứ rõ ràng. Chỉ bằng vào những hoài nghi này mà để cho tình cảm của mình trở nên phóng túng như vậy, rốt cuộc nên nói anh quá si tình đến mức không cách nào tự kiềm chế được, hay là nên mắng anh đã quá bạc tình? Trên đời này, phàm là có người phụ nữ nào có đôi chút giống với cô thì anh cũng đều đến để trừu chọc sao?

Tư Tư nhìn thấy vẻ giằng co ở trên gương mặt anh, nơi đáy lòng lại thoáng lướt qua một trận cười lạnh lùng. Chỉ cần anh dám tiến lên một bước nữa, cô nhất định sẽ hung hăng giáng cho anh một cái tát, sau đó tiếp tục dâng tặng cho anh một cú đá thay cho người phụ nữ đáng thương đã chết kia!

Từ khi Cận Tư Tư cô sinh ra đến giờ, cô hận nhất là những chuyện người đàn ông thích đùa giỡn lừa gạt phụ nữ. Cho dù anh có tốt như thế nào, cho dù anh có đáng vẻ như Phan An Tống Ngọc thế nào đi nữa, diễn đàn lê quý đôn cho dù có là rồng phượng đứng giữa đám người thì đã sao nào, chỉ cần anh dám giờ trò đùa bỡn với cô, nhất định cô sẽ xử cho anh đẹp mặt.

Trong nội tâm cô vẫn vừa oán hận vừa nghĩ ngợi như thế, nhưng có một ngọn lửa nhỏ nhỏ đang âm ỉ đã dần dần muốn bốc lên cháy thành một biển lửa...

Mà người đàn ông đang đứng trước mặt cô lúc này lại đang chậm rãi buông mi mắt xuống. Anh đứng quay lưng về phía ánh sáng, trên mặt anh như phản chiếu ra chút ánh sáng lấp lánh rực rỡ. Ánh mắt của cô chợt thoáng hoảng hốt, hàng lông mi dài khẽ chớp chớp. Lúc này anh cũng đã đặt Nặc Nặc từ trong ngực mình xuống, xoay người sang chỗ khác.

Thoảng cái cô bé xinh xắn, trắng trẻo mũm mĩm liền chạy vụt qua ôm lấy hai chân của cô, ngửa khuôn mặt tròn giống như chiếc bánh bao nhỏ lên. Đôi mắt to sáng chói nhìn cô đầy vẻ tội nghiệp, giọng nói cầu khẩn: “Di ơi, di đừng đi... Di ở lại chơi cùng Nặc Nặc...”

Tur Tur liền ngồi xuống, hai tay nhẹ nhàng vòng qua người cô bé, ôm siết lại.

Hai tay Nặc Nặc lập tức ôm lấy cổ cô, ôm khít khao, thật chặt, áp thật chặt vào hõm vai của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn như một miếng thạch hoa quả cọ qua cọ lại trên người cô, giống như một chú cừu non vừa mới tìm thấy mẹ vậy...

“Sự việc vừa rồi, quả thực rất xin lỗi cô!”

Hà Di Kiệt thấy cô ôm Nặc Nặc, lúc này mới quay người trở lại, ngữ điệu khi nói lời xin lỗi của anh biểu lộ rất thành khẩn, làm cho bất cứ ai vừa nghe thấy cũng liền tin tưởng vào sự chân thành của anh.

Tur Tur hơi mím chặt đôi môi lại, bàn tay nhỏ bé của Nặc Nặc lại sờ vào trên gương mặt của cô, khéo léo, tinh tế lau sạch vết nước mắt ở trên mặt của cô. Trái tim của cô đã sớm mềm nhũn rồi, nhưng cô vẫn quật cường nhìn anh trừng trừng, cặp môi đỏ mọng hơi bĩu ra một chút.

Tim anh đập nhanh hơn, vừa cúi đầu xuống, trong nháy mắt liền giật mình. Đột nhiên anh có cảm giác mình đã quay về khoảng thời gian mười lăm tuổi vậy.

Khi đó ba ba còn sống, khi đó anh vẫn chỉ là cậu thiếu niên nhà giàu vô lo vô nghĩ, dọc đường gặp được người bạn gái tâm giao, tâm tình cũng có phản ứng như vậy.

Cho đến mãi sau này, trải qua không ít những ngày Xuân Hạ Thu Đông, cuộc sống của anh cũng giống như một hạt giống bé nhỏ bị gieo vào một mảnh đất cằn cỗi hoang vu trong những ngày đông giá rét, cũng không biết có hy vọng tìm được ngày này mầm hay không!

Cho đến khi gặp được cô...

Rốt cục anh đã được nếm được hương vị của tình yêu, hương vị của việc lo lắng, không nỡ rời xa một người. Anh cũng đã được nếm nỗi đau khổ của sự mất mát, nỗi đau khổ của việc cầu mà không được, nỗi thống khổ của sinh ly tử biệt...

Ở bên cạnh cô, anh đã được nếm trải tất cả những gì trong thế giới muôn màu, đã từng trải qua cuộc sống đầy đủ cũng như cảnh sống bần hàn không chút thú vị của cuộc đời này.

Nghĩ đến cô, anh lại thấy đau đớn một hồi tựa như trái tim bị ai đó khoan vào vậy. Anh nghiêng chặt hàm răng lại đầy chua xót, đáy mắt không không chế nổi thoáng trở nên âm ứ. Anh nhẹ nhàng hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, nghênh tiếp ánh mắt của cô: “Tôi tưởng Nặc Nặc ở một mình trong phòng, cho nên mới đi thẳng vào trong phòng, sau đó lại thấy cô đang đứng tựa ở bên cạnh cửa mà ngủ gật. Tôi đã nghĩ định quay trở lại, nhưng lại sợ rằng cô đứng đó mà ngủ gật sẽ bị ngã sấp xuống, cho nên không dám nói lời nào mà cứ đứng yên ở tại nơi đó, sau đó Nặc Nặc đột nhiên chạy ra...”

Anh là một người đàn ông trưởng thành, lúc này lại có bộ dạng vô cùng nghiêm túc giải thích cặn kẽ chân tướng sự việc cho cô nghe, ngược lại, cô lại cảm thấy mình cũng có chút xấu hổ. Nói gì đi nữa, đây cũng là nhà của anh, anh cũng không biết rằng cô và Nặc Nặc lại ngủ chung với nhau, chuyện xảy ra cũng chỉ là vô tình, cũng có thể hữu tha thứ được...

Huống chi, nếu như lúc đó cô bình tĩnh hơn, chẳng phải sẽ không phát sinh ra tình cảnh về sau đó sao?

Con người xinh đẹp của cô thoáng xoay quanh, khóe môi thoáng một ý cười: “Nhưng mà vì sao anh lại bật cười lớn như vậy, tại sao anh dám cười nhạo tôi chứ?”

Bộ dạng tức giận đến phùng mang trợn mắt của cô nhìn giống hệt như một chú ếch cóc khi tức giận.

Hà Di Kiệt cảm thấy giờ phút này nhìn cô rất đáng yêu, giọng điệu cũng không kiềm chế nổi, cũng trở nên có chút vui vẻ: “Vậy tôi mời cô đi ăn cơm để tạ tội có được không?”

Nặc Nặc ghé vào trong ngực Tur Tur, nhìn Tur Tur, rồi lại nhìn sang ba ba, đột nhiên cô bé vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé vào nhau, nở nụ cười: “Nặc Nặc cũng muốn đi.”

Tur Tur thoáng nở nụ cười, cúi đầu hôn một cái lên trên mặt cô bé, giọng nói trầm thấp: “Con giống hệt một tiểu yêu tinh.”

Nặc Nặc ôm lấy khuôn mặt mập mạp của mình, hai đầu lông mày cau chặt lại, cất giọng nói ngọng nghịu, ngây thơ hỏi: “Tại sao lại là tiểu yêu tinh?”

Tur Tur cười nghiêng cười ngửa: “Con đúng là một tiểu yêu tinh mà!”

Nặc Nặc túm chặt lấy ống tay áo của cô lắc lắc, “Con không phải tiểu yêu tinh, con là bé Nặc Nặc”

Tur Tur cười ha ha, cố ý tiếp tục trêu chọc con bé “Con là bé Nặc Nặc, nhưng con cũng là tiểu yêu tinh”

Nặc Nặc tiếp tục lắc lắc cái đầu, chớp chớp đôi mắt to sáng ngời: “Vậy còn đi thì sao, đi là cái gì vậy?”

Tur Tur cười đến chảy cả nước mắt, Hà Di Kiệt đứng ở một bên xem cô cùng Nặc Nặc đùa giỡn với nhau, ánh sáng nơi đáy mắt dần dần trở nên sáng chói. Tương Tur của anh, dường như từ ngày cô về sống ở bên cạnh anh, cũng chưa từng cười một cách rục rờ và thoải mái như thế. Thực sự cô cũng chưa từng có được một ngày vui vẻ, đúng thế, bởi vì anh cũng chưa từng mang đến cho cô một ngày vui vẻ.

Nhớ đến Tương Tur, trong nháy mắt tâm tình trong anh lại biến thành âm ảm... Lúc này đột nhiên anh nghe thấy giọng nói giòn tan của Tur Tur vang lên: “Đi sẽ là một mỹ nữ được không?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Bóng dáng xưa

Chương 91: Bóng dáng xưa

Nhớ đến Tương Tur, trong nháy mắt tâm tình trong anh lại biến thành âm ảm... Lúc này đột nhiên anh nghe thấy giọng nói giòn tan của Tur Tur vang lên: “Đi sẽ là một mỹ nữ được không?”

Hà Di Kiệt không nhịn được lập tức bật lên tiếng cười hi hi, Tur Tur nghe tiếng quay mặt lại, hai mắt trong trẻo lập tức hung hăng trừng anh: “Sao nào, không phải tôi đúng như thế sao?”

Hà Di Kiệt nhẹ nhàng gạt gạt đầu, nụ cười dần dần tràn ngập ở khóe mắt đuôi mày: “Đúng vậy, cô đúng là một mỹ nữ, rất xinh đẹp!”

Tur Tur dương dương đắc ý khóe miệng nhếch lên, lại đưa tay lên nheo nhẹ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Nặc Nặc: “Nhớ cho thật kỹ nhé, có nhớ được hay không?”

Nặc Nặc bị cô nheo liền chu cái miệng nhỏ nhắn lên, dáng điệu đầy vẻ miễn cưỡng: “Nhớ rồi, đi rất xinh đẹp.”

Tur Tur vẫn còn ở đó tiếp tục lải nhải sách nhiễu Nặc Nặc, muốn cô bé phải thừa nhận một “sự thật” cô là một mỹ nữ rất xinh đẹp: “Con thấy đó, ba của con cũng thừa nhận đi là mỹ nữ xinh đẹp rồi đó, cho nên con phải ngoan ngoãn nghe lời nói của ba, cho nên, từ nay về sau con phải gọi đi là đi xinh đẹp nhé, nghe chưa!”

Nặc Nặc ngược cái cằm nhỏ nhắn mập mạp lên, mặc dù cách nói chuyện của cô bé thỉnh thoảng vẫn còn có những từ không được rõ ràng lắm, không thể nói được hết cả một câu quá, nhưng tóm lại cũng đã có thể trao đổi một cách “bình thường” với người khác được, không còn bị nói kiêu ngạo ngạo nghễ của trẻ con nữa rồi...

“Đi à, đi xinh đẹp những lời này quá dài, con sẽ không nói đâu.”

Nặc Nặc mở đôi mắt to xinh đẹp, giữ bộ mặt vẻ phớt tình nói láo.

“Vậy con vừa mới nói cái gì đó? Chẳng phải con vừa mới nói – đi xinh đẹp, những lời này quá dài, rõ ràng là con nói được mà!” Tur Tur nổi giận, lại muốn bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé.

Nặc Nặc tránh trái tránh phải, “Con sẽ không, không tin đi nghe...”

Tur Tur ngừng tay, khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của Nặc Nặc liền trở lại nghiêm túc, nhìn chằm chằm thẳng vào cô vẻ đầy chăm chú, cái miệng anh đào nhỏ nhắn chu ra: “Cũng được...khá xinh đẹp...”

Hà Di Kiệt cũng nhịn không được nữa, cuối cùng anh phá lên cười ha ha. Anh vừa mới cười lên một tiếng, Tur Tur liền liếc ánh mắt gần như muốn giết người sang phía anh, Hà Di Kiệt vội vàng im miệng luống, xoay người sang chỗ khác chạy ra ngoài, “Tôi đi lấy xe đây...”

Tur Tur nhìn anh đang cố nén tiếng cười, hai vai vẫn còn đang rung rung không ngừng, không khỏi nổi trận lôi đình, liền đặt luôn viên thịt nhỏ ở trong ngực mình xuống đất, sau đó xoay người chạy một mạch về hướng phòng ngủ...

Nặc Nặc ôm bụng cười nằm ở trên lan can một lúc, mãi lâu sau cũng mới uốn éo uốn éo chạy theo cô về tới phòng ngủ. Tur Tur trở về phòng liền nằm lý ở trên giường bật cười lớn, cười lăn lộn một lát, cô trở dậy đi tắm, lại nhớ cái cảnh tượng vừa mới xảy ra lúc nãy lại không nhịn được bật lên cười. Tắm xong, thời điểm thay quần áo, nghĩ đến cái cảnh cái mặt mập mạp Nặc Nặc héch lên, bộ mặt đáng vẻ phớt tình, lại bắt đầu phá lên cười...

Nặc Nặc được người giúp việc ôm lên mặc quần áo, nghe thấy cô cười, cũng cười đi theo, hai người lại náo loạn một lát như điên cuồng, tiếng cười kéo thành một tràng dài cùng đi xuống lầu.

Hà Di Kiệt đã chuẩn bị xe xong xuôi, dự định đưa cô đi ra ngoài để ăn điểm tâm, khi Tur Tur dắt tay Nặc Nặc đi tới nơi, Hà Di Kiệt nhìn thấy cô đang dắt tay Nặc Nặc, chợt ngăn người...

“Sao vậy?” Tur Tur sờ sờ lên mặt, sau đó lại nhìn sang Hà Dĩ Kiệt hỏi lại về đây hồ nghi: “Trên mặt tôi đâu có cây hoa nào mọc ra đâu?”

Ánh mắt của Hà Dĩ Kiệt lộ ra mấy phần xa cách, sau mấy giây, đáy mắt đáng sáng ngời dần dần dường như tối hẳn lại. Tương Tư của anh chưa bao giờ thích đeo loại kính áp tròng tạo màu mắt đẹp, mặc dù cô cũng hơi bị cận thị một chút, nhưng bình thường trong cuộc sống căn bản cũng rất ít khi đeo kính. Mà cô gái Cận Tư Tur ở trước mặt anh lúc này, tóc của cô nhuộm thành màu vàng nhạt giống như các cô gái trẻ tuổi vẫn thích, cô còn mang kính áp tròng làm cho con người có màu hồ phách rất xinh đẹp, tính cách của cô phóng khoáng và quá mức hoạt bát... Thật ra thì vào lúc này, khi tình táo lại suy nghĩ một chút...

Cô và Tương Tư của anh, hoàn toàn là hai người rõ ràng khác hẳn nhau.

Thím Phúc sẽ không lừa gạt anh, cái thế giới này cũng sẽ không lừa gạt anh, nếu nói đến kỷ tích, cõi đời này làm sao có thể có nhiều kỷ tích như vậy được chứ?

Có lẽ những thứ kia... có lẽ cũng chỉ là anh tự nghĩ ra, chỉ là anh không cam lòng mà thôi.

Trong khoảng thời gian ngắn anh cảm thấy như chợt bị mất mát một thứ gì đó, tựa như khoảng thời gian sung sướng vừa mới trải qua kia giờ đã cách xa như một đám mây mù dày đặc vậy, bao hứng thú của anh tự nhiên chợt thấy rã rời, không nói ra được.

Tur Tur nhảy cảm nhận được sự biến hóa của anh, bất giác cô giật mình một cái, nhìn lại anh, cả người anh tựa như lập tức trở nên xa xôi, lúc này anh vẫn còn ở đó như một cơn gió, cảm giác thấy gần gũi như cánh tay bên cạnh người của mình, giờ đây chợt liền thay đổi thành như người xa lạ vậy, trong lòng cô có cảm giác thấy không thoải mái không nói ra được.

“Không có gì!” Anh nói, ngữ điệu cũng đã khôi phục lại sự yên tĩnh, sự bình thản này nhìn có vẻ như rất ôn hòa, nhưng lại mang theo sự xa lánh và khách khí không nói ra được.

Tur Tur ngừng bước chân, nụ cười trên mặt tắt hẳn không còn sót lại chút gì, cô không hiểu nổi đến tột cùng người này là như thế nào.

Muốn điều khiển sự vui vẻ của hay?

Lúc trước còn nhìn cô với một bộ dạng như thâm tình khẩn thiết, chết sống ngăn lại không để cho cô đi, còn lúc này lại nhìn cô như cố đang đè nén sự tức giận của mình vậy, bắt đầu tự cao tự đại kiêu vờ tha để bắt thật hay sao?

“Chúng ta đi ăn điểm tâm thôi, tôi đã nói mời cô đi ăn cơm.”

Hà Dĩ Kiệt nhìn Tur Tur đang đứng bất động một chút, mồm miệng nói làm như không có chuyện gì xảy ra.

Khóe môi của Tur Tur liền dương lên, cô buông tay Nặc Nặc ra, xoay người ngồi vào ở trên ghế sofa phòng khách: Tôi không đi.”

Bất giác mi tâm của Hà Dĩ Kiệt liền cau lại, tính tình của cô sao lại thất thường rất khó chịu như vậy nhỉ?

“Sao vậy?” Anh nhấn nại hỏi lại cô, Nặc Nặc cũng nhìn Tur Tur vẻ tò mò.

Tur Tur nhẹ nhàng nhếch hàng lông mày lên, khẽ mỉm cười: “Không có gì, đột nhiên tôi không có khẩu vị để ăn nữa.”

Hà Dĩ Kiệt dặt tay Nặc Nặc liền xoay người đi ra ngoài: “Vậy tôi đưa Nặc Nặc đi ra ngoài, phòng bếp đã chuẩn bị bữa ăn sáng rồi đó, cô có đói bụng hãy nói với người giúp việc mang lên nhé.”

Đợi khi anh nói dứt lời, người đã ra đến bên ngoài phòng khách.

Lúc này Tur Tur chợt như quả bóng cao su bị xì hết hơi, cô ngồi liệt ở trên ghế sofa... cái người này!

Ban đầu lừa gạt cô tới đây lại nói những lời dễ nghe như vậy, hiện tại lại biến thành bộ dáng không nóng không lạnh như vậy, ai cần quan tâm tới sắc mặt của anh chứ?

Chợt Tur Tur đứng vọt lên, sau đó cô xông lên trên lầu, kiểm tra toàn bộ mọi thứ, tìm đến nửa ngày lại phát hiện ra thẻ căn cước của mình đã không cánh mà bay mất rồi. Càng nghĩ cô càng thấy giận, gọi điện thoại cho Hà Dĩ Kiệt, mất một lúc lâu cũng không có người nhận, Tur Tur liền thở phì phò một mình lượn lên lượn xuống lầu trên lầu dưới vòng vo đến mấy vòng, lúc này điện thoại của Hà Dĩ Kiệt mới thấy gọi trở lại..

“Thẻ căn cước của cô để ở trong ví tiền, mà ví tiền của cô lại đang ở chỗ của tôi, nơi này cô sống chưa quen, cho nên cô đừng có chạy đi lung tung khắp nơi nghe chưa, nhớ gặp phải người xấu thì phiền toái lắm, cứ ngoan ngoãn ở trong nhà đợi tôi nhé, đến tối tôi và Nặc Nặc sẽ về.”

Thời điểm tám giờ tối, Hà Dĩ Kiệt ôm trong lòng mình cô bé Nặc Nặc đã ngủ say, thở phì phò sau một ngày chơi đùa mệt lử bước vào trong phòng. Trong phòng khách vẫn còn để sáng một chiếc đèn trên tường, dưới ánh sáng mờ mờ, anh nhìn thấy cô đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế sa lon xem ti vi.

Có lẽ cô vừa mới tắm xong, cô dùng một cái khăn lông bọc mái tóc của mình lại, gương mặt với ngũ quan rõ ràng của cô hoàn toàn để lộ ra ở trước mặt của anh.

Trong ngày thường nhìn thấy cô và Tương Tư cũng đã có tới mấy phần giống nhau, dưới tình huống có ánh sáng mê ly thế này, nhìn cô lúc này lại càng

thấy giống với Trương Tư hơn.

Người giúp việc tới đón Nặc Nặc, ôm cô bé đi lên lầu tắm rửa.

Hà Dĩ Kiệt đứng ở trong phòng khách một lát, sau đó liền chậm rãi đi về phía ghế sa lon để ngồi xuống.

Cô không buồn ngược mặt lên, giờ chiếc điều khiển ti vi đổi hết chương trình ở kênh này tới tiết mục ở kênh khác.

Ánh sáng màn hình hắt ra lập lòe lúc sáng lúc tối, trở thành ánh sáng biến ảo rực rỡ kỳ dị ở trên mặt cô .

Anh còn chưa đến gần, cô liền chột liên tắt ti vi, trong phòng lập tức tối mờ đi một chút. bước chân của Hà Dĩ Kiệt chột ngừng lại một chút, Tư Tư cũng đã chậm rãi đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Bóng dáng xưa 2

Chương 91 (tiếp theo)

Anh nhìn thấy rất rõ ràng, giữa lúc này đột nhiên mắt anh như bị đâm vào đau nhói.

Trên người cô đang mặc bộ quần áo ngủ bằng vải bông hết sức quen thuộc. Sau khi xin từ chức, trước lúc anh về Hàng Châu mua nhà ở, anh đã tự mình đi đến khu nhà trọ Cẩm Hồ để dọn dẹp những đồ đạc mà cô còn để lại ở đó, quần áo, những món đồ chơi bằng bông, những thứ bày biện nho nhỏ, những mỹ phẩm mà cô đã từng dùng sau khi tắm gội, kể cả những món trang sức nhỏ nhất, tất cả mọi thứ anh đều nhất nhất dọn sạch sẽ, mang hết về nơi này.

Bởi vì mới dọn nhà, còn quá nhiều chuyện phải làm cho nên anh còn chưa kịp tháo bỏ những đồ vật ở trong phòng ra , đồ của Trương Tư cũng tạm thời thu gọn ở phòng khách.

Không biết thế nào mà y phục của Trương Tư lại bị Tư Tư tìm lời ra để mặc được .

Mới đầu anh cũng cảm thấy rất tức giận, thế nhưng ngọn lửa giận ấy cũng chỉ thoáng qua một cái mà thôi. Giờ phút này chứng kiến thấy dáng vẻ của cô như vậy, ngọn lửa giận ấy liền hoàn toàn biến mất không còn tăm tích.

Anh nhớ khi đó Trương Tư rất gầy, mặc bộ quần áo ngủ này cũng hơi bị rộng thùng thình, nhưng mà giờ phút này, khi Cận Tư Tư mặc lên người, lại thực rất vừa vặn, giống y như lúc trước anh đã mua bộ quần áo ngủ này để cho Tư Tư trở lại đây để mặc lên người vậy.

Lòng anh lại đau nhói lên tựa như vừa bị lưỡi dao sắc bén đâm xuyên vào. Khoảng thời gian được sống cùng một chỗ với cô chột trào lên, giống như lớp thủy triều mãnh liệt xô tới vậy. Trong ngực anh chột thấy nghẹn đắng, sự chua xót dần dần dâng lên lan tràn khắp người, trong cổ họng cũng xông lên sự chua xót.

Tư Tư cũng đang từng bước, từng bước đi tới gần anh.

Hà Dĩ Kiệt muốn lui về phía sau, nhưng hai chân anh lúc này tựa như đã bị đóng đinh ở trên mặt đất vậy.

Cô đi thẳng đến chỗ anh, mãi cho đến lúc khoảng cách giữa anh và cô, chỉ còn lại không tới mười centimet, hơi thở của anh gần như đang ở trên trán của cô.

Anh đột nhiên phát hiện ra, vóc dáng của cô và Tư Tư có chiều cao cũng giống như nhau, thân hình hai người bọn họ cũng gần như giống nhau như đúc, thậm chí đến cả điểm mấu chốt nhất...

Ngoại trừ cách nói chuyện, tốc độ nói chuyện và ngữ điệu giọng nói khi lên bổng lúc xuống trầm của cô ra, thì Tư Tư cũng giống hệt như Trương Tư của anh vậy...

“Cô là ai, Rốt cuộc cô là ai vậy! Cô có phải Trương Tư hay không?” Anh chột đưa hai tay ra, hai bàn tay đặt ở trên vai của cô, cất tiếng hỏi dồn dập, giọng nói mơ hồ có chút run run...

Tư Tư chậm rãi nâng bàn tay của mình lên, đầu ngón tay lạnh như băng, ngọt nà, tinh xảo tựa như được tạc từ loại ngọc thượng hạng ra vậy, mang theo chút hương thơm lành lạnh, nhẹ nhẹ.

Cô cầm lấy tay của anh, cảm thấy anh đang run rẩy, đáy lòng cô chột cười lạnh, sự lạnh lẽo dần dần tràn ngập ra khắp người cô. Hãy nhìn đi, đây chính là người đàn ông đó, cho dù có thâm tình khảm thiết như thế nào đi nữa, cũng sẽ không vì một người phụ nữ đã chết mà cả đời anh ta sẽ thủ thân như

ngọc. Cô Cận Tư Tư, từ trước đến giờ có thù oán phải trả, anh đã mưu tính với cô, cô sẽ làm cho anh phải chịu nhục nhã một cách tàn nhẫn!

Chương 92: Trong lòng hỗn loạn

Hãy nhìn đi, đây chính là người đàn ông đó, cho dù có thâm tình khắt thiết như thế nào đi nữa, cũng sẽ không vì một người phụ nữ đã chết mà cả đời anh ta sẽ thù hận như ngọc. Cô Cận Tư Tư, từ trước đến giờ có thù oán phải trả, anh đã mưu tính với cô, cô sẽ làm cho anh phải chịu nhục nhã một cách tàn nhẫn!

“Vậy anh cho rằng tôi là ai?” Cô dùng giọng nói ảm áp, khẽ thì thầm, hơi thở nhàn nhạt của cô nhẹ nhàng lướt lơ giữa cổ gáy của anh

Hà Di Kiệt chỉ cảm thấy từng chút da thịt mình như bị nung nóng lên dần dần cháy lên bỏng rát, anh hơi lui thân thể về phía sau một chút, cô lại lập tức tiến lên phía trước một chút, áp sát vào anh...

Gần như là, bộ ngực mềm mại của cô cũng đã áp sát vào ngực của anh.

Hô hấp của anh lập tức dồn dập, nhưng anh vẫn như cũ, lại lui về phía sau một bước. Tư Tư cười một tiếng, hai cánh tay lướt quanh lên trên cổ của anh, giữ cho hai người kề nhau thật chặt, không còn có một chút xíu khoảng cách.

“Em là Tư Tư mà.” Cô khẽ nhón chân lên, giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng, giống như là một đám mây nhẹ bồng, đột nhiên trong đầu anh hiện lên hình ảnh của cô làm trái tim anh xao động.

Cô chỉ cần yên tĩnh hơn một chút, chỉ cần khi nói chuyện giọng nói nhẹ nhàng thế này, đừng có dùng kiểu mau mắn và hoạt bát của cô như lúc trước như thế. Chỉ như vậy thôi, giọng nói của cô và của Trương Tư gần như là giống nhau như đúc,

Càng không nói đến cô trong giờ phút này, cô cố ý nhỏ giọng, nhẹ nhàng mở miệng khi ghé vào bên tai anh như vậy...

Tim của anh đã đập loạn lên rồi giống như là tiếng mưa gõ dồn dập vào lá cây trong rừng trong núi vậy, anh đã gần như sắp không cách nào kiềm chế nổi nữa rồi...

“Tư Tư...” Anh chợt đưa tay cánh tay ôm chặt lấy cô, Tư Tư đột nhiên bị anh bộc phát hành động ôm nắm chặt lấy thân thể, không khí bên trong phổi của cô trong nháy mắt lập tức bị đè ép sạch sẽ, thiếu chút nữa cô bị anh siết cho nghẹn chết!

Tư Tư vừa tức vừa giận, trong lòng đầy oán hận muốn anh không ngừng.

“Em trở lại rồi, em đã trở lại rồi, phải không Tư Tư?” Thế nhưng anh lại không chịu buông tay, lại càng ôm lấy cô chặt hơn nữa, siết cô thật chặt vào trong ngực của mình.

Tư Tư liều mạng muốn giãy giụa, nhưng cánh tay lại không thể động đậy nổi. Cô bị anh siết tại trong ngực, ngực của anh vừa rộng rãi lại vừa ảm áp, mang theo một loại mùi vị mát mẻ mê người. Chắc chắn là anh đang dùng nước hoa kinh điển, cái loại nước hoa này có mùi vị được cô thích nhất, giữa lúc này cô chợt thấy trong lòng mình thật bình yên. Có lẽ cả đời này, trải qua cuộc sống suốt hơn hai mươi năm qua, dường như cô chỉ mong chờ có một cái ôm như vậy...

Cô đã từng hận chính bản thân mình biết bao, hận mình tại sao lại không chịu vùng dậy, hận cuộc sống của mình tại sao lại trống rỗng như vậy, hận tại sao người khác đều có đủ buồn vui giận dữ yêu thương, mà cô lại giống như là một kẻ ngu dốt suốt ngày không buồn không lo ...

Cũng đã nhiều lần trong đêm khuya thanh vắng, giữa đêm đen mịt mùng cô đã từng khổ sở suy nghĩ muốn hỏi tường lại, rốt cuộc là cô đã quên mất cái gì, cô đã quên lãng cái gì, nhưng thời gian vẫn chỉ là yên lặng chảy xuôi, từ trên mặt của cô, từ trong mái tóc cô, từ mỗi một hơi thở dài bất đắc dĩ trong cô, cứ thế dần dần trôi qua... Sau đó biến mất không còn thấy tăm tích nữa.

Cô không biết có phải là mình đã từng yêu một người như vậy hay không? Cô cũng không thể nhớ được rằng đã từng có ai ôm cô như vậy hay chưa? Cô không thể nhớ được rằng mình đã từng yêu ai chưa, đã từng có người bạn trai nào yên mến cô hay chưa? Cuộc đời của cô, giống như là một tờ giấy trắng, đơn điệu đến mức nhàm chán.

“Tư Tư...” Anh lại nhẹ giọng gọi tên của cô, không, người anh đang gọi chính là Văn Trương Tư kia, không phải là Cận Tư Tư. Người anh đang nghĩ tới là Văn Trương Tư, chứ không phải là Cận Tư Tư. Người mà trong lòng anh vẫn luôn ghi nhớ là con người của Văn Trương Tư, chứ không phải là Cận Tư Tư đang đứng ở trước mặt anh đây...

Không, không phải cô, không phải cô, mặc dù đó lại chính là cô, người đàn ông đã cưỡng chiếm cô, ôm cô vào trong ngực đó là Văn Trương Tư, không phải cô...

Người đàn ông của cô có chấp hay không có chấp t, người đàn ông của cô liệu có thể nhớ đến cô cả đời hay không? Người đàn ông của cô, bất kể cô đã gặp phải chuyện gì, liệu anh có thể thay lòng đổi dạ hay không, người đàn ông của cô có thể thích một người phụ nữ khác hay không? Cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ có cuộc sống vô ưu vô lo, không biết trời cao đất rộng, quen sống phóng khoáng, cô không nên bị cuốn vào trong tình yêu của bọn họ...

Đồ của người khác, không thể cầm, huống chi, đây là người đàn ông của người khác... Dù cái người khác đó, là một người chết...

Tư Tư chợt hít sâu một hơi, trở tay hung hăng đẩy anh ra.

Hà Di Kiệt bị cô đẩy ra, lao đảo lủi về sau mấy bước phải chống tay vào một bên vách tường mới đứng vững được.

Ánh sáng từ ngọn đèn trên tường sâu kín lẳng lặng, rọi vào trên vách tường có dán giấy dán tường hoa văn, tỏa ra vàng sáng dịu dàng.

Trong phòng lúc này trở nên yên tĩnh, giống như không có ai ở chỗ này.

Anh ngạc nhiên nhìn cô, nhưng trong lòng mắt chứa đựng sự mê muội cùng trầm luân lúc này cũng dần dần đã có dấu hiệu tỉnh táo lại.

Nơi đáy lòng của Tư Tư chợt lướt qua sự khổ sở không nói ra được, nhưng cô vẫn nâng khoe môi lên vẻ quật cường, ép buộc bản thân mình phải dùng ánh mắt khinh thường để nhìn về phía anh.

“Tư Tư...”

Dường như thần trí (tinh thần và lý trí) của anh đã thật sự quay trở về rồi. Nhưng ở dưới ánh sáng mê ly như vậy, trong ánh mắt của cô, trông anh lúc này nhìn vẫn thấy như cũ, tựa như vẫn đang còn lưu luyến.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Bóng dáng xưa 3

Chương 92 (tiếp theo)

“Hà tiên sinh.”

Tư Tư nhẹ nhàng thở phào một cái, lúc này hai bàn tay của cô nhẹ nhàng đan mười ngón tay lại với nhau.

“Tôi vẫn nhớ vào một đêm khuya khoắt ở bệnh viện, anh đã từng kể cho tôi nghe câu chuyện tình cảm của anh và người phụ nữ kia. Xem ra, anh rất thích bộ dáng của cô ấy, tôi còn nhớ anh đã từng nói, dáng dấp của tôi rất giống với cô ấy.”

Tư Tư nói xong, không nhìn được cười lạnh một tiếng: “Hà tiên sinh, người chết không thể sống lại, tôi cũng hiểu rất rõ nỗi khổ sở ở trong lòng của anh. Nếu như anh còn yêu cô ấy, vậy thì anh hãy tiếp tục yên lặng mà yêu. Không phải là tôi cố ý để cho dáng dấp của tôi giống như cô ấy, xin anh không nên để cho cảm xúc của anh bộc lộ ra ở trước mặt của tôi. Lúc này thì anh bày ra khuôn mặt tươi cười chào đón, một lát sau lại dịu dàng chân thành, một lát nữa lại bày ra sắc mặt khác nữa cho tôi xem. Anh mời tôi tới nơi này là để giúp đỡ cho con gái Nặc Nặc của anh, tôi cũng vậy, tôi đến đây cũng chỉ vì cô bé Nặc Nặc mà thôi. Tôi không muốn khuấy động vào trong sinh hoạt của anh, cũng xin mời anh, hãy phân định cho rõ ràng giữa thực tế và ảo tưởng. Hãy nhìn cho thật kỹ và hãy nhớ rằng, tôi là Cận Tư Tư, là chị gái của Cận Trường Sinh. Nhà họ Cận đã nhận tôi làm con gái nuôi, tôi đã sinh sống ở nước ngoài vài chục năm nay rồi, tôi không phải là Văn Tương Tư, không phải người phụ nữ mà anh đã yêu.”

Cô nói xong, cố nén nhịn lại những cảm xúc đang cuộn cuộn dâng lên trong lòng mình, cũng không nhìn anh nữa, ép buộc mình xoay người đi lên trên lầu...

Anh đứng đó, vẫn không nói gì, cho đến khi bóng lưng của cô biến mất ở trên bậc thang, anh vẫn đứng ở nơi đó, một mình!

Cô nói rất đúng, là anh quá nhập tâm vào trò đùa này rồi, chính anh lại đang ảo tưởng đến buồn cười.

Vậy đến tận cùng sự thật là thế nào đây? Anh vẫn còn chưa thể nào biết rõ được, ấy vậy mà anh lại bị một người con gái có dáng dấp giống như Tương Tư kia làm cho đầu óc choáng váng đến thất hồn lạc phách.

Hà Di Kiệt, không lẽ tình yêu của mày đối với Tương Tư chẳng qua cũng chỉ nông cạn như vậy, chỉ giới hạn ở trên gương mặt ấy hay sao?

Nếu như cái mà mày yêu thực sự chính là gương mặt của cô ấy, vậy thì trên đời này mày hoàn toàn có thể sẽ tìm được một gương mặt tương tự như thế, không phải sao? Rốt cuộc như vậy là như thế nào, mày đã bị cuốn hút bởi một người phụ nữ khác rồi sao? Thì ra, khi đứng ở trước mặt của cô ấy, người bị lâm đường lạc lối lại chính là mày!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Chuyện cũ ở thành phố A

Chương 93: Chuyện cũ ở thành phố A

Rốt cuộc như vậy là như thế nào, mày đã bị cuốn hút bởi một người phụ nữ khác rồi sao? Thì ra, khi đứng ở trước mặt của cô ấy, người bị làm đường lạc lối lại chính là mày!

Anh tự nhận mình cũng không phải là một người dễ dàng từ bỏ tình cảm của mình như vậy. Anh đã có nhiều năm sống cùng Trương Tư ở chung một chỗ, Trương Tư cũng đã phải vô cùng gian khổ mới từng bước từng bước đi vào được trong tim của anh, không có lẽ nào, chỉ mới một lần gặp gỡ một người phụ nữ khác có vẻ mặt giống như cô, mà anh lại có thể để cho tình cảm của mình bị nghiêng ngả lung lay được. Nếu quả thật anh là một người có tình cảm vượt quá giới hạn như vậy, chắc chắn sau đó anh cũng sẽ không suy nghĩ xác định lại tình cảm của mình như thế, quyết thủ thân như ngọc vì Trương Tư như thế.

Trong lòng anh chợt nổi lên một chút nghi vấn nho nhỏ, ý nghĩ ấy bắt đầu không ngừng mở rộng ra, dần dần anh đã có chút không khống chế được trái tim của mình nữa. Kể từ đó dần dần rồi lại có chút vui vẻ theo từng mạch máu từ trong sâu thẳm nơi trái tim anh lan tràn ra khắp người. Nếu như quả thật Tư Tư chính là Trương Tư, như vậy thì tất cả vấn đề này, có phải đã tìm được đáp án rồi hay không?

Tất cả, tất cả những phỏng đoán ấy, đều trông đợi vào chuyện đi ngày mai đến thành phố A kia, anh sẽ đến chỗ của Đoàn Phi Tà, sẽ lấy được một đáp án như thế nào nhỉ???

Sau khi xuống xe, Đỗ Sâm đã cảm thấy có cái gì đó không đúng lắm. Anh ta tháo chiếc kính đang đeo trên mắt ra, nét mặt rất bình thản ngắm nhìn quanh bốn phía. Trong sân bay có rất nhiều người đến người đi, tiếng thông báo trong loa truyền thanh truyền đến nghe trong veo, tất cả vẫn bình thường trước sau như một.

Nhưng trải qua thời gian dài sự nhạy cảm cũng đã được anh ta nuôi dưỡng thành một loại thói quen, đối với tất cả những động tĩnh khác thường cũng đã tạo cho anh ta một phản xạ nhạy bén rồi. Hôm nay cũng vậy, sự nhạy cảm đã bắt đầu nhắc nhở anh, dưới sự bình thường này, nhất định có điều gì đó không bình thường.

Rốt cuộc khoảng thời gian này chuyện lo liệu thủ tục ra nước ngoài cũng đã làm xong. Giữa anh ta và nhà họ Đỗ có dính dấp một chút họ hàng sơ sơ, nhưng cũng phải cách xa đến vạn dặm. Những năm qua anh ta đi theo bên cạnh Đỗ Phương Phương, cũng đã làm không ít những chuyện về đường cho hươu chạy, rốt cuộc tại sao đến giờ vẫn giữ được cho mình được bình yên vô sự như thế, đương nhiên anh ta đều biết rất rõ ràng - cũng chỉ nhờ sau lưng của anh ta có gốc cây đại thụ che trời là nhà họ Đỗ kia.

Mà hiện nay, thời cuộc biến đổi theo ngày, tình thế của nhà họ Đỗ cũng là mỗi ngày một biến chuyển, huống chi, người trước trông cây, làm như vậy là để người sau hưởng bóng mát, nhưng nhà họ Đỗ lại không hề có một người kế nghiệp để có thể chèo chống cho phần gia sản này.

Tuy Đỗ Phương Phương có tư tưởng cao ngất, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là con gái, huống chi dưới gối lại không có con, khoảng thời gian trước, sau khi trải qua chuyện âm ỉ Hà Dĩ Kiệt muốn ly hôn với Đỗ Phương Phương, sức khỏe của Đỗ lão tướng quân đã không còn được khỏe bằng lúc trước.

Đỗ Sâm là một người thông minh, từ tình cảnh hiện tại khổ sở không thể tả được của thư ký Triệu, anh ta cũng đã hiểu rằng, tất nhiên Hà Dĩ Kiệt đã phát hiện ra được chuyện gì đó rồi. Cuộc đời này không có bức tường nào mà gió không lọt qua được, huống chi tất cả những chuyện ngày đó, còn có rất nhiều người tận mắt chứng kiến như thế, thật sự khó mà đảm bảo được rằng tất cả những người đó đều “thủ khẩu như bình” (giữ kín mồm miệng như không có chuyện gì xảy ra).

Anh ta vẫn giữ bộ dạng làm ra vẻ như không thấy gì cả, vẫn giữ sự bình tĩnh như lúc này vậy, thản nhiên đi dọc theo lối đi an toàn đi tới khu hút thuốc, vừa qua khỏi khúc quanh, chợt anh ta thoáng nhìn thấy có một người đàn ông thấp bé, dáng vẻ bình thường đi ngang qua bên người. Đỗ Sâm cũng không để ở trong lòng, đang lúc anh ta cúi đầu sờ tìm bao thuốc lá trong túi, chợt thấy sau lưng liền có một vật gì đó thô sấp chống vào nơi ngang lưng mình.

Trong đầu anh ta đột nhiên giật mình một cái, điều thuốc trong tay liền rơi trên mặt đất.

“Đỗ tiên sinh, làm phiền anh đi cùng với anh em chúng tôi một chuyện.”

Giọng nói từ phía sau truyền đến nghe vừa chậm rãi lại vừa trầm thấp. Đỗ Sâm là một người tiết kiệm như tiết của, lúc này lại đang đứng ở thế hạ phong (thế yếu), đương nhiên anh ta sẽ không tiết giữ lấy sự an toàn cho bản thân mình ra để đánh cuộc. Sau khi anh ta gạt đầu một cái, hòng súng của người kia liền khê dẹt sức thúc vào lưng của anh ta, đi về phía trước. Đỗ Sâm lập tức phối hợp, đi ra khỏi sân bay. Ở nơi đó, sớm đã có một chiếc xe màu đen chạy băng băng tới nhà chờ xe, cửa xe mở ra, anh khom lưng đi lên. Trong buồng xe tối đen như hũ nút, anh nhìn lướt qua bốn phía thật nhanh, cũng không nhận ra ai, nhưng nhìn thế nào cũng thấy, dường như đây là những người của xã hội đen...

Chỉ có điều, hình như anh ta cũng chưa từng làm việc gì đắc tội với người của xã hội đen kia mà?

Dọc theo đường đi, đầu óc của Đỗ Sâm xoay chuyển thật nhanh, cho đến khi xe ngừng lại, anh ta liền bị người ta bịt mắt lại đưa xuống xe. Dọc theo một con đường quanh co, đi ước chừng khoảng nửa giờ, mới dừng lại đứng ở phía trước một khu trang viên xa hoa.

Đoàn Phi Tà là một người đàn ông tương đối bảnh bao, bình thường anh có ba niềm yêu thích lớn, uống rượu, xây nhà, ngắm gái đẹp. Dĩ nhiên, đây đều là những chuyện sau khi anh chen chân vào trong xã hội thượng lưu.

Khi còn bé, nhà anh vốn nghèo rớt mồng tơi, vẫn luôn ngủ ở vòm cầu. Mùa hạ còn dễ nói, con muỗi có chích vài nốt thì cũng thôi đi, quan trọng là mát mẻ nên người dễ chịu, có thể ngủ thoải mái. Nhưng đến mùa đông, con mẹ nó chứ! Thật ngượng ngùng, chỉ cần hơi kích động một chút là vắng ra, anh

yêu chết cái thói quen nói tục này, bây giờ tuy đã là người có đẳng cấp rồi, nhưng anh cũng vẫn không sao từ bỏ được thói quen này.

Lại nói tiếp, đến mùa đông thì ôi thôi, liền lạnh buốt toàn thân, anh như phát sốt lên vậy. Phía dưới vòm cầu, những người ăn xin thường hay túm lại với nhau thành đoàn, cùng ôm lấy nhau để mà sưởi ấm. Nhưng ngày nào đó, nếu buổi tối mà xảy ra bão tuyết, thì sáng sớm hôm sau nhất định từ trong những nhóm người đang ôm lấy nhau thành một đoàn kia, thế nào cũng có mấy người ngã lăn ra vì chết rét.

Người bạn nhỏ Đoàn Phi Tà còn sống sót được ở trong hoàn cảnh ác liệt đó, khi ấy, ở ngay tại nơi này đã lập cho mình một tâm nguyện: một ngày nào đó, anh sẽ phải một căn nhà thật to, thật đẹp, có thật nhưng phòng để ở, phải có những chiếc chăn bông cực kỳ rộng, cực kỳ mềm mại, cực kỳ ấm áp, lại còn phải có một cô vợ cực kỳ xinh đẹp, còn xinh đẹp gấp bội bà xã của ông chú to béo vẫn dưng quầy bán đậu phụ thối ở đầu cầu - để làm chăn ấm cho anh ta!

Chuyện đã trải qua hơn hai mươi lăm năm, cậu thiếu niên nhỏ có ba tâm nguyện ngày xưa bây giờ đã trưởng thành, thành ông trùm xã hội đen, cai quản cả một vùng trời đất. Anh muốn một căn nhà, chỉ cần thốt ra một tiếng, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, anh muốn có chăn bông... Ặc, hiện tại thì anh không cần chăn bông, trong nhà của anh bây giờ một năm bốn mùa đều như mùa xuân, anh muốn có một cô vợ còn xinh đẹp hơn cả bà xã của ông chú to béo vẫn dưng quầy bán đậu phụ thối ở đầu cầu...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Chuyện cũ ở thành phố A 2

Chương 93 (tiếp theo)

Chuyện này, dĩ nhiên là hoàn thành vượt mức rồi, đã trưởng thành, đương nhiên phải có một cô gái đầu tiên để kết thúc cái thân xử nam của anh chứ. Khi ấy, anh đang ôm cái cô kỹ nữ đó, ra sức để cây cây, vậy mà trong đầu lại nhô ra cái gương mặt bà vợ của ông chú to béo bán đậu phụ thối kia... Trong một khắc đó, Đoàn Phi Tà cảm thấy khinh bỉ thật sâu sắc đối với cái nhìn rất thiếu thẩm mỹ quan ngày xưa của mình.

Anh đã gặt gao chôn sâu nguyện vọng thứ ba đó ở tận cùng đáy lòng của mình. Từ đó, chuyện này đã thành một nỗi đau khó tả trong lòng của anh.

Cho đến sau này, khi anh gặp được một người phụ nữ có tên là Cố Lưu Tô. Vừa nhắc tới Cố Lưu Tô, Đoàn Phi Tà liền nghiêng răng ken két vì hận, hận vì không thể đá bay người đàn bà thú kia ra ngoài không gian cho bỏ ghét, hận vì không thể sai người dùng “ngũ mã phanh thủy” để tiêu diệt cô...

Nhưng khi vừa nhìn thấy cô, tất cả mối hận kia lập tức đã hóa thành tình yêu bùng nổ...

Anh thích vẻ xinh đẹp thuần khiết, khi cô bước đi người cứ uốn éo như làn sóng, hận không thể bẻ gãy luôn bộ dạng cái eo đó. Anh yêu thích cái vẻ đánh đá mà lại rất phong tình của cô, yêu thích cái dáng vẻ khi tức giận liền nhắm vào đầu vào mặt anh mà đập dữ dội. Anh yêu thích cái dáng vẻ không thích điệu bộ, không chút mềm mại, thoải mái há miệng thật to để uống rượu, há miệng to để ăn thịt. Anh lại càng yêu thích hơn nữa, mỗi khi cô ôm đầu của anh, cặp mắt say rượu lơ đãng nhìn rất mê ly, hết lần này tới lần khác nhắc đi nhắc lại câu nói kia với anh: “Đoàn Phi Tà, Tiểu Đông tà à, anh đừng ngуп lặn mãi ở trong xã hội đen kia nữa... Cái xã hội mà ngày nào cũng phải đi đánh chém, giết hại nhau ấy, nếu ngày nào đó anh chết đi rồi thì em biết tìm ai để uống rượu đây hả?”

“Anh không ngуп lặn trong xã hội đen thì ai sẽ nuôi anh đây, ai sẽ là người nuôi bao nhiêu anh em của anh như vậy chứ, hả? Anh chết rồi, em đi tìm tên tiểu Lục tử (Lục Phóng) kia của nhà em để mà uống rượu...”

Cô cười đặc biệt ngu ngốc, cứ hi hi ha ha cười mãi, nắm chặt lấy mặt của anh ta, cười hi hi rồi nói với anh ta rằng: “Đừng sợ, đi theo chị đây, sẽ có thịt ăn...”

Anh đẩy đẩy cô ra, nhưng cô lại đã say đến bất tỉnh nhân sự, sau đó đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa say, cứ một lần lại một lần lòi cái chuyện hư hỏng của cô và tiểu Lục tử ra mà kể cho anh nghe, thật ra thì, Đoàn Phi Tà anh vẫn luôn rất ghen tỵ.

Nói cho cùng, anh cũng đã nghĩ ngợi khá nhiều lần rồi, cũng muốn dứt khoát không trông nom bất cứ chuyện gì nữa, đi lên C đầп C lè C quý C đầп trực tiếp ăn luôn cô, người phụ nữ mà anh đã nhìn trúng đó, để gao sổng nấu chín thành com, ít ra tiểu Lục tử nhà cô cũng đã đi được 4~5 năm rồi, cô vẫn ở đó một mình, ít nhất anh cũng có thể giúp cô giải quyết vấn đề sinh lý...

Nhưng mà anh nghĩ hết một năm, cuối cùng cũng chưa hề dám hành động.

Nhưng mà tên khốn Lục Phóng kia thật sự là người có phúc khí, Cố Lưu Tô tuổi vừa mới độ trăng tròn lè, còn mềm mại non nót như nụ hoa, liền “Bá Vương ngành thượng cung” ăn luôn hần...

(Đây là dòng hồi ức của Đoàn Phi Tà, một đại ca xã hội đen, khi nghĩ về tình địch của mình - Lục Phóng - sẽ dùng những từ ngữ hận thù căm ghét, nên Mẹ Bầu dùng từ “hần” để chỉ thái độ không thích với tình địch của vị đại ca xã hội đen này nhé!)

Anh còn nghe chính miệng Cố Lưu Tô kể lại, ban đầu Lục Phóng cũng không vui thích gì chuyện này. Cô đã lột sạch hần ta, cười lên trên người hần rồi,

vậy mà hấn vẫn còn nghiêm túc giữ chặt lấy gương mặt của cô, dùng những ngôn từ chính nghĩa để mà kháng nghị lại: “Này bạn học Cổ Lư Tô, cậu không thể làm như vậy, chúng ta còn là học sinh, chúng ta vẫn còn đang đi học, chúng ta không thể nào... A, cậu chậm một chút, cậu làm đau tôi... Tôi cảnh cáo cậu đó, cậu nhanh chóng đi xuống đi, tôi sẽ không chịu trách nhiệm với cậu đâu, Cổ Lư Tô, nếu như cậu mà không đi xuống, tôi sẽ mách với mẹ cậu rằng cậu đã cưỡng gian... A... Cậu đó, làm sao cậu lại đi xuống dưới ấy như thế... A, cậu, cậu không thể hôn vào nơi đó của tôi... Cổ Lư Tô, cậu quả thực không biết xấu hổ nữa rồi... A, cậu đừng cần mà... Cậu đó, cậu đúng là một cô gái ngu ngốc mà, thôi, cậu nằm xuống đi, để tôi tới...”

Nhưng về sau, ngay trong đêm hôm đó, cục diện đã hoàn toàn thay đổi, tất cả trở nên điên đảo, người đàn ông bị cưỡng ép đến mức về mặt đầy miễn cưỡng kia, càng về sau lại càng giống như hổ đói, đã muốn cô suốt đêm...

Đĩ nhiên sau đó, bạn học Lục Phóng kia đã dùng ngôn từ chính nghĩa để phê bình cô suốt cả một buổi sáng, sau đó liền “gắng gượng” thu nạp cô làm bạn gái.

Kế tiếp sau đó, khi anh còn đang khổ sở phân vân giữa nên làm hay không làm, hay là thôi... Bọn họ vẫn còn là học sinh, anh cảm giác không quá quan tâm đến chuyện làm hay không làm nữa, quyết định không làm nữa... thì Cổ Lư Tô lại thật sự trở mã thật xinh đẹp, quá mức xinh đẹp, làm cho anh hoàn toàn không sao nhìn được nữa...

Đây thật sự là “đồng nghiệp bất đồng mệnh” (cùng một nghề nhưng lại không cùng chung một số mệnh – ý nói Đoàn Phi Tà cũng là đàn ông, cũng yêu Cổ Lư Tô, nhưng anh lại không được Cổ Lư Tô yêu mà chỉ coi anh là một người bạn mà thôi) Về sau Đoàn Phi Tà đã thay đổi phương pháp theo đuổi Cổ Lư Tô, nghĩ cách đoạt người phụ nữ kia về tay mình, cố tình hao phí hết bao tâm tư để mong được bò lên giường như người đàn ông khác, vậy mà người ta lại vẫn không vui lòng...

Cứ sau mỗi một lần Cổ Lư Tô say rượu, Đoàn Phi Tà lại phải một lần nghe cô nhớ lại cái lần đêm đầu tiên của bọn họ, sau đó anh ta ghen tỵ đến mức trái tim đã từ từ bốc lửa. Mà nơi nào đó lúc này cũng đang từ từ bốc lửa... thật ra thì anh ta cũng có cơ hội, Cổ Lư Tô say rượu khi ở trong nhà của anh ta không đủ một trăm lần thì cũng đến tám mươi lần rồi...

Nhưng mà, anh là Đoàn Phi Tà, là một người đàn ông hiểu đạo nghĩa. Cổ Lư Tô coi anh là anh em, đương nhiên anh cũng không thể làm những chuyện có lỗi với anh em mình được...

Sau đó, cho tới bây giờ, rốt cuộc tên khốn Lục Phóng kia đã trở lại, Cổ Lư Tô, người phụ nữ chết tiệt đó lại như vẫn chưa được thỏa mãn dục vọng, rốt cuộc lại một lần nữa theo đuổi chồng mình, giữ chặt trong tay. Hiện tại, hai người bọn họ như keo như sơn, cấu kết với nhau làm việc xấu, cả đêm làm bảy lần không ngừng nghỉ. Mà anh Đoàn Phi Tà, lại phải một mình cô đơn lẻ loi ở đây để trông coi cả tòa nhà lớn này...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Truy tìm manh mối (1)

Hiện tại, hai người bọn họ như keo như sơn, cấu kết với nhau làm việc xấu, cả đêm làm bảy lần không ngừng nghỉ. Mà anh Đoàn Phi Tà, lại phải một mình cô đơn lẻ loi ở đây để trông coi cả tòa nhà lớn này...

Chỉ cảm thấy, cuộc sống quả thực như là một giấc mộng ...

Sớm biết bản thân sẽ lên như điều gặp gió thế này, lại sẽ gặp phải khác tính Cổ Lư Tô kia, chẳng thà ban đầu anh nên đồng ý với ông chú to béo bán đậu phụ thối kia, chịu nhận làm đồ đệ của ông chú mập ú ấy thì đã không xảy ra cơ sự thế này. Nếu quả thực như vậy, anh đã sớm hạnh phúc, đã thực hiện được ba nguyện vọng của thời kỳ trai trẻ ấy, cũng đã có đầy đủ cả con trai con gái, còn biết giao du đánh đấm là khác (ý nói con cái đã lớn rồi)...

Đâu còn có phải chịu cảnh giống như bây giờ đây, mỗi lần xảy ra cái sự “cần kíp”, trong người anh lại như có lửa cháy lan, bốc lên tận đỉnh đầu vậy. Lúc ấy lại phải tạm thời kéo mấy con nhóc tới để hạ hỏa, không phải Tiểu Đông tà anh là người không thể kiềm chế nổi, anh cũng muốn làm một người đàn ông tốt, nhưng chỉ trách người phụ nữ anh yêu lại không thương anh... Thế nhưng anh lại cũng không chịu chấp nhận cưới một người mà anh không có tình cảm...

Đỗ Sâm đứng ở nơi này tâm trạng cũng có chút phập phồng. Anh ta gần không thể thấy được những gì ở bên ngoài trang viên, mãi đến khi có người đến tháo miếng vải đen đang bịt kín ở trên ánh mắt đi, phải mất một lát anh mới thích ứng được với ánh sáng bên ngoài, mới nhìn rõ được tất cả cảnh vật ở trước mặt.

Cho dù anh luôn đi theo bên cạnh Đỗ Phương Phương, cũng có thể được coi là người từng trải việc đời, nhưng cũng bị phong cảnh trước mắt này làm cho kinh ngạc một chút.

Chính xác mà nói, nơi này không giống như những biệt thự tư nhân khác, mà giống như một khu quần thể biệt thự cực kỳ xa hoa.

Tiểu Đông tà, rốt cuộc là ngại sợ không có nhiều phòng để ở hay sao vậy? Hình như có bao nhiêu tiền trong tay, ngại cũng lấy ra để biến chúng thành nhà ở chăng...

“Đỗ tiên sinh, lão đại của chúng tôi đang đợi anh, xin mời đi bên này...”

Đỗ Sâm vẫn còn đang đứng lặng ở nơi đó chợt có người đến trước mặt anh ta, nói những lời vô cùng khách khí.

Đến lúc này, ngược lại, Đỗ Sâm đã dần dần bình tĩnh trở lại, đã là phúc thì không phải là họa, đã là họa thì tránh cũng không khỏi, nếu như đã bị mang đến đây, xem một lát cũng không thể đi được, chẳng thà cứ thoải mái mà nhìn cho đến lúc sau cùng.

“Đa tạ, chỉ tiếc không biết lão đại của các anh là vị anh hùng nào...”

Không đợi anh ta nói hết câu, người đàn ông dẫn anh ta đi vào liền cười lên một tiếng, chợt cất giọng nói về thần bí, mang theo có chút kiêu ngạo: “Đỗ tiên sinh cứ đợi vào bên trong rồi sẽ thấy, lúc đó dĩ nhiên là anh sẽ biết.”

Hắn là anh ta đang cố làm ra vẻ thần thần bí bí đây.

Đỗ Sâm cũng không nói thêm nữa, theo người nọ xuôi theo con đường nhỏ phẳng phiu, sạch sẽ đi về phía trước.

Còn chưa đến gần mấy căn phòng trong tòa nhà, anh ta đã nghe thấy tiếng của mấy người đang chuyện trò vui vẻ, trong đó một giọng nói có âm thanh hơi trầm thấp, anh ta nghe cảm thấy hết sức quen thuộc. Bước chân của Đỗ Sâm hơi ngừng lại một chút, khẽ nín thở lắng nghe một lát, trong đầu liền thấy không thể kiềm chế nổi, nồ ầm lên một tiếng...

Giọng nói kia, nếu như anh ta nghe không lầm, đó chính là giọng nói của Hà Di Kiệt, đúng vậy, không thể sai được.

Trong nháy mắt, Đỗ Sâm liền hiểu rõ hết toàn bộ sự việc rồi. Anh ta biết mình sắp gặp phải chuyện gì, ngược lại, người lại cảm thấy được tỉnh táo trở lại. Hiện tại Đỗ Sâm cũng ngại rằng, những chuyện mà Đỗ Phụng Phụng đã làm ngày đó không thể tiếp tục lừa gạt được nữa. Lúc này anh ta cũng đã trấn tĩnh lại được rồi, liền đi theo người dẫn đường người phía trước đi vào trong căn phòng ở trước mặt. Cả một phòng đầy người nhưng cũng không có ai nhìn anh ta, mọi người vẫn ở ngồi đó tiếp tục nói chuyện với nhau như cũ, Đỗ Sâm liền im lặng đứng ở một bên.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147: Truy tìm manh mối (2)

Chương 94 (tiếp theo)

“Nếu đã là bạn hữu của Lưu Tô, vậy cũng chính là bạn hữu của Đoàn Phi Tà tôi đây. Về sau có chuyện gì, chỉ cần anh nói với tôi một tiếng, chỉ cần đó là việc mà tôi có thể làm được, tuyệt đối sẽ không từ chối.”

Đoàn Phi Tà rượu không rời tay, cất giọng nói nghe rất sáng khoái.

Chỉ sau vài lời nói sơ qua làm quen ban đầu, trong lòng Hà Di Kiệt đã bắt đầu cảm thấy giữa hai người đã có sự thông hiểu lẫn nhau, không cần phải nói gì thêm nữa. Một người như vậy, thế mà ngày hôm nay anh mới biết, trong lòng không khỏi thầm nghĩ thật đáng tiếc.

Nghe thấy Đoàn Phi Tà nói như vậy, nụ cười trên mặt Lưu Tô lại càng rạng rỡ thêm mấy phần. Cô đứng dậy, một tay cầm lấy chai rượu đang đặt ở trước mặt anh, một tay đoạt lấy cái ly trong tay anh: “Uống uống uống, anh lúc nào cũng chỉ biết có uống thôi hà... cẩn thận đấy, lúc tuổi còn trẻ anh đã uống đến thùng cả dạ dày ra rồi, anh thích chết sớm hả!”

Đoàn Phi Tà thấy Lưu Tô quán anh ba cái chuyện khi gió này, mặt mày hớn hờ, vui mừng, cũng ngoan ngoãn để mặc cho cô đoạt lấy chai rượu và cái ly của mình, trong miệng lại thốt ra mấy nhạo báng về lưu manh: “Em cũng không phải là bà xã của anh, em quán chuyện sống chết của anh để làm gì, sao cái hồi anh còn trai tráng trẻ trung kia, em lại không thương anh chứ...”

Lưu Tô vỗ một cái rất mạnh vào trên đầu anh, hung hăng trừng mắt nhìn lại: “Em không phải là bà xã của anh, về sau chắc chắn anh cũng sẽ có bà xã của mình, anh đã có bà xã rồi, anh lại còn chết sớm như vậy, có phải anh muốn để cho bà xã nhà anh suốt cuộc đời còn lại sẽ phải sống trong cảnh quả phụ không hả?”

Về cười cợt ở trên mặt Đoàn Phi Tà thoáng cái liền tắt ngấm, nhưng đôi môi mông lại vẫn như cũ, vẫn nhếch lên lộ rõ vẻ vô lại, trong tròng mắt linh lợi tựa như cáo thành tinh của anh lộ ra ý cười nồng đậm, nhưng không biết vì sao nụ cười này của anh làm cho Lưu Tô cũng không dám nhìn lại.

Nụ cười này của anh thực sự là một nụ cười, nhưng nụ cười ấy làm cho người ta có cảm giác anh đang cười ra nước mắt vậy.

Đoàn Phi Tà dựa người về sau, thân thể cao to nằm trên ghế sa lon về lười biếng, dường như cô nghe thấy anh khẽ lầu bầu một câu: “Anh không cưới vợ, không phải là...”

Cổ Lưu Tô vừa định phản bác lại câu gì đó nhưng vừa xoay chuyển ánh mắt, thấy Đỗ Sâm đang đứng ở một bên, cô nuốt luôn lời vừa định nói xuống,

đưa tay kéo kéo anh: “Này, đây có phải là người anh đã sai tìm về không?”

Ánh mắt của Đoàn Phi Tà Nhãn liếc qua bên cạnh, cái nhìn rơi vào trên mặt Đỗ Sâm.

Đỗ Sâm không ngẩng đầu lên nhưng cũng cảm thấy lúc này có một luồng ánh mắt đang phóng tới, anh ta không kiềm chế nổi run rẩy cả người. Dù thế nào anh ta cũng không thể ngờ được, người được Hà Dĩ Kiệt mời đến giúp đỡ lại chính là con người nổi tiếng với ngoại hiệu Tiểu Đông tà, Đoàn Phi Tà kia.

Nghe nói người này có một lai lịch rất kỳ bí, không ai biết anh là người thế nào, chỉ nhảy một cái đã trở thành ông trùm của xã hội đen ở thành phố A này. Chỉ nghe qua những thuộc hạ của anh truyền miệng với nhau rằng thủ đoạn của ông trùm rất quý dị và độc ác, hành tung đi đi về về bất chợt, tựa như “thần long kiến thủ bất kiến vĩ” (rồng chỉ thấy đầu không thấy đuôi), nhưng lại là người có tác phong thích làm việc hiệp nghĩa, vì vậy mới có cái tước hiệu vừa chính vừa tà như vậy.

Đỗ Sâm đã từng được nghe không ít những chuyện kể về ông trùm xã hội đen này, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta được trực tiếp diện kiến ông trùm trong truyền thuyết đó.

Anh ta là một người thức thời, tuyệt đối trong những tình huống như vậy cũng không dám ở đó mà còn vọng tưởng có thể toàn thân trở về nhà. Nếu như Hà Dĩ Kiệt đã phải lao tâm khổ tứ để điều tra lại mọi chuyện đã xảy ra ngày trước như thế, có thể thấy được người phụ nữ có tên Văn Tương Tư kia có vị trí ở trong lòng anh quan trọng đến mức nào. Trong đầu anh ta xoay chuyển một cái, anh ta sẽ nói ra hết những chuyện gì mang lại những điều có lợi nhất với mình.

Nghĩ tới đây, Đỗ Sâm không khỏi cảm thấy mình quá may mắn, ngày ấy anh ta đã ra tay với Văn Tương Tư có chút lưu tình, có lẽ hôm nay sẽ là một lợi thế giúp cho anh ta bảo toàn được cái mạng nhỏ của mình.

“Đỗ Sâm?”

Đoàn Phi Tà chậm rãi ngồi dậy, Đỗ Sâm ngẩng đầu lên, ở trong phòng khách to như thế, anh ta đã được nhìn thấy rõ ràng người đàn ông có tên gọi là Đoàn Phi Tà, một con người từng có vô số loại truyền thuyết...

Thời tiết lúc này tuy đã có chút ẩm áp nhưng vẫn tương đối lạnh, vậy mà người đàn ông kia vẫn chỉ tùy tiện mặc một cái áo sơ mi màu đen vô cùng bình thường, mái tóc được cắt ngắn, từng sợi tóc cho tới chân tóc trên đầu của người này đều mang khí thế sắc bén của một ông trùm. Nhưng tướng mạo Đoàn Phi Tà quả nhiên là rất thượng thừa, thật sự rất xứng với cái tước hiệu kia của mình. Trong vẻ thanh tú lại lộ ra chút tà khí, trong vẻ tà khí trung kia lại lộ ra mấy phần sáng sủa. Nhìn Đoàn Phi Tà, trong lòng Đỗ Sâm cũng không kiềm chế nổi mà âm thầm thờ dài một tiếng.

“Dạ, thưa Đoàn tiên sinh, ngài khỏe chứ ạ?” Đỗ Sâm cố gắng giữ cho bản thân mình được bình tĩnh, chậm rãi tiến lên một bước, đứng ở trước mặt mấy người kia.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Truy tìm manh mối và chiếc thông lọng

Chương 95: Truy tìm manh mối và chiếc thông lọng

“Dạ, thưa Đoàn tiên sinh, ngài khỏe chứ ạ?” Đỗ Sâm cố gắng giữ cho bản thân mình được bình tĩnh, chậm rãi tiến lên một bước, đứng ở trước mặt mấy người kia.

Khỏe môi Đoàn Phi Tà hơi mỉm cười, thân thể lại ngã về phía sau, lười biếng tựa vào trên ghế sa lon. Cổ Lư Tô ngồi xuống ở một bên, đuôi lông mày không khỏi hơi chau lại. Cô vừa mở miệng, nhưng tròng mắt cũng tựa như đã bốc lửa, khí thế bức người: “Hãy kể lại hết những điều gì mà anh đã biết và cả không biết, những điều mà anh dám nói và cả những điều không dám nói, tất cả phải kể lại đầy đủ từng chữ từng chữ thật rõ ràng cho bà cô đây nghe, rõ chưa!”

Đỗ Sâm nghe thấy giọng điệu như áp bức người khác của cô như vậy, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía Cổ Lư Tô, giữa lúc anh ta còn đang nhìn Cổ Lư Tô, trong nháy mắt, ánh mắt của Đoàn Phi Tà cũng vội vàng nhìn theo, lộ rõ sự vô cùng thích thú.

“Cô ấy đã bảo cậu nói, cậu hãy ngoan ngoãn mà nói, dám có giấu giếm hoặc là gạt chúng ta dù chỉ một chữ, cũng đừng trách Đoàn Phi Tà tôi đây xuống tay không nhân nhượng.”

Ở nơi này, anh luôn luôn đứng về phía cô, bất kể Lư Tô nói gì, anh luôn là người thứ nhất nhảy ra ủng hộ cô vô điều kiện, bất kể là Lư Tô có thô lỗ hay là dã man, dù là vô lễ hay là tùy hứng, anh hoàn toàn đều tiếp nhận vô điều kiện, trong tất cả mọi chuyện, anh đều dung túng cho cô.

Có lúc Lư Tô từng nghĩ ngợi, ở trước mặt Đoàn Phi Tà cô nên có vẻ chân thật hơn, hay là ở trước mặt Lục Phóng cô nên tỏ ra thuần túy hơn?

Ở trước mặt Đoàn Phi Tà, cô thật sự giống như là một ác ma, tất cả mọi tà ác ở bên trong thân thể cô cho dù là nhỏ nhất cũng sẽ buông thả ra sạch sẽ,

mà ở trước mặt Lục Phóng, cô thật sự như đã biến đổi thành một người khác vậy, trở nên dịu hiền giống như một cô gái nhỏ...

Có lẽ, bởi vì như thế, cô yêu người đàn ông ấy, con người đã làm cho cô thay đổi, còn Đoàn Phi Tà, sợ rằng, cả đời này cô chỉ có thể coi như anh em.

Cổ Lưu Tô liếc lại Đoàn Phi Tà một cái, ánh mắt mỉm cười, nụ cười thật sạch sẽ và ấm áp, nhiều năm như vậy, cô chưa từng bao giờ, chưa từng bao giờ thay đổi.

Đỗ Sâm cũng không làm cái trò vùng vẫy giãy chết, anh ta nói chuyện rất có kỹ thuật, không nhanh không chậm, kể lại toàn bộ, tất cả những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm đó, cho mọi người nghe.

Chỉ có điều những lời nói khi bày mưu tính kế là của mình, anh ta lại thay đổi thành do người khác nói ra, ăn bát cơm người khác ban cho, cho nên mọi việc anh ta đều phải bắt đầu từ ý của người chủ ra lệnh mà thôi.

Càng về sau, khi kể lại những chuyện đã xảy ra trong lúc anh ta đưa Trương Tư trở về nhà, Đỗ Sâm lại càng cực kỳ cường điệu hơn.

Thời điểm khi anh ta kể lại tất cả những chuyện đã xảy ra ngày hôm đó, không có một người nào cắt ngang lời anh ta nói.

Cổ Lưu Tô luôn luôn mạnh mẽ là thế, vậy mà cũng không sao nhịn được nước mắt, khóc thút thít.

Đoàn Phi Tà và Văn Trương Tư vốn dĩ cùng không quen nhau, anh cũng chỉ mới làm quen và cũng lần đầu tiên gặp Hà Dĩ Kiệt u, nhưng anh cũng không nhịn được, lửa giận tràn ngập trong lòng.

Còn Hà Dĩ Kiệt, từ đầu đến cuối anh vẫn ngồi yên ở chỗ đó, trên mặt anh vẫn không hề biểu lộ ra cảm xúc gì rõ ràng lắm, tựa như anh đang bình thản nghe kể lại một câu chuyện cũ nào đó.

Nhưng chỉ có người đứng ở phía sau lưng anh, chính là thuộc hạ của Đoàn Phi Tà, cũng mới có thể nhìn thấy được một cách rõ ràng.

Khi Đỗ Sâm kể lại đến đoạn Văn Trương Tư quỳ xuống trước Đỗ Phương Phương cho đến về sau...

Nói đến... lúc Đỗ Phương Phương muốn Trương Tư tự tay rạch lên mặt của mình một nhát dao...

Nói đến chuyện Trương Tư không chút do dự cầm lấy dao găm rạch lên trên mặt mình thành một đường tóa máu thế nào...

Nói đến ngày hôm đó... trời mưa to gió lớn, giữa đêm khuya, Trương Tư bị Đỗ Phương Phương bắt ép đi ra khỏi nhà, trên người cô còn mang theo vết thương như thế, thậm chí còn ép mấy người Đỗ Sâm bọn họ đến nửa đường thì vứt bỏ cô lại...

Tay của anh, đã bóp nát vụn cả phía dưới chiếc ghế sa lon thuộc da cứng rắn kia rồi...

Đỗ Sâm kể hết mọi chuyện xong đã lâu, thấy mấy người kia cũng không có ai lên tiếng, bất giác ngẩng đầu lên, anh ta vừa mới cử động, liền kinh hãi khẽ kêu lên một tiếng...

Còn chưa thấy rõ người ở trước mặt mình là ai, cũng đã cảm thấy một luồng không khí mạnh mẽ vọt tới, tiếp trên mặt anh ta liền bị cú đấm nặng nề. Đỗ Sâm bị đánh ngã xuống đất, từ trong lỗ mũi một dòng máu ấm áp phun trào ra, đầu anh ta choáng váng, mắt tóa ra hoa cả hoa cải, chỉ cảm thấy lần này xem ra anh ta thật sự đã bị người kia ra tay quá nặng quá ác, làm cho anh ta thiếu chút nữa thì không chịu nổi.

“Những lời nói mà hôm nay anh đã kể lại với chúng tôi, tôi hi vọng sau đây không lâu, ở trên tòa án, anh cũng có thể kể lại tỉ mỉ không sót một chữ để cho quan tòa nghe!”

Hà Dĩ Kiệt tức giận công tâm, chỉ cảm thấy trong cổ họng có một luồng tanh tanh, chất chất từ bên dưới đang cuộn cuộn xông lên, làm cho anh thiếu chút nữa thì không nén nổi phun ra một búng máu.

Anh cố gắng ép mình nuốt xuống dưới, nhưng vẫn có một chút cảm giác mặn chát từ trong lòng vẫn một mực lan tràn đến lỗ mũi, làm cho anh thấy chua xót không sao chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Truy tìm manh mối và chiếc thông lọng 2

Đỗ Sâm nằm trên mặt đất, trước mắt anh ta là một màn sương màu đỏ sẫm như máu, tuy không thấy rõ biểu cảm trên mặt người đàn ông kia như thế nào, nhưng anh ta vẫn cố gắng chau mày gập đầu, cái mạng nhỏ này của anh ta, xem ra đã tạm thời được bảo vệ.

Sáng sớm, khi Tư Tư thức dậy, mới phát hiện ra Hà Dĩ Kiệt đã đi rồi, trong phòng chỉ còn lại có hai người, cô và Nặc Nặc.

Thời điểm ngồi ở cạnh bàn ăn để ăn điểm tâm, cô còn đang suy nghĩ về chuyện đã xảy ra tối ngày hôm qua.

Trái lo phải nghĩ, cô nhiều lần lẩn qua lẩn lại, nhớ lại những lời chính mình đã nói ra, xác định những lời nói của mình cũng không tới mức quá mạo phạm, nên trong lòng cũng thấy an tâm trở lại.

Cô cũng không phải là người trong lòng chứa đựng những tâm tư ác độc lòng gì, cô cũng chỉ không muốn để cho chuyện này trở nên thay đổi thành quá phức tạp mà thôi. Cô làm bạn với Nặc Nặc một thời gian, sau đó sẽ rời đi, tự cô sẽ trải qua cuộc sống tự do tự tại của mình. Còn anh, anh nên làm gì, nên tiếp tục sống cuộc sống của anh như thế nào, đối với cô cũng không có chút liên quan nào nữa rồi..

Cô không thích thú cái chuyện bị cuốn vào trong cuộc sống người khác như thế, những thứ đó đều không phải là điều mà cô muốn.

Cô cùng với Nặc Nặc ăn bữa ăn sáng, sau đó cô lại đưa Nặc Nặc đi chơi, hai người đi chơi thật vui vẻ, đi suốt cả ngày mới trở về. Hà Dĩ Kiệt vẫn như cũ, cũng chưa trở về nhà, com Nặc Nặc muốn nhờ cô gọi điện thoại cho anh, anh như đang có chuyện gì đó quan trọng phải làm, nên cầu xin cô trước mặt giúp anh chăm sóc Nặc Nặc, sau đó vội vã cúp điện thoại.

Sau đó, trọn một tuần, Hà Dĩ Kiệt cũng không hề trở về nhà nữa.

Bởi vì Nặc Nặc đã có cô làm bạn, cũng có lẽ bởi vì hàng ngày, vào mỗi buổi tối đều có ba gọi điện thoại về chúc ngủ ngon, vì vậy cũng không hề khóc rống lên nữa. Hai người bọn họ sống biệt lập ở trong khu nhà biệt thự xinh xắn ở Hàng Châu, cho nên không biết, ở thành phố A đã nổi lên một cơn lốc xoáy không nhỏ.

Kể từ khi Đỗ Phương Phương và Hà Dĩ Kiệt hoàn toàn trở mặt với nhau, sức khỏe của Đỗ lão tướng quân càng ngày lại càng trở nên kém hơn. Từ xưa tới nay, ở trên quan trường, chuyện người đi trà lạnh là điều không tránh khỏi. Khi sức khỏe của ông còn tốt cũng đã không thể ngăn cản được chuyện xảy ra sau này của nhà họ Đỗ, chứ đừng nói đến hiện tại, lúc này ông đã ốm yếu nhiều, mới đi được vài bước đường đã bắt đầu thở gấp.

Đỗ tiên sinh là người một say mê nghệ thuật không màng đến những chuyện đời thường. Đỗ phu nhân tính tình dịu dàng, sống vì chồng là chủ yếu, nên càng thêm không chống đỡ nổi cái nhà này. Vốn dĩ Đỗ lão tướng quân gửi gắm hy vọng vào Đỗ Phương Phương, chỉ một lòng mong đợi cô cùng Hà Dĩ Kiệt sinh ra một đứa con, để kế thừa sự nghiệp của nhà họ Đỗ, nhưng không ngờ lại chuyện xảy ra, cho tới bây giờ hai người lại còn làm cho âm ỉ thành như vậy.

Đỗ Phương Phương lại nhất định không chịu ly hôn tái giá, chỉ có điều, cho dù là cô có bằng lòng chuyện tái giá đi nữa, sợ rằng giờ này việc lựa chọn được người tốt cũng đã không tới phiên cô nữa rồi.

Mấy vị chiến hữu cũ cũng đã đến thăm hỏi ông, vị kia ở trong Bộ Quốc Phòng cũng tự mình phải thư ký tới thăm hỏi ông, cũng có gửi tới ông mấy câu hỏi thăm động viên an ủi.

Tâm tình của Đỗ lão tướng quân có chuyển biến tốt, sức khỏe của ông cũng đã khá hơn một chút, đang định bảo Đỗ phu nhân gọi Đỗ Phương Phương về nhà .

Ai ngờ, khi gọi Đỗ phu nhân vào trong phòng, lại thấy đến đôi mắt của bà sưng đỏ một vùng. Đỗ lão tướng quân cho là Đỗ Phương Phương lại gây ra chuyện gì đó không hay, nhanh chóng nổi lên một trận ho dữ dội, khó khăn lắm mới ổn định lại được hô hấp trở lại, đã vội vội vàng vàng hỏi thăm.

Đỗ phu nhân định nói lại thôi, Đỗ lão tướng quân bị bị chọc tức phát giận, lúc này bà mới ngập ngừng nói ra thật tình sự việc. Thì ra là, Đỗ tiên sinh luôn luôn đam mê thú chơi đồ cổ, bất kể là của Trung quốc, của Châu Âu, là đồ sứ, dụng cụ gia đình, các bức họa cổ, đồ trang sức, bộ sách, quần áo, chỉ cần có lịch sử, thứ gì ông si mê.

Khoảng thời gian trước đây không lâu, ông được biết có một ông trùm đồ cổ từ nước Anh tới, nói là trong tay có một món đồ cổ, đã bị thất lạc trong cuộc chiến tám nước liên kết lại lật đổ nhà Minh, món đồ này ông ta đã mua được từ trong tay một người sưu tầm đồ cổ người Ý với giá khá cao. Đỗ tiên sinh vừa nghe thấy đã động lòng, sau khi com nước no nê, rốt cuộc ông cảm thấy phải nhanh chóng đến đó để ngắm nhìn một cái, nhưng vừa mới nhìn thấy ông đã mê luôn, cũng không thể quên được nữa.

Cũng chỉ là một loại khí cụ bằng đồng có niên đại từ trước đời Tần, đồ vật tuy không lớn, nhưng mà giá trị lại rất cao. Đối với món đồ cổ này, Đỗ tiên sinh đã tốn một thời gian để xem xét nghiên cứu, phân biệt thật giả, sau đó liền trả giá, phải tới mười vạn đô-la ông mới mua được.

Ai ngờ, ngày hôm sau, sau khi tỉnh rượu, món đồ cổ bằng đồng kia thì vẫn còn ở đó, dấu điểm chỉ in dấu trên bản thỏa thuận mua bán cũng còn ở đó rất êm đẹp. Chỉ có điều trên bản thỏa thuận giá cả, số tiền mười vạn Đô-la kia đã biến thành một trăm vạn, không có một chút dấu vết nào bị cướp hoặc bị sửa đổi. Thì ra là, đêm qua lúc say rượu, ông đã hoàn toàn không từng liếc mắt nhìn lên mục ghi số tiền ở trên y bản thỏa thuận mua bán kia...

Đỗ tiên sinh không giỏi thương thảo đúng như một con mọt sách, cho nên chỉ sau vài ba lời đã bị người ta đập trở lại, cũng mang được món đồ cổ bằng đồng cùng bản thỏa thuận mua bán về, chỉ khác là có thêm giấy vay nợ có dấu điểm chỉ đỏ chót trên đó, khốc không ra nước mắt, trở lại nhà.

Người nhà họ Đỗ tuy có người ra làm quan tuy có chút của nả, nhưng lại không buôn bán mấy, nếu nói vào thời điểm nhà họ Đỗ còn cường thịnh, số tiền kia, Đỗ tiên sinh còn có thể tìm ra được, nhưng những năm gần đây, nhà họ Đỗ ngày càng sa sút, ông lại si mê với thú chơi xa xỉ này, trong tay có lúc thừa tiền, nhưng cũng có lúc không tìm được một xu, có lúc gặp phải món đồ vô cùng yêu thích, trong đầu quay cuồng nghĩ mãi không ra, còn phải nhờ phu nhân mình giúp đỡ cho.

Đêm qua đã thỏa thuận là mười vạn đồng, đã là cực hạn của ông rồi, bây giờ lại có thêm mấy số 0, biến thành một trăm vạn, lại còn là đồng Đô-la nữa chứ, Đỗ tiền sinh chỉ cảm thấy trời cao cũng không đường chạy.

Nếu nói là đi kiện, làm sao lại có thể ném đi danh tiếng cả đời thanh bạch được chứ, huống chi, giấy trắng mực đen đã viết rõ ràng như vậy, đồ ông đã cầm, dấu điểm chỉ ông cũng đã nhấn, giấy nợ do ông viết, hiện tại còn không chịu đưa tiền sao? Đạo lý này đi khắp thiên hạ có nói cũng không có ai nghe được...

Đỗ tiền sinh trải qua trận đá kích này, liên suy sụp không sao dậy nổi, cuối cùng không thể lừa gạt Đỗ phu nhân được nữa, đành phải nói lại việc này cho Đỗ phu nhân nghe. Đỗ phu nhân tính tình vốn nhu nhược, chỉ biết khóc, sau đó đành phải lấy số tiền riêng của mình đã gom góp suốt bao năm qua, cùng với một chút của hồi môn còn lại, mang ra cũng chỉ được hơn một nửa, bây giờ còn thiếu đến ba bốn mươi vạn nữa, quả thật bây giờ không biết phải làm thế nào để giải quyết được.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Chuyện xảy ra thật kinh hoàng

Chương 96: Chuyện xảy ra thật kinh hoàng

Đỗ phu nhân tính tình vốn nhu nhược, chỉ biết khóc, sau đó đành phải lấy số tiền riêng của mình đã gom góp suốt bao năm qua, cùng với một chút của hồi môn còn lại, mang ra cũng chỉ được hơn một nửa, bây giờ còn thiếu đến ba bốn mươi vạn nữa, quả thật bây giờ không biết phải làm thế nào để giải quyết được.

Mấy ngày nay Đỗ phu nhân chỉ biết núp ở trong nhà khóc thầm, ông cụ đồ bệnh, bà cũng không dám đến thăm nom ông cụ, huống chi, con mình đã bắt hiểu như vậy rồi, giờ lại còn muốn bậc trưởng bối phải lo lắng cho hai vợ chồng bà nữa, loại chuyện bất hiểu như vậy, Đỗ phu nhân lại càng không thể làm được.

Ai ngờ hôm nay đột nhiên ông cụ cho gọi bà tới gặp. Đỗ phu nhân không kịp đề phòng, nhưng cũng không còn biện pháp để che giấu, liền bị Đỗ lão tướng quân nhìn ngay ra là có chuyện xảy ra.

Đôi khi bà kể lại mọi chuyện nghe rõ ràng, Đỗ lão tướng quân trầm mặc rất lâu, nhưng sau ông cũng không hề nổi giận, cũng không hề nói một câu quở trách nào hết.

Ông chỉ nặng nề thở dài một hơi, trên gò má già nua gầy gò của ông tựa như vệt lụn bại bao phủ lên rất rõ ràng.

Nhà sắp sụp đổ, thật sự rất khó có thể chống đỡ, ngăn cản nổi.

Ông thở dài đầy mệt mỏi, âm thanh thở dài ấy nghe sao thấy thê lương.

Đỗ phu nhân khóc như mưa, nước mắt rơi không ngừng. Bà là một người phụ nữ theo nếp truyền thống, rất hiền lành, dịu dàng và yếu đuối, chồng mình gây ra chuyện như vậy, trong lòng bà chỉ có lo âu và sợ hãi, ngay cả một câu oán giận chồng bà cũng chưa từng bao giờ lên tiếng. Nếu như hôm nay cha có đánh bà, mắng bà, bà cũng sẽ không một câu oán hận, chỉ có điều bà không sao chịu nổi bộ dáng đầy vẻ suy sụp như vậy của cha mình...

Rõ ràng là cháu gái bất hiếu, tại sao lại bắt ông lão già nua phải gánh chịu nỗi bất hạnh này như vậy?

“Cha... Tất cả là do chúng con không tốt, khiến ngài đã bệnh thành ra thế này mà vẫn không thể an tâm, bây giờ lại còn làm cho cha phải lo lắng thêm về chuyện của vợ chồng chúng con nữa...”

Đỗ phu nhân quỳ gối trước giường ông khóc nức nở không thành tiếng.

Sau một hồi trầm mặc khá lâu Đỗ lão tướng quân mới nhẹ nhàng khoát tay một cái. Giọng nói của ông tựa như cũng mang theo hương vị của sự suy sụp, Đỗ phu nhân không dám khóc nữa, cố nén lại tiếng khóc thút thít.

“Con cứ trở về nhà trước đi đã, chuyện này ta sẽ nghĩ biện pháp để giải quyết, cũng chỉ là chút tiền mọn như vậy, nhà họ Đỗ chúng ta vẫn có thể tìm được cách xoay xở kiếm ra được.”

Tuy Đỗ lão tướng quân đã nói như vậy, nhưng tận sâu nơi đáy lòng ông cũng không che giấu được sự thê lương.

Tiền kia biết lấy ở đâu ra được đây? Bận bề chiến hữu cũ của ông có tiền, đó là do tay con cháu của nhà người ta vất vả không chịu thua kém làm ra, còn nhà của ông thì sao đây? Vinh quang thời quá khứ kia thì cũng chỉ có thể dùng vị trí cao quý để mà áp chế người, chứ chưa từng bao giờ chiếm được thế thượng phong.

Nhưng từ trước đến nay cuộc sống của gia đình ông vẫn luôn đầy đủ cảm y ngọc thực ăn mặc không lo, nếu như ở mấy năm trước, ông chỉ cần hao tốn một chút tâm tư thì số tiền không đến mấy triệu kia cũng không phải là khó, nhưng hôm nay...

Đỗ lão tướng quân lại thờ dài một tiếng nặng nề, sau khi đợi cho Đỗ phu nhân rời khỏi nhà, ông liền bấm số điện thoại của một người thuộc hạ.

Ít ngày trước, có một nhân vật lão luyện trong ngành bất động sản nghĩ muốn phát triển sự nghiệp môi giới bất động sản ở trong kinh, đã từng chuẩn bị một số tiền lớn để hối lộ ông, muốn được ông giúp đỡ, thông qua những quan hệ của ông để ông ta đoạt được mấy hạng mục. Ông không muốn mất dây đi cầu xin người khác, cho nên cũng đã thoái thác. Nhưng hiện nay vì đứa con trai duy nhất của mình, cũng vì thể diện của nhà họ Đỗ mấy chục năm qua, ông không thể không suy tính lại một lần.

Bây giờ lời nói của mình nói ra còn có thể được người ta nể trọng, thôi thì thừa dịp còn có thể đành phải ra tay để giúp con nhà mình một lần, không để cho nhà họ Đỗ giờ đây bị rơi vào kết quả thế lương thế này được. Nếu như vì một chút chuyện giả dối này mà khiến cho danh tiếng của nhà họ Đỗ không còn, sau đó nhân thế chuyện ba bốn mươi vạn Đô-la này bị kiện, tiếng đồn thôi sẽ tùy tiện lan truyền đi khắp nơi, tiếp tục trở nên ầm ĩ, vậy thì chẳng phải trong kinh sẽ chẳng còn đất cho nhà họ Đỗ đặt chân nữa sao.

Đỗ lão tướng quân cầm điện thoại trên tay hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn phải nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khẽ thở dài một hơi, nhấn nhủ qua điện thoại mấy lời.

Con cháu thật như quỷ đòi nợ, lời này nói ra thật sự không hề sai chút nào. Đỗ lão tướng quân buông điện thoại xuống một hồi lâu, lại nghĩ đến Đỗ Phương Phương, trong lòng càng thêm phiền muộn không chịu nổi, đứa con trai duy nhất tính tình cũng không đến mức độ hiểu thấu như vậy, con dâu lại càng là người tao nhã lịch sự có tri thức hiểu lễ nghĩa, thế nào mà việc nuôi dạy đứa cháu gái duy nhất này lại thành như vậy chứ?

Trái lo phải nghĩ, ông vẫn không sao yên lòng được, nhưng cũng không thể làm gì hơn, chỉ đành phải chờ khi nào Đỗ Phương Phương trở về nhà, ông lại phải kiên nhẫn khuyên nhủ con bé một lần nữa.

Ông không thể chấp nhận được bản thân đã gần đến giờ chết rồi, mà còn phải nhìn thấy nhà họ Đỗ bị sụp đổ như vậy được...

Hà Di Kiệt thật là đồ chó chết, hần đúng là một con rắn độc chết tiệt! Lúc trước mắt của ông thật sự đã bị mù rồi nên mới chấp nhận hần như thế!

Tùng đầu dây mối nhợ một cứ thế được người ta kéo dần ra bên ngoài, từng phương án tác chiến một đã dần dần được triển khai. Khẩu cung của Đỗ Sâm đã được chứng thực, mọi chuyện đang diễn ra đúng theo trình tự như đã định. Lòng người thật sự cũng quá yếu ớt, chỉ cần có một người nói ra, rồi sau đó cứ thế, từng người một, cho dù đã từng thề thốt rằng nếu như có chết, cũng sẽ phải giữ kín mồm miệng, làm như không có chuyện gì xảy ra, vậy mà bây giờ xem ra, cũng không thể biết được ai là người nói nhiều hơn, nói mạch lạc hơn.

Hà Di Kiệt đã từng suy đoán là Đỗ Phương Phương muốn đưa Tư Tư vào chỗ chết, nhưng vẫn chỉ là suy đoán, đợi chuyện sau khi mọi chuyện được chứng thực, sự phản nộ của anh cũng đã vượt qua khỏi sự suy nghĩ của anh. Anh không sao tưởng tượng ra nổi, tại sao cũng là một người phụ nữ lại có thể có một trái tim ác độc như vậy, thủ đoạn lại cũng tàn nhẫn như vậy.

Cô đã làm hỏng gương mặt của Tư Tư, vậy mà vẫn còn không chịu bỏ qua, trong khi Tư Tư đang ốm nặng, lại còn bị vết thương nặng như vậy, lại còn sai người vớt cô lại ở đầu đường như thế? Rốt cuộc phải là một con người như thế nào mới có thể làm ra chuyện ác độc mất hết tính người như vậy?

Sau đó, anh đã từng đến gặp Đỗ Phương Phương một lần nữa, cô ta không hề mảy may hỏi cái, không, đừng bảo là hỏi cái, ngay cả chuyện hiểu được mình đã làm việc sai thế nào, cô ta cũng chưa từng thừa nhận.

Chuyện về người buôn đồ cổ kia chính là anh và Mạnh Thiệu Đình cùng nhau bày ra, mới đầu anh cũng không muốn dính líu vào người vô tội, nhưng không có cách nào khác. Nhà họ Đỗ mà không sụp đổ, cho dù là có chứng cứ xác thật, Đỗ Phương Phương cũng sẽ không thể bị hao tổn mất một sợi tóc nhỏ. Mới đầu trong lòng anh cũng khá băn khoăn, Đỗ phu nhân và Đỗ tiên sinh thật sự là những người cực kỳ tốt bụng, nhưng cũng đáng tiếc, đời này bọn họ và anh lại không có duyên phận với nhau, sắp tới sẽ trở nên đứt hẳn. Cho dù lương tâm của Hà Di Kiệt vẫn còn vô cùng áy náy, nhưng anh vẫn phải hung hăng gây tổn thương với vợ chồng bọn họ một lần này...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Chuyện xảy ra thật kinh hoàng 2

Chương 96 (tiếp theo)

Nhưng cho đến bây giờ, anh cũng đã không để ý tới những chuyện này nữa rồi. Ngày trước, khi Tư Tư phải chịu đựng tất cả những nỗi khổ sở kia, có bất cứ người nào thấy động lòng trắc ẩn, mà thương xót nâng đỡ cô giống như anh hay không?

Chỉ cần Đỗ lão tướng quân nhận tiền, chuyện lập tức sẽ bị tuyên truyền ra ngoài, không cho ông có cơ hội này để dập tắt tất cả những chuyện đó xuống.

Tiếp đó lời khai của Đỗ Sâm sẽ được đưa ra công khai với dân chúng, nhưng chỉ có một chút này thôi thì vẫn chưa đủ, người nhà của Lục Phóng làm tham chính, những cái chuyện công công quẹo quẹo này anh là người hiểu biết rất rõ ràng...

Còn có rất nhiều người khác có lòng bất mãn đối với người nhà họ Đỗ, có người bất mãn đối với Đỗ Phụng Phụng, tất cả những chuyện hư hỏng lớn nhỏ trong nhà họ Đỗ đã sớm được Hà Dĩ Kiệt thu vào trong tay, chỉ chờ cho nhà họ Đỗ bị lật thuyền ngày nào sẽ cho công bố hết ra ngoài.

Nếu như đã đi cạnh bờ sông làm sao có thể tránh được chuyện bị ướt giày! Không thể phủ nhận, nếu đem so Đỗ lão tướng quân với những phần tử tham quan sâu mọt đã gây ra không biết bao nhiêu những chuyện tàn ác bất nhân bất nghĩa kia ông vẫn được coi như là một người quân tử. Nhưng nếu như nói ông là một người thanh liêm sống chí công vô tư thì lại hoàn toàn không phải. Những năm trước đây, anh chen ép kẻ thù bằng thủ đoạn chính trị có thể nói là cực kỳ quang minh chính đại, không ai là người có thể so sánh được. Chuyện tìm ra những nhược điểm của người khác cũng không phải là chuyện gì khó khăn lắm, Lục Phóng cũng chỉ vận dụng một chút quan hệ, đã vơ vét ra được một đồng lớn.

Dĩ nhiên, việc bày mưu tính kế sau lưng người khác của bọn họ như thế này cũng không thể gọi là cách làm của những người chính nhân quân tử. nhưng nếu như đối phương không gây ra những loại chuyện xấu xa đó, thì làm gì có ai có khả năng tạo ra những chuyện để chống lại kia chứ?

Hà Dĩ Kiệt cũng từng có những lúc chần chừ, nhưng đến cuối cùng, anh vẫn không thể được phép dao động một chút nào.

Chỉ là, những chuyện xảy ra lúc trước, tất cả hiện giờ đều đã lộ rõ tất cả chân tướng rồi, nhưng trong lòng anh vẫn rối cuộc vẫn còn đang có một mối nghi ngờ chưa thể gỡ bỏ ra được.

Tư Tư đã bị thương nặng như vậy rồi, lại còn đau ốm lúc trước chưa khỏi, càng làm tăng thêm bệnh tật cho cô. Nhưng rốt cuộc cô đã thật sự giống như “huơng tan ngọc nát” rồi, hay là bị người nào đó bí mật mang đi làm cô thay hình đổi dạng?

Trong chuyện này dường như vẫn còn thiếu một mắt xích, nhưng làm thế nào cũng không thể tìm ra được manh mối tiếp tục cho mắt xích đó.

Thím Phúc chính là người trong cuộc biết chuyện rõ nhất, nhưng lúc thím Phúc trao Nặc Nặc cho anh xong, lúc quay trở về thì Tư Tư đã biến thành tro bụi, nằm ở trong hộp tro cốt kia.

Như vậy, trong ngày thím Phúc rời khỏi bệnh viện đó, liệu có còn những người nào khác nữa được chứng kiến Tư Tư bị chết hay không? Cả một bệnh viện to như vậy, anh cũng không tin rằng chuyện này sẽ không người thứ ba nhìn thấy.

Kể từ sau khi nhìn thấy người con gái có tên Cận Tư Tư đó, trong đầu anh liền bắt đầu quanh quẩn một suy nghĩ mà trước kia anh chưa bao giờ nghĩ tới: Tư Tư không hề bị chết, một cô gái xinh đẹp, hoạt bát, kiên cường dũng cảm như thế, làm sao có thể dễ dàng bị chết như vậy được?

Hà Dĩ Kiệt lái xe quay trở về Hàng Châu Trên đường đi anh vẫn đang không ngừng nghĩ tới chuyện này, toàn bộ anh đã đi được nửa tháng, cũng không biết hiện tại cô cùng Nặc Nặc như thế nào, nhất là Nặc Nặc, không biết con bé có khóc đòi tìm anh nữa hay không đây?

Nghĩ đến con gái, trong lòng anh lại thấy xông lên một hồi chua xót. Sau khi đi theo bên cạnh anh, rất lâu sau, Nặc Nặc mới chậm rãi từ bỏ được thói quen khi ngủ nhất định phải nắm tay của anh thật chặt, cũng đã dần dần không nằm mơ thấy ác mộng nữa, cũng không còn sau khi thức giấc từ trong cơn ác mộng, lại khóc gọi mẹ, thậm chí...

Cô bé rất ít khi ở trước mặt anh nhắc tới câu nói nhớ mẹ như trước nữa...

Ban đầu anh còn tưởng rằng, do con gái tuổi còn nhỏ, không nhớ được chuyện, dần dần đã sắp quên mất mẹ, nhưng sau khi phát sốt ở Tam Á, trong lúc hôn mê con bé vẫn không ngừng gọi mẹ, anh mới hiểu ra rằng, Nặc Nặc vẫn luôn nhớ nhưng đối với mẹ của mình, sợ rằng con bé còn nhớ mẹ nhiều hơn, sâu sắc hơn là anh đã từng nghĩ...

Hà Dĩ Kiệt nhớ lại tình cảnh ngày đó, liền không nhịn được tự trách bản thân, nếu như Tư Tư vẫn còn sống, chắc cô sẽ không để cho Nặc Nặc trở thành ra như vậy, sẽ không để cho con gái phải chịu nhiều khổ sở như vậy.

Anh vẫn còn đang mãi nghĩ ngợi, tiếng chuông điện thoại để ở bên cạnh chỗ ngồi cũng chợt vang lên chói tai.

Hà Dĩ Kiệt bị cắt ngang dòng suy nghĩ, đưa tay cầm lấy điện thoại di động, là số điện thoại trong nhà ở tại Hàng Châu do quản gia gọi tới, lòng anh không khỏi trở nên căng thẳng như dây cung, vội vàng nhấc nghe.

Bên kia nghe thấy âm thanh huyền ảo một hồi, giọng nói của quản gia rất lớn, nhưng anh vẫn không sao nghe được rõ ràng, chỉ nghe thấy những tiếng đứt quãng. Trái tim của anh lúc thì chợt đập dồn dập thật nhanh, lúc thì chợt như không thấy đập nữa. Trong lúc đầu óc còn đang ngổn ngang trong những liên miên chấp chùng kia, chợt anh mơ hồ nghe thấy từ đầu bên kia điện thoại có tiếng thét chói tai, lúc này anh mới hiểu ra hình như câu nói mà người quản gia muốn nói là... Cận tiểu thư bị người ta đánh bị thương rồi...

Điện thoại trong tay anh không biết rớt xuống từ lúc nào, Hà Dĩ Kiệt chỉ cảm giác thấy trong đầu mình chỉ còn sự trống rỗng. Lúc đó anh chỉ dựa vào bản năng ý thức lái xe chạy thật nhanh... thời điểm hoảng hốt hồn buông xuống, rốt cuộc anh đã chạy về đến nhà, chính là ngôi nhà cô và Nặc Nặc đang ở...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Giọt nước tràn ly

Lúc đó anh chỉ dựa vào bản năng ý thức lái xe chạy thật nhanh... thời điểm hoàng hôn buông xuống, rốt cuộc anh đã chạy về đến nhà, chính là ngôi nhà cô và Nặc Nặc đang ở ...

Khu vườn của căn biệt thự không lớn lắm cũng đã bị người ta đập toi bởi tan nát, Hà Dĩ Kiệt vừa mới dừng xe lại đã nghe thấy tiếng Nặc Nặc khóc đã khản cả giọng. Anh có cảm giác trái tim của mình lúc này tựa như bị một người nào đó dùng tay vặn xoắn lại, đau nhức, anh hít thở một cái cũng thấy cực kỳ đau đớn...

Hà Dĩ Kiệt chạy thật nhanh, dọc theo đường đi thỉnh thoảng có người ngăn lại anh định nói với anh điều gì đó, nhưng anh cũng không thèm nhìn tới họ, cứ thế chạy ra...

Anh dựa theo nơi phát ra tiếng khóc chạy một mạch đến chỗ đó. Trong phòng khách Nặc Nặc vẫn còn đang khóc lớn, trên hai bàn tay nho nhỏ trắng trắng dính đầy máu. Hiện nhiên là cô bé đã bị dọa sợ, dù đang được người giúp việc ôm vào lòng vẫn còn đang giãy dụa khóc lớn. Hà Dĩ Kiệt đau lòng không chịu nổi, đẩy người quản gia đang đi tới ra, liền chạy nhanh về phía bên cạnh Nặc Nặc ...

“Nặc Nặc, ba tới rồi, Nặc Nặc...” Hà Dĩ Kiệt run rẩy đưa tay ra ôm lấy con gái. Nặc Nặc vừa nhìn thấy anh, đầu tiên là sững sờ, sau đó cô bé lại khóc lớn hơn, bỏ nhào vào trong ngực anh. Cô bé đưa bàn tay đầy máu, lau lên mặt anh, Hà Dĩ Kiệt không để ý đến mình, túm lấy tay của con gái, giọng nói đã run lên: “Nặc Nặc... Nặc Nặc, con làm sao vậy...”

“Ba, ba... Máu... Nặc Nặc chảy máu...” Nặc Nặc giơ hai bàn tay dính đầy máu tươi liếc mắt nhìn đầy sợ hãi, lại quay đầu đi oa oa khóc. Lửa giận trong lòng Hà Dĩ Kiệt bùng lên mãnh liệt, nhưng thấy đáng về Nặc Nặc như vậy, anh đành phải gắng sức tự áp chế xuống, nhẹ giọng dịu dàng dỗ dành con gái. Nặc Nặc hiển nhiên bị sợ hãi quá mức, dù anh dỗ dành thế nào cũng không có tác dụng, đôi mắt to nhìn chằm chằm nhưng vẫn không ngừng khóc...

Quản gia đã sớm gọi điện thoại mời bác sĩ tới đây, giờ phút này nghe thấy tiếng xe bên ngoài vang lên, lại nhớ đến Cận Tư Tư vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, ông đành phải nhắm mắt tới đây nói với Hà Dĩ Kiệt: “Tiên sinh, tiểu thư nhỏ không sao đâu ạ, máu ở trên tay cô bé đều là máu trên đầu của Cận tiểu thư... Chỉ bằng trước hết để cho bác sĩ tới xem vết thương của Cận tiểu thư trước đã...”

Hà Dĩ Kiệt nghe vậy không khỏi kinh hãi, lúc này mới nhớ ra, quả thật trong điện thoại, người quản gia đã nói với anh là Cận Tư Tư bị thương, không hề nói chuyện Nặc Nặc bị thương. —

Anh vừa cẩn thận xem xét quanh người Nặc Nặc một hồi, thấy trên tay con gái vết máu được lau sạch sẽ, quả thực cô bé không bị vết thương nào, lúc này mới thấy yên lòng lại. Nặc Nặc khóc hồi lâu, ở trong ngực của ba ba dần dần trở nên bình tĩnh lại. Cô bé liền giật giật lời kéo tay áo của anh nói muốn đi xem dì...

Hà Dĩ Kiệt đang lo lắng cho Tư Tư, liền mang theo cả Nặc Nặc đi sang gian phòng, mà lúc này Tư Tư vẫn còn đang hôn mê nằm ở trên giường.

Bác sĩ đã xử lý cho cô trên đầu, may mà vết thương không sâu lắm, chỉ bị khâu ba mũi, sau đó dùng băng gạc quấn quanh lại một vài vòng.

Nặc Nặc núp ở trong ngực Hà Dĩ Kiệt, nước mắt cứ thế trào ra rơi xuống dưới. Khi bác sĩ thu thập đồ đạc chuẩn bị rời đi, Nặc Nặc chột giẫy ra khỏi tay Hà Dĩ Kiệt chạy tới bên giường Tư Tư. Cô bé lôi kéo ngón tay Tư Tư đang rũ xuống bên cạnh giường, thân thể bé nhỏ lắc lư từng phát từng phát, trong miệng vừa khóc vừa gọi không ngừng: “Dì ơi, dì ơi, dì đừng có ngủ nữa...”

Hà Dĩ Kiệt cùng bước tới, liền nhìn thấy gương mặt của Tư Tư lúc này đã trắng bệch ra bởi vì mất nhiều máu.

Trong ngực anh lại nhói lên đau buốt từng hồi từng hồi, khóe môi của anh dần dần kéo căng ra, mím chặt lại thành vòng cung kiên nghị, anh nhìn cô, nhìn hồi lâu, chột đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve ở trên trán cô...

“Tư Tư.”

Anh khẽ gọi tên của cô, sau đó lại đứng ở nơi đó một lát nhìn cô, tiếp đó anh bế Nặc Nặc lên: “Nặc Nặc ngoan, con để cho dì nghỉ ngơi một lát nhé, dì chảy máu, buồn ngủ nên phải nghỉ ngơi...”

Nặc Nặc lập tức ngoan ngoãn buông tay ra, thân thể nho nhỏ nằm ở trong ngực Hà Dĩ Kiệt vẫn còn đang khẽ run rẩy.

Hà Dĩ Kiệt ôm con gái đi ra ngoài, Nặc Nặc chột mở miệng nói một câu: “Dì phù thủy lại tới.”

Bước chân của Hà Dĩ Kiệt thoáng ngừng lại một chút, nháy mắt, anh đã hiểu rõ ngay lập tức.

Sau khi từ quan, từ việc anh mua tòa nhà ở Hàng Châu, trả lương cho người giúp việc, cùng mọi chi phí trong sinh hoạt hằng ngày, hoàn toàn vền vền nằm trong số tiền còn thừa từ hoạt động kinh doanh bất động sản lúc trước để lại. Bởi vì chuyện ly hôn của anh vẫn chưa hoàn tất, cho nên toàn bộ tài sản vẫn chưa được phân chia rõ ràng, hoàn toàn không thể nào động đến được, anh không thể bán của cải lấy tiền mặt, hơn nữa tất cả tài sản là bất động sản của anh ở thành phố A bên kia toàn là đất đai hoặc là nhà cửa. Lúc trước anh không để ý nhiều lắm đến chuyện tiền tài, một lòng theo đuổi làm quan, cho nên tình hình kinh tế tiền bạc của anh cũng không nhiều. Hà Dĩ Kiệt là người không thích nợ nần trong tình cảm, ngay cả là bạn bè thân thiết. Mặc dù cả Thiệu Đình cùng Bắc Thành cũng sẽ không chút so đo những thứ này với anh, nhưng anh vẫn không có thói quen thiếu nợ.

Cho nên khu biệt thự này anh mua cũng không lớn, người giúp việc cũng rất ít, chỉ có một quản gia, một bảo mẫu cho Nặc Nặc, ba người giúp việc, một người làm vườn.

Vì vậy, khi Đỗ Phương Phương khí thế hùng hăng lại tới cửa một lần nữa, những người này hoàn toàn không thể cản được cô ta.

Hà Dĩ Kiệt hít thở sâu mấy lần, mới làm cho mình không bộc phát ra ở trước mặt Nặc Nặc. Anh mang con gái trở về phòng ngủ, bật phim hoạt hình cho con xem, Nặc Nặc xem một lát, dần dần thấy vui vẻ, cuối cùng đang cô bé ngủ thiếp đi ở trong ngực của anh...

Hà Dĩ Kiệt đặt con gái lên trên giường, gọi bảo mẫu tới phòng ngủ nhẹ giọng dặn dò trông chừng Nặc Nặc, sau đó nhẹ bước ra khỏi gian phòng.

Lời giải thích của quản gia gần giống với những gì anh đã nghĩ. Đỗ Phương Phương dẫn theo người đi trên hai xe ô tô đến đây. Cô rất thông minh, rất biết giờ thủ đoạn, mới đầu chỉ có một mình cô ta đi vào đây, nói là bạn bè cũ đến thăm Nặc Nặc, quản gia thấy cô xinh đẹp hào phóng, lại thấy cô ta giống như phu nhân của người thuộc gia đình có tiền, hơn nữa nghe cô nói chuyện, thấy bộ dạng của cô ta thực sự có mối giao tình không nhỏ với chủ nhân của mình, vì vậy ông mới buông lỏng cảnh giác. Còn phía bên kia, cô ta vừa mới đi vào, lập tức chiếc xe cũng đi theo phía đằng sau, hai chiếc xe con lúc trước vốn dừng ở phía ngoài, giữa lúc đó chợt khởi động mạnh mẽ sau đó cũng rần rọt vào luôn...

Những người này vừa xuống xe ngay lập tức xông vào để đập phá, quản gia thấy tình thế không như ông nghĩ lúc đầu, liền vội vàng len lén báo cảnh sát.

Nếu không phải cảnh sát tới kịp thời, những người đó nghe tiếng liền chạy đi hết, Cận tiểu thư sẽ không chỉ bị chịu một gậy đòn giản như thế...

Nói xong lời cuối cùng, quản gia lại len lén liếc mắt nhìn Hà Dĩ Kiệt: “Nhìn đáng đáp, bắt đầu chính là hướng về phía tiểu thư nhỏ nhà mình... Sau đó không biết thế nào, khi nhìn thấy Cận tiểu thư, người phụ nữ đó liền như bị phát điên lên vậy, chỉ vào Cận tiểu thư, sai người ta đánh...”

Rất lâu sau Hà Dĩ Kiệt vẫn không nói gì, người quản gia đứng ở một bên ậm ừ không dám nói nữa, một khoảng thời gian dài dằng dặc trôi qua dường như đã sắp đông cứng lại rồi...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Giọt nước tràn ly 2

Chương 97 (tiếp theo)

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Hà Dĩ Kiệt chợt đứng bật dậy, xoay người bước nhanh chạy ra ngoài. Anh lên xe, lái xe thật nhanh, tất cả lửa giận lúc này giống như ngọn núi lửa bắt đầu hoạt động, cứ thế phun trào ra ngoài liên miên không ngừng.

Đỗ Phương Phương, tôi thực sự không nghĩ tới, chuyện cho tới bây giờ, cô lại vẫn còn ghen ghét Nặc Nặc đến như vậy, cô đã nghĩ muốn giết chết mẹ của nó, bây giờ cô lại còn muốn giết chết luôn cả con gái của tôi. Đỗ Phương Phương, Hà Dĩ Kiệt tôi đây, nếu như lần này không tự tay giết chết cô, tôi sẽ không mang họ Hà nữa!

Chương 98: Giọt nước tràn ly (2)

Đỗ Phương Phương, tôi thực sự không nghĩ tới, chuyện cho tới bây giờ, cô lại vẫn còn ghen ghét Nặc Nặc đến như vậy, cô đã nghĩ muốn giết chết mẹ của nó, bây giờ cô lại còn muốn giết chết luôn cả con gái của tôi. [điễn đàn ☆ ☆ ☆ quý đôn](#) Đỗ Phương Phương, Hà Dĩ Kiệt tôi đây, nếu như lần này không tự tay giết chết cô, tôi sẽ không mang họ Hà nữa!

Xe chạy lao về phía trước rất nhanh. Mãi cho khi chạy ra đến vùng ngoại ô của Hàng Châu, anh mới rộng mở cửa sổ cho gió lạnh thổi vào trong xe, thổi bay hết lớp mồ hôi, làm toàn thân anh lạnh buốt, cái lạnh như băng cuốn lấy toàn thân anh, thấu vào tận xương, cảm xúc mất khống chế của anh dần dần bình phục lại.

Tất cả những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian một hai năm qua, giờ đây không ngừng chuyển động phát ra hình ảnh ở trước mắt anh giống như một bộ phim.

Có rất nhiều chuyện, có rất nhiều bi kịch, có thể nói là đã được anh phát hiện ra, rõ ràng là anh cũng ngăn cản trước được. Nhưng đến cuối cùng, thực sự lại đã biến thành một mớ bòng bong không thể thu thập nổi.

Nếu như mới đầu anh không chủ quan như vậy, [diễn đàn ☆ ☆ ☆ quý đôn](#) không tự phụ như vậy, không tự vỗ ngực cho rằng mình đã có thể nắm chắc trong tay toàn cục như vậy, anh cũng sẽ không bị loại người tiểu nhân như Triệu Khiêm thọt cho một đao chí mạng ở sau lưng như vậy, làm hại Tư Tư phải vùi thân trong cảnh hiềm nguy.

Nếu như hiện tại, anh không nên cố chấp như thế, nhất định dùng phương thức quang minh chính đại để trả thù, anh cũng sẽ không tạo ra cơ hội cho Đỗ Phương Phương một lần nữa, để cho cô ta xuống tay với con gái anh một cách “chỉ thân chí ái” như thế.

Nếu như không phải là người quản gia nhanh trí nắm lấy thời cơ báo cho cảnh sát, nếu như không phải Nặc Nặc mạng lớn, một gậy kia sẽ giáng xuống đầu Nặc Nặc, có phải rằng sau khi anh đã bị mất Tư Tư, giờ đây lại tiếp tục bị mất đi Nặc Nặc yêu quý nữa rồi không?

Anh đã tạo ra oan nghiệt, nhưng những báo ứng lại lần lượt giáng xuống trên thân thể những người mà anh yêu thích nhất như vậy! Anh nên oán hận trời cao quá không công bằng với mình, hay là phải cảm tạ trời cao đã quá ưu ái đối với anh đây?

Đỗ Phương Phương, lần này, tuyệt đối tôi sẽ không nương tay với cô nữa. Ngày trước quả thực là tôi đã đối xử với cô không đúng, nhưng hiện tại, cô lần lượt dùng chính phương thức đó đối với những người tôi yêu quý, cô đã làm cho một chút những sự áy náy lẫn xấu hổ của tôi đối với cô còn lưu lại giờ đây cũng đã tan thành mây khói! Hà Dĩ Kiệt tôi đây, nếu như đã đến mức độ thế này rồi, mà vẫn còn có thể nhẫn nhịn cô được, thực sự tôi cũng không xứng tiếp tục làm một người đàn ông nữa!

Đêm đã khuya dần.

Xe của anh lao như một mũi tên vào trong bóng đêm đen đặc, giống như một con cá lao mình bơi ra hòa nhập vào trong biển cả...

Một bóng người nho nhỏ ở trong căn phòng, ở trong góc phòng khách chỉ có một ngọn đèn được bật lên, tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng cam.

Ánh đèn mờ mờ và ấm áp chiếu vào các góc trong gian phòng, phủ sắc màu ấm áp mềm mại lên trên gương mặt của một người đang nửa nằm nửa ngồi ở trên ghế sofa kia...

Thanh Thu cầm chiếc hộp điều khiển tivi, không ngừng đổi đi đổi lại các kênh chương trình trên TV. Ở bên trong phòng tắm mơ hồ truyền đến tiếng nước chảy. Đó là Hách Nhĩ Mạn, người bạn trai của cô, một thanh niên trẻ tuổi rất sôi nổi và anh tuấn quốc tịch nước Đức, đã cô ý bay từ Pennsylvania tới để thăm cô.

Tâm trí của Thanh Thu có chút không được tập trung. Cô và anh đã thử kết giao với nhau được ba tháng nay, cũng đã từng có những tiếp xúc thân mật, nhưng vẫn chưa đi tới một bước cuối cùng. Tối nay Hách Nhĩ Mạn ở lại nơi này với cô. Điều mà anh đang nghĩ tới là cái gì, Thanh Thu biết rất rõ, nhưng không hiểu sao, trong lòng cô lại có chút gì đó không thích thú lắm.

Không phải là cô không thích anh, sự nhiệt tình của anh, vẻ anh tuấn, phóng khoáng, lãng mạn, hào phóng, đều khiến cô cảm thấy tràn đầy ấn tượng rất tốt. Tình cảm của bọn họ cũng nhanh chóng đi tới, nhưng Thanh Thu lại là một cô gái Trung Quốc truyền thống. Một mặt cô rất hưởng thụ kiểu tình yêu nóng bỏng nhiệt huyết như vậy, nhưng mặt khác lại đầy mâu thuẫn, bọn họ tiến triển quá nhanh, thân là phụ nữ chẳng phải là cô nên rụt rè một chút hay sao.

Thanh Thu còn đang suy nghĩ lung tung, đổi chương trình đến đài truyền hình của tỉnh Chiết Giang, trên màn hình đang phát ra một tin tức thời sự, cô cũng không chú tâm xem lắm, đang dự định đổi chương trình khác, chợt từ ống kính trong màn hình ló lên chiếu thẳng vào một đứa trẻ, nét mặt của đứa trẻ kia cực kỳ giống Nặc Nặc. Thanh Thu chỉ cảm thấy nhìn rất quen mắt, cô ngồi hẳn dậy, điều chỉnh cho âm lượng to lên...

Càng xem, sắc mặt cô càng tái nhợt, tay chân luống cuống đi tìm điện thoại di động lập tức gọi đến cho Mạnh Thiệu Đình, nhưng anh đang tắt máy. Thanh Thu lại gọi điện thoại cho Tĩnh Tri, cũng thấy tắt máy. Lúc này cô mới nhận ra thời gian, đã là mười một giờ đêm rồi.

Không để ý suy nghĩ nhiều hơn, Thanh Thu lại muốn liên lạc với Hà Dĩ Kiệt, nhưng lại phát hiện ra, thế nào mà mình lại không lưu số điện thoại của Hà Dĩ Kiệt!

Từ sau khi ra nước ngoài sinh sống, cô và Tĩnh Tri cùng Thiệu Đình có mối quan hệ vừa phải mật thiết hơn một chút, nhưng với Hà Dĩ Kiệt thì lại rất ít khi nói chuyện, nguyên do cũng bởi vì chuyện của Trương Tư, trong lòng cô vẫn còn đang oán hận anh, tuy rằng hiện tại cô gần như đã tha thứ cho anh, nhưng vẫn giao tiếp với anh rất ít, trái nghĩ phải suy, cuối cùng bắt buộc dĩ cô đành phải gọi điện thoại đến cho người kia...

Thật là một tên vô lại, đúng là đồ vô lại.

Thanh Thu vừa ấn dây số, vừa cắn răng nghiêng lợi nghĩ, lúc trước anh mặt dày mày dạn cướp điện thoại di động của cô lưu lại số điện thoại của mình vào trong máy của cô, lại còn nói uy hiếp cô nữa chứ. Anh nói, nếu như cô dám xóa bỏ, mỗi đêm trời tối anh sẽ đi đến dưới lầu nhà cô mà gọi tên của cô...

Thanh Thu cảm giác mình xấu mặt không chịu nổi, nhưng không thể làm gì khác hơn là chịu khuất phục lưu lại số điện thoại của anh.

Không ngờ rằng, lần này cũng đã phát huy được tác dụng.

Thẩm Bắc Thành nghe điện thoại rất nhanh, thời điểm nhận cuộc gọi, tuy anh đã cố dè cho giọng nói của mình xuống cho thật bình tĩnh, nhưng mang theo sự kích động cùng vui vẻ rất rõ ràng.

Thanh Thu không hề để tâm đến những vấn đề về phản ứng của anh, cô đi thẳng vào vấn đề luôn, lời ít mà ý nhiều, nói rằng vừa mới xem được tin tức kia, sau đó dặn lại anh nghĩ biện pháp để liên lạc với Hà Dĩ Kiệt, cô không biết Hà Dĩ Kiệt có biết chuyện đã xảy ra ở Hàng Châu hay không, cô rất lo lắng cho sự an nguy của Nặc Nặc, còn có... còn có cô gái cũng có tên gọi là Tư Tư kia nữa.

Thẩm Bắc Thành trong lòng cảm thấy mất mát, nhưng anh vẫn đồng ý ngay lập tức.

Thanh Thu cúp điện thoại, nhưng chỉ một phút sau, Thẩm Bắc Thành đã điện thoại gọi lại cho cô. Anh vừa nói mấy câu, sắc mặt của Thanh Thu liền biến đổi rất lớn: “Thẩm Bắc Thành, anh phải khẩn cấp ngăn Dĩ Kiệt lại ngay, đừng để cho Dĩ Kiệt bị kích động quá mức lại gây ra án mạng thì nguy to!”

“Anh hiểu rõ điều này, một lát nữa anh sẽ sắp xếp cho xe đi qua chỗ em đang ở để đón em đi. Em sẽ đi Hàng Châu, đi xem Nặc Nặc thế nào, vừa đúng anh sẽ thuận đường đi đến chỗ Đỗ Phương Phương luôn.”

Thanh Thu không chậm trễ chút nào: “Được rồi, để tôi thay quần áo, anh qua đây nhanh lên nhé.”

Cúp điện thoại, Thanh Thu liền nhanh chóng mặc quần áo gọn gàng, cầm túi xách mở cửa ra, vừa định bước ra, vừa vận Hách Nhĩ Mạn cũng đang trùm khăn tắm đi ra, thấy cô phải đi, Hách Nhĩ Mạn không khỏi khăn trương, đuổi theo mấy bước tới cửa, giữ cánh tay cô lại, mở miệng nói vô cùng lo lắng: “Thu, Thu, trẻ như thế này, em còn định đi đâu vậy?”

Anh nói tiếng Trung còn có chút máy móc, nghe âm điệu nói rất kỳ cục và buồn cười. Nhưng vào lúc này Thanh Thu lại không ý định cười anh, cô xoay người lại đẩy tay Hách Nhĩ Mạn ra, vừa chạy ra bên ngoài vừa nói với lại: “Tôi có chút việc gấp phải đi ra ngoài một chút, trước mắt anh cứ ở tạm chỗ này của tôi để nghỉ ngơi một lát đi đã.”

Hách Nhĩ Mạn lại nghĩ rằng bởi vì cô sợ nên muốn tạm thời ra ngoài để trốn, không khỏi lại chạy ra đuổi theo, gắt gao kéo cô lại. Trên khuôn mặt trẻ trung anh tràn đầy tủi thân và đau lòng, anh cầu khẩn về rất tội nghiệp: “Thu, em cứ yên tâm, nếu như em không muốn, anh sẽ không đụng vào em.. Anh sẽ ngủ ở trên sofa, em không phải đi...”

Trong lòng Thanh Thu đang nóng như lửa đốt, cô hoàn toàn không rảnh để chú ý tâm tình của anh trong giờ phút này, lại đẩy tay anh ra một lần nữa, có chút tức giận nói: “Hách Nhĩ Mạn, thật sự tôi đang có việc rất gấp, anh cứ đi về phòng trước đi, ngày mai tôi sẽ giải thích với anh sau.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Bị mất không chế

Trong lòng Thanh Thu đang nóng như lửa đốt, cô hoàn toàn không rảnh để chú ý tâm tình của anh trong giờ phút này, lại đẩy tay anh ra một lần nữa, có chút tức giận nói: “Hách Nhĩ Mạn, thật sự tôi đang có việc rất gấp, anh cứ đi về phòng trước đi, ngày mai tôi sẽ giải thích với anh sau.”

Hách Nhĩ Mạn thấy cô đột nhiên biến thành như vậy, chỉ cho là cô là tức giận sự lỗ mãng của mình, càng không khỏi trở nên thận trọng hơn, nhưng rồi anh lại cảm thấy có chút uất ức, cô không muốn, hoặc là sợ hãi, hoàn toàn có thể nói cho anh biết, anh là một người lịch sự, làm sao lại sẽ làm cái chuyện cường bách cô gái mà mình mến yêu đây?

“Thu, thật xin lỗi, thật xin lỗi, đều do anh không tốt, là anh đã quá nóng lòng, đã dọa em sợ... anh bảo đảm... Nếu như em không muốn, anh cũng sẽ không đụng vào em một cái, anh thề, có được hay không? Em đừng nên bỏ đi như vậy, Thu...”

Hiển nhiên là Thanh Thu thấy tay anh lại quần lên mình như bạch tuộc, bất giác thấy có chút bất đắc dĩ. Chị em yêu nhau thật sự là không phải, chàng trai này nhỏ hơn cô hai tuổi, quá nhiệt tình, quá biết cách làm nũng, cô hoàn toàn không có cách nào.

Thanh Thu không sao đẩy anh ra được, trong nội tâm lại đang có việc gấp, trên đầu không khỏi túa ra một lớp mồ hôi. Vừa vận cũng đúng lúc này, cô cảm thấy cánh tay đang cầm lấy tay của cô chợt bị người nào đó kéo ra, theo sát liền nghe thấy một tiếng hét thê thảm của Hách Nhĩ Mạn, sau đó là tiếng ngã xuống đất nặng nề...

Thanh Thu kinh hãi, vừa mới ngẩng đầu lên, đã thấy Thẩm Bắc Thành giống như một con gà trống trong trận đấu, hai mắt đỏ bầm, đang giơ nắm đấm lên, từng quyền từng quyền không ngừng đánh vào trên mặt và thân của Hách Nhĩ Mạn!

Thanh Thu ngây người ra một lúc, mãi sau cô mới phản ứng được. Cô nhà tới, kéo tay Thẩm Bắc Thành ra, không biết cô lấy sức mạnh từ nơi nào mà thành công đẩy được hai người ra, lại thấy bộ dáng Hách Nhĩ Mạn mặt mũi đã sưng vù cả lên, tựa vào nơi đó kêu thảm thiết không ngừng. Lửa giận trong lòng Thanh Thu chợt bốc lên ngàn ngút, không chút nghĩ ngợi, cô trở tay tát một cái lên trên mặt của Thẩm Bắc Thành: “Thẩm Bắc Thành, ai cho phép anh ra tay đánh người như vậy?”

Thẩm Bắc Thành bị cô đột nhiên cho một cái bạt tai đến dựng ngược tóc lên như bị lâm vào trong mộng. Mãi một lúc lâu sau anh mới tỉnh táo lại, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên vì tức giận, đôi con ngươi gần như muốn phun ra lửa, sự phẫn nộ của anh chợt tàn đi, biến thành sự chua xót cùng thê lương không nói ra được.

Thanh Thu thấy anh không nói lời nào, tức giận hung hăng trừng mắt nhìn anh, xoay người kéo Hách Nhĩ Mạn vào nhà. Thẩm Bắc Thành đứng bên ngoài ước chừng mười lăm phút, mới thấy cô lại đi ra ngoài. Xem ra cô cũng không muốn nhìn anh nữa, liền bước xuống dưới lầu bỏ đi. Thẩm Bắc Thành sững sờ một lát cũng chạy ra đuổi theo. Nhìn bóng lưng của Thanh Thu ở dưới ánh trăng thật mỏng manh và xa xôi, dường như có làm thế nào cũng thế chạm vào nổi.

Anh không lên tiếng, chỉ đi theo phía sau của cô, đi thẳng đến xe đang đỗ, Thanh Thu không quay đầu lại, trực tiếp đi lên phía sau một chiếc xe.

Thẩm Bắc Thành đứng ở nơi đó, sững sờ, thật lâu cũng không động dậy, cho đến chiếc xe kia chạy đi rồi, anh mới chợt nhấc môi lên cười đầy vẻ khổ sở.

Anh đi về phía trước một bước, chột tung chân đã một cái vào trên thùng rác ở bên cạnh. Thùng rác bị anh đạp đổ lăn ra ở trên mặt đất, lăn đi nhanh như chớp. Vẫn còn cảm thấy chưa hết giận, anh lại vung tay lên, đấm một quyền vào chiếc cột đèn ở bên cạnh. Trên bàn tay truyền đến một hồi đau đớn kịch liệt, thế nhưng anh lại vờn tay ra, sờ sờ vào bên mặt đã bị trúng một cái tát của cô, trong đáy mắt dần dần hiện ra sự cô đơn không nói ra được.

Trước kia anh sợ rằng sẽ không tìm được Thanh Thu trở về bên cạnh mình, cũng sợ cô đã có người khác ở bên cạnh. Nhưng anh lại nghĩ tới vấn đề, dù sao anh cũng là người đầu tiên của cô, sẽ làm cô khó quên nổi, chỉ cần anh chịu tổn công một chút, chịu tổn phí thời gian và đối xử thật lòng với cô, cô còn có thể trở lại, nhưng mà bây giờ xem ra...

Anh khẽ sờ đầu một cái, lên xe nổ máy lao vút đi, phóng vun vút hướng về phía nhà của Hà Dĩ Kiệt và Đỗ Phương Phương.

Đỗ Phương Phương uống say đến không còn biết gì. Cô nằm vạ vật ở trên một chiếc ghế nằm kê ngoài ban công lớn, mấy chiếc vỏ chai rượu vứt ngổn ngang bừa bãi xung quanh, cái đũa ở bên cạnh người, cái vút nằm lẫn lóc trên đất. Cô giống như đã bị say quá mức, đến độ không còn biết gì nữa, nên đã ngủ thiếp đi, mà cũng giống như đang nằm đó, nhắm mắt suy nghĩ đến một vấn đề gì đó.

Thế giới này thật sự rất rộng lớn, mà thế giới này cũng thật sự quá nhỏ.

Không trách được anh đã buông bỏ tất cả những gì đã có trong tay, không cần bất cứ một cái gì gì nữa, chết sống nhất định đòi ly hôn, thì ra là lại có một con hồ ly tinh khác tới bên cạnh anh.

Thoáng nhìn thấy đôi mắt của người con gái kia, mắt của cô chột tới sầm lại. Cô gái kia có đôi con ngươi long lanh, trong veo như nước, thoáng nhìn đã thấy giống y như đúc với con đàn bà đề tiện Văn Tương Tư kia! Chả trách nó đã thu hút hết hồn vía của Hà Dĩ Kiệt!

Đỗ Phương Phương cô đã không có được, tại sao phải tặng cho người khác? Một Văn Tương Tư kia đã chết, giờ lại có một Văn Tương Tư mới nữa tới đây sao? Tại sao những người này cũng giống như cô, không sao bỏ qua anh được! Cô có lỗi gì chứ? Cô cũng chỉ như bao người phụ nữ bình thường khác, chỉ muốn được sống bên nhau cả đời với người đàn ông mà mình yêu mà thôi!

Không biết là ảo giác trong cô xuất hiện, hay là cô đang nằm mơ, rõ ràng cô nghe thấy tiếng bước chân của anh...

Rất nhanh, rất dồn dập, Đỗ Phương Phương vẫn nằm ở nơi đó, không hề mở mắt ra.

Anh tới rồi sao, tới thực vui vẻ, anh tới để hưng sư vấn tội cô sao?

Cô đã đánh một đòn trúng vào trái tim của anh rồi, anh không chịu nổi phải không?

Bây giờ thì sao nữa đây, anh muốn giết cô, hay là anh suy nghĩ muốn hung hăng đánh cô một trận, cho hả hết cơn giận trong người?

Bắt giác khóe môi của cô nhếch lên nở một nụ cười lạnh lẽo. Chột cô thấy mái tóc của mình đã bị người khác siết chặt trong tay.

Thật là đau, da đầu giống như đã sắp bị xé rách ra vậy. Nước mắt của Đỗ Phương Phương rơi xuống rào rào, cô bị người ta kéo đi, kéo lê trên mặt đất, kéo đi thật nhanh, đi ra sát lan can của ban công.

Chân của cô bị mài ở trên mặt đất đau rát, nhưng cô vẫn không hề mở mắt, thậm chí cũng không có một chút phản kháng lại.

Cô nghĩ muốn nhìn một chút xem, trong tình trạng thế này, chồng của cô sẽ đối xử với cô ra làm sao!

Cửa kính được đẩy sang bên cạnh, cả người cô bị kéo ra bên ngoài. Một làn gió lạnh đột nhiên ập vào, trong một giây, cô chột có cảm giác nửa người của mình dường như đã bị treo lơ lửng ở trên không trung.

Đến lúc này sự sợ hãi trong cô mới thật sự lan truyền ra khắp thân thể, Đỗ Phương Phương giật mình, trợn to hai mắt.

Hà Dĩ Kiệt đang ở trước mặt cô, vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh như thường, vẫn giống như vào từng buổi sáng sớm sau khi kết hôn, cũng giống như trong mỗi đêm, nhìn anh lúc nào cũng một bộ dạng ôn hòa và nho nhã.

Nhưng cô biết, phía dưới của gương mặt ôn hòa kia đang ẩn giấu trái tim của một con rắn độc, mà giờ phút này nọc độc của nó đang được phun ra, muốn đẩy cô vào chỗ chết.

Trong trời đêm, dưới ánh trăng cùng những vì sao li ti như những chấm sáng nho nhỏ, nhìn anh lúc này vẫn như ngày trước, vẫn một vẻ anh tuấn như thế. Thậm chí vẻ anh tuấn còn giống như một vị tiên ở trong bức họa, đứng giữa đám mây. Cô đã từng cho là mình đã lấy được một người chồng như ý... Trong cõi đời này mỗi người đàn bà cũng đều mơ tưởng sẽ lấy được một người chồng, luôn khát cầu được hạnh phúc. Nhưng khi quay đầu lại, cô mới phát hiện ra... Cô cũng chỉ đang ở trong một giấc mộng...

Nếu như giờ đây cô đã mất đi tất cả rồi, vậy thì cô còn sống nữa thì cũng có ý nghĩa gì nữa đâu? Trong cuộc sống cô là một người kiêu ngạo, điều mà cô không thể nào chịu đựng nổi nhất, chính là, cô bị người khác coi thường, bị người khác giễu cợt.

“Anh muốn tôi chết sao?” Cô mở miệng, ngữ điệu chậm rãi, thậm chí còn mang theo ý cười. Cô nhìn anh, nhìn vẻ mặt ôn hòa nhưng ở bên dưới lại cất giấu sự thù hận cùng chán ghét nồng đậm.

Chương 155: Mất xích cuối cùng

“Anh muốn tôi chết sao?” Cô mở miệng, ngữ điệu chậm rãi, thậm chí còn mang theo ý cười. Cô nhìn anh, nhìn về mặt ôn hòa nhưng ở bên dưới lại cất giấu sự thù hận cùng chán ghét nồng đậm.

Anh có thể không thương cô, có thể bỏ rơi cô, có thể không thèm để ý cô, nhưng anh không thể chán ghét cô, ghê tởm cô như vậy được.

Mỗi khi cô nhìn thấy ánh mắt như vậy của anh, cũng sẽ không tự chủ được mà nhớ tới, ánh mắt của anh khi nhìn người phụ nữ kia, ánh mắt ấy luôn tỏ ra dịu dàng, thâm trầm, gần như muốn hòa tan người ta ra vậy. Mỗi lần như thế, ngọn lửa ghen ghét lại bốc lên ngàn ngút, tựa như ngọn lửa ấy đã bốc cháy từ trong địa ngục, sau đó bay lên bay lên... đốt cháy tâm can cô, khiến cho tâm trí cô không được an bình...

“Không!” Hà Di Kiệt mở miệng trầm giọng đáp lại. Đỗ Phương Phương ngăn ra, đẩy mắt dần dần lóe lên tia hy vọng.

Thế nhưng anh lại ghé sát khuôn mặt của mình xuống gần mặt cô, gương mặt tuấn đạt và kiên cường kia, chớp mũi với hơi thở nhẹ nhàng, con ngươi xinh đẹp và thâm thúy của anh, từng chút từng chút ghé lại gần hơn.

Đỗ Phương Phương chỉ cảm thấy mùi rượu dâng trào một hồi, cô đang lơ lửng trong không trung, giữa bốn bề của cơn gió lạnh buốt đang thổi ào ạt, gió thổi xuyên thấu qua chiếc áo mỏng manh của cô, đi thẳng đến quý đôn cái lạnh buốt như thấm vào tận trong xương, nhưng lòng bàn tay của cô lại rịn ra một lớp mồ hôi...

Cô vốn dĩ không có tiền đồ như vậy, vốn dĩ vẫn luôn như vậy. Nếu như hiện tại Hà Di Kiệt chịu nói một câu lời dịu dàng cùng cô, nhất định cô sẽ khóc lóc nức nở, buông bỏ tất cả những hành động điên cuồng, nguyện làm một người vợ bé nhỏ dịu dàng của anh...

Nếu như anh không hề có ý yêu cầu ly hôn với cô nữa, cô sẽ dễ dàng tha thứ cho việc bên cạnh anh mới có một người khác tồn tại. Cô cũng sẽ dễ dàng tha thứ cho sự tồn tại của Nặc Nặc. Cô cũng có thể nhẫn nhịn lại sự oán hận, sẽ đối xử với con bé như con gái của mình, bất cứ một chuyện gì cô cũng có thể bỏ qua hết!

Cô nhìn anh, ngay cả hô hấp tựa như cũng đã ngừng lại rồi. Cô đang mong đợi lời nói kế tiếp của anh, nhưng rồi lại vô cùng sợ hãi, sợ anh lại sẽ nói ra những lời nói gì đó làm tổn thương người...

“Làm sao tôi lại để cho cô chết được chứ?” đi đến bên cô, Anh đột nhiên cười, bàn tay đang nắm mái tóc của cô đột nhiên siết chặt lại, thân thể của cô lại nghiêng thêm vài phần ra phía bên ngoài ban công, thân thể cô gần như đã nằm ngang...

Tất cả lực chống đỡ thân thể của cô lúc này đều nằm trong bàn tay của anh, hiện tại vẫn đang siết chặt lấy mái tóc của cô, chỉ cần anh buông tay ra, đương nhiên cô sẽ rơi xuống đất, té ngã thành một bãi thịt nát bầy...

Cô chợt thấy sợ hãi, trong lòng mắt dần dần hiện ra biểu cảm cầu xin.

Anh hơi nghiêng mặt, ghé sát vào bên tai cô, cô nghe thấy tiếng nói của anh, giống như tiếng hát du dương của yêu quái ở dưới biển sâu vang lên giữa màn đêm đen đặc, tiếng hát đầy ma mị đó đã đầu độc lòng người, hấp dẫn lũ khách trên thuyền bè qua lại...

“Đỗ Phương Phương, trái tim của cô thật là đen tối, vì thế cô mới làm nhiều điều ác như vậy, làm sao tôi lại để cho cô bị chết ở trong tay tôi được chứ, chỉ vì vài số mệnh rách nát của cô mà tôi lại phải bồi thường bằng chính tính mạng của tôi hay sao? Đỗ Phương Phương, tất cả chuyện này mới chỉ là bắt đầu mà thôi, cái tôi muốn chính là - cô sống không bằng chết!”

Anh bỗng nhiên lại hung hăng dùng sức, Đỗ Phương Phương bị mất khống chế, hét lên một tiếng, chỉ cảm thấy thân thể của mình chợt như bị rơi xuống, sau đó lại thấy dường như bị một sức lực mạnh mẽ nào đó đã níu kéo lại, phần lớn thân thể của cô đã nằm bên ngoài thành lan can của ban công, mặt cô bị đụng vào bên cạnh của lan can. Chiếc trụ của lan can đã mài vào mặt của cô, từ trên mặt cô truyền ra một hồi đau nhức kịch liệt. Hai tay của cô khua khoáng loạn xạ ở ngoài không trung, một lát sau mới sức nhớ ra đưa lên áp vào trên mặt, cô nhận ra, trên tay mình là một lớp máu tươi ẩm áp...

“Di Kiệt, hãy lại đây giúp tôi một chút!” Thẩm Bắc Thành đang níu lại chân trái của Đỗ Phương Phương, mũi miệng anh đang thờ hờn hờn không ngừng vì mệt mỏi. Nếu như anh không tới kịp thời, người phụ nữ này đã bị Hà Di Kiệt đẩy ngã xuống bên dưới rồi, hiện tại thế trận đã trở nên rõ ràng, mọi chuyện đang được tiến hành theo đúng như kế hoạch mà bọn họ đã bố trí, đang từng bước một tiến về phía trước, không cần thiết vì Đỗ Phương Phương mà phải dâng tặng bản thân mình cho quan tòa một cách vô ích như thế.

Vốn dĩ Hà Di Kiệt cũng không đến nỗi bị mất khống chế đến mức thật sự chỉ muốn tự tay giết chết cô, cho dù anh đã từng nghĩ, anh cũng sẽ không ngu ngốc đến mức tự mình ra mặt hành động. Những cảm xúc đã làm anh mất khống chế kia, suốt trong thời gian mấy tiếng đồng hồ của cuộc hành trình đến nơi này, đã sớm được anh trấn định vững vàng lại rồi. Anh còn rất nhiều chuyện cần phải làm, Tư Tư sống chết thế nào giờ anh còn chưa biết, Cận Tư Tư còn đang bị thương vì Nặc Nặc, Nặc Nặc của anh vẫn chưa tới hai tuổi, anh không thể bỏ lại con gái, buông bỏ bao nhiêu việc như thế...

Cho đến khi Thảm Bức Thành gần như không thể kiên trì nổi nữa, Hà Dĩ Kiết mới tiến lên, vẻ mặt không chút cảm xúc, cùng kéo Đỗ Phương Phương lên.

Gương mặt của cô đầy máu, cô sợ hãi đến mức toàn thân xụi lơ, hai người bọn họ vừa buông tay ra, cô liền đổ sập người xuống ở trên mặt đất, người mềm nhũn giống như một bãi bùn nhão.

Thảm Bức Thành nhìn nhìn cô một lát, lại đứng lên đi đến bên cạnh Hà Dĩ Kiết nhìn lại anh một chút, kéo anh đi ra ngoài: “Dĩ Kiết, chúng ta đi thôi, mọi chuyện ở bên này Lục Phóng sẽ giúp cậu giải quyết, trước tiên bây giờ chính là phải về Hàng Châu để xem xét một chút đã.”

Hà Dĩ Kiết cũng đang lo lắng cho Cận Tư Tư cùng Nặc Nặc, cũng không kiên trì nữa, theo Thảm Bức Thành đi xuống dưới lầu.

Xe vừa mới đi ra khỏi thành phố A, chợt có điện thoại của Đoàn Phi Tà gọi tới, nói là chuyện xảy ra ở bệnh viện đã điều tra ra được rồi.

Thảm Bức Thành lập tức thay đổi hướng xe chạy. Khoảng sáu giờ sáng thì xe chạy tới chỗ của Đoàn Phi Tà. Khi anh đến, cả tòa nhà đèn đuốc sáng rõ, trong phòng khách bóng người mờ mờ, Hà Dĩ Kiết cùng Thảm Bức Thành đi vào, chỉ thấy Đoàn Phi Tà thân thủ cao ngất, như ngọc thụ lâm phong đứng ở phía trước cửa sổ, đang nói chuyện cùng với một người.

Bộ dạng của Đoàn Phi Tà khi nghiêm túc, quả thực là một hình mẫu lý tưởng của phái mạnh.

Nhưng vừa nghe được tiếng bước chân phía ngoài, anh liền quay ngay đầu lại, hàng lông mày dài chạm tới tóc mai đột nhiên nhướng lên, khóe môi mỏng và kheu gọi liền mím lại thành một đường cong tà khí, lập tức khí chất trên người liền thay đổi luôn.

Hà Dĩ Kiết bước nhanh đi vào, Đoàn Phi Tà vừa hást cằm, thì đã thấy thuộc hạ kéo một người đàn ông đi tới đây.

Ngày ấy bệnh viện nơi Tư Tư đã nằm chữa trị, cũng giống như ở bệnh viện lần cô bị bệnh nặng được Hà Dĩ Kiết đưa đi, chỉ có rất ít phòng điều trị, điều kiện rất kém cỏi, cạm bẫy nhiều hơn.

Cô phải nằm trị bệnh ở đó mấy ngày, trong bệnh viện đó, bác sĩ đã sớm xác định là không thể cứu chữa được, cho nên thường ngày chẳng qua cô chỉ là một người chiếm giường ngủ, không hề có ai để mắt quan tâm. Vào buổi sáng khi thím Phúc mang theo Nặc Nặc đi tìm anh, Cận Trường Sinh liền mua chuộc được một nam bác sĩ đưa Tư Tư đi ra khỏi bệnh viện, cũng chính vị bác sĩ nam giới đó, khi thím Phúc trở về đã giao một hủ tro cốt cho thím Phúc. Sau đó vị nam bác sĩ đó đã cầm tiền rồi đi khỏi bệnh viện biến mất không còn thấy tăm tích đâu nữa. Hơn nữa, thím Phúc bởi vì biết bác sĩ cũng đã nói là bệnh của Tư Tư chịu bó tay, nên thím cũng tin vào lời giải thích của bệnh viện đến quá nửa, cũng cho là Tư Tư quả thực đã chết rồi, nhưng thím Phúc làm náo loạn một trận trong bệnh viện như vậy, cũng chỉ vì thím uất ức với bệnh viện, tại sao lại đưa Tư Tư đi hỏa táng nhanh chóng như thế.

Không hiểu vì sao lại bị mất bệnh nhân, nên cũng không ai muốn dẫn lửa lên thân. Về sau chính Hà Dĩ Kiết cũng đã đi hỏi, bệnh viện nhỏ vì sợ phải chịu trách nhiệm, dĩ nhiên sẽ vẫn một mực chắc chắn rằng Tư Tư quả thật đã bị bệnh chết, lúc ấy lại không tìm được người thân, thời tiết lại quá nóng, không thể làm gì khác hơn phải nhanh chóng đưa đi hỏa táng ngay.

Khi đó Hà Dĩ Kiết cũng vì tâm tình còn đang trong tình trạng hoảng loạn, không rảnh để suy tính những chỗ sơ hở trong những lời nói đó, lại vừa nghe được từ chính miệng của thím Phúc đang bệnh nặng, cũng cho là sự thật, cũng tận mắt thấy hủ tro cốt của Tư Tư, vì vậy anh cũng tin là cô đã chết thật sự rồi.

Cho mãi đến khi trong chuyến đi Tam Á, gặp được người con gái có tên là Cận Tư Tư đó, anh mới lại nổi lên sự nghi ngờ lần nữa, nên đã đến nhờ cậy Đoàn Phi Tà đi thăm dò.

Bọn họ là những loại người thường chứng kiến thủ đoạn “di hoa tài mộc” - (trồng cây lấy gỗ thay cho cây hoa – ý nói việc đánh tráo người), Đoàn Phi Tà cũng không phải là người chỉ dùng để ngắm nhìn chơi đùa, đương nhiên anh rất dễ dàng tìm ra được mấu chốt của sự việc. Anh cũng chỉ cho tìm người cô y tá nhỏ trực bệnh viện ngày hôm đó, trở lại con gái người ta lại đe dọa áp bức dụ dỗ một phen, cô ta liền khai ra đã từng thấy vị nam bác sĩ kia đưa một nữ bệnh nhân đi ra ngoài. Bởi vì ngay lúc đó thím Phúc vừa mới làm náo loạn lên một hồi, hơn nữa vị nam bác sĩ kia lại trốn đi mất tăm mất tích, bệnh viện sợ lại bị gây chuyện lần nữa sẽ động đến quan tòa, liền ra nghiêm lệnh từ trên xuống dưới, mọi người phải thống nhất khẩu cung, chính là giải thích đã từng nói với Hà Dĩ Kiết ngày đó.

Mới đầu cái cô y tá nhỏ trực ngày hôm đó cũng sống chết nhất định chỉ nói một lời nói này, nhưng sau đó, khi vừa nhìn thấy đoạn video con gái mình bị trói, lập tức ngoan ngoãn nói ra sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 156: Mất xích cuối cùng 2

Chương 100 (tiếp theo)

Vừa tìm hiểu nguồn gốc, sau đó đã tìm được vị bác sĩ nam đã chuẩn mắt kia, tiếp đó chưa cần dùng đến một vài thủ đoạn, người nọ một người rất sợ chết, liền đã khai nhận rất rõ ràng.

Hà Dĩ Kiệt nghe được chuyện này, cũng đã hiểu được ngọn ngành rồi.

Như vậy Trương Tư không bị chết, suy đoán cùng sự nghi ngờ của anh đều là sự thật. Chỉ là anh đã quá ngu xuẩn, đã tận mắt nhìn thấy cô, chung sống dưới một mái nhà ở nhiều ngày như vậy thế mà anh lại không nhận ra cô.

Ngay cả chuyện cô thay đổi dung mạo, ngay cả chuyện cô thay đổi hình thức bên ngoài, nhưng tại sao anh lại không thể cảm nhận được chứ, người con gái đứng ở trước mặt anh, lại chính là người mà anh vẫn mong nhớ ngày đêm, vậy mà anh lại không nhận ra?

“Hà Dĩ Kiệt, cậu làm sao vậy?”

Thẩm Bắc Thành thấy anh cứ đứng ở đó trầm mặc hồi lâu không hề nói năng gì, không khỏi quay đầu lại nhìn anh, thấy anh cứ cúi đầu đứng ở nơi đó, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, không khỏi kinh ngạc liền lên tiếng hỏi thăm.

Anh ngoảnh mặt làm ngơ, bất cứ tiếng động gì vang lên ở bên tai anh cũng không nghe thấy gì hết.

Khi anh cho là cô đã chết, anh đã từng không chỉ một lần tự nhủ, nếu như có kỳ tích xuất hiện, cô trở lại một lần nữa, nhất định anh sẽ mặt dày mày dạn đến cầu xin cô, anh sẽ phải cầu xin cô hãy ở lại, nhưng mà giờ phút này, mơ ước đã biến thành sự thật, đột nhiên anh lại phát hiện ra toàn bộ dũng khí của mình đã không còn..

Khi cô còn sống, anh chưa từng mang đến cho cô một giây phút được sống an ổn cùng hạnh phúc. Cô “chết rồi được sống lại”, đang đứng ở trước mặt của anh, vậy mà anh lại không biết người đó chính là cô.

Trong nháy mắt, vào giờ khắc này, vốn dĩ anh phải thấy mình vui sướng kích động đến điên cuồng, thì đột nhiên ở trong lòng anh chợt vang lên lời tự vấn bản thân, nhẹ nhàng hỏi chính mình, “Hà Dĩ Kiệt, rốt cuộc mày đã yêu Văn Trương Tư sâu đậm đến mức nào?”

Quả thực, chính anh cũng không tìm được câu trả lời, chính anh cũng cảm thấy chán ghét chính mình.

“Dĩ Kiệt?” Thẩm Bắc Thành thấy anh sững sờ, liền đưa tay đẩy đẩy anh.

Hà Dĩ Kiệt ngẩng đầu lên vẻ đầy mờ mịt, ánh mắt anh dường như chỉ có sự trống rỗng, quét qua hai người ở trước mặt, đang giật mình trông chừng anh.

Cuối cùng anh cũng không nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài.

Thẩm Bắc Thành thấy anh như thế, vội vàng nói mấy câu về đây áy náy với Đoàn Phi Tà, sau đó liền vội vã đuổi theo.

“Dĩ Kiệt?” Thẩm Bắc Thành đuổi theo anh, có chút không yên lòng lo lắng nhìn anh.

Hà Dĩ Kiệt đi vài bước, mới chậm rãi mở miệng: “Chúng ta về Hàng Châu thôi.”

Hai người liền lên xe, chạy hướng về phía Hàng Châu.

Đã là tám giờ sáng rồi, Thẩm Bắc Thành xem xét thời gian một chút, tối hôm qua nếu không có gì sai biệt lắm, lúc rạng sáng Thanh Thu đã đi Hàng Châu, hiện tại anh cũng nên đến đó, anh đi cùng với Hà Dĩ Kiệt cũng còn có thể được nhìn thấy cô...

Cái ý nghĩ này vừa nổi lên, cả một đêm không ngủ, liên tục chạy ngược chạy xuôi đến mệt lử người liền như bị quét sạch...

Khoảng hơn năm giờ sáng, xe đưa Thanh Thu chạy tới Hàng Châu, suốt cả một đêm, tinh thần của cô tựa như dây cung bị giương căng, chứng kiến thấy Nặc Nặc bình yên vô sự, vết thương của Tư Tư cũng ổn định lại rồi, cả người cô liền chùng xuống một chút, cô ăn qua loa một chút, sau đó cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, Thanh Thu đành phải đi tới phòng khách nghỉ ngơi.

Bây giờ rười sáng, Nặc Nặc liền bò dậy, bảo mẫu mặc quần áo cho cô bé xong, Nặc Nặc liền chạy tới phòng của Tư Tư.

Tư Tư bị thương ở phía sau não, thật ra thì cũng không coi là nặng, mất máu cũng rất ít, chỉ do bị đau đớn nên dẫn đến trợn hờn mê ngất ngùi. Sau khi Hà Dĩ Kiệt đi không đến mấy giờ, cô đã tỉnh lại, sau đó lại thiếp đi ngủ một lát, đến sáng sớm khi Nặc Nặc đẩy cửa chạy vào, cô đã tỉnh lại rồi, đang nằm nhìn lên trên trần nhà phía trên đầu, trong đầu cô đang rối loạn một mảnh.

Tiếng đẩy cửa vang lên, cô thu hồi ánh mắt nhìn về cửa, một cô bé nhỏ nhọ mặc chiếc áo khoác trẻ con màu trắng, tay áo phao, giống y như trong tấm hình chụp Tom Cruise và con gái Tonha xinh đẹp trên bìa tạp chí mà cô đã xem, cô bé cũng có mái tóc mềm mại hoe vàng, có hàng tóc cắt che ở trên trán. Chân mày khóe mắt Tư Tư đều như đang cười, cô đưa tay ra với Nặc Nặc, vừa mở miệng, liền nói ra một câu cũng ngoài dự định của mình...

“Nặc Nặc ngoan, đến đây với mẹ nào!”

Nặc Nặc ngây ngẩn cả người, bản thân Tư Tư ở bên trong này cũng chợt thấy sững sờ.

Trong phòng yên tĩnh dường như có thể nghe thấy cả tiếng không khí đang lưu chuyển.

Trong đầu Tư Tư liền thấy một hồi ong ong, rối loạn quay cuồng một hồi, giữa lúc đó chợt như được một đôi tay thần kỳ vỗ mặt cái trở nên bình thường.

Tất cả những quá khứ đã trải qua, ngay lập tức trào ra lan tràn khắp trong đầu cô. Trong đầu của cô mơ hồ có chút đau, không nhận được, cô giơ tay lên ôm lấy đầu của mình, lòng mảy cũng nhúu lại thật chặt.

“Đi oi!” Nặc Nặc vừa nhìn thấy bộ dạng này của cô, liền sợ hãi, lao đảo chạy vội tới, leo lên trên giường của cô đưa tay lên sờ vào đầu của cô.

Tư Tư sợ con gái bị té, đưa tay đỡ lấy cô bé. Thân thể nhỏ bé mũm mĩm những thịt của Nặc Nặc được cô ôm vào trong ngực, trong nháy mắt, dường như cô nhớ tới ngày Nặc Nặc còn là một cô bé con nhỏ xíu, bộ dạng tựa như một viên thịt tròn xoe, mồm miệng ê a không ngừng, cười toét được cô quần trong lớp tã lót, ôm vào trong ngực đu đưa hát những bài hát ru để dỗ dành Nặc Nặc ngủ... Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nặc Nặc phúng phính, trắng trẻo, nõn nà, nụ cười của cô bé giống như đóa hoa nở bung trong gió xuân, nhìn rất đáng yêu.

Rồi sau đó, chớp mắt một cái, con bé lại đã biến thành một cô gái nhỏ bắt đầu biết đi, biết nói, biết cười, tiếp đó bắt đầu biết nhảy nhót, vừa xinh đẹp lại vừa hiểu chuyện!

Cô đã bỏ lỡ chuyện gì? Quá trình con gái cô lớn lên có một đoạn thời gian trong cô chỉ có một khoảng trống không, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra vậy?

“Nặc Nặc, Nặc Nặc của mẹ...” Cô ôm thật chặt lấy con gái, một lần lại một lần gọi tên của con gái.

Trên người của cô ấm áp và mềm mại, Nặc Nặc được mẹ ôm nằm ở trước ngực của mẹ, chỉ cảm thấy như có một dòng nước ấm áp không nhìn thấy được chảy trong thân thể bé nhỏ của mình, cô bé như được bao bọc trong hơi thở ấm áp, cảm thấy vui sướng không nói ra được, không thể hình dung nổi cảm giác an tâm, lòng mẹ mới đặc biệt làm sao?

A! Cô vừa mới nói câu gì nhỉ? Cô nói... đến đây với mẹ nào, cô là mẹ của Nặc Nặc sao?

Cảm giác được mẹ ôm hôn khác hẳn với những dì kia, dì Thanh Thu, dì Tĩnh Trì, dì Lưu Tô cũng đã từng ôm hôn bé, nhưng đều không giống như mẹ. Cũng bởi vì dì xinh đẹp chính là mẹ, cho nên, bé mới có cảm giác khác hẳn với các dì kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Hồi phục trí nhớ

Chương 101: Hồi phục trí nhớ

Cảm giác được mẹ ôm hôn khác hẳn với những dì kia, dì Thanh Thu, dì Tĩnh Trì, dì Lưu Tô cũng đã từng ôm hôn bé, nhưng đều không giống như mẹ. Cũng bởi vì dì xinh đẹp chính là mẹ, cho nên, bé mới có cảm giác khác hẳn với các dì kia sao?

Nặc Nặc cứ cọ cọ gương mặt của mình ở trong ngực của Tư Tư, mặt của cô bé áp sát vào bộ ngực mềm mại của mẹ, giống như khi còn bé, khi mà bé nằm ở trước ngực của mẹ, miệng bú sữa mẹ. Cái ôm ở trong ngực của mẹ lúc này, cùng với cái ôm trong ngực của mẹ được lưu lại trong trí nh, trong nháy mắt đã lập tức chồng lên nhau, hơi thở quanh quẩn ở chóp mũi, giống như... giống như là hương vị cô bé đã từng thấy khi trải qua trong giấc mộng, mà cô bé đã đuổi theo vô số lần. Đột nhiên Nặc Nặc ôm thật chặt cô của Tư Tư, tựa như mơ hồ, khẽ gọi lên một tiếng...”Mẹ“.

Trong lúc này Thanh Thu đang nửa mê nửa tỉnh, cô chỉ cảm thấy giấc ngủ vô cùng không yên ổn, thế nào mà cô lại nằm mơ như vậy chứ, cô nằm mơ thấy Thẩm Bắc Thành, còn có cả Hách Nhĩ Mạn...

Cũng không biết Hách Nhĩ Mạn tới hôm qua bị đánh, bây giờ đã ra hình dáng gì.

Cả một đêm vất vả, cô mệt đến mức tựa như xương cũng đã rã rời hết cả, giấc ngủ ngắn ngủi này chỉ trong chớp lát, lại càng làm cho cô cảm thấy toàn thân mình cũng như nhũn ra.

Cô nằm ở trên giường lười biếng, không muốn động dậy, mở mắt ra cảm thấy mệt mỏi, cô liền nhắm mắt lại, nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua.

Chưa bao giờ có anh bạo phát nổi cơn giận dữ lớn đến như vậy, mà nguyên nhân lại là vì cô, ngay cả lần trước khi cô nhờ luật sư mang bản thỏa thuận ly hôn tới đưa tận tay của anh, anh cũng không nóng giận đến như thế.

Anh vẫn luôn kiêu ngạo như vậy, quyết duy trì tự ái của mình, không chút do dự ký tên luôn trên bản thỏa thuận ly hôn đó.

Bất kể cô như thế nào, bất kể cô làm cái gì, bất kể cô phản kích hoặc là khiêu khích như thế nào đi nữa, anh cũng từng có những lúc cực kỳ tức giận,

nhưng một lát sau, tác phong của anh lại nhanh nhẹn như cũ.

Cô không nghĩ ra, tại sao tối ngày hôm qua anh lại bị mất khống chế như vậy, thậm chí còn ra tay đánh người.

Sau khi cô đưa Hách Nhĩ Mạn đi vào trong phòng, nhìn thấy những vết thương kinh người trên mặt của anh cũng cảm thấy thương cảm, có thể thấy được rằng, Thẩm Bắc Thành đã ra tay hung ác đến cỡ nào.

Thanh Thu khe khẽ thở dài một hơi, không biết tại sao, sau khi chứng kiến thấy Hách Nhĩ Mạn bị thương, trong lòng cô có sự áy náy, có sự khổ sở, nhưng lại thật giống như...

Cũng không thấy có cảm giác quá đau lòng...

Hách Nhĩ Mạn vẫn còn quá trẻ, tuổi còn rất trẻ, giống như là một đứa trẻ không hiểu chuyện cứ dính chặt lấy người lớn vậy. Giữa lúc này, Thanh Thu chợt cảm thấy, nếu như quả thật cô kết hôn với Hách Nhĩ Mạn, liệu có phải về sau cô sẽ phải chăm sóc anh giống như một người mẹ hay không?

Thanh Thu không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu, lôi kéo chiếc chăn mỏng, dự định nằm thêm một lát nữa, chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng người huyền ảo vang lên. Cô lập tức ngồi dậy chưa kịp thay quần áo ngủ, đã có người tới gõ cửa phòng của cô.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 100 (tiếp theo)

Vừa tìm hiểu nguồn gốc, sau đó đã tìm được vị bác sĩ nam đã chuồn mất kia, tiếp đó chưa cần dùng đến một vài thủ đoạn, người nọ một người rất sợ chết, liền đã khai nhận rất rõ ràng.

Hà Dĩ Kiệt nghe được chuyện này, cũng đã hiểu được ngọn ngành rồi.

Như vậy Trương Tư không bị chết, suy đoán cùng sự nghi ngờ của anh đều là sự thật. Chỉ là anh đã quá ngu xuẩn, đã tận mắt nhìn thấy cô, chung sống dưới một mái nhà ở nhiều ngày như vậy thế mà anh lại không nhận ra cô.

Ngay cả chuyện cô thay đổi dung mạo, ngay cả chuyện cô thay đổi hình thức bên ngoài, nhưng tại sao anh lại không thể cảm nhận được chứ, người con gái đứng ở trước mặt anh, lại chính là người mà anh vẫn mong nhớ ngày đêm, vậy mà anh lại không nhận ra?

“Hà Dĩ Kiệt, cậu làm sao vậy?”

Thẩm Bắc Thành thấy anh cứ đứng ở đó trầm mặc hồi lâu không hề nói năng gì, không khỏi quay đầu lại nhìn anh, thấy anh cứ cúi đầu đứng ở nơi đó, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, không khỏi kinh ngạc liền lên tiếng hỏi thăm.

Anh ngoảnh mặt làm ngơ, bất cứ tiếng động gì vang lên ở bên tai anh cũng không nghe thấy gì hết.

Khi anh cho là cô đã chết, anh đã từng không chỉ một lần tự nhủ, nếu như có kỳ tích xuất hiện, cô trở lại một lần nữa, nhất định anh sẽ mặt dày mày dạn đến cầu xin cô, anh sẽ phải cầu xin cô hãy ở lại, nhưng mà giờ phút này, mơ ước đã biến thành sự thật, đột nhiên anh lại phát hiện ra toàn bộ dũng khí của mình đã không còn...

Khi cô còn sống, anh chưa từng mang đến cho cô một giây phút được sống an ổn cùng hạnh phúc. Cô “chết rồi được sống lại”, đang đứng ở trước mặt của anh, vậy mà anh lại không biết người đó chính là cô.

Trong nháy mắt, vào giờ khắc này, vốn dĩ anh phải thấy mình vui sướng kích động đến điên cuồng, thì đột nhiên ở trong lòng anh chợt vang lên lời tự vấn bản thân, nhẹ nhàng hỏi chính mình, “Hà Dĩ Kiệt, rốt cuộc mày đã yêu Văn Trương Tư sâu đậm đến mức nào?”

Quả thực, chính anh cũng không tìm được câu trả lời, chính anh cũng cảm thấy chán ghét chính mình.

“Dĩ Kiệt?” Thẩm Bắc Thành thấy anh sững sờ, liền đưa tay đẩy đẩy anh.

Hà Dĩ Kiệt ngẩng đầu lên vẻ đầy mờ mịt, ánh mắt anh dường như chỉ có sự trống rỗng, quét qua hai người ở trước mặt, đang giật mình trông chừng anh.

Cuối cùng anh cũng không nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài.

Thẩm Bắc Thành thấy anh như thế, vội vàng nói mấy câu về đầy áy náy với Đoàn Phi Tà, sau đó liền vội vã đuổi theo.

“Dĩ Kiệt?” Thẩm Bắc Thành đuổi theo anh, dĩ nhiên dĩ nhiên quý dĩ nhiên có chút không yên lòng lo lắng nhìn anh.

Hà Dĩ Kiệt đi vài bước, mới chậm rãi mở miệng: “Chúng ta về Hàng Châu thôi.”

Hai người liền lên xe, chạy hướng về phía Hàng Châu.

Đã là tám giờ sáng rồi, Thẩm Bắc Thành xem xét thời gian một chút, tối hôm qua nếu không có gì sai biệt lắm, lúc rạng sáng Thanh Thu đã đi Hàng Châu, hiện tại anh cũng nên đến đó, anh đi cùng với Hà Dĩ Kiệt cũng còn có thể được nhìn thấy cô...

Cái ý nghĩ này vừa nổi lên, cả một đêm không ngủ, liên tục chạy ngược chạy xuôi đến một lữ người liên như bị quét sạch...

Khoảng hơn năm giờ sáng, xe đưa Thanh Thu chạy tới Hàng Châu, suốt cả một đêm, tinh thần của cô tựa như dây cung bị giương căng, chứng kiến thấy Nặc Nặc bình yên vô sự, vết thương của Tư Tư cũng ổn định lại rồi, cả người cô liền chùng xuống một chút, cô ăn qua loa một chút, sau đó cảm thấy một mối không chịu nổi, Thanh Thu đành phải đi tới phòng khách nghỉ ngơi.

Bây giờ rười sáng, Nặc Nặc liền bò dậy, bảo mẫu mặc quần áo cho cô bé xong, Nặc Nặc liền chạy tới phòng của Tư Tư.

Tư Tư bị thương ở phía sau não, thật ra thì cũng không coi là nặng, mất máu cũng rất ít, chỉ do bị đau đớn nên dẫn đến trợn hôn mê ngắn ngủi. Sau khi Hà Di Kiệt đi không đến mấy giờ, cô đã tỉnh lại, sau đó lại thiếp đi ngủ một lát, đến sáng sớm khi Nặc Nặc đẩy cửa chạy vào, cô đã tỉnh lại rồi, đang nằm nhìn lên trên trần nhà phía trên đầu, trong đầu cô đang rối loạn một mảnh.

Tiếng đẩy cửa vang lên, cô thu hồi ánh mắt nhìn về cửa, một cô bé nhỏ nhỏ mặc chiếc áo khoác trẻ con màu trắng, tay áo phao, giống y như trong tấm hình chụp Tom Cruise và con gái Tonhia xinh đẹp trên bìa tạp chí mà cô đã xem, cô bé cũng có mái tóc mềm mại hoe vàng, có hàng tóc cắt che ở trên trán. Chân mày khoe mắt Tư Tư đều như đang cười, cô đưa tay ra với Nặc Nặc, vừa mở miệng, liền nói ra một câu cũng ngoài dự định của mình...

“Nặc Nặc ngoan, đến đây với mẹ nào!”

Nặc Nặc ngây ngẩn cả người, bản thân Tư Tư ở bên trong này cũng chợt thấy sững sờ.

Trong phòng yên tĩnh dường như có thể nghe thấy cả tiếng không khí đang lưu chuyển.

Trong đầu Tư Tư liền thấy một hồi ong ong, rối loạn quay cuồng một hồi, giữa lúc đó chợt như được một đôi tay thần kỳ vỗ mặt cái trở nên bình thường.

Tất cả những quá khứ đã trải qua, ngay lập tức trào ra lan tràn khắp trong đầu cô. Trong đầu của cô mơ hồ có chút đau, không nhận được, cô giờ tay lên ôm lấy đầu của mình, lòng mày cũng nhúu lại thật chặt.

“Di ơi!” Nặc Nặc vừa nhìn thấy bộ dạng này của cô, liền sợ hãi, lao đảo chạy vội tới, leo lên trên giường của cô đưa tay lên sờ vào đầu của cô.

Tư Tư sợ con gái bị té, đưa tay đỡ lấy cô bé. Thân thể nhỏ bé mũm mĩm những thịt của Nặc Nặc được cô ôm vào trong ngực, trong nháy mắt, dường như cô nhớ tới ngày Nặc Nặc còn là một cô bé con nhỏ xíu, bộ dạng tựa như một viên thịt tròn xoe, mồm miệng ê a không ngừng, cười toé toét được cô quần trong lớp tã lót, ôm vào trong ngực đu đưa hát những bài hát ru để dỗ dành Nặc Nặc ngủ... Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nặc Nặc phúng phính, trắng trẻo, nõn nà, nụ cười của cô bé giống như đoá hoa nở bùng trong gió xuân, nhìn rất đáng yêu.

Rồi sau đó, chớp mắt một cái, con bé lại đã biến thành một cô gái nhỏ bắt đầu biết đi, biết nói, biết cười, tiếp đó bắt đầu biết nhảy nhót, vừa xinh đẹp lại vừa hiểu chuyện!

Cô đã bỏ lỡ chuyện gì? Quá trình con gái cô lớn lên có một đoạn thời gian trong cô chỉ có một khoảng trống không, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra vậy?

“Nặc Nặc, Nặc Nặc của mẹ...” Cô ôm thật chặt lấy con gái, một lần lại một lần gọi tên của con gái.

Trên người của cô ấm áp và mềm mại, Nặc Nặc được mẹ ôm nằm ở trước ngực của mẹ, chỉ cảm thấy như có một dòng nước ấm áp không nhìn thấy được chảy trong thân thể bé nhỏ của mình, cô bé như được bao bọc trong hơi thở ấm áp, cảm thấy vui sướng không nói ra được, không thể hình dung nổi cảm giác an tâm, lòng mẹ mới đặc biệt làm sao?

A! Cô vừa mới nói câu gì nhỉ? Cô nói... đến đây với mẹ nào, cô là mẹ của Nặc Nặc sao?

Cảm giác được mẹ ôm hôn khác hẳn với những dì kia, dì Thanh Thu, dì Tĩnh Tri, dì Lưu Tô cũng đã từng ôm hôn bé, nhưng đều không giống như mẹ. Cũng bởi vì dì xinh đẹp chính là mẹ, cho nên, bé mới có cảm giác khác hẳn với các dì kia sao?

Chương 101: Hồi phục trí nhớ

Cảm giác được mẹ ôm hôn khác hẳn với những dì kia, dì Thanh Thu, dì Tĩnh Tri, dì Lưu Tô cũng đã từng ôm hôn bé, nhưng đều không giống như mẹ. Cũng bởi vì dì xinh đẹp chính là mẹ, cho nên, bé mới có cảm giác khác hẳn với các dì kia sao?

Nặc Nặc cứ cọ gương mặt của mình ở trong ngực của Tư Tư, mặt của cô bé áp sát vào bộ ngực mềm mại của mẹ, giống như khi còn bé, khi mà bé nằm ở trước ngực của mẹ, miệng bú sữa mẹ. Cái ôm ở trong ngực của mẹ lúc này, cùng với cái ôm trong ngực của mẹ được lưu lại trong trí nh, trong nháy mắt đã lập tức chồng lên nhau, hơi thở quanh quẩn ở chóp mũi, giống như... giống như là hương vị cô bé đã từng thấy khi trải qua trong giấc mộng, mà cô bé đã đuổi theo vô số lần. Đột nhiên Nặc Nặc ôm thật chặt cô của Tư Tư, tựa như mơ hồ, khẽ gọi lên một tiếng...”Mẹ“.

Trong lúc này Thanh Thu đang nửa mê nửa tỉnh, cô chỉ cảm thấy giấc ngủ vô cùng không yên ổn, thế nào mà cô lại nằm mơ như vậy chứ, cô nằm mơ thấy Thẩm Bắc Thành, còn có cả Hách Nhĩ Mạn...

Cũng không biết Hách Nhĩ Mạn tối hôm qua bị đánh, bây giờ đã ra hình dáng gì.

Cả một đêm vất vả, cô mệt đến mức tựa như xương cũng đã rã rời hết cả, giấc ngủ ngắn ngủi này chỉ trong chốc lát, lại càng làm cho cô cảm thấy toàn thân mình cũng như nhũn ra.

Cô nằm ở trên giường lười biếng, không muốn động dậy, mở mắt ra cảm thấy mệt mỏi, cô liền nhắm mắt lại, nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua.

Chưa bao giờ có anh bạo phát nổi cơn giận dữ lớn đến như vậy, mà nguyên nhân lại là vì cô, ngay cả lần trước khi cô nhờ luật sư mang bản thỏa thuận ly hôn tới đưa tận tay của anh, anh cũng không nóng giận đến như thế.

Anh vẫn luôn kiêu ngạo như vậy, quyết duy trì tự ái của mình, không chút do dự ký tên luôn trên bản thỏa thuận ly hôn đó.

Bất kể cô như thế nào, bất kể cô làm cái gì, bất kể cô phản kích hoặc là khiêu khích như thế nào đi nữa, anh cũng từng có những lúc cực kỳ tức giận, nhưng một lát sau, tác phong của anh lại nhanh nhẹn như cũ.

Cô không nghĩ ra, tại sao tối ngày hôm qua anh lại bị mất khống chế như vậy, thậm chí còn ra tay đánh người.

Sau khi cô đưa Hách Nhĩ Mạn đi vào trong phòng, nhìn thấy những vết thương kinh người trên mặt của anh cũng cảm thấy thương cảm, có thể thấy được rằng, Thẩm Bắc Thành đã ra tay hung ác đến cỡ nào.

Thanh Thu khe khẽ thở dài một hơi, không biết tại sao, sau khi chứng kiến thấy Hách Nhĩ Mạn bị thương, trong lòng cô có sự áy náy, có sự khổ sở, nhưng lại thật giống như...

Cũng không thấy có cảm giác quá đau lòng...

Hách Nhĩ Mạn vẫn còn quá trẻ, tuổi còn rất trẻ, giống như là một đứa trẻ không hiểu chuyện cứ dính chặt lấy người lớn vậy. Giữa lúc này, Thanh Thu chợt cảm thấy, nếu như quả thật cô kết hôn với Hách Nhĩ Mạn, liệu có phải về sau cô sẽ phải chăm sóc anh giống như một người mẹ hay không?

Thanh Thu không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu, lời kéo chiếc chăn mỏng, dự định nằm thêm một lát nữa, chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng người huyền ảo vang lên. Cô lập tức ngồi dậy chưa kịp thay quần áo ngủ, đã có người tới gõ cửa phòng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 158: Hồi Phục Trí Nhớ 2

Chương 102 (tiếp theo)

Thanh Thu mặc quần áo từ tế thật nhanh, sau đó kéo cửa ra, đã thấy người quản gia, trên đầu đầy mồ hôi đứng ở bên ngoài. Cô vội vàng hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì, quản gia cũng không giấu giếm cô, chỉ nói em trai của Cận tiểu thư nghe nói Cận tiểu thư bị thương, đã phái người tới đón Cận tiểu thư đưa đi bệnh viện, Nặc Nặc cũng đi theo luôn. Ai ngờ, đi được nửa đường, xe của Cận tiểu thư chợt bỏ rơi xe của bọn họ vẫn đi theo ở phía sau xe kia, hiện tại, cũng không biết Cận tiểu thư đã đi nơi nào...

Nghe vậy Thanh Thu không khỏi thấy kinh hãi chuyện Cận tiểu thư rời đi cũng không gấp, nhưng tại sao lại giống như cô đã bắt cóc Nặc Nặc mang đi vậy?

Chẳng lẽ chuyện này ngay từ lúc mới bắt đầu đã chính là một cuộc âm mưu? Chính là cố ý muốn đến gần Hà Dĩ Kiệt cùng Nặc Nặc, sau đó bắt cóc? Vơ vét tài sản?

Trong đầu Thanh Thu xoay chuyển thật nhanh, cũng liền mở miệng hỏi lại luôn: “Ông đã gọi điện thoại cho Hà tiên sinh, nói rõ sự việc này hay chưa?”

“Đã gọi điện thoại cho Hà tiên sinh rồi.”

“Báo cảnh sát chưa?”

“Hà tiên sinh không cho báo cảnh sát.”

Thanh Thu không khỏi cau mày, diễn đàn lên quý đôn tại sao Hà Dĩ Kiệt lại không cho báo cảnh sát nhỉ?

“Như vậy đi, trước hết bây giờ ông cho người lập tức đi đến sân bay, ga xe lửa, tóm lại, những nơi nào có đường đi từ Hàng Châu đi đến nơi khác, ông cũng phái người đi trước chặn lại, bọn họ cũng không thể chấp cánh mà bay đi chứ?”

Quản gia lập tức thưa phải, nhanh chóng dẫn người đi, trong lòng Thanh Thu như có lửa đốt, chỉ đành phải gọi điện thoại lại cho Thẩm Bắc Thành.

Bởi vì này sự việc đột ngột phát sinh ra nên trong lòng cô hết sức lo lắng, khi nói chuyện giọng nói cũng có chút hoảng hốt, áy náy, dù nói thế nào...

Thẩm Bắc Thành đã đưa cô đến Hàng Châu để chăm sóc Nặc Nặc, nhưng Nặc Nặc đang ở ngay dưới mí mắt của cô liền bị Cận Tư Tư mang đi...

Nếu như Nặc Nặc mà xảy ra chuyện gì, cả đời này cô cũng không có cách nào để tha thứ cho mình!

Đây chính là huyết mạch duy nhất mà Tư Tư lưu lại, thân là chị em, vậy mà cô lại không chăm sóc cho Tư Tư được chu đáo, để cho cô phải chịu nhiều khổ sở như vậy, cuối cùng đến cái chết không được rõ ràng, hiện giờ đứa con gái mà cô để lại giờ đây cũng lâm vào cảnh nguy hiểm...

Thanh Thu vừa mới gọi điện thoại, liền không nhịn được bật khóc âm lên.

Thẩm Bắc Thành vừa lái xe thật nhanh, lại vừa nhẹ giọng an ủi cô, khi cô gặp phải chuyện lớn như vậy, ý nghĩ đầu tiên cô nghĩ đến chính là gọi điện thoại cho anh. Trong lòng Thẩm Bắc Thành bất giác xống lên sự ám áp vô biên, giọng nói không tự kìm hãm được liền tràn ngập chan chứa sự dịu dàng.

Hà Dĩ Kiệt khẽ nghiêng đầu liếc nhìn anh một cái, trong lòng chợt thở dài một hơi.

Có phải thời điểm anh và Tư Tư đang đi chung với nhau, cũng sẽ không kìm hãm được mà trở nên dịu dàng chân thành như vậy hay không?

“Không sao đâu, yên tâm đi... Đã có anh ở đây, em không cần lo lắng, Dĩ Kiệt cũng sẽ không trách em đâu...”

Thẩm Bắc Thành lòng riêng nhưng bị quấy phá, anh cũng không muốn nói cho Thanh Thu sớm biết chuyện, Cận Tư Tư chính là Trương Tư, cô là mẹ của Nặc Nặc, sẽ không làm tổn thương đến Nặc Nặc, anh nghĩ cùng cô nói thêm mấy câu, tựa như muốn cô phải dựa vào mình vậy.

Nhưng lúc này thấy bộ dạng Thanh Thu khóc không thành tiếng, anh thực sự thấy mình không thể đành lòng, sau hai ba câu an ủi liền nói lại tất cả sự thật với cô.

Thanh Thu nghe thấy trong lòng kinh hãi, tâm tình cũng đã yên ổn trở lại. Sự lo lắng duy nhất của cô là Nặc Nặc, bây giờ nghe thấy Thẩm Bắc Thành nói như vậy, chỉ cảm thấy tảng đá lớn đang đè nặng lên tim mình, thoáng cái như được hất sang một bên, cả người cũng vui vẻ lên, lại nghĩ đến Tư Tư không bị chết, trong cuộc sống chị em các cô lại có thể được ở chung một chỗ, cười cười nói nói, không khỏi bị kích động lại khóc âm lên. Trong khoảng thời gian ngắn, cô vừa khóc vừa cười ở ngay trong điện thoại, lại vừa vắn đề cho Thẩm Bắc Thành ở đầu kia được nghe trọn vẹn...

Khỏe môi anh cong lên vì buồn cười, thoáng chốc mặt mày cũng lấp lánh ánh sáng sáng ngời đầy hưng phấn, từng điểm nhỏ trên mặt anh cũng như đang nở nụ cười, chứa đựng sự dịu dàng, làm cho người ta không khỏi thấy động lòng.

Anh nghe thấy cô ở đầu điện thoại bên kia nói một thôi một hồi những câu không đầu không đuôi, hồi lâu, anh mới nhỏ giọng nhẹ nhàng gọi một tiếng tên của cô...

“Thanh Thu...”

Cô đáp lại theo bản năng “Dạ?” lên một tiếng, sau đó giữa hai người chợt trầm mặc lại.

Lời nói đã lên tới cổ họng, thật sự anh có rất nhiều, rất nhiều điều muốn nói, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, ngược lại, anh lại không sao thốt ra nổi một chữ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Bỏ trốn

Lời nói đã lên tới cổ họng, thật sự anh có rất nhiều, rất nhiều điều muốn nói, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, ngược lại, anh lại không sao thốt ra nổi một chữ.

Anh nhìn thẳng về phía trước, con đường chạy tít tắp dường như không có tận cùng. Trong ánh nắng ấm áp của buổi sáng tháng tư, những dãy núi lớn ở hai bên cửa sổ xe lướt qua nhanh chóng, chỉ còn thấy màu xanh biếc ánh lên lấp lánh, tựa như dòng nước chảy đang chảy về xuôi.

Ta nhìn thấy cảnh núi non xanh ngắt kia ngập tràn vẻ quyến rũ, nhưng ngược lại, núi xanh nhìn thấy ta chấp nhận như thế không? ỉ

Anh siết chặt điện thoại di động trong tay, dần dần lòng bàn tay anh đã rịn ra một lớp mồ hôi, tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô vọng vào trong tai của anh.

Ánh mặt trời giống như là những hạt vàng lấp lánh, xuyên qua cửa sổ xe rắc lên trên gương mặt của anh, giọng nói trầm trầm của anh ngập tràn sự dịu dàng, vang lên ở trong buồng xe: “Thanh Thu, em có biết không, anh yêu em...”

Thanh Thu chỉ cảm thấy hơi thở của mình lập tức như ngừng lại, sau giây phút giật mình kinh ngạc ngẩn ngui, cô chợt nhấn phím kết thúc cuộc gọi thật

nhANH.

Ngực cô phập phồng lên xuống không ngừng, nhịp thờ tựa như bị lạc nhịp, cổ họng chột thấy khô rang nóng rực. Thanh Thu chậm rãi ngồi xuống ở trên ghế, khóe môi lại hơi nhếch lên lộ ra một ý cười nhàn nhạt mang vẻ châm biếm.

Mặc dù miệng cô đang mỉm cười, nhưng trong con ngươi lại ẩn chứa sự đau đớn sâu sắc.

Đã quá muộn rồi, tất cả những điều này giờ đây đã trở nên quá muộn màng.

Cô không biết những cô gái khác khi gặp phải những chuyện như thế này thì sẽ có phản ứng như thế nào, cô chỉ biết hiện tại, bản thân cô không sao chấp nhận nổi.

Đáy lòng của cô có một vết thương quá lớn, cho dù vết thương đã khép miệng lại, nhưng ở bên dưới vết sẹo kia lại đang cất giấu sự đau đớn khôn nguôi, cô không làm sao quên được.

Ngày trước, khi cô được gả cho anh, trong lòng anh oán hận cô đã chiếm đoạt anh mất vị trí của Kiều Mộc Miên, mối tình đầu của anh. Rốt cuộc sau khi anh cắt đứt chuyện tình cảm với Kiều Mộc Miên, bọn họ bắt đầu có sự gần gũi về da thịt, nhưng đột nhiên, giữa đường lại mọc ra một Lạc Tương, người bạn thanh mai trúc mã từ thuở nhỏ của anh.

Mọi người ai cũng nói cô khó mà giữ được vị trí thiếu phu nhân của nhà họ Thẩm, ai ai cũng nói, anh và Lạc Tương là đôi thanh mai trúc mã do ông trời tác hợp, lúc đó nào có ai quan tâm đến cảm nhận của cô dù chỉ là một chút, có ai hiểu được ở bên trong lòng của cô đang phải chịu biết bao gian nan khó chịu?

Cô bị Lạc Tương đẩy ngã xuống dưới lầu, làm cô bị mất đứa con, lúc đầu anh hoảng sợ đến ngăn người ra, nhưng sau đó anh lại giải vây giúp cho Lạc Tương.

Khi đó cô cũng đã hiểu, người đàn ông này, không thể chấp nhận được.

Hơn nữa về sau, nhà họ Triển bị phá sản hoàn toàn, cô cũng không cần phải vất vả khổ sở để chống đỡ nữa. Em gái, em trai của cô cũng đã như những chú chim mọc đủ lông cánh, không cần phải dựa vào sự che chở của cô nữa. Cô nên nhìn nỗi đau, để lại bản thỏa thuận li hôn cho anh rồi cao bay xa chạy. Mỗi ngày mỗi đêm trôi qua, cô đã phải trải qua biết bao vất vả khổ sở, đau đớn như thế, thử hỏi có ai đã từng hỏi qua một câu thăm nom rằng những ngày qua cô đã sống như thế nào hay không?

Mà trong khi đó bản thân anh, lại vẫn dấy đưa không rõ với Lạc Tương như cũ. Những lưu luyến còn sót lại trong cô cứ như thế, từng chút từng chút một, đã bị tàn lụi đi, hầu như không còn.

Cho tới bây giờ, anh lại đột ngột nói ra câu “anh yêu em, Thanh Thu, anh yêu em”.

Rốt cuộc anh muốn cô phải như thế nào đây?

Muốn cô cảm động mà khóc thật lớn chăng? Muốn cô nằm trong vòng tay của anh mà khóc lóc nức nở, ôn lại giấc mộng uyên ương, mà quên đi tất cả, bỏ qua tất cả quá khứ hay sao?

Cô không phải là một người phụ nữ không có trí nhớ. Cô cũng không còn là một cô gái ngu ngốc hồi mười bảy mười tám tuổi nữa, chỉ cần người nghe thấy đàn ông cất tiếng nói lời ngon ngọt, dễ dãi dành dành một lát, là đầu óc trở nên choáng váng rồi.

Cô sẽ không quay đầu trở lại nữa, thiên hạ này lớn như vậy, cũng không phải chỉ có một người đàn ông Thẩm Bắc Thành kia, nếu như trên thế giới này chỉ còn có một mình anh, cô cũng tình nguyện sống cuộc sống độc thân.

Thẩm Bắc Thành từng sờ nhìn điện thoại của mình bị cắt đứt, mãi một lúc lâu cũng không có phản ứng lại nổi.

“Này, tôi còn muốn giữ lại mạng sống của mình để theo đuổi theo bà xã và con gái của tôi đấy, cậu đừng để cho tôi bị chết cùng với cậu đấy nhé.”

Hà Di Kiệt vẫn giữ sắc mặt thản nhiên, vói tay sang giữ lấy vô lăng khẽ xoay một vòng, xe ô tô lượn sát sạt qua hàng rào lan can bảo hiểm ven đường.

Lúc này Thẩm Bắc Thành mới tỉnh táo lại, vội vàng ổn định tay lái chuyên tâm lái xe.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Bỏ trốn 2

Chương 102 (tiếp theo)

Tư Tư ngồi ở trong xe, Nặc Nặc ngồi ở trên đùi của cô.

Cận Trường Sinh nhìn hai mẹ con Tư Tư ngồi ở bên cạnh, hàng lông mày dài nhú chặt không hề giãn ra.

“Chị quyết định như vậy sao?” Cuối cùng anh vẫn không thể nhịn được nữa, liền lên tiếng hỏi thăm

Tư Tư gật đầu một cái, lại siết chặt lấy con gái: “Ừ, đã quyết định rồi, bây giờ chị không muốn sống ở trong nước nữa.”

“Vậy... còn Nặc Nặc thì thế nào đây?”

Trường Sinh đưa tay vuốt vuốt mái tóc Nặc Nặc, Nặc Nặc liền ngoan ngoãn nhe cười với anh, đôi mắt cười cong lên thành mảnh trăng khuyết...

Tư Tư lập tức co lại cánh tay: “Nặc Nặc là con gái do chị sinh ra, không có liên quan đến anh ta...”

Cô nói xong, khép mắt buông hàng lông mi xuống, nhìn thật kỹ con gái đang nằm ở trong ngực mình, trong lòng thấy đau đớn như bị đao cắt.

Ban đầu cô nghĩ rằng mình sẽ chết, diễm❖n❖đàn❖lê❖quý❖đôn cho nên mới trao lại con gái cho anh, hiện giờ cô đã không sao rồi, nhưng cô lại không nói với anh một tiếng nào, cứ thế mang con gái đang sống ở bên cạnh anh bỏ đi, nếu như Nặc Nặc hỏi ba của nó, cô sẽ phải nói như thế nào với con gái đây?

Trên người của Nặc Nặc không chỉ mang dòng máu của một mình cô, trên người con gái của cô cũng đang chảy dòng máu của Hà Di Kiệt...

Nhưng mà, cô không có cách nào khác, cô không thể bỏ được Nặc Nặc, nhưng cũng không chấp nhận việc ở lại nơi này, cô cũng không muốn lại nhìn thấy anh nữa.

“Liên hệ máu mủ, không phải chỉ một câu nói là có thể chặt đứt được.”

Giọng nói của Trường Sinh sâu kín lạnh lạnh, những lời này đã thấm sâu trong người anh. Anh cũng đã từng hận ba của anh, nhưng đến bây giờ, cho dù anh vẫn còn chưa muốn tha thứ cho ba, nhưng anh vẫn chấp nhận ông.

Tư Tư khẽ cắn chặt vào môi dưới, sắc mặt của cô đã có chút tái nhợt, môi cũng đã tái nhợt đi. Nặc Nặc ngửa mặt lên nhìn mẹ của mình, bàn tay nhỏ bé mập mập ôm lấy cô về thân thiết: “Mẹ, chúng ta sẽ không ở cùng với ba nữa sao?”

Tư Tư không sao chịu đựng nổi câu hỏi của con gái được phát ra bằng giọng nói non nớt như vậy, cô ôm con gái khẽ dỗ dành: “Chúng ta len lén trốn đi trước, khiến ba gấp gáp, sau đó chúng ta sẽ trốn khiến ba không tìm được hai mẹ con, có được hay không?”

Cô đã nói tránh đi về sự thật tàn khốc của cuộc chạy trốn này, nói về cuộc chạy trốn như là đang chơi trò chơi của trẻ con.

Nặc Nặc mặt mày hớn hờ, vỗ tay kêu lên: “Hay quá hay quá, chúng ta khiến ba phải gấp gáp, khiến ba không tìm được chúng ta!”

Tư Tư cúi đầu nhìn con gái đầy yêu thương, cười dịu dàng: “Nặc Nặc thật biết nghe lời, mẹ rất yêu con.”

“Con cũng vậy, con rất yêu mẹ.” Nặc Nặc bỏ nhào vào trong ngực của cô làm nũng, một lát sau, diễm❖đàn❖lê❖quý❖đôn đột nhiên cô bé lại ngẩng đầu lên, chớp chớp hàng lông mi thật dài: “Mẹ, thấy như con đang nằm mơ.”

“Hả?” Tư Tư không sao nhịn được, bật lên cười.

Nặc Nặc nhú nhú mày, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mập nhú lại, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Mẹ, chỉ có khi nằm mơ con mới thấy mẹ.”

Tư Tư nhìn con gái, nước máccủa cô chợt liền rơi xuống, “Nặc Nặc, con không hề nằm mơ, mẹ đã thực sự trở lại với con rồi.”

“Mẹ tại sao mẹ lại bỏ con và ba ở lại vậy?” Mắt Nặc Nặc ửng đỏ, cái miệng nhỏ nhắn quắt lại như giận dỗi.

Tư Tư ngo ngắncô không biết phải giải thích với Nặc Nặc như thế nào để cho con gái hiểu được. Chẳng lẽ cô lại trả lời cho con gái mình, một đứa bé nhỏ xíu như thế này biết rằng, mẹ của nó đã phải sống một cuộc sống giống như ở trong địa ngục hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Một nhà ba người

Tư Tư ngo ngắncô không biết phải giải thích với Nặc Nặc như thế nào để cho con gái hiểu được. Chẳng lẽ cô lại trả lời cho con gái mình, một đứa bé

nhỏ xíu như thế này biết rằng, mẹ của nó đã phải sống một cuộc sống giống như ở trong địa ngục hay sao?

Suốt một lúc lâu, Tư Tư vẫn không nói gì, Nặc Nặc vẫn ngẩng đầu lên nhìn cô, trong đôi mắt to ảm chứa sự nghi vấn cùng sợ hãi, “Mẹ...”

Nặc Nặc đưa tay kéo kéo ống tay áo của mẹ, Tư Tư kinh ngạc phục hồi lại tinh thần lại, cúi đầu nhìn xuống, thấy một đôi con ngươi đen bóng như ngọc của con gái đang chăm chú nhìn mình, ngực cô như co rút lại đau đớn, chợt thấy sự khô sở dâng lên dày đặc, trong hốc mắt của cô chợt dâng lên cảm giác ẩm ướt, nóng nóng, tựa như có nước mắt đang muốn rơi xuống.

“Mẹ gặp phải một chút việc, cho nên phải trở về muộn một chút, bây giờ mẹ đã giải quyết được mọi chuyện xong xuôi rồi, cho nên mẹ liền vội vàng trở lại bên cạnh Nặc Nặc ngay, Nặc Nặc sẽ không trách mẹ đã đến tìm con muộn chút, có phải không?”

Cô đưa tay lên khẽ vỗ vỗ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, cảm xúc mềm mại, giống như những sợi lông tơ nhẹ nhàng chạm vào trái tim của cô làm dịu lại nỗi đau đớn... Cô sẽ phải lựa chọn như thế nào cho đúng đây?

Vì con gái, cô nên từ bỏ hạnh phúc cùng sự tự do từng có của mình, chấp nhận ở lại nơi này để cho con gái có được cuộc sống của một gia đình hoàn chỉnh, hay là, cô nên vì chính bản thân mình, bỏ qua hạnh phúc của con gái đây?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nặc Nặc cứ cọ cọ mãi ở trong lòng bàn tay của Tư Tư, sau đó cô bé liền nhào vào trong ngực Tư Tư, cánh tay mập mập mềm mại ôm lấy Tư Tư, cất giọng non nớt trả lời cô: “Nặc Nặc không trách mẹ, Nặc Nặc yêu mẹ.”

Đáy mắt Tư Tư rung rung, nhưng gương mặt có lúm đồng tiền lại nở một nụ cười tươi như hoa.

Xe vẫn đang lao nhanh về phía trước, sân bay đang ở phía trước cách đó không xa, chỉ cần khoảng độ hơn 10 phút nữa thôi, cô sẽ cùng với Nặc Nặc vĩnh viễn rời khỏi nơi này...

Nói thực là trong lòng cô đang rất mâu thuẫn, thật ra thì cô đã có quyết định riêng của mình rồi.

Sau khi trò chuyện với cô một lúc, Nặc Nặc liền từ trong ngực cô bò dậy, giơ lên đầu nhỏ nhắn nhìn lóp kính ở phía sau xe ô tô, ngắm nghía con đường ở đằng sau. Cô bé vừa tròn to hai mắt nhìn, vừa lẩm bẩm hỏi lại mẹ: “Mẹ, sao ba vẫn chưa tới vậy...”

Tư Tư liền gạt mình, mới nhớ ra mình đã nói những lời lừa gạt Nặc Nặc, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót, nhưng cô không có cách nào để nói ra sự thật với con gái được, chỉ đành phải tiếp tục nói an ủi: “Ba sẽ tới ngay lập tức thôi, Nặc Nặc đừng nóng vội.”

Nặc Nặc ồ lên một tiếng, buông hàng lông mi thật dài xuống, lại nép vào trong ngực cô.

Thấy Nặc Nặc không hỏi gì thêm nữa, Tư Tư liền thở phào nhẹ nhõm.

Xe đi thêm được một đoạn, Nặc Nặc chợt ngẩng đầu lên, lông mày hơi nhíu lại, gương mặt đượm vẻ sốt ruột cùng lo lắng mở miệng hỏi cô: “Ba không tìm được, gấp gấp, sẽ khóc...”

Miệng lưỡi Nặc Nặc rất lanh lợi, nhưng dù sao cô bé cũng còn nhỏ tuổi, có nhiều lúc chưa thể diễn đạt đầy đủ trọn vẹn cả câu nói, nhưng Tư Tư vẫn có thể hiểu được ý của con gái muốn nói. Ý của câu nói mà Nặc Nặc vừa nói là, nếu như ba trở lại nhà không nhìn thấy cô bé, không tìm được cô bé, ba sẽ vội vã cuống quýt, sẽ khóc...

Anh rất cưng chiều Nặc Nặc, Tư Tư nhận ra điều này rất rõ qua ánh mắt của anh, vẫn ghi nhớ ở trong lòng mình. Chỉ có điều, cô không ngờ rằng, chỉ có một khoảng thời gian ngắn như vậy, tình cảm của Nặc Nặc đối với anh vậy mà cũng đã cực kỳ sâu sắc như vậy.

“Không có chuyện gì đâu, ba sẽ tìm được thôi.”

Cô vuốt vuốt mái tóc của con gái, khi cô nói ra những lời này, nhưng quả thực trong lòng cô cũng không hề tin tưởng như vậy.

Thẩm Bắc Thành giảm bớt tốc độ xe, cho xe chạy về hướng vào trong nội thành của Hàng Châu, đi được một đoạn đường, sau khi vẫn một mực nhắm mắt dưỡng thần, Hà Dĩ Kiệt chợt mở mắt ra, ánh mắt của anh hơi nheo lại, có chút suy tư, nhìn về con đường quanh co, không biết đâu là cuối con đường ở phía trước.

Thời điểm xe chạy đến một ngã ba, anh liền chậm rãi mở miệng nói: “Bắc Thành, chúng ta đi ra sân bay nhé!”

Thẩm Bắc Thành hơi sững sốt, nhưng anh hiểu được ngay, Trương Tư đã mang theo Nặc Nặc rồi đi, nếu như bây giờ bọn họ lại chạy trở về nhà cũng sẽ không giải quyết được chuyện gì, tính toán thời gian, còn không bằng đi tới sân bay, thử xem vận may thế nào, không chừng lại vừa vận ngắn cần lại được cũng nên.

“Được.” Thẩm Bắc Thành dừng xe lại, sau khi chờ đèn xanh đèn đỏ chuyển màu, anh vòng tay lái, lái xe cho chạy theo hướng tới sân bay.

Cận Trường Sinh dừng xe lại, quay đầu lại nhìn bộ dạng của Trương Tư, thấy trên đầu cô còn mang một màu trắng xóa bởi những vòng băng quấn quanh, trong lòng anh liền thấy hơi trùng xuống.

Thời điểm ngồi ở trong phòng chờ, chờ thời gian lên máy bay, anh lại hỏi Trương Tư một lần nữa: “Chị đã quyết định thật sự như vậy sao?”

Tư Tư ôm Nặc Nặc, hai tay Nặc Nặc ôm một cái bánh quế lớn, đang ăn say sưa ngon lành, cô đưa tay gạt nhẹ những lọn tóc trên trán con gái sang một bên, nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ.”

Cận Trường Sinh từ chối cho ý kiến, một hồi lâu sau, trong con ngươi trong sáng lộ ra một chút buồn bã: “Nhưng em nói thật, tóm lại, chị làm thế này em thấy thật sự Nặc Nặc rất đáng thương.”

Tay của Tư Tư run lên, nhưng ngược lại, cô lại cười lên một tiếng đầy vẻ quật cường: “Một mình chị cũng có thể nuôi Nặc Nặc rất tốt, trước kia khi anh ta không ở cùng với chị, chỉ có một mình chị vẫn nuôi được Nặc Nặc đó thôi. Chẳng phải không những Nặc Nặc rất ngoan ngoãn mà con bé còn làm cho người khác luôn thấy yêu thích không ngừng đó sao?”

“Trước kia Nặc Nặc chưa từng được gặp ba ba của nó, bây giờ hai cha con đã ở chung một chỗ lâu như vậy, khi Nặc Nặc nhớ đến ba của nó thì biết làm thế nào?”

Tư Tư không chịu thỏa hiệp: “Qua một thời gian dài, con bé sẽ quên thôi, một đứa trẻ mồ côi cha không nhất định sẽ làm cho mọi người đều thấy không vui vẻ, không hạnh phúc.”

“Nhưng mà, một đứa trẻ mồ côi cha, nhất định sẽ vẫn luôn mong đợi được một nhà đoàn viên, đúng không Tư Tư?”

Cô vừa nói dứt câu, liền nghe thấy phía sau lưng mình có một giọng nói từ tốn, trầm tĩnh, ầm ầm vang lên. Trong nháy mắt, Trương Tư chợt thấy kinh hãi, chỉ cảm thấy tất cả máu trong cơ thể mình bỗng chốc tựa như bị vật gì đó hút hết sạch. Cô ôm Nặc Nặc sững sờ ngồi nguyên tại chỗ, ngay cả việc cô muốn xoay cân cổ để quay đầu lại liếc mắt nhìn anh một cái, cũng không thể ngó ngoáy, cứ động nói...

Nặc Nặc cũng đã từ trong ngực của cô nhô đầu ra ngoài, cười vui sướng và hồn nhiên, liền tiếp kêu lên mấy tiếng “ba ba”, sau đó liền xông về phía trong ngực Hà Dĩ Kiệt ào tới...

Hà Dĩ Kiệt ngồi xổm xuống dưới đất, đưa hai cánh tay ra. Nặc Nặc lập tức nhào vào lòng anh, vòng tay ôm cổ lấy của anh một cách thân thiết, ngửa mặt lên hôn vào trên mặt của anh, cười tít mắt, đôi mắt cô bé cong lại thành hình mảnh trăng khuyết.

“Ba, ba thật là nhanh, ba đã tìm được Nặc Nặc nhanh thật!”

Cô bé cho rằng ba thật là siêu việt, cho nên ba mới tìm ra hai mẹ con bé nhanh như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé đỏ bừng vì cao hứng.

Hà Dĩ Kiệt đưa tay lên lau vệt bơ còn dính ở trên khóe miệng của con gái, nét mặt tràn đầy dịu dàng và cưng chiều: “Đương nhiên rồi, Nặc Nặc là bảo bối của ba mà, dù chỉ một phút thôi, ba ba cũng không thể rời xa bé Nặc Nặc được!”

Nặc Nặc càng trở nên cao hứng không thôi. Cô bé nép ở trong lòng anh uốn éo rầm rì làm nũng, bất kể cô bé có những động tác như thế nào, Hà Dĩ Kiệt cũng vẫn luôn cười đầy vẻ âu yếm và cưng chiều. Cận Trường Sinh đứng ở một bên nhìn bọn họ một lát, môi mím nâng lên, cất tiếng nói thanh thoát nhẹ nhõm nói với bọn họ: “Một nhà ba người thừa dịp lúc này hãy nói chuyện với nhau cho ổn thỏa đi.”

Anh nói xong, xoay người hướng về phía bên ngoài, bỏ đi.

Lúc này Hà Dĩ Kiệt mới ôm lấy Nặc Nặc đứng dậy, tựa như bây giờ anh mới nhìn thấy Trương Tư đang ngồi ở chỗ đó, anh tiến lại về phía cô.

Anh đi thẳng đến trước mặt cô, đi thẳng đến bên cạnh cô, mãi cho đến lúc khoảng cách giữa bọn họ không thể có người thứ ba đứng chen vào nổi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Chúng ta về nhà thôi

Chương 104: Chúng ta về nhà thôi

Anh đi thẳng đến trước mặt cô, đi thẳng đến bên cạnh cô, mãi cho đến lúc khoảng cách giữa bọn họ không thể có người thứ ba đứng chen vào nổi.

Sắc mặt của Trương Tư trắng bạch như tuyết, nhưng đôi mắt xinh đẹp với đôi con ngươi sáng bóng, chói ngời đến bức người. Cô mím môi lại dùng vẻ mặt đầy quật cường như trước kia để nhìn lại anh, cái nhìn của cô tựa như không hề sợ bất cứ điều gì, kì thực nơi đáy lòng cô giờ đang thấp thỏm vô cùng.

Anh nhìn cô, trải qua sự sống chết, xa cách một khoảng thời gian, trải qua những tháng ngày trôi xuôi như dòng nước, một lần nữa, anh lại được nhìn thấy cô bình an đang đứng ở trước mặt anh, nhưng trong lòng anh chợt dâng lên một câu - việc đời thật khó đoán.

Cũng chính bởi việc đòi thật khó đoán, cho nên cô dù vô tội cũng phải hứng chịu những chuyện bị lãng nhục và hành hạ khổ sở như vậy.

Cũng chính bởi việc đòi thật khó đoán, cho nên dù cô đã “chết” nhưng vẫn còn có thể đứng ở trước mặt của anh một lần nữa.

Cũng chính bởi việc đòi thật khó đoán, cho nên vốn dĩ anh hận cô đến tận xương tủy, nhưng sau đó lại yêu cô như chính mạng sống của mình.

Cũng chính bởi việc đòi thật khó đoán, cho nên anh mới không nghĩ tới, tại sao cô là con gái của một “kẻ thù” như vậy, thế mà anh vẫn bỏ qua tất cả, kể cả tiền đồ tương lai lẫn danh lợi.

“Thật tốt quá.”

Trên gương mặt của anh, một nụ cười đang từ từ hiện lên, từng chút, từng chút một, dần dần chảy tràn đến nơi tròng mắt đầy thâm thúy của anh, khóe môi của anh cong lên, lộ ra niềm vui chân thành và vui vẻ. Hàng lông mày dài của anh giãn ra, tựa như đôi cánh chim đang chấp chới. Nhưng niềm vui từ đáy lòng cô hiện ra, lại làm cho từ trong tròng mắt cô đôi đồng tử đen nhánh của cô, những giọt lệ vừa vui mừng, vừa đau khổ cứ như vậy, trào dâng không ngừng, thi nhau tuôn trào, lăn xuống gương mặt của cô.

“Thật tốt quá.” Anh lại mở miệng, anh ngồi xổm xuống ở trước mặt cô, anh đặt Nặc Nặc xuống dưới đất, sau đó, liền vươn tay ra, nắm lấy bàn tay của cô vẫn đặt ở trên đầu gối, lúc này vẫn còn đang khẽ run rẩy.

“Tur Tur, em đã trở lại rồi!”

Giọng nói của anh nhẹ nhàng mà ấm áp, giống như suối nước nóng chảy qua trái tim của cô. Trên con đường cô đi tới sân bay, suốt cả quãng đường đi, cô đã nghĩ tới cảnh anh sẽ đuổi theo, nghĩ tới cảnh tượng đó, cô tưởng tượng chắc anh sẽ cực kỳ kích động, tưởng tượng ra anh sẽ rất phần nộ vì cô đã mang Nặc Nặc đi, cô tưởng tượng có lẽ anh sẽ nói những câu rất áy náy sẽ nói với cô rất nhiều, rất nhiều, nhưng cô lại chưa từng nghĩ rằng, anh lại chỉ nói một câu đơn giản như vậy.

Giống như là, giống như là... trước giờ cô cũng chưa từng rời đi.

Anh nắm chặt lấy tay cô, cô co tay lại, rút tay lui về phía sau, nhưng anh lại càng nắm chặt lấy tay cô hơn nữa. Cứ như thế ba phen bốn bận, cô vội vã đến mức khắp người vã ra một lớp mồ hôi, đành phải dừng lại về bất đắc dĩ.

Nặc Nặc đứng ở một bên, cứ như thế, nghiêng đầu nhìn hai người.

Dường như mẹ thì đang khóc, mà ba thì lại đang cười.

Nặc Nặc không hài lòng.

Cô đưa ngón tay út ra, chọt chọt, đâm một cái vào Hà Dĩ Kiệt.

Hà Dĩ Kiệt quay mặt nhìn con gái, “Sao vậy Nặc Nặc?”

Nặc Nặc liền dựa vào trên cánh tay của mẹ, đáng vẻ tựa như là muốn che chở cho mẹ, cô bé trừng mắt nhìn anh về đầy mắt hừng: “Ba không được bắt nạt mẹ, mẹ khóc.”

Trong nháy mắt, nước mắt của Tur Tur liền trào ra mãnh liệt.

Hà Dĩ Kiệt cúi đầu, bà vai anh tựa như cũng đang hơi rung lên, nơi hốc mắt của anh mơ hồ ánh lên chút nước mắt...

Nặc Nặc sững sờ... Hừm! Cô bé đã chọn làm cho ba cũng khóc rồi...

Tur Tur hung hăng rút tay về, đưa tay lên lau nước mắt, ở thời điểm cô sắp chết, cô đã từng thề rằng, đời này cô sẽ không bao giờ rơi một giọt lệ vì anh nữa, nhất định cô sẽ không nuốt lời!

Cô đứng lên, khom lưng ôm lấy Nặc Nặc muốn bỏ đi, thế nhưng đột nhiên anh lại từ phía sau giơ tay ôm chặt lấy cô.

Tur Tur giận dữ, liều mạng giãy giụa, “Hà Dĩ Kiệt, anh đứng là đồ khốn kiếp, anh buông tay ra cho tôi!”

Những lời cô mắng anh cũng giống hệt như trước kia cô đã từng mắng anh, sau đó cô sẽ tức giận, gương mặt cô sẽ đỏ bừng lên, cô dậm chân mắng anh là đồ khốn kiếp...

“Anh là đồ khốn kiếp, cho nên, anh sẽ không buông tay.” Hình như đây là lần đầu tiên anh dùng cái giọng nói không chút điềm tĩnh như để mà ăn vạ.

Quả nhiên cô liền ngây ngẩn cả người, cô không thể nào tưởng tượng nổi ra rằng, anh, chính anh, cái người này, lại sẽ nói ra một câu như vậy.

“Anh... anh, nếu như anh không chịu buông tay, tôi... tôi sẽ báo cảnh sát!”

Cô lấy cùi chỏ hung hăng thúc vào anh, anh luôn miệng kêu đau, kêu thaatkhê “ái ư”, nhưng vẫn cứ gắt gao ôm lấy hông của cô không chịu buông tay: “Thật vừa vặn, anh cũng sẽ nói cho cảnh sát biết rằng, em đã ăn trộm một thứ...”

“Anh thật vô sỉ, anh buông tôi ra, anh mới là người ăn trộm!”

Tur Tur tức giận kêu to, Nặc Nặc nhìn thấy hai người như vậy, đang ở trong lòng của mẹ, chợt cô bé bật lên tiếng cười, cô cười ha ha ha, tiếng cười lạnh tựa như tiếng chuông bạc, sao ba mẹ lại giống như hai đứa trẻ con thế nhỉ, cũng gây gổ cái nhau, rất buồn cười...

“Em lại còn không chịu thừa nhận sao?” Anh trộm nhìn xung quanh, thấy bốn phía có người đang vây xem, gương mặt không khỏi hiện lên sắc đỏ ửng mê người.

Môi của anh mềm mại, ấm áp, tí mí áp sát vào tai của cô, sau đó, Tur Tur nghe thấy giọng nói của anh, thực sự nghe cực kỳ tình cảm và ấm áp.

“Em đã ăn trộm con gái của anh, lại còn ăn trộm cả... trái tim của anh luôn, hiện giờ, em lại còn muốn mơ tưởng cứ như vậy mà bỏ trốn đi hay sao? Văn Tương Tur, cả đời này của em, em chỉ có thể là người phụ nữ của anh mà thôi, em nghĩ định chạy trốn tới nơi nào vậy, hả?”

Cô sững sốt, người tựa như đã bị hóa thành đá rồi, vậy mà anh vẫn ghé vào bên tai cô nói nhỏ: “Tương Tur, anh chịu chấp nhận, không, anh phải thừa nhận rằng, trái tim của anh đã bị bàn tay của em nắm giữ rồi, cả con người anh cũng đã bị em nắm giữ trong lòng bàn tay rồi... Anh yêu em, anh yêu em, Tương Tur à, em hãy cho anh một cơ hội đi.”

Cô giật mình một cái, những giọt nước mắt to tròn từ trong hốc mắt của cô nặng nề lăn xuống dưới, rơi xuống trên mặt đất, vỡ tan ra lan thành nhiều giọt nước nhỏ li ti lấp lánh, rơi vào khoe môi của cô, chỉ thấy nặn chặt.

Cánh tay của cô mềm nhũn, buông lơi xuống dưới, gần như không sao ôm nổi Nặc Nặc nữa. Anh đưa tay ra, đón nhận lấy con gái, sau đó lại ôm cô bé vào trong ngực mình. Anh cúi đầu hôn lên gương mặt của cô, nước mắt của cô rơi nhiều như vậy, mãnh liệt như vậy, làm cho trái tim của anh dường như cũng đang quặn đau.

“Tôi không cần con gái nữa, Hà Dĩ Kiệt, anh hãy thả cho tôi đi thôi.”

Cô hít hít cái mũi, đưa tay đẩy anh ra, mi mắt buông xuống không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Anh không chấp nhận lời nói của cô, vươn tay ra, một lần lại một lần lau nước mắt cho cô.

Nước mắt của cô càng rơi mạnh mẽ hơn, đến cuối cùng, cuối cùng cô đẩy anh ra, nói đầy vẻ oán hận: “Anh đã nghe chưa?”

Hà Dĩ Kiệt bị cô đẩy một cái, người hơi lão đảo, khẽ mím môi nhìn cô, sau đó lại cúi đầu nhìn con gái, đôi mắt anh lay động, chớp chớp đầy vẻ uất ức: “Nặc Nặc, làm thế nào đây, mẹ con đã không cần ba, bây giờ mẹ con lại cũng không cần cả con nữa rồi...”

Nặc Nặc vừa nghe ba mình nói như vậy, không khỏi kinh hãi, tiếp đó, cô bé lập tức đưa ra hai bàn tay nhỏ nhỏ mũm mĩm ra túm chặt lấy Tur Tur, òa lên khóc lớn: “Mẹ à... Mẹ không thể vứt bỏ con lại... Mẹ không thể vứt bỏ Nặc Nặc ở lại... hu hu...”

Tur Tur nghe thấy con gái khóc, trong lòng cô không tài nào chịu nổi, nước mắt cô rơi như mưa, thi nhau chảy xuống dưới mặt đất. Cô không biết làm sao, chỉ đành lại ôm con gái vào lòng, nhẹ giọng dỗ dành cô bé hết lần này tới lần khác. Nặc Nặc không chịu ưng thuận, cứ khóc lóc, ép mẹ phải nói ra câu “sẽ không đi nữa” bằng được. Lúc này tiếng khóc thút tha thút thít của cô bé mới ngừng lại, nhưng đôi mắt của cô bé vẫn đỏ ửng, đôi tay gấu gao ôm chặt lấy cô không chịu buông ra...

Hà Dĩ Kiệt rên sất khi còn nóng, da mặt cực kỳ dày, tiến lên phía trước, ôm luôn cả hai mẹ con vào trong ngực của mình: “Nặc Nặc, Tur Tur, nào chúng ta cùng về nhà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Cô không muốn gặp anh

Chương 105: Cô không muốn gặp anh

Hà Dĩ Kiệt rên sất khi còn nóng, da mặt cực kỳ dày, tiến lên phía trước, ôm luôn cả hai mẹ con vào trong ngực của mình: “Nặc Nặc, Tur Tur, nào chúng ta cùng về nhà thôi.”

Nặc Nặc liếc mắt gật đầu, ánh mắt nhìn sang ba rồi lại nhìn sang Tương Tur. Tương Tur trầm mặc trong chốc lát, ngược mắt nhìn lên Hà Dĩ Kiệt, ánh mắt của cô tinh táo có chút đáng sợ nụ cười trên mặt Hà Dĩ Kiệt dần dần không khỏi ngày càng thêm rực rỡ.

Tương Tur thu hồi lại ánh mắt không nhìn anh nữa, cô xoay người đi, khẽ kháng mở miệng nói: “Hà Dĩ Kiệt, tôi nói cho anh biết, vì hôm nay đã trễ chuyến bay rồi, nên tôi sẽ trở về, nhưng mà, chúng quy lại, thế nào rồi tôi cũng sẽ ra đi thôi.”

Ánh mắt của anh lập tức thay đổi lạnh như băng, chỉ cảm thấy máu trong cơ thể mình dường như đã bị rút đi hết sạch. điên cuồng! lên! quý! đón Anh nhìn sang cô, nhưng cô đã đi về phía trước, bóng lưng của cô đầy vẻ cô đơn nhưng vẫn mang vẻ quật cường, tựa như ngày trước.

Nặc Nặc gọi anh một vài tiếng, lúc này anh mới như chợt tỉnh táo lại, ôm Nặc Nặc chạy đuổi theo cô ra bên ngoài.

Đầy cánh cửa kính xoay tròn, sáng loáng soi rõ bóng người, cô đi ra ngoài, một luồng gió mang hơi lạnh thổi tới, áp vào mặt. Trên lối đi đầy những người đến người đi, chỉ có một mình cô lúi thủi bước đi, mái tóc tung bay loạn xạ trong gió thành những đường cong mềm mại, có người đi lướt qua bên người cô, có người tựa như đang sóng vai cùng cô...

Nhìn cảnh tượng xung quanh thấy thế giới này rộng lớn là thế, nhưng sao cô lại có cảm giác dường như thế giới giờ đây chỉ tồn tại có một mình cô.

Anh biết anh không xứng đáng để được cô yêu cô nữa, anh biết anh không có tư cách để cầu xin cô tha thứ, anh biết anh không xứng để được cô dành cho một cơ hội nữa, anh biết rõ và rất hiểu điều này.

Nhưng thật sự, một khi đã nhìn thấy cô “sống lại” một lần nữa thế này, lại cứng rắn ép buộc anh phải buông tay với cô, anh không thể nào làm được.

Hà Dĩ Kiệt im lặng đứng một lúc lâu ở nơi đó, mãi cho đến lúc Thẩm Bắc Thành tới gần vỗ nhẹ lên vai anh, anh quay đầu lại, nhìn bạn mình nở nụ cười khổ sở.

“Tôi với cậu, hai anh em chúng ta cùng chung một cảnh ngộ tình duyên lận đận.” Thẩm Bắc Thành cười, tiếng cười của anh ngày càng trở nên như điên cuồng. Trong nụ cười rõ ràng mang theo cô đơn, Hà Dĩ Kiệt cúi đầu xuống, theo Thẩm Bắc Thành bước lên xe, xe đi từ từ ở bên cạnh Trương Tư. Nhưng Trương Tư vẫn cố chấp, cứ yên lặng thong thả bước đi trên đường, cho đến khi Nặc Nặc gọi âm lên hết lần này đến lần khác, cô mới dừng bước chân, đứng lại.

Suốt dọc con đường trở về nhà, Thẩm Bắc Thành cố gắng thỉnh thoảng tìm cách thay đổi nhiều đề tài khác nhau, những muốn hóa giải bầu không khí này, nhưng Trương Tư vẫn không hề nói một câu nói nào. Thậm chí, ngay cả khi Nặc Nặc lôi kéo, muốn cô nói chuyện với bé, thì mười câu cô mới đáp lại con gái được một câu.

Dần dần, trong buồng xe trở nên yên tĩnh lại, cho đến lúc trở lại biệt thự.

Thanh Thu ở trong phòng khách đang dài cổ ra ngóng đợi, hiển nhiên khi nhìn thấy cả đoàn người đã trở lại nhà một cách hoàn hảo tốt đẹp như vậy, cô liền thở phào một hơi nhẹ nhõm. Lúc nhìn thấy Trương Tư, Thanh Thu vừa nói định tiến lên nói chuyện, đã thấy vẻ mặt Trương Tư dường như thoáng hiện ý định như muốn tránh né cô, nhưng sau đó nét mặt của Trương Tư lại dâng lên vẻ đau khổ nhàn nhạt, nhưng vẫn là cứng rắn mở miệng nói: “Đầu em thấy hơi bị đau, em đi lên lầu trước đây.”

Tay của Thanh Thu ngừng ở giữa không trung, cô trở mắt nhìn Trương Tư đi vòng qua cô, bước lên lầu.

Thanh Thu cảm thấy như có cái gì đó không thể tin nổi, một lúc lâu sau, cô mới giật mình tỉnh lại, đột nhiên hốc mắt nóng rực lên, sức nhớ tới giữa hai người các cô đã từng phải trải qua đủ loại cảm xúc vui buồn, chỉ cảm thấy sự chua xót trong lòng chợt từng hồi từng hồi xồng lên, nghẹn đắng...

Trương Tư của bây giờ, chung quy đã trở nên thật xa lạ với cô.

Hà Dĩ Kiệt ôm Nặc Nặc trong ngực, ánh mắt dõi theo thân hình chuyển động của cô, mãi cho đến lúc cô lên trên lầu, vào trong phòng rồi, anh mới thu hồi lại ánh mắt, chán nản ngồi xuống ở bên cạnh.

Trong lòng Thanh Thu cũng vô cùng khổ sở, cô vừa ngồi xuống ghế, vừa nói chuyện với vẻ mặt không mấy hứng thú. Thẩm Bắc Thành lại càng không dám chủ động tiến lên thêm một bước, trong khoảng thời gian ngắn, không khí trong phòng cũng trở nên trầm mặc lại.

Một chốc lát sau, chuông điện thoại của Thẩm Bắc Thành chợt vang lên, anh lấy ra vừa nhìn đã thấy chính là điện thoại của Đoàn Phi Tà gọi tới.

Sau khi nghe Đoàn Phi Tà nói chuyện qua điện thoại xong, trên gương mặt của Thẩm Bắc Thành đã là mang sắc thái vui vẻ hẳn.

Đoàn Phi Tà ở bên này trước hết đã để cho Đỗ Sâm đi đến đồn cảnh sát tự thú, tố giác tất cả những chuyện đã xảy ra lúc trước ở thành phố B. Sau khi Đỗ Phương Phương bị Sở cảnh sát triệu tập đến, nhà họ Đỗ đang định dựa thế đè người như những lần rắc rối lúc trước, nhưng lúc này những tờ báo lớn nhất cùng các phương tiện truyền thông ở trong kinh cùng lúc ra công khai tin Đỗ lão tướng quân đã nhận hối lộ, có đầy đủ cả nhân chứng vật chứng, thậm chí ngay video quay cảnh người trong cuộc cũng được tung ra.

Nhà họ Đỗ lúc này đã trở nên bấp bênh, tin đồn Đỗ tiên sinh đi mua đồ cổ thiếu tiền không trả được nợ, lại được khơi dậy một phen, xì xào khắp nơi. Trước đây, Lục Phóng đã sớm lên lút mua chuộc được một số những người đã từng có quan hệ với nhà họ Đỗ, cho nên chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủn, chuyện đã làm từ hai mươi năm trước của Đỗ Nghĩa Sơn, tưởng như không bao giờ có thể lộ ra ngoài ánh sáng, vừa đúng lúc này cũng bị người ta công bố ra ngoài bằng hết...

Sau khi tin tức Đỗ Phương Phương chủ mưu giết người, tính tiết vô cùng ác liệt, thủ đoạn cực kỳ tàn bạo, bị truyền thông đưa ra ánh sáng, cả một lúc ba vùng đất, ở trong kinh, thành phố A và thành phố C đều nổi lên sóng to gió lớn, đủ loại tin đồn trước kia có liên quan đến Đỗ Phương Phương càng được tung ra nhiều thêm, làm cho không ai là không biết, không có người nào là không rõ.

Đỗ lão tướng quân Đỗ Nghĩa Sơn cùng Đỗ tiên sinh cũng khó mà bảo toàn cho mình được. Có lẽ bởi vì chuyện lần này có chứng cứ xác thật, vì trước đó cũng đã từng bị người ta dụng tâm đưa ra dư luận xì xào, xôn xao một hồi, giờ có muốn che giấu cũng không thể che hết được. Đỗ Nghĩa Sơn đã

mấy lần tự mình tới cửa Bộ Quốc Phòng xin gặp vị kia, nhưng đều bị thư ký dùng đủ loại lý do chặn ngay ngoài cửa, chuyện này lập tức làm cho ông vừa tức lại vừa sợ, dần dần bệnh tình trở nên trầm trọng..

Đỗ Nghĩa Sơn vừa ngã xuống, nhà họ Đỗ càng thêm bị chia rẽ, thường ngày đám con cháu nhà giàu vẫn đến đầy nhà, phải xua như xua vịt, vậy mà giờ đây trước cửa liền thay đổi vắng teo, có thể giăng lưới bắt chim được. Đỗ tiên sinh cùng Đỗ phu nhân xệ mặt xuống, nghĩ cách để vay tiền chung quanh để bỏ khuyết vào chỗ thiếu hụt kia. Nhưng không ngờ người người đều cảm thấy bất an, chỉ sợ chuyện của nhà họ Đỗ bị dính vào trên thân mình, tình hình rối ren suốt mấy ngày, nhưng vẫn vô kế khả thi (không có cách nào để giải quyết được). Còn Đỗ Phương Phương, bởi vì chuyện đánh người bị thương nên vẫn còn bị tạm giam trong Sở cảnh sát. Đỗ phu nhân hận không thể xả người mình ra làm mấy mảnh để chạy đi chạy lại giải quyết mọi chuyện, nhưng vẫn không thể làm được chuyện gì.

Lục Phóng cùng Đoàn Phi Tà vẫn còn đang âm thầm chờ đến lúc mọi người làm cho chuyện âm ỉ lên càng lớn càng tốt, tốt nhất là dẫn đến tình trạng không thể cứu vãn nổi nữa, khiến cho chỗ dựa của nhà họ Đỗ có muốn ra tay giúp một phen cũng không thể làm nổi. Nhất là Đỗ Nghĩa Sơn, vào những năm xa xưa, ông ta cũng đã ra tay làm không ít những chuyện cực kỳ khó coi, hiện giờ bị người nháy ra, đòi tính nợ cũ, càng làm cho ông ta tự lo cho chuyện của mình cũng không xong, hiển nhiên, đến lúc đó nhà họ Đỗ sẽ phải sụp đổ.

Thẩm Bắc Thành đã kể lại cho Hà Di Kiệt nghe không sót một chữ, toàn bộ những tin tức mà Đoàn Phi Tà vừa nói chuyện qua điện thoại với mình. Lúc này, người ta mới nhìn thấy trên mặt anh lộ ra nụ cười hiếm khi nhìn thấy, vẻ mặt cũng có chút tươi tỉnh hơn. Thanh Thu lại càng thêm cảm thấy như được hả giận, tảng đá lớn vẫn treo ở trong lòng cô lúc này thực sự như đã được dỡ bỏ xuống hoàn toàn. Bất kể như thế nào, tóm lại là có thể giúp cho Tư Tư được hả giận, cô cũng cảm thấy mình được thở phào nhẹ nhõm.

Từ sáng sớm, Nặc Nặc đã bị lăn qua lăn lại như vậy suốt một ngày, cô bé đã sớm một phờ, nằm ở trong ngực Hà Di Kiệt ngủ thiếp đi. Thanh Thu gọi tới báo mẫu ôm Nặc Nặc trở về phòng. Hà Di Kiệt nghĩ đến chuyện đại sự lúc trước đã định, trong lòng cũng thấy vui vẻ lên, liền không nhịn được cũng muốn đi lên lầu nói cho Tư Tư tin tức tốt lành này.

Anh đi tới bên ngoài phòng ngủ của cô, chần chừ chốc lát, cuối cùng vẫn đưa tay nhẹ nhàng gõ cửa, trong phòng không có tiếng người đáp lại, anh trù trù, sau đó lại gõ thêm mấy lần nữa, vẫn không có tiếng động. Có lẽ là, cô cũng hoàn toàn không muốn gặp lại anh nữa, trong lòng anh chợt lướt qua một chút chán nản, không khỏi nhớ tới ánh mắt lúc nãy của cô, lại càng cảm thấy như có vật gì chẹn ngang ở ngực, khó chịu không nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 164: Làm sao giữ được cô ở lại

Chương 106: Làm sao giữ được cô ở lại

Trong lòng anh chợt lướt qua một chút chán nản, không khỏi nhớ tới ánh mắt lúc nãy của cô, lại càng cảm thấy như có vật gì chẹn ngang ở ngực, khó chịu không nói ra được.

Đánh không được phép, nắng không được, ép buộc cũng không được, cứng rắn không ăn thua, mềm dẻo cũng vô dụng, rốt cuộc anh phải dùng phương pháp gì, mới có thể giữ cô lại được đây?

Anh muốn lùi bước, nhưng lại thấy không cam lòng, lại tiếp tục gõ cửa, bên trong căn phòng vẫn im ắng yên tĩnh như cũ, tựa như không có người ở trong đó vậy. Hà Di Kiệt không khỏi cúi đầu, cô đơn, lạnh lẽ, xoay người đi xuống lầu. Trong phòng khách, lúc này đã không còn thấy Thanh Thu và Thẩm Bắc Thành ở đó, có lẽ hai người bọn họ cũng có chuyện cần phải nói với nhau.

Suy nghĩ một chút Thiệu Đình và Tình Tri thật sự là một đôi vợ chồng “hợp duyên cảm sát”, đã tu thành chính quả, lại nhớ tới Cố Lưu Tô và Lục Phóng, cũng là một đôi như vậy, đôi oan gia này đã từng vui mừng quần quýt si mê suốt sáu năm trời, sau đó lại chia tay xa cách, nhưng vẫn là nhất định chờ đợi đối phương, rốt cuộc đến cuối cùng đã được hạnh phúc, được sống chung với nhau một chỗ. Đến như Thẩm Bắc Thành và Thanh Thu, cũng đã từng có thời gian vui vẻ bên nhau, duy chỉ có một mình anh, cho đến bây giờ, cũng chưa từng bao giờ được cùng Tương Tư sống cuộc sống như một đôi tình nhân, luôn luôn hòa hợp không hề ngăn cách.

Anh xoay người đi ra ngoài, men theo một lối mòn nhỏ không dài lắm đi tới một vườn hoa nhỏ ở phía sau căn biệt thự. Nơi ấy khí trời cực kỳ âm áp, gió cũng đang thổi nhẹ nhẹ, ôn hoà, trong lòng anh đang chất chứa tâm sự, nhưng không biết làm thế nào để có thể tỉnh táo lại.

Anh tìm đến chiếc ghế đá được đặt ở ven đường đi ngồi xuống. Gió đang thổi rì rào bên tai, tiếng chim đang hót ở trên ngọn cây, trong không khí tràn ngập hương thơm của hoa, tất cả cảnh vật xung quanh anh lúc này nhìn thật tuyệt mỹ.

Anh gờ tay lên ấn vào huyệt Thái Dương đang đau nhức, ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy ở phía trước mặt mình là phía sau của chiếc ban công của phòng ngủ ở lầu hai.

Khoảng cách rất gần, anh có thể thấy nhìn thấy rất rõ ràng nét mặt của cô, thậm chí có thể nhìn thấy được cả những đường hoa văn của bộ quần áo cô đang mặc trên người. Cô đang một mình đứng ở nơi đó, không biết cô đang nhìn về hướng phương nào, chỉ để lại cho anh một gương mặt nhìn nghiêng..

Thân thể của cô nhìn thật gầy gò, yếu ớt, trên người mặc một chiếc áo len lông rộng thùng thình, phía dưới là một chiếc quần jean màu sáng bó sát lấy đôi chân, dưới chân đi một đôi dép, nhìn cô nhỏ nhắn xinh xắn, giống như một cô gái nhỏ chưa trưởng thành.

Trong nháy mắt, anh chợt phát hiện trái tim của anh dường như mềm nhũn, không cách nào tự giữ được, thậm chí anh đã sắp không khống chế nổi bản thân mình nữa, chỉ muốn tiến lên phía trước, từ phía sau lưng, ôm lấy cô.

Cô đứng ở trên lầu ngắm phong cảnh, anh ở dưới lầu cũng đang ngắm phong cảnh, đó chính là cô, cô như một điểm sáng long lanh trong giấc mộng của anh, còn anh, lẽ nào muốn phá hư sự yên tĩnh của cô?

Anh vẫn đứng yên đó không hề nhúc nhích, chắc đứng đó đã lâu, cô thấy mệt mỏi, xoay người lại chuẩn bị trở về phòng, vừa quay lại, liếc mắt nhìn thấy anh bên dưới.

Cô giống như sợ hết hồn, nhưng rất nhanh đã liền trấn tĩnh lại được ngay. Đôi đồng tử của cô giờ đây không còn mang cặp kính áp tròng làm thay đổi màu mắt giống như trước nữa, cứ thế để lộ ra một đôi mắt đen lay láy, giống như hai viên ngọc đen quý giá được cất giấu ở dưới đầm sâu, đang lạnh lẽo nhìn anh.

Hai bàn tay của anh ép chặt ở bên người, các ngón tay anh, từng ngón, từng ngón một đang từ từ co lên, siết chặt lại, siết chặt đến mức chính anh cũng mơ hồ cảm thấy có chút đau đớn.

Cô đứng đó chừng nửa phút, ánh mắt càng ngày càng lạnh, đến cuối cùng, anh thấy khóe môi của cô hơi cong lên như muốn cười, sau đó tay của cô nhấc lên, đặt lên trên ban công, đột nhiên chậu hoa bị cô đẩy một cái rơi xuống lầu dưới, kêu “rầm” một tiếng, vỡ ra nát vụn.

Những cánh hoa đang nở rộ, giờ tan tác vương vãi đầy đất, thân cây bị bẻ gãy thành vài đoạn, bùn đất rơi vào trong thảm cỏ, vương vãi nhìn không còn ra hình dạng gì nữa. Anh cảm thấy cả người đột nhiên run lên một cái, một cơn đau nhức chợt nổi lên, cuộn cuộn quanh trong dạ dày một hồi đau đớn. Con đau làm anh sững sờ lui về phía sau mấy bước, ngã ngồi ở trên ghế đá, ngồi lặng ở nơi đó sắc mặt tái nhợt.

Đây là loại hoa mà cô yêu thích, anh đã mang về đây từ căn nhà trọ ở khu Cẩm Hồ. Anh nhớ, cô đã từng tỉ mỉ chăm sóc những cây hoa này, yêu mến không rời, mỗi ngày đều phải ra ngắm nghía tới mấy lần.

Sau khi cô đi, gian phòng kia đã bị anh đóng cửa, tuy thỉnh thoảng sẽ có người tới để dọn dẹp nhà cửa, tưới tắm cho cây, nhưng cũng không biết cách chăm sóc cho tưới nước cho hoa như thế nào. Rốt cuộc, sau khi cô rời đi, những chậu hoa kia hết chậu này tới chậu khác thì nhau chết hết, đến cuối cùng, chỉ còn sót lại một khóm hoa này.

Anh đã mang hoa từ thành phố A đến Hàng Châu này, khi ấy anh đã từng thâm nghĩ trong lòng, nếu như có một ngày nào đó cô trở lại, nhìn thấy anh chăm sóc cho cây hoa mà cô yêu thích tươi tốt như thế, không biết có thể làm cho cô thấy rất vui vẻ hay không?

Nhưng mà bây giờ, cô đã trở lại, nhưng lại lạnh lùng như vậy, tự tay mình phá hủy ngay cả những thứ mà bản thân mình vẫn yêu thích.

Cô thực sự không muốn quay trở về nữa rồi. Đối với anh, cô hoàn toàn chỉ có nỗi thất vọng và thống hận mà thôi. Những điều này anh cũng đã từng nghĩ tới, nhưng khi mang thực tế tàn khốc như vậy đặt ở trước mặt của anh, lại làm cho anh không thể nào chịu đựng nổi.

Anh bụm tay che lấy nơi dạ dày đang cuộn lên từng hồi từng hồi đau đớn. Anh ngẩng đầu nhìn cô, trên mặt cô nụ cười giễu cợt càng ngày càng tăng lên, đáy mắt anh tối sầm lại đầy khổ sở.

Rồi sau đó cô xoay người lại, không chút do dự liền bỏ đi, cô kéo chiếc cửa kính đi ra ngoài ban công, mở ra, đóng lại, lớp kính sáng ngời phản xạ lại những tia sáng chói mắt. Anh không sao chịu nổi khoát tay lên che kín mắt, nhìn lại nơi đó, đã không còn thấy bóng dáng của cô nữa rồi.

Một mình anh ngồi ở chỗ đó, cho đến khi mặt trời lên tới đỉnh đầu. Trước mắt anh lúc này chỉ thấy những đốm sáng trắng đang nhảy múa loạn xạ, trong đầu anh chỉ thấy cơn choáng váng đang ập đến từng hồi, từng hồi. Anh bị trận đau bụng hành hạ đến không còn một chút hơi sức, sau ba phen mấy bận sau, sự đau đớn kia mới dần dần ngớt đi, anh mới có thể hít thở bình thường trở lại. Nhưng chỉ một lát sau, nó lại càng phát ra mãnh liệt hơn, anh đau đến mức mồ hôi ướt đầm sống lưng, mặt cũng là tái nhợt rất đáng sợ, giống như người mới được vớt từ trong nước ra ngoài vậy.

Thẩm Bắc Thành tìm được anh, nhìn thấy bộ dạng của anh thì sợ hết hồn. Thẩm Bắc Thành dìu anh trở về nhà, biết anh đang đau bụng, liền đi tìm thuốc đau dạ dày cho anh uống, nhưng uống vào rồi mà vẫn thấy đau như cũ, không có một chút tác dụng nào, liền không thể không gọi điện thoại cho bác sĩ. Nhưng ngay cả bác sĩ cũng không có cách nào để xử lý cho tốt, thấy anh đau đến lợi hại, đành phải lấy ra loại thuốc giảm đau chứa nha phiến (thuốc phiện) để cho anh uống, sau đó cơn đau của anh mới dần dần dịu lại.

Khi Thẩm Bắc Thành đỡ anh lên lầu trở về phòng nghỉ ngơi, đang đi chợt anh nhìn thấy Trương Tư đi qua, sắc mặt cô vẫn bình tĩnh như nước, lúc cô đi qua bên cạnh Hà Dĩ Kiệt, mắt của Hà Dĩ Kiệt nhìn cô không chớp. Nhưng ánh mắt của cô cũng không hề có một chút ngọn lửa, cứ bình thản nhìn về phía trước, bước chân vững vàng, đi từng bước từng bước xuống lầu.

“Trương Tư.” Thẩm Bắc Thành gọi lại cô.

Trương Tư dừng bước chân của mình lại, ánh mắt ngừng ở trên mặt của Thẩm Bắc Thành, giọng nói hồ hững: “Có chuyện gì vậy?”

“Vết thương của cô thế nào rồi?” Thẩm Bắc Thành nói chuyện với cô, nhưng ánh mắt cũng không ngừng nhìn về Hà Dĩ Kiệt đang ở bên cạnh.

Hà Dĩ Kiệt đứng ở ngay bên cạnh Thẩm Bắc Thành, nhưng cô vẫn không hề nhìn anh, chỉ nói với Thẩm Bắc Thành mấy câu sau đó liền xoay người, tiếp

tục đi xuống lầu.

Từ đầu đến cuối, cô cũng không buồn liếc nhìn anh lấy một cái.

Đột nhiên Hà Dĩ Kiệt cắn chặt hàm răng, cô không những không thèm nhìn ngó gì tới anh, làm cho anh cảm thấy còn khó chịu hơn so với cơn đau dạ dày lúc nãy. Anh nghe thấy giọng nói thông thả từ tốn của cô, chợt có cảm thấy sao giọng nói ấy nghe thật âm u, giống như giọng nói của ma quỷ vậy, nó khuấy động trong anh, làm cho toàn thân anh thấy không được thoải mái. Anh tránh ra khỏi tay của Thẩm Bắc Thành, đẩy cánh cửa ra, sau đó nặng nề đóng sầm cửa lại, hai nhắm mắt chặt. Anh có cảm giác toàn bộ thế giới lúc này dường như đã biến thành một màu đen tối u ám.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Âm thầm quan tâm

Chương 107: Âm thầm quan tâm

Anh tránh ra khỏi tay của Thẩm Bắc Thành, đẩy cánh cửa ra, sau đó nặng nề đóng sầm cửa lại, hai nhắm mắt chặt. Anh có cảm giác toàn bộ thế giới lúc này dường như đã biến thành một màu đen tối u ám.

Đến khoảng xế chiều, thừa dịp Nặc Nặc còn ngủ trưa, Tư Tư đi ra ngoài một chuyến, lúc cô trở lại thì trời đã tối rồi, Hà Dĩ Kiệt vẫn còn ở trên lầu. Thanh Thu cùng với Nặc Nặc đang ở phòng khách đợi cô, thấy cô trở lại, Nặc Nặc lập tức nhào tới, hiển nhiên cô bé đã khóc từ rất lâu rồi, trên mặt vẫn còn những vết nước mắt nguyệt ngoác.

Trong tay Tư Tư đang cầm chiếc túi vội vã đặt xuống ở một bên trên bàn trà, giờ tay ra bế Nặc Nặc lên. Ánh mắt của Thanh Thu hơi sững lại, xuyên qua chiếc túi nhựa trong suốt mỏng mảnh, diễn đàn Lê Quý Đôn cô có thể nhìn thấy rất rõ bên trong đó là những hộp thuốc nhỏ được xếp chồng lên nhau rất ngay ngắn.

Cô không kiềm chế được đưa tay ra với lấy chiếc túi, mở ra cầm một hộp thuốc lên xem, vừa nhìn thấy cô liền hỏi luôn: “Thuốc chữa dạ dày hả?”

Thanh Thu nhìn về phía Tư Tư vẻ khó hiểu. Tương Tư vẫn ngồi ở chỗ đó, nét mặt vẫn giữ vẻ trầm tĩnh như cũ, tựa như mặt nước hồ sâu lặng sóng, đang cúi đầu nói chuyện gì đó với Nặc Nặc. Mới đầu vẫn còn thấy Nặc Nặc cười rất vui vẻ, nhưng càng về sau, dần dần cô bé nhủu lông mày lại, bộ dạng tựa như không được vui lắm, nhưng vẫn không nói gì.

Tư Tư ngẩng đầu lên nhìn Thanh Thu một cái, nét mặt của cô cũng không có một chút xao động trước phản ứng của Thanh Thu, vẫn chỉ nói lại một câu rất hồ hởi: “Uống thuốc này hiệu quả cũng khá tốt.”

Trong lúc nhất thời, trong lòng Thanh Thu chợt dâng lên trăm ngàn cảm xúc khác nhau, cô cũng đã từng nghĩ không biết chuyện giữa Tương Tư và Hà Dĩ Kiệt liệu có khả năng cứu vãn được hay không?

“Tư Tư này, hiện giờ trong lòng em đã trù tính sau này sẽ thế nào hay chưa?” Không sao kiềm chế được, Thanh Thu liền lên tiếng hỏi thăm. Tròng mắt của Tư Tư chợt trầm xuống, cánh môi màu hồng hơi nâng lên một chút hé mở một nụ cười nhàn nhạt: “Cũng chưa nghĩ ngợi tính toán gì, em đưa Nặc Nặc lên nhà trước đã nhé.”

Thái độ của Tư Tư vẫn giữ vẻ ôn hoà như cũ, Thanh Thu cũng không làm sao khơi dậy được cảm xúc của Tương Tư, mong muốn cô trở lại với sự thân mật khăng khít ngày xưa, như thời điểm mà mấy người bọn họ vẫn thường đi chung với nhau. Trong lòng Thanh Thu càng cảm thấy hồ thẹn hơn, cho dù Tương Tư có đối xử lạnh nhạt với cô, trong lòng cô cũng sẽ không có một chút mây may oán trách, hờn giận đối với Tương Tư. Thanh Thu ngẩng người ra nhìn Tư Tư ôm con gái, cầm túi thuốc đi lên, cô ngồi một mình lặng lẽ ở chỗ đó, thần trí không khỏi có chút ngây dại.

Hai người bọn cô giờ đây, dường như mỗi người đều có cách trở về của riêng mình. Ngay cả Tư Tư, cho dù không muốn ở lại, nhưng dường như cô cũng đã định ra cho mình một cuộc sống mới. Rốt cuộc giờ đây chỉ còn lại một mình cô, tựa như mọi chuyện vẫn còn rất hỗn loạn. Mới đầu cô cũng đã dự định sẽ cùng Hách Nhĩ Mạn ở chung một chỗ, muốn tạo cho mình một cuộc sống mới, thế nhưng mọi chuyện lại dồn dập đổ ập lên đầu, lúc đó cô mới phát hiện ra, cô vẫn chưa thể nào làm được việc gì cả.

Thanh Thu tựa người vào trên ghế sa lon, bất giác cảm thấy có chút nhức đầu. Ngón tay thon dài của cô ấn vào huyệt Thái Dương nơi cuối đuôi lông mày, nhẹ nhàng miết miết mấy cái, chợt cô cảm thấy nơi huyệt Thái Dương có một đôi tay ấm áp phủ lên...

Thanh Thu ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, lại vừa vặn nhìn vào tròng mắt của Thẩm Bắc Thành. Anh đang đứng ở phía sau của cô, mặt mày dịu dàng, nụ cười ấm áp, Thanh Thu chỉ cảm thấy nơi nào đó trong lòng cô như hơi chùng lại, hô hấp liền rối loạn mất nửa nhịp, động tác của anh chỉ hơi ngừng lại một chút, chần chờ độ một giây, ngón tay của anh lại bắt đầu chuyển động, nhẹ nhàng xoa bóp thật dịu dàng.

Anh dùng một lực vừa phải, đầu ngón tay của anh mềm mại và ấm áp, khiến cô hơi thoáng thờ dài một hơi, muốn đưa tay lên để ngăn cản lại ngón tay của anh, nhưng lại cảm thấy như không còn hơi sức nữa.

“Em nhức đầu hả?” Anh nhẹ giọng hỏi thăm, Thanh Thu gật đầu một cái: “Không biết tại làm sao, nơi huyết Thái Dương thấy đau ghê gớm.”

Anh lại tăng thêm một chút sức lực nữa: “Có lẽ là do chuyện của Tư Tư xảy ra một cách đột ngột, cho nên tâm trạng của em mới bị căng thẳng, vừa rồi em lại nghỉ ngơi không được tốt lắm. Tối nay em hãy ngủ một giấc thật ngon lành, không chừng mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp thôi.”

Cô “Vâng” một tiếng, không nói gì thêm nữa.

Anh cũng không lên tiếng nữa, trong không khí chỉ thấy sự yên tĩnh. Chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng của người giúp việc đang chuyện trò với nhau từ phía xa vọng lại, cùng với tiếng tích tắc gõ nhịp thời gian của chiếc đồng hồ treo trên vách tường. Con nhức đầu dần dần đã giảm đi một chút, cuối cùng cô mở miệng nói: “Tôi thấy trong người đã khá hơn một chút rồi... tôi đi lên lầu trước nhé.”

Bàn tay của Thẩm Bắc Thành khẽ dừng lại một chút, sau đó anh nhẹ nhàng sửa lại mái tóc hơi bị bù rối của cô một chút, xong xuôi rồi mới chịu buông tay xuống: “Ừ, em hãy ngủ một giấc cho thật yên lành nhé, không cần phải lo lắng đến chuyện của người khác nữa đâu. Anh nhìn thấy em dạo này có vẻ gầy hơn một chút so với lần trước khi em trở về rồi đấy!”

Anh nói nghe rất chân thành, giống như là đang ân cần nói chuyện với một người bạn cũ thân thiết đã hơn một năm qua không được gặp nhau vậy, trên mặt cô thoáng hiện ý cười, “Vâng, cảm ơn anh, Bắc Thành.”

Anh dường như không thể tin được rằng, cô sẽ có thái độ thân thiện, vui vẻ với anh như thế. Trong khoảng thời gian ngắn, anh thoáng lảng người đi, sững sờ, hồn vía như bay đến tận nơi xa nào đó. Đợi đến lúc anh phục hồi lại tinh thần thì cô đã đi lên lầu rồi. Anh ngẩng đầu lên nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh, đang dần dần biến mất ở trước mắt anh, chỉ cảm thấy tựa như những đũng khí ngày trước đã biến mất, giờ đây lại chợt quay trở về trong anh. Thẩm Bắc Thành thoáng mỉm cười, trước hết, giờ đây anh và cô sẽ coi nhau như đôi bạn thân thiết đã, thời gian còn dài, mọi việc vẫn còn ở phía trước...

Sau một giấc ngủ mê mẫn, Hà Dĩ Kiệt đã tỉnh lại. Anh có cảm giác toàn thân như mềm nhũn ra, dường như không còn chút hơi sức nào nữa, đến ngay cả các khớp xương trong người tựa như cũng rã rời lỏng lẻo không còn gắn vào nhau được nữa. Những cơn đau đứt quãng buổi tối hôm qua đã giày vò và anh thật đau đớn. Anh cũng không biết mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, nhưng đến giờ phút này khi tỉnh lại, trong người anh vẫn thấy hết sức khó chịu. Anh nằm ở trên giường, lúc ngoái đầu lại chợt nhìn thấy có một hộp thuốc được đặt ở trên tủ đầu giường, thân thể của anh liền thoáng giật nảy lên một cái.

Lúc đầu Hà Dĩ Kiệt còn cho là mình đang nằm mơ, sau giây phút lưỡng lự ngần ngừ, anh liền ngồi dậy, cứ như vậy, sững sờ nhìn vào hộp thuốc kia chăm chăm. Anh có cảm giác không thể tin được những gì mà mình đang nhìn thấy ở chỗ kia. Tư Tư đối xử lạnh nhạt với anh như vậy, mỗi ánh nhìn của cô cho dù chỉ thoáng qua dường như đều mang vẻ khinh thường, vậy mà bây giờ cô lại mua thuốc cho anh sao?

Anh dụi dụi đôi mắt, nhìn lại một lần nữa, hộp thuốc kia thực sự vẫn đang nằm ở nơi đó.

Hà Dĩ Kiệt chợt thở phào một hơi thật dài, thực nhẹ nhõm, đầu ngón tay của anh tựa hồ cũng đang run lên, anh đưa tay ra định cầm lấy thuốc hộp thuốc kia, thì từ ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Anh chợt rút tay trở lại, vớ lấy bộ quần áo vội vàng xỏ vào người, sau đó đi ra mở cửa.

Cánh cửa phòng vừa được mở ra, anh nhìn thấy Trương Tư đang đứng ở bên ngoài.

Quần áo của cô rất chỉnh tề, tóc cũng được chải rất chỉnh tề, gương mặt được trang điểm nhẹ nhìn rất trang nhã, nhìn sắc mặt của cô đã có vẻ bắt đầu tốt hơn nhiều.

“Tư Tư, em... Có việc gì thế?” Mãi một lúc lâu anh mới tìm lại được giọng nói của mình, ánh mắt của anh nhìn cứ như dính vào ở trên gương mặt của cô, thật lâu không muốn rời đi.

“Tôi có vài lời muốn nói với anh.” Cô hơi cúi đầu, hàng lông mi thật dài nhẹ nhàng run rẩy, cũng không hề nhìn anh.

Hà Dĩ Kiệt chợt thoáng mừng rỡ, anh nghiêng người sang bên nhường đường cho cô: “Em vào đi Tư Tư, có chuyện gì vậy?”

Tư Tư gật đầu đáp lại một tiếng, sau đó chậm rãi bước vào trong phòng. Căn phòng rộng rãi được bày biện hết sức đơn sơ, cô nhìn thấy trên chiếc giường lớn vẫn còn ngổn ngang bừa bãi, liền xoay người đi qua một bên, đi đến chỗ bộ ghế sa lon ở bên cạnh, ngồi xuống.

Từng ánh mắt, cử chỉ của cô dù rất nhỏ, anh cũng đều thu vào trong mắt, có chút lúng túng không nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Thuận theo ý cô

Chương 108: Thuận theo ý cô

Từng ánh mắt, cử chỉ của cô dù rất nhỏ, anh cũng đều thu vào trong mắt, có chút lúng túng không nói ra được.

Anh rót nước mời cô, cô đưa tay nhận lấy, chân thành nói cảm ơn anh. Tiếng nhịp đập của trái tim anh lúc này ngày một trở nên nặng nề từng chút, từng chút một.

Cô uống từng hớp từng hớp nước nhỏ, cho đến khi cạn sạch chén nước, đưa ánh mắt nhìn vào hộp thuốc kia, sau đó ngẩng đầu lên, hỏi thăm anh: “Anh uống thử xem thế nào, chắc là cũng hợp với bệnh của anh đó!”

Hà Dĩ Kiệt liền vội vàng gạt đầu: “Đúng vậy, loại thuốc này rất hợp với bệnh của anh, rất có tác dụng.”

Khóe môi của Tư Tư khẽ cong cong: “Vậy thì tốt quá!”

Anh còn chưa kịp nghĩ ra câu gì để đáp lại lời nói của cô, chợt cô lại mở miệng nói với anh Lần này thì cô nhìn thẳng vào anh, ánh mắt như đóng đinh vào trên ánh mắt của anh, không hề suy suyển, anh có muốn tránh cũng không thể trốn tránh nổi.

“Hà Dĩ Kiệt, tôi muốn hỏi anh một chuyện này, anh phải hứa là anh sẽ không được nói dối nửa câu, thật sự nghiêm túc trả lời câu hỏi của tôi.”

“... Được, anh hứa!” Trong cổ họng anh tựa như bị vật gì đó ngăn cản lại, giọng nói liền trở nên khàn khàn, nặng nề.

Anh nhìn cô, cô đang ở gần anh như vậy, cô đang ở ngay trước mặt của anh, anh đưa tay ra là có thể vuốt ve được gương mặt của cô, anh cũng có thể ôm lấy cô được, nhưng anh vẫn không dám. Quả thực đây là lần đầu tiên, anh đối mặt với người phụ nữ mà mình yêu thích, lúc này trong lòng anh tràn đầy sự khiếp đảm.

“Anh nói rằng anh yêu tôi, có thực sự đúng như vậy hay không?”

“Đúng thế!” Anh gật đầu, vẻ vô cùng nghiêm túc: “Tư Tư, từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ có một câu nói dối nào đối với em.”

“Được, nếu như anh thật lòng yêu tôi, vậy thì, anh có thể nghe theo lời của tôi nói hay không, anh sẽ để cho tôi được làm bất kỳ chuyện gì mà tôi muốn làm được không?”

“Được! Em nói bất kỳ điều gì anh cũng sẽ hoàn toàn nghe theo em, em nghĩ muốn làm cái gì thì em cũng có thể làm cái đó, anh sẽ luôn đồng ý với ý kiến của em..”

“Được, nếu đúng là như vậy, Hà Dĩ Kiệt, anh hãy buông tay, thả cho tôi được rời khỏi nơi này, được không?”

Ánh mắt của cô dời đi khỏi gương mặt của anh, từng chút từng chút cúi đầu xuống. Cô không muốn nhìn thấy nét mặt của anh lúc này, cô sợ rằng nếu như cô còn tiếp tục nhìn anh nữa, cô cũng không dám chắc liệu mình có bị trở nên mềm lòng với anh nữa hay không. Cuộc đời con người ta chỉ có một lần, trời cao không đã không để cho cô chết, vậy thì cô sẽ không bao giờ còn dẫm lên vết xe đổ kia nữa, để trái với mệnh trời.

“Tư Tư...”

Giọng nói của anh trầm đắm sự đau đớn, cô quay mặt sang chỗ khác, ngữ điệu nói dần dần trở nên lạnh nhạt: “Anh đã nói anh sẽ không dối gạt tôi, anh vừa mới đồng ý với tôi rồi mà!”

“Tư Tư, em hãy cho anh một cơ hội được không, chỉ một lần này thôi, có được không, Tư Tư?”

Âm điệu khi anh nói đến phần cuối của câu nói chợt trở nên run rẩy. Tư Tư buông tầm mắt xuống dưới, cúi đầu thờ dài một hơi: “Tôi sẽ để Nặc Nặc lại cho anh, tôi sẽ không đưa con đi theo nữa, tôi đã biết rất rõ rằng anh sẽ rất yêu thương con bé, tôi cũng rất yên tâm.”

Cả người anh liền ngã ngồi ở trên ghế sofa, sững sờ nhìn cô đang đứng lên. Dường như cô đang nói điều gì đó, mà cũng dường như cô cũng không nói gì hết. Anh chỉ nhìn thấy đôi môi của cô đang khẽ mấp máy lên xuống một lúc, lúc này anh chỉ thấy những tiếng ong ong đang được rót đầy vào trong tai của mình, ngoài ra anh không hề nghe thấy bất cứ âm thanh gì khác nữa.

Cô xoay người đi ra, cánh cửa được nhẹ nhàng khép lại.

Anh có cảm giác như mình chợt bị đẩy một cái từ trên trời cao xuống dưới, sau đó chợt nặng nề ngã vào trong vũng bùn, ánh mắt của anh có chút đờ đẫn, nhìn cánh cửa kia từ từ khép lại.

Quả thực cho tới tận bây giờ, anh vẫn không có cách nào tiếp nhận nổi chuyện đó, cô đã quyết tâm rồi, cô thật sự đã quyết định sẽ rời khỏi nơi này rồi.

Đúng như vậy, đến ngay cả Nặc Nặc mà cô cũng không cần nữa, cô chỉ muốn rời khỏi nơi này, sự quyết tâm của cô, anh không cần phải hoài nghi nhiều nữa, không cần phải tiếp tục ôm ảo tưởng làm gì nữa.

Tối hôm đó, Nặc Nặc theo Hà Dĩ Kiệt đi ngủ.

Anh tắm rửa cho con xong xuôi, tiếp đó xúc cho con gái chút nước hoa thơm ngào ngạt, rồi hai cha con anh nằm ở trong chăn nói chuyện với nhau.

Nặc Nặc tắm xong liền thấy buồn ngủ, cô bé nằm ở trong ngực của anh, giờ bàn chân nhỏ nhón lên, làm như chiếc dùi trống, gõ vào trên bụng của anh.

Anh xoa nhẹ vào lưng con gái một chút, sau đó khẽ khàng hỏi: “Nặc Nặc, con thấy ba tốt hơn hay là mẹ tốt hơn?”

Nặc Nặc được ba xoa xoa lưng, thần trí đã bắt đầu hơi lơ mơ rồi, giọng nói ngọt ngào cũng đã bắt đầu dính dấp vào nhau, đáp lại câu hỏi của ba mình: “Ba tốt, mẹ cũng tốt, Nặc Nặc yêu ba, Nặc Nặc cũng yêu mẹ.”

Tại sao người lớn lại cứ thích hỏi những vấn đề hết sức nhàm chán như thế nhỉ? Đối với một đứa trẻ mà nói, được sống chung với ba mẹ cùng một chỗ nhất định là sẽ tốt hơn chứ sao!

“Nếu như, ba nói Nặc Nặc chỉ được chọn một trong hai người, hoặc là ba hoặc là mẹ, Nặc Nặc sẽ đồng ý đi theo ba, hay là Nặc Nặc sẽ đồng ý đi theo mẹ?”

Nặc Nặc giật nảy mình một cái, từ trong ngực Dĩ Kiệt, cô bé ngẩng đầu lên nhìn lại ba của mình. Đôi tròng mắt của cô bé trắng đen rõ ràng, sạch sẽ, thuần khiết vô cùng. Ánh mắt nhìn lại đầy ngỡ ngàng của con gái chợt làm cho trái tim anh dâng tràn cảm xúc cực kỳ yếu đuối và áy náy.

Tại thời điểm con gái anh xuất hiện trên đời, gia nhập với thế giới nhân loại hiện đại, người làm cha như anh cũng hoàn toàn không hề hay biết gì hết.

Lần đầu tiên khi con gái anh mở mắt ra, trước mắt của cô bé không có nụ cười và nước mắt của ba. Lúc đó, con gái anh chỉ biết gọi mẹ, nếu như lúc đó con gái của anh có gọi ba đi nữa, ba của nó cũng sẽ không có ở đó mà vui mừng nói lời khen ngợi... Từ khi con gái được sinh ra, anh đã bỏ lỡ quá nhiều, nhưng cơ hội để bồi thường bù đắp lại cho con thì anh lại không còn dịp nào nữa rồi.

“Ba, Nặc Nặc muốn cả hai kia!”

Hốc mắt của Hà Dĩ Kiệt chợt đau nhói một hồi, nhưng anh vẫn tiếp tục hỏi: “Nếu như chỉ có thể được chọn một thì sao đây?”

Nặc Nặc liền chợt thấy tức giận, thế nào mà hiện giờ ba lại mang vấn đề đó ra để hỏi bé kia chứ! Mẹ vừa mới trở lại, vậy mà ba lại cứ hỏi mãi một câu như thế, chẳng lẽ, ba lại không muốn mẹ hay sao?

Nặc Nặc lật người, thân thể nhỏ bé béo ụt ịt lăn từ trên người Dĩ Kiệt xuống dưới. Cô bé quay cái mông nhỏ lại, tức giận, dứt khoát để lại cho anh cái bóng lưng: “Nặc Nặc muốn mẹ!”

Chỉ cần Nặc Nặc muốn mẹ, như vậy, thì cho dù ba có không muốn mẹ đi nữa, ba cũng sẽ vì Nặc Nặc, không thể buông tay bỏ mẹ ở lại.

Hà Dĩ Kiệt nằm yên ở nơi đó, trầm mặc rất lâu.

Hồi lâu sau, khi thấy Nặc Nặc đã ngủ say, anh mới quay mặt lại nhìn con gái, ánh mắt ươn ướt và mơ hồ hàm chứa nỗi khổ sở: “Được, ba đồng ý với Nặc Nặc.”

Buổi sáng anh dậy rất sớm, trong căn phòng rộng lớn lúc này chỉ còn lại sự an tĩnh đến vô cùng. Anh nhẹ nhàng gõ cửa phòng của Trương Tư, anh mới chỉ gõ nhẹ một cái, cánh cửa đã liền mở ra.

Cô vậy mà cũng đã chuẩn bị xong rồi, cũng đúng thôi, hôm nay là ngày cô muốn rời khỏi nơi đây, chắc chắn cô chỉ ước gì được đi khỏi nơi này thật nhanh, cho nên cô mới thức dậy sớm như vậy.

Cô đứng ở cửa, vừa nhìn anh, đôi tay của cô vừa nắm thật chặt lấy khung cửa, tư thế tựa như là đang đề phòng anh vậy.

Hà Dĩ Kiệt gượng cười vẽ đầy khổ sở, giọng nói của anh khàn khàn nghe nặng trĩu, tựa như được truyền từ một nơi nào đó, rất xa đến nơi này, trong lòng Trương Tư chợt thấy hoảng hốt, một lúc sau đó cô mới nghe rõ:

“Em hãy đưa Nặc Nặc đi cùng với em đi, Nặc Nặc hãy còn nhỏ, để cho con đi theo ở bên cạnh mẹ thì sẽ tốt hơn, dù sao con bé cũng còn nhỏ như vậy.”

Anh nói xong, cũng không dừng lại ở đó thêm chút nào nữa, xoay người trở lại đi về phòng. Trương Tư đứng lặng ở nơi đó, thân thể chợt lay động một cái, những giọt nước mắt nóng bỏng chợt trào ra lăn xuống bên dưới...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Ra đi

Anh nói xong, cũng không dừng lại ở đó thêm chút nào nữa, xoay người trở lại đi về phòng. Trương Tư đứng lặng ở nơi đó, thân thể chợt lay động một cái, những giọt nước mắt nóng bỏng chợt trào ra lăn xuống bên dưới...

Tất cả mọi nguyện vọng của cô giờ đây đã được như ước nguyện, thậm chí cô còn có thể mang cả con gái đi cùng bên mình.

Nhưng không biết vì sao, không biết vì lý do gì mà trong lòng cô lại cảm thấy vô cùng trống trải, giống như không có nơi nào để dựa dẫm vào nữa...

Cô đã trải qua ranh giới giữa sự sống và cái chết, đã trải qua một cuộc hành hạ đến độ không còn nhận ra thân xác con người nữa. Giờ đây cô không còn tin tưởng vào bất cứ thứ gì nữa, tình yêu, tình bạn, thậm chí kể cả tình thân, cô đã không còn muốn lưu luyến nữa.

Trước kia cô cũng đã từng lưu luyến, nhưng tất cả những thứ đó đã cho cô một kích trí mạng.

Người cô yêu, người cô đã quan tâm thật sâu sắc, lại thành người đã gây cho cô sự tổn thương sâu sắc nhất.

Thiếu chút nữa cô đã không còn giữ được tính mạng này nữa, thiếu chút nữa là cô đã xác định mình không bao giờ còn được nhìn thấy mặt trời ở trên thế giới này nữa.

Mà người cô đã từng người yêu sâu đậm lúc ấy lại đang làm gì nhỉ? Những người mà cô đã từng coi như chị em kia, lúc đó họ đang ở nơi nào?

Cô biết ở trên đời này, nếu như được người khác nguyện ý giúp mình, đó là do mình đã có vận khí tốt, dĩ nhân đắc nhân, dĩ quý đắc quý, dĩ nhân đắc nhân người khác không muốn giúp mình, cũng không cần thiết phải lên án về phẩm chất và lương tâm của họ.

Cô không hận cũng không oán bất cứ một ai, nhưng cô lại không thể có cách nào, không thể làm thế nào mang những nỗi đau thương cùng biết bao nỗi thống khổ mà cô đã từng phải trải qua để biểu diễn trước mặt hạnh phúc của những người đã từng là chị em của cô.

Cô không muốn phải nhìn thấy những ánh mắt thương hại, không muốn phải nghe thấy những lời thương xót cảm thông. Tất cả những thứ đó cô không cần. Cô chỉ muốn một mình mình, đi tìm đến một chỗ nào đó không có ai biết gì về cô, yên lặng sống qua ngày.

Bởi vì cô không muốn để cho bản thân bị đắm chìm ở trong những thứ tình cảm kia nữa, cho nên cô đã cố ý lạnh nhạt và xa lánh tất cả mọi người.

Họ đã được sống hạnh phúc, tận trong đáy lòng cô cảm thấy cực kỳ mừng vui cho bọn họ. Chỉ có điều, thế giới đó, Văn Trương Tư cô không còn có cách nào để tiến vào hòa mình vào trong đó.

Cô xoay người trở về phòng.

Tối hôm qua cô đã thu xếp hành lý của mình xong xuôi rồi, cũng không có gì nhiều lắm, nhưng cô thực sự không nghĩ rằng Hà Di Kiệt sẽ buông tay trả Nặc Nặc cho cô, Nặc Nặc chính là điều mà cô vẫn luôn day dứt ở trong lòng không sao quên được, hiện tại anh đã thành toàn cô.

Tự đáy lòng cô thật sự rất cảm kích anh, cô biết Nặc Nặc có tầm quan trọng với anh như thế nào, anh có thể đưa ra quyết định như vậy, không dùng thủ đoạn ti tiện để ép buộc cô ở lại, xem ra, anh đã thật sự thay đổi rồi.

Anh thay đổi đã làm cô thấy động lòng, cô cũng chấp nhận tin tưởng rằng anh thật lòng yêu cô, nhưng chỉ có điều lúc này đây, khi mà con người đã trở nên sức cùng lực kiệt, thì tình yêu vẫn thường ở bên trong người kia trong nháy mắt, đột nhiên liền biến mất tăm mất tích.

Cô đã yêu đến mức hơi sức gần như đã không còn, vậy thì giờ đây, cô làm sao có thể thản nhiên lại tiếp nhận tình yêu được nữa đây?

Trương Tư xách hành lý đi xuống lầu, ngồi trong phòng khách dưới lầu để đợi.

Thanh Thu cũng đã rời giường, cô đi xuống lầu, nhìn thấy Trương Tư, Thanh Thu liền mỉm cười ôn hòa với cô, đang định mở miệng, chợt nhìn thấy chiếc va ly dựng ở bên cạnh chân của Trương Tư, Thanh Thu không khỏi sững sốt: “Tư Tư, em... em nhất định cứ phải rời đi hay sao?”

Tư Tư nhìn thấy nơi đáy mắt của Thanh Thu tràn ngập sự quan tâm, lo lắng chân tình, cô muốn giữ về mặt thơ ơ như cũ, nhưng cũng lại không thể làm được.

Tư Tư liền gạt đầu một cái, “Chị Thanh Thu, em không muốn ở lại chỗ này nữa.”

Từ khi cô khôi phục trí nhớ tới nay, đây là lần đầu tiên Tư Tư gọi Thanh Thu như vậy.

Thanh Thu chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ khó sợ, cô đi tới bên cạnh Tư Tư ngồi xuống, nhẹ nhàng cầm tay của Tư Tư: “Tư Tư, với bộ dạng hiện nay của em, em ra đi như vậy mọi người làm sao yên tâm về em được chứ?”

Tư Tư chậm rãi khẽ cười: “Không cần phải lo lắng cho em đâu, mấy năm qua em cũng vẫn sống một mình như vậy mà, có sóng to gió lớn gì mà em chưa từng trải qua chứ!”

“Tư Tư, em oán trách chị phải không? Trong lòng em đang oán trách chị có đúng không? Em oán trách chị khi đó cứ như vậy mà bỏ đi, trong những lúc em gặp cảnh đau khổ nhất chị cũng không ở tại bên cạnh để giúp đỡ em có đúng như vậy không, Tư Tư?”

Thanh Thu nói xong vội vàng nắm lấy tay của Tư Tư lúc này mơ hồ như đang run rẩy.

Tương Tư quay đầu đi, không muốn để cho Thanh Thu nhìn thấy nơi đáy mắt của cô có vết ướt.

Cô oán cái gì chứ, oán trách ai đây? Người mà cô nên... oán nhất, đầu phải là ai khác, chính là bản thân cô mà thôi. Ai bảo cô da mặt dày đi yêu một người đàn ông như vậy chứ, ai bảo cô, khi người ta sắp sửa kết hôn mà lại vẫn dây dưa không rõ với người đàn ông đó chứ?

“Không, chị Thanh Thu, em không trách các chị, đây đều là số mệnh của em mà thôi, em cũng không oán trách bất kỳ một ai hết.”

“Tư Tư...”

Trong lòng Thanh Thu khó chịu giống như bị đao cắt. Nếu như Tư Tư không phải trải những dĩ vãng như vậy, Tư Tư hoàn toàn sẽ không như bây giờ, dường như cô ấy đã mất hết hứng thú đối với tất cả mọi chuyện, cũng trở nên thờ ơ đối với bất kỳ một ai, cô không muốn nhìn thấy Tư Tư trở nên như vậy...

Đang lúc Tương Tư không biết nói cái gì nữa, liền nghe thấy tiếng gọi non nớt của Nặc Nặc gọi cô.

Cô lau nước mắt thật nhanh, ngẩng đầu nhìn về phía Nặc Nặc.

Nặc Nặc đã mặc xong quần áo xong, đi theo đằng sau cô bé là cô bảo mẫu trẻ vẫn luôn chăm sóc cho Nặc Nặc, trong tay cô bảo mẫu đang xách theo một chiếc va ly lớn, chắc chắn, chỉ có Hà Dĩ Kiệt đã sắp xếp hành lý cho con gái mà thôi.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Thanh Thu lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

“Tư Tư, em nhất định phải đưa Nặc Nặc đi cùng sao?”

Tương Tư chỉ gật đầu một cái, đứng lên hướng về phía Nặc Nặc, giờ tay ôm lấy con gái.

Trong khoảng thời gian ngắn, Thanh Thu trở nên sững sờ đứng nguyên tại chỗ. Cô thật sự không ngờ Hà Dĩ Kiệt sẽ đồng ý để cho Tư Tư rời đi như thế, thậm chí, Tư Tư lại còn mang theo cả Nặc Nặc, đứa con gái mà anh coi như sinh mạng của chính mình, rời khỏi đây cùng cô...

Cá tính của anh, từ trước đến giờ đều là mạnh mẽ, cứng rắn như vậy, tại sao anh lại có thể dễ dàng buông tay như vậy?

Tương Tư ôm con gái, người giúp việc giúp một tay, mang hành lý của hai mẹ con Tư Tư ra ngoài.

Tương Tư đi tới trước mặt Thanh Thu, nhìn về phía cô chào từ biệt.

Nặc Nặc vẫn còn chưa biết đã có chuyện gì xảy ra, cô bé cũng không biết rằng mình sắp phải rời xa người cha luôn thương yêu con gái nhất mực kia, vì vậy cô bé vẫn còn cười đến híp cả mắt, nằm ở trong ngực Tư Tư, đưa tay ra lôi kéo tay của Thanh Thu, miệng gọi cô rất ngọt ngào: “Dì ơi, đi ơ!”

Thanh Thu cũng không nhìn được nữa, cô nắm lấy tay của Tư Tư không buông, liên tiếp cầu khẩn đầy vẻ buồn bã: “Tư Tư, em hãy suy nghĩ một chút nữa có được hay không? Nặc Nặc còn nhỏ như vậy, con bé không thể không có ba được...”

Tư Tư nghe thấy bên ngoài có tiếng xe vang lên, cô biết là Cận Trường Sinh đã tới đón hai mẹ con cô.

Cô khẽ dùng sức, tránh ra khỏi Thanh Thu, cô rất muốn nhìn lại Thanh Thu một lần nữa, nói thêm mấy câu nữa, nhưng cô lại cũng không nguyện ý để cho Thanh Thu nhìn thấy nước mắt của mình, nên rốt cuộc cô liền từ bỏ.

Cố nén lại cảm xúc, Tương Tư cố cứng cỏi nói lại: “Chị Thanh Thu, em đi đây, nhờ chị chuyển giúp lời chào từ biệt của em tới chị Tình Tri, chị Lưu Tô, nhờ chị nói giúp, đến sau này khi em rảnh rồi, em sẽ trở lại thăm các chị.”

Dứt lời, cô lại nhìn con gái ở trong ngực: “Nặc Nặc, con hãy chào từ biệt dì Thanh Thu đi, chúng ta phải đi rồi.”

Trên gương mặt tròn trịa của Nặc Nặc cũng không còn nụ cười nữa.

Hình như cô bé cũng đã hiểu ra một chút gì đó, cô bé đã hiểu vì sao lúc này ba lại ôm mình, siết chặt lấy mình như vậy, hình như ba lại còn khóc nữa, cũng đã hiểu ra tại sao tất cả những quần áo của bé vẫn dùng, những món đồ chơi bé yêu thích đều được xếp vào hết ở trong va ly kia.

Mẹ muốn đưa Nặc Nặc đi, vậy mà ba lại không đi cùng với hai mẹ con bé!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Thời gian trôi qua...

Chương 110: Thời gian trôi qua...

Mẹ muốn đưa Nặc Nặc đi, vậy mà ba lại không đi cùng với hai mẹ con bé!

Nặc Nặc lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía trên lầu, cánh cửa phòng ngủ của ba vẫn còn đóng cửa thật chặt, không có chút dấu hiệu nào là ba sẽ ra khỏi cửa đi cùng với hai mẹ con bé.

Cô bé nghiêng đầu nhìn mẹ, cặp mắt to đáng yêu đã hơi đỏ lên, sắp khóc.

“Mẹ, ba đâu?” Mắt Nặc Nặc lại nhìn về hướng cánh cửa ở cầu thang như tìm ba: “Mẹ! Ba không đi cùng sao?”

Tư Tư không cất tiếng trả lời con gái, cô áy náy liếc mắt nhìn Thanh Thu: “Chị Thanh Thu, em đưa Nặc Nặc đi trước đây.”

“Tư Tư, Tư Tư...” Thanh Thu liền gọi theo mấy tiếng, nhưng lòng dạ Trương Tư cũng nhất định cứng rắn, cô ôm chặt lấy Nặc Nặc bước nhanh ra bên ngoài đi tới nơi xe ô tô đang chờ.

Thời điểm đi ra khỏi phòng khách, cuối cùng Nặc Nặc liền khóc rống lên, cô bé giãy dụa lắc lắc ở trong ngực Tư Tư, khóc lớn không ngừng, cứ cất tiếng gọi ba ơi, từng tiếng từng tiếng đến lạc giọng...

Hà Dĩ Kiệt tựa người vào ở phía sau cánh cửa, tiếng khóc của con gái, truyền đến làm cho anh thấy khó chịu đến cùng cực. Đã mấy lần thiếu chút nữa là anh đã không kiềm chế nổi bản thân, xông ra bên ngoài, nhưng rồi anh lại liều mạng gắng sức kiềm chế lại mình.

Anh đã đồng ý với cô, anh sẽ không bao giờ lừa gạt cô nữa, lời đã nói ra, tất nhiên anh sẽ làm được.

Anh sẽ không bao giờ nuốt lời đối với cô nữa, sẽ không bao giờ lừa gạt cô nữa, cũng sẽ không phụ bạc cô, sẽ không bắt nạt cô nữa.

Cô muốn làm cái gì, anh cũng đồng ý, cô muốn được đi đến nơi nào, anh cũng đều không ngăn cản.

Cho dù cô muốn anh phải buông tay với con gái, chỉ cần là cô có thể thấy vui vẻ, anh cũng sẽ đồng ý hết.

Chỉ có điều anh luôn hi vọng, khi cô nhìn thấy anh đã chân thành nhận ra sai lầm, anh đã sám hối, sẽ có một ngày nào đó, cô có thể tha thứ anh, lại trở về bên cạnh anh, người trong một nhà được đoàn tụ, đó chính là điều quan trọng hơn tất cả.

Nặc Nặc khóc quá thâm, Thanh Thu đã không nhìn được nữa, cũng bắt đầu rơi nước mắt. Trương Tư cũng cảm thấy rất khó chịu khi con gái cứ khóc mãi, nhưng cô vẫn không hề dừng bước chân.

Ra khỏi phòng khách, vòng qua con đường mòn nhỏ kia, xe đang chờ hai mẹ con cô ở chỗ đó.

Nặc Nặc liếc nhìn chiếc xe, lập tức cất tiếng khóc cao hơn một đoạn, gần như là cô bé đã gào thét lên khóc lớn. Tư Tư dỗ dành con gái trong chốc lát, nhưng cũng không có tác dụng chút nào.

Trong lòng cô vừa tức giận vừa đau đớn, cơn cô gạt nước mắt sau đó với vẻ giận dữ, vừa đặt Nặc Nặc xuống dưới đất, vừa không nhìn được tức giận, vừa nói, về đây khổ sở: “Chẳng phải con đã đồng ý đi cùng với mẹ đó sao, thôi bây giờ con hãy trở về với ba con đi.”

Nặc Nặc nhìn thấy mẹ xoay người rồi đi, thân thể nhỏ nhỏ lập tức nhào tới gắt gao ôm lấy chân Tư Tư, cô bé khóc thút thít không ngừng: “Mẹ ơi, mẹ đừng đi, đừng đi mà...”

Vốn dĩ Tư Tư cũng không muốn bỏ con gái lại, cô ngồi xổm xuống ôm con gái vào trong ngực, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô bé: “Nặc Nặc, con ngoan ngoãn đi, mấy ngày nữa mẹ sẽ dẫn con trở lại thăm ba.”

Hà Dĩ Kiệt ở trong phòng, chỉ nghe thấy tiếng khóc của con gái càng ngày càng xa, nhưng lại đặc biệt lại càng ngày càng vang vọng, anh cũng không sao nhẫn nại được nữa, liền vọt ra tới ban công, liếc mắt liền thấy Nặc Nặc đang khóc như mưa.

Nặc Nặc không muốn rời mẹ, nhưng lại cũng không bỏ được ba. Tư Tư bế con gái đi về phía trước, cô vẫn không hề quay đầu lại nhìn, chỉ bước đi nhanh hơn đến nơi xe đang chờ. Đúng lúc này, Nặc Nặc liếc nhìn thấy Hà Dĩ Kiệt đang đứng ở trên ban công...

“Ba, ba...” Nặc Nặc lập tức hét to lên tiếng gọi ba, lẫn trong tiếng khóc nức nở, đuôi dài đôi cánh tay bé nhỏ mềm mại tròn vành vạnh như ngó sen hướng về phía Hà Dĩ Kiệt ở đằng kia, thân thể của cô bé gần như sắp nhào ra khỏi vòng tay của Trương Tư ...

Trương Tư không khỏi cũng quay đầu trở lại nhìn theo hướng mà Nặc Nặc vừa nhào người vừa la hét gọi ba kia...

Thời điểm Trương Tư xoay người lại, cũng trong giờ phút ấy, Hà Dĩ Kiệt cũng rất nhanh chóng lui trở về.

Anh đóng cánh cửa ban công lại, qua lớp cửa kính trong suốt, anh nhìn thấy Nặc Nặc đang giùng giàng trong lòng mẹ, khóc nức nở, cánh tay nhỏ bé vẫn duỗi ra, hướng về phía anh. Anh không sao kiềm chế được nữa, cũng đưa tay ra, tựa như anh làm như vậy thì sẽ giữ được con gái ở lại.

Thời điểm Nặc Nặc còn ngây thơ chưa biết gì, cô bé được thím Phúc đưa về bên cạnh anh. Lần đầu tiên anh ôm con gái, Nặc Nặc liền ngoan ngoãn không khóc, hai cha con bọn họ đã núp ở trong phòng nghỉ để trốn tránh Đỗ Phương Phương, ngày đó, Nặc Nặc đã ôm lấy cổ của anh đây về tin cậy.

Buổi tối, lần đầu tiên anh dỗ cho con gái ngủ, cô bé đã túm chặt lấy ngón tay của anh không rời, bị gấp ác mộng không ngừng, cứ luôn miệng gọi mẹ không ngừng.

Sau khi ở lại bên cạnh anh một thời gian khá dài, Nặc Nặc dần dần đã không còn hay gấp ác mộng như trước nữa, nhưng trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh cô bé vẫn luôn miệng gọi mẹ.

Cho dù thế nào Nặc Nặc cũng vẫn nhớ đến Trương Tư nhiều hơn. Để cho Nặc Nặc đi cùng với Trương Tư, anh cảm thấy sẽ tốt cho con gái nhiều hơn là để cho con bé đi theo người cha như anh đây.

Chờ trải qua thêm một khoảng thời gian nữa, có lẽ chỉ mấy tháng, có lẽ là một năm, Nặc Nặc sẽ dần dần quên được anh, cái người không xứng đáng với chức danh là cha đẻ này.

Có lẽ lúc đầu Nặc Nặc sẽ khóc một chút, nhưng dần dần sau đó, cô bé cũng sẽ không còn nhớ ra được bộ dáng của anh, cái người làm ba này, chắc con bé sẽ không nhớ ra rằng anh vẫn đang luôn mong đợi đứa con gái yêu quý Nặc Nặc kia, cô bé rồi sẽ quên anh thôi...

Nghĩ tới đây, anh không sao kìm chế nổi nước mắt nữa, Những giọt nước mắt có thể rơi thẳng xuống dưới... Tiếng khóc non nớt của con gái, tiếng gọi ba nghe còn rất non nớt của Nặc Nặc, đã sớm không còn nghe thấy nữa, nhưng thật sự, âm thanh ấy lúc này dường như vẫn đang vang vọng ở bên tai của anh.

Nặc Nặc cùng với Tư Tư rời đi chừng được nửa tháng, Hà Dĩ Kiệt vẫn còn thấy xuất hiện đủ loại ảo giác cùng nghe nhầm.

Có lúc anh đang ở trong phòng khách cùng Thẩm Bắc Thành nói chuyện, liền chợt đứng lên nhìn lên trên gian phòng của Nặc Nặc ở trên lầu, toan bước lên đó, nói là anh nghe thấy tiếng của Nặc Nặc khóc.

Nặc Nặc được anh cưng chiều vô cùng dịu nhẹ, khi ngủ trưa dậy, lúc rời giường, cô bé luôn hay giật dỗi, đồ dành thế nào cũng đều không vui vẻ trở lại, nếu không nhìn thấy anh cô bé sẽ khóc. Nhưng anh cũng không hề cảm thấy có một chút phiền hà, gần như anh đã tạo cho mình thành chiếc đồng hồ sinh vật, mỗi khi đến đúng thời gian đó, anh liền không sao khống chế nổi bản thân, nhất định phải đi đến gian phòng của con gái.

Còn có thời điểm khi anh lái xe đi ra ngoài, nếu nhìn thấy những bộ quần áo nhỏ bé xinh xắn, nhìn thấy những món đồ chơi anh đều mua một đồng lớn mang về, hào hứng nghĩ tới nếu như Nặc Nặc mà nhìn thấy, nhất định cô bé sẽ vui vẻ đến giật mình...

Nhưng cho đến khi đẩy cửa phòng của con gái ra, chỉ thấy căn phòng yên lặng, anh mới lại chợt nhớ ra, Nặc Nặc sớm đã đi rồi...

Một khắc kia, anh cảm thấy thật cô đơn và khó chịu, cảm xúc đó gần như không sao diễn tả bằng ngôn từ được.

Anh ngồi ở trong căn phòng nhỏ của con gái, nhìn những đồ vật của con gái còn để lại, anh cũng có thể ngồi ở trong căn phòng đó nghỉ ngơi đến hơn nửa ngày.

Kể từ sau khi Nặc Nặc ra đi, anh có cảm giác thời gian trôi qua quá chậm, dường như là đã bị dừng lại vậy. Nặc Nặc rời đi, một khắc kia dường như cũng khiến cho cả con người anh cũng đã bị ngừng lại.

Gần như buổi tối mỗi ngày, khi đi ngủ anh đều bị gấp cơn ác mộng, anh nằm mơ thấy bộ dạng đang khóc lớn của Nặc Nặc lúc rời đi, anh dần dần đã có chút hối hận, hối hận tại sao mình lại không lừa gạt con gái một lần, anh nên lừa gạt con bé, ít nhất cũng không nên để cho con gái anh phải khóc thành như vậy.

Anh cũng không biết, sau khi Nặc Nặc đã khóc không ngừng như vậy, Tư Tư sẽ làm thế nào dỗ dành cho con bé được bình tâm trở lại...

Nặc Nặc cũng rất có cá tính, anh cũng không biết liệu Tư Tư có thể dỗ dành an ủi con gái được hay không...

Vừa nghĩ như thế, cho dù làm thế nào anh cũng không sao ngủ được.

Sau đó liền bắt đầu cả đêm anh bị mất ngủ, mất ngủ liền chỉ nghĩ đến Trương Tư và con gái. Anh nhớ tới hai mẹ con liền cảm thấy vô cùng khó chịu. Anh khó chịu liền mượn rượu để giải sầu, sau đó bệnh đau dạ dày tiếp tục bị phát tác, càng ngày càng thường xuyên hơn, cho đến về sau, thuốc dạ dày mà Tư Tư đã mua, để lại cho anh dùng cũng không còn có tác dụng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 169: Đại Kết Cục một

Ba tháng sau.

Ở một trấn nhỏ tại Hàng Châu.

Lúc này đang là giữa hè, tuy lúc này đã bốn giờ chiều, nhưng ánh mặt trời nhưng vẫn còn vô cùng chói mắt.

Từ giữa cảnh lá rậm rạp xanh um, những tia nắng vẫn thi nhau trút xuống, lóe lên thứ sáng bức người. Mỗi khi có cơn gió thổi qua, thứ ánh sáng kỳ diệu đó lại tạo thành những vết lốm đốm, lung lay rồi vỡ ra ở trên mặt đất.

Ở một khu nhà nhỏ được dựng lên ven bờ sông.

Trước cửa chính có một dòng suối nhỏ uốn lượn chảy qua, lúc này mực nước suối rất cạn, nước trong veo, một đứa trẻ nhỏ đứng ở trong lòng suối, mực nước cũng chỉ ngập đến độ ngang gối.

Bên dòng suối có một hàng liễu rủ bóng, từ phía sau một bụi liễu lúp xúp, một cô bé xinh xắn, trắng trẻo, mũm mĩm đang chạy ra phía bờ suối.

Cô bé mặc một cái váy bằng vải bông nhìn rất đơn giản. Nhìn bộ dáng cô bé chắc khoảng độ hai tuổi, đáng đáp xinh đẹp, trắng trẻo nhìn động lòng người, cô bé cười một tiếng, mắt liền cong lại thành vầng trăng khuyết.

Cô bé có một cặp mắt cực kỳ xinh đẹp và linh lợi.

Ánh mắt đảo khắp bốn phía nhanh như chớp, nhìn bộ dáng của cô bé lúc này cực kỳ dí dỏm và nhanh nhẹn.

Cô bé nhìn trái nhìn phải, phát hiện ra xung quanh vắng vẻ, cũng không có ai từ trong nhà đuổi theo ra, liền cảm thấy vô cùng vui sướng, cười tít mắt, nhắm thẳng về phía dòng suối nhỏ trước mặt, chạy ào tới...

Bàn chân nhỏ kia còn chưa kịp giẫm vào làn nước trong veo của dòng nước suối, thoạt nhìn đã thấy mát lạnh mê người kia, thân thể nhỏ bé mũm mĩm tròn vo đã bị người khác ôm lấy.

Nặc Nặc kêu ầm lên a...a...a, giãy giụa, chỉ muốn tuột xuống, ngậm bàn chân xinh xinh kia vào trong nước, lập tức gương mặt cô bé liền bị người nọ khẽ nhéo cho một cái.

Nặc Nặc quát ở cái miệng nhỏ nhắn lại, không cam lòng khi bị người nọ xách lên trên bờ, đặt ở trên sân cỏ.

Hôm nay đây là lần thứ tám cô bé bị cái ông bác đáng ghét này tóm được, bắt trở lại trên bờ rồi?

Nếu như cô bé đoán không lầm, nhất định là cái ông bác đáng ghét này đã được cậu con trai cũng đáng ghét không kém, mật báo cho biết rồi.

Quý Quảng Nguyên sờ sờ lên mái tóc của cô bé, thấy có chút ẩm ướt, biết cô bé sợ nóng, anh liền kéo tay của cô bé đi vào trong nhà, vừa dịu dàng nói như dỗ dành: “Con muốn vọc nước chơi, cũng không thể một mình len lén chạy ra suối như vậy, con còn quá nhỏ.”

Nặc Nặc hừ một tiếng, gương mặt mập mạp nhú lại không thèm để ý tới ông bác đáng ghét kia.

“Hay là lát nữa khi trở về, bác sẽ nói với mẹ của con, sẽ mang một bồn nước thật lớn ra đặt ở dưới bóng cây kia, ban ngày phơi nắng cho nước nóng lên, con có thể ngồi vào trong đó chơi đùa thoải mái, được không?”

Ánh mắt của Quý Quảng Nguyên nhìn Nặc Nặc đầy vẻ âm áp.

Nặc Nặc đã muốn khóc.

Nặc Nặc không muốn mình phải cởi hết quần áo ra, trên người trống trơn, giống như là trẻ con bị người lớn đặt ở trong chậu, sau đó...

Bị một đám bao nhiêu là người, bắt kẻ lớn nhỏ đều vây quanh để xem, sau đó thỉnh thoảng lại còn bị người người khác trêu chọc nữa chứ, thử hỏi như vậy có mất mặt hay không?

Nặc Nặc đã sắp hai tuổi rồi, tính cả tuổi mẹ cô bé cũng sắp ba tuổi rồi, đồ anh trai trướng thối kia, tính cả tuổi mẹ cũng chỉ mới có năm tuổi, vậy mà cũng có thể được đi tắm ở trong dòng suối nhỏ, vì sao bé lại phải ngâm mình ở trong chậu giống như con cá cảnh như vậy chứ?

Quý Quảng Nguyên nhìn bộ dạng của cô, trong lòng chột mềm nhũn một mảnh, lại duỗi tay ra giờ lên vuốt ve mái tóc của cô: “Nặc Nặc không muốn sao, vậy thì con phải chờ khi con lớn thêm một chút nữa, lúc đó mới được đi ra bên ngoài để chơi vọc nước.”

Nặc Nặc liền há mồm cắn một cái vào trên tay của ông bác nọ, sau đó liền xoay người bỏ chạy về hướng bên ngoài.

Chạy nào, chạy đi thôi! Khi Nặc Nặc chạy đến cửa chính của khu nhà, một bé trai mặc áo sơ mi quần cụt đáng vẻ nghiêm trang, tựa như môn thần (thần canh giữ cửa ra vào) đã đứng đó ngăn cản đường đi của cô.

Đối với Nặc Nặc, đây là lần đầu tiên cô bé không đạt được nguyện vọng trong lòng của mình, cô bé chỉ cảm thấy trời thì quá cao, mà mình giờ đây lại không còn đường để chạy.

Sau một hồi tức giận khá lâu, Nặc Nặc liếc mắt cảm thấy mình không thể đấu lại với ông anh kia, không thể làm gì khác hơn là dứt khoát sử dụng chiêu

thức sát thủ quen thuộc. Cô bé ngồi phịch luôn xuống trên mặt đất, ngọc mồm ra, gào lên một tiếng thật lớn “oa”, tiếng khóc vang dậy nghe tưởng chừng đến kinh thiên động địa.

Lúc này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn, đầy vẻ ngây thơ của Quý Tư Khiêm chợt từng chút từng chút hiện lên vẻ cực kỳ ngạc nhiên, dần dần, sự ngạc nhiên kia lại biến thành sự thương yêu.

Cậu bé ngồi chồm hồm xuống, lại vuốt ve lên tóc của Nặc Nặc giống như ba của cậu vậy, sau đó cậu cũng cất tiếng dịu dàng an ủi giống y như ba của cậu vậy: “Em gái Nặc Nặc à, em đừng nên khóc nữa, được không? Hay là chúng ta lấy chiếc bồn lớn ra đây, em ngồi vào đó ngâm nước một lát nhé, được không?....”

Nặc Nặc tròn to đôi mắt đầm lệ nhìn gương mặt của cậu bé ở trước mặt mình. Gương mặt của cậu giống hệt với gương mặt của ông bác kia, hệt như được đúc trong cùng một khuôn mẫu đồ ra ngoài vậy. Thật sự, đây là lần đầu tiên, Nặc Nặc cảm thấy vị Đường Tăng đang ở trước mặt bé lúc này, không phải người sống cùng với một thế giới của mình.

Thiệu Đình và Tĩnh Tri, là người cuối cùng rời khỏi Hàng Châu.

Thanh Thu đã trở về thành phố A từ một tuần trước. Khi cô ra nước ngoài việc học hành vẫn còn chưa hoàn thành, lần này cô về chính là muốn làm cho xong bài luận văn đề còn nộp. Đây là thời kỳ quan trọng nhất của việc học tập, nếu cô để chậm trễ quá cũng không nên.

Đó là mơ ước của cô từ nhỏ đến lớn, nhưng về sau do trong nhà đã gặp phải những biến cố, cho nên chưa kịp học đại học xong cũng đã phải gả cho người, tan tan hợp hợp như vậy suốt mấy năm, cho đến cuối cùng sau khi ly hôn, cô mới có thể thực hiện được giấc mộng của mình.

Bắc Thành lại càng thêm bận bịu, anh dường như không phân thân ra được, sau khi Thanh Thu rời đi, không đến hai ngày sau, Bắc Thành cũng vội vã trở về.

Anh em thuộc hạ của Đoàn Phi Tà ở đây có không ít người, cho dù anh có muốn tránh sự mệt mỏi cũng không thể tránh được mấy ngày. Nhưng quan trọng hơn là...

Có một cô gái cũng đi theo Mạnh Thiệu Đình tới Hàng Châu, đây thật sự là một cô gái khiến cho anh không sao chịu nổi.

Em gái thân thiết của người anh em tốt, cho nên anh không thể đối phó giống như những người con gái khác được, nhìn nhau thấy không thuận mắt đánh nhau một trận, lại nhìn thấy thuận mắt liền kéo về trên giường của mình..

Tiếp đón suốt nửa tháng trời, phải cố gắng lắm mới giữ được con tức đang chất chứa đầy một bụng.

Vào cái ngày Đoàn Phi Tà rời khỏi Hàng Châu, ngày hôm đó, anh cảm thấy thời tiết thật sáng sủa, không khí thật mát mẻ, thực sự đó là lần đầu tiên trong đời, anh thở dài một hơi thật dài đầy thỏa mãn.

Trong lòng anh không khỏi âm thầm cầu gởi khẩn phật phù hộ cho anh để suốt đời này, đừng bao giờ làm cho anh phải gặp lại cô nhóc xấu xa có tên gọi là Tô Linh kia một lần nữa!

Bằng không, anh không dám bảo đảm nếu như lúc đó anh lại bị cô gái kia làm cho tức điên lên, có gòi mới biết được liệu anh có thể kiềm chế nổi hành động của mình, trực tiếp làm thịt cô luôn hay không!

Tất cả bọn họ đều lưu lại ở đất Hàng Châu này lâu như vậy, nguyên nhân cũng chính là vì đột nhiên Hà Dĩ Kiệt bị ngã bệnh.

Vốn dĩ bệnh đau bao tử của anh đã thành mãn tính, chỉ có điều, hiện tại tình hình dường như đã có chút nghiêm trọng hơn trước. Hơn nữa, một khoảng thời gian trước đây, sau khi Quý Quảng Nguyên, người bạn trai đầu tiên của Trương Tư tới gặp anh, bệnh tình của anh đột nhiên liền tăng thêm.

Cũng không ai rõ, rốt cuộc, Quý Quảng Nguyên đã nói với anh những chuyện gì.

Nhưng mọi người đều nhận thấy rất rõ, chỉ trong một đêm, Hà Dĩ Kiệt hình như đã bị già đi rất nhiều.

Anh nằm ở bệnh viện để chữa trị suốt một thời gian khá dài, vậy mà bệnh tật vẫn cứ trì trệ, không thấy có dấu hiệu chuyển biến tốt lên. Ngược lại, lại có khuynh hướng tăng thêm, cuối cùng tất cả mọi người đều nhất trí quyết định, sẽ để cho Thiệu Đình và Tĩnh Tri đưa Hà Dĩ Kiệt ra nước ngoài để chữa bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Đại Kết Cục hai

Anh nằm ở bệnh viện để chữa trị suốt một thời gian khá dài, vậy mà bệnh tật vẫn cứ trì trệ, không thấy có dấu hiệu chuyển biến tốt lên. Ngược lại, lại có khuyên hướng tăng thêm, cuối cùng tất cả mọi người đều nhất trí quyết định, sẽ để cho Thiệu Đình và Tinh Tri đưa Hà Dĩ Kiệt ra nước ngoài để chữa bệnh.

Lúc đầu, Hà Dĩ Kiệt cũng nhất định không chịu chấp nhận chuyện ra nước ngoài để chữa trị.

Nhưng sau lần anh bị xuất huyết dạ dày, bệnh tình của anh đã trở nên vô cùng nghiêm trọng, Mạnh Thiệu Đình cũng không thêm bận tâm đến việc Hà Dĩ Kiệt kịch liệt phản đối, tự mình lo liệu toàn bộ giấy tờ, thủ tục để đưa Hà Dĩ Kiệt ra nước ngoài chữa bệnh.

Vào khoảng tiết thu tháng chín, Mạnh Thiệu Đình đưa Hà Dĩ Kiệt rời khỏi Hàng Châu ra nước ngoài chữa bệnh.

Tương Tư cũng chưa từng tới thăm anh, Nặc Nặc cũng chưa từng gặp lại anh một lần...

Khi ngồi trên máy bay, qua ô cửa sổ, Hà Dĩ Kiệt nhìn mây cuốn mây tan bên ngoài mạn tàu, quá khứ trải qua hơn ba mươi năm, giống như một giấc mộng. Đột nhiên anh không sao phân biệt nổi, tất cả những thứ mà bản thân anh đã từng cố chấp theo đuổi kia, rốt cuộc nó là cái gì!

Những lời nói của Quý Quảng Nguyên vẫn còn vang vọng ở bên tai của anh. Những sự thật mà Quý Quảng Nguyên đã nói lại với anh, thực sự đã bẻ gãy cọng rom cuối cùng của anh.

Thì ra là, kẻ thù mà ban đầu anh đã cố ý nhận định kia, cũng chỉ là người bị hại, không chút liên quan gì tới nhà họ Hà của anh. Mà kẻ thù thực sự của nhà họ Hà của anh, suốt bao nhiêu năm qua vẫn đang ung dung tiêu dao thoải mái ở bên ngoài.

Cũng chính bởi vì anh đã áp đặt tội danh kia lên gia đình của cô, nên anh đã làm hại cô phải hứng chịu không biết bao nhiêu sự lãng nhục, đã làm hại cô trong suốt cả đời này đều bị bóng ma ám ảnh, không sao xua đi nổi.

Cho nên, mặc dù anh biết cô đang ở địa phương nào, biết là cô đang sống ở chỗ đó, nhưng anh cũng không có đủ dũng khí đi đến nơi đó một lần.

Không bằng anh sẽ không gặp lại cô nữa, bởi vì cuộc đời này, cuộc gặp gỡ giữa anh và cô, từ đầu đến cuối đều là một sai lầm.

Mà sai lầm đó, là do chính bản thân anh tạo nên.

Lâm Ngữ Thiên cũng không phải là con gái một của nhà họ Lâm.

Sự kiện tạt a- xít sun-phu-rit ngày trước, mặc dù ở bên ngoài xem ra đã có vẻ trở lại bình thường, nhưng hiển nhiên Lâm Ngữ Thiên đã được nhà họ Lâm phóng thích, trực xuất ra nước ngoài, tại một đất nước khá xa.

Cha mẹ của Quý Quảng Nguyên là người có thế lực. Không phải tự nhiên mà nhà họ Lâm lại tìm đến chịu kết thân với nhà họ Quý.

Mà Quý Quảng Nguyên, sau khi biết được hành động việc làm của Lâm Ngữ Thiên, lại càng căm thù đối với Lâm Ngữ Thiên đến tận xương tủy. Có lẽ cũng do cảm thấy hổ thẹn với Tương Tư, nên anh đã nản lòng thoái chí, tiếp đó cũng bỏ đi ra nước ngoài để sinh sống.

Chính ở tại nước Pháp anh đã quen biết được người vợ hiện tại của mình, cũng chính là mẹ đẻ của Quý Tư Khiêm. Hai người lập gia đình, sau khi làm ăn ở nước ngoài có chút thành công, mới quyết định trở về trong nước.

Sau đó, Quý Quảng Nguyên và nhà họ Lâm cũng từng có những giao thiệp trên phương diện làm ăn với nhau. Tuy Quý Quảng Nguyên cũng không có ý định làm một người tiêu nhân, nhưng ngoài sáng và trong tối anh cũng đã làm không ít những hành động ngáng chân. Anh trai của Lâm Ngữ Thiên cũng không phải là loại người lợi hại. Việc làm ăn buôn bán trên thương trường liên tiếp bị gặp bất lợi. Sau sự kiện tạt a- xít sun-phu-rit, nhà họ Lâm cũng không thể khôi phục lại được sự huy hoàng của quá khứ, dần dần trong mắt của người đời, nhà họ Lâm đã trở nên mờ nhạt dần.

Nguyên nhân bức tường bị sập đổ là do nó được mọi người hè nhau cùng đẩy. Nhà họ Lâm bị thất thế, những hành động việc làm có chút khó coi trong những năm trước đó của nhà họ Lâm, đã được truyền đến tai của Quý Quảng Nguyên.

Anh vừa đâm vừa xoa âm thầm đi đến đó để điều tra, lúc đó mới lộ ra được một sự thật kinh người.

Sau khi cha đẻ của Hà Dĩ Kiệt bị người vu cáo chết oan, người được lựa chọn để được thay thế chức danh của cha Hà Dĩ Kiệt, ngoại trừ cha đẻ của Tương Tư ra, chính là cha đẻ của Lâm Ngữ Thiên.

Nhưng hai người này, một người thì thanh cao ngay thẳng, một người lại xảo trá lồi đời.

Ở trong thời kỳ nhạy cảm như vậy, cha của Lâm Ngữ Thiên cố ý để cho mình bị lùi lại ở phía sau một bước. Sau đó mọi chuyện, ngoài sáng trong tối đã mập mờ giả bộ như mọi chuyện là do cha của Tương Tư đứng đầu chủ mưu, kín đáo tạo ra tin tức giả mạo để mọi người bàn tán, gây dư luận sai lệch để mọi người nghĩ rằng, chính người nhà họ Văn đã gây bất ổn cho nhà họ Hà bị ngã ngựa.

Khi đó Hà Dĩ Kiệt còn nhỏ tuổi, mẹ của anh là một người phụ nữ tính tình quá đơn thuần, không thông thạo việc đời, cho nên bọn họ đã bị những hiện tượng bên ngoài đó che mắt. Hơn nữa lại còn có đủ các loại lời đồn đãi truyền ra lung tung. Tính tình của cha Tương Tư lại quá tự tin vào bản thân, ông khinh thường không thêm giải thích, thanh minh gì, do đó lại càng làm cho người ta mơ hồ lầm tưởng những lời đồn đãi kia là chuyện có thật.

Kể tiếp đó, sau khi cha của Lâm Ngữ Thiên linh cảm nhận thấy rằng, thời điểm của những câu chuyện chế tạo, bịa đặt, nhờ gió đưa tin kia đã sắp đến

hồi kết thúc, ông ta cũng không cam tâm để cho nhà họ Văn giẫm lên trên đầu mình, nên đã bảo chế đúng cách, tái diễn lại trò đùa giỡn cũ. Cha của Trương Tư cũng không phải là người mạnh vì gạo, ông là một người chỉ biết luôn hết lòng tận tụy, chuyên tâm vào trong công việc, cho dù ông được những người có tâm địa hoàn hảo lạng lẽ ra ám hiệu, thế nhưng ông lại vẫn không chút lưu tâm để ý vào trong lòng, vì vậy ông đã dễ dàng bị người khác chọc vào điểm yếu này...

Cha của Trương Tư tính tình ngay thẳng, lại không phải là người co được dãn được.

Lúc ấy, khi ông bị người ở Ủy ban kỷ luật đến điều tra, tuy tội danh của ông cũng chưa được xác thực, nhưng cả đời ông quang minh lỗi lạc, nên ông đã không chịu được sự nhục nhã như vậy, nên ở ngay trong phòng làm việc của mình, ông đã dùng một viên đạn để kết thúc tính mạng của mình.

Mà trước mắt của mọi người, việc ông đi tìm cái chết như vậy, lại rất dễ gây cho người ta có cảm giác là ông do sợ tội nên mới tự sát. Người đã chết không thể đối chứng được, chuyện ông không làm, cũng được gán cho là ông đã làm, lại càng tạo cơ hội cho kẻ chủ mưu là nhà họ Lâm, ngay khi hài cốt của ông còn chưa kịp lạnh, đã liêu mạng tạt nước bẩn vào ông, thanh danh cả đời của ông từ đó đã bị tan biến đi sạch sẽ. Không những thế, cái chết của ông còn đã làm liên lụy tới cả vợ mình và con gái. Vợ ông đã rơi vào cùng cảnh (tình cảnh khốn cùng), nên đã nhảy lầu tự vẫn, con gái ông hoàn toàn vô tội, cuộc đời lại bị gặp phải vô số những cảnh hành hạ đọa đầy.

Sau khi Quý Quảng Nguyên điều tra rõ ràng tất cả những chuyện này, anh đã thu thập, tập hợp đầy đủ tất cả mọi tài liệu lẫn nhân chứng, vật chứng, viết đơn tố cáo nặc danh gửi tới Ủy ban kỷ luật.

Nhà họ Lâm đã là nhất thời, mọi chuyện được điều tra rất thuận lợi, gần như không có gì khác biệt với những sự thật mà anh đã được biết.

Cha của Lâm Ngữ Thiên khi biết mình sắp bị Ủy ban kỷ luật, đã bắt chước theo con đường của cha Trương Tư ngày trước, dùng một viên đạn để kết thúc cuộc sống đầy tội ác đã quá rõ ràng.

Phu nhân của ông ta không chịu nổi sự đả kích này nên đã đổ bệnh không sao dậy nổi. Anh trai của Lâm Ngữ Thiên vẫn không được phép đưa mẹ của mình ra nước ngoài để chữa bệnh, bà cũng đã qua đời ở to A, sau một cơn bệnh nặng.

Lâm Ngữ Thiên từ ngàn dặm xa xôi trở về nước, nhưng cũng vẫn không thể được nhìn thấy cha mẹ mình một lần cuối, ngược lại, bởi vì năm xưa cô ta đã từng gây chuyện tạt a- xít sun-phu-rit vào người khác, cho nên đã bị cảnh sát triệu tập theo quy định của luật pháp, sau phiên tòa, cô ta bị phán xét tội cố ý gây thương tích cho người khác, cuộc sống tương lai ở trong lao tù đang chờ đợi cô ta với khoảng thời gian khá dài.

Còn cha của Trương Tư và cha của Hà Dĩ Kiệt, cũng đã được khôi phục những vinh quang khi còn sống, khôi phục lại trọn vẹn thân phận của mình, tro cốt cũng được phủ cờ đàng, chuyện về an táng ở trong nghĩa trang dành cho những người có công với cách mạng ở thành phố A.

Dĩ nhiên, trong tất cả những chuyện này, không thể không có công lao của Lục Phóng. Nếu như anh đã nhận làm anh em với Hà Dĩ Kiệt, khi nắm bắt được cơ hội, dĩ nhiên anh sẽ hết lòng hết sức vì người anh em của mình.

Cuối cùng, tất cả tất cả mọi chuyện cũng đã được kết thúc trọn vẹn.

Những người khác đã từng tham gia vào những chuyện lật lật, chính họ sẽ có tòa án lương tâm và đạo đức tự khiển trách đối với bọn họ.

Đối với những con người đã chết, sau mấy năm sau chịu cảnh oan khuất, đến thời điểm tội trạng được minh oan giải tội, không biết ở trên trời, bọn họ có cảm thấy có chút vui mừng nào hay không!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Đại Kết Cục hai tiếp

Chương 112 (tiếp theo)

Tháng mười là khoảng thời tiết đẹp nhất.

Hơn sáu mươi năm trước, vào tháng mười, khi đất nước Trung Quốc mới được thành lập, có vô số người dân đã được trải qua cuộc sống mới của chế độ độc lập tự chủ. Những hủ tục như bó chân, cưỡng ép trong hôn nhân đều bị thủ tiêu nghiêm ngặt. Chế độ một vợ một chồng được pháp luật ban hành và bảo hộ, số mạng của người phụ nữ giờ đây đã được thay đổi đến tận trời lở đất.

Trương Tư khép lại quyển sách trên tay, không kiềm chế nổi suy nghĩ, nếu như bây giờ vẫn còn cuộc sống như ở xã hội cũ, chuyện ân oán tình thù như mấy nhà bọn họ thế này, sợ rằng vĩnh viễn sẽ không bao giờ có cơ hội được giải oan.

Thậm chí, nếu như hôm nay không phải là do quy định của luật pháp, có thể cô sớm đã chết bởi tay Hà Dĩ Kiệt... hoặc là chết dưới tay của Đỗ Phương Phương rồi.

Cô nhớ tới khi đó bản thân mình giống như một hạt bụi, hèn mọn quý gói bên cạnh Đỗ Phương Phương, cầu xin cô ta cho phép cô có một cơ hội được về nhà để nhìn lại con gái của mình một lần

Cô nhớ tới khi đó bản thân mình đã tuyệt vọng và bất lực đến độ nào, mới có thể tự tay dùng lưỡi dao sắc bén rạch một nhát, làm tổn thương gương mặt của mình.

Cô nhớ tới khi đó bản thân mình, bệnh nặng khắp người, dung nhan bị hủy hết, nằm ở trên chiếc giường nhỏ bẩn thỉu, tan hoang của bệnh viện, qua cửa sổ đầy những vết bẩn loang lổ, nhìn ra bên ngoài bầu trời bao la sáng ngời, thỉnh thoảng lại có những đàn chim bồ câu bay qua nghe rào rào, tiếng chim bồ câu gù gù nghe mới êm tai dễ chịu làm sao...

Còn nữa, thời điểm mà cô cũng nghĩ tới chính là, khi đó cô vẫn còn sống ở bên cạnh anh, vào một ngày nào đó, hình như là sau giữa trưa.

Anh đang làm việc trong phòng làm việc, cô nằm ở trên ghế sofa bên cạnh lên mạng để chơi trò chơi.

Cô chơi được một lát, lại quay sang lên nhìn anh một cái, nhưng mỗi lần cô ngẩng đầu, cũng đều bị anh bắt được.

Thời gian ở đó, trong một khoảng không gian nhỏ nhỏ, giống như là đã gắn lại với nhau, cô bị anh nhìn dần dần đỏ hết cả mặt, mà anh khoe môi đẹp mắt của anh khi cười sẽ hiện lên nếp nhăn trên mặt nhìn rất mê người.

Cô đã từng cho là, đó chính là cuộc đời, cô đã từng cho là, đó chính là tình yêu, cô đã từng cho là như vậy, mà thực sự cô cũng đã thừa nhận, tình yêu của cô sẽ là vĩnh viễn..

Ánh mắt của anh ngừng ở trên mặt của cô, chuyên chú và nghiêm túc, trong tay cầm chiếc bút máy để phê duyệt tài liệu, ngòi bút dừng lại ở trên trang giấy màu trắng, dần dần tạo thành một vết mực nhỏ rồi sau đó bị lan thành một mảng.

Sau lưng của anh là cửa chớp, ánh mặt trời bị chia thành những đứt đoạn mang màu hổ phách ấm áp.

Lúc ấy, ngay cả tiếng nhịp đập của trái tim cô cũng đều có thể nghe thấy rất rõ.

Trong bầu không khí yên lặng đó, cô bị căng thẳng đến mức trong lòng bàn tay giờ đây đã rịn ra một lớp mồ hôi, con chuột đang cầm trong tay cũng ướt dính một mảnh.

Mà lúc này, chợt có đàn chim bồ câu vỗ cánh bay qua nghe rào rào, tưởng như che lấp cả bầu trời, tiếng chim bồ câu gù gù nghe mới êm tai dễ chịu làm sao...

Nhưng dường như nó đã hù dọa anh, cả người anh hơi run lên.

Cô cố nén lại, nhưng không sao nhịn được, liền phá lên cười ha ha ha...

Chưa từng bao giờ cô nhìn thấy dáng vẻ chật vật của anh như vậy, ở trong mắt của cô, trong lòng cô, anh luôn là một người luôn luôn điềm tĩnh, biết tự kiềm chế được những cảm xúc của bản thân, luôn biết cách hoạch định những kế sách chiến lược, bất kể gặp phải chuyện gì, tựa như anh đều có thể nắm gọn ở trong lòng bàn tay, không bao giờ làm anh phải sợ hãi hoặc là làm khó được anh.

Nhưng mà vào lúc này, anh lại bị chim bồ câu làm cho sợ đến run hết cả người lên như vậy....

Cô suy nghĩ một chút, liền cười, cười mãi không làm sao mà dừng lại được.

Mới đầu anh cũng có chút ảo não, nhưng sau đó anh lại bị cô làm cho bật cười lên. Anh dứt khoát cũng không làm việc nữa, cô cũng dứt khoát gấp chiếc laptop lại, hai người chen chúc ở trên ghế sofa chỉ vừa cho một người ngồi, cười đùa không ngừng.

Chờ một lát, thấy anh không cười, cô sẽ cố ý nói một câu “Chim bồ câu.”

Sau đó hai người vừa cười vừa xoắn lại với nhau thành một đoàn.

Cái buổi chiều ngày hôm đó, giống như là sắc cầu vồng hiếm có vẫn còn mãi ở trong cuộc sống toàn những màu xám xịt như tro bụi của cô.

Nhưng dù sao trong năm, khoảng thời gian tháng mười này, cũng vẫn là một thời gian có thời tiết đẹp nhất.

Trương Tư đứng lên, đi tới bên cửa sổ, cô có thể quang minh chính đại để đến thăm ba mình rồi. Cô có thể kiêu ngạo nói, mình là con gái của ông, mà giờ đây, ở trước ngôi mộ của ba cô là những cây tùng bách tươi xanh, hoa tươi bốn mùa. Thật sự, đến lúc này cô cảm thấy mình đã thỏa mãn vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Đại Kết Cục ba

Tương Tư đứng lên, đi tới bên cửa sổ, cô có thể quang minh chính đại để đến thăm ba mình rồi. Cô có thể kiêu ngạo nói, mình là con gái của ông, mà giờ đây, ở trước ngôi mộ của ba cô là những cây tùng bách tươi xanh, hoa tươi bốn mùa. Thật sự, đến lúc này cô cảm thấy mình đã thỏa mãn vô cùng!

Sau một buổi trưa im ắng, tiếng ve sầu lại kêu ran lên không ngừng, như chào mừng một buổi chiều với tiết trời cực kỳ dễ chịu.

Cận Trường Sinh đã lái ô-tô đến đón Tương Tư và Nặc Nặc đến nghĩa trang. Quý Quảng Nguyên cũng dẫn con trai Quý Tư Khiêm đi cùng với đưa hai mẹ con Tương Tư.

Sau khi đã vái lạy ở mộ của cha mẹ trước, Tư Tư mới đưa Nặc Nặc đến để cho con gái dập đầu bái lạy ông bà ngoại một lần nữa, tiếp đó hai mẹ con mới rời đi.

Vốn dĩ Tương Tư đã tính toán, giờ đây khi mọi chuyện của cha mẹ đã được làm rõ ràng, mọi ân oán đều đã chấm dứt, hiện tại có lẽ cũng đã đến lúc cô phải rời xa khỏi nơi này, cũng sẽ không quay trở về nữa.

Nhưng cũng không biết tại sao, sau khi tất cả mọi chuyện trong quá khứ đã được vạch trần rõ ràng, làm thiên hạ xôn xao suốt một thời gian, giờ đây cô chợt cảm thấy tựa như tất cả mọi thứ lại đã trở lại giống như bình thường.

Chẳng qua bọn họ cũng chỉ là những người có số phận bị người khác làm hại, nếu như nói là người có lỗi, vậy nào có ai có thể biết được ranh giới giữa những lỗi lầm và những điều chân thật kia ở nằm ở chỗ nào?

Xe thông thả chạy trên con đường quanh co mới được nâng cấp, chỉnh trang lại. Bên ngoài cửa sổ là cảnh non xanh nước biếc, giống như một bức tranh phong cảnh đẹp tuyệt vời.

Tương Tư không biết những suy nghĩ của mình đang bay bổng tới tận phương nào, trước mắt cô tựa như đang dần dần dâng lên sự mờ mịt lung.

Thật sự cô đã sắp phải rời khỏi nơi này rồi, từ nay về sau, cho dù bị ngăn cách bởi núi cao, sông dài, biển rộng xa xôi, thì phong cảnh non xanh nước biếc nơi này, vạn vật vẫn như cũ.

Nhưng còn phần mộ của cha mẹ thì sao, sẽ chỉ còn cỏ xanh um tùm, từng bách thương xót, liệu còn có người nào đến nơi này để hương khói thờ tự, bái lạy trước mộ nữa không?

Còn có con người mà cô đã từng liều mạng nhất định muốn bỏ qua, người cô đã từng có những năm tháng yêu sâu đậm bằng cả trái tim, người ấy giờ đây lại giống như nắm cát trong lòng bàn tay, từng hạt, từng hạt cứ thể chảy đi, Tương Tư biết, một khi cô đã rời đi, tức là cô sẽ không bao giờ quay trở lại nữa.

Sẽ không có ai biết cô đã đi nơi nào, mà tin tức về anh, cách nghìn núi vạn sông, cũng sẽ không có người nào nói cho cô biết.

Nhưng nếu cô ở lại, không hiểu sao trong lòng cô lại thấy rất bất bình.

Con người đã từng trải qua cái chết một lần, hoặc sẽ là trở nên dũng cảm không còn sợ hãi nữa, hoặc sẽ trở thành giống như cô bây giờ, tình nguyện sống một mình lạnh lẽ, không còn quan tâm đến bất cứ chuyện gì nữa, cũng không còn muốn hỏi han đến bất cứ ai, cứ như vậy, sống trong sự cô độc vắng vẻ, chết trong sự lạnh lẽ, cô đơn.

Xe sắp đi ra khỏi thành phố A, Tương Tư mới thu hồi lại ánh mắt của mình. Cô ngồi đó, ôm Nặc Nặc, con gái bảo bối ở trong ngực.

Gương mặt của Nặc Nặc càng ngày càng xinh đẹp rõ ràng hơn, nhưng cái mũi dọc dừa của con gái cô lại giống y như Hà Dĩ Kiệt, còn cả hai hàng lông mày khi tức giận nữa, cứ hơi bị tức giận là con bé liền nhíu mày lại giống hệt như con sâu lông, cực kỳ giống với bộ dạng của Hà Dĩ Kiệt lúc không vui.

Tương Tư không nhịn được thở dài một hơi, chỉ nhẹ nhàng ôm Nặc Nặc vào trong ngực... thôi, cô cũng không muốn nghĩ đến cái gì nữa.

Lúc cô mang Nặc Nặc rời đi, anh cũng không có ý định giữ con gái lại.

Quý Tư Khiêm thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía Nặc Nặc đang ngồi ở trong ngực Tương Tư, trên khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn của cậu bé, tuy có vẻ miễn cưỡng chịu đựng, nhưng cuối cùng cũng xì mặt ra không thôi.

Cậu đã được ba mình nói cho biết rằng, một thời gian nữa Nặc Nặc sẽ phải đi theo mẹ rời khỏi nơi này ra nước ngoài định cư rồi, mà Nặc Nặc sẽ đi đến nước nào, trước mắt vẫn chưa thể biết được.

Mà nhà bọn họ, bây giờ là nhất định sẽ phải ở trong nước Trung Quốc, Quý Tư Khiêm không muốn Nặc Nặc rời khỏi nơi này, nhưng cậu lại không có biện pháp nào.

Cậu chỉ mới có năm tuổi, mẹ của cậu cũng sẽ không cho phép cậu một mình đi ra nước ngoài để sống.

Suốt dọc trên đường đi cho tới lúc này, cậu vẫn luôn luôn nhìn Nặc Nặc, Nặc Nặc phát hiện thấy cũng không để ý tới cậu. Cô bé cảm thấy bị cậu nhìn rất phiền toái, liền tức giận trừng mắt nhìn lại cậu, từ cái mũi nhỏ kia liền phát ra hừ một tiếng, vẻ không chút vừa lòng, cô bé chính là không để ý đến

cậu.

Trong lòng Quý Tư Khiêm thấy có chút không được thoải mái. Cậu biết, Nặc Nặc rất ghét cậu, bởi vì cậu luôn luôn đã ngăn cô bé, không để cho cô bé đi chơi suốt, lại còn len lén đi mạch tội của cô bé với người lớn nữa.

Nhưng là, hiện tại hai anh em đã sắp sửa phải xa cách nhau rồi, vậy mà Nặc Nặc lại vẫn không muốn trò chuyện vui vẻ với cậu, không muốn chơi đùa vui vẻ với nhau một lần hay sao?

Nghĩ tới đây, Quý Tư Khiêm liền lấy hết dũng khí lôi kéo cánh tay nhỏ bé của Nặc Nặc .

Nặc Nặc soạt một cái, rút luôn cánh tay của mình trở lại, phản ứng nhanh nhẹn đập luôn một cái vào mu bàn tay của cậu.

Quý Tư Khiêm thu tay lại, cúi đầu, rử mắt xuống, nơi đáy mắt cậu, nước mắt cũng dần dần dâng lên mờ mịt.

Tương Tư không khỏi nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái: “Tại sao con lại có thể đánh anh như vậy chứ?”

Nặc Nặc chu cái miệng nhỏ nhắn, nhìn bộ dạng Quý Tư Khiêm cam chịu bị ngược đãi, mặc dù không vừa ý, nhưng cô bé cũng ngoan ngoãn nhận lỗi: “Mẹ, con đã sai rồi.”

Tương Tư xoa xoa mái tóc của con: “Con phải nói lời xin lỗi anh mới đúng!”

Nặc Nặc bĩu môi một cái, quay đầu đi: “Không muốn!”

Tương Tư có chút tức giận, đang muốn phê bình con gái, nhưng chợt Nặc Nặc lại mở to đôi mắt to sạch sẽ trong veo nhìn Tương Tư, sau đó mở miệng giòn giã, nói một câu: “Anh ấy vô lễ với con! Người nên nói lời xin lỗi phải là anh ấy!”

Cận Trường Sinh phốc một cái bật cười to, Quý Quảng Nguyên cũng không biết nên khóc hay cười, Tương Tư cũng không nhịn được, lộ ra vẻ buồn cười, liền phì cười, duy chỉ có một mình Quý Tư Khiêm, bộ dáng nho nhỏ ngồi ở chỗ đó, mặt đỏ lên... nhìn Nặc Nặc đầy vẻ tủi thân, đôi mắt to rung rung...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Đại Kết Cục ba tiếp

Chương 113 (tiếp theo)

Hành lý đã được sắp đặt lên xe, các thủ tục xuất cảnh cũng đã được hoàn tất xong xuôi, vé máy bay đã được đặt rồi, lần này hai cha con Quý Quảng Nguyên đưa bọn họ ra sân bay.

Lúc lên xe, Quý Tư Khiêm khóc lớn không ngừng, Quý Quảng Nguyên và Tương Tư đã dỗ dành cậu bé mãi, nhưng cho dù hai người có dỗ dành như thế nào cũng không thể dỗ cho cậu bé nín khóc được. Cuối cùng vẫn chỉ có Nặc Nặc làm được, cô bé cầm chiếc khăn tay nhỏ lau nước mắt cho cậu, cậu liền cầm lấy tay của Nặc Nặc, lúc ấy tiếng khóc thút tha thút thít mới ngừng lại.

Nặc Nặc không thích dáng vẻ khóc lóc ảm ỹ của Quý Tư Khiêm, cô bé không thể kìm chế được liền cau mày lại: “Ba của em cũng không bao giờ khóc như vậy, anh không phải là nam tử hán!”

Quý Tư Khiêm bị câu nói của Nặc Nặc làm cho sững sốt đến ngây người, cuối cùng cậu bị Quý Quảng Nguyên cứng rắn nhét lên xe, rốt cuộc đến lúc này cậu cũng không thể chịu đựng được nữa, bật òa khóc thành tiếng.

Lúc nhóm người của Tương Tư và Cận Trường Sinh xuống xe, chuẩn bị đi vào khu kiểm tra, chợt thấy xe của Thẩm Bắc Thành phóng như bay chạy đến nơi này. Thẩm Bắc Thành cảm thấy may mắn vì anh đã đuổi theo đến sân bay kịp thời, anh mang đến tin tức động trời:

Hà Di Kiệt bị ung thư dạ dày đã đến giai đoạn cuối, nhưng ở California anh lại nhất định không chịu điều trị. Tinh Tri đã gọi điện thoại đến báo tin này cho anh biết, anh nghĩ cần phải báo cho Tương Tư và Nặc Nặc biết, anh muốn để cho Hà Di Kiệt được gặp lại hai mẹ con một lần cuối. Thẩm Bắc Thành cầu xin Tương Tư hãy mang con gái mau đến đó sớm một chút, sợ thời gian không còn kịp nữa rồi, ... Nặc Nặc sẽ không bao giờ còn được nhìn thấy ba của nó nữa.

Kể từ sau khi nghe thấy Thẩm Bắc Thành báo tin như vậy, Tương Tư liền lọt vào trong trạng thái hoảng hoảng hốt hốt, thần trí gần như bị chìm vào trong trạng thái mơ hồ.

Mấy người kia đang nói cái gì, cô đều không nghe được, trời đất lúc này dường như đang xoay tròn đảo lộn. Giờ đây mấy chữ: ung thư dạ dày giai đoạn cuối, không chịu chữa trị... đang tràn ngập, quay cuồng ở trong đầu cô.

Bệnh ung thư, không chịu chữa trị, một lần cuối, từng chữ từng chữ như đang đóng đinh vào trong trái tim của cô, từng chữ từng câu giống như một lưỡi dao mỏng sắc bén, đâm xuyên vào trong trái tim của Tư Tư, xoáy sâu khiến máu tươi chảy ra ào ạt, cô đã trở nên mơ hồ...

Nặc Nặc không biết cái gì là bệnh ung thư, chỉ cần nghe nói phải đi tìm ba, cô bé cao hứng đến mức ở trong xe luôn miệng kêu gào ầm ĩ. Trương Tư hiện giờ đã không thể tự lo cho bản thân nổi nữa rồi. Thẩm Bắc Thành ôm Nặc Nặc trong lòng, cô bé vui vẻ nói chuyện với anh không ngừng.

Lúc này cô bé lại nói mình phải mang cho ba tất cả những thứ gì tốt nhất để cho ba ăn, một lát sau lại nói cô bé mới học được một bài thơ phải đến đó để đọc cho ba nghe, một lát nữa lại nghĩ ra được một điều gì đó, liền tự mình vội vã xoay quanh, mở chiếc rương nhỏ của mình ra, bới loạn ngón ngang ở trong đó, sau đó ôm ra một đồng lớn các thứ, vui vẻ rạo rức nói rằng, muốn mang tất cả những thứ này đến cho ba.

Thẩm Bắc Thành nhìn bộ dạng hoạt bát đáng yêu của Nặc Nặc, lại nhìn sang Trương Tư đang ngồi nép ở bên cạnh không hề nhúc nhích, mấy lần anh định nói nhưng lại thôi, anh cũng không biết mình sẽ phải nói với cô điều gì bây giờ, mà chính anh cũng không thể mở miệng ra nổi nữa rồi.

Anh cũng muốn nói chút lời an ủi với cô, tuy nhiên anh lại không biết phải bắt đầu nói như thế nào.

Hà Dĩ Kiệt đã sắp chết rồi, anh lại nói muốn cô bớt đau buồn hay sao?

Lại nghĩ đến anh và Hà Dĩ Kiệt đã quen biết nhiều năm như vậy, nghĩ đến khoảng thời gian suốt mấy năm Hà Dĩ Kiệt và Trương Tư đã quấn quýt bên nhau, nghĩ đến những năm thuở ấu thơ suốt của Hà Dĩ Kiệt. Nhưng năm đó Hà Dĩ Kiệt đã phải chịu đựng đủ mọi chuyện nhọc nhằn, đã làm cho anh gần như phát điên lên vì đau khổ, nghĩ đến quãng thời gian chìm nổi khi Hà Dĩ Kiệt ở trong chốn quan trường... nghĩ đến con người của Hà Dĩ Kiệt luôn nặng lòng ân tình... Bí thư Tiểu gặp cảnh gian nguy (gian nan nguy hiểm), bởi muốn đáp lại ơn nghĩa mà Hà Dĩ Kiệt bắt buộc phải bỏ qua hạnh phúc của mình lẫn cả người mình yêu sâu đậm, cưỡng ép bản thân phải nuốt quả đắng, chấp nhận cuộc hôn nhân không tình yêu, cuối cùng, cho đến cuối cùng chính anh lại bị rơi vào một kết quả như vậy...

Trong lòng anh thấy cực kỳ khó chịu, sau mấy lần Thiệu Đình gọi điện thoại tới, suốt dọc theo con đường đi, cũng đã mấy lần anh không kiềm nổi cảm xúc của mình mà rơi lệ. Bọn họ làm anh em với nhau cũng đã được hơn hai mươi năm rồi, tình thân giữa bọn họ với nhau xem ra còn thân thiết hơn cả anh em ruột thịt, nếu như về sau, Hà Dĩ Kiệt thật sự đã không còn ở trên cõi đời này nữa...

Thiệu Đình đang ở nước ngoài xa tít tắp, Thanh Thu cũng sẽ đi và cũng sẽ không trở về nữa. Ở lại nơi này chỉ còn có một mình Thẩm Bắc Thành anh, sống một cuộc sống cô đơn lạnh lẽo buồn tẻ, vậy thì cuộc sống này đâu còn có ý nghĩa gì nữa. Nếu như Thanh Thu cũng gả đi, rồi sau đó cô sinh con với người khác, anh cảm thấy thật sự mình sẽ phải uống cho say một trận đã đời, uống cho đến khi anh chết đi, sau đó anh sẽ xuống suối vàng để gặp Dĩ Kiệt, hai người bọn họ lại tiếp tục làm bạn với nhau nơi âm tào địa phủ...

Thẩm Bắc Thành đã sớm đặt mua được vé máy bay đi California, do đó bọn họ đi đến sân bay quốc tế của thành phố A, lập tức vào phòng làm thủ tục để bay sang California.

Thẩm Bắc Thành ôm Nặc Nặc, Cận Trường Sinh sắp xếp cho người gửi hành lý giúp cho mọi người, còn anh tự mình dìu Trương Tư đi.

Cả người Trương Tư đang chìm trong trạng thái thất thần, Trường Sinh đi bên cạnh đỡ cho cô bước đi, cô cứ thế đi hướng về trước, bảo cô bước lên bậc thềm, cô liền máy móc bước lên trên đó, bảo cô dừng lại, cô liền đứng im giống như một pho tượng gỗ, không hề nhúc nhích.

Đến lúc đi qua cửa kiểm tra an ninh, nhân viên kiểm tra còn tưởng rằng cô bị ma túy khống chế, sau khi kiểm tra hồi lâu, bên an ninh mới thả cho cả đoàn người bọn họ đi qua.

Cho đến khi lên máy bay, máy bay đã cất cánh, Cận Trường Sinh đưa cho cô một thanh kẹo cao su, mấy ngón tay của cô cứ lặp cập vấp vấp mãi vẫn không thể bóc ra được, ánh mắt của cô tựa như đã bị mất tiêu cự, hoàn toàn trở nên trống rỗng vô hồn.

Lúc này Nặc Nặc đoạt lại thanh kẹo cao su, cô bé tự bóc kẹo ra, lại tự tay nhét vào trong miệng Tư Tư: “Mẹ, Nặc Nặc bóc kẹo cho mẹ ăn.”

Trương Tư kinh ngạc quay đầu lại, nét mặt Nặc Nặc tươi cười như hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn óng ánh trong suốt, mặt mày đẹp như vẽ, nước mắt của cô chợt trào lên, tuôn chảy như suối, từng dòng từng dòng thi nhau lăn xuống dưới, không làm sao dừng lại được.

Nặc Nặc bị dáng vẻ khóc không thành tiếng của mẹ làm cho giật mình, cô bé giơ cánh tay nhỏ bé cũng đang run lên không ngừng, dỗ dành mẹ: “Mẹ, mẹ đừng khóc, Nặc Nặc cho mẹ ăn kẹo ngọt này...”

Trong nháy mắt, Trương Tư cảm thấy cô đã mất hết lòng can đảm, trong lòng đau như dao cắt. Cô lao đảo đứng lên đi về phía hướng phòng vệ sinh, Cận Trường Sinh gọi cô mấy lần, Thẩm Bắc Thành ngăn Cận Trường Sinh đang định đuổi theo Trương Tư: “Cứ để cho cô ấy khóc, khóc lên được là tốt rồi, cô ấy khóc lên là không có chuyện gì nữa rồi.”

Cả đoạn đường đi cô cũng không hề khóc, anh thật sự rất lo lắng, cô mà cứ như vậy thì tình hình sẽ rất xấu.

Trương Tư đóng cửa phòng vệ sinh lại, bước chân trở nên mềm nhũn, cô liền ngồi chồm hổm ở trên mặt đất. Cô giơ tay áp vào mặt, từng giọt từng giọt nước mắt lăn xuống, trượt qua giữa các khe ngón tay, rơi xuống đất, vỡ vụn ra thành những giọt nước nhỏ li ti lan rộng trên nền gạch men sứ trơn bóng, in rõ bóng người trên mặt đất. Nhưng giọt nước mắt tròn trịa làm mờ mặt nền đất, giống như những đóa hoa đau thương đang nở rộ ở trên sàn nhà...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 174: Đại Kết Cục bốn

Từng giọt từng giọt nước mắt lăn xuống, trượt qua giữa các khe ngón tay, rơi xuống đất, vỡ vụn ra thành những giọt nước nhỏ li ti lan rộng trên nền đất bóng loáng, in rõ bóng người trên mặt đất. Nhưng giọt nước mắt tròn trịa làm mờ mặt đất, giống như những đóa hoa đau thương đang nở rộ ở trên sân nhà...

Có người nói, có lẽ vĩnh viễn bạn sẽ không bao giờ có thể biết được rằng, tình cảm của bạn đối với người kia sâu đậm đến mức nào.

Nhưng khi thời điểm vĩnh biệt chợt đến gần trong gang tấc, khi đó bạn mới hiểu ra rằng bạn đã vĩnh viễn bỏ lỡ một khoảng thời gian quý báu, lẽ ra bạn đã có thể sẽ được sống ở bên họ nhiều hơn.

Những cảm nhận đó gần như muốn làm cho bạn bị ngã gục vì nỗi đau đớn khôn cùng, nỗi đau thương đó tựa như xuất phát từ trong xương tủy, đã chứng minh rằng tình yêu của bạn đã được khắc sâu vào trong tâm can của mình mà bạn không hề nhận ra...

Nó đã chứng minh bạn đã từng toàn tâm toàn ý yêu người ấy thật sự, đã chứng minh cho bạn thấy rằng cho đến bây giờ bạn cũng không thể nào quên được người ấy, chứng minh rằng, nếu như thời gian có thể quay ngược lại, nếu như trời cao lại rủ lòng thương xót với bạn một lần nữa, thì bất luận như thế nào, bạn cũng sẽ không bao giờ cho phép bản thân mình rời khỏi người đang ở bên cạnh mình mà bỏ đi nơi khác....

Nước mắt của Tư Tư nhỏ xuống ở trên nền gạch men sứ trơn bóng, dần dần nổi lại với nhau thành một dòng chảy...

Tương Tư cứ ngồi như vậy mãi, vui mặt ở trên đùi.

Nếu như thời điểm cô chạy tới California, đã không còn kịp nữa...

Nếu như thời điểm cô mang theo con gái đi tới đó, chỉ còn nhìn thấy anh giờ đây là một thi thể lạnh băng, cô sẽ phải làm thế nào đây?

Cô sẽ đau đi chết cùng anh, hay là cô sẽ tiếp tục sống để ngày qua ngày tự hành hạ bản thân cho tới khi hao tổn bỏ rơi tính mạng của mình?

Tương Tư không thể tìm ra được câu trả lời.

Thời điểm bọn họ đi đến California, bên đó đã là buổi hoàng hôn.

Khi đi ra đại sảnh sân bay rộng lớn sáng ngời, cô nhìn thấy bầu trời tràn ngập ánh nắng chiều tà đỏ ối như máu.

Bước chân của Tương Tư đột nhiên ngừng lại, cô chợt thấy mình không dám bước lên trước nữa.

Nặng Nặng được Thẩm Bắc Thành ôm vào trong ngực đã ngủ thiếp đi, Cận Trường Sinh đỡ cô đứng ở một bên.

Hai người thấy cô dừng lại, bất giác cũng có chút kỳ quái: “Tư Tư, sao lại không đi vậy?”

Hai chân Tương Tư lúc này tựa như đã bị nhũn ra, nếu không phải quá nửa sức nặng của người cô đã được Cận Trường Sinh đỡ cho, thì cô gần như đã không thể đứng vững nổi nữa.

“Tư Tư, Thiệu Đình đã phái người tới đón chúng ta rồi, xe đã sớm đến, chúng ta mau đi ra thôi.”

Thẩm Bắc Thành lo lắng không dứt, lòng anh đang lo lắng bởi bệnh tình của Hà Dĩ Kiệt, chỉ hận không thể lập tức chạy ngay tới bệnh viện.

Cận Trường Sinh nhìn sắc mặt cô tái nhợt đến dọa người, đỡ cánh tay của cô vẫn còn đang run rẩy không ngừng, mồ hôi trên trán cô toát ra đầm đìa, trong lòng anh thấy có chút không đành lòng.

“Tư Tư, nếu như chị thấy trong người không thoải mái, chúng ta sẽ đi tìm một nơi nào đó để nghỉ ngơi một chút trước đã, sau đó lại tiếp tục đi có được hay không?”

Tương Tư chậm rãi khoát khoát tay, trong con ngươi thoáng vẻ trống rỗng kia toát ra vẻ khổ sở vắng vẻ: “Đi thôi.”

Cô cất bước đi ra ngoài, mỗi một bước đi của cô cũng tựa như đang giẫm ở trên lưỡi dao vậy, thân thể gầy yếu lung lay lay. Cận Trường Sinh phải mất một phen hơi sức, mới đỡ được cô đi đến nơi xe ô tô đang dừng đỗ chờ ở bên ngoài, bước lên trên xe.

Một khi mặt trời đã lặn, bóng tối liền phủ xuống rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Đại Kết Cục bốn tiếp

Chương 114 (tiếp theo)

Xe chạy băng băng ở trên đường lớn, sắc trời mỗi lúc một sẫm hơn một chút, mới đầu nền trời còn như thùng thuốc màu bị đổ ra loang lổ, dần dần sắc màu rực rỡ kia mới rút đi, chỉ còn lại một màu đen nhờ nhờ.

Nơi chân trời những đám mây đã biến thành màu xám tro nhàn nhạt, những tia nắng cuối cùng đã khảm quanh rìa những đám mây thành đường viền vàng chói, nhưng những đường viền vàng đó cũng là dần dần trở nên âm đạm trở nên nhợt nhạt...

Đột nhiên giữa lúc này, bầu trời liền thay đổi thành màu hoa hồng lam.

Ánh sáng biến mất, càng làm cho trong lòng người sinh ra cảm giác cô đơn không nói ra được, tâm tình dường như cũng trở nên xuống dốc bởi sắc màu xám xịt đó.

Cận Trường Sinh, lặng lẽ nghiêng đầu đi nhìn Trương Tư, cô nhắm mắt lại, ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích.

Trên gương mặt của cô còn mang dấu vết của những giọt nước mắt, trên hàng lông mi vẫn còn ướt ươn ướt....

Cận Trường Sinh nhìn cô hồi lâu, lúc này mới thấy cô nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt anh cũng rời khỏi gương mặt của cô nhìn sang chỗ khác.

Anh cũng không cảm thấy có quá nhiều thương tâm, cũng không cảm thấy hết sức khổ sở.

Trong tình yêu này, từ đầu đến cuối vẫn chỉ là đơn phương của một mình anh, một mình anh bắt đầu kéo màn bắt đầu buổi biểu diễn, một mình anh ở trên sân khấu hát đơn ca, một mình anh cúi chào cảm ơn, rồi cũng một mình anh tự rời đi...

Còn chưa kịp hé nở, cũng đã bị lụi tàn.

Nhưng anh không cảm thấy khó chịu.

Nếu như cô biết anh yêu cô, cô sẽ cao hứng, như vậy anh vui vẻ chấp nhận hàng ngày đều nhắc lại một lần với cô.

Nhưng nếu như, anh yêu cô, lại làm cho trong lòng cô trở nên nặng nề mệt mỏi, như vậy, anh chấp nhận, vĩnh viễn anh sẽ chỉ cười híp mắt gọi cô là “chị” cả đời này...

Là chị cũng rất tốt.

Cận Trường Sinh tựa lưng vào lưng ghế trên chỗ ngồi trước, chậm rãi nhắm đôi mắt thanh tú lại.

Là chị thật sự cũng rất tốt, ít nhất, cũng là một loại quan hệ thân thiết, một loại quan hệ mà cả đời này cũng không sao dứt bỏ được.

Đối với anh mà nói, như vậy cũng đã quá đủ rồi.

Trái tim và linh hồn của cô cũng giao cho người đàn ông khác, bọn họ giống như là liên kết lại với nhau thành một thể thống nhất, cho dù người khác có làm như thế nào cũng không bao giờ có thể chen vào được.

Nếu như nhất định phải tranh giành chém giết, đến cuối cùng, chỉ có hại người cũng tự làm hại chính mình, chỉ sợ rằng ngay cả mối quan hệ thân thiết trước mắt như bây giờ cũng sẽ không thể tiếp tục duy trì được nữa.

Anh tự khuyên nhủ vớ bản thân mình nhưng vậy, nhưng vẫn cảm thấy có chút khổ sở.

Người trẻ tuổi trẻ lần đầu tiên biết yêu, nhưng tình yêu lại đã bị chết từ trong trứng nước, làm sao trái tim có thể không bị đau khổ được chứ?

Khi xe vẫn còn đang chạy trên đường, Nặc Nặc liền tỉnh ngủ.

Vừa mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trên xe, thân thể nhỏ nhỏ kia tựa hồ vẫn chưa thích ứng kịp, liền dụi dụi mắt, ngơ ngác nhìn Thẩm Bắc Thành, sau đó lại quay đầu để tìm mẹ, nhìn thấy Trương Tư, lúc này Nặc Nặc mới tựa như thở phào một cái nhẹ nhõm, thân thể lại mềm ra nằm ở trong lòng của Thẩm Bắc Thành.

“Lúc nào thì con có thể được gặp ba ba vậy?” Nặc Nặc nín lấy cả vạt của Thẩm Bắc Thành, co kéo làm rối lại một nùi, ngây thơ hỏi anh.

Thẩm Bắc Thành chỉ cảm thấy trong lòng chột ẽ ảm, nhưng anh vẫn cố gắng chống đỡ, thoáng hiện một ý cười: “Nhanh thôi.”

Nặc Nặc khẽ ngước mặt lên, nụ cười rức rờ: “Con rất nhớ ba, nhớ ba muốn chết đi được!”

Thảm Bức Thành vuốt ve mái tóc của cô bé, mái tóc mềm mại và bóng loáng, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy sự khổ sở và yếu ớt, tất cả người cảm xúc ấy tựa như đã lan ra khắp thân thể anh, khiến đầu ngón tay của anh cũng hơi run rẩy một cái: “Nặc Nặc thật biết nghe lời, ba của con cũng rất mong nhớ con đó!”

“Lần này đi gặp ba rồi, con sẽ không phải đi nữa chứ?”

Nặc Nặc đột nhiên ngẩng đầu lên, quay đầu về phía sau nhìn quanh tìm Trương Tư: “Mẹ, mẹ, có phải là chúng ta sẽ không rời khỏi ba nữa hay không vậy? Vĩnh viễn sẽ không đi nữa phải không?”

Trong đôi mắt to của Nặc Nặc tràn ngập kỳ vọng, đôi con ngươi đen giống như hai viên bảo ngọc đen bóng, lúng liếng, nét mặt tươi như hoa. Sự chờ mong trong đôi mắt của con gái rơi vào trong đáy mắt của Trương Tư, lại tựa như một lưỡi kiếm lạnh lẽo sắc bén, đâm xuyên vào trái tim của cô!

Cô cũng muốn được vĩnh viễn, cô cũng muốn không rời đi, vĩnh viễn không đi nữa...

Nhưng mà, ông trời sẽ cho cô cơ hội này sao?

“Đúng thế, không đi nữa, vĩnh viễn sẽ không bao giờ rời đi nữa. Chúng ta sẽ ở cùng với ba, sẽ không bao giờ xa cách nữa.” Trương Tư buồn cười trả lời với con gái như vậy, nhưng vừa mở miệng trong nháy mắt đó, rốt cuộc cô cũng không thể nào kiềm chế được lòng mình nữa, nước mắt của cô đã trào ra, thi nhau lăn xuống...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Đại Kết Cục năm

Trương Tư buồn cười trả lời với con gái như vậy, nhưng vừa mở miệng, trong nháy mắt đó, rốt cuộc cô cũng không thể nào kiềm chế được lòng mình nữa, nước mắt của cô đã trào ra, thi nhau lăn xuống...

Trong buồng xe ánh sáng cũng không quá sáng, nên Nặc Nặc không nhìn thấy nước mắt của mẹ, chỉ nghe thấy mẹ nói như vậy liền kêu lên vui sướng.

Thân thể nhỏ bé của Nặc Nặc vụt cái liền nhảy nha nhảy nhô ở trong Thảm Bức Thành. “Anh vội ôm chặt lấy thân thể nhỏ bé của cô bé đang nhảy nhót vào trong ngực mình, nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, không để cho cô bé nhìn thấy khóe mắt anh dần dần mờ mịt hơi nước.

Thời điểm đến bệnh viện, trời đã tối hẳn.

Lúc xuống xe, Cận Trường Sinh định đến đỡ Trương Tư, nhưng cô lại nhẹ nhàng khoát khoát tay.

Trương Tư ổn định lại tinh thần, đẩy cửa xe ra, chậm rãi bước xuống xe.

Tòa nhà lớn của bệnh viện sơn màu trắng ánh đèn sáng rờ, mặc dù đã là buổi tối, nhưng vẫn rất đông người đến người đi.

Ra ngoài xe, Trương Tư đứng ngây người ra ở nơi đó một lát.

Nhưng trong lòng cô vẫn ôm giữ một chút chờ mong, tại sao anh lại bị ung thư dạ dày chứ? Tại sao lại bệnh vừa mới phát hiện ra mà đã phát triển đến giai đoạn cuối rồi chứ?

Có lẽ, chỉ là chẩn đoán lầm thôi, có lẽ thế... Sẽ không phải không có cách để điều trị.

Ban đầu anh đau bụng đến lợi hại, cô vắt hết óc tìm mọi cách, hết Trung y đến Tây, đi đến đâu cũng tìm hỏi thuốc, cuối cùng rốt cuộc cũng tìm được phương thuốc có tác dụng với căn bệnh của anh, khi đó, không phải bệnh của anh cũng đã tương đối ổn định rồi đó sao?

Cô đã dặn dò anh, không nên uống rượu không nên hút thuốc lá, không nên thức đêm, anh cũng đã cai rượu rồi mà!

Nặc Nặc nhanh chóng chạy quanh một lúc, sau đó liền chạy tới kéo tay Trương Tư: “Mẹ, mẹ nhanh lên một chút đi, ba đang đợi chúng ta!”

Trương Tư bị Nặc Nặc lôi kéo, tiếp đó cô bé đã nhanh chân chạy lên ở phía trước, Trương Tư chậm rãi sai bước đuổi theo con gái.

Cô tự trấn an mình một chút, chợt thấy như có thêm chút hơi sức, ít nhất cô cũng có thể cố gắng tự mình đi được, không cần người khác giúp đỡ.

Vào đến tòa nhà lớn của bệnh viện, d khi thang máy chạy tới nơi, Cận Trường Sinh lặng lẽ lui ra ngoài.

Bọn họ là bạn bè thân thiết gặp mặt, người một nhà đoàn tụ, nếu như anh cũng xuất hiện trong cuộc gặp gỡ ấy, không khỏi có chút quá mức vô duyên.

Hà Dĩ Kiệt cũng không muốn nhìn thấy anh, dù sao lúc trước chính anh là người đã mang Trương Tư đi. Suốt cả một khoảng thời gian lâu như vậy, bật vô âm tín, làm cho Hà Dĩ Kiệt vẫn nghĩ rằng là Trương Tư đã chết rồi.

Loại đau khổ này thực sự là một sự hành hạ không cách nào chấp nhận nổi, hôm nay nhìn thấy phản ứng của Trương Tư, anh cũng có thể đoán được tình cảnh của mình nếu anh cũng đi lên đó.

Không có ai phát hiện Cận Trường Sinh đã rời đi. Cận Trường Sinh đứng ở trên khoảng sân rộng rãi trống trải, ở phía trước tòa nhà lớn của bệnh viện, anh châm một điếu thuốc lá, yên lặng hút hết, lại châm điếu thuốc khác.

Nhìn bóng lưng thanh tú và cao to kia, không hiểu tại sao, làm cho người ta chợt thấy có cảm giác rất cô đơn.

Chuyện tình cảm không ai có thể hiểu rõ được, cho dù chỉ là tình cảm đơn phương nhưng cũng không kém phần sâu sắc.

Cõi đời này, không ai thoát khỏi lưới tình.

Thang máy vừa mới dừng lại, cửa thang máy từ từ mở ra, Trương Tư liếc nhìn thấy Tĩnh Tri và Thiệu Đình đứng ở bên ngoài.

“Lúc trước chị cũng đã định đi ra ngoài cửa để đón em, không ngờ Dĩ Kiệt ở bên kia lại xảy ra chút chuyện, nên hơi bị chậm trễ một chút...”

Tĩnh Tri vội vàng giải thích, đưa tay ra đỡ Trương Tư, nhưng Trương Tư lại sững sờ đứng đó nhìn Tĩnh Tri, trên gương mặt dần dần hiện lên màu xám xịt tựa như sắp sụp xuống đến nơi. Đôi mắt vốn xinh đẹp của Trương Tư lúc này gần như không động đậy được nữa, cô cứ như vậy, nhìn chăm chăm vào Tĩnh Tri không rời...

Cánh tay của Tĩnh Tri vươn ra tay định đỡ Trương Tư, chợt ngừng lại ở giữa không trung, thật lâu cũng không phản ứng kịp.

Nặc Nặc cũng giật mình nhìn mẹ đang đứng bất động, không nhận được đưa tay kéo cô: “Mẹ, mẹ đi thôi nào!”

Trương Tư nghe thấy tiếng của Nặc Nặc đang gọi mình, đôi môi chậm rãi hơi mấp máy một chút, cô muốn hỏi điều gì đó, miệng há ra, nhưng không thốt lên được tiếng nào.

Trong lòng mắt của cô chỉ cảm thấy đau nhói từng hồi từng hồi, hình như có nước mắt, nhưng nước mắt lại chỉ đọng ở trong hốc mắt, không làm thế nào trào ra lăn xuống dưới được. Bàn tay cô, trái tim cô, cả người cô, lúc này đều trở nên lạnh toát, trên sống lưng từng lớp, từng lớp mồ hôi lạnh túa ra liên tục.

Thiệu Đình nhận ra hình như Trương Tư có vẻ gì đó không đúng, anh không khỏi tiến lên một bước hỏi: “Tư Tư, sao vậy?”

Tĩnh Tri cũng lập tức vội vàng bước lên theo, đưa tay kéo cô: “Tư Tư, mau ra đây đi...”

Tĩnh Tri còn chưa chạm tay mình vào cánh tay của Trương Tư, Trương Tư chợt rung mình một cái, sau đó cả người liền đổ nhào xuống, ngã lăn ra, nằm thẳng ở trên đất ...

May mà Thảm Bác Thành vừa vặn đang đứng ở đó, tay nắm lạnh lẽo kéo cô lại được. Cả người Trương Tư đã mềm nhũn, không làm thế nào để đứng thẳng người lên nổi, trên mặt cô dần dần hiện lên màu sắc đỏ ửng khác thường, hô hấp cũng trở nên rối loạn, toàn thân lúc này đã trở nên run rẩy, không sao kìm chế nổi...

Tĩnh Tri sợ đến mức hồn bay phách tán, cuống quýt cũng chạy đến đỡ lấy Trương Tư. Cô vừa mới kéo tay của Trương Tư, Trương Tư liền trở tay quay lại, giữ thật chặt lấy cổ tay của Tĩnh Tri. Cô thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, đứt quãng, lời nói cũng ngắt quãng thành từng chữ một, không sao nói nổi cả câu trọn vẹn: “Anh ấy, anh ấy thế nào? Có phải là... rồi không, có phải đã... rồi hay không...”

Trương Tư không sao nói tiếp được nữa, nước mắt đột nhiên bùng lên, dòng nước mắt giống như đã được cô tích góp từng tí một suốt cả đời, cứ thế chảy rùng rùng ra, rơi xuống...

Tĩnh Tri lập tức chợt tỉnh ngộ, cô biết vừa rồi Văn Trương Tư đã hiểu câu nói mà cô đã nói lúc này thành một nghĩa khác, vội vàng dùng sức lắc đầu: “Không phải như em nghĩ đâu, Hà Dĩ Kiệt không sao đâu, anh ấy đã khỏe rồi. Tư Tư, em đừng làm chị sợ, em nghe thấy không, anh Dĩ Kiệt không có chuyện gì đâu, hiện tại anh ấy đã khỏe lên rồi...”

Trương Tư nghe thấy Tĩnh Tri nói như vậy, một lần lại một lần, nhắc đi nhắc lại ở bên tai, lúc này tựa như hòn vía của cô mới lập tức quay trở về nhập vào xác. Trương Tư mệt mỏi tựa người vào trong ngực Tĩnh Tri, hơi thở rối loạn cũng dần dần lắng xuống, nhịp tim Tĩnh Tri đập thành thịch như trống làng, chờ cho Trương Tư trấn tĩnh lại một lát, bọn họ liền đỡ cô đi vào phòng bệnh, Tĩnh Tri đứng ở ngoài phòng bệnh, trên mặt dần dần hiện lên vẻ tự trách cùng hối hận không nói ra được.

“Thiệu Đình... Em xong rồi.” Tĩnh Tri đưa tay kéo Mạnh Thiệu Đình, trong mắt cô chợt thoáng ửng hồng: “Đường như em đã làm cho chuyện này biến thành một trận bão loạn lớn rồi...”

Mạnh Thiệu Đình lập tức không nhận được nữa, bật lên tiếng cười.

Anh đưa tay ôm cô vào trong ngực, vuốt vuốt mái tóc của cô như trấn an: “Sao anh lại có cảm giác, tựa như bà xã của anh đã làm được một chuyện rất tốt, lại rất thông minh là sao nhỉ?”

Mặt mày Tĩnh Tri khẽ giãn ra, nhưng cô vẫn có chút bận tâm: “Nhưng mà... trạng thái của Tư Tư... Em rất lo lắng cho cô ấy... Hơn nữa, cô ấy lại thương tâm như vậy, em mà nói lại cho cô ấy biết, em đã lừa cô ấy... Liệu cô ấy có thấy hận em hay không, hoặc là tức giận với em hay không?”

Mạnh Thiệu Đình thoáng suy nghĩ một chút, hỏi ngược lại cô: “Vậy anh hỏi em, nếu như hiện tại đổi vị trí của Di Kiệt thành là của anh, sau đó, Tư Tư nói cho em biết, cô ấy đã lừa em, anh hoàn toàn không bị mắc phải chứng bệnh đó, sau khi em biết được sự thực, em có hận cô ấy hay không?”

Tĩnh Tri cau gợn tròng mắt nhìn anh: “Anh nói những nói cuội gì đấy!”

Sau đó cô lại cũng bật cười: “Thôi, Tư Tư buồn em cũng được, hận em cũng vậy thôi, chỉ cần cả nhà bọn họ đều được vui vẻ ở bên nhau, em cũng sẽ thấy vui vẻ!”

“Thực sự em không thích nhìn thấy bọn họ sống trong cảnh như vậy, rõ ràng là rất quan tâm đến đối phương, nhưng lại cứ muốn tách ra... Cõi đời này, những chuyện đau khổ đã quá nhiều, tại sao còn phải tự mình hành hạ bản thân mình nữa chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Đại Kết Cục sáu

“Thực sự em không thích nhìn thấy bọn họ sống trong cảnh như vậy, rõ ràng là rất quan tâm đến đối phương, nhưng lại cứ muốn tách ra... Cõi đời này, những chuyện đau khổ đã quá nhiều, tại sao còn phải tự mình hành hạ bản thân mình nữa chứ?”

“Những chuyện đau khổ đã quá nhiều? Xem ra... Người làm chồng như anh đây thật quá thất bại rồi, đã không làm cho bà xã của mình ngày ngày được vui vẻ...”

Mạnh Thiệu Đình nói xong câu đó cảm thấy rất thú vị. Từ trong phòng bệnh chợt vọng ra một tiếng khóc “oa” rất lớn, Tĩnh Tri và Mạnh Thiệu Đình đều giật mình kinh sợ, vội vàng đẩy cửa chạy vào bên trong phòng bệnh ...

Tương Tư gục mặt ở bên cạnh giường của Hà Di Kiệt, không biết làm sao mà cô lại khóc đến khàn giọng, khóc đến tê tâm liệt phế, còn Nặc Nặc bé nhỏ đang đứng ở một bên, bộ dạng của cô bé sợ hãi đến độ sắc mặt trắng bệch, người run lẩy bẩy, không biết phải làm sao.

Tĩnh Tri vội vàng tiến lên vài bước, nhẹ nhàng ôm Nặc Nặc vào trong ngực. Thiệu Đình vội vàng đi tới bên giường, thấy Tương Tư nắm chặt tay của Hà Di Kiệt, cả gương mặt cô đầm đìa nước mắt, trong tiếng khóc của Tương Tư, anh thoáng nghe trộm được những lời nói đứt quãng của Tương Tư: “Em mặc kệ... Nếu như anh mà không muốn sống nữa, thì em cũng vậy, cũng không thiết sống nữa...”

Mạnh Thiệu Đình xoay người đi trở về bên cạnh Tĩnh Tri, giữa lúc này, anh chợt cảm thấy mình không nói được thành lời.

Hà Di Kiệt cũng không biết chân tướng về bệnh tình của mình, cũng bởi Tĩnh Tri vì muốn Tương Tư mau chóng trở lại, nên đã cố ý che giấu tin tức, không cho Hà Di Kiệt biết, cô nói với anh, kết quả kiểm tra các xét nghiệm không có vấn đề gì...

Nhưng kì lạ ở chỗ, tại sao kết quả xét nghiệm âm tính, mà đột nhiên Hà Di Kiệt lại nhìn thấy Tương Tư đi tới phòng bệnh trong trạng thái hồn lạc phách như thế kia? Anh nhớ lại, cũng đã mấy ngày nay, mỗi khi Tĩnh Tri cùng Thiệu Đình nói đến bệnh tình của anh, hai vợ chồng bọn họ vẫn luôn áp ứng, trong lúc nhất thời anh lại cho rằng, chắc kết quả đó liệu có phải có gì đó không đúng, anh cho là mình cũng không sống được mấy ngày nữa.

Cho nên vừa mới rồi, anh mới nói ra mấy lời này với Tương Tư, nếu như anh chết rồi, cô hãy chăm sóc cho con gái thật tốt, tìm một người nào đó thật lòng thương cô để kết hôn, không nên sống một mình lẻ loi hiu quạnh...

Hà Di Kiệt nằm nghiêng đầu ở trên gối, gương mặt gầy gò, hốc mắt trũng sâu, anh nhìn Tương Tư, đáy mắt dần dần ngấn lệ, những giọt nước mắt từ từ lăn ra, ánh lên long lánh dưới ánh đèn.

Tại sao cô lại vẫn còn ngốc nghếch như thế kia chứ! Cô vẫn giống như ngày ấy, khi anh đã đưa cô rời khỏi căn nhà cũ ở Hàng Châu đến sống với anh, cô đã ngây ngốc tin tưởng ở anh, biết ơn anh, sau đó không chút ý thức, cứ thế lún sâu vào trong tình cảm, cứ khẳng khẳng một mực yêu anh, trong khi anh lại lừa dối cô, hại cô thể thảm như vậy... Tại sao cô lại vẫn không chịu rút ra bài học kinh nghiệm cho mình cơ chứ?

Anh đã là một người sắp chết, chẳng lẽ lại còn muốn ích kỷ bá chiếm cô không chịu buông tay hay sao?

Tương Tư khóc nức nở, khóc đến không thành tiếng, cô đã đè nén nỗi đau thương của mình suốt dọc con đường đi đến đây. Giờ đây nước mắt của cô tựa như thủy triều lên, cứ trào ra mãnh liệt không ngừng. Cô nắm chặt tay của anh, gối đầu lên tay của anh, tựa như muốn gom nước mắt của cả đời mình, dốc ra, cho chảy hết trong giờ phút này.

Mái tóc của Tư Tư lòa xòa xuống ở hai bên vai, đổ nghiêng xuống mềm mại. Thời gian cô khôi phục lại trí nhớ sau khi mang theo Nặc Nặc rời đi, cô cũng không còn nhuộm tóc như trước nữa.

Ba mẹ cô đều là những người thể hệ trước, tư tưởng khá bảo thủ, bọn họ chưa bao giờ thích cô nhuộm tóc, bản thân cô cũng không thích, mà Hà Dĩ Kiệt... cũng không ưa thích chuyện này.

Màu sắc mái tóc đen nhánh, tạo một xúc cảm mát lạnh, nhẹ nhàng vờn ở trên làn da, làm cho người khác có một cảm giác lạ lùng thiếu chân thực...

Anh nằm bệnh viện đã lâu, mở mắt ra, nhắm mắt lại, chưa từng có bất kỳ thay đổi, anh không hề nghe thấy ai nói tới hoàn cảnh sống của cô hiện tại ra sao, cũng không đi điều tra xem cô sống ở nơi nào, bạn hữu có lòng muốn nói cho anh biết, nhưng anh đều kiên quyết nhất định không chịu nghe.

Biết thì có tác dụng gì chứ, cũng chỉ làm tăng thêm sự thương tâm mà thôi. Anh chỉ cần biết rằng cô đang sống tốt, vậy là được, tất cả vị đắng của cuộc đời, anh cũng cam nguyện không do dự cứ như vậy mà nuốt xuống.

“Đừng khóc nữa, Tư Tư!” Cánh tay anh vẫn còn đang ghim kim tiêm để truyền nước biển, anh cố gắng để hơi nhấc cánh tay lên, muốn vuốt ve mái tóc của cô một lần.

Tư Tư ngẩng đầu lên, nước mắt vẫn còn chan chứa trong khóe mắt, cô ngước nhìn anh một cái, sau đó, nhẹ nhàng cầm lấy tay của anh để lại đúng vị trí thật cần thận. Tiếp theo, cô cúi đầu nhìn anh, trong giọng nói vẫn còn mang theo tiếng khóc thút thít: “Anh đừng có lộn xộn, sẽ làm chệch ven đấy.”

Sự quan tâm nho nhỏ này của cô, đã làm cho anh tựa như được uống mật ngọt vậy, anh có cảm giác những gì đã trải qua, những lần giải phẫu, tiêm chích, phải nuốt những viên thuốc vô cùng khó uống, coi như cũng đáng giá.

“Tư Tư...” Anh thỏa mãn nhẹ nhàng gọi tên cô, Tư Tư đáp lại một tiếng, ngẩng đầu lên.

“Hình như em lại gầy đi rồi.” Anh cẩn thận nhìn lại cô, chỉ cảm thấy cô đã gầy đi rất nhiều, có lẽ còn gầy hơn cái ngày khi cô ra đi, gương mặt của cô bây giờ đã trở nên nhợt nhạt ra rồi.

Tư Tư nhẹ nhàng sờ sờ mặt mình, ánh mắt chuyển qua trên mặt của anh, cảm thấy trái tim mình nhói lên đau buốt.

Anh gầy đến thế này, bệnh thành như vậy, vẫn còn quan tâm đến cô.

“Chính anh cũng gầy thành bộ dạng thế này rồi, mà còn nói em...”

Tương Tư nói xong, không tự chủ được, lại chu cái miệng lên một cái, trong lời nói thoáng chút hương vị của sự nũng nịu.

Chợt thấy giữa bọn họ, dường như đã trở lại thời gian những ngày đầu khi cùng sống bên nhau vậy.

Mặt mày Hà Dĩ Kiệt khẽ giãn ra, nơi đáy mắt anh dần dần tràn ra ánh sáng rực rỡ, anh nâng cánh tay không bị ghim kim tiêm, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Tương Tư.

Lúc đầu ngón tay của anh chạm lên tới mặt cô, cô có cảm giác thân thể của mình như bị chạm phải điện vậy, cả người không thể nhúc nhích.

Suốt trên quãng đường đi tới đây, cô chỉ sợ một điều không còn được nhìn thấy anh một lần cuối. Cô chỉ biết thầm van xin ông trời hãy rủ lòng thương xót, hãy để cho cô có thể được nhìn thấy anh một lần cuối cùng.

Nhưng bây giờ khi đã nhìn thấy anh rồi, cô lại nổi lòng tham, cô hi vọng có thể luôn luôn được ở bên cạnh anh, giúp đỡ cho anh, nhìn thấy anh khỏe lại, ba người một nhà sẽ được ở chung một chỗ, sẽ không bao giờ tách ra nữa.

Tương Tư nghĩ tới đây liền cảm thấy trong lòng thật chua xót, cô gờ tay lên phủ lên trên tay của anh, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại: “Em không muốn anh bị chết, anh phải cố gắng phục hồi lại sức khỏe cho thật tốt. Nếu như anh chết rồi, cả đời này em sẽ không tha thứ cho anh, em cũng sẽ không cho phép Nặc Nặc còn nhớ tới cái người làm ba này nữa, em sẽ tìm cho con gái em một người cha mới, con gái anh sẽ quên anh sạch sẽ luôn!”

Cô tức giận giống như một đứa trẻ, cứ nói ra những lời nói đầy bốc đồng như thế.

Thế nhưng anh lại chỉ khẽ bật cười, mặc dù anh đã từng nói sẽ không bao giờ lừa gạt cô nữa, nhưng bây giờ, anh lại vẫn không thể không lừa gạt cô một lần cuối cùng.

“Được, vì không để cho bảo bối Nặc Nặc của anh quên mất người cha không xứng làm chức ba này, anh nhất định phải nỗ lực để sống hơn nữa...”

Tròng mắt của Tương Tư lại rung rung, cánh môi lại nhẹ nhàng cong lên, “Không cho phép anh lại lừa gạt em”

“Ừ, đời này anh cũng sẽ không bao giờ lừa gạt em nữa.”

Tương Tư nhẹ nhàng cúi đầu, mái tóc dài mềm mại từ trên vai cô trượt xuống, ngón tay Hà Dĩ Kiệt nhẹ nhàng cầm lấy lọn tóc của cô: “Tư Tư, nếu như mà anh sống sót được, em còn rời khỏi anh nữa hay không...”

Tương Tư lập tức cắn môi, không biết qua bao lâu, cô vẫn cứ trầm mặc.

Trong ánh mắt của Hà Dĩ Kiệt có chút thất vọng, nhưng anh vẫn mạnh mẽ chống đỡ lại, bật cười: “Nhìn xem, anh lại đang nói lung tung rồi, lúc trước... anh đã đồng ý để cho em và Nặc Nặc rời đi rồi, cũng sẽ không ép buộc em nữa... Tư Tư em đừng quan tâm đến những điều anh vừa mới nói nhé, em muốn như thế nào thì cứ làm như thế đi...”

Tương Tư lập tức xoay người lại, nước mắt lại lăn rơi xuống: “Hà Dĩ Kiệt, chuyện cho tới bây giờ, anh vẫn không rõ lòng của em hay sao?”

“Anh bảo em đi tìm một người thật lòng đối với em rồi gả cho người ta, trái tim của em đã chót trao cả cho anh rồi, em làm sao còn có thể gả cho người khác được đây?”

Cô rung rung nhìn lại anh, trong ánh mắt như mang theo sự tức giận lẫn oán ghét: “Hà Dĩ Kiệt, anh bắt nạt em lâu như vậy còn chưa đủ hay sao, bây giờ anh vẫn còn muốn tiếp tục bắt nạt em nữa có phải không?”

Mạnh Thiệu Đình nhẹ nhàng kéo Tĩnh Tri lui ra ngoài, Nặc Nặc nằm ở trong ngực Tĩnh Tri nhìn về phía ba mẹ, trong đôi mắt ảm đầu đầy nước mắt chỉ chực rơi xuống, nhưng vẫn ngoan ngoãn để mặc cho Tĩnh Tri ôm đi ra ngoài.

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, Mạnh Thiệu Đình nhìn về phía Tĩnh Tri, trong ánh mắt có chút nghiêm túc.

Tĩnh Tri cúi đầu, vừa rồi nhìn thấy Tương Tư như vậy, thiếu chút nữa cô đã nói ra chân tướng, nhưng lời đến khóe miệng, cô lại cứng rắn nuốt xuống dưới... Quả thật, cô chưa từng lừa gạt ai bao giờ ...

Lần này, hình như thật sự cô cũng có chút hơi bị quá đáng rồi ...

Mạnh Thiệu Đình nhìn bộ dáng cô như chỉ chực sắp phát khóc lên như thế, không khỏi thở dài một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Anh đưa tay ôm cô vào trong ngực: “Nhưng anh lại thấy em không đáng trách chút nào. Đừng suy nghĩ nhiều nữa, chuyện này em cứ để đó cho anh, anh sẽ xử lý gọn ghẽ mọi chuyện.”

“Anh định nói ra sự thật với Dĩ Kiệt và Tư Tư sao?” Từ trong lòng anh Tĩnh Tri ngẩng đầu lên, trong ánh mắt thoáng chút hốt hoảng.

“Chuyện cũng đã đến mức độ thế này rồi, em cảm thấy chúng ta còn có thể tiếp tục lừa gạt bọn họ nữa hay sao?”

Mạnh Thiệu Đình sợ cô ngại ngùng: “Không bằng, để anh đến gặp bác sĩ nói chuyện một chút, nhờ bác sĩ nói sau khi phúc tra lại kết quả xét nghiệm, cho thấy kết quả đã tốt, sau đó... Chờ sau này khi bọn họ hoàn toàn hòa hợp với nhau rồi, sẽ từ từ nói ra sự thật nói cho bọn họ biết là được!”

“Như vậy có được không?” Đáy mắt Tĩnh Tri thoáng vụt sáng bừng.

“Thì trước tiên hiện tại cứ tạm thời như vậy đã, anh sẽ đến gặp bác sĩ luôn, chuyện này không thể kéo dài hơn được nữa, anh thấy trạng thái của hai người bọn họ đang hiện giờ đang rất tốt, không cần phải lo lắng gì đâu, nếu không thì chuyện đã không ảm ỹ như vừa mới rồi.”

“Vâng, anh đi đi, đi nhanh một chút, để em đưa Nặc Nặc ăn uống một chút gì đã.” Tĩnh Tri gật đầu liên tục, đẩy anh đi.

Mạnh Thiệu Đình bất đắc dĩ cười một tiếng, nhẹ nhàng néo néo cô: “Em đúng là qua sông rút cầu!”

Tĩnh Tri ôm chặt Nặc Nặc, cúi đầu cười trộm, đẩy anh một cái, ý bảo anh đi nhanh lên.

Mạnh Thiệu Đình xoay người sai bước đi tìm y tá trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Đại Kết Cục sáu tiếp

Chương 116 (tiếp theo)

Tư Tư gọt xong quả táo, dùng dao bỏ đôi chia làm hai nửa, tiếp đó lại chia ra thành những miếng nhỏ hơn, đặt từng miếng táo vào trong chiếc đĩa, Hà Dĩ Kiệt vẫn nhìn chăm chăm vào bàn tay đang cầm dao của cô, chỉ sợ cô làm mình bị thương.

Cắt quả táo thành từng miếng nhỏ xong xuôi, Tư Tư dùng cây đĩa bằng trúc ghim từng miếng một đút vào miệng Hà Dĩ Kiệt, lại ghim một miếng nữa đố Nặc Nặc ăn, cô bé mắt vẫn đang nhìn ba không rời.

“Như thế này có dễ ăn hay không?” Tư Tư nhìn hai người ăn vui vẻ, không khỏi hỏi thăm.

Một lớn một nhỏ trăm miệng một lời: “Ăn rất tiện.”

Mắt Tur Tur nhẹ nhàng khẽ cong, cũng cười, Nặc Nặc nằm ở bên người ba ba, cũng chui ở trong chăn, tiếp đó Trương Tur liền hằm hằm một lớn một nhỏ ăn com tói, sau khi ăn com là món điểm tâm ngọt, cho đến lúc Tỉnh Tri tới ôm Nặc Nặc đi ngủ.

Nặc Nặc còn nhõng nhẽo mãi hồi lâu, mới chịu theo Tỉnh Tri đi ngủ.

Hà Di Kiệt nhìn Tur Tur một chút, sau đó vỗ vỗ vào bên cạnh, trên mặt Tur Tur hơi phồng hờng một chút, nhưng vẫn đi tới, ngồi ở bên cạnh giường của anh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Đại Kết Cục thượng

Chương 117: Đại Kết Cục thượng

Hà Di Kiệt nhìn Tur Tur một chút, sau đó vỗ vỗ vào bên cạnh, trên mặt Tur Tur hơi phồng hờng một chút, nhưng vẫn đi tới, ngồi ở bên cạnh giường của anh.

Thân thể của cô cách anh rất gần rất gần, cô cúi đầu, mái tóc dài buông xòa xuống dưới, lọn tóc tựa như cũng hơi cọ ở trên cánh tay của anh.

Trong phòng lúc này cực kỳ an tĩnh, tĩnh lặng đến mức hai người có thể nghe thấy được cả hô hấp cùng nhịp tim lẫn nhau

Trương Tur chỉ cảm giác mặt của mình đã từng chút từng chút đỏ lên, rốt cuộc anh vẫn phải ra tay hành động trước. Anh vươn tay, nhẹ nhàng ôm gọn lấy cả người cô.

Vẫn là đôi cánh tay vững chãi như cũ, lúc này đang ôm cô, nhưng rõ ràng cô cảm thấy anh đã gầy đi quá nhiều, trong trái tim chợt xông lên sự chua xót, khóe mắt cũng không không chế được nữa, nước mắt của cô lại đang dâng lên mờ mịt.

Thân thể Trương Tur dần dần mềm nhũn ra, cô nằm ở trên người anh, lặng lẽ âm thầm khóc.

Trong lòng anh nổi khổ sở cũng bắt đầu lặng lẽ lan tràn, lan ra khắp cơ thể.

Anh hối hận, sau khi cô rời đi, anh cũng không còn dũng khí để tiếp tục sống nữa, cứ như vậy tự giày xéo thân thể của mình. Anh hối hận, anh muốn cô cũng đi theo anh, cùng nhau chịu đựng những nỗi khổ sở như thế.

Chỉ là, giờ đây khổ sở cùng hối hận đã qua rồi, anh lại không sao không chế được sự vui sướng cùng may mắn đang tràn ra từng chút một.

Nếu như không phải là anh không còn sống được lâu nữa, anh cũng sẽ không biết, trong lòng cô vẫn còn luôn nhớ đến anh, cô cũng luôn yêu anh giống như anh vẫn luôn yêu cô vậy.

“Đừng khóc nữa.”

Hà Di Kiệt nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng của cô, Trương Tur khóc một lát, chậm rãi ngẩng đầu lên, mắt đã sưng đỏ như quả nhót nhìn lại anh: “Thật sao, thật sự không có biện pháp gì nữa sao?”

“Nếu không... nếu không chúng ta trở về nước đi thử Trung y một chút được không? Em nghe nói hiện tại Trung y cũng rất lợi hại, cũng có người mắc bệnh ung thư sau đó đã chữa khỏi... Trước kia anh đau dạ dày, uống thuốc tây đều không có tác dụng, may là em tìm được hiệu thuốc Trung y đó, mới mua được thuốc cho anh uống, không ngờ lại có tác dụng. Hay là chúng ta thử một lần xem sao, có được hay không?”

Cô nắm tay của anh thật chặt, dùng sức nắm thật chặt như vậy, trong con người đang tràn đầy nước mắt của cô, mơ hồ có sự chờ mong, làm cho anh không có cách nào mở miệng cự tuyệt nổi

“Được, tất cả đều nghe theo em, em nói thế nào anh cũng làm theo em như thế.”

Anh tự tay lau nước mắt cho cô, ánh mắt dịu dàng của anh làm cho cô thấy đau lòng.

“Tur Tur, chỉ cần có em ở bên cạnh anh, muốn anh phải làm thế nào cũng được hết thật, em đã đến đây rồi, anh cũng đã không còn cảm thấy đau đớn gì nữa ngay lập tức, giống như là hoàn toàn không bị bệnh tật gì hết, nếu như em vẫn sống cùng với anh, nói không chừng, anh sẽ khỏi hoàn toàn bệnh tật...”

“Anh có mà không cảm thấy đau đớn ấy hả? Hà tiên sinh!”

Cánh cửa phòng bệnh đang khép hờ chợt bị đẩy ra, bác sĩ, y tá trưởng cùng Mạnh Thiệu Đình cùng nhau đi vào, sau đó, Bắc Thành cùng Tĩnh Tri cũng đi vào theo.

Trên mặt bác sĩ đầy vẻ tươi cười, ông nhìn hai người, Trương Tư vội vàng lau lau nước mắt tránh ra khỏi trong lòng anh, tới đứng ở một bên, có chút ngượng ngùng chào hỏi: “Chào bác sĩ George.”

“Văn tiểu thư, Hà tiên sinh, tôi xin thông báo cho hai người biết một tin tức tốt lành, sau khi phúc tra lại kết quả xét nghiệm hôm vừa rồi, kết quả kiểm tra của Hà tiên sinh có biểu hiện tốt, chỉ cần tiếp tục làm một cuộc giải phẫu nữa là ổn, về sau cần chú ý giữ gìn sức khỏe là không có chuyện gì xảy ra nữa đâu.”

Trương Tư lập tức sững sốt ngây người, ngay cả Hà Dĩ Kiết cũng kinh hãi không nói ra lời.

Không nghĩ tới chuyện này lại có thể xảy ra sự xoay chuyển lớn đến như vậy, hai người nhất thời cũng giật mình, không thể nói được câu nào...

Chỉ có Thẩm Bắc Thành, người duy nhất vẫn còn chưa biết gì về những bí mật đằng sau chuyện này, là vui vẻ không thôi, anh lôi kéo bác sĩ luôn miệng hỏi thăm không ngừng.

Tĩnh Tri nhìn Trương Tư lúc này bộ dạng như vẫn còn đang chưa lấy lại được tinh thần, liền tiến lên lôi kéo cô, nhẹ nhàng mở miệng: “Tư Tư, vui quá nên không nói được câu gì nữa phải không?”

Lúc này Trương Tư mới giật mình tỉnh lại, theo bản năng quay đầu lại nhìn Hà Dĩ Kiết.

Anh cũng đã ngồi dậy, hai mắt sáng long lanh, trên mặt khuôn mặt gầy gò vẻ chán nản đã xoay chuyển, xem ra đáng vẻ tinh thần của anh rất phấn chấn.

“Tư Tư.”

Hà Dĩ Kiết thấy gương mặt cô vẫn tái nhợt, đầy vẻ nghiêm nghị, không nói lời nào, không khỏi khản trương khẽ gọi.

Trương Tư lập tức xoay đầu lại, cô nhẹ nhàng tránh ra khỏi tay Tĩnh Tri chạy ào ra ngoài: “Để cho em được yên tĩnh một lát.”

Nơi đáy mắt của Hà Dĩ Kiết đang sáng rực, trong nháy mắt đã âm ảm xuống, ngay cả Mạnh Thiệu Đình cũng hơi nhíu nhíu mày.

Trương Tư cứ thế chạy một mạch lên tầng trên cùng, gió đêm thổi tới, trong đầu của cô tựa như đã hiểu ra rõ ràng một chút.

Không thể nghi ngờ, đây là một việc cực kỳ vui mừng, chỉ là, nó tới quá đột ngột, đột nhiên cô cảm thấy có chút rối loạn mà thôi.

Khi biết anh không còn cách nào chữa chạy, cũng không chịu phối hợp điều trị, thật ra trong lòng cô đã có ý tưởng rồi, cô chỉ nghĩ rất đơn giản, cô sẽ luôn luôn cùng với anh, sau đó... đời này cô cũng chỉ dồn sức để chăm sóc cho Nặc Nặc, không bao giờ lập gia đình nữa.

Không thể phủ nhận, cô rất yêu anh, cứ như thế mà yêu anh, ngay cả khi cô vì anh mà đã từng phải nhận vào mình tất cả những sự khổ sở kia, nhưng khi chuyện ập lên đầu, anh cũng vẫn luôn ở trong lòng của cô.

Chuyện tình cảm, cô không có cách nào tới miễn cưỡng được, giống như con người, có lúc nhất định phải nghe theo những ý tưởng chân thật nhất trong đáy lòng, tuyệt đối không có khả năng lừa gạt mình.

Trương Tư lắc lắc đầu, nếu như khi cô biết thời gian sống của anh không còn được bao lâu, cô đã đau khổ như thế nào, cô chỉ muốn làm sao níu kéo lại sự chia lìa vĩnh viễn cho nó đến thật chậm, những mà giờ đây, hai người bọn họ đã có cơ hội gần nhau cả đời rồi, cô cần gì phải cảm thấy sợ hãi rứt rứt chứ?

Cô đã từng trải qua một lần “sinh ly”, đã từng trải qua một lần “tử biệt.” Cô còn có điều gì thật sự sợ hãi nữa hay sao?

Trương Tư cúi đầu, khẽ cười.

Anh còn sống, điều này chẳng lẽ không phải là trời cao đã cho cô một sự đền đáp tốt nhất rồi đó sao?

Trương Tư đứng ở đó một lát, rồi cô xoay người đi xuống lầu.

Khi đến chỗ ở tầng lầu của phòng bệnh, khi đi qua sân phơi cuối hành lang, Trương Tư vừa mới định đi qua, chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc.

Vì đứng cách đó hơi xa, nên cô nghe không được rõ lắm, chỉ có thể mơ hồ nghe được mấy câu.

“Dùng phương pháp này chính là để lừa gạt Tư Tư, lừa gạt để cô ấy trở lại bên cạnh anh...”

“Anh lại rất sợ nếu sau này khi cô ấy hiểu biết rõ được sự thật, sẽ cảm thấy rất tức giận...”

Bước chân của Trương Tư chợt dừng lại một chút, cô cảm thấy có chút mệt mỏi, người lão đạo như muốn ngã khụy, sau đó cô khe khẽ tựa người vào

trên vách tường.

Trong hành lang ánh đèn sáng rõ, nhưng lại nhìn thấy từ trong khóe mắt của cô, từng giọt từng giọt nước mắt trong veo, đang chậm rãi trượt xuống...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Đại Kết Cục trung – Mọi việc đều tốt đẹp.

Trong hành lang ánh đèn sáng rõ, nhưng lại nhìn thấy từ trong khóe mắt của cô, từng giọt từng giọt nước mắt trong veo, đang chậm rãi trượt xuống...

Một đêm này trôi qua hết sức khá dài, mãi cho đến sáng sớm Trương Tư mới nhắm mắt lại thiếp được trong chốc lát.

Cô đã suy nghĩ rất nhiều, cô đã từng cùng anh trải qua những sự khổ sở trong suốt một thời gian khá dài, tình yêu trong lòng cô giống như là thân cây Từ Đẳng leo quấn quanh thân cây, khi mọi người cho là nó sắp chết héo thì đến lúc ấy từ ngọn dây leo lại nảy ra từng chút từng chút những chiếc lá xanh nhỏ.

Màu sắc tươi xanh, sức sống bùng bùng, d cô cho là, sự ngăn cách cuối cùng giữa bọn họ, rốt cuộc giờ đây đã có thể buông bỏ xuống tất cả, bọn họ sẽ lại bắt đầu một lần nữa.

Nhưng cô lại chưa từng ngờ tới, còn có thể xảy ra chuyện như vậy.

Khi còn ở Hàng Châu, anh đã từng nói, Trương Tư, từ nay về sau anh sẽ không bao giờ lừa gạt em nữa, em nói điều gì anh đều đồng ý.

Sở dĩ anh nói muốn để cô đi, là để anh được rảnh tay.

Nhưng mà hiện tại, những chuyện này có thể coi là chuyện gì đây?

Lúc trước anh buông tay, để mong chiếm được ấn tượng tốt về anh cùng sự tin tưởng của cô, sau đó sẽ lại lừa gạt cô tới California làm gì nhỉ? Dùng chứng bệnh tuyệt vọng kia để nói cho cô mềm lòng, đồng ý lưu lại với anh không bao giờ nữa rồi đi...

Anh tính toán cô, làm sao anh lại có thể khôn khéo như vậy chứ?

Trương Tư chỉ cảm thấy hơi sức toàn thân cũng giống bị rút hết đi vậy, cô co rúc thân thể, nín thật chặt vạt áo trước ngực.

Tại sao anh vẫn cứ lừa gạt tôi như vậy, Hà Dĩ Kiệt, anh có thể không tuân thủ cam kết lần thứ nhất, lần thứ hai, liệu anh có thể có lần thứ ba nữa hay không?

Trương Tư dậy rất sớm, nhưng Nặc Nặc còn dậy sớm hơn.

Khi cô đến phòng bệnh, liền nhìn thấy Nặc Nặc cùng Hà Dĩ Kiệt đang nằm ở trong chăn, hai cha con đang thân thiết thì thầm nói chuyện gì đó với nhau rất bí mật.

Cô đứng ở cửa ra vào một lát, Hà Dĩ Kiệt mới phát hiện ra cô.

Trương Tư cố ý nhìn vào ánh mắt của anh một chút, anh phát hiện ra cô thì ánh mắt xoay chuyển vụt sáng lên, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười thật lớn, không có mấy may một chút nào khác thường nào.

Anh giả bộ thật giỏi.

Trong lòng Trương Tư âm thầm tự nhủ.

Hà Dĩ Kiệt lớn tiếng gọi cô tới đó, Trương Tư ngẩng đầu lên, cất tiếng nhàn nhạt: “Em đi chuẩn bị bữa ăn sáng.”

Dứt lời, cũng không nhìn anh, cô liền xoay người đi ra ngoài.

Hà Dĩ Kiệt sững sờ, ngược lại, anh lại nghĩ rằng có lẽ là cô xấu hổ, nên cũng không để ở trong lòng, tiếp tục nghe Nặc Nặc than phiền chuyện của mình.

Trương Tư cũng không đi chuẩn bị bữa ăn sáng, cô xoay người trở về phòng, lúc tới đây hành lý đều do Thẩm Bắc Thành giúp cô ký gửi thuê vận chuyển đến, cũng không biết ở chỗ nào.

Nhưng cũng còn may, Cận Trường Sinh vẫn còn ở đây, nếu như cô đi, anh cũng sẽ giúp cô mang hành lý trở về.

Tương Tư ngồi ở trên giường, sau khi ngồi đó ngây ngô một lát, tiếp đó, cô liền nhặt nhanh tất cả những vật phẩm tùy thân của chính mình, thu dọn lại một chút cất vào trong túi xách, lặng lẽ ra khỏi gian phòng.

Gian phòng của cô cách thang máy rất gần, trong khoảng thời gian ngắn ngủn, cũng may mắn không bị gặp phải người khác.

Tương Tư vào thang máy, rất nhanh ấn nút đi ra lầu dưới, cửa thang máy mở ra, Tương Tư bước nhanh đi ra ngoài. Khi đi ra khỏi toàn nhà lớn, chỉ cảm thấy ánh mặt trời sáng ngời chói mắt đập vào mặt, Tương Tư không khỏi khẽ giơ tay lên che kín mắt.

Cô im lặng đứng ở nơi đó gần như một lát, nhìn người đến người đi trong bệnh viện, sau đó, từng bước từng bước đi xuống bậc thang, từ từ đi ra khỏi cửa chính bệnh viện.

Cô ngoác tay chặn lại một chiếc taxi, dùng tiếng Anh nói với tài xế đi sân bay, sau đó liền quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Trên cửa sổ xe dán lớp giấy dán kính chống nắng màu trà, ánh mặt trời cũng trở nên nhạt đi và ảm áp, Tương Tư cảm thấy trong trái tim mình có chút trống trải, nhưng lại cũng không cảm nhận ra bởi nguyên nhân gì.

Đến sân bay, Tương Tư vẫn cứ ngồi yên ở chỗ đó như không muốn xuống xe, tài xế mấy lần nghiêng đầu nhìn cô, lúc này cô mới mở miệng, mấp máy môi mới nói ra được một câu: “Phiền ngài cho quay trở về đường cũ...”

Tài xế có chút giật mình, nhưng cũng không nói gì, chỉ vòng xe lại, chạy về phương hướng cũ.

Qua thời gian thật lâu, xe dừng lại.

Lần này, cô trả tiền xuống xe rất nhanh, sau đó đi vào bệnh viện, gặp hộ lý đang bụng bữa ăn sáng đang định đi vào phòng bệnh, Tương Tư đưa tay tiếp nhận, sau đó đẩy cửa vào.

Nặc Nặc cùng Hà Dĩ Kiệt, vẫn đang giữ bộ dáng y nguyên như lúc nãy.

Giống như là, hoàn toàn không xảy ra chuyện cô vừa mới trải qua một khoảng thời gian tinh thần bị hỗn loạn, đã bỏ trốn đi vậy...

Hai cha con Dĩ Kiệt nghe thấy động tĩnh, cùng ngẩng đầu lên, cùng cười híp mắt nhìn cô.

Về mặt giống nhau, động tác giống nhau, nụ cười giống nhau, làm cho trong lòng người khác cũng thấy ảm áp.

Cô cũng không khỏi cười khe khẽ.

Nếu như anh lừa gạt cô, là vì muốn cô vĩnh viễn trở lại bên cạnh anh, là vì muốn cả đời cùng cô một chỗ, như vậy, cô tha thứ cho anh, cũng không phải là một chuyện gì khó khăn.

“Mẹ, mẹ đi thật lâu, Nặc Nặc sắp chết đói rồi!”

Nặc Nặc từ trong chăn bò dậy, kêu lên với cô kiểu làm nũng.

Hà Dĩ Kiệt đưa tay vuốt mái tóc của con gái, dịu dàng nói: “Con không được nói vậy.”

Nặc Nặc dựa vào trong ngực Hà Dĩ Kiệt làm nũng, Hà Dĩ Kiệt liền cười cười, ôm con gái vào lòng dỗ dỗ dành dành.

Tương Tư bụng khay đồ ăn đi vào, để ở trên bàn bên cạnh, xoay người lại, nhìn hai cha con, cười một tiếng rục rờ: “Hai cha con đến giờ vẫn còn nằm rón ở trên giường nữa sao, nhanh lên ngồi dậy ra ăn điểm tâm thôi!”

Ánh mắt của Hà Dĩ Kiệt dần dần rạng ngời và sáng chói, nụ cười từ đáy mắt anh bắt đầu lan tràn, dần dần dây leo đến khóe mắt đuôi mày cùng bờ môi, anh nhìn cô, cách một khoảng cách ngắn ngủn, rốt cuộc bọn họ đã có thể giống như những gia đình bình thường khác, những người trong một nhà mỉm cười nhìn lẫn nhau.

Nặc Nặc bò xuống giường, tự mình ngoan ngoãn bụng chén nhỏ, rồi hướng về Tương Tư nói: “Mẹ, hôm nay mẹ không cần xúc cho Nặc Nặc, mẹ xúc cho ba, ba là bệnh nhân, cần phải chăm sóc ba hơn!”

Tương Tư liếc nhìn con gái một cái, khóe môi hơi cong lên: “Con đúng là một người mồm miệng giảo hoạt!”

Nặc Nặc cắn cái muỗng cười khoái trá, cặp mắt to chuyển một cái nhanh như chớp, nhìn ba một chút, lại nhìn mẹ một chút mẹ, ở trên mặt như được viết rõ mấy chữ: vui vẻ tràn đầy,

Tương Tư cũng liền bụng cháo, đi tới bên giường của Dĩ Kiệt.

“Để anh, tự anh có thể mà...” Hà Dĩ Kiệt vừa mở miệng, nhưng lại cũng có chút hối tiếc.

Tương Tư cũng buông muỗng xuống, dùng cái muỗng múc cháo đưa đến cạnh môi anh, nhẹ nhàng mở miệng: “Anh ăn đi, mắt của con gái anh vẫn đang nhìn chăm chăm vào anh đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181: Đại Kết Cục trung – Mọi việc đều tốt đẹp. tiếp

Chương 118 (tiếp theo)

Hà Dĩ Kiệt vừa nghiêng đầu, quả nhiên nhìn thấy Nặc Nặc đang khấn trương nhìn chăm chăm vào hai người.

Anh nháy nháy mắt đối với con gái, sau đó cúi đầu, ăn cháo.

Nụ cười trên khóe môi của anh không làm sao có thể che giấu được.

Cô cho anh ăn sáng xong, sau đó lại giúp Nặc Nặc thu thập “tàn cuộc”, lúc này cô mới ăn một bát cháo ăn với một chút trứng tươi, cô vừa dọn đồ ăn định đi ra khỏi, Nặc Nặc liền nói muốn đi tìm dì Tinh Tri, liền nhảy lên một cái rồi bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Đại Kết Cục hạ - Mọi việc đều tốt đẹp.

Cô cho anh ăn sáng xong, sau đó lại giúp Nặc Nặc thu thập “tàn cuộc”, lúc này cô mới ăn một bát cháo ăn với một chút trứng tươi, cô vừa dọn đồ ăn định đi ra khỏi, Nặc Nặc liền nói muốn đi tìm dì Tinh Tri, liền nhảy lên một cái rồi bỏ đi.

Trong phòng trở lại an tĩnh, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tương Tư đi rửa tay đã trở lại, chậm rãi đi tới bên giường của anh.

Hà Dĩ Kiệt nhìn cô một cái, đưa tay kéo cô ngồi xuống: “Nói đi, em có chuyện gì muốn hỏi anh hay sao?”

Tương Tư hơi kinh ngạc, theo bản năng ngược mắt nhìn anh, trong mắt cô có chút ngạc nhiên.

Hà Dĩ Kiệt cầm ngón tay của cô, tròng mắt sụp xuống, giọng nói nhẹ nhàng: “Em vẫn luôn không giấu được tâm sự trong lòng của mình được, từ buổi sáng hôm nay, lúc em mới tới, anh biết ngay là em có điều gì nghĩ vẩn.”

Nói xong, anh ngẩng đầu lên nhìn nhìn cô, lại vuốt ve mặt của cô: “Mọi cảm xúc của em đều được viết rất rõ ở trên khuôn mặt này rồi còn gì, nói đi, em muốn hỏi anh điều gì?”

Đột nhiên Tương Tư liền rót nước mắt: “Anh đã từng nói sẽ không bao giờ lừa gạt em nữa, tại sao lại vẫn còn lừa gạt em như thế?”

Hà Dĩ Kiệt lập tức bị câu hỏi của cô làm khó, không khỏi có chút cảm thấy khó hiểu: “Anh đã lại lừa gạt em bao giờ vậy hả?”

Tương Tư chợt ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đang chan chứa nước mắt đã có chút tức giận: “Anh lại còn không chịu nói thật ra, anh có biết rằng, hôm nay em tức giận đến nỗi thiếu chút nữa đã bỏ đi rồi hay không? Rõ ràng là anh không hề mắc bệnh ung thư, tại sao lại còn thông đồng với vợ chồng chị Tinh Tri, cùng bọn họ lừa gạt em?”

Nghe xong lời này, Hà Dĩ Kiệt không khỏi vội vã đến mức trên đầu vã mồ hôi: “Cũng mãi buổi tối hôm qua anh mới được biết kết quả kiểm tra xét nghiệm của anh là tốt, trước giờ vợ chồng Thiệu Đình và Tinh Tri, hai người bọn họ cũng vẫn luôn lừa gạt anh. Anh vẫn luôn nghĩ là anh mắc bệnh ung thư, cũng không sống không được lâu nữa, còn nữa, tất cả mọi chuyện trước khi em tới đây, anh cũng hoàn toàn không hề hay biết gì, cũng bởi vì chứng kiến thấy em tới đây thì mới sợ hết hồn! Anh đã nghĩ rằng anh đã sắp chết rồi cho nên Tinh Tri mới gọi điện thoại bảo em và Nặc Nặc tới gặp anh...”

“Anh cũng không hề hay biết gì?” Tương Tư thoáng kinh ngạc, “Vậy... Vậy tối hôm qua em nghe thấy...”

“Tư Tư...”

Cửa chợt bị đẩy ra, Tinh Tri đang đứng ở nơi đó, trên mặt thoáng hiện vẻ rất khó xử.

... ..

“... Mọi chuyện, chính là như vậy đó, Tur Tur, đây là do chị đã tự chủ ý nghĩ muốn đánh lừa em trở lại với Dĩ Kiệt, trong chuyện này, Dĩ Kiệt hoàn toàn không biết một chút nào hết...” Tình Tri liền kể hết lại đầu đuôi câu chuyện cho Trương Tur nghe, bầu không khí trong phòng chợt có chút hơi trầm xuống.

Tur Tur vẫn cúi đầu không nói lời nào, Hà Dĩ Kiệt cũng vẫn nhìn cô vẻ khản trương không dứt.

Mạnh Thiệu Đình cầm lấy tay Tình Tri nhẹ nhàng nắm chặt lấy, ôm lấy cô như an ủi...

“Tur Tur... Nếu như em muốn tức giận, thì hãy cứ oán trách chị là được. Thật sự là anh Dĩ Kiệt không hề biết chuyện gì đã xảy ra đâu...”

Trong lòng Tình Tri có chút xấu hổ, thoáng cái không sao nhịn nổi, giọng nói liền trở nên nghẹn ngào.

Trương Tur chợt đứng lên, cô đi tới bên cạnh Tình Tri, hai người, bốn con mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều chan chứa nước mắt.

Không biết qua bao lâu, Trương Tur chợt vươn cánh tay ra, Tình Tri kinh ngạc nhìn lại cô: “Tur Tur...”

Trương Tur đưa tay ôm lấy Tình Tri: “Chị Tình Tri, em không trách chị, em còn muốn cảm ơn chị là khác!”

Nước mắt của Tình Tri lập tức rơi xuống, kể từ sau khi Tur Tur trở về, cô vẫn đối xử với bọn họ đều không nóng không lạnh. Tình Tri và Thanh Thu đã từng có biết bao nhiêu nỗi đau khổ thâm kín ở trong lòng, nhưng cũng không dám biểu lộ ở trước mặt Tur Tur.

Còn lần này, đã từ lâu lắm rồi, cho tới bây giờ, đây là lần đầu tiên Tur Tur gọi cô là chị Tình Tri. Như vậy điều này có phải là đã đại biểu cho chuyện quan hệ giữa các cô, giờ đây rốt cuộc đã trở lại như ngày trước rồi hay không?

“Tur Tur, em có biết không, chị luôn hi vọng em được sống một cuộc sống thật tốt, cả chị và Thanh Thu, vẫn luôn luôn hy vọng như vậy, cho tới tận bây giờ cũng chưa từng thay đổi... Nếu như có thể lại lựa chọn một lần nữa, nhất định lúc trước chị sẽ không rời đi khỏi nơi này, chỉ vì những nguyên nhân nhỏ nhỏ như thế. Chị sẽ nhất định luôn luôn ở bên cạnh em, em cũng sẽ không phải chịu những nỗi đau khổ kia...”

Tình Tri đã khóc nức nở, khóc không thành tiếng, Trương Tur cũng không nhin được, liền bật khóc, cô dùng sức lắc đầu, ôm chặt lấy Tình Tri: “Em không trách các chị, cho tới bây giờ em cũng chưa từng bao giờ oán trách các chị. Khi đó em đối xử lạnh nhạt với các chị, không phải là bởi vì em tức giận đâu, em không hề tức giận bởi vì vào đúng thời điểm em cần có các chị xuất hiện thì không có các chị ở đó. Chẳng qua là em không muốn trở lại cuộc sống của nhiều những ngày trước, em không muốn đối mặt với những người và những chuyện mà em đã từng gặp phải. Giống như mình càng coi trọng điều gì, lại càng bị bỏ lỡ quá nhanh, nếu như đến cuối cùng, em lại không còn thứ gì cả, chỉ bằng vừa bắt đầu cũng không nên lưu luyến làm gì... Khi đó...em thực sự chỉ muốn bỏ đi sống một mình, tìm một chỗ nào đó không ai biết gì về em, để sống cuộc sống cô độc của mình, ở nơi đó không có ai biết được quá khứ của em... Chị Tình Tri... em không muốn nhìn thấy ánh mắt thương hại của người khác, cũng không muốn bị người khác thương hại, em cũng không phải là người đáng thương, cho dù là khi đó em đã sắp chết rồi, em cũng không hề cảm thấy bản thân em là người đáng thương. Em không muốn mỗi lần gặp gỡ với các chị lại nói những chuyện về em, giống như là em đang cầu xin sự đồng tình của mọi người vậy... Chị Tình Tri, nếu như chị có thể trải nghiệm qua loại cảm xúc đó, chị cũng sẽ hiểu được em. Giống như là... Giống như là nhìn thấu tất cả, muốn giữ lại quá khứ đầy lưu luyến, mà cũng đành dứt bỏ đi. Bởi vì như vậy, nếu về sau này, có mất đi cái gì, cũng sẽ không còn đau lòng, cũng sẽ không thấy khó chịu... Dù là cõi đời này, không còn có người nào yêu em nữa, em cũng đã luyện được cho mình thói quen sống một mình rồi...”

“Tình Tri, mọi người có thể đi ra ngoài trước một lát có được không?”

Trong khi Trương Tur còn đang nghẹn ngào nói đến lạc giọng, Hà Dĩ Kiệt chợt chậm rãi mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Đại Kết Cục hạ - Mọi việc đều tốt đẹp. tiếp

Chương 119 (tiếp theo)

Tình Tri ngẩn ra, quay đầu lại thấy Hà Dĩ Kiệt đã xuống giường, anh đứng ở nơi đó, thân thể cao gầy có một chút suy yếu, nhưng vẻ mặt của anh, lúc này cũng không cách nào hình dung nổi.

Mạnh Thiệu Đình kéo Tình Tri đi ra ngoài.

Trương Tur cúi đầu, nhẹ nhàng che mặt, nước mắt vẫn như cũ không ngừng tuôn ra, tràn qua đầu ngón tay, rơi xuống.

Hà Dĩ Kiệt đi tới bên cạnh cô, chợt hưng hăng ôm lấy cô.

Hơi sức của anh lớn như vậy, hoàn toàn không giống như là sức lực của một người bị bệnh nặng.

Tương Tư bị anh siết chặt gần như không thở nổi, trông mặt rung rung lập tức ngược lên, như muốn chống lại anh.

Đáy mắt anh như có lửa giận, nhưng cuối cùng lại bị tình cảm dịu dàng nồng đậm bao phủ.

“Vẫn Tương Tư, em hãy nghe đây, bắt đầu từ bây giờ, bắt đầu ngay từ giờ phút này, tốt nhất em nên nhớ cho kỹ, anh không cho phép em được nói như thế nữa, anh không cho phép em được tự giận mình nữa, không có ai vứt bỏ em hết. Tình Tri không có, Thanh Thu không có, em còn có anh, còn có Hà Dĩ Kiệt anh đây, anh chưa từng bao giờ nghĩ tới chuyện vứt bỏ em, có rất nhiều người yêu quý em, em có biết hay không? Anh yêu em rất nhiều, rất rất nhiều, em có biết hay không?”

Anh càng ôm càng chặt, ánh sáng nơi đáy mắt anh gần như sắp đốt cô cháy thành tro. Hai con ngươi sáng ngời của anh nhìn cô đầy chăm chú thân thiết, như muốn xóa sạch bao nỗi lo lắng ưu phiền cuối cùng ở nơi đáy lòng của cô.

Cô dần dần ngừng nước mắt, cũng nhìn lại anh như vậy, nhìn lại người đàn ông mà cô yêu. Trên cõi đời này, còn có chuyện gì hạnh phúc hơn, vui sướng hơn, khi được người đàn ông mà bạn đã yêu thương nhất, đang ở bên bạn, chân tình nói với bạn rằng, anh ấy yêu bạn, rất rất yêu bạn!

“Tư Tư...” Anh than nhẹ một tiếng về bất đắc dĩ, lại lưu luyến gọi tên cô lần nữa: “Em có biết hay không, cô bé ngốc của anh, em có biết hay không, em đã trộm của anh mất trái tim rồi, nếu như đời này không có em, anh giống như là một pho tượng gỗ không có tim mà thôi. Em nói xem, nếu như vậy anh còn sống nữa, cũng có ý nghĩa gì nữa đây?”

“Nhưng mà... Nhưng mà... lúc trước chính anh đã đuổi em đi, anh cưới người khác, anh ép em phải rời khỏi anh, n chuyện ấy mà anh cũng làm được sao, anh cũng không chút mềm lòng hay sao...”

Bỗng nhiên nước mắt của cô lại bùng lên, cô không nhịn được, lên tiếng tố cáo anh, không nhịn được, hung hăng đấm anh.

Bao nhiêu uất ức như vậy, bao nhiêu năm phải chịu nhiều nỗi khổ sở như vậy, làm sao cô có thể quên được đây?

Ở giữa con bão tuyết đầy trời, trên đường chỉ có một mình cô bước đi, cô đã ôm trong ngực biết bao nhiêu tuyệt vọng? Cô đã từng cho là anh sẽ đuổi theo, nhưng cô đi cả đêm, anh cũng không hề đuổi theo cô.

Nếu như không phải cô may mắn sống sót, nếu như thật cô đã chết rồi, như vậy, cô nằm ở trong phần mộ nghe những lời tâm tình này thì phỏng có ích lợi gì đây?

“Anh không muốn nói lời thật xin lỗi, anh cũng không muốn cầu xin được em tha thứ, những chuyện khôn kiếp mà anh đã làm trong quá khứ, anh thừa nhận, anh không chống chế, hơn nữa, Tư Tư, anh không sợ em hận anh, nếu như muốn anh lại lựa chọn lại một lần nữa, tất cả những chuyện lúc trước đã từng xảy ra, anh vẫn phải làm như vậy.”

Tương Tư liền gạt mình: “Tại sao? Chẳng lẽ... Anh chưa bao giờ cho rằng những việc lúc trước anh đã làm là sai sao?”

Anh cúi đầu hôn hôn cô: “Anh vẫn làm như vậy, là vì người lúc trước đã có chút ân tình với anh, anh nhất định phải báo đáp, mà vì người đó, chút tình cảm của riêng anh, anh cũng không thể không dứt bỏ.”

“Em không hiểu, em không hiểu, nếu quả như thật sự một người yêu một người khác, làm sao có thể làm ra những chuyện tàn nhẫn như vậy đối với người mình yêu được. Tại sao có thể nhìn thấy cô ấy ở trước mắt mình gần như sắp chết, mà vẫn có thể chịu được? Hà Dĩ Kiệt? Nếu đổi lại là em, em không sao làm được, em không làm được.”

“Tư Tư, chuyện anh kết hôn với Đỗ Phương Phương, từ trước đến nay anh chưa bao giờ giải thích qua đối với em đúng không?”

Tương Tư gạt đầu, trên mặt cũng là có chút biểu cảm khổ sở không nói ra được.

Hà Dĩ Kiệt kéo cô ngồi xuống, “. Em có biết không, những gì chúng ta đã từng trải qua. Rất tương tự với nhau! Mà khi đó, anh mới có mười mấy tuổi, một thiếu niên mười mấy tuổi, đã từng sống trong cảm y ngọc thực, nhưng sau lại, trải qua một đoạn đau khổ, cha chết thảm, mẹ anh vì bảo vệ con trai, đã chịu phải để cho những gã đàn ông hạ lưu dấy vò thân thể của mình. Sau lại bị gục chết sớm ở đầu đường, anh trôi cao không đường chạy, Tư Tư, anh không bị điên đã là kỳ tích rồi.”

Tương Tư lần đầu tiên nghe anh kể đến những thứ này, không nhịn được lòng chua xót một hồi, cô trở tay ôm anh: “Sau đó thì sao, thời điểm đó anh còn nhỏ như vậy, làm thế nào tiếp tục sống đây?”

“Sau đó là một người bạn cũ của ba anh khi còn sống, nhưng cũng đã vài chục năm cũng mất tin tức, chính là Bí thư Tiểu đã cứu anh, ông ấy bắt chấp tất cả để che chở cho anh, đưa anh ra nước ngoài du học, ông sống ở thành phố A, chờ sau khi anh từ nước ngoài trở lại, vừa ông đã tự mình bồi dưỡng cho anh, tự tay rèn dạy anh, ở trên con đường làm quan của anh, đầy chìm nổi trôi giạt, mỗi một bước thăng tiến của anh, cũng thấm bao mồ hôi và tám huyết của ông ấy.”

“Em biết về Bí thư Tiểu, thường nghe anh kể lại, em cũng đã từng gặp qua. ông ấy thật là một người tốt.”

Hà Dĩ Kiệt khẽ vuốt tóc của cô, ôm cô vào trong ngực: “Người tốt, người tốt đặc biệt có nhiều bất đắc dĩ cùng nỗi khổ tâm, Bí thư Tiểu chỉ có một con trai, coi như bảo bối trong lòng bàn tay, sau i ở nước ngoài gặp chuyện không may, Bí thư Tiểu bất đắc dĩ nhận một số tiền lớn dự định chuộc con về, nhưng còn chưa kịp gửi tiền, liền bị người ta tố cáo. Tư Tư, anh không thể nhìn ông ấy gặp chuyện không may, cũng không thể nhìn con trai duy nhất của

ông ấy chết yểu ở nước ngoài, Tur Tur, anh không có lựa chọn thứ hai.”

Giờ phút này Trương Tư mới hiểu được, tại sao anh chợt thay đổi quyết tuyệt như vậy, tại sao đột nhiên anh muốn kết hôn với Đỗ Phương Phương.

“Cho nên, anh nhờ vào quan hệ, là vì cứu Bí thư Tiểu cùng con trai của ông ấy?”

Anh gật đầu, vừa cười khổ sở: “Em nghe hết rồi đấy, nghe xong tất cả chuyện này thật giống như có thể tha thứ cho chuyện đoạn tình được, nhưng là, vứt bỏ người yêu, làm sao có thể tha thứ được đây?”

Trương Tư nhẹ nhàng mở miệng: “Không, nếu như nếu đôi lại là em, em cũng sẽ lựa chọn như vậy.”

Hà Di Kiệt lắc đầu: “Em chưa từng trải qua, cho nên em không thể hiểu được đâu Tur Tur, loại thống khổ này, không cách nào hình dung được, cuộc đời này anh không muốn nếm thử lần thứ hai nữa.”

Anh cúi đầu, chống đỡ trán vào trán cô, ở chung một chỗ: “Cho nên, bây giờ đây anh muốn dùng cả đời này để chuộc tội với em.”

“Sau đó, đời sau, sẽ phạt anh phải khổ sở theo đuổi em, phạt anh phải khổ sở mới yêu được em, phạt anh phải sống chết cũng chỉ vì em...”

Trương Tư muốn cười, nhưng nước mắt lại rớt xuống, cô siết chặt ngón tay của anh, rung rung gật đầu: “Được, đây là lời anh tự nói, em đều nhớ, nếu như anh dám gạt em, em liền phạt anh vĩnh viễn không tìm được em, không, em liền phạt anh phải trở mặt nhìn em yêu người khác, cùng người khác kết hôn.”

“Cái này không thể nào xảy ra.”

Anh bá đạo nhìn lại cô, ánh mắt thâm trầm và không kèm chế được: “Chỉ cần anh phát hiện ra, em cũng không thể có người khác, vĩnh viễn, cũng không thể có người khác, bởi vì, em là của anh!”

Cô chợt giao hoạt nhìn lại anh, đưa tay lên kéo tay của anh: “Này, ông bác già! Đến lúc đó, anh cũng già rồi, mà em, phong nhã hào hoa, giữ mãi được vẻ xinh đẹp, làm sao anh quản được em đây?”

Ánh mắt anh sáng ngời, xoay người đè cô xuống dưới thân thể mình, ánh mắt anh nhìn cô quẩn quít ở chung một chỗ, dần dần bên môi hiện lên nụ cười mê người. Anh hôn cô, giọng nói thì thầm: “Xem ra. anh chỉ có thể sử dụng chiêu sát thủ quen thuộc này, để cho em từ nay về sau... Không ngừng sinh cho anh thật nhiều cục cưng nữa mới được, không thể để cho người bên ngoài dính vào Văn Trương Tư của anh?”

“Này này, em đây không cần sinh..., sinh con, á đau quá....” Đôi mắt cô ửng đỏ, không tự chủ được, liền làm nũng đối với anh.

Ánh mắt của anh dừng lại, đáy mắt hiện lên vẻ thương yêu, anh càng hôn càng giọng nói càng trở nên êm ái: “Được, được, chúng ta sẽ không sinh thêm nữa...”

Khóe mắt Trương Tư khẽ cong lên, sau đó nhẹ nhàng nhắm lại, đáp lại nụ hôn của anh

Cửa phòng chợt bị đẩy ra, một cái đầu tròn tròn, nhỏ nhỏ đáng yêu thò vào, cặp mắt to linh hoạt xoay chuyển một vòng, sau đó nhìn thấy hai người kia đang chồng chất lên nhau, lập tức gương mặt mập mập cười toét ra thành bông hoa nhỏ, lật đật liền chạy tới: “Ba, mẹ, hai người đang chơi trò làm xiếc chồng người lên nhau sao? Con cũng vậy, cũng muốn chơi, cũng muốn chơi!”

Nặc Nặc cúi bô đôi giày nhỏ hạt nhanh, bò lên giường trèo lên luôn lưng của Hà Di Kiệt như cười bò.

Trương Tư kinh hãi, trong nháy mắt gương trở nên đỏ bừng một mảnh.

Hà Di Kiệt đầu tiên là sùng sốt, ngược lại, tiếp đó nở nụ cười ha ha

Nặc Nặc vẫn giữ bộ mặt phớt tình nghiêm túc, nỗ lực hi ha hi hục bò ở trên lưng của ba, trò chơi thú vị như vậy, làm sao có thể thiếu được một tiểu mỹ nữ vô cùng xinh đẹp và đáng yêu như cô bé chứ...!

Trong nhà, tiếng cười nói liên miên.

Mà ngoài cửa sổ, ánh mặt trời vừa lên...

Anh nhớ, cực kỳ lâu trước kia anh cũng đã từng nói, nếu như xác định đã yêu một người, như vậy, bất kể như thế nào cũng không được buông tay cô ra.

Anh đã từng buông tay ra, bỏ qua cô, nhưng thật may là, vẫn còn có cả cuộc đời kế tiếp, anh sẽ bù đắp lại những lỗi lầm của mình ngày xưa...

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Ngoại truyện nóng bỏng - Chương 1: Bộ đồng phục quyền rũ

Tương Tư đứng ở trước gương, néo néo vào hông của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, phúng phính, mỗi lúc một nhún nhún lại nhiều hơn.

Cô lại mập ra rồi! ! !

Chết tiệt, người ta vẫn nói sau khi sinh con xong sẽ gầy đi, nhưng mà tại sao, cô lại thấy bản thân mình ngược lại, khác hẳn với những người khác thế nhỉ? Cô thấy thật đau lòng!

Thời điểm cô mang thai, ăn cái gì ỏi ra cái đó, gầy đến độ tưởng như chỉ cần có cơn gió thổi qua là gục đổ. Chỉ có điều, sau khi cô sinh đứa con trai xong, cô liền bị Hà Dĩ Kiệt liên tục bồi dưỡng suốt cả ngày lẫn đêm. Anh thay đổi nhiều biện pháp để bồi bổ cho cô, ước chừng bây giờ có lẽ cô đã mập lên thêm hai mươi cân rồi!

Từ khi bắt đầu trưởng thành cho đến bây giờ, cân nặng của cô chưa bao giờ vượt quá một trăm cân! (một trăm cân của Trung Quốc bằng khoảng 50 kg tính theo tiêu chuẩn số đo trọng lượng quốc tế)

Đây quả thực là một chuyện quá mức quá hoang đường, thực không thể nào tưởng tượng nổi.

Tương Tư giận dữ siết chặt cái eo, vừa xoa bóp mạnh gương mặt của mình. Cô đưa tay ra, ngón tay sờ đến miếng mứt đã sớm chuẩn bị rất nhiều ở trong khay, lửa giận gia tăng làm cho cô ăn thấy ngon miệng hơn. Tương Tư ăn một lúc ước chừng hết nửa khay mứt mới ngừng tay, lúc này cô mới cảm thấy ngượng ngùng.

Không thể nào tiếp tục như vậy được, cô quyết không thể để cho mình tiếp tục bị mập lên như vậy nữa!

Tại sao chị Tĩnh Tri sau khi sinh con trai xong, người cũng vừa gầy đi lại vẫn có khí chất, tại sao chị Lưu Tô sau khi sinh ra cô công chúa nhỏ xong, chỉ có bộ ngực là tăng mạnh, còn eo vẫn nhỏ chỉ bằng hai chet tay nắm chặt. Anh Lục Phóng nhà chị ấy hàng ngày đi làm, hôm nào học mất cũng thâm quầng lại, đúng bộ dáng của một người đã hoạt động tình dục quá độ...

Đặc biệt chỉ có riêng cô mà thôi, trên bụng là một đồng thịt thừa, eo biến thành hình trụ, ngực dường như cũng không còn lớn như trước nữa, thật may mắn là đôi chân của cô còn chưa bị biến dạng thành thô thiển...

Nhưng mà... Hà Dĩ Kiệt, cái người đàn ông xấu xa kia, rõ ràng trong chuyện kia, thật sự hiện tại, anh đối với cô giống như đã không còn cảm thấy có nhiều hứng thú lắm nữa rồi thì phải...

Tối hôm qua khi cô đưa tay sang ôm anh, anh còn đẩy cô qua một bên nữa...

Chẳng lẽ người đàn ông nào về sau cũng đều trở nên bạc tình thế này hay sao? , Chẳng lẽ họ chỉ dùng nửa người dưới để nhìn người khác sao?

Tương Tư lăn đi lăn lại ở trên giường. Cô lăn từ bên này lăn đến bên kia, lại từ bên kia lăn sang bên này...

Sau đó, cô liền mở ra laptop ra, vào mạng để tìm mua một số đồ dụng cụ chuyên dụng làm giảm cân, gầy người mới được giới thiệu gần đây!

Thôi thì đủ loại mẫu mã, đủ loại kiểu dáng, khoe khoang tác dụng tới xuất quỷ nhập thần, không có một loại nào có tác dụng giới hạn. Tương Tư xem đến gần như hoa mắt chóng mặt, tay run hết cả lên, vô tình con chuột bị di động kích vào bên cạnh một cái, liền mở ra trang web giới thiệu Bikini Girls...

“Oa.”

Tương Tư tròn to hai mắt, không dám tin, nhìn lại vào màn hình...

“Bạn có muốn làm cho chồng của mình vĩnh viễn cảm thấy chưa thỏa mãn dục vọng đối với bạn hay không?”

“Bạn có muốn làm cho bản thân trở nên xinh đẹp, hấp dẫn mê người, bạn muốn chồng của mình phải thay đổi ánh mắt khi nhìn về bạn hay không?”

“Bạn muốn buộc người chồng ở lại bên cạnh mình, sau đó sẽ trói chặt luôn trái tim của chàng lại, bạn có muốn làm một nữ hoàng cao cao tại thượng không?”

“Shop của chúng tôi chuyên giới thiệu, trưng bày và cung cấp hàng trăm loại các kiểu trang phục nữ: trang phục giả nữ hầu gái nóng bỏng, trang phục giả làm học sinh, trang phục giả làm nữ thủy thủ, trang phục giả làm nữ hoàng, trang phục nóng bỏng giả làm nữ chiến sĩ, trang phục giả làm y tá, trang phục cảnh sát quyền rũ, các loại nội y sexy, các loại dụng cụ làm tăng hứng thú trong chuyện vợ chồng... Chỉ cần bạn nghĩ muốn có chúng, chúng tôi liền có thể đáp ứng được cho bạn. Chỉ cần người đàn ông đủ hèn mọn bỉ ổi, chúng ta đã có thể trở thành đám đấng... Còn chần chờ điều gì nữa nhỉ? Bạn hãy nhanh tay đặt hàng tại shop của chúng tôi ngay...”

Tương Tư cắn đầu ngón tay, trong đầu xoay chuyển thật nhanh...

Chị Luru Tô bình thường đang như một nữ hoàng rồi, nếu như chị ấy mặc bộ quần áo giả làm học sinh, thì sẽ có bộ dạng thế nào nhỉ?

Cô thật tò mò, chọn một bộ quần áo học sinh bỏ vào xe mua hàng. —

Chị Tinh Tri phong thái hàng ngày mang đậm khí chất của một người trí thức như vậy, nếu như để chị ấy mặc loại nội y mang đậm chất sexy với nhiều lỗ thủng thế kia, thì sẽ có bộ dạng như thế nào nhỉ?

Cô cũng thật tò mò, chọn luôn một bộ nội y sexy bỏ vào xe mua hàng.

Chị Thanh Thu hiện tại càng ngày càng trở nên bình thản điềm tĩnh như thế, nhưng trang phục của chị ấy cũng bắt đầu chuyển biến dựa theo hướng phóng khoáng rồi, nếu như để chị ấy mặc bộ trang phục nữ hầu gái thì sao nhỉ, liệu Thẩm Bắc Thành có thể trực tiếp học mẩu hay không?

Cô càng thêm hiếu kỳ hơn, lại tốt bụng mua giúp cho Thanh Thu một bộ.

Sau đó... Cô chọn mua một bộ cho chính mình...

Ặc, nhìn bộ dáng cô hàng ngày tương đối đáng yêu như vậy, các loại trang phục của học sinh, thủy thủ, nữ hầu gái, y tá đều không phù hợp, nên loại bỏ...

Tương Tư nhìn một vòng, ánh mắt ngừng ở bộ đồng phục cảnh sát quyền rũ trên trang trưng bày sản phẩm...

Liệu Hà Di Kiệt có thích kiểu đồ đồng phục quyền rũ như vậy không nhỉ?

Đầu óc cô còn chưa kịp xoay chuyển nghĩ tới, tay đã kích vào con chuột một cái, a a a. Một bộ đồng phục cảnh sát nóng bỏng đầy quyền rũ, mua bộ trang phục thế này cũng không tồi... có nên mua thêm một bộ nữa hay không nhỉ? Hay thử mua một bộ quần áo giả làm nữ hoàng xem thế nào ...

Tương Tư thoáng mơ mộng một chút, thử hình dung tình cảnh khi cô mặc lên người mình bộ quần áo giả làm nữ hoàng kia... cô vung roi lên, còn Hà Di Kiệt đang quỳ gối ở cạnh chân cô...

Vừa nghĩ như vậy cô liền không khỏi bật cười.

Hắc hắc he he, lão Hà, lần này, ta muốn để cho nhà ngươi được nếm thử sự lợi hại của ta xem sao nhé! ! !

Nếu như mà ta đây đã mặc những bộ trang phục đến mức độ như vậy rồi, nhà ngươi còn dám đẩy ta ra ngoài xem, nhất định ta sẽ sai người làm cho nhà ngươi biến thành thái giám, sau đó ta sẽ dẫn con gái con trai của nhà ngươi rời khỏi chỗ này cho biết tay!

Đồ đặt mua được giao nhận rất nhanh.

Sau khi Tương Tư nhận được tất cả những đồ mà cô đã đặt hàng mua trên mạng, cô lập tức cũng gọi điện thoại cho Tinh Tri, Thanh Thu, Luru Tô, nôn nóng hẹn cả ba người cùng đi ra ngoài để gặp gỡ.

Mấy người Tinh Tri còn tưởng rằng có chuyện lớn gì xảy ra, vội vã chạy tới phòng bao quen thuộc trong quán cà phê mà họ thường hẹn nhau đến để gặp gỡ.

Nhưng khi đến nơi, mọi người lại chỉ thấy Tương Tư đang ngồi đó một mình, trong tay đang ôm một đồng hồ, miệng đang cười cười giống như một cô bé ngốc nghếch, nhìn rất đáng yêu.

Tinh Tri chỉ cảm thấy bản thân lập tức trở nên mềm lòng. Tương Tư có thể biến thành một người có bộ dạng hoạt bát đáng yêu như bây giờ, trong lòng các cô thấy rất phấn khởi không sao nói ra được. Chỉ cần Tương Tư vẫn có thể cười được như vậy, được vui vẻ như vậy, đã là một điều quá tốt đẹp rồi, điều đó còn lớn hơn bất cứ một chuyện gì khác!

“Có chuyện gì mà em hẹn tụi chị ra đây gấp gấp như vậy?” Tinh Tri đi tới, vuốt ve mái tóc của Tương Tư, dịu dàng hỏi một câu.

Tương Tư đột nhiên ngẩng đầu lên, nụ cười vô cùng rực rỡ: “Em muốn tặng cho các chị chút quà tặng thôi mà!”

Thanh Thu ngăn ra: “Gi vậy? Em nghĩ ngợi thế nào mà lại tặng quà như thế chứ, không phải ngày lễ, cũng chẳng phải là ngày tết!”

Luru Tô đã đưa tay kéo ra một cái roi đen như mực, nụ cười trở nên kinh hãi: “Tur Tur, khẩu vị của em cũng thật nặng nề, a không đúng... phải nói là lão Hà nhà em... có khẩu vị thật nặng nề đúng!”

Sắc mặt Tương Tư liền đỏ bừng, cô chồm lên đoạt lại đồ: “Chị đừng có cảm loạn lung tung như thế..., cái này không phải là để tặng cho chị, của chị là cái này!”

Tương Tư đưa ra một túi giấy, Luru Tô không hiểu ra sao liền mở ra. Một bộ quần áo học sinh, áo sơ mi với cổ áo màu trắng, ngắn đến mức gần như chỉ vừa che kín ngực, chiếc áo màu trắng được phối cùng với chiếc váy ngắn nhiều nếp gấp, chiếc váy cũng ngắn đến độ gần như chỉ vừa che kín cái mông...

Lưu Tô sững sờ, “Tư Tư, em đưa cho chị cái này là muốn chị phải làm gì?”

Tương Tư lại tiếp tục chia phần, đưa cho Thanh Thu và Tinh Tri mỗi người một túi giấy: “Đây là của các chị, các chị nhìn thử một chút xem, thích không! Các chị trở về mặc cho mấy những người đàn ông xấu xa Mạnh Thiệu Đình, Thẩm Bắc Thành và Lục Phóng kia nhìn xem, nhất định bọn họ sẽ phun máu mũi!”

Hai tay Tinh Tri giờ hai mảnh vải kia lên, nhìn những vị trí quan trọng thuộc nơi nhạy cảm trên người hiện đầy những lỗ thủng, sắc mặt cô đỏ bừng, lắp bắp nói không ra lời: “Tư Tư... Em, em xác định là cái này em tặng cho chị sao?”

Tay của Thanh Thu cũng run run lần theo đường viền đầy những đóa hoa nhỏ màu hồng, được đính trên bộ trang phục nữ hầu gái nóng bỏng kia, khoe miệng không ngừng co rút, nửa ngày không nói được ra lời...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Chương 2: Cảnh phong tình trong phòng tắm

Tay của Thanh Thu cũng run run lần theo đường viền đầy những đóa hoa nhỏ màu hồng, được đính trên bộ trang phục nữ hầu gái nóng bỏng kia, khoe miệng không ngừng co rút, nửa ngày không nói được ra lời...

Lưu Tô phản ứng nhanh nhất, một phát bỏ rơi bộ quần áo học sinh trong tay mình xuống, đoạt lấy mấy túi giấy còn sót lại trong tay Tương Tư...

“À.”

Tương Tư lập tức che kín lấy mặt mình...

Nữ vương Lưu Tô lần lượt giữ mở từng thứ từng thứ ra cho mọi người xem: “Ái chà, bộ trang phục chiến sĩ thật nóng bỏng này... Bộ trang phục Nữ hoàng nữa này...Ồ, còn có cả trang phục cảnh sát rất quyến rũ nữa này... Tư Tư của chúng ta thật đúng là “chân nhân bất lộ tướng, lộ tướng phi chân nhân” nhé (con người thật thì không để lộ ra ngoài, những gì lộ ra ngoài lại không phải là con người thật), bình thường nhìn em đúng là một cô nhóc con rất ngây ngốc, nhưng không ngờ rằng em lại là một tay chơi rất lão luyện, ham thích hứng thú trong chuyện vợ chồng như vậy đấy nhé! Em làm thế này khiến những người bình thường vẫn tự xưng là những người phụ nữ YD (người phụ nữ dâm dăng) như mấy chị đây, làm sao mà chịu đựng nổi nữa chứ...”

“Chị Lưu Tô ... Chị đừng nói nữa mà...”

Tư Tư cũng đã nhanh chóng úp mặt xuống dưới mặt bàn rồi. Cô hối hận, hối hận thật sâu sắc! Từ trước tới giờ cô vẫn luôn là một điển hình của sự thanh thuần đáng yêu, liệu có phải hình tượng đó giờ đây đã một đi không trở lại nữa rồi không...

“Chắc chắc, bây giờ có đi ra ngoài cũng không nên nói chúng ta có quen biết với em... Cô nhóc này, trong đầu óc em giờ đây chỉ toàn là những cảnh biểu diễn sắc tình thôi, lại còn định dạy bậy con người vốn dĩ luôn là người đơn thuần trong tình yêu như chị đây nữa chứ... Em cầm lại bộ trang phục này đi, trong vòng một tuần tới đừng có liên lạc gì với chị nữa hết! Đúng là một cô nhóc xấu xa!”

Lưu Tô làm bộ “hung hăng” nhéo một cái vào khuôn mặt tròn như bánh bao của Tương Tư. Tương Tư cảm thấy túi thân, trong mắt đã rung rung lệ, đi đến bên Tinh Tri, nhìn đầy vẻ tội nghiệp: “Chị Tinh Tri...”

Tinh Tri nhìn trên gương mặt phúng phính, trắng trẻo của Tương Tư còn in rõ ràng một vết đỏ, không khỏi giờ tay lên đánh Lưu Tô một cái: “Chị xem đi, chị xuống tay hung ác đến nhường nào!”

Lưu Tô cười khà khà một tiếng chứa đầy sự thâm nho: “Hắc hắc, ai bảo con bé này non mềm như vậy chứ, làm cho bà già này phát ghen tỵ lên rồi!”

Nói xong, Lưu Tô hất đầu một cái, vẻ cao ngạo như một làn sóng thật lớn, giờ chiếc túi giấy lên, nhả mành nhả mặt rồi đi một cách yêu điệu. —

Thanh Thu khóc không ra nước mắt, thoáng nhìn qua Lưu Tô một chút, lại thoáng nhìn sang Tư Tư về mặt có chút đáng thương, nhưng rồi cô vẫn ôm lấy chiếc túi giấy đứng lên: “Được rồi, nể mặt em, chị cầm bộ quần áo này đi, nhưng mà Tư Tư này, ai tự gây nghiệt thì người đó không thể sống được đâu... Em cũng phải mặc những trang phục này cho Dĩ Kiệt xem đó nhé, nếu không đúng như vậy... Chị sẽ mang những chuyện em đã mua những thứ này phát lên trên diễn đàn Công ty của Dĩ Kiệt đó... Sẽ nói rằng, phu nhân của Tổng giám đốc luôn vô cùng ham thích những trò vui thú nơi khuê phòng...”

“A a a a, chị Thanh Thu! Chị cũng bắt nạt em nữa, em đây chỉ vì lo nghĩ cho các chị mà thôi, vậy mà các chị lại vẫn còn không thèm cảm kích em nữa chứ!”

Tương Tư kêu lên ầm ĩ, cắt ngang lời nói của Thanh Thu. Thanh Thu cười nghiêng cười ngả, nhưng vẫn còn cố bắt ép Tương Tư: “Vậy tối nay em cũng sẽ phải mặc thử, ừm... Trước hết phải thử bộ cảnh phục hấp dẫn đã, đúng thế, trước hết bây giờ phải cá cược cái đã! Tương Tư, có thử hay không thử đây?”

Tĩnh Tri có chút mềm lòng, lôi kéo Thanh Thu: “Thanh Thu, cậu đừng có hù dọa Trương Tư nữa, được không...”

“Tớ xem ra Trương Tư cũng có lá gan thật lớn đấy chứ! Ngay cả chủ ý này mà em ấy cũng nghĩ ra được, nếu đã đặt mua rồi, cũng không nên để lãng phí chứ nhỉ!”

Thanh Thu không chút động lòng, cô vẫn như cũ, ranh mãnh nhìn Trương Tư: “Không muốn thử cũng được thôi, vậy bây giờ chị phải đi viết bài để phát tin tức... Sự thật của những món đồ chết người...!”

Tay Thanh Thu xách chiếc túi bên trong đựng bộ quần áo nữ hầu gái...

Trương Tư lập tức chu môi lên đáp lại một câu: “Thật sao, chuyện ấy thì có gì đặc biệt hơn người đâu, vốn dĩ là em đây đã tính đặt mua để mặc đấy chứ!”

Nói xong, cặp mắt to của Trương Tư đột nhiên xoay chuyển một cái, lập tức nhảy lên, móc thật nhanh từ trong túi ra chiếc điện thoại di động. Ánh đèn flash lóe hai cái nhanh như chớp, Thanh Thu và Tĩnh Tri còn chưa kịp phản ứng, cô nhóc quý sư kia liền ôm lấy mấy chiếc túi giấy chạy biến ra ngoài: “Em cũng đã chụp hình của các chị được rồi. Tới nay nếu như các chị không chịu mặc, em liền phát những tấm hình này lên diễn đàn công ty của anh Thiệu Đình và anh Bắc Thành để cho mọi người cùng xem!”

Tĩnh Tri và Thanh Thu liếc nhìn nhau một cái, cả hai người đều không khỏi lặng người đi một lát. Trong tay của hai người bọn họ đều đang ôm những bộ quần áo hết sức nóng bỏng kia... hiện giờ cả hai người cũng đều bị Trương Tư đập lại cho một cú trả đũa rồi.

Tĩnh Tri không dám nghĩ tiếp, nếu như những tấm hình này bị tung ra bên ngoài sẽ gây chấn động thế nào. Trời ạ, hàng ngày hình tượng của cô vẫn luôn mang vẻ ưu nhã và tràn đầy khí chất thư hương (khí chất của người trí thức), hiện tại trong tay cô lại đang ôm đồ nội y sexy như vậy, cô làm sao còn mặt mũi để gặp người khác nữa đây...

“Tĩnh Tri...” Thanh Thu đưa tay đập đập vào vai của Tĩnh Tri, sắc mặt cổ quái: “Không bằng, chúng ta cứ thử một chút xem sao?”

Sắc mặt của Tĩnh Tri đột nhiên đỏ bừng. Cô cúi đầu, khẽ ho lên mấy tiếng.

Nghe nói, ngay buổi tối hôm đó, có bốn trận huyết án đã xảy ra. Hiện trường đầm đìa máu tươi, thê thảm không nỡ nhìn, người bị thương - đều là mấy người đàn ông lịch sự, anh tuấn, tiền nhiều, rất thành công trong sự nghiệp, đã có gia đình có nhà cửa đàng hoàng... Tĩnh huống cụ thể, chúng tôi đã tới hiện trường, tận mắt “mục sở thị”, xin báo cáo cận kề như sau:

Hiện trường phát hiện vụ huyết án thứ nhất!

Mạnh Thiệu Đình vừa tắm xong đi ra, Tĩnh Tri liền thần thần bí bí ôm một cái túi đi vào trong phòng tắm.

Mạnh Thiệu Đình đi tới phòng trẻ con ở sát vách để thăm con trai, sau đó anh lại đi xem xét con gái một lượt, sau đó mới trở về phòng ngủ. Anh nằm ở trên giường xử lý mấy thư điện tử vừa gửi đến một chút, lại nhìn xem thời gian. Tĩnh Tri đã đi vào trong phòng tắm được bốn mươi phút rồi, nhưng sao vẫn chưa thấy ra thế nhỉ? Hàng lông mày thanh tú cong như dãy núi của anh không khỏi khẽ nhíu lại, Mạnh Thiệu Đình vén chăn lên, bước xuống giường.

Anh đi tới trước cửa phòng tắm, lúc này mới phát hiện ra cửa phòng tắm không hề bị khóa lại. Anh đang định nhẹ nhàng gõ cửa, chợt có một ý niệm nổi lên.

Từ sau khi cô sinh đứa con trai tới nay đã được hai tháng, cũng bởi vì sức khỏe của cô vẫn còn rất yếu ớt, nên trong lòng anh rất thương cô. Từ hồi cô bắt đầu mang thai cho đến tận bây giờ, anh vẫn luôn nén nhịn lại tình cảm của mình, không hề dám đụng vào cô. Nhưng tuần trước bác sĩ cũng đã nói với anh, cô đã khôi phục lại rất tốt rồi... Tóm lại, ý tứ bác sĩ đã nói gần nói xa nghĩa là, bọn họ đã có thể rồi...

Mạnh Thiệu Đình nghĩ như vậy, liền khe khẽ đẩy cánh cửa phòng tắm ra. Anh rón ra rón rén bước vào bên trong...

Trong phòng tắm hơi nước có chút mù mịt, anh liếc nhìn thấy Tĩnh Tri đang đứng ở trước cái gương lớn, trên người cô khoác chiếc áo choàng tắm, không biết là cô đang nhìn cái gì, mà cả người dường như bị ngây dại ra.

Mạnh Thiệu Đình đi tới, cất giọng hỏi một câu: “Tĩnh Tri, làm sao em ở trong này lâu như vậy mà vẫn không ra thế...”

Đột nhiên có tiếng nói vang lên, khiến Tĩnh Tri giật mình, trái tim của cô dường như sắp nhảy vọt lên tận tới cổ họng. Theo phản xạ cô liền quay đầu lại, hai tay chợt run lên, chiếc áo choàng tắm từ trên thân mình trơn bóng của cô liền tuột xuống, ngay lập tức lộ ra bộ nội y hết sức sexy bằng lụa màu đen, cô đang mặc bên trong, nhưng không thể che đậy hết được những bộ phận thân thể cần thiết...

Đây thật sự là một bộ nội y hết sức sexy, hết sức gợi tình... Trên lớp da thịt trắng nõn đến chói mắt, vừa vận lộ ra từ trên đỉnh của áo ngực, có hai hạt trái cây nho nhỏ màu hồng hồng nổi lên, còn nữa, có một lớp sa mỏng màu đen trong suốt như ẩn như hiện, che phủ nơi vị trí bộ phận nhạy cảm của cô ở bên trong. Xuống chút nữa...

Gần như chỉ là một sợi dây dùng để giữ chặt lấy một phần miếng vải nhỏ, rộng chừng độ hơn một bàn tay. Thêm nữa, miếng vải kia, thật sự khi đến gần vị trí then chốt, nếu nhìn vào sẽ làm cho người ta ...

Tĩnh Tri kinh hãi đến mức quên mất là phải nhặt chiếc áo choàng tắm kia lên, cũng quên mất là phải đưa tay ra chống đỡ. Hơi nước ở trong phòng tắm toả ra mờ mịt. Mạnh Thiệu Đình nhìn thấy bộ dáng của người vợ yêu quý của mình đang mặc kiểu nội y kiểu như vậy...

Chỉ cảm thấy một hồi đầu choáng váng, trước mắt chỉ nhìn thấy hoa cà hoa cải bay loạn, máu tươi khắp cơ thể anh lúc này cũng đã dâng trào, tựa như sắp bốc lên trên, tuôn ra ngoài. Anh chỉ cảm thấy trong lỗ mũi của mình đột nhiên có một luồng nóng bỏng xông lên. Anh sợ hãi đưa tay lên vừa sờ thử, bất chợt liền thấy một dòng máu tươi ấm áp trào ra từ trong lỗ mũi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Chương 2 (tiếp)

Mẹ Bầu biết các bạn vẫn luôn nghĩ phần ngoại truyện này sẽ viết về cặp đôi Bắc Thành và Thanh Thu. Nhưng không phải như vậy. Ngoại truyện này không phải dành riêng nói về cặp đôi Bắc Thành và Thanh Thu mà nói về cuộc sống vợ chồng của những cặp đôi mà chúng ta đã gặp.

Các bạn cứ coi như sau khi Thanh Thu chợt nhận ra nếu như cô yêu một cậu em trai thì sẽ phải vất vả để chăm sóc như thế nào, như trong một chương của phần chính vẫn đã từng đề cập đến vấn đề này. Sau đó Thanh Thu đã quay lại chấp nhận tình cảm của Bắc Thành - hơn nữa, bản thân Thanh Thu thực sự cũng rất yêu anh Thẩm Bắc Thành. Đây vốn là tính cách thường thấy của người phụ nữ Phương Đông, họ luôn dành tình cảm sâu nặng cho người đàn ông đầu tiên đến với mình, không bao giờ quên được tình cảm cũng như những cảm xúc của người đàn ông đầu tiên...

Do vậy các bạn cũng đừng băn khoăn tại sao không có đoạn Thẩm Bắc Thành và Thanh Thu làm lành với nhau, mà đã thấy nói hai người sống cùng với nhau. Chúng ta cứ coi như bốn người đàn ông lịch lãm kia đã tu thành chính quả, mỗi người đều đã được cặp bên hạnh phúc của chính mình, ai cũng đã tìm được nửa kia của mình rồi, và những chương ngoại truyện này chính là một trong những cảnh hạnh phúc của cuộc sống tràn ngập tình yêu của bọn họ nhé!

Ngay từ chương đầu, tựa đề của ngoại truyện đã mang tên “Ngoại truyện nóng bỏng”. Vì vậy các bạn cứ xác định hãy chuẩn bị tinh thần và cân nhắc trước khi đọc ngoại truyện nhé. Vì suốt 17 chương ngoại truyện là những vụ huyết án, đầm máu như lời của tác giả đã nói khi tường thuật lại tin tức bất quá ở thành phố A.

Vài lời bật mí như vậy về phần ngoại truyện đang được edit. Các bạn hãy chờ đón đọc từng vụ huyết án theo nội dung của từng chương nhé.

Thân ái!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Chương 3: Khó có thể ngăn cản...

Đột nhiên anh cảm thấy ở trong lỗ mũi của mình có một luồng ấm nóng xông lên. Anh sợ hãi đưa tay lên vừa mới sờ thử vào nơi đó, bất chợt nhận ra, đó là dòng máu tươi ấm áp từ trong lỗ mũi của mình đã trào ra...

Tĩnh Tri vừa thấy như vậy liền vô cùng kinh hãi. Tất cả sự e lệ lẫn sự lúng túng vừa rồi cũng vội quăng ra ngoài chín tầng mây. Cô sợ hãi chạy tới, lấy ngay một cái khăn lông chặn ngay lên dòng máu đang chảy từ trong mũi của Mạnh Thiệu Đình: “Ông xã, anh làm sao vậy, mau lên, nhanh chóng, ra ngoài nằm xuống ngửa mặt lên nào...”

Một tay Tĩnh Tri cầm khăn lông che nơi lỗ mũi của Mạnh Thiệu Đình, một tay vội vã kéo anh đi ra phía bên ngoài phòng tắm. Bước chân của Mạnh Thiệu Đình không bước theo kịp, lập tức anh tự vấp vào chân của chính mình, thân thể liền bị đổ nghiêng về phía trước một chút, sau đó anh liền ngã luôn xuống trên mặt đất. Tĩnh Tri vội vàng đỡ lấy anh, nhưng Mạnh Thiệu Đình đã ngã xuống, nhắm thẳng vào trong ngực của cô...

Mặt của anh, vừa vịn chôn vào đúng bầu ngực của cô...

Môi của anh...

Tĩnh Tri chỉ cảm thấy nơi mềm mại nhất của ngực mình đau nhói lên một hồi, hình như là anh.. đã cắn vào nơi đó của cô...

Tĩnh Tri không nhìn được, liền kêu lên ai u một tiếng. Mạnh Thiệu Đình vội vàng cúi đầu nhìn xuống. Thật khéo léo làm sao, trái cây kia quả thực đã bắt đầu nhô lên, nhìn thật kiều diễm. Anh chợt thấy đau lòng liền đưa tay lên vuốt ve. Khi đầu ngón tay chạm vào đỉnh cao kiều diễm hơi cứng rắn đó, anh cảm thấy trái tim của mình lắc lư một hồi, khí huyết dường như lại bắt đầu dâng trào lên rồi. Quả nhiên, trong lỗ mũi anh thỉnh thoảng có một luồng ấm nóng lại xông ra. Anh vội vàng ngửa đầu lên, nhưng không kịp, đã có mấy giọt máu tươi tròn trịa, ấm áp rơi vào trước ngực của Tĩnh Tri...

Mạnh Thiệu Đình gắt gao nắm lấy lỗ mũi của mình, có chút xấu hổ nhìn lên Tĩnh Tri: “Bà xã... Thật xin lỗi...”

Tĩnh Tri nhìn vào mấy giọt máu tươi chói mắt ở trên ngực mình, nhưng khi nhìn thấy quang cảnh bộ ngực của mình trong lúc này, cô chợt thấy hoảng sợ, liền đưa tay lên che giấu đi, đồng thời cũng xoay người sang chỗ khác: “Đề em, em đi tắm một cái... em đi thay lại cái áo khác...”

“Bà xã...”

Mạnh Thiệu Đình vội vàng giơ tay ra cản lại, người nhào qua, nhưng lại sợ máu mũi lại chảy tiếp tục chảy xuống, không thể làm gì khác hơn đành liều mạng ngửa đầu lên, không ngừng khịt khịt cái mũi, nhưng đôi tay vẫn gắt gao ôm lấy Tĩnh Tri, nói khào khào ở bên tai cô: “Bà xã, em đừng đổi, cứ mặc như vậy đi...”

Tĩnh Tri nổi giận, dùng sở trường thúc khuỷu tay vào anh, nhưng lại không nhìn được cười: “Anh thế này... chẳng phải là muốn chết đấy chứ...”

“Không sao hết, bất kể thế nào, cho dù cả thất khiếu đều chảy máu (thất khiếu: bảy lỗ: hai mắt, hai lỗ mũi, hai lỗ tai và miệng), cho dù máu trong người có bị chảy hết đến vong mạng, anh cũng không quan tâm...”

Anh nói xong, bàn tay ấm áp liền bắt đầu di chuyển dọc theo một đường đi tới một nơi... Bàn tay của anh quen cửa quen nẻo liền đẩy bật bàn tay của Tĩnh Tri ra, áp vào nơi mềm mại đầy đà kia của cô...

Lòng bàn tay của anh khoan khoái áp vào hai hạt nhỏ cứng rắn nằm ở trên đỉnh mềm mại và ấm áp kia, mà bộ phận nằm ở vị trí vẫn đang được lớp tơ lụa che phủ như cũ lúc này như muốn anh đụng vào không thôi...

Mạnh Thiệu Đình có cảm giác trong người như có lửa đang thiêu đốt vậy. Anh không thể tiếp tục khống chế được bản thân mình nữa, ngay lập tức dang tay ra ôm lấy Tĩnh Tri, quay người lại đặt cô ngồi một bên ở trên bồn rửa tay...

Tĩnh Tri kêu “a” lên một tiếng về ngượng ngùng, vừa mới mở mắt, nhưng khi nhìn vào trong chiếc gương đã bị mờ đi vì hơi nước, thấy cách ăn mặc của mình như thế kia...

Cô bỗng cúi đầu xuống, nhắm mắt lại không dám nhìn vào nữa. Mạnh Thiệu Đình cũng đã áp sát người vào, đè xuống, hôn vào trên đôi môi đỏ thắm của cô...

Phía dưới người cô là bồn rửa tay lạnh như băng, phía trên người cô lại bị thân thể nặng nề và nóng bỏng của anh áp chế. Trong nháy mắt, thân thể của cô một nửa giống như bị chìm ở trong biển lửa cháy, còn một nửa kia lại giống như bị ngâm mình ở trong làn nước biển lạnh như băng vậy...

Hơi thở của Thiệu Đình dần dần thay đổi trở nên nóng bỏng. Đang lúc cô như bị chìm sâu trong nụ hôn của anh, chợt cô nghe thấy giữa tiếng thở trầm đục có tiếng của anh thì thào khàn khàn ở bên tai: “Bà xã... bộ dạng của em khi mặc bộ đồ này, cực kỳ hấp dẫn...”

Từ trước đến nay, anh chưa hề keo kiệt với những từ ngữ để tán dương cô, nhưng thực sự đây là lần đầu tiên anh đã dùng từ “hấp dẫn” để nói về cô như vậy.

Gương mặt của Tĩnh Tri nóng bừng lên, tim đập như trống làng, nhưng trong lòng cô lại len lén cảm thấy vui vẻ. Đợi đến khi anh hôn cô đến gần như đã thờ dốc, cô lại cố ý giả vờ giận dữ chất vấn anh: “Hóa ra từ trước đến giờ anh chê em vẫn không đủ hấp dẫn sao?”

Anh nghe được câu hỏi này của cô thoáng sững sờ, nhưng sau đó lại tiếp tục hôn một đường dọc theo xương quai của cô xuống bên dưới. Anh lưu luyến mãi ở trước bộ ngực của cô đến quên về. Tĩnh Tri đợi một hồi lâu không thấy anh trả lời, lúc này không khỏi bấm một cái vào trên lưng của anh. Mạnh Thiệu Đình bị đau khẽ kêu lên một tiếng nho nhỏ, thỉnh thoảng hai tay anh cầm lấy hai bắp đùi thon dài của cô tách ra...

Trong nháy mắt, cảnh xuân liền tràn đầy trong mắt của anh...

Tĩnh Tri sững sờ chốc lát, nhìn máu mũi của anh vừa mới dừng lại một chút, bây giờ lại trào ra, mà đôi tròng mắt của anh lúc này đang nhìn cô chằm chằm cũng tựa như sắp sửa phun ra lửa. Anh cũng không hề nhúc nhích, không khỏi ngơ ngác cúi đầu xuống...

Cái nhìn này cũng không có gì quan trọng lắm, nhưng lại khiến Tĩnh Tri thẹn thùng mãi không thôi, gương mặt cô máu dồn lên đỏ rực. Cô nắm tay lại thành quả đấm đánh vào anh...

Mạnh Thiệu Đình bị bộ dáng này của cô kích thích, thân thể của anh nóng rực lên, giống như bị đặt lên trên một ngọn lửa mạnh để quay nướng vậy. Anh nhanh chóng tháo luôn chiếc khăn tắm của mình ra, tiện tay ném qua một bên, tóm lấy hai chân của cô quần lên ở ngang hông...

Trong nháy mắt, khoảng cách của hai người đã được gần nhau hơn, thân thể của cô sắp bị ngửa ra phía sau, lại bị anh khư khư giữ chặt đặt tại ở trước ngực...

Tĩnh Tri thờ dốc một tiếng thật nhẹ, lại nghe thấy anh đang thở hổn hển bên tai, gấp gấp nói: “Bà xã... Về sau này, em hãy cứ mặc như vậy nhé... Chúng ta sẽ tiết kiệm được công sức phải cởi quần áo ra...”

Tĩnh Tri quýnh lên, nắm tay lại vừa đấm lên anh một cách tàn nhẫn: “Mạnh Thiệu Đình anh lại muốn chết phải không? Lời nói như vậy mà anh cũng nói ra được thì thật quá đáng...”

Mạnh Thiệu Đình trong lòng cũng thấy rạo rực vui sướng, bởi vì bị cô đánh. một lúc lâu sau, đợi khi cô mệt mỏi, lúc này anh mới nhẹ nhàng cầm lấy tay

“Anh làm chuyện yêu đương với bà xã của mình mà còn phải nghiêm trang nữa hay sao? Anh cũng không phải là những người như bác sĩ hay học giả gì gì đó, khi mặc quần áo vào, áo mũ chỉnh tề, hay khi cởi quần áo ra cũng vẫn phải giả vờ giữ bộ dáng nhã nhặn. Anh chỉ muốn bà xã của anh được thoải mái, vui vẻ...”

Anh vừa nói những lời tâm tình, động tác phát ra lại càng có lực hơn. Từ khi Tĩnh Tri mang thai cho đến tận bây giờ anh vẫn luôn bị cấm dục. Hôm nay một khi có thể khai trai, dĩ nhiên là thế nào anh cũng phải có những hành động vô cùng tinh tế, hơn nữa Tĩnh Tri cũng không phải là cọc gỗ. Trong lúc nhất thời, hai người đều như mảnh đất hạn hán đã lâu, giờ đây gặp được trận mưa rào, cứ quần lấy nhau cùng một chỗ, nguyên không bao giờ nữa tách rời nhau ra...

Mới đầu Tĩnh Tri còn cắn răng cố nén lại, không để cho mình phát ra những âm thanh khó chịu, nhưng tới cuối cùng, dưới thể tấn công của anh, cũng là lúc quân lính tan rã, cũng không biết cô đã bị mất hồn đến mấy lần, người cô trở nên mềm nhũn giống như một vùng nước nằm ở phía dưới anh, âm thanh phát ra nghe nũng nịu, dịu dàng liên tục không ngừng, trên gương mặt thanh tú lúc này trở nên mờ mịt, đã nhuốm một màu hồng rực, càng làm tăng thêm vẻ diễm lệ mà ngày thường chưa từng có ở cô...

Bộ dạng lúc này của người phụ nữ mà anh yêu mến, càng làm cho anh thấy động tình hơn, càng thấy cao hứng hơn. Anh lại ôm cô từ trên bồn rửa tay xuống, đảo ngược thân thể của cô lại, để cô chống hai cánh tay lên trên mặt bàn, hai người cùng nhau đối mặt với chiếc gương...

Tĩnh Tri thẹn thùng không dám ngẩng đầu lên, người phụ nữ trong gương kia mặt như hoa đào, trên người mặc mấy thứ quần áo không thể tệ hơn được nữa, hơn nữa nhìn bộ dạng tư thế của cô lúc này lại càng làm cho máu nóng của người ta trở nên sục sôi. Mạnh Thiệu Đình hơi nghiêng người xuống một chút, ngón tay nhẹ nhàng xuyên qua giữa mái tóc dài của cô, nhẹ nhàng nắm lấy chiếc cằm của cô...

Gương mặt của Tĩnh Tri bị anh kéo hơi nghiêng sang một bên, anh nhân thể ghé môi của mình xuống hôn cô, sau đó, anh cảm thấy cũng cần nhân thể, từ phía sau lại xô xuyên qua cô thêm một lần nữa...

Một tay anh ôm vào nơi hồng của cô, muốn cô nỗ lực đứng lên, một tay khác của anh cẩn thận che chở nơi trán của cô, chỉ sợ cô bị đụng vào gương. Hai bóng người kết hợp với nhau, tiếp xúc ở cùng một chỗ chuyển động theo tiết tấu, hơi thở hỗn hển. Mạnh Thiệu Đình chăm chú nhìn người vợ của mình ở trong gương, gương mặt của cô trong lúc động tình dường như trở nên xinh đẹp hơn... Giữa những nhịp thở hỗn hển mãnh liệt, Tĩnh Tri có cảm giác thân thể của cô trở nên rã rời bởi sự va chạm mạnh mẽ từ phía sau của Mạnh Thiệu Đình, tiếng rên rỉ thỉnh thoảng bật ra từ trong miệng cô tựa như cũng bị bẻ tan tành...

Đến thời điểm cuối cùng, anh gầm nhẹ lên một tiếng, sau đó dừng lại nằm phủ phục ở trên lưng trắng nõn mềm người của cô, mà sắc mặt của Tĩnh Tri lúc này cũng chín đỏ như máu, trong hốc mắt cô ánh lên những giọt lệ trong suốt. Cô cũng thở hỗn hển, thân thể mềm nhũn, nằm ở trên mặt bồn rửa mặt...

Hiện trường vụ huyết án thứ hai được phát hiện ở thư phòng của nhà họ Thẩm.

Lúc này đã là mười giờ đêm. ▯

Vụ buôn bán lớn của Thẩm Bắc Thành gặp phải một việc khó giải quyết, hơn nữa anh còn bị cạnh tranh kịch liệt, vì vậy cho đến tận lúc này anh vẫn còn ngồi ở trước máy vi tính mở hội nghị trực tuyến qua mạng cùng với mấy người quản lý cao cấp của công ty.

Thanh Thu tắm rửa xong trở lại phòng ngủ, con người trong trẻo thoáng xoay quanh một vòng, sau đó cô cầm chiếc túi giấy mà Tư Tư đã đưa cho cô lên, đi tới bên sofa, mở ra.

Bộ trang phục giả nữ hầu gái màu hồng này, ở phía ngực được khoét cực thấp, gắn đầy những chiếc lá sen xinh xắn ở đường viền. Ngón tay của Thanh Thu chậm rãi lướt qua phía trên đó, trên gương mặt của cô mơ hồ thoáng hiện nụ cười ranh mãnh...

Đã muộn thế này rồi mà người kia còn chưa chịu về với bà xã, vẫn còn mãi mê tùm tùm hợp hành cùng với một đám đàn ông. Thẩm Bắc Thành, anh chỉ biết có kiếm tiền kiếm tiền thôi sao! Bà xã của anh cũng không phải là một người phụ nữ hám tiền như người khác, bây giờ chúng ta đã có thể về nghỉ ngơi được chưa, hả?

Trong lòng cô nghĩ như vậy, tay liền lấy ra một chiếc áo lót mới bằng tơ lụa màu trắng. Cô cố ý chọn lựa cái áo có size 3/4, khi cô mặc bộ trang phục giả nữ hầu gái, chiếc áo ngực tơ lụa nâng bộ ngực của cô lên, nửa bầu ngực cùng với khe rãnh ở giữa như ẩn như hiện kia liền hoàn toàn lộ ra bên ngoài...

Thanh Thu soi gương xoay một vòng, chột bóp cổ họng một cái, giả giọng: “Chủ nhân, tôi mang tới cho ngài cà phê đây ạ...”

Nói xong, cô tự mình ngấm ngĩa lại ở trước gương, không sao nhìn được nữa, bật lên tiếng cười khanh khách. Cô sấy khô mái tóc của mình, lấy kẹp ghim thành chiếc đuôi ngựa ngắn ngắn, cố ý chài mái tóc ngắn xuống trước trán giả bộ nai tơ, sau đó lấy loại cà phê anh thích uống bắt đầu pha cà phê.

Đội cà phê nấu xong, Thanh Thu liền tìm cái khay để bưng cà phê, sau đó cô xoay người đi tới thư phòng...

Thẩm Bắc Thành đang đeo tai nghe, hai hàng lông mày đã khẽ giãn ra một chút, mặc dù công việc khó giải quyết, nhưng bọn anh vẫn là công ty có thực lực nhất, đội khối thịt béo này đoạt được vào tay rồi, anh sẽ giao lại công ty cho người trợ thủ đáng tin cậy, đặc biệt đưa Thanh Thu đi ra ngoài du lịch nghỉ ngơi cho thoải mái một chút...

Mấy vị quản lý cao cấp tinh anh ở phía đối diện với video đều ngồi rất nghiêm chỉnh, ghi nhớ từng việc từng việc của mình phải làm là những gì. Đúng lúc

này Thẩm Bắc Thành chợt nghe thấy tiếng gõ cửa...

Đã muộn như thế này còn dám đi đến nơi này, ngoại trừ Thanh Thu ra chắc chắn cũng không còn có người nào khác. Trong lòng anh nghĩ như vậy, trên mặt anh không khỏi nở một nụ cười ảm áp...

“Vào đi!” Anh tháo tai nghe ra, mở miệng đáp lại.

Cánh cửa hơi hé mở ra một chút, đầu tiên là mùi vị cà phê thơm nức, sau đó là khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú xinh đẹp đi vào và dò xét. Nụ cười ở trên mặt của Thẩm Bắc Thành càng rạng rỡ hơn. Ở đối diện video, mấy người đàn ông kia không khỏi ngoảnh mặt nhìn nhau, trên mặt của mỗi người đều mang vẻ mặt không thể tin được, cũng biết Tổng giám đốc Thẩm vốn là người rất nổi tiếng trong việc cưng chiều, yêu thương bà xã, nhưng mà họ vẫn chưa từng được tận mắt nhìn thấy, vẫn nghĩ rằng đó chỉ là tin vịt, ai ngờ được hôm nay... Quả nhiên là đã được tận mắt “mục sở thị” rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Chương 5: Người mặc trang phục hầu gái kia đâu phải là bà xã của anh

Tuy cũng biết Tổng giám đốc Thẩm vốn dĩ là người rất nổi tiếng trong chuyện cưng chiều, yêu thương bà xã, nhưng mà họ vẫn chưa từng được tận mắt nhìn thấy, vẫn nghĩ rằng đó chỉ là tin vịt, ai ngờ được hôm nay... Quả nhiên là đã được tận mắt “mục sở thị” rồi!

Thanh Thu nhắm mắt lại, suy nghĩ trong ngoài đã thông suốt, dứt khoát đẩy cửa ra đi vào Cô há miệng, lập tức không sao không chế nổi cảm xúc, giọng nói cũng biến đổi, mang hương vị êm dịu, ngọt ngào đến phát ngáy: “Chủ nhân, ngài làm việc trễ như thế này có mệt không vậy, em đã đưa cà phê tới cho ngài rồi đây!”

Nói xong, cái eo nhỏ nhắn liền uốn éo một cái, cặp chân thon dài khẽ cong lên một chút, bày ra một tư thế mê người, đôi mắt to thuận thế chớp chớp một cái đẩy về quầng rừ, khoe môi cong lên, nở một nụ cười ngọt ngào nhìn lại Thẩm Bắc Thành.

Ở trong phòng, Thẩm Bắc Thành lập tức trở nên sững sờ, ngây người ra tựa như đã bị hóa đá, một hồi lâu cũng chưa lấy lại tinh thần.

Anh đã tháo chiếc tai nghe ra, nhưng lại không khóa micro và loa đàm thoại lại, cho nên khi Thanh Thu cất tiếng nói, giọng của cô liền truyền tới bên kia. Mặc dù không được rõ ràng lắm, nhưng những vị quản lý cao cấp đang ngồi nghiêm chỉnh kia, chỉ cần thoáng nghe thấy cũng đã hiểu được rõ ràng...

Mấy người đó đều tròn mắt, há hốc mồm vì kinh hãi, trong khoảng thời gian ngắn bọn họ cũng không sao phân biệt rõ được, người mới vào kia có đúng là phu nhân Tổng giám đốc thật không... Hay chỉ là... người được Tổng giám đốc yêu thích đặc biệt, đảm nhiệm vai trò của Tổng giám đốc phu nhân mà thôi?

“Chủ nhân?” Thanh Thu thấy Thẩm Bắc Thành thất thần đến ngây người, thoáng cái trong đầu liền lập tức nổi lên ý định trêu đùa. Cô bụng khay cà phê lại, hơi lắc nhẹ vòng eo của mình, máng da thịt trắng như tuyết trước ngực cô, ở dưới ánh đèn lại càng chói lọi đến lóa mắt ôn Thẩm Bắc Thành chỉ cảm thấy trong lỗ mũi của mình có chút ngứa ngáy, trong cổ họng anh cũng thấy khô khốc, bỗng rất tựa như bị lửa thiêu đốt vậy...

“Này, ông nhìn xem...”

Ngồi đối diện với chiếc camera, một người đàn ông tuổi còn khá trẻ chợt giơ tay lên đẩy đẩy người đàn ông ở bên cạnh một cái: “Ông nhìn xem kìa, Tổng giám đốc Thẩm lúc này đang bị làm sao ấy?”

Người đàn ông ngồi bên cạnh người đàn ông trẻ tuổi kia nghe gọi liền hướng mắt nhìn theo, vẻ mặt lập tức trở nên kinh hãi, đập chát một cái vào trên mặt bàn ở trước mặt: “Ai dà, hừ hừ, lỗ mũi của Tổng giám đốc Thẩm bị đỏ máu ra rồi kìa!”

Mấy người đàn ông khác ở trong phòng họp lúc này cũng hướng về phía chiếc camera kêu ầm lên, loạn thành một đám, từ trong chiếc tai nghe để ở trên bàn, dần dần đã nghe thấy tiếng huyền não vọng ra.

Thanh Thu càng ngây người ra nhìn, bộ dạng của Thẩm Bắc Thành lúc này lại càng trở nên ngây ngốc hơn...

Hơn nữa, khi nhìn thấy trên mặt anh còn có một dòng máu chảy ra như thế, mà bộ dáng kia của anh lại càng làm cho cô không biết phải xử trí ra sao, cô chỉ nghĩ muốn bật cười to lên...

“Chủ nhân, ngài bị chảy máu mũi rồi có phải ngài lại bị bốc hỏa rồi hay không vậy? Để em giúp ngài lau sạch vết máu này trước đã nhé, sau đó em sẽ nhanh chóng đi nấu cho ngài ấm trà để ngài hạ nhiệt, có được hay không?”

Thanh Thu lại đổ thêm dầu vào lửa, bộ dáng ân cần nũng nịu hỏi thăm, đồng thời bước thêm ba bước nữa đi tới trước mặt Thẩm Bắc Thành. Cô cố ý tạo cho dáng điệu khi bước đi sao thật thướt tha mềm mại, không giống phong cách lạnh lẽo như bình thường. Tư thế bước đi ưỡn ngực thót bụng của cô như

thể, càng làm cho thân thể của cô nhìn càng thấy mê người hơn. Khi cô sắp đi đến trước máy vi tính thì rút cuộc, người đàn ông chậm lụt kia cũng đã kịp phản ứng lại, một phát gió tay ra, túm lấy đường dây truyền trực tuyến giật luôn xuống, “pằng” gấp luôn laptop...

Thanh Thu nhìn thấy anh đột nhiên nhảy dựng lên bộ dạng giật nảy mình, cô cũng sò tròn to mắt, “Chủ nhân?”

Cặp mắt của Thẩm Bắc Thành vẫn lên tia máu đỏ, anh nhìn người phụ nữ trước mặt mình, bắt đầu không ngừng nuốt nước miếng.

Cách ăn mặc của bà xã nhà anh ngày trước luôn theo phong cách trung tính, đi ra nước ngoài mấy năm, dứt khoát liền thay đổi triệt để. Có một lần anh và cô cùng nhau ra ngoài, cô dứt khoát bước đi kẻ vai sát cánh đối với anh, làm cho anh gần như không phân biệt được, người mà anh cưới về để làm bà xã, hay là anh đã cưới về một người anh em...

Bình thường vào mùa hè cô luôn mặc đơn giản kiểu như nam giới, áo sơ mi trắng phối hợp với quần jean màu sáng, ống quần bao giờ cũng được cô xắn ngược lên trên mắt cá chân một chút. Hơn nữa cô còn thích lôi kéo một vài người bạn có phong cách giống như mình cùng ngồi tán gẫu với nhau, hoặc ra ngoài cắt mái tóc ngắn theo phong cách phóng khoáng. Khi mùa đông đến, người phụ nữ này lại thích bao kín hoàn toàn từ đầu đến chân bằng trang phục lông thật dày... Có muốn ngắm nhìn cô ăn mặc mang hương vị của người phụ nữ một chút, cũng không phải là không được...

Nhưng mà, một người mặc vậy, không những điên cuồng đánh WOW trước máy vi tính, mà thỉnh thoảng còn mắng phủ đầu anh, đừng có làm phiền người phụ nữ đang bận bịu như cô...

Như vậy, cô có thể mang bao nhiêu hương vị của một người phụ nữ đây?

Thẩm Bắc Thành đã phải ép mình chịu khổ sở bao lần. Anh vô cùng nhớ nhưng cô gái Thanh Thu của ngày đó, Thanh Thu của năm ấy, khi anh mới gặp lần đầu...

Cuộc đời này, chẳng những đã nhẫn tâm mang đi mất thời gian của con người, mà lại còn vô cùng độc ác, nó đã bắt đi mất một đóa hoa cúc còn non tơ mềm yếu ở bên cạnh anh, sau đó lại còn tỏ ra từ bi, bồi thường lại cho anh một gốc cây đã trưởng thành cứng cáp xanh um như vậy sao?

Đã vô số lần Thẩm Bắc Thành ngửa mặt lên trời mà kêu gào thảm thiết như vậy, trong lòng ngực anh lúc này giống như đang hàng ngàn hàng vạn những con chiến mã đang chồm lên gào thét, chạy rầm rập, đập nát cánh đồng cỏ dưới chân...

Thanh Thu cảm thấy có chút hối hận.

Cô không nên ăn mặc theo phong cách có sự tương phản lớn như vậy, nhờ ra cô lại làm cho anh bị hù dọa thành mất trí thì sao, nếu vậy thì chẳng phải nửa đời còn lại của cô sẽ phải phục vụ hai đứa con trai hay sao?

Vọt một cái, trong đầu cô chợt bắt đầu tưởng tượng ra cảnh tượng - Thẩm Bắc Thành ngoẻo cổ ngồi ở trên xe lăn, khoe miệng cười toe toét không khép lại được, trước ngực quang chĩa yếm dải để hứng nước miếng rớt ra. Còn cô, ở phía sau lưng vừa công đưa con trai còn chưa rời vú mẹ, vừa khổ sở đẩy chiếc xe lăn mà Thẩm Bắc Thành đang ngồi ở trên đó về mặt bi thảm, đi ở trong ánh nắng xuân...

Lại còn có bao nhiêu người vây quanh để nhìn cô nữa chứ...

Nhìn xem kia, người phụ nữ kia thật đáng thương, chưa cưới đã sinh con, vậy mà ba thằng bé lại còn biến thành người mất trí như thế...

Không không không, Thanh Thu lập tức lắc đầu thật mạnh, gạt bỏ hết những hình ảnh đó ra khỏi đầu óc, cắn nát, quên đi sạch sẽ...

Cô thu hồi lại suy nghĩ của mình, Thẩm Bắc Thành cũng đã đứng ở trước mặt cô cách xa độ nửa bước.

Anh giơ tay lên, dường như muốn sờ lên trán của cô.

Thanh Thu rất thông minh, lập tức lắc đầu, mở miệng nói rất ngọt ngào: “Chủ nhân, em không bị phát sốt đâu ạ...”

Thẩm Bắc Thành thu hồi tay lại, vỗ mạnh một cái vào trên đầu của mình, xoay người đi nhanh về phía phòng rửa tay, trong miệng còn lẩm bẩm câu nói: “Nhất định là mình đã quá mệt mỏi rồi, nên mới xuất hiện ảo giác như vậy..., mình không thể có cái ý nghĩ xấu xa này được... Thanh Thu là bà xã của mình, mình là người đàn ông đã có vợ rồi, dù chỉ ngoại tình trong ý nghĩ thôi cũng không được phép...”

Thanh Thu đứng ở nơi đó, gần như bị hóa đá.

Rất nhanh, anh từ trong phòng rửa tay đã bước ra ngoài, trên gương mặt anh vẫn còn mang vẻ mờ mịt. Anh bước đi lập cập, lập cập, vọt bước tới trước mặt Thanh Thu, mở to cặp mắt, nhìn đi nhìn lại cô đến mấy lần, rồi lại ngó ngó nghiêng nghiêng, nghiêm túc nhìn cô thật kỹ càng.

Thanh Thu hết sức tốt bụng, nhắc nhở anh: “Chủ nhân... mắt của ngài sắp mọc mụn ra rồi...”

Thẩm Bắc Thành tựa như người vừa bị mộng du, anh ngẩng đầu lên, hai mắt tròn to nhìn lại cô, nhưng vẫn như cũ, không nói một lời nào.

Thanh Thu nhìn dáng vẻ của anh lúc này cảm thấy rất đáng yêu, không nhịn được nữa, cô đưa tay ra vuốt ve gương mặt của anh: “Wow, anh bị kích thích thành ra như vậy rồi sao? Đây là cái vẻ mặt gì vậy...”

Trong đầu óc của Thẩm Bắc Thành bây giờ đã quánh lại giống như một lọ hồ dán. Thanh Thu vuốt ve khuôn mặt của anh, anh chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ

bé kia sao nóng nóng, vừa động vào người anh một cái, cả người anh tưởng chừng như sắp sửa bị bốc cháy ngùn ngụt lên rồi. Theo bản năng anh đưa tay ra, cầm lấy tay của cô, nắm rất chặt, trong giọng mang theo mấy phần cầu khẩn: “Bà xã à... Tại sao em lại biến đổi thành ra thế này vậy? Tối hôm qua anh có nói câu gì đó cũng chỉ là nói mớ mà thôi, trong lòng anh không hề nghĩ như vậy đâu. Đáng về thường ngày của em như vậy đã vô cùng hoàn hảo rồi, anh đâu có chê bai điều gì là em không hấp dẫn đâu...”

Chiếc khay trong tay Thanh Thu liền rung lên, ly cà phê lập tức bị đổ nghiêng. Thanh Thu vội vàng đặt cái khay sang một bên, bước chân cô gấp gáp, chạy loạn đến ghế sa lon, sau đó cô nằm vật ra ở trên đó, ôm bụng cười lăn lộn, đến chết đi sống lại...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 190: Chương 6: Bộ dáng em thế này anh không thích sao?

Chiếc khay trong tay Thanh Thu liền rung lên, ly cà phê lập tức bị đổ nghiêng. Thanh Thu vội vàng đặt cái khay sang một bên, bước chân cô gấp gáp, chạy loạn đến ghế sa lon, sau đó cô nằm vật ra ở trên đó, ôm bụng cười lăn lộn, đến chết đi sống lại...

Thẩm Bắc Thành thấy Thanh Thu cười như phát điên lên như vậy, càng thêm sợ hãi, mặt cắt không còn hạt máu. Tóm lại, tối nay bà xã nhà anh có điều gì đó không được bình thường, khiến anh không thể không bắt đầu mơ tưởng viễn vông.

Anh nhớ có mấy lần anh cùng bọn Thiệu Đình đi ra ngoài uống rượu, cô cũng chỉ khề khàng oán trách anh mấy câu mà thôi. Nhưng đối với cô dâu của mình anh tuyệt đối rất yêu thương và tôn trọng, anh nâng niu cô trong lòng bàn tay không sao buông bỏ xuống được. Tối hôm qua hình như anh cũng đã nói mấy câu trong giấc mơ thì phải, hình như là...

Bà xã, em có thể dịu dàng một chút được hay không vậy...

Bà xã, em có thể đừng mãi mê với trò chơi điện tử nữa được không, em có thể cùng người nhà đi thưởng hoa dưới ánh trăng được không...

Bà xã, em đừng có ăn mặc kiểu như nam giới nữa có được hay không...

Chẳng lẽ là, bà xã của anh đã nghe được, sau đó tối nay tới đây để xem sổ tính nợ với anh hay sao?

Thẩm Bắc Thành không sao kiểm chế được nữa, anh thoáng rung mình, người run lên một cái.

Tình cảnh lúc trước anh đã phải khổ sở theo đuổi cô như thế nào, anh vẫn còn thấy rõ mồn một ở trước mắt, không một ngày nào anh dám quên, cũng không muốn mình lại phải làm lại từ đầu một lần nữa.

Nếu lúc trước anh biết được cả đời này anh cũng không thể nào rời bỏ cô được, thì ngay từ những ngày đầu, khi bọn họ mới ở chung một chỗ kia, nhất định anh xác định nề nếp sống của gia đình mình sẽ theo kiểu “thê thượng phu hạ” (vợ trên chồng dưới – ý nói cuộc sống tuân theo chế độ mẫu hệ, mọi việc trong gia đình đều do người vợ quyết định)

Anh nhớ trước kia có một lần anh bị tên khốn Lục Phóng kia xúi bẩy, nên đã uống hơn hai chén nước tiểu mèo, quyết định trở lại sẽ chấn chỉnh lại gia quy, chuyển sang chế độ phụ hệ, trong nhà người chồng phải nắm giữ vị trí quan trọng nhất. Vì thế khi anh đẩy cửa bước vào nhà, dòng máu nóng bắt đầu bốc lên hừng hực, anh bắt chước giọng điệu đại gia, lớn tiếng dạy bảo, sai cô cời quần áo cho mình, nấu trà để anh uống giải rượu, phục vụ tắm rửa cho anh...

Anh nhớ rằng, lúc ấy bà xã đại nhân lợi hại của anh đã có những biểu hiện cực kỳ ưu tú, anh nói một cô không dám nói hai, còn bản thân cô thì bần trước bệch sau...

Tiếp đó, vào sáng sớm ngày hôm sau, khi tỉnh rượu, anh lẫn lóc một lúc rồi ngồi bật dậy, lúc này mới nhớ lại những hành vi của mình vào buổi tối hôm qua, anh bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Càng nghĩ anh càng thấy sợ, càng nghĩ anh càng thấy nhức nhối, người co rúm lại giống như “tiểu thụ”, lập tức xuống giường đi tìm bà xã để chịu tội...

Ai ngờ, bà xã đại nhân nhà anh thật sự cũng quá tuyệt vời, người đã biến đi vô ảnh vô tung từ bao giờ rồi, điện thoại di động cũng tắt máy, tất cả hộ chiếu, thẻ căn cước, sổ tiết kiệm, bà xã đại nhân nhà anh cũng đã cầm đi sạch trơn, người cũng biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa...

Anh gọi điện thoại một vòng cho bạn bè, nhưng mọi người đều nói không thấy cô, sau đó anh đến gặp Tinh Tri và Lưu Tô. Gặp hai người, nhìn thấy dáng vẻ của bọn họ cũng sốt ruột không kém, không giống như người đang giả vờ.

Lúc này, rốt cuộc anh mới thấy mình trở nên hoảng hốt triệt để rồi.

Thanh Thu có thể đặc biệt nhẫn nhịn, Thanh Thu có thể đặc biệt giữ được sự bình tĩnh, nhưng một khi Thanh Thu quyết định làm chuyện gì, có mười đầu Thẩm Bắc Thành cũng không thể kéo trở lại nổi...

Anh gần như đã đảo ngược, lật tung tất cả những địa phương mà anh nghĩ có thể tìm được cô ở đó, nhưng vẫn không có một chút may mắn tin tức của cô.

Đang lúc mỗi ngày vào buổi tối anh chỉ biết mượn rượu giải sầu, tựa như oán phụ ôm gối nhìn trăng rằm nhớ đến người phương xa, chỉ còn thiếu một chút “lệ rơi lã chã, ôm ngực miệng phun máu tươi” nữa là giống như Tây Thi khi đào đất chôn hoa... thì bà xã đại nhân nhà anh hờ hờ trở về nhà cùng với một soái ca...

Người ta lại còn làm như thật sự trước sau không hề có chuyện gì xảy ra vậy, nhìn thấy anh liền ôm lấy anh, gặm một cái, Thẩm Bắc Thành lập tức lệ rơi tung hoành, cũng ôm siết lấy cô, thế có chết cũng không bao giờ buông tay cô nữa...

Từ đó về sau, Thẩm Bắc Thành quyết định gia quy sẽ được giữ nguyên theo chế độ mẫu hệ, “thê thượng phụ hạ”, còn lập tuyên cáo đó là phép tắc số một trong gia quy, cần phải được truyền lại từ đời này sang đời khác, cũng không bao giờ được phép sửa lại nữa...

Ặc, trở lại hiện tại.

Thẩm Bắc Thành cẩn thận đi tới bên cạnh bà xã đại nhân, “Bà xã à...”

Thanh Thu cười một hồi lâu mà không sao ngừng được. Cô không sao ngừng được, lần đầu tiên cô cải dạng để trêu đùa anh, kỹ thuật còn chưa được khéo léo như vậy, ấy thế mà lại làm cho tên khốn Thẩm Bắc Thành kia ngao ngao tự cung khai “Lời trong lòng” của mình.

Nói thật, trong số mấy người phụ nữ các cô, cũng chỉ có mỗi Lưu Tô và Tĩnh Tri, phong cách hai người bọn họ vẫn còn mang đậm hương vị là một người phụ nữ một chút, Tương Tư thì như một cô gái nhỏ chưa trưởng thành. Chỉ có riêng cô là có phong cách khá phóng khoáng và ngang ngược, không chịu theo khuôn phép.

Xem ra, sự thay đổi của cô hôm nay cũng thật xứng đáng, thật sự cũng không đến nỗi tồi tệ.

Trong lòng Thanh Thu cũng không tự kìm hãm được sự suy nghĩ như vậy. Cô lại nghĩ đến từ khi hai người kết hôn tới nay, Thẩm Bắc Thành quả thực đã dung túng và che chở với cô vô hạn độ. Lúc trước, khi lần đầu tiên cô giận dỗi rời nhà trốn đi, sau khi trở về, phải đến hơn nửa năm, mỗi buổi tối Thẩm Bắc Thành đều phải ôm chặt lấy cô mới ngủ được.

Nói cô không cảm động là không đúng, anh đã nguyện ý thay da đổi thịt vì cô như vậy, cô có làm gì để lấy lòng ông xã của mình đi nữa, cũng không phải là chuyện gì quá mất mặt.

Trong bụng vừa nghĩ như vậy, Thanh Thu xoay người lại, đưa tay kéo chiếc cà vạt của Thẩm Bắc Thành...

Anh bị cô kéo như vậy, không thể không khom người xuống, nhưng anh vẫn rất cẩn thận nhắc nhở cô: “Bà xã, em chậm chậm lại một chút được không, chú ý ghim chặt tay một chút.”

Thanh Thu không khỏi cong cong đôi môi lên, đúng là đồ cộc gỗ, người thế mà cũng không biết thế nào là phong tình là thế nào...

Sức kéo trên tay cô lại lớn hơn, mà Thẩm Bắc Thành lại không dám giãy dụa, lui người về phía sau, vì vậy thân thể anh liền lao thẳng luôn xuống trên người cô. Khi thấy thân thể sắp sửa đập xuống, sợ bị mình sẽ đè lên cô, theo bản năng anh muốn tránh ra, nhưng Thanh Thu lập tức với cánh tay lên ôm lấy cổ của anh. Thẩm Bắc Thành cứng rần rần rần ngã xuống trước ngực của Thanh Thu...

Cho dù là bản thân mình chủ động, nhưng cô cũng không thể kìm chế được sự thẹn thùng, mặt mũi đỏ bừng. Bọn họ, người nọ kéo người kia nên lúc này hai gương mặt đã ở rất gần với nhau, ánh mắt của anh đen nhánh sáng ngời, bên trong là hai hình ảnh nho nhỏ của cô, chỉ có một mình cô...

Trong lòng Thanh Thu bỗng nhiên thấy đau xót, rồi lại chuyển sang ngọt ngào đến vô hạn. Cô cũng vòng hai cánh tay lên ôm cổ anh, giọng nói thật khê khàng êm dịu: “Anh không thích bộ dáng của em như vậy phải không? Vậy để em thay bộ quần áo này ra rồi ném nó đi vậy!”

Thẩm Bắc Thành dầy vẻ mù mờ ngỡ ngàng, nhưng anh vẫn gật đầu: “Thích...”

Thấy vẻ mặt Thanh Thu như biến đổi, anh lại vội vàng lắc đầu: “Không, không thích, bà xã, anh vẫn thấy ưa thích dáng vẻ bình thường của em hơn, bộ dạng của em khi mặc đồ sơ mi nam của anh...”

Anh ăn nói cẩn thận như chỉ sợ làm cô tức giận, khiến cô không nhịn được mà bật cười phá lên. Sau khi cười xong, cô chợt khẽ ngẩng đầu hôn vào đôi môi mọng của anh: “Vậy khi em ăn mặc như thế này, anh cũng không thấy muốn em hay sao?”

Trong đầu Thẩm Bắc Thành chợt nổ ầm lên một tiếng, anh gần như không còn nghe thấy Thanh Thu đang nói cái gì nữa, chỉ cảm thấy môi lưỡi mềm mại lạnh lạnh của cô lúc này đang anh di chuyển trên môi của anh, cọ sát... Hơn nữa, đầu lưỡi khéo léo ấm áp kia, hình như lại có khuynh hướng muốn vọt vào trong miệng của anh...

Anh có cảm giác lúc này trong bụng của mình như bị người ta thả một cây đuốc vào, sau đó ngọn lửa kia liền bị thổi bùng, bốc lên trên, thiêu đốt chính anh, làm cho anh miệng đắng lưỡi khô, hận không thể ăn luôn người phụ nữ đang nằm ở phía dưới thân mình, sau đó nuốt vào trong bụng. Vật liệu may mặc bộ trang phục của cô rất mỏng, bộ ngực của cô vốn đã được phơi bày gần như hoàn toàn, lúc này lại bị anh đè ở phía trên, nên khe rãnh lại càng lộ ra rõ ràng. Một mảng da thịt trắng như tuyết, ở dưới ánh đèn lại càng thêm chói mắt, mà khe rãnh gần trong gang tấc kia, tựa như đang quyến rũ anh tới để liếm hôn một trận...

Thẩm Bắc Thành không nhẫn nại được nữa, giọng nói trở nên thô kết, anh bị cô hôn đến thở hồng hộc: “Bà xã, anh muốn... Em ăn mặc như thế này quả thật như muốn đoạt mệnh anh rồi...”

Thanh Thu nghe vậy, mặt mày tươi cười, nhưng lại xấu xa cắn vào bờ môi của anh, mơ hồ hỏi thăm: “Vậy thì người khác ăn mặc thế này, có phải là cũng muốn đoạt mạng của anh hay không hả? Em không được 36D đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Dừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 191: Chương 7: Quả thực là quá khó coi...

Thanh Thu nghe vậy, mặt mày tươi cười, nhưng lại xấu xa cắn vào bờ môi của anh, mơ hồ hỏi thăm: “Vậy thì người khác ăn mặc thế này, có phải là cũng muốn đoạt mạng của anh hay không hả? Em không được 36D đâu...”

“Người khác mặc cái gì cũng cũng có liên quan gì đến anh, anh chỉ nhìn bà xã của anh thôi Thiên hạ này người ở trong mắt anh chỉ có hai loại...”

Cô cắn môi của anh, lưỡi của anh liên liêu mạng muốn đi tìm kiếm cô...

Thanh Thu cũng không thuận ý, cô khẽ dùng sức cắn vào môi trên của anh: “Ồ là hai loại người nào? Nói cho em nghe một chút xem...”

Thẩm Bắc Thành đã bị cô làm náo loạn hết cả người lên, anh cảm thấy toàn thân giờ đây đã nóng ran một mảnh, trên sống lưng mồ hôi túa ra dày đặc. Anh dứt khoát rút một cái tay ra, gạt lung tung bộ âu phục mà mình đang mặc trên người, thở hồng hộc nói: “Bà xã anh và đàn ông...”

Thanh Thu nghe thấy như vậy, mặt mày liền hớn hở, nhưng rồi cô lại xấu xa nói khích anh: “Vậy nếu như anh đi yêu đàn ông thì làm thế nào? Hiện tại mỹ nam có chút xinh đẹp hơn cả phụ nữ đó...”

Thẩm Bắc Thành tức giận nhưng lại chuyển sang cười, một tay anh liền dao động đến phía dưới người cô lập tức dán chặt vào ngang lưng mảnh khảnh của cô, nâng lên. Thanh Thu gạt mình khẽ kêu một tiếng, nhưng miệng của cô cũng đã bị anh chiếm thượng phong, chiếc lưỡi của anh như con rắn nhỏ quấn lấy lưỡi của cô, cô có muốn hô hấp cũng rất khó khăn...

Anh hôn thật thoải mái, bàn tay cũng bắt đầu không chịu yên phận, áp sát vào hông của cô sau đó một đường rời xuống phía dưới. Từ cái mép váy ngăn ngừa kia, bàn tay anh tham lam tiến vào ấn lên cái mông của cô, xoa bóp một hồi, ngọn lửa nơi đây mất anh bốc lên bùng bùng, lúc anh nói chuyện hơi thở cũng trở nên hơi hỗn hển: “Trong cái đầu nhỏ này chỉ suy nghĩ lung tung, thật đúng là cô bé ngốc, anh đã ngã ở trên người em như vậy, đã gặp hạn trở nên thâm thê này rồi, anh còn dám thay lòng nữa sao?”

Sắc mặt Thanh Thu đỏ rực lên, hơi thở gấp gáp, đưa tay hung hăng đẩy anh: “Nghe lời anh nói có vẻ không phục lắm nhỉ?”

Thẩm Bắc Thành lại cúi đầu xuống, ngón tay và đôi môi cùng lúc di động dọc theo lớp da thịt của cô lộ ra bên ngoài áo ngực, vừa hôn, vừa nói như mê muội: “Những thứ mà đàn ông có, bà xã của anh cũng có, nhưng thứ mà bà xã của anh có thì bọn họ lại không có...”

Nói xong, rốt cuộc một tay anh liền tóm ngay vào ngực áo nữ hầu giả danh của cô dứt khoát xé giặt ra. Thanh Thu còn chưa kịp bật lên tiếng thét chói tai, đã bị anh dễ dàng ôm lên, quay người lại sau đó đặt cô sang một bên trên chiếc bàn làm việc...

Thanh Thu mặt hồng tai đỏ lên vì bối rối, cánh tay gắt gao ôm giữ lại, gương mặt như hoa đào, đôi mắt tràn ngập tình ý lờm anh một cái: “Anh muốn chết phải không, Thẩm Bắc Thành?”

Thẩm Bắc Thành liền vươn thân hình như ngọc của mình đứng ở trước mặt cô, trên mặt lộ rõ thần thái đầy hào hứng pha chút ngang ngược. Anh cởi chiếc áo sơ mi của mình ra, để thân trần trụi đứng ở trước mặt cô, đầu gối hơi lên nhẹ nhàng gạt một cái, liền đặt mình vào giữa hai chân của cô. Lúc này Thanh Thu chỉ còn mặc áo lót, bộ váy áo giả dạng nữ hầu ngăn ngừa đã bị anh lột xuống trước ngực, đang chổng chát ở thất lưng... Cô không khỏi có chút xấu hổ, giờ chân đá đập lung tung như muốn tránh né. Thẩm Bắc Thành lại nắm lấy cổ tay của cô một lần nữa, hơi dùng sức một chút liền kéo cô đến trước mặt mình, áp sát vào bộ ngực bần chắc của mình...

Anh rất gầy, nhưng bắp thịt lại rất rắn chắc, cũng không hề bị gầy gò. Bàn tay của Thanh Thu nóng bỏng dán đi lên bộ ngực của anh định rút lại vì nóng. Nhưng Thẩm Bắc Thành lại nhất định không chịu, anh kéo chặt cô áp vào trước ngực mình khẽ di động, lại cúi đầu xuống, ghé gương mặt tuấn tú vào gần cô hơn: “Thế nào? Vóc người của chồng em đã đạt yêu cầu chưa vậy?”

Tâm trí của Thanh Thu vẫn còn đang bồng bềnh, nhưng cô vẫn mạnh miệng đáp lại: “Xi, vừa cứng lại vừa nóng, có cái gì hay ho đâu mà động vào!”

Lời nói còn chưa dứt, cả người cô chợt ngậy ra tựa như bị hóa đá, Thẩm Bắc Thành đột nhiên cầm lấy tay của cô đặt vào nơi nọ...

Mặc dù còn cách một lớp vải quần, nhưng mà cô biết rất rõ ràng, cô đang nắm lấy nơi đó của anh...

Trong nháy mắt Thanh Thu chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, trong đầu ong ong rồi loạn thành một nùi, cũng không thể thốt ra được lời nào nữa...

Thẩm Bắc Thành cũng bật lên một tiếng cười ranh mãnh, đầu lưỡi lướt qua nơi vành tai của cô nóng như lửa đốt, giọng nói cũng trở nên vô cùng mờ ám: “Vừa cứng lại vừa nóng... Chẳng phải vừa đúng là cái này để cho bà xã của anh được thoải mái hay sao...”

Anh nói một chữ, Thanh Thu cũng cảm thấy thân thể của mình nóng một phần, nhưng cô không chịu thua kém cho dù hơi thở cũng trở nên dồn dập hơn...

“Anh... Anh thật sự... thật sự chẳng đứng đắn chút nào...” Bàn tay nhỏ bé của Thanh Thu khẽ run run, cô chỉ muốn rút tay ra khỏi chỗ đó. Nhưng Thẩm Bắc Thành cũng nhất định không chịu tuân theo, anh cầm chặt lấy bàn tay của cô đang nắm vòng quanh vật của mình, xấu xa ép cô khẽ chuyển động lên xuống...

Thanh Thu vừa hận vừa xấu hổ, đôi mắt tràn đầy sự e lệ, gắt gao lườm nguýt anh, gò má cũng nhuộm sắc đỏ rực. —

Anh nhìn cô động tình, không nhịn được liền cúi đầu hôn cô. Đôi môi của cô bị anh mút hôn gần như đã bị sung đỏ, mà một cái tay để trống của anh cũng đang lượn quanh ở trên lưng cô tìm cách tháo chiếc móc cài đồ lót kia. Nhưng lực lại hơi lâu mà anh vẫn không thể nào tìm được. Dần dần Thẩm Bắc Thành gấp gấp đến mức trên trán anh túa ra đầy mồ hôi, động tác trên tay cũng trở nên hơi thô lỗ...

Thanh Thu cười lên một tiếng ranh mãnh, nơi đáy mắt mang chút theo gió hoạt, dí dỏm lườm anh, cô nhìn anh đáng vẻ có chút hả hê.

Thẩm Bắc Thành nhảy bèn, thoáng cái đột nhiên anh thu tay lại trở về phía trước ngực cô, quả nhiên chiếc móc cài nằm ở phía trước. Anh dễ dàng đẩy nhẹ một cái, tháo chiếc móc cài ra, ngay lập tức, hai trái đào tiên ngọt ngào, mềm mại, đầy đặn, tuyết trắng kia liền nhảy ra ngoài, hai quả anh đào chín mọng xinh xắn dựng đứng lên, khẽ cọ sát vào phía trước ngực của anh. Bỗng nhiên bàn tay cô đang cầm phía dưới của anh chợt có ý chơi xấu, cô hung hăng khẽ bóp mạnh một cái. Anh có cảm giác thiếu chút nữa là anh không thể kiềm chế nổi bản thân mình, suýt nữa đã bị mất mặt với cô...

“Tốt lắm, chính em là người chủ động khiêu khích anh đó nhé...”

Khóe môi Thẩm Bắc Thành bĩu ra một cái, trong nháy mắt anh liền nở nụ cười xấu xa, anh nghiêng người đè xuống... Thanh Thu không kịp đề phòng, cô sợ hãi ngã người ra sau, Thẩm Bắc Thành lại nhanh hơn một bước, anh đưa tay quét sạch mọi thứ ở trên bàn rơi rầm rã rào rào xuống đầy đất, sau đó lập tức đặt cô lên trên bàn, áp người xuống theo...

Sau lưng Thanh Thu là mặt bàn lạnh như băng, ở phía trước ngực cô là thân thể rừng rực lửa nóng. Chiếc cảm của anh di chuyển cọ cọ qua lại ở trên ngực của cô mang theo cảm giác thô ráp. Bàn tay của anh lúc này cũng đã luồn qua đồng váy áo đang chất đống ở bên hông cô, thăm dò vào bên trong, dọc theo chiếc áo lót của cô cứ thế vỗ về chơi đùa đi xuống bên dưới...

Thanh Thu cảm thấy bắp thịt trên khắp cơ thể mình cũng bắt đầu trở nên căng thẳng. Bàn tay của anh lại có ý thích làm chuyện xấu, cứ dọc theo quần áo của cô mà chạy xuôi theo thân thể của cô. Nhưng anh lại nhất định không chịu vượt qua Lối Trì thêm một bước, cứ như vậy không biết đã bao lâu, cho đến lúc tất cả sự phòng bị trong lòng Thanh Thu đã dẹp xuống hết, lúc cô đã bắt đầu có dấu hiệu mất hồn mất vía, thì lúc này ngón tay của anh chợt từ bên cạnh liền thăm dò vào bên trong, đầu ngón tay anh chạm vào một khoảng ẩm ướt nóng rực, cô đã động tình...

Thanh Thu đột nhiên thấy kinh hãi, cô then thùng chỉ muốn khép hai chân của mình lại, nhưng không thể thực hiện được. Thẩm Bắc Thành còn muốn hành động thêm một bước nữa, nhưng chợt nghĩ tới điều gì đó, anh vội vàng buông tay ra, ôm lấy cô hôn mấy cái. Thanh Thu nhất thời sợ hãi và kinh hãi, nhưng chợt nghe thấy anh ghé vào bên tai cô khẽ thì thầm: “Bà xã, anh vẫn còn chưa tắm rửa đâu, không thể đụng vào em được, em chịu khó nhịn một lát nữa nhé, anh tắm xong sẽ lập tức tới ngay...”

Rõ ràng là anh cũng đã lấp tên vào cung rồi... Nhưng vẫn chú ý đến việc mình phải đi tắm rửa...

Trong lòng Thanh Thu thấy ấm áp một hồi, cô vít cổ anh xuống, âu yếm hôn anh: “Không bằng chúng ta cùng nhau... được không, ông xã?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Chương 8: Sẽ... ở trên bàn sao?

Trong lòng Thanh Thu thấy ấm áp một hồi, cô vít cổ anh xuống, âu yếm hôn anh: “Không bằng chúng ta cùng nhau... được không, ông xã?”

“Không, không cần đâu... Bà xã à, em hãy chờ anh một lát nhé!”

Nếu như những ngày thường, dĩ nhiên là Thẩm Bắc Thành cầu còn không được, vậy mà ngày hôm nay, anh lại tuyệt đối không chịu chấp nhận...

Thật không dễ dàng gì mới có một lần nhìn thấy bà xã nhà anh mặc bộ đồ quyến rũ như thế này, làm sao anh có thể để cho “quá trình chiến đấu” kết thúc một cách đơn giản và nhanh chóng như vậy được chứ?

Thanh Thu bắt đầu đẩy anh một cái: “Đi nhanh đi, chuyện tắm rửa cùng với anh em đâu còn lạ lắm gì nữa mà...!”

Thẩm Bắc Thành chỉ cười cười như lấy lòng, rồi anh lại cẩn thận dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ dành cô một lúc, sau đó mới đi thật nhanh vào phòng tắm.

Lúc Thẩm Bắc Thành tắm rửa xong, đi ra ngoài, Thanh Thu đã kịp chỉnh đốn lại váy áo trên người cho tử tế. Lúc này cô đang khom người ở phía dưới tủ sách như muốn tìm cái gì đó.

Chiếc váy hầu gái cực kỳ ngắn, tư thế của cô lại như vậy, chỉ một thoáng sau đã thấy cảnh xuân lộ ra bằng sạch.

Bước chân của Thẩm Bắc Thành hơi ngừng lại, ngay cả tiếng hít thở cũng bắt đầu có sự thay đổi nhỏ nhỏ. Chiếc khăn mặt anh cầm ở trong tay có chút ẩm ướt, cảm giác lạnh lạnh thấm vào trong lòng bàn tay anh, đã hơi kéo lại một chút cảm xúc bị mất không chế vừa rồi.

Thanh Thu lần qua lộn lại tìm kiếm một lát, sau đó cô ngồi thẳng dậy. Lúc này cô phát hiện ra ở trên bàn làm việc của Thẩm Bắc Thành, có một quyển sách mà lâu nay cô vẫn muốn tìm đọc. Nhưng quyển sách này nhất định phải có trọn một bộ, vì thế cô mới phải tìm tòi trong ngoài giá sách cho đầy đủ cả bộ sách này.

“Em đang tìm cái gì vậy?” Âm điệu trong giọng nói của Thẩm Bắc Thành đã có chút hơi khàn khàn, đúng vào lúc Thanh Thu sắp đứng lên, một khắc kia, anh liền ôm lấy cô từ phía sau.

Thân thể anh mát lạnh, mang theo mùi thơm nhẹ nhẹ, rất dễ chịu của sữa tắm mà anh vừa dùng để tắm rửa. Thanh Thu không khỏi hít một hơi thật sâu, cô tựa vào trong ngực anh: “Có phải là anh đã mua bộ sách này cho em phải không?”

Cô vốn thích xem sách, cho nên mỗi khi Thẩm Bắc Thành đi công tác hoặc đi ra nước ngoài, gặp được những quyển sách mà cô đã từng dặn đi dặn lại với anh trước khi đi, anh luôn nhớ kỹ tìm mua để mang về cho cô đọc.

Thanh Thu nâng niu bộ sách trong tay, xoay mặt lại hỏi anh.

Cô quay mặt sang, Thẩm Bắc Thành liền cúi xuống hôn cô: “Trước hết em đừng hỏi đến những chuyện này vội, chúng ta vẫn còn có chuyện quan trọng hơn chưa làm xong đó...”

“Anh đúng là sói háo sắc!” Thanh Thu cười, máng yêu, cảm quyển sách trong tay gõ vào đầu anh.

Thẩm Bắc Thành cũng không tránh né, khi cô mở miệng nói chuyện anh lại tiếp tục hôn cô thật sâu. Anh thành thạo trêu chọc mỗi một tấc da thịt trên người cô, tựa như muốn hút hết tất cả mùi thơm lẫn hương vị ngọt ngào trên khắp thân thể của cô vậy. Cánh tay của Thanh Thu đang cầm sách giờ lên lúc này từng chút, từng chút một, trở nên mềm nhũn...

“Bà xã, em thật là ngọt...” Thẩm Bắc Thành vừa hôn, vừa thì thầm những lời tán dương ở bên tai cô, bàn tay không thành thật cũng đã chui vào trong váy của cô.

Thanh Thu vận vẹo thân thể, cô nhạy cảm đã cảm nhận được có một vật nóng bỏng đang áp sát ở phía sau mông của mình, mặt của cô chợt đỏ bừng lên. Cô không khỏi cảm thấy muốn tránh thân thể của mình ra xa vật nóng bỏng đó...

Thẩm Bắc Thành lại càng ôm chặt lấy cô hơn. Anh kéo cô đi tới bên cạnh bàn làm việc...

Bàn làm việc của anh cực kỳ lớn, lúc trước hai người bọn họ đã gạt hết những đồ ở trên bàn rơi xuống đầy đất. Khi Thẩm Bắc Thành đi tắm, Thanh Thu cũng đã nhặt nhạnh, xếp sắp lại gọn gàng, nhưng không ngờ, thoáng cái, lại bị Thẩm Bắc Thành đưa tay gạt xuống sạch sẽ...

Cô đã đoán được anh muốn làm gì rồi, bỗng chốc sắc mặt cô liền hồng rực lên, giống như hoa đào tháng ba khoe sắc xuân hồng.

“Bà xã, ở trên mặt bàn thế này có được hay không?” Thẩm Bắc Thành cắn nhẹ vào vành tai của cô, nhẹ nhàng níu non, đầu lưỡi của anh lướt dọc theo vành tai của cô di chuyển qua lại, nhiệt độ của thân thể anh nóng bỏng tựa như đã sắp làm cho cô bị thiếu cháy cả người rồi...

“Ừm... ở nơi này sao... sao... có thể được...”

Thanh Thu chợt trở nên càm (nói lắp), tính tình của cô vẫn còn rất bảo thủ, cô cùng với Thẩm Bắc Thành trù ở trên giường... Bồn tắm...

Còn lại, dường như không bao giờ hai người cùng với nhau ở chỗ những khác...

Hướng chi, đây là thư phòng, một nơi nghiêm túc như vậy... Vừa ngẩng đầu lên, cô đã nhìn thấy những tác phẩm vĩ đại đang được xếp ngay ngắn, chỉnh tề ở trên giá sách như thế, những danh nhân vĩ đại trên thế giới cũng đang hiền lành cười híp mắt nhìn lại cô...

Da đầu Thanh Thu không khỏi có chút thấy bị tê dại...

“Em nằm sắp xuống... Bà xã, cứ như vậy nhé, để anh dạy cho cho em, có được hay không? Em sẽ nằm ở trên bàn... còn anh sẽ ở phía sau em...”

Thẩm Bắc Thành vừa nói những lời đầu độc ở bên lỗ tai cô, tay anh cũng đã đẩy cô xuống nằm ở bên cạnh bàn, bày ra một tư thế rất đẹp mắt...

Thanh Thu trở nên lúng túng, cô giãy giụa như muốn tránh ra. Thẩm Bắc Thành lại đè hông của cô xuống, khẽ dùng sức: “Bà xã, chỉ một lần này thôi mà, anh xin em đấy...”

Thanh Thu nằm sấp ở trên mặt bàn lạnh như băng, phía sau lưng cô là một bức tường bằng da thịt, cực kỳ vững chãi, đang áp sát, lấp kín người cô, cô không làm sao có thể động đậy nổi thân hình.

Sức lực của anh thật sự lớn hơn cô rất nhiều. Lúc này Thanh Thu chợt nhớ tới những lúc hai người đùa giỡn trong quá khứ, những lần đó anh luôn là người bị cô đánh, miệng còn kêu oa oa ầm lên. Cô cười trên người anh, muốn làm gì thì làm, cô đánh anh không thể bỏ dậy nổi...

Kì thực, trong những chơi đùa đó, tất cả đều do anh đã nhường nhịn cô, đặc biệt thương yêu cô, anh muốn trêu chọc để cô được vui vẻ mà thôi...

Anh tháo chiếc khăn tắm ra, Thanh Thu cảm thấy rất rõ sự biến hóa của thân thể anh, trong cổ họng cô cũng trở nên căng thẳng, không thể tự kiềm chế nổi.

Thẩm Bắc Thành cúi thấp người xuống, hôn vào phía sau lưng, nơi vành tai, nơi chiếc cổ xinh xắn của cô... Những nơi này đều là những điểm mẫn cảm của Thanh Thu. Anh chỉ vừa mới đụng đến, toàn thân của cô đã tê dại, không thể nào cử động được nữa.

Cũng không biết từ lúc nào, bộ váy áo hầu gái của cô đã bị anh kéo tuột từ phía trên xuống bên dưới. Con người này cũng thật quái dị, nhất định không chịu cởi hẳn quần áo của cô ra, cứ thích cuộn chặt lại, chồng chất ở trên chiếc eo thon chỉ bằng hai chét tay của cô...

Anh sợ cô lạnh, một tay của anh vòng xuống dưới ngực của cô, hai khối tròn mềm mại được lòng bàn tay anh đỡ lấy, lúc này một cái tay khác của anh cũng di chuyển xuống phía dưới váy của cô.

Quả anh đào nhỏ nhắn đáng yêu nằm trên đỉnh mềm mại đầy đặn, ngoan ngoãn nằm gọn áp vào ở trong lòng bàn tay anh cảm giác thật ấm áp, làm cho anh cảm thấy dễ chịu không nói ra được.

“Bà xã, anh sắp bắt đầu rồi...”

Thẩm Bắc Thành hôn nhẹ ở trên lưng cô, cứ như vậy, anh hôn một đường xuống tận phía dưới, giống như là đang châm một ngọn lửa thật dài. Lúc này toàn thân của Thanh Thu đã trở nên hơi run rẩy... Cô cảm thấy anh đang đưa tay cởi chiếc quần lót của mình ra, cảm thấy bàn tay của anh nắm vào đôi mông của cô đang ngạo nghễ ưỡn lên, cảm thấy anh đang trêu đùa châm lửa vào từng nơi nhạy cảm của cô...

Hô hấp của cô dần dần trở nên mất trật tự, hai hàng lông mi khép hờ, hơi chớp chớp, cô không thể nào tự mình điều khiển làm hàng mi kia lặng lẽ khép lại được. Đôi môi đỏ mọng của cô lúc này cũng đã hơi hé mở ra một chút, lộ rõ vẻ quyền rũ chết người không nói ra được...

Thanh Thu có cảm giác mình như sắp biến thành nước đang sôi lên sùng sục, thân thể cô mềm nhũn ra, dường như đã không còn sức lực nữa, cô nằm đó, tựa như một nắm bột mì nhão, chỉ có thể để mặc cho anh xoa bóp...

Nhưng cô lại thấy anh vẫn cứ từng lần, từng lần như chỉ muốn trêu chọc cô, làm trong người cô cảm thấy cực kỳ khó chịu. Thanh Thu đành chỉ có thể nhắm hai mắt lại, cô cứ thờ dốt từng ngum từng ngum một, cảm thấy nóng bỏng của anh cứ từng lần, từng lần một, cọ qua cọ lại một cách tà ác ở nơi ấy của cô...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Chương 9: Đêm mất hồn...

Thanh Thu đành chỉ có thể nhắm hai mắt lại, cô cứ thờ dốt từng ngum từng ngum một, cảm thấy nóng bỏng của anh cứ từng lần, từng lần một, cọ qua cọ lại nơi ấy của cô một cách tà ác...

Mỗi một lần khi cô có cảm giác mình sắp đạt được thỏa mãn, thì anh lập tức có ý định chơi xấu, lại né tránh cô. Loại cảm giác này giống như bị giầy vò và hành hạ, khiến cô không sao kiềm chế nổi, khẽ rên lên một tiếng vẻ như phản kháng lại như bất mãn...

Không ngờ, âm thanh rên rỉ nghe rất yếu ớt ấy, khi lọt vào trong tai Thẩm Bắc Thành, lại càng trở nên có hương vị phong tình và kích thích anh hơn. Trong lúc nhất thời, Thẩm Bắc Thành không biết làm thế nào để giữ được ý thức tự kiềm chế đối với những hành động của mình nữa. Anh nghiêng người xuống một chút, dồn sức lực vào nơi hòng của mình, thúc mạnh người lên phía trước một cái. Từ trong miệng Thanh Thu chỉ kịp phát ra một tiếng “a...a...”, cả người cô đã bị anh đè ở trên mặt bàn không lồ kia, cô muốn ngăn cản anh lại cũng không thể ngăn cản được nữa, cô lập tức bị anh hung hăng xuyên vào bên trong...

Rất ít khi Thanh Thu tỏ ra nhiệt tình như vậy, mà mấy ngày gần đây trong chuyện hoan ái, bọn họ lại có chút sao nhãng. điển hình là quý đôn Giờ đây, một khi ý thức đã buông lỏng cho cảm xúc được phát tiết ra ngoài, thì không làm sao thu lại được nữa.

Nhất là với Thẩm Bắc Thành, quả thực anh đã không còn đầu óc nào để ý rằng, lúc này những động tác của mình đã có phần trở nên hơi thô lỗ rồi.

Thanh Thu dần dần tiếp nhận những chuyển động không ngừng của Thẩm Bắc Thành. Trong lúc này, cô không cách nào tự điều khiển được bản thân nữa, từ miệng của cô phát ra những tiếng rên rỉ khe khẽ, nghe rất êm tai làm rung động lòng người...

Hơn nữa, những âm thanh vô cùng quyến rũ ấy vang lên vừa dứt quãng, lại vừa thay đổi theo lực va chạm của Thẩm Bắc Thành, khi truyền vào trong tai của anh, Thẩm Bắc Thành có cảm giác cực kỳ thoải mái không nói ra được...

Chiếc lưng trần trắng nõn như ngọc của cô nằm xoải ra ở trước mặt anh, lúc này, nơi bên trong mềm mại của cô vẫn đang tiếp tục nhẹ nhàng co rút, như muốn giữ chặt nơi đó của anh, tựa như có một cái miệng nhỏ nhắn đang không ngừng mút lấy anh mà siết chặt lại vậy... Đã mấy lần thiếu chút nữa anh đã không khống chế nổi bản thân, suýt nữa bị mất nết với cô, may mà đến phút cuối cùng, anh đã có thể nỗ lực nhẫn nhịn lại được...

Nhưng anh cũng đã phải hít vào từng hồi từng hồi không khí lạnh... Bà xã của anh, thật sự càng ngày càng có hương vị...

“Thanh Thu... Thanh Thu...”

Anh cúi người xuống, vòng eo càng lay động như những đợt sóng điên cuồng... Ánh mắt của Thanh Thu lúc này cũng thay đổi, trở nên có chút mê mang, hai gò má ửng hồng, đôi môi căng đầy, mềm mại của cô đã có chút sung sướng lên, hàng lông mi dài đã giúp cô che khuất một phần đôi mắt lúc này đã trở nên mê đắm lẫn có chút ngượng ngùng không nói ra được...

Thẩm Bắc Thành nhìn đến si ngốc dung nhan đang bày ra biểu cảm vô cùng đáng yêu kia, khiến anh có cảm giác bản thân mình giờ đây không thể nào tự kiềm chế được nữa rồi. Anh lại nghiêng người xuống hôn vào đôi môi ngọt ngào đó. Đôi môi của Thanh Thu bị anh mút chặt lấy, đầu lưỡi nóng bỏng của anh di chuyển qua lại như đang vẽ dọc theo cánh môi của cô. Thanh Thu không tự kìm chế được nữa, cô hơi hé miệng ra, chiếc lưỡi mềm mại thơm tho cũng không cách nào khống chế nổi, liền đưa ra ngoài dò xét...

Cô vừa mới có phản ứng trở lại, Thẩm Bắc Thành liền nhảy bén cảm nhận thấy, cô đã bắt đầu động tình. Trong khoảng thời gian ngắn, hai người hôn nhau như si như say, ngay cả cuộc triển miên kia cũng bắt đầu trở thành sự đau khổ dục dăng...

“Bà xã, em có mệt không vậy...” Thẩm Bắc Thành khẽ thở dốc, lo lắng ở tư thế thế này Thanh Thu sẽ cảm thấy không được thoải mái, dù sao, anh là một người đàn ông to lớn thế này, mà lại đè ép lên cô như vậy...

Thanh Thu lắc đầu, rồi lại gật đầu, trong giọng nói đã có chút khàn khàn, nghe rất mê người, khẽ đáp lại: “Chân của em đã sắp tê dại đi rồi...”

Thẩm Bắc Thành cười lên một tiếng vẻ đầy cưng chiều, nhưng anh cũng vẫn không chịu rút mình ra khỏi cơ thể của cô, ngược lại, anh vẫn ôm cô như vậy, di chuyển sang chiếc ghế sofa đơn ở bên cạnh. Hai người giống như trẻ sinh đôi, lại tiếp tục kết hợp với nhau ở trên chiếc ghế sofa...

Anh ngồi dưới, còn cô ngồi ở trong lòng anh quay lưng lại dạng hai chân ra. Tư thế của cô thế này làm cho Thẩm Bắc Thành cảm thấy rất hài lòng, hai tay anh ộp vào nơi mềm mại ở trước ngực cô rất vừa vặn. Anh chỉ cần lay động chiếc hông vững chãi của mình, thân thể trắng như tuyết Thanh Thu liền nảy lên xuống rất dễ dàng. Chiếc eo nhỏ nhắn quyến rũ của Thanh Thu lay động theo nhịp điệu đung đưa của Thẩm Bắc Thành. Hơi thở của anh dần dần nặng nề, anh há mồm khẽ cắn vào trên vai của Thanh Thu... Một cảm giác đau đớn rất nhỏ chọt truyền đến, Thanh Thu không nhẫn nhịn được, thân thể liền co rút lại...

Thẩm Bắc Thành chỉ cảm thấy một hồi khoái cảm vọt đến, lan truyền ra khắp cơ thể của anh, không ngôn ngữ nào có thể diễn tả nổi. Tư chi của anh lúc này tựa như đã trở nên tê dại mất rồi, chỉ thấy có một cảm giác sung sướng, vui vẻ vô tận từ trong mạch máu lan tràn ra khắp toàn thân. Anh ôm chặt lấy Thanh Thu, siết nhẹ một cái, nơi cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ kêu ồ ồ. Thanh Thu người như rã rời, khẽ rên lên tiếng, hai tay cô đưa ra sau, bám chặt vào hai cánh tay bền chắc của Thẩm Bắc Thành, tựa như chìm vào trong ảo mộng. Hai mắt cô chậm rãi nhắm lại, hai gò má ửng hồng như ráng mây chiều. Thân thể của cô từng chút, từng chút trở thành mềm nhũn, cô cảm thấy cả người mình lúc này tựa như một đám mây đang bay bổng phiêu du. Khoái cảm lan tràn làm cho từng lỗ chân lông trên cơ thể của cô cũng cảm thấy vô cùng thoải mái...

Đêm đã rất khuya, nhưng với bọn họ, dường như ban đêm bây giờ thật sự mới được bắt đầu ...

Hiện trường vụ huyết án thứ ba được phát hiện ở công ty của Lục Phóng.

Người quản lý Phòng kế hoạch vừa mới cầm bản thiết kế dự án mà Lục Phóng vừa phê chuẩn đi ra ngoài, tiểu thư thư ký đáng vẻ vô cùng đang đưa liên bưng cà phê đi vào. ☹

Cả căn phòng làm việc to như vậy, lúc này đều chìm trong sự yên tĩnh, nhưng lại lộ ra một chút uy nghi làm cho người ta phải lùi bước.

Cửa chớp đã được kéo ra một chút, ánh mặt trời nhàn nhạt từ ngoài cửa sổ xuyên vào, đã đến giờ tan sở, nhưng Lục Phóng vẫn còn đang bận rộn không ngừng, anh còn mãi cúi đầu vào trong đồng tài liệu đầy ắp.

Từ khi Lưu Tô sinh con gái xong, đến bây giờ cũng đã được một thời gian khá khá rồi, anh chỉ muốn mau chóng giải quyết mọi công việc của công ty cho xong xuôi, sau đó sắp xếp thời gian nghỉ ngơi một vài ngày, đưa vợ con ra nước ngoài đi du lịch.

Cho nên, suốt một hai tuần gần đây, hàng ngày, vào buổi tối Lục Phóng đều trở về nhà vô cùng muộn.

Lưu Tô lại nhận được cuộc điện thoại do thư ký của Lục Phóng gọi tới, giọng nói nghe cực kỳ nũng nịu: “Lục phu nhân, ngài khỏe chứ ạ? Tổng giám đốc Lục nói tối nay phải làm thêm giờ, cho nên ngài ấy sẽ không trở về nhà ăn bữa ăn tối đâu ạ, Tổng giám đốc muốn ngài trước...”

“Roẹt” một tiếng, Lưu Tô cúp điện thoại, giọng nói ngọt ngào của người phụ nữ ở đầu kia điện thoại, truyền vào trong tai của cô, nghe sao mà cảm thấy chói tai đến thế...

Lục Phóng, đồ đàn ông thối tha kia, chẳng lẽ cảm thấy sau cô sinh con ra, vóc người đã không còn như trước, nên bây giờ định thay đổi, định muốn ở bên ngoài kim ốc tàng kiều chẳng? (ý nói Lục Phóng muốn ngoại tình)

Suy nghĩ lại, cô chợt nhận ra, đã hơn một tuần lễ rồi, hàng ngày, mỗi khi Lục Phóng trở lại nhà đều là nửa đêm rồi. Liệu có phải do khoảng thời gian qua cô không “chỉnh đốn” cho anh một chút, cho nên da thịt anh lại thấy ngứa ngáy rồi hay không?

Lưu Tô càng nghĩ càng thấy giận, cô vội cầm lấy quần áo, sau đó vọt vào trong phòng, thay quần áo...

Tiểu thư thư ký, cứ một lát lại đi vào đưa cà phê, một lát nữa lại mang đến đủ thứ đồ ăn rất phong phú mà cô ta đã mua ở ngoài, một lát sau lại vào hỏi có cần thiết phải điều chỉnh nhiệt độ của máy điều hòa hay không...

Lục Phóng chỉ cảm thấy rất khó chịu, anh không muốn bị bất cứ ai làm phiền, liền bảo cô ta đi ra ngoài, cũng thông báo luôn, không có sự đồng ý của anh, không được cho bất cứ một người nào vào trong phòng làm việc!

Tiểu thư thư ký có chút ỉu xiu, đành phải lui ra khỏi phòng làm việc, vừa ngẩng đầu lên, cô chợt nhìn thấy cánh cửa thang máy dành riêng ở cách đó không xa, được từ từ mở ra. Một người phụ nữ xinh đẹp, ăn mặc quần áo đắt tiền chậm rãi bước ra...

Mái tóc đen nhánh thật dài được uốn uốn, nhìn giống như dải rong biển buông xõa trên vai. Chiếc áo choàng dài bằng vải in hoa văn theo phong cách dân tộc của Lưu Tô hơi lay động theo sải chân bước thong thả của cô. Đôi giày cao gót đỏ như lửa, đôi tất chân màu đen bao quanh cặp chân thon dài mảnh khảnh. Nhìn lên trên chút nữa, lập tức nhìn thấy một chiếc mạng che mặt màu đen cực kỳ tinh xảo che khuất gần hết khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ lộ ra đôi môi đỏ mọng kiêu kiêu điểm ướm át và nóng bỏng, chiếc cằm trắng nõn nhỏ nhắn và xinh đẹp, trong vẻ đẹp đến mê hoặc như yêu ma kia lại lộ ra mấy phần khí thế nghiêm nghị. Cặp mắt của tiểu thư thư ký dò dẫm nhìn chăm chăm, có chút không rời ra nổi, mãi một lúc lâu sau, cô ta mới phản ứng lại được, cung kính mở miệng: “Xin chào Lục phu nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Chương 10: Dáng vẻ của nữ vương

Cặp mắt của tiểu thư thư ký dò dẫm nhìn chăm chăm, có chút không rời ra nổi, mãi một lúc lâu sau, cô ta mới phản ứng lại được, cung kính mở miệng: “Xin chào Lục phu nhân!”

Lưu Tô nhìn cũng không thèm liếc nhìn cô ta một cái, nhưng trong xoang mũi của Lưu Tô cũng phát ra một tiếng “hừ” rất lạnh lùng hừ, sau đó cô đi qua tiểu thư thư ký kia, đi thẳng về phía phòng làm việc của Lục Phóng.

Tiểu thư thư ký nhìn thấy thế, con ngươi đảo một vòng vội vàng đi tới cản lại: “Lục phu nhân, Tổng giám đốc Lục đã đặc biệt dặn dò tôi rằng, không được sự cho phép của ngài, không cho bất kỳ một ai vào trong đó...”

Bước chân của Lưu Tô thoáng hơi dừng lại, cô đưa ngón tay thon dài lên, chậm rãi nhắc chiếc mạng che mặt xuống, lập tức một dung nhan “khuyên quốc khuyên thành” (giương mặt đẹp nghiêng nước nghiêng thành) lập tức lộ ra ngoài.

Cô cười như không cười, đôi mắt xinh đẹp thoáng nhếch đuôi mắt lên một cái vẻ như muốn trêu chọc, làm cho người ta nhìn vào cảm giác có chút thấy bị khiếp nhục (khiếp đảm và bạc nhục), trước khi thể phách lối lần áp đảo người khác của cô.

Tiểu thư thư ký cũng thấy có chút bị khiếp đảm, cúi đầu xuống nhưng vẫn cố giữ vẻ yểu điệu, diễn đàn lễ quý đôn làm ra bộ dạng tình cảnh rất đáng thương.

Cổ Lưu Tô hơi nhếch khóe môi lên, giọng nói réo rắt, đáy mắt hàm chứa ý cười mỉa mai. Chỉ thoáng nhìn qua một cái Cổ Lưu Tô đã nhận ra rất rõ dụng ý khác của cô nàng thư ký trẻ tuổi kia: “Từ khi nào thế nhỉ, tôi muốn gặp chồng của tôi, bây giờ cũng phải qua cửa của cô nữa sao?”

Tiểu thư thư ký lập tức bị cô hù dọa, vành mắt đỏ hồng lên. Cô ta lắc đầu liên tục tựa như chú chim nhỏ bị hoảng sợ vậy: “Lục phu nhân, ngài hiểu lầm rồi, ý của tôi không phải như vậy đâu ạ, thực sự là Tổng giám đốc Lục đã dặn dò...”

Lưu Tô hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt liền di chuyển, nhanh chóng đảo qua khắp xung quanh căn phòng. Cô hơi nghiêng người, tựa vào trên tường, dáng vẻ vẫn rất yêu kiều, chậm rãi nâng một cái chân đi giày cao gót đỏ rực kia lên, trong lúc ánh mắt của tiểu thư thư ký còn chưa rõ ý định của cô muốn làm gì, bất chợt Lưu Tô liền đá mạnh một cái vào trên cửa phòng làm việc...

Giọng nói của Lưu Tô rất lớn, nhưng ngữ điệu lại chứa đựng vẻ nhõng nhẽo rất dễ nghe, cho nên rốt cuộc dù có bị cô quát mắng, người kia cũng cảm thấy có thể dễ dàng tha thứ cho cô...

“Tiểu Lục từ đâu rồi, có chết anh cũng phải ra ngay ngoài này cho tôi!”

Cổ Lưu Tô vừa cất giọng mở miệng, tiểu thư thư ký sợ hãi đến độ sắc mặt trắng bệch như tuyết, nước mắt như đã sắp sửa rơi xuống rồi...

“Lục phu nhân...” Tiểu thư thư ký bỗng thấy chột dạ, liền nhỏ giọng gọi Luru Tô, trong giọng nói mang theo âm hưởng của sự cầu khẩn.

Bất kể có nói thế nào đi nữa, nếu như cô đắc tội với Tổng giám đốc phu nhân, cô sẽ không còn thứ quả ngon lành này để mà ăn nữa...

Cho dù ở Lục Phóng trước mặt, cô cũng coi như được anh cho mấy phần mặt mũi, nhưng cái gì nhẹ cái gì nặng, cô vẫn biết rất rõ...

Ban này, quả đúng là cô đã bị ma quỷ làm cho đầu óc bị u mê mất rồi! Chỉ là mười mấy ngày qua, Tổng giám đốc về nhà có chút chậm trễ mà thôi, nhưng dù sao, bọn họ cũng là vợ chồng “đồng căn liền khí”(*), cô lại tự cho mình là cái gì chứ?

(*) đồng căn liền khí: nghĩa của câu thành ngữ: có cùng số mệnh, hơi thở nối liền. Ý nói: vợ chồng gắn bó thân thiết với nhau, không thể chia rẽ.

Trong đầu của tiểu thư thư ký lúc này đang quay cuồng đến chóng mặt, chỉ muốn làm sao cứu vãn lại tình hình được một chút, cửa phòng làm việc cũng đã được mở ra.

Lục Phóng liếc nhìn Luru Tô, cả người anh lập tức trở nên dịu dàng, chỉ nhìn đôi con ngươi kia của anh, cũng đã thấy sóng nhiệt cuộn cuộn, đủ độ làm cho ngọc Luru Ly cũng chảy tan thành nước rồi.

Chỉ cần nhìn thấy biểu lộ của anh như vậy, tiểu thư thư ký đã thấy cõi lòng mình dội lên một cảm giác lạnh lẽo, cả người liền co rúm lại, lui về sau một bước.

“Sao lúc này em lại tới công ty vậy, hôm nay tiết trời u u ám ám thế này, lại còn đang nổi gió nữa, em có lạnh hay không?”

Lục Phóng cầm lấy tay của Cố Luru Tô, hiển nhiên cảm thấy bàn tay của cô cũng không bị quá lạnh, anh mới nhẹ nhàng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Luru Tô liếc nhìn anh một cái, hàm răng trắng tinh cắn vào môi dưới, khoe mất đuôi mày lộ ra ý cười như không cười nhìn lại anh.

Nhìn thấy ánh mắt của cô như vậy, Lục Phóng không khỏi cảm thấy trong lòng dội lên một trận hoảng hốt, đôi mắt của anh chợt giật giật, chuyển hướng nhìn về tiểu thư thư ký đang đứng ở nơi đó.

Ánh mắt của anh sau khi rời khỏi Luru Tô liền thay đổi, hàm chứa chút lạnh lẽo, Tiểu thư thư ký sợ run lên, trong ánh mắt nhìn chứa đựng vẻ yếu ớt kia gần như đã sắp sửa chảy ra những giọt lệ: “Tổng giám đốc Lục ...”

Ý cười nơi đáy mắt của Luru Tô càng tăng lên, cô rút ngón tay thon dài của mình ra khỏi bàn tay của Lục Phóng, trong ngữ điệu nói toát lên ba phần về mặt mũi: “Xem ra tôi tới đây đã không đúng dịp rồi.”

Lông mày Lục Phóng vừa nhíu lại, anh lại nghe thấy Luru Tô nói tiếp: “Không biết hiện tại Tổng giám đốc Lục đang hết sức bận rộn, tôi đã quấy rầy rồi, thật sự rất xin lỗi, lúc này tôi cũng nên đi thôi.”

Luru Tô nói xong, thu lại nụ cười tươi trên mặt, tron mắt hung hăng liếc nhìn Lục Phóng một cái, nguẩy mặt một cái rồi bước đi.

Lục Phóng vội vàng đưa tay kéo cô lại, nghiêm mặt nói: “Em nói lời này là có ý gì vậy? Tuy công việc có bận rộn đến nghìn vạn lần hơn nữa, nếu như em đã đến đây rồi, anh cũng sẽ ném tất cả sang một bên.”

“Thật vậy sao, nhưng tôi cũng không ngờ, hiện tại ở công ty, chỉ một người thư ký cũng có thể tự coi mình là người thân thiết của anh, ngay cả tôi tới đây mà cũng dám đến cản đường...”

Lục Phóng nghe xong lời này, không khỏi liền hít một ngụm khí lạnh. Tiểu thư thư ký kia mắt nhìn thấy anh sắp sửa nổi giận, liền bật khóc như hoa lê đầm lệ tay lôi kéo anh liền tiếp câu khẩn: “Tổng giám đốc Lục, tôi chỉ làm theo lời dặn dò của ngài, ngài đã nói không cho phép bắt luận một ai vào cửa...”

Tròng mắt của Luru Tô lại thoáng có chút lay động, cô cười như không cười, nhìn thấy ngón tay thon dài như ngọc của tiểu thư thư ký, đang nắm lấy cánh tay của Lục Phóng không chịu buông ra, dần dần lại hiện lên vẻ giận dữ.

Nếu như hôm nay không phải cô thấy máu trong trái tim dâng trào mà dời bước đến đây, chắc chắn cô cũng không biết rằng ở nơi đây còn có người khác đang muốn ức hiếp cô, trào lên trên đầu của cô.

Cho tới tận lúc này, cô ta vẫn còn đứng ở chỗ đó, lại còn dám giả vờ yếu ớt hướng về phía Lục Phóng mà động tay động chân thế kia, nếu như cô không có ở đây, không biết cô ta còn định bày ra cái vẻ là loi ong bướm như thế nào nữa!

Sự tức giận trong lòng Luru Tô dần dần càng tăng cao thêm. Nhìn thấy tiểu thư thư ký vẫn còn đứng ở nơi kia đang khóc lóc nức nở, mờ to đôi mắt đầm lệ nhìn Lục Phóng, con tức giận trong lòng cô liền bùng lên, không sao kiềm chế nổi nữa. Cô khoát tay vung ra cái bạt tai, đánh cho tiểu thư thư ký một cái.

Tiểu thư thư ký bị trúng một cái tát rất mạnh mẽ, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt như có đom đóm bay, theo bản năng che lấy mặt, nhưng vẫn cố nhìn lại Lục Phóng vẻ đầy đau khổ.

Lục Phóng bật lên một tiếng cười, cất giọng nói không nóng không lạnh: “Cô đã làm việc ở bên cạnh tôi cũng đã được bốn, năm năm rồi, nhưng tôi lại không biết cô lại là một người có mặt không tròn như vậy. Trong ngày thường, tôi cho cô ba phần thể diện, cô ý thế hiếp người thì cũng thôi đi, nhưng

cô không được phép có thái độ bất kính đối với phu nhân của tôi như thế chứ, hả.”

Lục Phóng nói tới chỗ này, sắc mặt của tiểu thư thư ký kia cũng vụt biến đổi.

Thế nhưng anh cũng không đợi cô ta mở miệng, lại tiếp tục nói: “Ở chỗ này của tôi hiện giờ cũng không giữ cô ở lại làm việc nữa. Cô hãy đi tới phòng tài vụ nhận hai tháng tiền lương, sau hôm nay hãy rời khỏi nơi này.”

Tiểu thư thư ký như còn muốn nói thêm điều gì, nhưng Lục Phóng lúc này cũng đã không thèm nhìn cô thêm một cái. Anh dứt khoát ôm vào hông của Lưu Tô kéo đi, cất giọng ôn tồn như khuyên bảo, đồ dành: “Em cũng đừng vì những loại người xấu xa, không biết thế nào là nặng nhẹ kia mà tự làm ảnh hưởng tới sức khỏe của bản thân như vậy.”

“Em đã nói mà, chắc chắn ánh mắt của anh cũng không đến nỗi kém cỏi như vậy, dĩ nhiên là chỉ do người khác tự mình nảy sinh ra những tình cảm riêng không nên có mà thôi, em cũng biết vậy nên đâu có trách móc gì anh.”

Lưu Tô đã cho anh cái bậc thềm để bước, ánh mắt của Lục Phóng lóe lên, khoe môi mỉm cười: “Nàng tiên trời ở bên cạnh mình nhìn còn không đủ, chẳng lẽ anh còn muốn đi nhìn những loại người phạm trần bình thường như bụi đường kia sao?”

Hai người thân mật cười nói, liền cùng nhau đi vào phòng làm việc. Tiểu thư thư ký kia sững sờ đứng bên ngoài một hồi lâu, mới che miệng lại khóc thút thít, xoay người chạy ra bên ngoài.

Cô ta đã bị này hai vợ chồng bọn họ, mặt mày không biến sắc, một xướng một họa, đương nhiên làm nhục một hồi. Từ đầu đến cuối, là chính cô ta đa mặt dày cam tâm tình nguyện nghe họ nói, cam tâm tình nguyện tự nhận mình loại người phạm trần bình thường như bụi đường kia...

Bước qua cánh cửa, Lục Phóng liền dính chặt lấy cô một cách vô liêm sỉ. Có chết anh cũng nhất quyết ôm chặt lấy Lưu Tô, dù thế nào cũng không chịu buông tay. Ánh mắt anh nhìn thân thể cô một cách tỉ mỉ, suốt từ trên xuống dưới, một tác da thịt cũng không chịu bỏ qua...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Chương 11: Vì anh, em có thể làm bất cứ việc gì.

Bước qua cánh cửa, Lục Phóng liền dính chặt lấy Lưu Tô một cách vô liêm sỉ. Có chết anh cũng nhất quyết ôm chặt lấy Lưu Tô, dù thế nào cũng không chịu buông tay. Ánh mắt anh nhìn thân thể cô một cách tỉ mỉ, suốt từ trên xuống dưới, một tác da thịt cũng không chịu bỏ qua...

Lưu Tô cắn môi khẽ cười, đuôi mắt nhếch lên mang theo vẻ phong tình quyến rũ không nói ra được, mà hàm răng trắng nõn kia lại cắn vào cặp môi vốn đã đỏ tươi lại càng trở nên kiều diễm...

Lục Phóng nhìn mà trong lòng thấy ngứa ngáy, không khỏi đi tới đưa tay lên bao phủ đôi môi của cô, từ trong miệng thốt ra những lời nói nịnh nọt, ngọt ngào đến phát ngấy, dịu dàng nhẹ nhàng nói như đồ dành: “Tô Tô, em chớ cắn nát đôi môi của mình như thế, muốn cắn thì hãy cắn anh đây này...”

Lớp da ở đầu ngón tay của anh hơi cộm lên một lớp chai, nhẹ phớt qua môi của cô lập tức giống như dòng điện lướt qua vậy. Lưu Tô cũng không tránh ra, mặc cho anh nhẹ nhàng dịu dàng vỗ về chơi đùa, nụ cười nơi đáy mắt của cô dần dần thay đổi trở nên sáng chói, lúc anh vừa chọt lên tiếng, cũng là lúc hàm răng trắng nõn cắn vào đầu ngón tay của anh...

Lục Phóng cả kinh, nhưng lập tức lại thấy đầu ngón tay có một cảm giác mềm mại ảm áp từ sự liếm láp của cái lưỡi linh động mà khéo léo của cô. Trong nháy mắt cảm giác tê liệt từ đầu ngón tay liền lập tức lan truyền khắp toàn thân. Lục Phóng nhìn lại Lưu Tô một cái, chỉ thấy ánh mắt ma mị của cô gần như đã sắp có thể chảy ra nước, trong lòng không khỏi cảm thấy xao động, “Tô Tô...”

Một tiếng gọi này, trong âm điệu khàn khàn đó chất chứa đầy sự quyến rũ và kêu gọi. Hàm răng của Lưu Tô hơi dùng lực cắn nhẹ một cái, đáy mắt thoáng lướt qua một ý cười trêu chọc. Lục Phóng bị đau, cau đôi mày lại, đột nhiên anh rút ngón tay về, trên đầu ngón tay của anh cũng đã in lại một dấu răng sâu đậm...

“Tô Tô!” Lục Phóng chỉ cảm thấy đầu ngón tay đau nhói lên, anh nhìn người phụ nữ đang nở nụ cười quyến rũ kia về khó hiểu. —

“Em còn đang tự hỏi, không biết tại sao mỗi ngày anh lại không chịu về nhà ngay, hóa ra là ở trong công ty anh còn cất giấu những chuyện mờ ám như vậy?”

Lưu Tô lờm anh một cái, sau đó lại bày ra bộ dạng xinh đẹp đang đưa đi về phía chiếc ghế sa lon ngồi xuống. Lục Phóng nghe thấy vậy, mặt mũi cũng tái xanh tái xám, cuống quýt cả lên cũng đi tới bên cạnh cô, cẩn thận nói: “Tô Tô, làm sao anh có thể làm những chuyện như vậy được chứ?”

“Nếu như không phải là chính mắt em đã nhìn thấy được, em cũng sẽ vẫn như cũ, cũng không tin Tiểu Lục tử của em lại dám to gan lớn mật đến như vậy.” Lưu Tô vẫn ngồi ở chỗ cũ cười cười, mặt mày cong cong, bộ dáng xem ra hoàn toàn vô hại. Lục Phóng cũng bị một hồi sợ hết hồn hết vía: “Tô Tô, em cũng đã nhìn thấy rồi đó, anh tuyệt đối không có ý đó...”

“Anh không có ý nghĩ đó, thế tại làm sao lại có mấy con ruồi cứ bay lượn vòng quanh anh như vậy? Ruồi bọ không bầu, trứng không nứt!”

Lục Phóng ngẩn ngơ một hồi: “Tô Tô, những người theo đuổi em, cũng không ít hơn anh đâu.”

Đặc biệt là cái anh chàng Đoàn Phi Tà kia, mỗi lần nhìn thấy Lưu Tô cặp mắt của anh ta liền bốc lên ánh sáng xanh lè, trong lòng anh đã sớm không thấy thoải mái!

Lưu Tô sùng sốt, chợt soát một cái, cô bật đứng lên, cặp lông mày như dựng đứng lên, mắt hạnh tròn tròn: “Lục Phóng, lời này của em vốn có ý gì?”

Lục Phóng vừa thấy cô tức giận, trong lòng đã sớm mềm nhũn, vội đi đến gần, nhẹ nhàng giữ lại bả vai của cô: “Tô Tô, bà xã của anh, vợ tốt của anh, tâm lòng của anh đối với em như thế nào, chẳng lẽ em vẫn còn chưa hiểu hay sao?”

“Hừ, cuộc đời này, người đàn ông tốt cũng không thể chịu nổi những thứ dây dưa của loại hồ ly tinh kia.”

Lưu Tô đẩy tay của anh ra, nghĩ đến bộ dáng vừa mới vừa rồi của tiểu thư thư ký kia, trong lòng lại dấy lên một hồi tức giận.

“Nếu không... Hay là em đến công ty đi làm cùng anh có được không? Có bà xã đại nhân trấn giữ, nhất định bất cứ lũ yêu ma quỷ quái nào cũng không dám quấy nhiễu nữa!”

Lục Phóng thừa dịp này nói lên cái ý nghĩ không chịu an phận này, anh xây dựng giấc mộng này cũng không phải mới chỉ một ngày hay hai ngày.

Anh sớm đã muốn bảo Lưu Tô quãng cái công ty kia đi, đến đây làm việc, vừa là để giúp đỡ anh, vừa đỡ cho vợ chồng bọn họ, hai người cả ngày lẫn đêm đều bận rộn giống như con quay vậy.

“Anh nghĩ hay lắm, đường đường em đang làm một nữ Tổng giám đốc mà em còn không muốn làm, bây giờ lại muốn em làm một nữ thư ký cho anh sao?” Mặc dù ngoài miệng Lưu Tô nói như vậy, nhưng trong lòng cô thật sự lại cảm thấy từng hồi từng hồi ngọt ngào.

Cô đã đợi người đàn ông này nhiều năm như vậy, anh thực sự vẫn không hề phụ lòng mong đợi của cô.

“Chẳng phải là do anh sợ em phải chịu vất vả đó sao, nhìn em xem này, thế nào mà mới có vài ngày mà em cũng đã lại gầy thêm rồi...”

Lục Phóng kéo cô ngồi xuống, nhẹ nhàng kéo cô lại, mát xa bả vai cho cô: “Tô Tô, em cũng không nên quá liều mạng, tóm lại hiện tại anh đã trở về rồi, hãy để cho anh được chăm sóc em nhé, có được hay không?”

Trong lòng Lưu Tô khẽ run lên, cô không khỏi nhích lại gần hơn vào trong lòng Lục Phóng: “Không phải là em muốn liều mạng, chỉ là dù sao Cố thị này cũng đang do một tay em điều hành, em không muốn làm cho ba ở dưới mặt đất vẫn không được an lòng, mà giao cho người khác trông nom, chung quy trong lòng em lại thấy không được yên tâm.”

Nghĩ đến ba của mình, trong đôi mắt của Lưu Tô lại thấy hơi cay cay. Ngày đó, nếu như không phải là ba đột ngột qua đời, gia đình họ Cố tựa như rắn không đầu, trở nên chia rẽ năm bề bảy mảng, cô không thể không đứng ra bắt đầu nhận trách nhiệm này. Cô đã phải nhẫn nhịn nỗi đau khổ như thế nào buông tay Lục Phóng, ép buộc anh phải đi ra nước ngoài?

Nghĩ tới những năm đó cô đã phải cắn răng trải qua cuộc sống một mình quá khổ sở, Lưu Tô lại cảm thấy trong lòng vô cùng đau nhức như cũ. Cô cũng từng ích kỷ hi vọng dựa vào Lục Phóng, nhưng cuối cùng, vẫn phải lựa chọn một mình mình yên lặng gánh chịu.

Lục Phóng nghe cô nói như vậy, anh chỉ ôm chặt lấy cô. Chuyện năm ấy, mãi về sau này, trước đây một thời gian anh cũng mới được biết, những oán hận của anh đối với những hành động việc làm của cô năm đó, giờ đây gần như đã lập tức biến mất sạch sẽ không còn tăm tích nữa rồi. Trong anh, giờ đây chỉ còn lại là sự yêu thương cô cực kỳ sâu sắc.

“Tô Tô, nếu như em yên tâm, thì hãy giao cho anh, Cố thị mãi mãi vẫn là Cố thị, tuyệt đối sẽ không thay đổi.”

Lưu Tô sùng sốt, xoay người lại, ngẩng đầu lên giạt mình nhìn lại anh: “Lục Phóng...”

“Thì cũng giống như anh giúp em điều hành Cố thị thôi mà, có được hay không? Về sau chờ Hải Không của chúng ta trưởng thành, sẽ giao lại Cố thị cho nó, coi như nhạc phụ ở dưới suối vàng có biết, nhất định trong lòng cũng sẽ hết sức tán thành thôi.”

Nhà họ Cố không còn người nào khác, giao cho lại công ty cho cháu ngoại đương nhiên là kết cục tốt nhất.

Trong lòng Lưu Tô chỉ cảm thấy ấm áp không thôi, nhưng cô cũng chỉ là ôm chặt lấy Lục Phóng, ở trong lòng anh cô dùng sức gật đầu một cái, nói: “Lục Phóng, anh thật là tốt...”

“Tô Tô, em có biết không, vì em, cho dù bất cứ là chuyện gì đi nữa, anh cũng sẽ làm.”

Lục Phóng ôm người phụ nữ yêu mến của mình vào trong ngực, anh cảm thấy mình thỏa mãn mới thỏa mãn làm sao. Trong mấy năm kia, anh ở nước ngoài sống không bằng chết, mấy lần đã từng nghĩ muốn buông bỏ tất cả, nhưng đến cuối cùng, anh vẫn cố cắn răng tiếp tục chống đỡ.

Cũng may mà anh đã kiên trì, cố chấp, nhất định dù thế nào cũng không chịu buông tay đối với cô, vì vậy hai người hôm nay mới được gần nhau như vậy.

Quay đầu nhìn lại năm tháng đã qua kia, dường như mọi khổ lụy đều đã quên hết, giờ đây những gì còn lại cũng chỉ là sự may mắn.

Ở trong lòng anh Luru Tô để cho lệ rơi xuống một lát, chợt cô ngẩng đầu lên, trong con ngươi vẫn còn ánh lên những vệt nước mắt, nhưng miệng cô đã nở nụ cười xinh đẹp, rung động lòng người: “Lục Phóng, em cũng vậy, vì anh, em cũng sẽ làm tất cả...”

Cô cười có chút xấu xa, nghiêng đầu lại quan sát anh một lần nữa, chợt nhấc chân lên, giạng hai chân ngồi ở trên người anh, vòng đôi tay ôm lấy cổ của anh: “Lục Phóng...”

Hơi thở của cô thơm như hoa lan, làn môi của cô dính vào trên vành tai của anh, giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng, hoàn toàn khác hẳn những ngày thường. Lục Phóng cảm thấy khi nghe cô gọi một câu như vậy, tâm hồn anh đều như muốn tan chảy. Lúc này, Luru Tô lại cười lên một tiếng, thân thể cô mềm mại như một con rắn lướt qua trên người của anh, đầu lưỡi xinh xắn của cô cũng đã lập tức đậu vào nơi cực yểu hâu trên cổ của anh...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Chương 12: Ánh mắt của ông xã nhà cô tràn đầy thú tính...

Cô cười có chút xấu xa, nghiêng đầu lại quan sát anh một lần nữa, chợt nhấc chân lên, giạng hai chân ngồi ở trên người anh, vòng đôi tay ôm lấy cổ của anh: “Lục Phóng...”

Hơi thở của cô thơm như hoa lan, làn môi của cô dính vào trên vành tai của anh, giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng, hoàn toàn khác hẳn những ngày thường. Lục Phóng cảm thấy khi nghe cô gọi một câu như vậy, tâm hồn anh đều như muốn tan chảy. Lúc này, Luru Tô lại cười lên một tiếng, thân thể cô mềm mại như một con rắn lướt qua trên người của anh, đầu lưỡi xinh xắn của cô cũng đã lập tức lướt vào cực yểu hâu trên cổ của anh...

Lục Phóng có cảm giác linh hồn của mình dường như đã bị cô rút đi mất rồi. Anh không khỏi hít vào một hơi thật sâu, thân thể ngửa ra phía sau ngang nhiên xông qua...

Thân thể mềm mại của Luru Tô lèn hơi nghiêng về phía trước một chút, áp bộ ngực đầy đặn lên anh vòm ngực bèn chắc như sắt của Lục Phóng. Khi nơi mềm mại và nơi cứng rắn đụng vào nhau cả hai người đều không tự kiềm chế được bản thân, cùng nhẹ nhàng rên lên một tiếng...

“Tô Tô...” Hai cánh tay của Lục Phóng giống như một chiếc xích sắt kiên cố, bóp thật chặt vào vòng eo mảnh khảnh của Luru Tô...

Thân thể của bọn họ như được khảm vào nhau ở chung một chỗ, gió thổi không lọt, hơi thở cũng quấn quít với nhau ở chung một chỗ, trở nên nóng bỏng. Lục Phóng dần dần động tình, trong con ngươi của anh ngọn lửa tình cũng đã bắt đầu bùng lên đầy đặc...

Đôi môi của Luru Tô như dính vào cực yểu hâu nơi cổ của anh, cảm thấy nơi đó đã bắt đầu chuyển động lên xuống rõ ràng, cô lặng lẽ cười lên một tiếng đầy vẻ xấu xa, bất chợt từ trên người Lục Phóng nhôm dậy, đứng ở trước mặt của anh...

Thân thể vốn đang dán chặt vào nhau, giờ chợt bị tách ra, Lục Phóng chỉ cảm thấy trước ngực mình thoáng một cái đã trở nên trống không. Trái tim của anh dường như kia cũng trở nên trống rỗng theo, khiến anh không khỏi mở mắt ra nhìn...

Nhưng khi anh nhìn thấy Luru Tô đang đứng ở nơi đó, đôi tay đang chậm rãi cởi quần áo của cô ra...

Lục Phóng chỉ cảm thấy trước mắt bây giờ là một cảnh mê muội. Người vợ mà mình vô cùng yêu quý kia, giờ đây đang đứng ở trước mặt của mình, tự tay cởi quần áo ra như thế... Trước một hình ảnh như vậy, liệu có người đàn ông nào có thể kháng cự nổi đây?

Luru Tô thấy ánh mắt của anh nhìn cô đến ngơ ngác, bất giác khóe môi liền hiện lên ý cười, nhưng động tác cởi móc khóa quần áo của cô vẫn chưa ngừng. —

Trong phòng làm việc lò sưởi cũng đã tỏa khí ấm rất đầy đủ, nhưng sau khi cô cởi bỏ chiếc áo khoác ngoài kia ra, thân thể cũng không tránh khỏi hơi bị co rúm lại một chút. Lục Phóng lập tức ngồi dậy đưa tay ôm lấy cô: “Tô Tô, cẩn thận, em đừng để bị cảm lạnh...”

Luru Tô chợt nghiêng người một cái, chiếc áo lông cừu nhẹ nhàng tuột ra khỏi người cô, để lộ ra thân thể với những đường cong lả lướt nhìn đến chói mắt. Giọng nói dịu dàng của cô cùng với hơi thở nhẹ nhàng mà nóng rực, thơm như hoa lan, lao thẳng tới lọt vào trong tai của Lục Phóng. Thoáng chốc, Lục Phóng có cảm giác bản thân mình giờ đây cũng đã mềm nhũn ra rồi...

“Anh hãy điều chỉnh cho khí ấm cao hơn một chút nữa đi, em cảm thấy hơi bị lạnh đấy...” Luru Tô vừa nói, vừa chậm rãi ngồi thẳng người lên, cô liếc mắt nhìn anh một cái đầy vẻ mê hoặc, vừa dùng một động tác đẹp để để cởi chiếc áo lông ra. Mái tóc dài quần hơi bị rối loạn, nhưng Luru Tô chỉ đưa tay lên khẽ vuốt lại một chút, nặc cho những sợi tóc mềm mại bay tán loạn tựa như những sợi lông mảnh mai lướt ở trên da thịt...

Cho dù là thường ngày Lư Tô cũng luôn có tác phong phóng khoáng, nhưng lần này những cử chỉ, hàng động của cô cũng đã làm cho Lục Phóng bị ngỡ ngàng sửng sờ chốc lát...

Cô vợ nhỏ của anh hiện giờ hình như đã càng lúc càng lớn mật thêm rồi... Cô vậy mà lại chạy tới đây, ở ngay trong phòng làm việc của anh, đã trình diễn một màn kịch động như vậy ...

Nhiệt độ trong phòng lúc này đã được đẩy lên cao thêm rất nhiều. Lục Phóng chỉ mặc có chiếc áo sơ mi mà cũng bắt đầu đổ mồ hôi, anh kéo chiếc cà vạt lỏng xuống, còn trên người của Lư Tô lúc này cũng chỉ còn lại có chiếc áo lót...

Nhưng ở trong tay của cô lại đang cầm một bộ quần áo rất kỳ quái, cho dù Lục Phóng và Lư Tô cùng treo quần áo ở trong tủ, nhưng anh nhớ là chưa từng bao giờ nhìn thấy bộ quần áo này của cô...

Hình như là bộ quần áo đồng phục của học sinh, nhưng lại không hoàn toàn giống như vậy, hình như quần áo đồng phục học sinh không bao giờ may theo kiểu thiếu vải đến mức như vậy thì phải...

Lư Tô cũng đã mặc xong bộ đồng phục chỉ có thể thấp thoáng che kín từ bộ ngực đến phía dưới thân một chút kia, màu trắng thuần khiết phối hợp với màu xanh da trời, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy kiểu dáng bộ đồng phục này cực kỳ nóng bỏng...

Lục Phóng ngồi ở trên ghế sofa có chút bất an, cơ thể anh đã bắt đầu hơi vận vẹo một chút, anh cảm thấy thân thể của mình bắt đầu trở nên nóng rực, hơn nữa, một bộ phận nào đó của anh bắt đầu không thể khống chế được nữa, cũng đã rục rịch ngóc đầu dậy...

Lư Tô mặc quần áo tử tế xong xuôi, mới chậm rãi xoay người lại...

Lục Phóng chỉ cảm thấy hai mắt mình như tỏa sáng, vốn dĩ Lư Tô có vóc dáng trời sinh cực đẹp. Trong mấy người Lư Tô, Tinh Tri, Thanh Thu và Trương Tư, chỉ có cô là người có hình thể tuyệt vời nhất .

Chỉ có điều bản thân cô vốn đã xinh đẹp vô cùng, trong ngày thường lại ưa thích ăn mặc kiểu dáng quần áo xinh đẹp, cách làm việc của cô lại vừa mạnh mẽ, vừa lạnh lẽo, cho nên luôn làm cho người ta cảm giác cô là một người đẹp giống như rắn thành tinh.

Mà giờ khắc này, cô thay đổi phong cách ăn mặc, mặc trên người một bộ trang phục thanh thuần như vậy, đã làm cho vẻ đẹp yêu ma của mình thoáng chốc đã trở nên trung hòa một chút, dù vẫn ẩn chứa mấy phần quý dị bên trong, nhưng vẫn mang vẻ hài hòa không nói ra được...

Vẻ đẹp đó giống như ma quỷ và thiên sứ cùng kết hợp sự hoàn mỹ lại với nhau...

Chỉ có một chút...

Bộ trang phục này hơi nhỏ, có thể là do Trương Tư đặt theo size của mình... Cho nên vóc người của Lư Tô mặc vào mới trở nên nóng bỏng như vậy...

Phía trước bộ ngực đầy đặn chỉ yểu yểu có hai chiếc cúc áo, lúc này bị hai đỉnh nhọn mềm mại kiểu diêm làm cho hai bên vạt áo héch ra, gần như có thể nhìn thấy toàn bộ chiếc áo ngực màu trắng như ẩn như hiện kia...

Mà chiếc váy đã ngắn ngủn, lại còn bó sát thật chặt, càng làm cho cái mông thêm vênh lên ngạo nghễ, hai cái chân thon dài thẳng tắp bóng loáng và trắng nõn, hoàn toàn lộ ra ở trước mặt của Lục Phóng...

Lục Phóng chỉ cảm thấy mắt hoa lên, đầu óc choáng váng một hồi... Anh cảm thấy mình thật may mắn, bởi lúc trước anh đã phải gắng gượng chống đỡ suốt khoảng thời gian sáu năm dài đằng đặc để tiếp tục chờ đợi...

Nên hôm nay mới được hưởng phúc lợi lớn như vậy!

Đây là người vợ của anh, là người vợ yêu của Lục Phóng anh, chỉ có anh mới có thể được đụng vào ôm hôn người phụ nữ ấy!

Trong lòng anh tự nhiên nảy sinh ra sự tự hào không nói ra được, ánh mắt yêu thương càng thêm giăng co ở trên thân thể của người phụ nữ ấy, ngay cả một phần nghìn của một giây, anh cũng không muốn rời khỏi...

Lư Tô nhìn thấy tròng mắt của Lục Phóng phản chiếu ra ánh sáng lấp lánh, không khỏi mỉm cười đắc ý.

Cô không nghĩ tới cô nhóc Trương Tư kia thật là một tay...

Nhưng cũng chính do người đàn ông mà, cũng chính bởi vì họ có những ý thích hạ tiện đó, mà chính những cái hạ tiện đó của đàn ông đã làm cho người ta phải nghiền răng vì tức giận!

Khi bạn biểu lộ tình cảm dạt dào, người ta lại chê bạn không đủ thanh thuần, khi bạn thanh thuần đi, người ta lại chê bạn không biết thể nào là phong tình, nếu bạn trở nên phong tình vạn chủng thì sao, lúc ấy trong lòng người ta lại đang thầm nghĩ, đây nhất định không phải một cô gái tốt...

Tóm lại, người đàn ông chính là một chủng loại chưa bao giờ biết thỏa mãn dục vọng, điển hình của mẫu người ăn trong chén còn muốn ngó trong nồi, hận không được phụ nữ trên toàn thế giới, ngoại trừ bà xã của mình ra, đều là những người thuộc loại ưa thích xuân sắc phong tình, chỉ cần nhìn thấy mình liền nhào tới như muốn ăn tươi nuốt sống luôn...

Nhìn xem, như Lục Phóng đây chẳng hạn, bình thường trong miệng luôn luôn nói câu cực kỳ yêu cô, yêu cô đến chết đi sống lại, còn nói chỉ thích cô ăn mặc xinh đẹp gọi cảm, nhưng bây giờ thấy cô mặc bộ đồng phục học sinh cực kỳ “thanh thuần” này, nước miếng đều đã muốn nhỏ ra đến nơi rồi. Cho tới tận bây giờ, chính cô cũng chưa từng nhìn thấy ánh mắt của anh lộ ra biểu cảm tràn đầy thú tính như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Chương 13: Như hổ như sói... (1)

Nhìn xem, như Lục Phóng đây chẳng hạn, bình thường trong miệng luôn luôn nói câu cực kỳ yêu cô, yêu cô đến chết đi sống lại, còn nói chỉ thích cô ăn mặc xinh đẹp gọi cảm, nhưng bây giờ thấy cô mặc bộ đồng phục học sinh cực kỳ “thanh thuần” này, nước miếng đều đã muốn nhỏ ra đến nơi rồi. Cho tới tận bây giờ, vậy mà cô lại chưa từng nhìn thấy ánh mắt của anh lộ ra biểu cảm tràn đầy thú tính như vậy!

Trong lòng Lưu Tô vừa nghĩ như vậy, . cô liền chợt quay người lại, thuận tay cầm một quyển sách từ trên bàn làm việc của Lục Phóng lên xem..

“Lịch sử triết học châu Âu”. Đây quyển sách chuyên ngành mà công ty của nhà mới in với số lượng không nhiều... Tốt lắm, để xem có chết với mình không...

Đôi con ngươi của Lục Phóng nhìn chằm chằm không hề lay động, chỉ là anh cũng rất tò mò không biết bà xã của mình định làm gì. Nhìn thấy cô cầm quyển sách kia, trong bụng không khỏi thoáng xao động, chẳng lẽ...

Nhưng Lưu Tô chỉ với tay lấy chiếc túi xách vẫn mang bên người, nhanh nhẹn lấy từ trong túi ra một chiếc kính mắt đen đeo lên, sau đó với bộ dáng uyển chuyển đi đến bên cạnh Lục Phóng ngoan ngoãn ngồi xuống...

“Tô Tô?” Trong đầu Lục Phóng càng chất chồng thêm sự khó hiểu, không biết phải nghĩ thế nào cho đúng

Ngón tro thon dài của Lưu Tô đẩy nhẹ chiếc kính đeo trên sống mũi, chợt nhìn anh nở nụ cười sáng lạn...

Nụ cười này khiến Lục Phóng cảm thấy hoảng sợ!

Phải biết rằng, từ trước đến giờ Lưu Tô luôn có tác phong của người cai trị, cực kỳ rất hung hăng, đối đãi với kẻ thù bao giờ cũng giữ nụ cười lạnh lùng ngang ngược của một nữ vương, còn thời điểm mà cô chờ đợi anh, nụ cười cũng vô cùng rạng rỡ và quyến rũ, giống hệt như một bông hoa hồng đẹp có gai...

Nhưng mà, một nụ cười mang vẻ ngây thơ khờ khạo như thế kia rất ít khi nhìn thấy ở cô. Nụ cười của cô thật rực rỡ, cặp mắt cũng cong lên, nhìn cô giống như một thiếu nữ vừa độ tuổi trăng tròn...

Dĩ nhiên, nhìn nữ vương Lưu Tô của chúng ta tuyệt đối không hề có một chút mây may dấu hiệu của tuổi già, anh dám thề trước linh vị người anh hùng Gaddafi như vậy.

“Em em em... Sao vậy?” Lục Phóng chợt có chút lo lắng, chẳng lẽ Lưu Tô đã bị một màn vừa rồi của vị tiểu thư thư ký làm cho kích động hay sao?

Nhưng không lý nào như vậy được, cô nhóc Lưu Tô của anh còn xinh đẹp hơn tiểu thư thư ký kia đến mấy trăm lần, cô có mở mắt thì cũng không bao giờ thèm nhìn xuống dưới đến một cái liếc xéo, không có lý do nào lại bị ngón rau xanh kia kích thích được?

“Thầy giáo Lục...” Giọng nói của Lưu Tô nhẹ bỗng, thậm chí cách cô nói chuyện với anh lúc này còn mang vẻ thẹn thùng, e lệ giống như một nữ sinh trung học cơ sở vậy

Đây cũng là ý tưởng đột nhiên nảy sinh trong cô, làm cho cô đưa ra quyết định, nếu như đã mặc bộ quần áo đồng phục học sinh thế này, cô dứt khoát sẽ diễn xiếc diễn cho tới cùng, để cho ông xã nhà cô được hưởng thụ chút phúc lợi này.

“Há?” Gương mặt tuần tú của Lục Phóng thoáng co rút lại! Thầy giáo... thầy giáo Lục... Thầy giáo Lục sao? Ở đâu mọc ra một nữ sinh quý quái thể này chứ?

Bàn tay Lưu Tô vừa mở sách, ngón tay thon dài liền chỉ lên trên một hàng chữ trong trang sách, “Thầy giáo Lục, em không hiểu, ngài có thể nói cho em biết, Lịch sử triết học châu Âu đã bắt đầu như thế nào được không?”

Cô dán sát vào người anh, áp sát một cách thân thiết, trong ánh mắt xinh đẹp mê người lóe ra khát vọng muốn hiểu biết vô cùng mãnh liệt.

Lục Phóng cảm giác nửa người bị cô dán sát kia đã bắt đầu trở nên nóng rực. Anh không sao chịu nổi nữa, phải tháo bớt hai chiếc cúc áo trên ra, khẽ ho một tiếng để hắng giọng: “À, về việc này sao, để cho thầy giáo xem qua một chút...”

Anh cúi thấp đầu, gương mặt anh gần như muốn áp vào trên mặt của cô rồi, trong hơi thở của cô mang theo mùi thơm thanh mát phất qua, càng làm cho

hồ hấp của anh cũng trở nên nóng bỏng theo...

“Chẳng phải chỗ này đã nói rõ rồi đó sao... Lịch sử triết học châu Âu bắt nguồn từ triết học Hy Lạp...”

Ngón tay Lục Phóng chạm vào cô, sau đó nhẹ nhàng trượt xuống bên dưới, vừa vặn chỉ đúng vào những hàng chữ nhỏ màu đen in trên trang sách...

“Thật vậy sao, em nhìn thấy rồi... Thầy giáo em hiểu rồi, vậy còn nền văn hóa châu Âu thì được khởi nguồn nguyên từ nơi nào vậy?” Lưu Tô thật sự có vẻ như đã nghiên hỏi thầy giáo, cô chớp chớp cặp mắt xinh đẹp nhìn anh thật chăm chú, cũng ngày càng ghé sát vào anh gần hơn nữa. Bộ ngực đầy đặn mềm mại của cô đã áp thật chặt vào trên cánh tay của Lục Phóng...

Lục Phóng có cảm giác trong cổ họng của mình đã bắt đầu bốc lửa, toàn thân của anh cũng bắt đầu nóng rực lên, sắp bốc cháy, giọng nói lúc này cũng bắt đầu trở nên cấp bách: “Về vấn đề này thì...”

Không thể để cho cô nhóc này tiếp tục hỏi thêm nữa, anh tuyệt không muốn cùng cô nghiên cứu gì thêm về cái gọi là Lịch sử triết học châu Âu kia nữa. Nhưng anh lại rất có hứng thú muốn cùng cô nghiên cứu về “Những bí mật trong khuê phòng ở Trung Quốc” đầy uyên bác kia để hiểu sâu thêm một chút nữa...

Không biết từ lúc nào bàn tay của Lục Phóng đã vòng qua bên hông của Lưu Tô, thoải mái phủ lên đoạn da thịt trần trụi trên bờ eo cong của Lưu Tô vấn đề lộ ra bên ngoài.

Bàn tay của anh nóng bỏng giống như có lửa, Lưu Tô chợt rùng mình, cảm giác được trên da thịt của mình đã nổi lên một tầng da gà. Cô không sao kìm chế được bản thân nữa, cơ thể cũng đã nhẹ nhàng run rẩy, vành tai hồng hồng giống như ngọc san hô cũng đã bị môi lưỡi mềm mại của Lục Phóng ngậm vào: “Tô Tô... Thầy không biết nền văn hóa của châu Âu châu khởi nguồn từ nơi nào, nhưng mà thầy lại biết...”

“Thầy biết cái gì?” Hơi thở nóng bỏng của anh phả vào trong tai của cô, khiến nửa người trên của cô cũng đã mềm nhũn. Môi của anh ngậm lấy vành tai tinh xảo hồng hồng của cô, nhẹ nhàng mút một cái. Lưu Tô chỉ cảm thấy trong lồng ngực bị đè nén đến khó chịu, cô đã sắp không sao hít thở nổi nữa rồi...

Giọng nói của Lục Phóng chợt vang lên, âm thanh khàn khàn trầm thấp kia tựa như đang đầu độc cô: “Thầy lại biết rất rõ, vị trí khởi nguồn cho cảm xúc sung sướng của Tô Tô nằm ở chỗ nào...”

Lục Phóng nói xong, đột nhiên cười xấu xa, cánh môi mỏng liềm nhếch lên nở một nụ cười đẹp mê hồn. Rất nhanh, anh liền nghiêng người đè cô lên trên ghế sofa, bộ đồng phục học sinh ngăn ngừa, bên trên chỉ vừa che kín bộ ngực, bên dưới chỉ vừa che đủ ngang mông đã bị anh kéo lên. Lưu Tô hoàn toàn không biết anh đã cởi nội y của cô từ lúc nào. Cô chỉ cảm thấy trước ngực mình chợt hơi lạnh, sau đó đỉnh nhọn mềm mại đang vênh lên kia cũng đã bị cặp môi nóng bỏng của anh hôn lên một cách mạnh mẽ...

Lập tức Lưu Tô không cách nào khống chế nổi nữa, bật lên một tiếng rên rỉ. Cả người cô cũng đã mềm thành một vũng nước, cánh tay của cô yếu ớt rũ xuống trên ghế sa lon, bộ ngực đầy đặn cũng đã không cách nào kiềm chế nổi nữa liền ưỡn lên, thân thể mềm mại giống như là dây cung được kéo căng... Cô vốn không hề ngưng ngừng trong việc này, giờ phút này lại càng cảm thấy vui vẻ càng không một chút dè dặt, bật lên tiếng kêu...

Lục Phóng cũng hiểu thấu đáo đối với mỗi một tác thân thể của cô, cô thích anh hôn chỗ nào, không thích nơi nào, anh đều biết rất rõ ràng...

Nơi này, đương nhiên nơi khởi nguồn khoái cảm của cô, hơn nữa mỗi lần Lục Phóng hôn lên ngực của cô, anh đều rất cẩn thận và vô cùng dịu dàng, chỉ sợ làm cô bị thương...

Dưới ánh đèn sáng ngời, có thể nhận ra rõ ràng hai nhị hoa đang khẽ run rẩy, làm người ta nhìn thấy cũng phải hoa mắt. Lưu Tô thở hổn hển, khẽ nhắm hai mắt lại, mơ màng, từ khe miệng khẽ nhếch lên hơi thở thơm mùi đàn hương tỏa ra. Lục Phóng cũng vô cùng thỏa mãn, anh ngừng lại một chút sau đó bàn tay của anh ôm trọn nơi mềm mại của cô, vừa nhẹ nhàng vuốt ve, vừa ghé vào bên tai cô vừa nói những lời khiêu khích: “Có học sinh lại dám to gan như vậy không hả? Hừm! Còn công khai quyến rũ thầy giáo của mình như vậy?”

Lưu Tô trừng cặp mắt xinh đẹp liếc anh một cái: “Thầy giáo không thích sao?”

Lục Phóng lật người lại đè cô xuống, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, một đường mò xuống bên dưới, cho đến khi đụng phải vật cứng rắn như thép nóng bỏng kia. Trong đôi mắt của anh ngọn lửa dục đang lay động, giọng nói khàn khàn khó nhịn: “Em thử nhìn nó một chút đi, em sẽ biết ngay thầy giáo có thích hay không!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Chương 14: Như hổ như sói (2)

Lục Phóng lật người lại đè cô xuống, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, một đường mò xuống bên dưới, cho đến khi đụng phải vật cứng rắn như thép nóng bỏng kia. Trong đôi mắt của anh ngọn lửa dục đang lay động, giọng nói khàn khàn khó nhịn: “Em thử nhìn nó một chút đi, em sẽ biết ngay thầy giáo có

thích hay không!”

Đôi mắt đầy quyền rũ của Lưu Tô suýt nữa chảy ra nước, anh muốn cô cầm, cô liền ngoan ngoãn cầm, cách hai lớp vải quần thật mỏng, cô cảm nhận rất rõ vật cứng rắn và nóng bỏng của anh. Gò má của Lưu Tô đỏ ửng, giống như lớp phấn má hồng hồng hồng trên gò má của cô...

Hơi thở của Lục Phóng bắt đầu trở nên nặng nề, thân thể của anh căng thẳng dán chặt cọ cọ vào nơi mềm mại ở trên người Lưu Tô. Một tay của anh đang dao động ở khắp các nơi trên người Lưu Tô, còn một cái tay khác liền cầm tay của cô muốn cô chuyển động...

Lưu Tô nhìn anh đầy vẻ quyền rũ, động tác trên tay cũng cố ý chậm chạp vụng về, cô ghé khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tới gần, cắn vào lỗ tai của anh giọng nói nhỏ nhẹ, nghe rất quyến rũ: “Thầy giáo... Người ta không biết, thầy hãy dạy cho em đi...”

Lục Phóng chỉ cảm thấy bản thân mình giống như một quả pháo bị châm lửa đốt, lúc vọt lên sẽ bị nổ tung...

Tiểu yêu tinh này đúng là biết cách giày vò người ta mà. Lục Phóng hận căn rằng, dứt khoát dùng sức nặng toàn thân đè xuống. Lưu Tô lập tức cảm giác mình đã sắp không thở nổi nữa rồi, cặp vú mềm mại bị anh ép thành đủ các loại hình dáng, chỉ thấy cặp mắt của Lục Phóng như sắp bốc lửa. Anh dứt khoát cầm tay của cô hung hăng thô lỗ chuyển động mấy cái: “Em không biết? Hừ! Thật sự không biết sao?”

Hai mắt của Lưu Tô giống như hai viên hắc bảo thạch chìm trong nước, cô mở to cặp mắt trong trẻo nhìn anh: “Người ta thật sự không biết mà...”

Lục Phóng chỉ cảm thấy nơi bụng dưới bị căng cứng tựa như sắp nổ tung đến nơi, nơi kia bị bàn tay nhỏ bé nóng bỏng của cô nắm thật chặt đã bắt đầu găm thết trường đại. Anh căn rằng một cái, đưa tay cời chiếc váy ngắn không giấu được bắp đùi ở trên người cô ra, cặp môi mỏng nhếch lên, nở một nụ cười xấu xa, nói: “Em thật sự không biết sao... Vậy thì thầy sẽ dạy cho em thật kỹ một bài học thực tế đây sinh động nhé!”

Trong lòng Lưu Tô như kêu lên một tiếng không ổn rồi. Nhưng vốn dĩ trong chuyện này cô lại là một người nhạy cảm, mặt khác lại bị Lục Phóng vừa dùng lời nói, lại vừa trêu đùa trên thân thể cô đến nửa ngày, nửa người cô đã sớm trở nên mềm nhũn...

Hiển nhiên váy của cô đã bị Lục Phóng thô lỗ kéo sang một bên, chiếc áo lót nhỏ nhỏ cũng bị anh hung hăng kéo xuống, nhưng vẫn để giắt lại trên mắt cá chân mảnh khảnh, một bắp chân thon dài trắng nõn nghiêng ngả rũ xuống ở bên cạnh ghế sofa, còn một cái chân thon dài mềm mại kia lại được Lục Phóng ôm đứng lên, gác ở trên vai...

Nhịp tim của Lưu Tô đập mạnh như trống làng, đôi má phủ một lớp màu hồng càng làm tăng thêm vài phần xinh đẹp. Cô vừa yêu kiều hờn hờn, vừa e lệ, rồi lại đầy hưng phấn. Một đôi mắt xinh đẹp mở to, gắt gao nhìn chăm chăm vào gương mặt Lục Phóng vô cùng anh tuấn: “Thầy giáo à...Lục Phóng...thầy muốn làm gì...”

Lục Phóng cười xấu xa, giống như một con sói đói bụng đã mười ngày nửa tháng, bị ném đến trong bãi nhốt cừu vậy, chỉ còn kém một chút là ánh mắt xinh đẹp của cô không bị tỏa ra ánh sáng màu lục đang bốc lên kia mà thôi...

“Chẳng phải là em nói em là không biết đó sao? Ngày trước, khi thầy còn đi học lúc đó Thầy giáo thường nói, lý luận và thực tế phải được kết hợp với nhau...”

Lục Phóng nói xong, bàn tay nóng bỏng cũng đã lướt dọc theo cô đôi chân mảnh khảnh của cô, từ mắt cá chân lên lên nơi mềm mại ở trên đùi...

Cho dù Lưu Tô gan lớn, giờ phút này cô cũng cảm thấy có chút sợ hãi, hai người lúc này đang ở trong phòng làm việc...

Ngộ nhờ có người đến để báo cáo lại công việc, ngộ nhờ họ xông vào...

Lưu Tô cực kỳ khẩn trương, cả thân thể cô cũng đã bắt đầu trở nên căng thẳng. Mà lúc này hai đóa hoa nhỏ yếu điệu trên đỉnh đầu đã đang run rẩy, cũng đã bắt đầu dựng thẳng lên. Chỉ nhìn thôi mà cô họng Lục Phóng đã căng lên, anh đè thấp thân thể xuống, vừa liếm hôn một hồi thật mạnh mẽ, cho đến lúc nửa người còn lại của Lưu Tô cũng đã tê dại không thể nhúc nhích nổi, chỉ có thể ngoan ngoãn mặc anh muốn làm gì thì làm. Lúc này Lục Phóng mới cảm thấy hài lòng, từ bên trên anh nhìn xuống cô vợ nhỏ xinh đẹp đầy quyền rũ đang dưới thân mình...

“Cửa...” ngay cả sức lực để nói hết trọn một câu nói, Lưu Tô cũng không còn đủ hơi sức nữa. Nhưng cô vẫn còn rất lo lắng chỉ sợ có người đột nhiên xông vào trong này, làm cho danh dự cả đời của mình và của anh bị phá hỏng...

Nào ngờ Lục Phóng vừa nghe thấy, dứt khoát rút người ra đứng lên, lấy điện thoại nội bộ ở trên bàn làm việc bấm gọi cho thư ký: “Không có lệnh của tôi, không cho bất kỳ một ai vào phòng làm việc quấy rầy tôi. —”

Gương mặt của Lưu Tô hết tái nhợt, giờ lại chuyển sang ửng hồng, ai cũng thấy là cô đã tới nơi này rồi... Thế này chẳng phải là anh đã công khai biểu thị rõ ràng rằng, hai người bọn họ đang làm chuyện xấu ở trong phòng làm việc sao?

“Lần này thì không phải lo lắng gì nữa...” Lục Phóng vừa xoa xoa đôi chân của cô, vừa cúi thấp thân thể xuống, hôn dọc một đường từ trên chiếc eo thon nhỏ của cô xuống đến bên dưới, trong miệng còn mơ hồ nói: “Bà xã, để anh tới dạy cho em... Em hãy ngoan ngoãn chịu khó học một chút...”

Lưu Tô then thùng đến mức gần như muốn đập đầu vào tường để tự vẫn, nhưng Lục Phóng lại sống chết nhất định không chịu buông tha cho cô. Môi của anh, lưỡi của anh nóng bỏng giống như đang ngọn lửa bùng cháy, khi anh hôn lên nơi mềm mại nhất của cô, Lưu Tô chỉ cảm thấy trong đầu mình thoáng chốc đã biến thành một khoảng trống không...

Cô nằm ở nơi đó, thờ hờn hờn một cách khó khăn, hơi thở mang mùi đàn hương tỏa ra từ cái miệng nhỏ đang hé mở. Đáy mắt của cô mờ mịt tựa như đã

bị mất tiêu cự, cô chỉ cứ thế thờ hồn hèn từng ngum, từng ngum một...

Không biết qua bao lâu, Luru Tô chỉ cảm thấy thân thể mình tựa như bị điện giật vậy, thỉnh thoảng có một luồng nóng bỏng trong người thoáng cái từ nơi ở dưới bụng nhỏ xông ra ngoài. Luru Tô chỉ cảm thấy tay chân mình như nhũn ra, một khoái cảm không thể nào hình dung được, không khỏi làm cho đầu óc cô như bị chìm trong cơn hôn mê. Cô có cảm giác như mình đang được nằm ở trên những tầng mây mềm mại vậy, cả người cô lúc này tựa như không còn một chút xíu hơi sức nào nữa...

Lục Phóng nở nụ cười xấu xa nhưng lại mang nét tuấn tú quyến rũ chết người, ghé vào bên tai của cô nhẹ giọng hỏi: “Bà xã à, em đã học xong chưa? Bây giờ em cũng nên bắt đầu tiến hành thực tế rồi...”

Luru Tô trừng mắt nhìn anh, nhưng ngay cả trừng mắt thôi cô cũng không còn đủ hơi sức để làm, trong ánh mắt kia chỉ thấy lộ ra sự yếu đuối nũng nịu: “Em mệt quá... Em không thể cử động nổi...”

Đôi con ngươi của Lục Phóng sáng lên, anh ôm lấy cô chuyển một cái, liền để cô nằm ở trên người của mình. Toàn thân Luru Tô mềm nhũn giống như một nắm bột mì vậy, cô ngồi cũng vững nữa, dứt khoát ngã nhào vào trong ngực Lục Phóng. Nụ cười của Lục Phóng trở nên dịu dàng hơn, anh nhẹ nhàng hôn lên trên môi của cô: “Bảo bối, em đã thoải mái rồi, cũng nên để cho anh được thỏa mãn khoan khoái...”

Nói xong, anh ôm lấy thân thể Luru Tô khẽ nhấc lên một chút, sau đó một tay vịn vào hông của cô, một tay cầm nóng bỏng của mình, từ tốn nhưng rất kiên định thâm nhập vào trong thân thể của cô...

“Lục Phóng...” Cảm giác anh tiến vào nơi đó lấp chặt lại, Luru Tô gọi anh một tiếng nghe cực kỳ quyến rũ, nhưng vẫn nằm ở trên ngực của anh, người mềm nhũn cũng không chịu động đậy, chỉ có chiếc eo nhỏ nhắn hơi vặn lại. Cô cắn khế môi cười khê: “Thầy giáo, thầy cứ làm đầy đủ tất cả các bài tập đi, em sẽ tiếp thu bài học liền một hơi, sẽ học từ đầu tới cuối...”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Chương 15: Hạnh phúc của chúng ta

Luru Tô gọi anh một tiếng nghe cực kỳ quyến rũ, nhưng cứ nằm ở trên người của Lục Phóng đầy vẻ yếu ớt, cũng không chịu di chuyển, chỉ có chiếc eo nhỏ nhắn hơi vặn lại. Cô hơi cắn vào môi khẽ mỉm cười: “Thầy giáo, thầy cứ làm đầy đủ tất cả các bài tập đi, em sẽ tiếp thu bài học liền một hơi, sẽ học từ đầu tới cuối...”

Lục Phóng cười tà ác, nhìn xuống thân thể tuyệt mỹ của cô vợ nhỏ đang nằm ở nơi đó đang mời gọi, cố ý làm ra sắc mặt của một ác nhân: “Bà xã bé nhỏ của anh yêu cầu dạy toàn bộ bài tập sao?”

Luru Tô nằm ở ngực của anh, đôi môi đỏ mọng kiều diễm dán sát vào hầu kết của anh đầy vẻ kêu gọi, như muốn hôn lên đó, nhưng mà hết lần này tới lần khác khi cánh môi vừa mới hơi chạm vào cái kia một khắc, cái miệng lại lập tức có ý xấu né tránh ra. Lục Phóng bị cô trêu chọc dần dần đã có chút không chịu được, thỉnh thoảng lại phải bóp chặt chiếc eo thon của cô hung hăng chuyển động lên xuống mấy lần để giải tỏa bớt cơn thèm, sau đó sẽ bắt đầu lên lớp dạy cho cô nhóc tiểu yêu tinh này...

Thậm chí anh cũng đã suy nghĩ về chuyện kia không biết bao nhiêu lần, nhưng người phụ nữ Luru Tô kia cứ nhất định không chịu. Trong ngày thường thì hấp ta hấp tấp, khi vừa đến trên giường liền thay đổi thành một kẻ lười biếng, hận không được nằm ở nơi đó không phải chuyển động lên xuống, chỉ cần anh làm cho cô được hưởng thụ là được...

Lần này, anh cần phải nắm lấy cơ hội này, bắt cô chủ động đưa tới cửa, yêu cầu cô phải hầu hạ bản thân mình cho thật tốt, thật đầy đủ!

“Chẳng phải người đàn ông đều không yêu thích người phụ nữ chủ động hay sao? Thầy giáo Lục, tốt nhất là thầy hãy dạy đi, người ta sẽ chăm chú học cho thật tốt, lần sau trở lại sẽ làm thực tế nhé...”

Luru Tô liếc nhìn anh một cái rất quyến rũ, trong lúc đó, ngón tay không ngừng vẽ vòng tròn trên ngực anh, thỉnh thoảng còn cúi đầu xuống hôn lên trên môi của anh, đầu lưỡi mềm mại liếm lên, mang theo mùi vị như muốn câu hồn đoạt phách Lục Phóng...

Bên tai Lục Phóng vừa được nghe cô nói những lời dịu dàng đáng yêu kia, lại vừa bị cô quấy rầy như vậy, chung quy anh cũng không thể nhịn được nữa, liền lật người để cô xuống dưới, hơi thở thoáng biến đổi trở nên nặng nề. Luru Tô tròn to hai mắt nhìn anh: “Thầy giáo Lục, thầy không nhịn được nữa sao?”

Bộ dáng của cô như vậy, khiến Lục Phóng như sắp bị hòa tan, dục vọng dâng trào dường như sắp nổ tung, rốt cuộc anh cũng không nhẫn nại được nữa, hung hăng xuyên vào thân thể của cô. Luru Tô chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ trong người tựa như đã bị của anh xuyên thấu, không khỏi cau mày khẽ hừ ra thành tiếng...

Đôi tay hung hăng bóp ở trên cánh tay của anh căng thẳng và bền chắc, bắp thịt cứng rắn như đá, cô bắt mấy lần mà cũng không sao nắm chắc được, chỉ có thể thờ ơ gập một môi thả cánh tay xuống, để mặc cho anh lúc này đã trở nên cuồng dã không ngừng đòi hỏi...

Vòng eo mảnh khảnh và mềm mại của cô bị anh bóp chặt đến mức gần như sắp bị gãy rời ra rồi. Hai bàn tay của anh siết chặt ở hông của cô, làm cho cô không thể không di chuyển lên xuống được, thân thể Luru Tô căng thẳng như dây cung, mà đỉnh nhọn mềm mại ở trên ngực cô cứ thông thả rung động, giống như trái cây ngọt mời gọi người ta hái lấy...

Trên thân thể khỏe mạnh lực lưỡng của Lục Phóng, mồ hôi túa ra đọng trên lớp da thịt màu mật ong thành từng giọt, nhỏ xuống trước ngực Luru Tô. Anh có âm giác cổ họng của mình đã bị khô rang nóng bỏng, hô hấp dần dần trở nên nặng nề, môi mọng hồng lên, nghe được mấy tiếng rên rỉ của Luru Tô, sự mê muội nhàn nhạt thoáng lướt qua trong đầu Lục Phóng. Anh không nhận được nữa, găm nhẹ một tiếng, cuối cùng liền ra sức chạy nước rút, làm cho Luru Tô có cảm giác thân thể của cô lúc này đã không còn là của mình nữa rồi...

Ngón tay của cô đã mấy lần muốn bắt lấy phía trên lưng bên chắc của anh, móng tay bén nhọn đã cào xuống lưng của anh thành mấy vết đỏ thật dài. Nguồn nhiệt nóng bỏng trong nháy mắt tựa như nước vọt lên khắp toàn thân. Luru Tô nhắm mắt lại, hai cánh tay trắng như tuyết lười biếng trượt xuống buông thõng, ngay cả những ngón tay thon nhỏ cũng cảm thấy mệt mỏi, duỗi dài ra, không muốn cử động nữa...

Nơi cửa sổ không được đóng kín, có một luồng gió mát rất nhỏ thổi vào làm lay động rèm cửa sổ. Luru Tô lúc này trở nên mềm mại không còn dương cương tự đắc nữa, Lục Phóng ôm lấy cô thật chặt, hai người cũng không hề cử động nữa. Cô có thể nghe được tiếng trái tim đang đập của anh, anh cũng có thể nghe được nhịp đập trái tim của cô, ngay giờ phút này, sau lúc điên cuồng, cũng là lúc họ bình thân ôm nhau cùng hưởng hạnh phúc. —

Sự dịu dàng không nói được thành lời cứ thế chảy xuôi ở trong yên lặng, trong thoáng chốc, chỉ cảm thấy năm tháng mới yên bình tốt đẹp biết bao. Anh chỉ muốn cả đời này được an ổn ôm lấy cô, đã coi như được ôm toàn bộ thế giới rồi.

Lục Phóng cúi đầu, hôn lên trên trán vợ yêu: “Tô Tô, anh yêu em”

Sau cuộc yêu, gương mặt xinh đẹp của Luru Tô nhuộm một màu hồng rực. Cô nhích lại gần hơn về phía trong ngực của anh, chóp mũi cọ cọ vào trong ngực anh: “Ông xã, em còn chưa từng hỏi anh, anh đã yêu em từ khi nào vậy?”

Khóe môi của Lục Phóng hé ra một nụ cười, cặp mắt như hoa đào thắm ba nở rộ: “Trước khi em cưỡng bức anh, anh đã yêu em”

Lúc này cặp mắt của Luru Tô liền tròn to nhìn lại anh: “Thật sao?”

Lục Phóng gật đầu, cúi đầu hôn môi của cô, giọng nói mang đậm sự lười biếng: “Sau đó em lại làm những cử chỉ ‘kinh thế hãi tục’(*) như vậy, khi đó anh đã có suy nghĩ, người phụ nữ này dám có hành động to gan lớn mật như vậy, chuyện đã xảy ra xem như rất tốt, còn kỹ thuật hôn... sau này có thể từ từ dạy dỗ... Nếu như cô ấy đã có ý chân thành với mình, vậy dĩ nhiên mình không thể để người khác chiếm tiện nghi, chỉ bằng mình hãy thu nạp cô ấy thôi.”

(*) Kinh thế hãi tục: cử chỉ dung tục khiến người khác phải giật mình kinh sợ

Luru Tô càng nghe cặp mắt càng tròn to hơn, đến đoạn về sau cô liền bấu môi giờ tay nắm anh: “Tình cảm của anh như vậy, thế mà về sau này anh lại còn giả bộ chính nhân quân tử, giả bộ căng thẳng, tất cả là muốn lừa gạt em, muốn dụ dỗ em mắc câu, muốn em chủ động đi trêu chọc quyến rũ anh trước, đúng không?”

Lục Phóng nở nụ cười tình quái, dùng cách “giả heo ăn cỏ” như vậy mới là cao thủ, còn về sau đó, ai nói anh là Lục tiểu thụ nên phải đi theo gấp ấy nhỉ?”

Nhưng vì bà xã nên anh vẫn cần phải dỗ dành, Lục Phóng ôm lấy cô, dùng lời ngon tiếng ngọt dịu dàng nói với cô: “Thật ra thì đó cũng là sự thật mà. Khi đó anh vẫn còn một cậu trò nhỏ ngây thơ, coi như trong lòng mình có tình cảm đi nữa, anh cũng không hề dám làm, em nhìn cũng biết mà, mỗi lần em chủ động, anh đều chỉ giả bộ tức giận mắng em thôi, sau đó chẳng phải anh đã tuân theo tất cả đó sao? Nếu như không phải vì anh thích em, thì làm gì có ai vui lòng chơi đùa với em như vậy chứ?”

“Lục Phóng, anh là đồ khôn kiếp, anh dám lừa bà cô đây lâu như vậy!” Luru Tô nổi giận đùng đùng, lật người đè lên trên người của anh, hung hăng há miệng táp vào bộ ngực của anh...

Trong ánh mắt của Lục Phóng ánh lên ý cười, giọng nói dịu dàng: “Ái chà, bà xã... Phải rút rè một chút chứ!”

“Lục Phóng chết tiệt, em cắn chết anh, cắn chết anh...”

Hạnh phúc là gì? Hạnh phúc chính là người mà mình đang yêu, nhưng ở trong lòng anh, trước đó anh đã thực sự yêu mình từ rất lâu rồi, hơn nữa, sau một thời gian cực kỳ lâu, anh cũng vẫn yêu mình như cũ, vẫn yêu như những ngày đầu, chưa từng có một ngày thay đổi tình cảm đó.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Chương 16: Bộ cảnh phục hấp dẫn trong truyện

thuyết (1)

Nghe kể lại, ở thành phố A vừa mới xảy ra ba vụ huyết án liên tiếp không ngừng, đã gây nên một trận sóng to gió lớn. Những người đàn ông lịch thiệp thuộc tầng lớp trên trong xã hội, những ngày này thường áo mũ chỉnh tề, tác phong luôn tao nhã cao quý, vậy mà chỉ trong một đêm, hình ảnh của họ ở trong lòng mọi người đã lập tức bị thay đổi

Cũng nghe dư luận lan truyền từ tin tức bất quá, , Nhị thiếu gia Mạnh Thiệu Đình của nhà họ Mạnh bị phun máu theo đường mũi, là do bị bệnh bạch cầu - bởi vì anh bị phun máu mũi suốt một tuần lễ, cuối cùng không thể không đưa đến bệnh viện cấp cứu. Nhưng lại theo tin tức từ những nhân vật ưa mạo hiểm, không sợ nguy hiểm đến tính mạng, dám xâm nhập vào thủ phủ của kẻ địch, cũng chỉ vì phụng sự cho mọi tầng lớp quảng đại quần chúng mà đáng hiển tin tức bất quá, đã can đảm nhân sĩ tuyên bố, thật ra thì tất cả mọi chuyện đều do sắc đẹp gây họa!

Người người đều biết Mạnh phu nhân là một người luôn luôn có phong cách tao nhã, hiền thực, nhưng trước đây không lâu đột nhiên xoay chuyển tâm tính – cô hầu gái trong nhà Mạnh phu nhân đã cùng tài xế vụng trộm yêu đương. Đang lúc tình cảm đến độ nồng nàn nhất, gấp gáp đến độ khó nén nổi, cô hầu gái này lại lấy ra một bộ nội y sexy, hơn nữa, còn thần thần bí bí tuyên bố, đây là đồ mà quý bà thượng lưu kia trong một cuộc yêu đã sử dụng..

Vì vậy, vụ huyết án đầu tiên, hung thủ giết người bị tuyên bố đã sa lưới...

Sóng trước chưa lắng, sóng sau đã lại ập tới... A, để cho tôi uống một ngụm trà đã, rồi sẽ chậm rãi kể lại...

Lại là nghe nói! Chết tiệt, tôi hận chết cái kiểu nghe nói này! Tôi muốn khẳng định, chỉ muốn khẳng định và khẳng định với bất quá!

Nghe nói... Tổng giám đốc của Thẩm thị gần đây cũng ở trong tình trạng cuồng quít. Đám chó săn bất quá liên hợp với nhau theo dõi anh, một tháng sau đã lấy được một bí mật lớn cực kỳ kinh thiên động địa vị đại thiếu gia này rất yêu thích cửa hàng bán đồ tình thú.

Trong thời gian một tháng, đã là nhìn thấy anh ra vào cửa hàng bán đồ tình thú này tới tám lần, có đồ tức là có chân tướng - Thẩm đại thiếu gia lúc đi vào thì vẻ mặt rất nghiêm túc, nhưng lúc đi ra thì khoe miệng co giật, rõ ràng là một nụ cười bí ối thoáng hiện rất nhanh không che giấu được...

Nhân sĩ bất quá rục rịch ngóc đầu dậy, sau đó, lại đến nhờ cậy chú tài xế của nhà họ Mạnh, mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng, lại xả thân cấu kết với người hầu nữ của nhà họ Thẩm. Cô nam quả nữ, sau một hồi xxoo, mới biết, những vật phẩm tình thú kia, đều là của người hai người thường ngày vẫn dùng khi yêu đương, hoàn toàn không phải theo như những lời nói đồn đại gì gì đó, nói Thẩm đại thiếu gia vui vẻ với vô số người mới v.v...

Vì vậy, hung thủ giết người của vụ huyết án thứ hai, cũng đã tiếp tục sa lưới...

Cuối cùng, chỉ có trận thứ ba là khó bề phân biệt nhất. Nghe nói, lại là nghe nói... Một ngày nào đó bà chủ của Lục thị nhất thời cao hứng đi thăm vị hôn phu của mình, sau đó toàn bộ cả một buổi chiều, hai người bọn họ đều không hề ra khỏi phòng làm việc. Thời điểm đêm khuya, trung thành với cương vị công tác, đám chó săn lại một lần nữa chụp được một tấm hình mà giá trị của nó không thể xác định nổi. Trong hình, đại thiếu gia Lục Phóng của Lục thị hai chân dường như bị mềm nhũn ra rồi, đang được bà chủ dìu đỡ đi ra ngoài...

Rốt cuộc, buổi chiều ngày hôm đó đã có chuyện gì xảy ra nhỉ? Tại sao một người đàn ông cao lớn cường tráng như vậy mà chân lại trở nên mềm nhũn như chân tôm vậy? Và vì sao bà chủ của chúng ta tác phong vốn lạnh lùng lúc đi ra mặt mày lại hồng hào, bước chân đi lướt như bay? Chuyện này khó mà phân biệt được, trong cục có cục, vậy đến cùng sự thật kia có gì đáng sợ mà phải che dấu chứ? Sự thật - chỉ có một!

Lại là chú tài xế khả kính đáng yêu của nhà họ Mạnh chúng ta, lại phải thân ra trận một lần nữa, cũng vì quảng đại quần chúng bất quá của chúng ta mà chú cũng không tiếc nguyên khí và sức lực để đi điều tra rõ ràng!

Ông chú tài xế của chúng ta đã thi triển sức quyền rũ vô cùng mạnh mẽ của mình, tiếp tục đi thực tế một lần nữa. Quả thực chú tài xế chính là thần tượng trong truyền thuyết của chị em, từ các cô gái trẻ đến các bậc trung niên, đã quyền rũ thành công một di lâm công nhân làm vệ sinh trong Lục thị, đáng vẻ vẫn còn tha thướt như một cây mai. Sau một lần yêu đương đến điên long đảo phượng, bà di của chúng ta vẫn còn có chút cảm thấy chưa thỏa mãn, mà ông chú tài xế kia cũng đã xanh cả mặt. Bà di nũng nịu chọc chọc vào ót của ông chú tài xế kia, nhưng cuối cùng cũng thực lòng kể lại mọi chuyện với người bên gối...

Lại nói về tình hình của buổi chiều ngày hôm đó, quả thực là “phong vân biến sắc, thiên địa điên đảo” (gió mây đổi sắc, trời đất đảo lộn) bà chủ vô địch của chúng ta đã sử dụng “thập bát ban vũ khí” (mười tám loại vũ khí), dùng tất cả vốn liếng sức lực, rốt cuộc để cho ông chủ đại nhân của chúng ta cảm nhận được phải làm thế nào được gọi là tình cảm thâm thiết...

Nghe nói vào nửa đêm, khi ông chủ bị bà chủ kéo đưa đến bệnh viện đã để lại một câu danh ngôn, được truyền lại cho đời sau: “trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy, lớp sóng sau trào lên bãi cát phía trước còn nhanh và mạnh mẽ hơn lớp sóng trước!

Dư luận xôn xao khắp thành phố, trong những cuộc trà dư tửu hậu, tất cả già trẻ gái trai ở đây đều thảo luận nhiệt tình, thậm chí còn có vô số người thuộc lớp trẻ, cả đêm lên mạng, ngâm mình ở trong thế giới Bất Quá đang không ngừng đăng tải những tin tức mới nảy sinh, thiết tha mong ngóng xem vụ huyết án thứ tư đến bao giờ sẽ xảy ra...

Những quý ông quý bà thuộc xã hội thượng lưu của chúng ta tuyệt đối sẽ không làm cho mọi người phải thất vọng... Đang lúc mọi người ngẩng đầu, vờn dài cổ chờ đợi, mong ngóng...

Vụ huyết án thứ tư đã chậm rãi tiến đến...

Nhưng vụ huyết án thứ tư này khác hẳn với 3 vụ huyết án xảy ra trước đó, người bị hại trong vụ huyết án thứ tư này lại là một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn...

Lại nói ngày đó, nữ sĩ Văn Tương Tư nhà ta sau khi xách máy túi đồ trở về, trái tim bé nhỏ vẫn còn đập thình thịch thình thịch không ngừng như trống làng. Đồng chí Hà già cả vẫn chưa thấy về nhà, cô bé Tương Tư liền ôm đồng quần áo như một làn khói chạy biến vào phòng thay quần áo.

Đồng phục cảnh sát... quyền rũ? Cô nuốt nước miếng một cái, nhìn bộ trang phục nữ cảnh sát đầy khô gọi đang nằm ở trong túi, còn nữa... Một chiếc còng tay nhìn rất thú vị... Thậm chí, còn có cả một chiếc dùi cui điện xinh xinh...

Tương Tư nhìn những thứ đồ dùng để biểu diễn này không khỏi kinh ngạc, cô không nhận được bất đầu mơ mộng. Hà Dĩ Kiệt bị cô khóa tại trên giường lớn, quần áo đã bị cởi ra hết, để lộ hoàn toàn cơ thể bền chắc của mình...

Cô cầm chiếc dùi cui điện trong tay đầy uy lực... Chọc anh một cái, chọc thêm cái nữa... Wow! Lực đâm thật mạnh, thật sự rất sáng khoái!

Anh lại dám lạnh nhạt với cô đằng đằng suốt hai tháng trời, ghét bỏ cô vì vòng eo của cô trở nên lớn hơn à! Hà Dĩ Kiệt, tối nay em không làm cho anh phải chết ở dưới chiếc váy cảnh sát này, hừ hừ, sư cô bắt đắ dĩ này không phải là mẹ đẻ ra các con của anh nữa!

Cùng lúc đó, đồng chí Hà già cả ở trong phòng làm việc, đang hết sức cố gắng phấn đấu kiếm tiền mua sữa cho đàn con nhỏ, cho bà xã vùng lên đi mua nội y sexy, liền nhảy mũi hắt xì một cái vang dội!

Tan việc lúc trở về, sự nhớ đến món ăn móng heo hầm cách thủy với đậu nành ẩm mình mới tra được ở trên mạng, món ăn này đặc biệt tốt đối với sản phụ mới sinh con. Hà Dĩ Kiệt cảm thấy rất vui mừng, chạy đi mua đầy đủ các thứ mang về nhà, tự mình nấu một nồi canh ngon lành cho bà xã thân yêu của mình.

Nói thật, đồng chí Hà già cả kia gần đây đã phải trải qua cuộc sống siêu cấp thê thảm, thậm chí ngay cả sự đả ngộ cũng không bằng đứa con trai của mình. Ít ra, cậu nhóc kia hàng ngày còn có vô số lần được hưởng thụ phúc lợi - bú sữa mẹ.

Mà anh, thật tình mỗi đêm đều ở trong tình trạng dầy vò rất đau khổ, không dám đụng đến bà xã, mà chỉ có thể nghĩ...

Thân thể bà xã của anh không tốt, thời điểm sinh cực cung đã phải chịu rất nhiều khổ sở. Bác sĩ cũng đã từng dặn dò, nếu không chú ý bồi dưỡng nghỉ ngơi cho tốt, sau này về già cũng sẽ không thể chữa dứt điểm được bệnh. Anh nhìn một chút không sao, chỉ cần thân thể Tư Tư được khôi phục khỏe mạnh, chuyện tạm dừng quan hệ vợ chồng nhất thời có là cái gì?

Đúng vậy, chuyện này chỉ là nhất thời mà thôi, anh không coi vào đâu, nhưng mà... Người phụ nữ kia lại bị ghen quá lâu, cũng không khỏi bị xảy ra chuyện...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Chương 17: Bộ cảnh phục hấp dẫn trong truyền thuyết (2)

Đúng vậy, chuyện này chỉ là nhất thời mà thôi, anh không coi vào đâu, nhưng mà... Người phụ nữ kia lại bị ghen quá lâu, cũng không khỏi bị xảy ra chuyện...

Khi Hà Dĩ Kiệt tiên sinh xách theo chiếc hộp giữ nhiệt về đến nhà, anh chợt phát hiện thấy hôm nay trong phòng cực kỳ an tĩnh. Người giúp việc nhận đồ anh đưa cho sau đó đang định lui ra, thì Hà Dĩ Kiệt liền cất giọng hỏi: “Phu nhân đâu? Còn cả bọn nhỏ nữa, mấy đứa trẻ đi đâu hết rồi?”

“Dạ thưa tiên sinh, phu nhân nói là thân thể không thoải mái, đang nghỉ ngơi ở trong phòng ngủ, tiểu thư Nhất Nặc đi tìm tiểu thư Khả Khả chơi rồi, tiểu thiếu gia ngủ nên được bảo mẫu đưa đến phòng trẻ con ngủ rồi ạ.”

Hà Dĩ Kiệt vừa nghe thấy câu thứ nhất, chân mày liền nhíu lại, lập tức cởi áo khoác ngoài cất bước lên lầu.

Cửa phòng ngủ khép hờ, anh đẩy nhẹ cánh cửa ra, đi vào, miệng nhẹ nhàng lên tiếng gọi “Tương Tư”, nhưng lại không hề nghe thấy có tiếng người đáp lại, mà trên giường lớn trong phòng ngủ cũng không có ai, cả căn phòng chìm trong sự yên tĩnh.

Trong lòng Hà Dĩ Kiệt thấy hoảng hốt, anh sợ hãi đẩy cánh cửa ra ban công, ngó ra bên ngoài, Dieenndkan/leequhydonnn nhưng vẫn không có một bóng người. Anh chỉ cảm thấy giắt này mình, trái tim trong ngực đập thình thịch, luôn miệng gọi tên Tương Tư mấy lần nhưng vẫn còn không có tiếng đáp lại. Cho dù Hà Dĩ Kiệt là người luôn luôn có sức kiểm chế rất tốt, nhưng anh cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, cất tiếng gọi vọng xuống dưới lầu gọi quản gia đi lên...

Tương Tư núp ở trong tủ treo quần áo, rất nhanh mồ hôi trên mặt cũng bắt đầu túa ra. Trời ạ! Nếu như cô không đi ra, thế nào Hà Dĩ Kiết cũng sẽ gọi người đi lên để tìm cô, đến lúc đó cô đang ăn mặc như thế này mà bị người hầu lôi từ trong tủ quần áo ra ngoài... Mẹ ơi, liệu cô có còn sống nổi nữa hay không đây!

Cổ họng của Hà Dĩ Kiết vừa mới dứt tiếng gọi một cái, liền lập tức nghe thấy từ nơi nào đó mơ hồ truyền đến tiếng động sột soạt. Anh lập tức nhảy bèn nắm bắt lấy âm thanh đó, dựa theo đó liền đưa mắt nhìn về chiếc tủ treo quần áo nơi có tiếng động phát ra.

Tương Tư nín thở tập trung suy nghĩ hồi lâu, thấy vẫn không có tiếng bước chân đi tới, không khỏi lại len lén dùng ngón tay gõ một cái vào tấm ngăn của chiếc tủ treo quần áo.

Hà Dĩ Kiết cũng không chần chờ nữa, lập tức sải bước đi tới bên chiếc tủ. Anh chỉ hơi chần chờ một lát, đưa tay mở cánh cửa giữa của chiếc tủ treo quần áo kia ra.

Tương Tư thẹn thùng, mặt đỏ tới tận mang tai, một tay cô cầm chiếc còng tay xinh xắn, một tay kia cầm chiếc dùi cui điện nhỏ nhỏ, vẻ mặt như đang sắp khóc nhìn lại anh...

Hà Dĩ Kiết kinh hãi kêu lên: “Tư Tư...”

Anh nhìn lại cô lần nữa, lúc này mới nhìn rõ bộ quần áo mà cô mặc trên người, rõ ràng đây là bộ đồng phục nữ cảnh sát nhưng được được cải biến lại... Chỉ có điều, sự cải biến này thực sự đã quá ngông cuồng ...

Sau khi mang thai vòng một của cô trở nên đầy đặn hơn, phía trước ngực của bộ cảnh phục bị kéo căng ra, làm cho bộ ngực của cô gần như sắp nhảy vọt ra ngoài đến nơi, hơn nữa lúc này cô vợ nhỏ của anh lại còn dùng ánh mắt vô tội thế kia để nhìn anh...

“Tiên sinh, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Bên ngoài chợt truyền đến tiếng gõ cửa cóc cóc, xen lẫn tiếng hỏi thăm có chút hốt hoảng của quản gia. Tương Tư sợ run lên, ánh mắt của cô liền liếc mạng nhìn về Hà Dĩ Kiết về cầu cứu.

Hà Dĩ Kiết dùng ánh mắt cổ quái nhìn cô, ngữ điệu của giọng nói cũng có chút biến đổi: “Không sao rồi, mấy người đi xuống đi.”

Người ở bên ngoài thưa lên một tiếng rồi bỏ đi, lúc này Tương Tư mới thở một hơi thật dài, đầy vẻ thư giãn.

“Tư Tư, em... chuyện này là... Đây là bộ y phục cảnh sát quyền rũ trong truyền thuyết có phải không?” Cô gái nhỏ vừa mới thở phào một nhẹ nhõm, gương mặt lại lập tức đỏ rực lên như trái cà chua chín.

Hà Dĩ Kiết là nhân vật nào? Anh chính là một tay cao thủ lão luyện trong tình trường, có kiểu chiến trận nào mà anh chưa từng thấy chứ? Chỉ có một mình cô vợ nhỏ ngây ngốc của anh mới dùng cái chiêu sát thủ đơn giản như vậy, thế nhưng anh lại không thể nào chống đỡ nổi...

Hà Dĩ Kiết đưa tay ôm lấy Tư Tư đưa cô ra ngoài. Bộ ngực mềm mại của cô đè lên bộ ngực bền chắc của anh, làm cho hơi thở của anh lập tức trở nên hơi nặng nề. Nhưng từ trước đến giờ anh vẫn luôn trấn định được ý chí rất tốt, chỉ là lần này do nguyên nhân sức khỏe của cô, cho nên... Hà Dĩ Kiết hít vào một hơi thật sâu, cố đè nén lại dục vọng đang sôi trào khê đầy Tương Tư ra một chút: “Bảo bối à, hôm nay không được...”

Một lời này của anh vừa thốt ra, sắc mặt Tương Tư lập tức đại biến. Mấy ngày qua dù thế nào anh cũng nhất định không chịu đụng vào cô, Bảo Bảo đã ra đời được ba tháng, mặc dù cô bị anh ép buộc bồi dưỡng ăn uống nên cơ thể có chút mượt mà, nhưng cũng không có lý nào cô lại bị anh ghét bỏ như vậy chứ!

“Hà Dĩ Kiết! Có phải là anh đã có người ở bên ngoài rồi hay không?” Tương Tư rống to một tiếng, lập tức òa lên khóc.

Vốn dĩ trong khoảng thời gian này cảm xúc của cô cũng không được tốt lắm, tâm tình vẫn hay bị căng thẳng, mặc dù sự săn sóc của Hà Dĩ Kiết với cô cũng không hề thay đổi, nhưng dù sao, cô cũng đã ra khỏi kỳ trong tháng rồi. Kế tiếp hai tháng nữa, anh vẫn không hề đụng vào cô, cho nên việc này đã làm cho cô cảm thấy sợ hãi. Cô đã hỏi Thanh Thu và Tinh Trí, hai người đều nói, ra khỏi kỳ trong tháng, chồng của họ đều giống như con thú hoang bị vây hãm, cực kỳ đói khát vậy...

Nhưng còn Hà Dĩ Kiết, tại sao anh vẫn cố tình không đụng chạm đến cô?

“Em nói những cái gì đó Tư Tư, điều này sao có thể xảy ra chứ!” Hà Dĩ Kiết còn tưởng rằng cô đang buồn bực, nhẹ nhàng dỗ dành cô một tiếng rồi kéo cô đi: “Thôi được rồi, đi xuống lầu ăn chút gì thôi!”

“Anh hãy biến đi, đừng có đụng vào em nữa!” Vào lúc này Tương Tư chỉ có cảm giác hình như mình đã sắp nổ tung. Rất nhanh chóng, cô cởi sạch bộ quần áo kia ra, vứt bỏ chiếc áo ngắn bé nhỏ chật căng kia đi, dự định chuẩn bị thay quần áo khác!

“Em làm gì đấy?” Hà Dĩ Kiết thấy cô tức giận thành ra như vậy, có chút khó hiểu, anh rất yêu thương cô mà...

Mặc dù bác sĩ nói trong vòng hai tháng là không được phép, hai tháng sau chỉ cần tiết chế một chút, cũng không có gì đáng ngại, nhưng thật sự anh lại rất sợ, ngộ nhỡ bị xảy ra chuyện gì...

“Tôi làm cái gì không cần anh phải quan tâm! Anh không nghĩ muốn em, nhưng sẽ có rất nhiều người muốn em!” Tương Tư càng nghĩ càng thấy giận, nhớ đến nhiều lần vào ban đêm, anh cũng đã khó chịu thành bộ dáng như vậy, nhưng vẫn tự mình giải quyết cho mình hoặc là chịu đựng, chứ anh nhất định cũng không chịu đụng cô, cô cũng cảm thấy bản thân mình có điều gì đó rất khó chịu, cô lại có thể xấu xí, khó coi như vậy hay sao?

“Văn Trương Tư!” Hà Dĩ Kiệt chỉ cảm thấy những chiếc gân xanh cứ giật giật rất mạnh mẽ không chịu dừng, anh đi lên một bước ấn cô ở trên giường, đang định giáo huấn cô một chút, nhưng khi nhìn thấy cô khóc đỏ mắt lên anh cũng không nhịn được liền thở dài một tiếng: “Cô bé ngốc này...”

Trương Tư khóc không ngừng, nghẹn ngào nói: “Hà Dĩ Kiệt, anh nhất định phải yêu em, nếu anh không thích em nữa, anh hãy nói cho em biết, đừng có coi em thật sự như một đứa ngốc...”

Hà Dĩ Kiệt mặt mày mỉm cười, cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn cô: “Cô nhóc ngu ngốc này, làm sao anh lại không thương em được chứ? Được rồi, bà xã đại nhân à, em cũng tức giận thành bộ dạng thế này rồi, mà anh, dĩ nhiên là rất muốn giúp em thành một người xinh đẹp... Dù sao bác sĩ cũng đã nói rồi, hai tháng đầu không được, hai tháng sau thì có thể...”

Trương Tư lập tức tròn to mắt: “Cái gì mà hai tháng không được?”

Hà Dĩ Kiệt vừa hôn cô gương mặt của cô thật tỉ mỉ, hơi thở nóng bỏng phả lên trên lớp da thịt mịn màng của cô. Trương Tư chỉ cảm thấy tất cả da thịt toàn thân của mình lập tức trở nên nóng ran...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 202: Chương 17 (tiếp theo và hết)

Hà Dĩ Kiệt muốn điều chỉnh lại giọng nói của chính mình nhưng thấy có chút khó khăn, giọng nói của anh đã biến đổi, nghe vừa khàn khàn và thô kết, vừa chứa đựng sự ham muốn nồng đậm: “Em sinh bảo bảo ra đã phải chịu nhiều khổ cực như vậy, bác sĩ nói phải chịu khó bồi dưỡng cho em làm sao cho thật tốt... Cho nên anh mới phải nhẫn nhịn chịu đựng khổ sở như vậy, sớm biết em không được vui lòng như thế thì anh...”

Anh mút chặt cô đôi môi đỏ tươi của cô, dùng đầu lưỡi vẽ quanh viền môi của cô thành một đường. Đôi mắt đẹp mê người của anh cũng nhìn sâu vào trong đáy mắt cô: “Cô bé ngốc nghếch này, em không được phép nói như thế nữa, nghe chưa?”

Anh nói xong, hung hăng cắn cô một cái, Trương Tư bị đau liền khẽ rên lên một tiếng. Hà Dĩ Kiệt cũng đã buông cô ra, lại dùng đầu lưỡi dịu dàng liếm láp vết thương vừa bị cắn của cô...

“Vậy tại sao anh lại gạt em? Anh sớm nói cho em biết có phải là tốt bao nhiêu không, làm hại em còn tưởng rằng anh không còn yêu thích em nữa, anh ghét bỏ em vì em đã trở nên béo hơn ngày trước rồi...”

Trương Tư cảm thấy tủi thân vô cùng, không nhịn được liền nắm tay lại thành quả đấm nhỏ nhẹ nhàng đấm vào người Hà Dĩ Kiệt.

“Anh không muốn nói cho em biết chẳng qua là vì sợ em lo lắng nghĩ ngợi. Anh cũng đã nghĩ chờ khi em đã nghỉ ngơi bồi dưỡng cho sức khỏe phục hồi trở lại thật tốt, lúc ấy anh sẽ nói cho em biết. ~~điên đàn lè~~ quý, đôn Cô bé ngốc, em có biết rằng anh đang suy nghĩ làm sao cho em phải béo lên một chút nữa không? Em mà béo lên thì anh đỡ phải lo lắng có ngày cô ngốc này sẽ bị gió thổi bay đi mất...”

Anh vừa nói cười rộ lên, ánh mắt xẹt qua đồng trang phục và dụng cụ biểu diễn đang vứt ở trên giường: “Hôm nay cô bé ngốc của anh đã thông suốt rồi chứ, nhưng mà... Nếu em đã chuẩn bị dụng cụ biểu diễn đầy đủ thế này rồi, vậy có lẽ chúng ta cũng không nên lãng phí nhỉ...”

Hà Dĩ Kiệt cười đầy vẻ xấu xa, anh thuận tay với lấy chiếc cồng tay lại, cầm lên xem xét kỹ lưỡng. Thứ đạo cụ này thật thú vị, dĩ nhiên là món đồ được làm hết sức thân thiết, lớp vòng bao quanh cổ tay ở bên trong được lót bằng một lớp bọt biển thật dày để che đỡ, tránh khi chơi đùa làm cổ tay bị thương...

Anh xem xét tỉ mỉ một lần nữa, sau đó gọn gàng linh hoạt cồng luôn đôi tay của Trương Tư lại...

Trương Tư bị anh cồng tay lại bất thành linh, tiếp đó bị người nọ thành thạo cột lên trên lan can phía đầu giường, lại thuận thế đè luôn lên chiếc eo thon của cô, làm cho cô có muốn cử động cũng không sao động đậy được, lúc này cô mới hoảng hồn, liều mạng giãy dụa giằng co...

Ai ngờ cô vừa mới cử động không được bao lâu, liền cảm giác phía dưới có cái gì không đúng, ~~điên đàn lè~~ quý, đôn Quả nhiên, sắc mặt của Hà Dĩ Kiệt cũng đã thay đổi, ngay cả động tác cỡi cúc áo của anh cũng không sao giữ được về lịch sự nữa, đến cuối cùng, anh dứt khoát dùng hai tay lôi kéo mạnh một cái, chiếc áo sơ mi kia liền bị phá hủy...

Trương Tư chỉ cảm thấy cổ họng mình trở nên khô ráp, cô khăn trương tròn tròn cặp mắt, sai mất rồi, sai quá rồi!

Rõ ràng ý tưởng của cô lúc trước không phải như vậy! Phải là cô cồng anh lại tra tấn mới đúng chứ... Cô phải là người sắm vai nữ vương cơ mà, nhưng sao bây giờ mọi chuyện lại bị đảo ngược, trở thành anh khóa cô lại ở trên giường thế nhỉ...

“Hà Dĩ Kiệt, ngược rồi, ngược lại cơ, không phải thế này!” Trương Tư vội vã kêu to lên, nhưng không ngờ Hà Dĩ Kiệt lại nhún cặp lông mày lại, cười mà như không cười nhìn lại cô: “Ngược lại à (*)? Vậy thì càng dễ làm!”

(*) 反: Nghĩa từ theo Hán Việt là phản, ngược lại, trái lại, chuyển đổi. Ở trong đoạn văn trên, ý của từ - 反 – ngược lại - Tương Tư dùng theo nghĩa là vị trí của hai người bị ngược, phải đối ngược lại, nghĩa là Hà Dĩ Kiết phải là người bị Tương Tư còng tay ở trên giường. Nhưng Hà Dĩ Kiết lại hiểu - 反 – ngược lại – nghĩa là tư thế của thân thể Tương Tư phải được đối ngược lại.

Anh liền đứng dậy, ôm lấy cô, Tương Tư đã thờ phào một hơi nhẹ nhõm, cô còn đang định nói thêm câu gì nữa, nhưng không ngờ thân thể của cô lại bị con người ma mãnh kia lật ngược trở lại. Anh để cô gập hai đầu gối lại, quỳ ở trên giường, sau đó lại còng hai cổ tay của cô lên trên lan can của chiếc giường. Kế tiếp, Hà Dĩ Kiết gio tay nắm lấy chiếc eo thon của cô, Tương Tư thét lên một tiếng, giãy giụa, nhưng cánh tay lại không thể giờ cao, nên cô đành phải chịu “khuất nhục”, bị đè ép dưới thân thể của anh, miệng thét lên tiếng chói tai phản kháng liên tiếp...

Cô nói ngược lại, không phải là theo ý này mà...

Tư thế này khiến cô vừa thấy xấu hổ lại vừa cấp bách, liền liều cái mạng nhỏ đã đập lung tung, chỉ nghĩ muốn làm sao để bản thân mình lúc này được thoát khỏi cảnh bị anh đè xuống bên dưới như hiện tại. Hà Dĩ Kiết chỉ vài ba lần đã cởi sạch quần áo, đưa tay vỗ một cái lên trên cái mông mềm mại trắng trẻo của cô: “Cô bé ngốc, ngoan ngoan quỳ cho tốt...”

“Em không muốn như vậy! Hà Dĩ Kiết anh xấu lắm, anh toàn bắt nạt em thôi!” Tương Tư cuống quýt đến sắp phát khóc lên rồi, cô cũng muốn được cùng anh làm chuyện yêu đương, nhưng mà, anh cũng không nên lúc nào cũng bắt nạt cô như vậy chứ, tóm lại là cô cũng muốn thử bắt nạt anh một lần...

“Ngao nào... Sau đó chúng ta lại đổi lại tư thế với nhau...”

Hà Dĩ Kiết nghiêng người đè xuống, anh nhẹ nhàng hôn vào cái tai xinh xắn đáng yêu của cô, từng tiếng từng tiếng nói như dỗ dành, nào bảo bối, nào ngoan nhé, nào thân ái, bà xã... Dần dần Tương Tư bị những lời dỗ dành kia làm cho bắt đầu trở nên ngoan ngoãn...

Nhất là, khi anh nhẹ nhàng đặt một dãy những nụ hôn êm ái từ vành tai của cô lan dần xuống đến sau lưng. Tương Tư chỉ cảm thấy toàn thân mình giống như vừa bị điện giật, không nhận được liền rên lên một tiếng nho nhỏ...

Hà Dĩ Kiết vừa nghe thấy tiếng cô rên rỉ như vậy, trong lòng không khỏi phấn khởi. Một tay anh cố định giữ chặt cái eo thon của cô, một tay kia vòng về phía dưới người cô vuốt ve. Tương Tư đã sớm bị anh hôn đến mức thần hồn điên đảo, đầu ngón tay của anh chạm đến nơi đã sớm trở thành một vùng ẩm ướt. Hà Dĩ Kiết không khỏi nhẹ nhàng cắn chặt răng lại, cố gắng nhẫn nhịn, nên lại con dục vọng đang ập đến. Anh lại ôm cô hôn, dù dẫu một lúc rất lâu, sau đó mới thẳng lưng lên đưa mình tiến vào trong cơ thể của cô...

Đột nhiên cảm giác được lấp đầy, khiến Tương Tư không khỏi cao giọng rên rỉ lên thành tiếng. Hà Dĩ Kiết cũng đã không thể chịu đựng được nữa, hung hăng dùng sức đâm mạnh một cái. Tương Tư lập tức giãy dụa hết âm lên, không ngờ, cô càng lộn xộn, anh lại càng tăng thêm sự lợi hại, áp sát mình vào thân thể cô thật chặt, bàn tay nóng rực ôm chặt, bóp mạnh vào chiếc eo thon của cô dùng sức xuyên vào trong cô từng cái từng cái...

“Tư Tư... Gọi tên anh đi... Cô gái ngốc của anh... hãy gọi tên của anh đi nào...” Hà Dĩ Kiết cúi người xuống, lại nói những lời như câu hồn đoạt phách đầy mê hoặc ở bên tai cô. Trước mắt Tương Tư lúc này chỉ thấy một mảnh hôn mê, cô đã sớm không có thần trí (tinh thần và trí tuệ), chỉ ngoan ngoãn dụ dăng khe khẽ gọi tên của anh: “Dĩ Kiết... Ông xã à, A... Anh chậm một chút...”

Tương Tư bị chiếc còng móc lại ở trên lan can giường, hoàn toàn không thể động dậy nổi, cứ như vậy khi thứ âm thanh vừa dịu dàng vừa quyến rũ kia vừa dứt, Hà Dĩ Kiết liền dồn dập liên tục thúc vào bên trong, mỗi một cú ra vào kia tựa như đòi mạng... Tương Tư như bị chìm trong sự mê mang hỗn độn, chỉ cảm thấy như có dòng điện từ nơi bụng dưới tỏa lan lên trên, sự cọ sát kia vừa thấy tê dại vừa thấy đau đau, tại sâu nhất cũng cảm thấy có một luồng cảm giác vừa tê tê lại vừa vô cùng thỏa mãn... Người cô mềm nhũn, ngã xuống giường: “Dĩ Kiết... Dĩ Kiết...”

Cô cứ như vậy gọi tên của Hà Dĩ Kiết, từng tiếng, từng tiếng, nghe như tiếng kêu của một con mèo nhỏ đáng thương. Hà Dĩ Kiết bị tiếng gọi này của cô làm cho kích thích, hai mắt đỏ ngầu, bàn tay của anh ộp ở hai bên hông của cô, xoa xoa vào cái mông trắng, càng gia tăng thêm sức chơi đùa cô...

Ánh nắng buổi trưa thật rực rỡ, trong phòng ngủ thật ấm áp và thoải mái. Trên giường là một cảnh vừa kiều diễm lại vừa lộn xộn, một cô gái da thịt trắng như tuyết, quỳ ở nơi đó đôi tay bị còng lại, để mặc cho người đàn ông vô cùng tuần tú không ngừng “hành hạ” từ phía sau lưng...

Thời khắc kết thúc, Hà Dĩ Kiết cắn vào vai Tương Tư một cái, rên lên một tiếng trầm khàn. Tương Tư vẫn đang chìm trong cảm giác ngáy ngất đờ đẫn, chỉ cảm thấy giờ phút này anh càng lại càng thêm cứng rắn nóng bỏng hơn, khiến cho toàn thân của cô không nhận được liền co rút một hồi. Cô mở mắt ra đầy vẻ mệt mỏi, cô cũng không biết Hà Dĩ Kiết đã lật cô lên từ lúc nào. Cô nhìn gương mặt đàn ông cự kỳ anh tuấn ở trước mặt mình, trong lòng tràn đầy vui sướng, đây là người đàn ông mà cô yêu, là người mà cả đời này cô cũng không thể nào rời bỏ nổi...

Cô khẽ nâng cằm lên, nhẹ nhàng hôn lên trên môi của anh: “Ông xã... Em yêu anh...”

Đột nhiên Hà Dĩ Kiết cảm thấy thân thể mình run lên lợi hại, anh siết chặt lấy cái eo thon của cô, hai tay của anh gần như muốn nhào nặn sau đó khám sâu vào bên trong thân thể của mình. Anh áp sát vào cô, áp thật chặt, sau một thời gian run rẩy rất lâu anh mới cảm thấy bình tĩnh trở lại...

Tương Tư mệt mỏi đến mức ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn động dậy nữa, cô nhắm mắt lại, vùi vào trong ngực của anh về một nơi muốn ngủ...

Hà Dĩ Kiết nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc hơi ẩm của cô,摸摸 những chiếc hôn nho nhỏ lên trên trán của cô: “Tư Tư, Tư Tư...”

Anh gọi cô từng tiếng từng tiếng một, thật khẽ khàng. Tương Tư giật mình nặng nề mở mắt ra: “Dĩ Kiết?”

“Em có biết không, anh rất yêu em...” Đáy mắt của anh tràn ngập ý cười, mặt mày tràn ngập sự dịu dàng: “Điều may mắn nhất trong cuộc đời này của

anh, c

Bạn đang đọc truyện *Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.